

Liturg. 4° 381 $\frac{h}{-}$

Mauritius

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΠΑΛΑΙ ΜΕΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΥΠΟ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ

II

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΔΕ ΑΜΕΣΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΘ' ΟΣΗΣ ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΑΝΑΚΑΘΑΡΘΕΙΣ, ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣ,
ΠΛΑΤΥΝΘΕΙΣ, ΔΝΑΠΑΗΡΩΘΕΙΣ, ΣΑΦΗΝΙΣΘΕΙΣ, ΤΥΟΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΚΑΤΑΓΛΑΪΣΘΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΙΡΕΘΕΙΣ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΝΙΚΟΔΙΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΑ ΣΠΟΥΔΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΣΗΦ

ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕ ΤΥΟ ΤΟΥ

ΙΕΡΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ Χ. ΑΣΛΑΝΟΓΛΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΙΣ

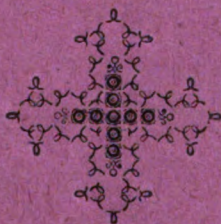
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΥΟ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, ΜΑΡΤΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΡΙΛΙΟΝ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

ΑΩΞΗ

8259

BIBLIOTECA
REGIA
MILANO

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΠΑΛΑΙ ΜΕΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΥΠΟ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ

ΔΙΑΚΟΝΟΥ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣ ΔΕ ΑΜΕΣΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ
ΚΑΙ ΜΕΘ' ΟΣΗΣ ΠΛΕΙΣΤΗΣ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ ΑΝΑΚΑΘΑΡΘΕΙΣ, ΔΙΟΡΘΩΘΕΙΣ,
ΠΛΑΤΥΝΘΕΙΣ, ΑΝΑΠΑΗΡΩΘΕΙΣ, ΣΑΦΗΝΙΣΘΕΙΣ, ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΣΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΚΑΤΑΓΛΑΪΣΘΕΙΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΙΡΕΘΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ

ΔΙΑ ΣΗΟΥΑΝΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΙΩΣΗΦ

ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΕ ΥΠΟ ΤΟΥ

ΙΕΡΕΩΣ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ Χ. ΑΣΔΑΝΟΓΛΟΥ

ΝΥΝ ΔΕ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΠΡΟΣΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΠΑΟΤΤΙΣΘΕΙΣ

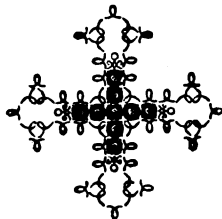
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΥΠΟ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΩΝ ΤΟΥΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ΜΗΝΑΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΝ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, ΜΑΡΤΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΡΙΑΙΟΝ.

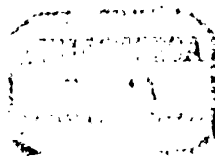
ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ

Διευθυνομένου υπό Ν. Ι. Ταρουσσεπούλου.

ΑΩΞΗ'

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἐπικράτειαν Παριστωτάτους Μητροπολίτας, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους:

Ὁ ἐκ Ζακύνθου Κ. Σεργίος Χ. Ῥαφτάνης, προθέμενος μετατυπᾶσαι τὴν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου φιλοπονηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν Βίβλον, τὸν Συναξαριστὴν, ἐξέδοτο τὴν περὶ τούτου ἀγγελίαν αὐτοῦ, ἧς ἔκτυπα ὑπέβαλε καὶ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον δι' ἀναφοράς του, καὶ ἠτήσατο τὴν συνδρομὴν αὐτῆς τε καὶ σύμπαντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

Ἡ Σύνοδος, θεωροῦσα τὴν μὲν Βίβλον ταύτην πολλοῦ λόγου ἀξίαν, ψυχωφελεστάτην, καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαιοτάτην εἰς πάντα μὲν Χριστιανόν, ἐξαιρέτως δὲ εἰς πάντα κληρικόν, τὴν δὲ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ὀριζομένην ὑπὸ τοῦ μετατυπωτοῦ δαπάνην εὐτελεστάτην, ἀπεδέξατο τὴν αἴτησιν ταύτην εὐμενῶς.

Ὅθεν, πέμπουσα ὧδε ἐγκλείστως πρὸς ὑμᾶς ἀνὰ μίαν ἀγγελίαν πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, συνίστησιν ὑμῖν τὴν Βίβλον, καὶ προσκαλεῖ ὑμᾶς ἵνα, συστήσαντες τότε ἀναγκαῖον καὶ εὖωνον τῆς ἀποκτήσεως αὐτῆς εἰς ἅπαν τὸ χριστῶνυμον πλήρωμα, καὶ ἰδίως εἰς τὸν κλῆρον τῆς καθ' ὑμᾶς Ἐπισκοπῆς, ἐνεργήσητε πρὸς ἐγγραφὴν, ὅσον ἔνεστι πλειόνων, συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα γεγραμμένα καθαρῶς καὶ εὐαναγνώστως, πεμφθήτωσαν ἐγκαίρως πρὸς τὸν εἰρημένον Σ. Χ. Ῥαφτάνην ἐν Ζακύνθῳ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Φεβρουαρίου 1868.

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΦΙΛΟΣ, Πρόεδρος.
- † Ὁ Ἰθάκης ΓΑΒΡΙΗΛ.
- † Ὁ Θεβῶν καὶ Λεβαδείας ΔΟΣΙΘΕΟΣ.
- † Ὁ Γυθείου ΙΩΣΗΦ.
- † Ὁ Θήρας ΖΑΧΑΡΙΑΣ.

(Τ. Σ.) Ὁ Γραμματεὺς
Ἀρχιμανδρ. Ἀβέρκιος Λαμπέρης.

ΕΙΣ ΔΟΞΑΝ ΠΑΤΡΟΣ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ

ΣΤΗΝ ΑΞΑΡΙΣΤΗΣ

ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΩΝ ΤΟΥ ΕΝΙΑΥΤΟΥ

ΜΗΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ (1)

Ἐχων ἡμέρας λ'. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ι'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ιδ'.

Εἰς τὴν Α'. ἐορτάζομεν τὴν κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

»Χριστοῦ περιτμηθέντος, ἐτμήθη Νόμος·
»Καὶ τοῦ Νόμου τμηθέντος, εἰσῆχθη Χάρις.

Περιτομὴ
τοῦ Χριστοῦ.

* **Τ**ΗΝ κατὰ σάρκα Περιτομὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποίαν κατεδέχθη νὰ λάβῃ φιλανθρώπως κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ παλαιοῦ Νόμου (2), ἵνα ἀντὶ τῆς χειροποιήτου

(1) Ἰανουάριος ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰανου τοῦ τινος, ὃς τις ἦτον ἀγαλμα τετράμορφον διὰ τὰς τέσσαρας τροπὰς τοῦ ἐνιαυτοῦ· καὶ ἄλλοι μὲν ἐγλυφον αὐτὸ, κρατοῦν εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα κλειδα, τὸ ὁποῖον ἐδήλου τὴν ἀνοιξιν καὶ ἀρχὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἐπεὶ καὶ ἀπὸ Ἰανουαρίου τὸ ἔτος ἀρχεται· ἄλλοι δὲ, εἰς μὲν τὴν δεξιάν κρατοῦν τὸ στοιχείον τ. εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν τὸ ξε. ἦτοι τὰς τριακοσίας ἐξηκονταπέντε ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ὁ δὲ Λογγίνος ὁ Γραμματικὸς αἰωνοάριον αὐτὸν ἐρμηνεύσαι βιάζεται, οἶονεὶ πατέρα.

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι καίτοι Ἐφραὶμ ὁ Σύρος παρὰ τῷ Μελετίῳ Ἀθηναίων (τόμῳ α'. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας) λέγει, ὅτι ὁ Κύριος περιτμήθη ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ νομιζομένου πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ὅτι περιτμήθη ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὡς λέγει ὁ Ἐπιφάνιος παρὰ τῷ αὐτῷ Μελετίῳ· οἱ Θεοὶ ὅμως Εὐαγγελιστὰι περὶ τούτων οὐδὲν ἔγραψαν, ἀλλ' οὔτε ἦτο χρεῖα καὶ ἀνάγκη νὰ γράψωσι, καθότι ἡ τῶν τοιοῦτων γνῶσις οὐδὲν παρέχει ὄφελος εἰς τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Τινὲς δὲ ἀποροῦσι, τί ἄρα γε ἔγινε μετὰ ταῦτα τὸ περιτμηθῆν ἐκεῖνο μέρος τῆς Θεανδρικής σαρκὸς τοῦ Κυρίου, ἦτοι ἡ ἀκροβυστία;

Καὶ ὁ μὲν Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης καὶ ἄλλοι Ἀνατολικοὶ ἐδόξαζον, ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐφύλαξεν ἡ Παρθένος μετὰ τὴν Περιτομὴν, ὡς ἱερὸν κειμήλιον, διαφθορᾶς ἀπάσης ἔν ἀνώτερον, ἕως οὗ ὁ Κύριος ἀναστὰς, προσέλαβε πάλιν αὐτό· καὶ ὁ Θεοφύλακτος δὲ Βουλγαρίας ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Εὐαγγελίου λέγει, ὅτι τὸ τμήμα ἐκεῖνο προσέλαβεν ὁ Κύριος ἐν τῇ Ἀναστάσει.

Δυτικοὶ δὲ τινες ἐδόξαζον ματαίως, ὅτι ἡ ἀκροβυστία τοῦ Κυρίου ἐσώζετο εἰς τὴν Καβίλλινον, πόλιν τῆς κάτω Βουργουνδίας, ἐν Ἐκκλησίᾳ τινί. Ἄλλ' ὁ ταύτης Ἐπίσκοπος Γκάστος ἐνόματι, ἀνοίξας ἐν ἔτει 1707. Ἀπριλίου 19. τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ἐνομιζέτο ὅτι περιέχεται ἡ Θεία ἀκροβυστία, δὲν εὔρεν ἐντὸς αὐτοῦ ἄλλο τι, εἰμὴ ὀλίγην ἄμμον λεπτήν καὶ ἓνα μικρὸν χάλικα· ἔθεν διεσκεδάσθη τὴν ἐπιπολάζουσαν ἐν τῇ πόλει ἐκεῖνη δεισιδαιμονίαν πρὸ τεσσάρων ἡδὴ αἰώνων (ὄρα τὴν Ἐκατονταετηρίδα.) Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξάγομεν, ὅτι εἶναι ψευδὲς καὶ ἀπίστευτον καὶ ἐκεῖνο τὸ ἕτερον ὕπερ λέγουσιν οἱ αὐτοὶ Δυτικοὶ, ὅτι δηλ. ἡ τοῦ Κυρίου ἀκροβυστία σώζεται μέχρι τοῦ νῦν εἰς τὴν Ῥώμην ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, ὡς σημειοῖ ὁ Καλμέτης ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Λουκᾶν κεφάλ. β'.

καὶ σαρκικῆς περιτομῆς ἀντεισάξῃ εἰς ἡμᾶς τὴν ἀχειροποιήτον καὶ πνευματικὴν περιτομὴν, ἣτοι τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ταύτην, λέγω, τὴν τοῦ Κυρίου Περιτομὴν παρελάβομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων νὰ πανηγυρίζωμεν κατ' ἔτος, ὡς καὶ τὴν πανηγυρίζομεν, λογιζόμενοι ταύτην ὡς μίαν τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν διὰ τὸν ἡμᾶς τιμήσαντα Κύριον διὰ μέσου αὐτῆς. Καθὼς γὰρ ὁ Κύριος κατεδέχθη δι' ἡμᾶς τὴν ἐνσαρκον αὐτοῦ γέννησιν, καὶ ἔλαβεν ὅλα τὰ ἄλλα ἰδιώματα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὅσα ἦσαν ὅπως ἀκάβλητα καὶ ἀκηγόρητα, τοιοῦτοτρόπως δὲν ἐπησχύνθη ὁ Πανάγαθος νὰ λάβῃ καὶ τὴν Περιτομὴν, διὰ δύο αἰτία· πρῶτον μὲν, διότι ἠθέλησε νὰ ἐμπράξῃ τὰ στόματα τῶν αἰρετικῶν, οἱ τινες ἐτόλμησαν νὰ εἰπωσιν, ὅτι δὲν ἀνέλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινήν, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν (ὅποιοι ἦσαν ἁ θεομάχος Μάνης καὶ οἱ ταύτου ὁπαδοὶ Μανιχαῖοι), διότι πῶς ἠθελε περιτεμῆθαι, εἰάν δὲν ἐλάμβανε σάρκα ἀληθινήν, καὶ δεύτερον, ἵνα ἐπιστοιμίση τοὺς Ἰουδαίους, οἱ τινες κατηγοροῦν τὸν Κύριον, ὅτι δὲν φυλάττει τὸ Σάββατον, καὶ ὅτι παραβαίνει τὸν Νόμον, ψευδῶς συκοφαντοῦντες αὐτόν, διότι αὐτὸς ἐφύλαττε τὸν Νόμον ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Περιτομὴν (1).

Διὰ τοῦτο λοιπὸν μεθ' ἡμέρας ὀκτώ ἀπὸ τῆς ἐκ Παρθένου γεννήσεώς του, εὐδόκησεν ὁ Κύριος νὰ φερθῆ ὑπὸ τῆς Μητέρας του καὶ τοῦ Ἰωσήφ εἰς τὸν διωρισμένον ἐκεῖνον τόπον, ὅπου ἦτο συνήθεια νὰ περιτέμνονται τὰ βρέφη, ἐνθα περιτεμήθη καὶ ἔλαβε τὸ γλυκύτατον ὄνομα Ἰησοῦς (τὸ ὅποιον ἐκάλεσεν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὅτι εὐηγγέλιος τὴν Θεοτόκην, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῆ ὁ Κύριος ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Παρθένου, ὡς γράφει ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς). (2) Μετὰ δὲ τὴν Περιτομὴν εὐρίσκατο μετὰ τῶν γονέων του ὁ Κύριος, καὶ ἔζη ἀνθρωπίνως, προκόπτων καὶ αὐξάνων, τὸσον κατὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ σώματος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν σοφίαν καὶ χάριν, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν. «Ἰησοῦς γὰρ φησι προέκοπτε σοφία καὶ ἡλικία καὶ χάριτι παρὰ θεῶ καὶ ἀνθρώποις.» (Λουκ. β'. 53.) (Ὅρα περὶ τῆς ἑορτῆς ταύτης εἰς τὸν Νέον Θεσαυρόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τοῦ μεγάλου (3).

» Ζῆ Βασιλεὺς καὶ θανὼν ἐν Κυρίῳ,
 » Ζῆ καὶ παρ' ἡμῖν ὡς λαλῶν ἐκ τῶν Βίβλων.
 » Ἰανουαρίῳ θάναε, Βασίλειε, πρώτη.

Βασίλειος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βασίλειος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος ἐν ἔτει τξδ'. πρὸς τὸν ὅποιον ἐπαρρησιάσθη διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, καὶ ἤλεγ-

(1) Ὁ δὲ σοφὸς Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνὸς προστίθει καὶ τρίτον αἴτιον, διὰ τὸ ὅποιον περιτεμήθη ὁ Κύριος, ὅτι δηλ. ἂν δὲν περιτέμνετο, οὐκ ἂν ὄλων παρεδέχθη διδάσκων, ἀλλ' ἀπεπέμφθη ἂν, ὡς ἀλλόφυλος· οὐδ' ἂν ἐπίστευσέ τις ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ προσδοκώμενος Χριστὸς ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, διότι οἱ ἐξ Ἀβραάμ ἅπαντες σφραγίσαν καὶ σημεῖον τὴν περιτομὴν εἶχον, διςτέλλουσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἔθνων. (Ἑρμηνεία εἰς τὸ δ'. κεφάλ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν.) Ἐπαυσε δὲ ὁ Κύριος τὴν περιτομὴν, καὶ πάνυ εὐλόγως, κατὰ τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον, διότι ἡ περιτομὴ τῶν Ἑβραίων τὸ Βάπτισμα τῶν Χριστιανῶν ἐτύπου καὶ προετήμαινε, ὡσπερ γὰρ ἐκείνη τοὺς ἐξ Ἀβραάμ ἐσφραγίζε καὶ διέσσελλεν ἀπὸ παντὸς ἔθνους, οὕτω καὶ τοῦτο (τὸ Βάπτισμα δηλ.) τοὺς Χριστιανούς· καὶ καθάπερ ἐκείνη περιτετὸν ἀποιέμει τοῦ σώματος μέρας, οὕτω καὶ τὸ Βάπτισμα τὴν ἀμπερίαν ἀποιέμει περιτετὸν ὑπάρχουσαν. Ἐδεῖ δὲ παυθῆναι τὸν τύπον, ἐλθόντος τοῦ

πρωτοτύπου, καὶ σιγήσαι τὸ μνημόν ἐπιστάντος τοῦ μνησομένου· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ πεπλήρωκε, καὶ περιτετὸν ἐστὶ τοῦ λοιποῦ (αὐτόθι). Σημείωσαι, ὅτι λόγος εὐρίσκαται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διογενίου εἰς τὴν Περιτομὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Σκίαν μὲν τῶν μελλόντων ἀγαθῶν». Ὁ αὐτὸς εὐρίσκαται καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοζαυδίου.

(2) Τί δηλοῖ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς, ὅρα εἰς τὰ πνευματικὰ Γυμνάσματα ἐνημελέτην εἰς τὴν Περιτομὴν τοῦ Κυρίου.

(3) Εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐγκώμιον ἐπλαξε Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐμὲλλον ἄρα». Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Γρηγόριος ὁ Νύσσης, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Καλὴν ἐπέθηκεν». Ἐφραίμ ὁ Σύρος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Κλίνατέ μοι τὰς ἀκοὰς ἀδελφοί» (σώζονται ἐν τοῖς ἐκδομένοις). Καὶ ὁ Ἀμφιλόγιος Ἰκονίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἀγαπητοί, οὐκ ἦν ἀπεικός» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων). Ὁρ καὶ τὸ θαῦμα ὅπερ αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνοίξας τὰς πύλας τοῦ Ναοῦ, κατὰ τὴν δικαίτην ἐνάτην τοῦ περὶ τούτου.

Ξεν αὐτόν, ἐπειδὴ ἔπεσεν εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν Ἀρειανῶν, καὶ μὲ ἀγριὸν καὶ θηριῶδη τρόπον ἐκακοπαίει καὶ ἐπολέμει τὰς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων. Οὗτος λοιπὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἦτο Μαυροθαλασσίτης, ἐκ μητρὸς δὲ Καππαδόκης, ἦτοι κατήγετο ἀπὸ τὴν λεγομένην Καραμανίαν. Κατὰ τοὺς λόγους δὲ καὶ τὴν παιδείαν υπερέβαλεν, ὄχι μόνον τοὺς ἐλλογιμοὺς τῆς ἐποχῆς του, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τοὺς παλαιοὺς φιλοσόφους· διότι διελθὼν πᾶν εἶδος παιδείας, ἐγένετο ἐγκρατὴς καὶ κάτοχος πάσης μαθητικῆς ρονονουχί, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἡσχῆσε φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη καὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Γενόμενος δὲ Ἀρχιερεὺς, πολλοὺς ἀγῶνας ἐποίησεν ὁ μακάριος διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, διὰ τῆς σταθερότητος καὶ γενναιότητος τοῦ φρονήματός του καταπλήξας τὸν Ἐπαρχὸν Μόδεστον, διὰ τῶν ὀρθοδόξων λόγων, τοὺς ὁποίους συνέγραψε, κεραυνοβολήσας τὰ φρονήματα τῶν κακοδόξων, καὶ πρὸς τούτοις ρυθμίσας τὴν κατάστασιν τῶν ἡθῶν, διδάξας τὴν ἀσκητικὴν φιλοσοφίαν καὶ σαφηνίσας τὴν γνῶσιν τῶν ὄντων· ἐν βραχυλογίᾳ, ὀδηγήσας ὁ Ἅγιος οὗτος εἰς σωτηρίαν τὴν λογικὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην διὰ πάσης ἀρετῆς, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Ἦτο δὲ ὁ μέγας Βασιλεὺς κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος ἀναστήματος μεγάλου, ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μετ' ἀγχοῦ εἰς τὸ πρόσωπον πλὴν εἶχεν αὐτὸ καὶ ὠχρὸν. Εἶχε ῥίνα μεγάλην, τὰς δὲ ὀφρὺς στρογγύλας καὶ τὸ ἀνωθεν αὐτῶν δέρμα συνεσταλμένον, ὁμοιάζων μὲ ἄνθρωπον συλλογιζόμενον καὶ προσέχοντα εἰς αὐτόν· εἶχε τὸ πρόσωπον ἐρρυτιδωμένον μὲ ὀλίγας χαραγὰς, τὰς παρείας μακρὰς, τοὺς μὲνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνεστραμμένας κυκλοειδῶς. Ἐφαίνετο κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ὅτι εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας· τὸ δὲ γένειον εἶχεν ἀρκετὰ μακρὸν, καὶ τὰς τρίχας μμιγμένας, ἦτοι μαύρας ἐνταυτῷ καὶ λευκάς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Συναξὶς ἐν τῇ ἀγκυτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸν Νέον Θησαυρόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδοτος ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ Θεόδοτος οὐκ ἀνέξομαι λέγει,

Θεόδοτος.

»Εἰ μὴ κεφαλὴν τοῦ Θεοῦ τμηθῶ χάριν.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ καὶ πατὴρ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐγκωμιαστὴν οἰκοθεν πλουτεῖς, Πάτερ,

Γρηγόριος.

»Τῆς σῆς τελευτῆς, σοῦ τὸν ἐκ μητρὸς γόνον (1).

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος Ἡγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὀφθεῖς Θεοδόσιος ἀρεταῖς μέγας,

* Θεοδόσιος.

»Ἄρχειν ἐκρίθη καὶ Μονῆς Σεβαστίας.

Ὁ Ἅγιος νομάρτυς Πέτρος Πελοποννήσιος ὁ ἐκ Τρικώλειος, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἴφως· κατὰ τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐν χώρᾳ καλουμένῃ Τεμίσι, ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* »Πέτρα ἰδρυνθεῖς πίστεως, Πέτρε μάκαρ,

* Πέτρος.

»Ἐκ γῆς ἀνήλθες εἰς Πόλον δι' ἀγχόνης (2).

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁρᾷ εἰς τὸν ἐπιτάφιον λόγον, ὃν ὁ Θεολόγος ἐτίμων δὲ τὸ πῦρ καὶ τοὺς λόγους, τὸ ὁποῖον ἦτο Γρηγόριος πλέκει εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα τοῦτον Γρηγόριον, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ μεγάλου Βασιλείου, ἵνα ἐντεῦθεν μάθῃς ὅτι οὗτος ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γρηγόριος τῆς ἑλληνικῆς πλάνης ἴδιον—ὁμοίως ἠτίμαζον μὲν αὐτοὶ τὴν Περιτομὴν, ἐτίμων δὲ τὸ Σάββατον, τὸ ὁποῖον ἦτον ἴδιον τῆς νομικῆς λατρείας. Ἵστερον ὁμοῦς ὁ ἐκ τοιαύτης βίβης καταγόμενος ἔγινε μέγας καὶ πολλὸς τῆς εὐσεβείας ὑπέρμαχος, καθὼς ἐν ἐκτάσει διηγεῖται ἐκεῖ ὁ Θεολόγος.

(2) Τὸ Μαρτύριον τοῦτου εἶναι ἀνέκδοτον ἔτι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρου Πάπα Ῥώμης.

» Ζῶσι νεκρὸν βουὴν αἰσχύνων Ζαμβρὴν μάγον,

Σιλβέστρος.

» Ὁ καὶ νεκρὸς ζῶν Σιλβέστρος Ῥώμης Πάπας.

» Θυμὸν ἀποπνεῖει Σιλβέστρος δευτέρῃ ἡοῖ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος διὰ τὴν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς ἀνάβασιν ἐχειροτονήθη τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἀφ' οὗ ἐκοιμήθη ὁ προκάτοχός του Ἐπίσκοπος Ῥώμης Μιλτιάδης. Πολλὰ δὲ θαύματα ποιήσας, τὸν μέγαν ἐν Βασιλεῦσι Κωνσταντῖνον πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν Πίσιν ὠδήγησε, καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος τὰ τῆς ψυχῆς ἐνταύτῳ καὶ τοῦ σώματος πάθη αὐτοῦ ἐκαθάρισε (1), καὶ ἀπέδειξε τὸν Χριστὸν, ὅτι προεκηρύχθη παρὰ τοῦ Νόμου. Αὐτὸς καὶ τὸν

(1) Διαφωνίαν εὐρίσκω μεγάλην περὶ τοῦ βαπτίσματος τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ὁ μὲν γὰρ κύριος Μελέτιος Ἀθηνῶν σελ. 309. τοῦ πρώτου τόμου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας λέγει, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Σιλβέστρος, κεκρυμμένος ὢν διὰ τὸν ἐπικείμενον διωγμὸν, κατήχησε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, καὶ ἐβάπτισεν αὐτὸν, ὃς τις ἐξελθὼν τῆς κολυμβήθρας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἐγένεν ὑγιής, διότι ἔπεσον ἀπὸ τὸ σῶμά του ὡς λεπίδες τὰ ἐξανθήματα τὰ ὀποῖα εἶχε· καὶ ὅτι, τοῦτο ἰδὼν ὁ λαὸς, ἐβαπτίσθησαν πολλοί· καὶ ὅτι, ὅσοι λέγουσιν, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη εἰς τὴν Νικομηδείαν, ὢν ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸν Εὐσέβιον τὸν Ἐπίσκοπον Νικομηδείας, οὗτοι ψεύδονται, ὡς λέγουσιν οἱ πλείονες, καὶ μάλιστα ὁ Θεοφάνης καὶ Μιχαὴλ ὁ Γλυκᾶς.

Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων πολυμαθέστατος Κύριος Δοσίθεος σελ. 30. τῆς Δωδεκαβίβλου τὴν ἐναντίαν δόξαν ὑποστηρίζει, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐβαπτίσθη ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὸν Ἅγιον Σιλβέστρον ἐν τῇ Ῥώμῃ, ἀλλ' ἐν τινι προαστείῳ τῆς Νικομηδείας ὑπὸ τῆς κοινότητος τῶν Ἐπισκόπων, κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Φέρει δὲ μάρτυρας τὸν Εὐσέβιον Νικομηδείας, βεβαιοῦντα τοῦτο εἰς τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς ζωῆς Κωνσταντίνου· δηλαδὴ ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος συγκαλέσας τοὺς Ἐπισκόπους, κοινῶς διελέχθη αὐτοῖς περὶ τοῦ Βαπτίσματος, καὶ ὅτι οὐκ ἐβαπτίσθη πρότερον, διότι ἐβούλετο ἀπελθεῖν καὶ βαπτισθῆναι ἐν τῷ Ἰορδάνῃ Ποταμῷ. Οὕτω γὰρ ἐπὶ λέξεως λέγει· «Ἐπὶ προάστειον τῆς Νικομηδείας ἀφικνεῖται πόλεως, καὶ ἀνταῦθα συγκαλέσας τοὺς Ἐπισκόπους, ὠδέπη αὐτοῖς διελέξατο. Οὗτος ἦν αὐτὸς ὁ πάλαι μοι διψῶντι καὶ εὐχομένῳ τῆς ἐν Θεῷ τυχεῖν σωτηρίας καιρὸς ἐλπίζομενος. Ἦρα καὶ ἡμᾶς ἀπολαῦσαι τῆς ἀθανάτοιοιού σφραγίδος. Ἦρα τοῦ σωτηρίου σφραγίσματος μετασχεῖν. Ἐπὶ βρείθρων Ἰορδάνου Ποταμοῦ ἐννεύονον ποτὲ, ἐφ' ὧν καὶ ὁ Σωτὴρ εἰς ἡμέτερον τύπον τοῦ λουτροῦ μετασχεῖν μνημονεύεται. Θεὸς δ' ἔρα τὸ συμφέρον εἰδὼς, ἐντεύθεν ἤδη τούτῳ ἡ-

μᾶς ἀξιοί» (κεφάλ. ξά.) Ὁμοίως φέρει μάρτυρα καὶ τὸν Θεοδώρητον λέγοντα αὐτολεξεῖ εἰς τὸ λ'. κεφ. 4. τοῦ 4. βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας· «Ἐν Νικομηδείᾳ δὲ τῆς Βιθυνίας διάγων, ἠρρώστησεν (ὁ Κωνσταντῖνος), τὸ δὲ τῆς ἀνθρωπίνης βιότητος ἀδηλον ἐπιστάμενος, τοῦ Θεοῦ Βαπτίσματος τὸ δῶρον ἐδέξατο· ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τούτου τοῦ χρόνου, ἐν Ἰορδάνῃ τῷ Ποταμῷ τούτου τυχεῖν ἱμερόμενος.» Φέρει δὲ καὶ τὸν Σωζόμενον λέγοντα ἐν κεφ. λβ'. τοῦ 6'. βιβλίου· «Καλεπώτερον δὲ διαταθεῖς (ὁ Κωνσταντῖνος), διεκομίσθη εἰς Νικομηδείαν, ἔνθα δὴ ἐν προαστείῳ διάγων, ἐμυθήθη τὴν ἱερὰν Βάπτισιν.» Ὁμοίως φέρει καὶ τὸν Σωκράτην τοῦτο μαρτυροῦντα.

Οὗ λέγει ὁμοίως ὁ Δοσίθεος, ὅτι ἐβάπτισεν ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνον ὁ Ἀρειανὸς Εὐσέβιος, ὅχι καθότι οὐδὲ αὐτὸς ὁ Εὐσέβιος ἀναφέρει τοῦτο, εἰ γὰρ αὐτὸς ἐβάπτισεν τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, βεβαίως ἤθελεν ἀναφέρει τοῦτο εἰς καύχημά του. Οὐδὲ ἐν Νικομηδείᾳ ἐβαπτίσθη, ἀλλ' ἐν προαστείῳ τινὶ τῆς Νικομηδείας ὑπὸ τῆς κοινότητος τῶν Ἐπισκόπων, ἧς τις οὐκ ἦν αἰρετικὴ, ἀλλ' ὀρθόδοξος καὶ ὁμοπίστος αὐτῷ· καὶ μάλιστα οἱ ἔγκριτοι τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρευρεθέντων Ἐπισκόπων ἦσαν οἱ ἀκολουθήσαντες αὐτῷ. Προστήθησι δὲ ὁ αὐτὸς Δοσίθεος, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν εἶναι, ὅτι πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἐφόνευσεν ὁ Κωνσταντῖνος τὴν γυναῖκά του Φαῦσταν, τὴν θυγατέρα Μαξιμιανοῦ, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Κρίσπον, ὅθεν καὶ εἰς τὸν ἀργυροῦν ἀνδριάντα ἐπέγραψε «Τῷ ἠδικημένῳ υἱῷ μου» τὸν μὲν γὰρ Κρίσπον ἐθανάτωσεν ἀδίκως διὰ τὴν κατ' αὐτοῦ συκοφαντίαν τῆς Φαύστας, τὴν δὲ Φαῦσταν δικαίως ἐφόνευσεν, ὡς συκοφαντήσασαν τὸν Κρίσπον καὶ γενομένην αἰτίαν τοῦ ἐκείνου θανάτου.

Ἐάν οὖν παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐβαπτίσθη ὕστερον, διότι ἐπρόσμενε γὰρ βαπτισθῆ εἰς τὸν Ἰορδάνην, τοῦτο οὐδὲν παραβλάπτει τὴν αὐτοῦ ἀγιότητα· καθότι καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἅγιοι ἐπρόσμεναν.

ταύρον ανέστησε, τὸν ὁποῖον ὁ Ἑβραῖος Ζαμβρῆς, ἐθανάτωσε μὲν, δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ ἀναστήσῃ. Εἰς πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἀνθρώπους αἷτιος σωτηρίας γεγονῶς ὁ μακάριος οὗτος Πατήρ, ἐν γήρατι βεθεὶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦτου ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται εἰς λόγος πρὸς τὸν Ἅγιον τοῦτον Σίλβεστρον, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Οἱ μὲν σεπτοὶ καὶ θεόπται Ἀπόστολοι», ἔστι δὲ ποίημα Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ. Εὐρίσκεται δὲ καὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου τὴν Ἐκκλησιαστικὴν».)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεαγένους (1).

»Θεάγενας, βλήθητι τοῦ πόντου μέσον,
»Ὡ καὶ βυθισθῆς, ἔνδον ἐκνήξῃ πόλου.

Θεαγένους.

Οὗτος ἦτον Ἐπίσκοπος ἐν τῇ πόλει, τῇ Παρίον λεγομένη, ἅτε κτισθείη ὑπὸ τῶν Παρίων, ἧ τις εὐρίσκεται μεταξὺ τῆς Κυζίκου καὶ τῆς Λαμφάκου. Οὗτος λοιπὸν διαβληθεὶς εἰς τὸν Τριβουνον Ζηλικίνθιον, ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· ὅθεν δέρεται μὲ ξύλα, ἔπειτα δένεται, καὶ μετὰ ταῦτα ῥίπτεται ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, τελειώσας οὕτω τὸν ἔργον τοῦ Μαρτυρίου καὶ λαβὼν παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

Ἁγίος Θεόπεμπος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν Θεόπεμπτον, σαρκικῆς λῦσαι πέδης,
»Ἦλθον, Θεοῦ πέμψαντος, ἔμπυροι Νόες.

Θεόπεμπος.

Ἡ Ἁγία Θεοδότη, ἡ Μήτηρ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Νόσω παρήλθε τὸν βίον Θεοδότη,
»Νόσων λυτῆρας ἡ τεκοῦσα τῷ βίῳ.

Θεοδότη.

Ἁγίος Ὁσῖος Μάρκος ὁ κωφὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ὁ Μάρκος οὐκ ἤκουε γῆνων λόγων,
»Καὶ πρὶν λιπεῖν γῆν, ὦτα γῆθεν ἐξάγων.

Μάρκος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βασιλείου τοῦ ἐξ Ἀγχύρας.

»Βρύχημα, χάσμα, δῆγμα θηρῶν ἀγρίων,
»Βασιλείου τὸ πρᾶον οὐ κατεπτόει.

Βασίλειος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασίλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ, ἐν εἴτει τῆς καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Ἀγχύρας. Ἐπειδὴ δὲ ἐπίστευεν εἰς τὸν Χριστὸν, συνελήφθη, καὶ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα Σατορνίλον, ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν ἐνώπιον αὐτοῦ μετὰ πολλῆς παρρησίας· ὅθεν κρεμασθεὶς καταξοχιζέται ἀνηλεῶς. Ἐπειτα φέρεται ἐκ τῆς Ἀγχύρας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐνθα πάλιν καταξοχιζέται καὶ τεντόνεται τόσον

νὰ γίνωσι τριάκοντα ἔτων, καὶ τότε νὰ βαπτισθῶσι, κατὰ μίμησιν τοῦ Κυρίου. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου τοῦ ἐβαπτίσθη· ὅθεν καὶ ἠξιώθη νὰ ψάλλωσιν οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, ἀφ' οὗ τὴν ψυχὴν του παρέδωκεν, ὡς λέγει τοῦτο ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος φησὶν· «Ἐπειδὴ τὸν Ταῦρον (ἦτοι τὸ ἕρος τοῦ Ταύρου τὸ ἐν τῇ Ἀνατολῇ κείμενον) ὑπερβάλλει τὸ σῶμα, πρὸς τὴν πατρῶν αὐτῷ (τῷ Κωνσταντίῳ) πόλιν διασωζόμενον... Φωνή τις ἐκ τῶν ἄκρων, ἔστιν, οἷς ἐξηκούετο, οἷον ψαλλόντων καὶ παραπεμπόντων, Ἀγ-

γγελικῶν, οἶμαι, Δυνάμεων, γέρας τῆς εὐσεβείας ἐκείνων καὶ ἀντίδοσις ἐπιτάφιος. Καὶ γὰρ εἰς τὴν δόξην δόξαν παρακινεῖν ἔδοξεν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο τῆς τῶν ὑποδυναστευόντων σκαιότητος καὶ κακοδοξίας τὸ ἐγκλημα· οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγῆ εἰς εὐσεβείαν παραλαβόντες ψυχὴν, οὐ προορωμένην τὰ βάραιρα, ἀπήγαγον, ἧ περ ἐβούλοντο.» (λόγῳ β' κατὰ Ἰουλιανοῦ.)

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Θεογένους.

(2) Ὅρα περὶ τῶν τριῶν συζυγιῶν τῶν Ἀναργύρων ἐν τῇ δεκάτῃ ἑβδόμῃ Ὀκτωβρίου.

ὁ κοῖδιμος, ὡστε ἐξηθρώθησαν αἱ ἄρμοι καὶ αἱ κλειδώσεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὤμων του. Ἐπειτα κόπτουσι λωρία τὰ ὅποια ἀνασπῶσιν ἀπὸ τοῦ σώματός του, καὶ μὲ σίδηρα πεπυρωμένα κατακεντοῦσι τὰς σάρκας του. Ὅλας δὲ ταύτας τὰς ἀνυποφόρους βασάνους ἀνδρείως ὑπέφερον ὁ καρτερόψυχος, ὅθεν καὶ παρὰ Θεοῦ τὰς ἀντιλήψεις καὶ βοθησίας ἐδέξατο· διότι βίφθεις ἐν καμίνῳ πυρός, παραδόξως διεφυλάχθη ἀβλαβῆς διὰ προσευχῆς του.

Μετὰ ταῦτα στρέφεται δέσμιος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ καταδικάζεται ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Ἄρχοντος νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ θηρία· προσευχηθεὶς λοιπὸν καὶ κτυπηθεὶς ὑπὸ λεαίνης, ἐτελέσθη καὶ ἔλαβε τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον. Τὰ δὲ ἱερά αὐτοῦ λείψανα συνέλεξαν ἐπιμελῶς συγγενεῖς τινες καὶ ὁμόφυλοι, καὶ τυλίξαντες μὲ μύρα καὶ σινδόνας, ἐνεταφίασαν αὐτὰ μὲ τὴν πρέπουσαν τιμὴν ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ· ὕστερον δὲ ἔκτισαν ἐκεῖ καὶ Ἐκκλησίαν ἱερὰν εἰς τούτου τὸ Ἅγιον ὄνομα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σέργιος ἕψει τελειοῦται.

»Οὕτω τις εἶπεν εἰσίδων εἰς τὸν πέλας (1)

Σέργιος.

»Ὅση χαρὰ Σέργιος ἐτμήθη κάραν!

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπιστος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται.

»Κτείνει σε, Θεόπιστε πιστὲ, τοῖς λίθοις,

Θεόπιστος.

»Ἡ τῶν ἀπίστων πληθὺς ἐκ δυσβουλίας.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς χώρας (2).

* »Διπλὴν ἔχων ἀνωθεν, Κοσμᾶ, τὴν χάριν,
»Κόσμος μέγας πέφηνας ὑψηλοῦ θρόνου.

Κοσμᾶς.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ζώρζης ὁ Γγιουρζῆς ἐμαρτύρησεν ἐν Μιτυλήνῃ, τελειωθεὶς δι' ἀγχόνης ἐν ἔτει αψό. (3)

* »Σὴν χεῖρα θλίβε (καλῶς), ἀγχόνης Μάρτυς Ζώρζη,
»Θλίψεις γὰρ οὕτω δυσμενῆ θλίψαντά σε.

* Ζώρζης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Μαλαχίου.

»Ὁ κλησὶν αὐχῶν Ἀγγέλου Μαλαχίας,

Μαλαχίας.

»Αὐχεὶ μάλιστα τὴν μετ' Ἀγγέλων στάσιν.

»Ἐκ βεθέων Μαλαχίου ἀπέπτατο ἐν τρίτῃ ἡτορ.

Οὗτος ὁ Θεὸς Προφήτης ἐγεννήθη ἐκ φυλῆς Λευὶ, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Σοφερῶ, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπέστρεψαν οἱ Ἑβραῖοι εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς Βαβυλωνός· νέος δὲ ἔτι ὢν, ἐπέκτησε πολιτείαν ἐνάρετον καὶ ἀρίστην. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα Μαλαχίας (τὸ ὁποῖον ἐλληνιστὶ ἐρμηνεύεται Ἀγγελος), διὰ δύο αἰτία· τοῦτο

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται οὕτω πως ὁ στίχος οὗτος· «Οὐχ ὅλον εἶπεν οὐδὲ πρὸς ἄγνων φέρειν».

(2) Ὁ Πατριάρχης οὗτος Κοσμᾶς ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, Μοναχὸς ὢν πρότερον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Δοῦκα, ἐν ἔτει φασ· διάδοχος γινόμενος τοῦ προκατόχου αὐτοῦ Πατριάρχου Σπυρίδιου. Ὁ Κοσμᾶς δὲ οὗ-

τος, ἦτο μὲν ἐστολισμένος μὲ ἀρετὰς πολλὰς, δὲν ἦτο δὲ καὶ μὲ λόγους ἐξησκημένος· ὅθεν διὰ τὰς ἀρετὰς του ἠγαπήτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Οὗτος ὁ Πατριάρχης ἔστειψε Βασιλέα Νικηφόρον τὸν Βοτανιάτην, ὃς τις ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει αἰοή. (ὄρα τὸν Μελέτιον τόμ. β'. σελ. 443.)

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

μὲν, διότι ἦτον ὠραίος καὶ εὐπρεπής, τοῦτο δὲ, διότι ὅσα ὁ Πρῶφῆτης οὗτος ἐπροφήτευσεν, εὐθὺς ἐλάμβανον τὴν βεβαίωσιν διὰ Θεοῦ Ἀγγέλου, ὃς τις ἔλεγε ταῦτα εἰς αὐτόν, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐβλεπον μὲν οἱ ἀνάξιοι, ἀλλὰ μόνον οἱ ἄξιοι, τὴν δὲ φωνὴν αὐτοῦ ὅλοι ἤκουόν ἀνεξαιρέτως. Ἦκμασε δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Ἑσδρα (1), τετρακόσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ. Ἦτο δὲ, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ, ὠραίος τὴν ὄψιν, ἔχων τὸ πρόσωπον, ὄχι στρογγύλον, ἀλλὰ μακρὸν, καὶ τὰς τρίχας συνεστραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς, καὶ οἶονεῖ κουρευμένας, τὴν δὲ κεφαλὴν πλατεῖαν καὶ μεγάλην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Γορδίου (2).

»Καὶ τίς παρέλθη Γόρδιον τὸν ὀπλίτην,

Γόρδιος.

»Πρὸς φρικτὸν ὄπλον στερβὸν ἄνδρα, τὸ ξίφος;

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει τιδ'. καταγόμενος ἀπὸ τῆν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας, στρατηγὸς καὶ ἀρχηγὸς εἰς ἑκατὸν στρατιώτας. Οὗτος λοιπὸν μὴ ἀνεχόμενος νὰ βλέπῃ τὴν αὐθάδειαν τῶν ἀσεβῶν Ἑλλήνων, καὶ νὰ ἀκούῃ τὰς βλασφημίας, ὅσας ἐζηκόντιζον κατὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεμακρύνθη τῆς πόλεως, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ ὄρη, εὐρίσκετο μὲ τὰ θηρία καὶ μὲ τὰ ἀλογα ζῶα. Ἐκεῖ λοιπὸν ἠσυχάζων, ἤναψεν ὁ αἰοιδίμος ἀπὸ τὸν τοῦ Χριστοῦ πόθον καὶ ἔρωτα· καὶ ἐνδυναμωθείς ὑπὸ Θεοῦ καὶ λαβὼν θάρρος κατὰ τῆς πλάνης τῶν Ἑλλήνων, ὤρμησεν ἀπὸ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν πόλιν, ὡς δυνατὸς λέων. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῷ θεάτρῳ, ἐκήρυξε τὸν Χριστόν, καὶ διὰ τῆς θεωρίας του προσείλκυσεν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν παρεσιῶτων εἰς τὸν ἐχυτόν του· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Ἀρχοντα τῆς πόλεως προκαθήμενον ἐκεῖ, τὸν κατέπληξε διὰ τῆς παρρησίας του. Ὅθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ὀργῆς σπρωχθεὶς, ἐπρόσταξε καὶ ἀπέκοψαν τὴν τιμίαν του κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ σημειοφόρου, τοῦ ἐν τῷ Ἀγίῳ Ζαχαρίᾳ τῆς Ἀτρώας κειμένου (3).

* »Ἄλλας Πέτρος πρόκριτος ὠράθη Πέτρος,

Πέτρος.

»Σημεῖα ποιῶν ὡς ἐκεῖνος μυρία.

Οἱ Ἄγιοι Μάρτυρες Μήτηρ καὶ δύο τέκνα πυρὶ τελειοῦνται.

»Μητρὸς φλεγείσης, καὶ τὰ τέκνα πρὸς φλόγα

Μήτηρ.

»Τετρυγῶτα τρέχουσιν, ὡς στρουθοῦ τέκνα.

Τέκνα.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Οὐ καλῶς δὲ γράφεται εἰς τοὺς Συνεξαριστάς, τὸν τετυπωμένον καὶ τὸν χειρόγραφον, ὅτι ὁ Προφήτης οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας, ἢ τις ἔλαβε χώραν ἐν τῷ καιρῷ τῶν Κριτῶν· ψευδέστατον γὰρ τοῦτο ἐστίν, ἐκτὸς μόνον ἂν θελήσῃ τις νὰ γοῆσῃ ἀναρχίαν τὴν εἰς Βαβυλῶνα αἰχμαλωσίαν, ὅτε οἱ Ἑβραῖοι ἀρχὴν καὶ Βασιλείαν δὲν εἶχον. Ὅτι δὲ ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Ἑσδρα, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὰ Ἰουδαϊκὰ (σελ. σπδ'.) ὅθεν καὶ ὁ Ἰερώνυμος ὑπέλαβεν, ὅτι ὁ Μαλαχίας οὗτος εἶναι ὁ ἴδιος Ἑσδρας, ὡς ἕνα τοὺς δύο λογιζόμενος· καὶ ὅτι ὠνομάσθη Μαλαχίας, ἦτοι Ἄγγελος, διὰ τὸ προφητικὸν χάρισμά, καὶ διὰ τὸ λαμπρὸν καὶ ἀκέραιον τοῦ βίου. Ἐν τέσσαρσι δὲ κεφαλαίοις ἡ προφητεία αὐτοῦ διακρίσεται, καὶ πολλὰ κατηγορεῖ ἐν αὐτοῖς τοὺς ἀθεμίτους γάμους, ὡς καὶ τοὺς Ἰερεῖς ἐκείνους, οἱ

ὁποῖοι ἀμελοῦσιν εἰς τὰς τοῦ Θεοῦ διακονίας καὶ λειτουργίας· προφητεύει δὲ καὶ διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ δι' ἐκείνην τοῦ Θεοῦ βίτου Ἡλιοῦ.

Σημειῶσαι δὲ, ὅτι οἱ τρεῖς Προφῆται, ὁ Ἀγγαῖος, ὁ Ζαχαρίας καὶ ὁ Μαλαχίας οὗτος λέγονται Προφῆται τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ἐπειδὴ ἤκμασαν, ὅταν ἔκτισεν ὁ Ζοροβάβελ τὸν δεύτερον Ναὸν μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς Βαβυλῶνος· ἐπροφήτευσεν δὲ ὁ Μαλαχίας ὄλιγα ἔτη μετὰ τὸν Ἀγγαῖον καὶ Ζαχαρίαν, τοὺς διὰ τῆς προτροπῆς αὐτῶν πείσαντας τοὺς Ἰουδαίους ἀνακαινίσαι τὸν Ναόν.

(2) Τοῦτον τὸν Μάρτυρα Γόρδιον ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιον ὁ μέγας Βασιλεὺς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πόμοις ἐστὶ φῶσεως» (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις.)

(3) Ὁ Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀργους, ὁ ἀδελφὸς Παύλου τοῦ Κορίνθου, τοῦ κατὰ τὴν

Τῷ αὐτῷ Μηνί Δ΄ ἡ Σύναξις τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

* »Τοὺς Ἑβδομήκοντα σφοῦς Ἀποστόλους,
»Καὶ συνάμα τοὺς πάντας τιμᾶσθαι ἡμέμις (1).
»Ἀμφὶ τατάρτην ἄνδρας ἀγακλεῆας κυδαίνω.

Ἀπόστολοι
Ἑβδομήκοντα.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Θεόκτιστος, ὁ Ἠγούμενος τοῦ ἐν τῷ Κουκούμῳ (ἢ Κουνευμίῳ) τῆς Σικελίας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐν γῆ χλοαυγῇ τῆς Ἐδέμ Θεοκτίστῳ
»Μοῖραν δίδως, ἄκτιστε τοῦ Θεοῦ Λόγε.

* Θεόκτιστος.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ζωσίμου Μοναχοῦ καὶ Ἀθανασίου Κομμενητοῦ.

* Ἀθανάσιος συνθανὼν τῷ Ζωσίμῳ,
»Ἐνδον πέτρας ἤδιστα καὶ συζῆν ἔχει.

Ζώσιμος,
Ἀθανάσιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ζώσιμος ἦτον ἐκ τῆς Κιλικίας, κατόκει δὲ εἰς τὴν ἔρημον μετὰ τῶν Ὁρηίων. Συλληφθεὶς λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος Δομετιανοῦ, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι ὁ Χριστός

εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Μαρτίου εορταζομένου. Τῶν δύο τὸ συναξάριον ὄρα εἰς τὴν τρίτην Μαΐου.

(1) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι διὰ τοῦ διστίχου τούτου, ὅπερ εὑρίσκεται εἰς τοὺς χειρογράφους Συναξαριστάς (ἐν γὰρ τοῖς τετυπωμένοις, οὔτε δίστιχον εὑρίσκεται ἰαμβικόν, οὔτε στίχος ἠρωϊκός), δηλοῦται ὅτι σήμερον εορτάζονται ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἑβδομήκοντα Ἀπόστολοι, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἰδιαιτέρως εορτάζεται εἰς διαφόρους ἡμέρας τῶν μηνῶν. Διὰ τοῦτο οὐδὲ συναξάριον τούτων κοινὸν ἐδυσήθημεν νὰ εὑρωμεν, καθότι τὰ ἴδια συναξάρια ἐκάστου ἐγράφησαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἡμέραν αὐτοῦ καὶ ὁ βουλόμενος ἀς ζητήσῃ ταῦτα.

Ἦθελε δὲ ἀπορήσῃ τις, διατί, ἐξαιρουμένων μόνων τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ὅλοι οἱ μετ' αὐτοῦ Ἀπόστολοι ὀνομαζονται ἑβδομήκοντα, καὶ οὐχὶ περισσότεροι; ἐν ᾧ ὅτι εἶναι περισσότεροι τῶν ἑβδομήκοντα, τοῦτο φανερόν ἐστι, καθότι μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀριθμοῦνται ἐν ὅλαις ταῖς Ἐπιστολαῖς τοῦ μακαρίου Παύλου, καὶ μετὰ τῶν ἑβδομήκοντα καταλεγόμενοι, ὑπερβαίνουσι τοὺς πενήκοντα, οἱ τινες δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνων Ἀποστόλων τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος ἐξέλεξεν, ὡς γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, ἀλλ' ἄλλοι τινές, μαθηταὶ χρηματίσαντες τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἢ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων τῶν ἐκ τῶν δώδεκα. Καὶ ὄρα εἰς τὴν εἰκοστὴν ὀγδόην τοῦ Ἰουλίου ἐν τῷ Συναξαρίῳ Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρμενᾶ.

Εἰς λύσιν οὖν τῆς ἀπορίας λέγομεν, ὅτι πάντες οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀπόστολοι μετ' ἐν κοινὸν ὄνομα ἑβδομήκοντα ὀνομαζονται, ἴσως διότι τὸ ἐβδὸμ ἢ κ ο ν τ α ἀρίστος ἐστὶν ἀριθμὸς, καὶ δηλοῖ πληθος, κατ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον ὁ

Κύριος: «Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις ἀφιέναι τῷ ἀδελφῷ σου τὰ ἀμαρτήματα, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά» ἀντὶ τοῦ πολλάκις καὶ μυριάκις, ὡς ἐρμηνεύει ὁ ἱερός Θεοφύλακτος. Ἡ λέγονται ἑβδομήκοντα οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα Ἀπόστολοι, καὶ οὐχὶ περισσότεροι, ἵνα φυλαχθῇ ἴσως τὸ σέβας καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκεῖνου, τὸν ὅποιον ὁ Κύριος ἐπέθηκεν εἰς τοὺς παρ' αὐτοῦ ἐκλεγέντας ἑβδομήκοντα Ἀποστόλους. Οὕτω γὰρ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, μδλονότι ὁ Ἰουδας εἶχεν ἐξαιρεθῆ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, αὐτὸς ὁμοως μετὰ τὴν Ἀνάστασιν εἶπε περὶ τοῦ Θωμᾶ «Θωμᾶς δὲ εἰς οὐχὶ ἐκ τῶν ἑνδεκα, ἀλλὰ ἐκ τῶν δώδεκα», ἵνα φυλάξῃ τὸ σέβας καὶ τὴν τιμὴν τοῦ δωδεκάτου ἀριθμοῦ, τὸν ὅποιον ὁ Κύριος ἐπέθηκεν εἰς τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους. Εἰ δὲ τις διαβατικώτερος ἄλλον λόγον ὑψηλότερον τούτου οἶδε, παρελθέτω εἰς τὸ μέσον καὶ εἰπέτω, καὶ ἡμεῖς χάριτας αὐτῷ γῆς εἰδήσεως ταύτης εἰσόμεθα.

Σημείωσαι, ὅτι ὁ Θεσπέσιος Κύριλλος ὁ Ἀλεξανδρείας γλαφυρῶς ἀλληγορεῖ εἰς τοὺς ἑβδομήκοντα τούτους Ἀποστόλους τὰ ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα στελέχη τῶν φοινίκων, ἅπερ ἦσαν εἰς τὴν Αἴλειμ, ὅπερ δηλοῖ ἀνάβασις, ἢ αὐξήσις, οὕτω γὰρ φησὶν ἡ Ἀναβαίνοντες εἰς τελειότεραν σύνεσιν, καὶ εἰς αὐξήσιν ἀνατρέχοντες τὴν πνευματικὴν. . . Τὰ ἑβδομήκοντα τῶν φοινίκων στελέχη εὐρήσομεν, τοὺς ἀναδειχθέντας δηλονότι παρὰ Χριστοῦ μαθητάς, καὶ εὐγε δὴ σφόδρα φοίνιξι γὰρ παρεικάζονται οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα ὄντες τὸν ἀριθμὸν ἑβδομήκοντα. Θαυμάζομεν δὲ τοὺς ἑβδομήκοντα καὶ οἰοῖται φοινίκας αὐτοὺς εἶναι φαμεν' εὐκάρδιον γὰρ τὸ φυτὸν, εὐρίζον τε καὶ εὐκαρπον, καὶ αἶε τοῖς ὕδασι ἐντεθηλός, τειούτους

εἶναι Θεὸς ἀληθινός, κατακαίεται εἰς τὰ ὄτα μὲ πεπυρωμένα σιδήρα, καὶ βάλλεται ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος βορβόρου· ἔπειτα κρεμάται κατακέφαλα, καὶ παραδόξως φυλάττεται ἀπὸ ὄλα ἀβλαβῆς. Ἐφάνη δὲ λέων τις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὃς τις μὲ ἀνθρωπίνην φωνὴν ἐλάλησε περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν ἐκ τούτου ὑπέστρεψεν εἰς τὸν Χριστιανισμόν τὸν Κομμενταρήσιον Ἀθανάσιον. Λαβὼν δὲ ὁ Ἅγιος ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Τύραννον, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ ὄρη, ὅπου πρότερον διέτριβε, καὶ κήτηξαι καὶ βαπτίζει τὸν ῥηθέντα Ἀθανάσιον. Ἐκεῖ λοιπὸν αὐτῶν εὐρισκομένων, ἐσχίσθη παραδόξως μία πέτρα, ἔδον τῆς ὀποιᾶς ἐμβάντες καὶ οἱ δύο, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἀπολιναρίας τῆς Συγκλητικῆς.

» Ἄφρουσιν ἐκ γῆς τὴν Ἀπολιναρίαν,

Ἀπολιναρία.

» Καὶ γὰρ κατοικεῖν Οὐρανὸς ἦν ἀξία.

Αὕτη ἡ αἰοίδιμος Ἀπολιναρία ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐπονομαζομένου Μακέλλη, ἐν ἔτει υνζ'. θυγάτηρ Ἀνθεμίου, ὃς τις διωρίσθη παρὰ τοῦ Βασιλέως διοικητῆς τῆς Ῥώμης· κατὰ δὲ τὸ κάλλος καὶ τὴν σύνεσιν, αὕτη ὑπερέβαινε τὰς περισσοτέρας γυναῖκας τοῦ τότε καιροῦ. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἐπόθησε τὴν παρθενίαν, καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νυχθημερὸν νὰ ἐπιτύχη τοῦ ποθομένου, ἤτοι νὰ μείνη παρθένος ἕως θανάτου. Διὰ τοῦτο παρεκάλεσε καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νὰ τῇ ἐπιτρέψωσι νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἀφ' οὗ ἔλαβε πρὸς τοῦτο ἐκείνων τὴν ἀδειαν, συμπαραλαβοῦσα ἡ μακαρία δούλους καὶ δούλας, ὡς ἐπίσης χρυσὸν καὶ ἀργυρον, καὶ πολύτιμα ἱμάτια, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐκεῖ διένειμεν ὄλα εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσκύνησε τοὺς ἁγίους τόπους, καὶ ἠλευθέρωσε τοὺς δούλους καὶ δούλας τῆς, ἐκράτησε μόνον ἓνα γέροντα καὶ ἓνα εὐνοῦχον, τοὺς ὁποίους λαβοῦσα μεθ' ἑαυτῆς ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλεξάνδρειαν· φθάσασα δὲ εἰς τόπον ὁμαλὸν καὶ ἴσον, ἀπεφάσισε νὰ καθήσωσιν ἐκεῖ, ὅπως ἀνακουφίσωσιν ὀλίγον τὸν κόπον τῆς ὁδοιπορίας.

Ὅταν δὲ οἱ ἀνθρωποὶ τῆς ἐκοιμήθησαν, τότε ἡ τρισολβία πάντα καταφρονήσασα, φεύγει κρυφίως, καὶ ἐμβαίνει εἰς τὸ ἐκεῖσε εὐρισκόμενον δάσος, ἐνθα ἐμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὕτως ὡστε ἔγινε τὸ δῆμα τοῦ σώματός τῆς σκληρὸν, ὡς τὸ δῆμα τῆς χελώνης, ὑπὸ τῶν δηγμάτων τῶν ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ εὐρισκομένων κωνώπων. Ἐπειτα μεταβαίνει εἰς Σχήτην τινὰ, ὅπου ἡσκήτευον πολλοὶ Ἅγιοι Πατέρες, καὶ ἐκεῖ ὑποκρινομένη ὅτι εἶναι εὐνοῦχος, ὠνόμασε τὸν ἑαυτὸν τῆς Δωροθέου· ὁ δὲ ἐκεῖ εὐρισκόμενος Ὁσιος Μακάριος ἐδέχθη αὐτὴν, καὶ τῇ ἔδωκε κελλίον, ἐν ᾧ ἐγκλεισθεῖσα ἡ τρισολβία, προσήχετο εἰς τὸν Θεὸν νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Ὁ δὲ πατὴρ τῆς Ἀνθεμίου εἶχε καὶ ἄλλην θυγατέρα, ἡ ὁποία ἐπασχεν ἀπὸ ἀκάθαρτον Δαιμόνιον, καὶ ἔσειλεν αὐτὴν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Σχήτεως ὅπως τὴν ἰατρεύσωσι· περὶ δὲ τῆς θυγατρὸς του ταύτης Ἀπολιναρίας ἀπέκαμε, καὶ πλέον δὲν ἤρεῦνα δι' αὐτὴν. Οἱ δὲ Πατέρες ἔστειλαν τὴν δαιμονισμένην πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ἥ τις ὑπεκρίνετο ὅτι ὀνομάζεται Δωροθέος, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω· καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν, ἠλευθερώθη ἀπὸ τοῦ Δαίμονος τὸ κοράσιον, καὶ ἀποστέλλεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας ὑγιὲς εἰς τὰς πατριὰς ἀγκάλας. Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας, ἤρχισεν ἡ κόρη νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἐγκυος· ὅθεν ὁ πατὴρ τῆς νομίσας ὅτι ἐγγαστρῶθη ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Δωροθέου, πέμπει πάραυτα ταχυδρόμους, καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐμπροσθέν του.

Ἡ δὲ Ὁσία δεῖξασα διὰ τινων σημείων, ὅτι ἦτο γέννημα καὶ θυγάτηρ τοῦ Ἀνθεμίου, ἐξέπληξε καὶ ἐφόδισεν ἅπαντας, καὶ μάλιστα διὰ τὸ θαῦμα ὅπερ ἐνήργησεν εἰς τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν τῆς. Μετὰ ταῦτα μείνας ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τῶν γονέων τῆς, πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον τῆς, χωρὶς οὐδεὶς νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ὅπερ ἐποίησεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελεύτησε, τότε ἐ-

» δὲ καὶ τοὺς Ἅγίους εἶναι φαμεν. Καθαρὸς μὲν γὰρ ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιοῖς τὸ Συναξάριον τῆς Ὁσίας
 » ὁ νοῦς αὐτοῖς, βεβηκῶς τε καὶ εὐκαρπος, καὶ τοῖς Συγκλητικῆς· διότι τοῦτο γράφεται εὐτάκτως κατὰ
 » νοητοῖς ὕδασιν ἐντροφᾶν εἰσθῶς. τὴν ἐμπτην τοῦ παρόντος, ὅτι ἡ Μνήμη αὐτῆς γρά-

Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι ἀτάκτως γράφεται φεται, καὶ ψάλλεται ὁ Κανὼν αὐτῆς.

γνωρίσθη εἰς τοὺς Μοναχοὺς, ὅτι ἦτο γυνή· ὅθεν ὅλοι ἐξέστησαν διὰ τοῦτο, καὶ παρεκνήθησαν νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν Θεόν.

Οἱ Ἅγιοι ἔξ Μάρτυρες ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται,

»Ψυχὰι διαυγῆς ἔξ ἀποπτᾶσι βίου,

Μάρτυρες ἔξ.

»Ἐξ ἀπτέρυξι συμπάριστανται Νόοις (1).

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ νέου, τοῦ κειμένου πλησίον τοῦ Ἁγίου Μωκίου.

* »Εὐθυμος Εὐθύμιος ἀσκήσας πόνοις,

* Εὐθύμιος.

»Εὐθυμος ἦκε πρὸς Μονὰς εὐθυμίας.

* Ὁ Ὁσιὸς Εὐθύμιος ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, ὁ ἐλέγξας τὸν Λατινόφρονα Βασιλέα Μιχαὴλ καὶ Βέκκον τὸν Πατριάρχην, ἐν τῷ βυθῷ τελειοῦται.

* »Ἐπιξεν ὕδωρ Εὐθύμιον τὸν πάνυ

* Εὐθύμιος.

»Καταισχύναντα Λατινοφρόνων πλάνην.

* Οἱ μετὰ τοῦ Εὐθυμίου δώδεκα Μοναχοὶ Βατοπαιδινοὶ, οἱ τοὺς ἀνωτέρω Λατινόφρονας ἐλέγξαντες, ἀγχόνῃ τελειοῦνται (2).

* »Ἐἶλεν μναστών δώδεκας λαμπρά στέφη,

* Μοναχοὶ δώδεκα

»Ἦλεξε καὶ γὰρ Λατινοφρόνων πλάνην.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χρυσάνθου καὶ Εὐφημίας τῆς πλησίον τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου,

Εἰς τὸν Χρυσάνθον.

* »Χρυσάνθος ἀνθεὶ καρπὸν ἡδιστον πάνυ,

* Χρυσάνθος.

»Τὸν καὶ πολὺ φανέντα κρείττω χρυσαίου.

Εἰς τὴν Εὐφημίαν.

* »Εὐφημίας λόγος σε τὴν Εὐφημίαν

* Εὐφημία.

»Τρανῶς κατηξίωσε τῆς ἀθανάτου.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ὀνούφριος, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ αὐτῆ. ἔτος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε΄ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ (3).

Εἰς τὸν Θεόπεμπτον.

»Ὅπως τελευτᾷ Θεόπεμπτος εἰπέτω

Θεόπεμπτος.

»Ἀθλῶν τελευτῶ, τὴν κάραν τμηθεὶς ξίφει.

Εἰς τὸν Θεωνᾶν.

»Λάκκῳ Θεωνᾶς Μάρτυς ἐν κατωτάτῳ

Θεωνᾶς.

»Ἔθεντό μ' ἐκράυγαζε, τὸ Ψαλτηρίον.

* »Πέμπτη ἐκ ξίφους λίπε τόνδε βίον Θεόπεμπτος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόπεμπτος ἦτο Ἐπίσκοπος κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σϛ'. καὶ ὅτε ὁ ῥηθείς Τύραννος ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν,

(1) Ὅρα τὸ ἴδιον τοῦτο δίστιχον καὶ εἰς τοὺς ἔξ Πατέρας τοὺς ἑορταζομένους κατὰ τὴν ἰε. τοῦ παρόντος Ἰανουαρίου.

(2) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορ. Πατέρων.

(3) Σημειῶσαι, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἡ-

τις ἐστὶ παραμονὴ τῶν φώτων, συναθίζονται νὰ ἀνγκινώσκῃται ἐν τοῖς εὐαγέσι Μοναστηρίοις τοῦ Ὁρους, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου ἢ τοῦ μεγάλου Βασιλείου προτρεπτικῆ δμιλῆ εἰς τὸ Βάπτισμα, ἧς ἡ ἀρχὴ «Ὁ μὲν σφοδρὸς Σολομὴν».

τότε καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος πρῶτος ὡμολόγησε τὸν Χριστόν, καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Συλληφθεὶς δὲ καὶ παρασταθεὶς ἐμπροσθεν εἰς τὸν Διοκλητιανόν, ἤλεγξε τὴν πλάνην αὐτοῦ· διὸ βάλλεται ἐντὸς ἀναρμέντου κλιβάνου, καὶ ἐκβαίνει ἐκείθεν σῶος καὶ ἀβλαβής. Ἐπειτα ἐξώρουζαν τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ μετὰ ταῦτα ἔδωκαν εἰς αὐτὸν καὶ ἐπιε θανατηφόρα δηλητήρια· ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθη ἀβλαβής ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, προσεῖλκυσε εἰς τὸν Χριστιανισμόν τὸν τὰ δηλητήρια ταῦτα κατασκευάσαντά μάγον, Θεωνᾶν ὀνόματι. Ἄφ' οὗ δὲ ἔπαθε καὶ ἄλλας ὁμοίας βασάνους, ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἔλαβεν ὁ αἰεὶδμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ δὲ Θεωνᾶς ἐβρίβη ἐντὸς λάκκου ἐπίτηδες κατασκευασθέντος, καὶ ἐπειδὴ ἐχύθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του χῶμα πολὺ, τούτου ἕνεκα ἐχώθη ὄλος, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Συγκλητικῆς.

» Συγκλητικὴ λιποῦσα δουλείαν βίου,
» Κλητοῖς Θεοῦ σύνεστι δούλοις ἐν πόλει.

Συγκλητικῆ.

Αὕτη ἡ Ἁγία Συγκλητικὴ ἦτον ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ τμ' καταγομένη ἀπὸ γένος ἐνδοξον καὶ περιβόητον διὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐσεβείαν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον ὡραία καὶ πλουσία, διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐζήτησαν νὰ λάβωσι αὐτὴν εἰς γυναῖκα· αὐτὴ ὁμως ἡ μακαρία ἐδίδε περισσότερον τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὸν πάθον καὶ ἔρωτα τοῦ Θεοῦ, ὅθεν καὶ τελείως ἀφήσασα τὰς φροντίδας τοῦ Κόσμου, ἐστρεψεν ὅλην τὴν σπουδὴν τῆς εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ ἐπίδοσιν τῆς ἀρετῆς. Νικήσασα δὲ τὸν ἐχθρὸν Διάβολον, πρὶν ἢ ἀκόμη ἀποθάνῃ, ἐξεδήμησεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς τοῦ νοός θεωρίας. Εἰς τὸ τέλος δὲ τῆς ζωῆς τῆς ἐζήτησεν αὐτὴν παρὰ Θεοῦ ὁ πειράζων Διάβολος, ἵνα τὴν πληγῶσῃ μὲ σαρκαστικὴν ἀσθένειαν, ὡς ποτε ἐζήτησε καὶ τὸν Δίκαιον Ἰώβ· ὅθεν καθὼς ἐκείνον ἐπλήγωσεν, οὕτως ἐπλήγωσε καὶ τὴν μακαρίαν ταύτην μὲ δεινὰς ἀσθενείας, καὶ μὲ τόσας πληγὰς ἀνάτους, ὥστε ἐσάπησεν ὅλον τὸ σῶμά της. Πλὴν οὐδόλως παρεξέκλινεν ἡ ἀβρενόφρων ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, μολοντί ἦτο γραταὶ ὀγδοηκοντούτις· ὅθεν εἰς τοιοῦτους μαρτυρικοὺς πόνους καὶ ἀγῶνας εὐρισκομένη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (1).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ ἐν τῷ Ἀκρίτᾳ.

» Ὁ Γρηγόριος ἀρεταῖς λάμψας μέγα,
» Λαμπρῶς μεταστὰς, καὶ μέγα πλουτεὶ κλέος.

Γρηγόριος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς περιφήμου Κρήτης, υἱὸς γονέων εὐσεβεστάτων, καλουμένων Θεοφάνους καὶ Ἰουλιανῆς· ἀφ' οὗ δὲ διέτριψεν ἀρκετὸν χρόνον εἰς τὰ μαθήματα, διετάχθη ὑστερον ὑπὸ τῶν γονέων του νὰ βόσκη πρόβατα. Μίαν φορὰν δὲ φλεχθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ζήλου καὶ ἔρωτος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ὤπηγεν εἰς τὴν Σελεύκειαν, ἕθα διαμείνας ὀλίγον χρόνον, ἐξῆ ὁ αἰεὶδμος μὲ ὀλίγιστον μόνον ἄρτον καὶ ὕδωρ. Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ ἀπώλεσε μὲν τὴν ζωὴν του ὁ εἰκονομάχος Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει ωιγ'. ἡ ὀρθοδοξία δὲ ἐπαβρῆσινάσθη· τότε καὶ ὁ Ὁσιος οὗτος ὤπηγεν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπιθυμῶν νὰ προσκυνήσῃ πάντα Ἅγιον τόπον. Ὅσα δὲ ἐκεῖ ὑπέμεινε δεινὰ ἀπὸ τοῦς Ἀγαρινούς καὶ Ἑβραίους, ἐν διαστήματι δώδεκα ὀλοκλήρων ἐτῶν, ἀδύνατον εἶναι νὰ περιγράψῃ τις, θέλων νὰ φυλάξῃ τὴν συντομίαν.

Ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκεῖ λαβὼν τὸ Ἀγγελικόν σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐδάμαζε τὸ σῶμά του μὲ τὴν ἐγκράτειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Σταυράκιος, καὶ ἐγένετο Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Κουροπαλάτης καὶ Ῥαγκαβέ, ὁ βασιλεύ-

(1) Τῆς Ἁγίας Συγκλητικῆς ταύτης τὸν κατὰ πλάσσειται ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ· λέγουσι δὲ τινες, ὅτι τοῦς βίον συνέγραψε μὲν ὁ μέγας Ἀθανάσιος ὁ Ἀλε- αὕτη εἶναι ἡ παρθένος ἐκείνη, ἣ τις εἶχε κεκρυμμένον ξανθρεῖας, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, καὶ ὠρί- τὸν Ἅγιον ἐξ ἔτη ἐντὸς φρεῖτος.

σας ἐν ἑτεί ωιά. Πατριάρχης δὲ Κωνσταντινουπόλεως ἔγινεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος, ἐστάλη εἰς τὴν Ῥώμην πρὸς τὸν ἀγιώτατον Πάπαν Μιχαὴλ Συνάδων, ὁ ὁποῖος εὐρὼν ἐκεῖ τὸν Ὅσιον Γρηγόριον τοῦτον, τὸν παρέλαβε μετ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπάνοδόν του, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὐρισκόμενον ἐν τόπῳ Ἀκρίτα (κειμένῳ παρὰ τὴν Χαλκηδόνα, καὶ ἤδη κάβο Ἀκρίτα καλουμένῳ), καὶ συνηρίθμησεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Ὅσιος διῆγε τὸν βίον ἀνυπόδητος, ἔχων ἐν μόνον ὑποκάμισον, κοιμώμενος ἐπὶ ψιάθου, τρώγων δὲ καὶ πίνων, ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, ὀλιγώτατον ἄρτον καὶ ὕδωρ. Ἔτα ἐγκλείσας ἑαυτὸν ἐντὸς λάκκου βαθυτάτου, ἐκεῖ ἐθρήνησεν ἐπὶ πολυετίαν τὴν γενομένην παραχῆν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν ἀθέτησιν τῶν Ἀγίων Εἰκόνων.

Ὑστερον δὲ ἐξεληθὼν τοῦ λάκκου, ἐγκλείεται ἐν τινι στενωπῷ κελλίῳ, σκεπόμενος ἀπὸ δερμάτινον ὑποκάμισον. Πληρῶν δὲ ὕδατος πίθον μέγαν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς τὸν κῆπον, ἐξέβαλλε τὴν νύκτα τὸ ὑποκάμισόν του, καὶ ἐμβαίνων ἐν τῷ πίθῳ, ἐκεῖ ἀνεγίνωσκεν ὅλον τὸ Ψαλτήριον· ὅταν δὲ αὐτὸ ἐτελείονε, τότε ἐξήρχετο, καὶ τοῦτο ἐποίει καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του. Μὲ τοιοῦτους λοιπὸν ἀγῶνας καλῶς ἀγωνιζόμενος ὁ μακάριος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φωστήριου.

* »Φωστῆρ ὁ Φωστήριος ὄντως ὠράθη,

Φωστήριος.

»Τῷ φωτὶ τοῦ βίου τε καὶ τῶν θαυμάτων.

✱ **Ο**ὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Φωστήριος, λάμψας ἐξ Ἀνατολῶν ὡς ἥλιος, ὑπῆγεν εἰς τὰ ἐσπέρια μέρη τῆς Δύσεως. Ἀναβαίνων δὲ ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ἡσύχου ὄρους, αὐλῶς εἰς τὸν αὐλὸν Θεὸν προσήχετο, ὑποπιάζων καὶ δουλαγωγῶν ἑαυτὸν μετὰ νηστείας, μετὰ ἀγρυπνίας, μετὰ χαμευνίας καὶ μετὰ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν· ὅθεν ἐκ τούτων ἔγινεν ἀληθῶς φωστῆρ συμφώνως μετὰ τὸ ὄνομά του λάμπων τὴν οἰκουμένην, διότι φυλάττων τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀγνόν καὶ τὴν ψυχὴν καθαρὰν, καὶ τηρῶν τὸ κατ' εἰκόνα ἀμόλυντον ὅσον ἦτο δυνατόν, ἐγένετο καταγωγίον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπλούτησεν ὁ αἰοίδιμος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, λατρεύων πᾶσαν πολυχρόνιον καὶ ὀλιγοχρόνιον ἀσθένειαν ἐκείνων, ὅσοι προσήρχοντο αὐτῷ μετὰ πίστεως. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἄρτον ἐδέχετο ἐκ τῶν Οὐρανῶν ὁ μακάριος, καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας, ὁ ὁποῖος ὁμοίως ἐλάμβανε τὸν ἄρτον διὰ τοῦ κόρακος, ὁ δὲ μέγας οὗτος Φωστήριος τὸν ἐλάμβανε διὰ Θεοῦ Ἀγγέλου, καίτοι δὲν ἐβλεπεν αὐτὸν διὰ Θεῖαν τινὰ οἰκονομίαν· διότι φέρων καθ' ἐκάστην τὸν ἄρτον ὁ Ἀγγελος, ἔστεν αὐτὸν ἐν τινι ἰδιαιτέρῳ τόπῳ χωρὶς νὰ ἦναι ὄρατός εἰς τὸν Ἅγιον, ἐὰν δὲ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν δύο καὶ τρεῖς, ἢ περισσότεροι ἀδελφοὶ ξένοι, ὅσος ἦτον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν τόσοι εὐρίσκοντο καὶ οἱ ἄρτοι εἰς τὸν διωρισμένον τόπον. Ποῖος ποτὲ εἶδε τοιοῦτον θαῦμα ἐξαισίον; ἢ ἤκουσε τοιοῦτον παράδοξον; σπανίως γὰρ καὶ εἰς πολὺ ὀλίγους Ἀγίους τοῦτο ἠκολούθησε. Πλὴν δὲν ἠξιώθη ὁ μακάριος Φωστήριος τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον ἕως τέλους ζωῆς του, διότι ἄλλως ἐδοξε τῇ Θεῖᾳ Προνοίᾳ· ἐν ὅσῳ γὰρ ἔζη κατὰ μόναν, ἡσυχάζων καὶ σχολάζων εἰς μόνον τὸν Θεόν, ἔφερον αὐτῷ τὸν ἄρτον ὁ Ἀγγελος, ὅταν δὲ ἐσύστησε Μοναστήριον μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ συνήθροισε πολλοὺς Μοναχοὺς, τότε δὲν ἐλάμβανε πλέον τὸν ἄρτον παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου του ἐπορίζετο, ὅχι μόνον τὰ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ συντήρησιν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐχορήγει πρὸς συντήρησιν πολλῶν ἄλλων. Καὶ τοῦτο ἐγένετο, ὅχι διότι ἠδυνάτησεν ὁ Θεός, ἀπαγε τῆς βλασφημίας! διότι πῶς ἤθελεν ἀδυνατήσῃ νὰ διδῆ εἰς ἓνα τὰ χρειώδη ἐκεῖνος, ὃς τις ἐθρεψεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τόσας χιλιάδας τῶν ἀχαρίστων Ἑβραίων; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτα ἐγένετο, διότι ὁ Θεὸς ἀπεστράφη τὴν προσευχὴν τοῦ δούλου του, μὴ γένοιτο! ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος οὐδέποτε προσευχήθη ἵνα τῷ δώσῃ ὁ Θεὸς φαγητὰ ἀπολλύμενα, ἤκουε γὰρ τοῦ Κυρίου λέγοντος· «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.» (Ματθ. ς'. 33.)—ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο, ἐπειδὴ πρότερον μὲν προσεῖχεν ὁ Ὅσιος ὅλως εἰς τὸν Θεόν, καὶ οὐδόλως ἐφρόντιζεν οὔτε δι' αὐτὴν τὴν ἀναγκαῖαν τροφήν, ἐν ᾧ

πρὸς τούτοις, δὲν εἶχεν οὐδὲ ὑπηρετήν τινά ὡς τις νὰ φροντίζη περὶ τοῦ ἄρτου του, ὅθεν ἐξ ἀνάγκης ἐχρειάζετο εἰς τοῦτο τὴν παρά τοῦ Θεοῦ συνεργίαν· μετὰ ταῦτα δὲ, ἐπειδὴ ἐστοχάσθη νὰ ὀδηγήσῃ καὶ ἄλλους εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πολιτείαν καὶ ἀσκησιν, διὰ τοῦτο εἰργάζετο διὰ τῶν χειρῶν του, καὶ ἐδίδεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς παράδειγμα τοῦ νὰ ἐργοχειρῶσι καὶ αὐτοὶ, διὸ δὲν ἐχρειάζετο πλέον τὴν ἀνωθεν ἐρχομένην τροφήν· Τοῦτο γὰρ καὶ ὁ Θεὸς θέλει καὶ ἀποδέχεται πρὸ παντὸς ἄλλου, τὸ νὰ μὴ ἤμεθα πάντῃ ἀργοὶ καὶ νὰ τρώγωμεν δωρεὰν τὸν ἄρτον μας, ἀλλὰ νὰ ἐργαζώμεθα, καὶ ἐκ τοῦ ἰδίου ἔργου καὶ κόπου μας νὰ δίδωμεν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ πρὸς τὴν χρείαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν, πρότερον μὲν ὁ Ἅγιος οὗτος ἐλάμβανε δι' Ἀγγέλου τροφήν, ὕστερον δὲ ἐστερηθῆ αὐτῆς μονονουχί, ἀλλὰ καὶ ἐπροστάχθη, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ λαμβάνῃ παρά τινος τὰ χρειώδη τοῦ βίου, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἐργοχειροῦ του νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἵνα διδάσκῃ τοὺς μαθητάς του, ὄχι μόνον μὲ λόγους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ἔργον, καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ αὐτοῖς, τὸ νὰ καταγίνωνται εἰς τὴν ἐργασίαν των καὶ εἰς τὴν ἰεράν προσευχήν.

Ἐπειδὴ δὲ τότε ἀνεφύη αἵρεσις εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ πολλοὶ Πατέρες συνήχθησαν ὅπως συγκροτήσωσι Σύνοδον περὶ αὐτῆς, προσκληθεὶς καὶ ὁ μακάριος οὗτος Φωστήριος εἰς τὴν Σύνοδον, δὲν παρητήθη, ἀλλὰ παρέστη καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῇ, καὶ ποιήσας ἀνδραγαθίαν, ἐθαυμάστωσε τὸ ὄνομά του· διότι πολλοὶ μὲν αἵρετικοὶ ὑπὸ τῶν λόγων του παρακινήθεντες, ὑπέρβησαν ἐκ τῶν αἱρέσεων των εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ οἱ περισσότεροι, πειθόμενοι εἰς τὰς διδασκαλίας του, ἔγιναν Μοναχοί. Καὶ ἀπλῶς εἰπὲν, πολλὰ θαυματουργίαι διὰ τοῦ Ἁγίου τούτου ἐγίνοντο, ὄχι μόνον ὅταν ἔζη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀποβίωσίν του, ἢ τις συνέβη κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς πέμπτῃς ταύτης ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάις ἐν θαλάσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

» Ἦλθον θαλάσσης εἰς βάθη, λέγει Σάις,
» Φυγῶν τὰ ποντίζοντα τῆς πλάνης βάθη.

Σάις.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόειδος ὑπὸ δημίων καταπατούμενος τελειοῦται.

» Πόδες πατοῦντες σαρκίον Θεοείδου,
» Ψυχὴν ἀποθλίβουσι ληνῶ τοῦ πόλου.

Θεόειδος.

Ἡ Ὁσία Δομνίνα (1) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Χαρίζεται σοι τὴν ἄνω κληρουχίαν,
» Δομνίνα, σαρκὸς ἢ κάτω κακουχία.

Δομνίνα.

Ἡ Ὁσία Τατιανὴ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Τατιανὴ ταχεῖσα νηστείας πάλαι,
» Νῦν Ἀγγέλοις σύνεστι νηστείας φίλοις.

Τατιανή.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς ὁ ἀπὸ Καρπενησίου, ἐν Βυζαντίῳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἀχρῶδ'. ἔτος, ξίφει τελειοῦται.

* Ἦθλησεν ὄντως Ῥωμανὸς Ῥωμαλέως,
» Ῥώμην ἄμαχον ἐκ Θεοῦ δεδεγμένος (2).

* Ῥωμανός.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ϛ'. τὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

» Τοὺς Οὐρανοὺς Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ σχίσαν,

ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ.

» Τοὺς αὐτὸ μὴ χραίνοντας ἔνδον εἰσάγει.

» Βάπτισεν ἐν ποταμῷ Χριστὸν Πρόδρομος κατὰ ἔκτην.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ Δόμνα (2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

3

* **Τ**ὰ Ἅγια Θεοφάνεια τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εορτάζομεν σήμερον ἐν πάσαις ταῖς ἀγίαις τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαις, τὴν ἀγρυπνίαν τελοῦντες ἀφ' ἑσπέρας. Ἐπειδὴ ἀφ' ὧν παρήλθον τὰ τριάκοντα ἔτη τῆς ἡλικίης του, ἠθέλησεν ὁ Κύριος νὰ φανερωθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι εἶναι Θεὸς ἐν σῶματι, καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἐβαπτίζετο ἀπὸ τὸν Ἰωάννην, ἐμαρτύρηθη ἀνωθεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μετὰ τὴν φωνὴν καὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι εἶναι Υἱὸς γνήσιος καὶ ὁμοούσιος αὐτοῦ· ἔκτοτε λοιπὸν ἐγνωρίσθη εἰς ὅλους διὰ τῶν θαυμάτων καὶ τῆς ὑψηλῆς του διδασκαλίας, ὅτι αὐτὸς εἶναι βεβαίως ὁ Θεός, ὁ δὲ διὰ τῶν Προφητῶν φανερῶς κηρυττόμενος (1).

Ἦλθε δὲ εἰς τὸ Βάπτισμα δι' αἰτίαν τοιαύτην. Ὅταν ὁ Κύριος ἐγένεν ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς, ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν Νόμον ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τῆς ζωῆς του. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἦλθεν ἐκ τῆς ἐρήμου καὶ ἐβαπτίζεν εἰς τὸν Ἰορδάνην, κατὰ τὸ γενόμενον εἰς αὐτὸν ῥῆμα Θεοῦ, ἦτο κατὰ τὸ πρόσταγμα καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς (Λουκ. γ'. 2.) θέλων ὁ Κύριος νὰ πληρώσῃ καὶ τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς Θεῖον νόμον, προσῆλθε μετὰ τὸ τριακαστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος εἰς τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην ἵνα βαπτισθῇ, ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, μάλονότι δὲν εἶχε χρεῖαν βαπτίσματος, ἅτε ἀναμάρτητος ὢν. Ὁ δὲ Ἰωάννης εὐλαβούμενος τὸν Κύριον, καὶ τὴν ἐδικτὴν του ἀναξίότητα λογιζόμενος, ἔλεγεν· «Ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι, καὶ σὺ ἐρχῆ πρός με;» Ἄλλ' ὁ Κύριος θαρσοποιεῖ καὶ παρακινεῖ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸ νὰ τὸν βαπτίσῃ, δεικνύων αὐτῷ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον νομίζει ἀπρεπές, αὐτὸ μάλιστα εἶναι πρέπον, δηλαδὴ τὸ νὰ βαπτισθῇ ὁ Δεσπότης ἀπὸ τὸν δοῦλον. Διὰ τοῦτο καὶ λέγει εἰς αὐτόν· «Ἄφες ἄρτι, οὕτω γὰρ πρέπον ἡμῖν ἐστί, πληρῶσαι πᾶσαν δικαιοσύνην.» Δικαιοσύνην δὲ ἐδῶ ὀνομάζει ὁ Κύριος τὴν πληρῶσιν ὅλων τῶν ἐντολῶν, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον (λόγῳ εἰς τὸ Βάπτισμα), ὡσεὶ ἔλεγεν, ἐπειδὴ ἐγὼ ἐπλήρωσα ὅλας τὰς ἄλλας ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ Νόμου, αὕτη δὲ μόνη ἔμεινε, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πληρώσω καὶ ταύτην.

Τότε λοιπὸν ἔπαυσε τοῦ ἀνθίστασθαι ὁ Ἰωάννης, ὅθεν βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὁ Κύριος, εὐθὺς ἀνέβη ἀπὸ τοῦ ὕδατος (2), καὶ ἰδοὺ ἀνεώχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοὶ, καὶ εἶδεν ὁ Ἰωάννης

(1) Σημειῶσαι, ὅτι κατὰ τὸν Εὐσέβιον, ὅταν ἐβαπτισθῇ ὁ Κύριος ἦτο τρίτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος. Αἱ δὲ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων Δικταγαὶ λέγουσιν, ὅτι ἐβαπτισθῆ ὥρα δεκάτῃ τῆς νυκτός.

(2) Ὁ Θεὸς· Χρυσόστομος ἀπορεῖ, διὰ τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος καὶ Μάρκος, ὅτι ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος; -λύων οὖν τὴν ἀπορίαν λέγει· Ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι βαπτιζόμενοι, ἐπειδὴ ἦσαν ἁμαρτωλοὶ, ἴσταντο βεβουλισμένοι ἐν τῷ ὕδατι ἕως οὗ ἠθέλον ὁμολογήσῃ ὅλας τὰς ἁμαρτίας των, καὶ τότε ἐξήρχοντο, ὅθεν ἐν τῷ μεταξύ πᾶρρηχετο διάστημα χρόνου, ὃ δὲ Κύριος, ἐπειδὴ ἦτον ἀναμάρτητος καὶ ἁμαρτίας δὲν εἶχε νὰ ἐξομολογηθῇ, ἅμα ἐμβῆκεν ἐν τῷ ὕδατι, ἐκβῆκε παρρηθὺς (παρὰ τῇ Σειρᾷ τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου.)

Ὅτι δὲ ὁ Χριστὸς βαπτισθεὶς, ἔχει μόνον ἠγάσσε τὸν Ἰορδάνην Ποταμὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων, μαρτυρεῖ σαφῶς καὶ καθαρῶς ὁ αὐτὸς Θεὸς Χρυσόστομος, οὕτως ἀτολεξεῖ λέγων ἐν τῷ εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα τοῦ Σωτῆρος λόγῳ αὐτοῦ· «Αὕτη ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς ἐβαπτίσαστο καὶ τὴν τῶν ὑδάτων ἠγάσσε φύσιν. Διὰ τοῦτο αὐτοῦ καὶ ἐν μεσονυκτίῳ κατὰ τὴν εορτὴν ταύτην ἄπαν-

τες ὑδρεύονται, καὶ οἰκαδε τὰ νάματα ἀποτίθενται, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ὀλόκληρον φυλάττουσιν, ἅτε δὴ σήμερον ἀγικισθέντων τῶν ὑδάτων. Καὶ τὸ σημεῖον ἔγινετο ἐνεργές, οὐ διαφθειρομένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐκείνων φύσεως τῷ μᾶκτι τοῦ χρόνου, ἀλλ' εἰς ἐνιαυτὸν ὀλόκληρον, καὶ δύο καὶ τρία πολλάκις ἔτη, τοῦ σήμερον ἀντληθέντος ὕδατος ἀκραίου καὶ νεαροῦ μένοντος, καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τοῖς ἄρτι τῶν πηγῶν ἐξερπασθεῖσιν ὕδασι ἀμιγλωμένου.» (Τόμ. ε'. τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.) Σημειῶσαι, ὅτι τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου μίαν κατάδυσιν καὶ μίαν ἀνάδυσιν εἶχε, καὶ ἦτο μὲν ὑψηλότερον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ βαπτίσματος, ταπεινότερον δὲ τοῦ ἡμετέρου, καθάπερ γέφυρά τις ὃν ἐκατέρων τῶν Βαπτισμάτων, ἀπ' ἐκείνου πρὸς τοῦτο χειραγωγοῦν. Οὐ γὰρ ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης, πλὴν τοῦ ταῖς ἱμάτια σου, καὶ λούσου τὸ σῶμα, καὶ ἔσο καθαρὸς, ἀλλὰ τί; ποιήσατε καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας. Οὐδὲ Πνεύματος Ἁγίου χορηγίαν εἶχεν, οὔτε ἁμαρτημάτων ἄφεσιν. Ὁ δὲ Κύριος, οὔτε τὸ Ἰουδαϊκόν, οὔτε τὸ ἡμέτερον Βάπτισμα ἐβαπτίσθη (τὸ εἰς τρεῖς ἀναδόσεις καὶ καταδόσεις γινόμενον), ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἰωάννου (τὸ εἰς μίαν κατάδυσιν), καὶ τοῦτο διὰ δύο

τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστεράν, καὶ ἐρχόμενον εἰς τὸν Ἰησοῦν· ἀλλὰ καὶ φωνὴ ἐκ τῶν Οὐρανῶν ἠκούσθη λέγουσα· «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν τῷ ᾧ ἠρέδθη». Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐπανερώθη εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι δὲν ἦτον ὁ Ἰωάννης μεγαλειότερος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἐσφαλμένην γνώμην, ἣν περὶ αὐτοῦ παρεδέχοντο τὸ πλεῖστον μέρος, ἀλλὰ ἦτον ἀσυγκρίτως παλὸ κατώτερος τοῦ Χριστοῦ, καὶ δοῦλος καὶ ὑποχείριος αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ Πνεῦμα κατελθὼν, ἀπήνθουε τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ οἶκει δακτυλοδεικτοῦν ἐπανερώσειν διὰ τὸ «Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός» δὲν ἐβρέθη διὰ τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην, μὴδὲν αὐτὸς εἶχε παρὰ πᾶσι πολλὴν τὴν δόξαν καὶ τὸ ἀξίωμα, ἀλλ' ἐβρέθη διὰ τὸν βαπτιζόμενον Ἰησοῦν. Τελειώσας λοιπὸν ὁ Κύριος καὶ τοῦτο τὸ νομικὸν πρόσταγμα τοῦ Βαπτίσματος, ἔλυσε τὴν κατάραν, ἣ ὅποια ἐδόθη εἰς τὸν Ἀδὰμ διὰ τὴν παράβασιν τοῦ Θεοῦ Νόμου· καὶ λυτρώσας ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδίκης, ἔπαυσε εἰς τὸ ἐξῆς πάντα νόμον τελετουργικόν, ἀναβιβάσας αὐτὸν εἰς τὸ πνευματικώτερον καὶ τελειότερον. Ἀκολούθως δὲ ἔπαυσε καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν βάπτισμα, καὶ παρέδωκεν εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας νὰ βαπτιζώμεθα μὲ τὰ εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις γινόμενον Βάπτισμα, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἧς ἐστερείτο τὸ Βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου. Βαπτισθεὶς γὰρ ὁ Κύριος εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν, ἐπλήρωσε μὲν τὸ σκεῶδες καὶ ἀτελὲς Βάπτισμα, ἤνοιξε δὲ τὰς θύρας τοῦ πνευματικοῦ καὶ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Βαπτίσματος· τὸ ὅποιον ἡμεῖς ἀφ' οὗ ἐβαπτισθημεν, χρεωστοῦμεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φυλάττωμεν τὴν αὐτοῦ καθαρότητα ἀσπίλον καὶ ἀμύλητον ἀπὸ ἀμαρτίας διὰ τῆς πληρώσεως τῶν ζωοποιῶν ἐντολῶν, ἵνα καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν τύχωμεν. (Ὅρα εἰς τὸν Δαμασκηνόν, καὶ εἰς τὸν Προκόπιον, καὶ εἰς τὸν Χρῦσανθον, καὶ εἰς τὴν Σάλλπιγγα, καὶ εἰς τὴν Σαγήνην, καὶ εἰς τοὺς Μαργαρίτας, καὶ εἰς Μακάριον τὸν Κωφὸν τοὺς περὶ τῆς ἑορτῆς ἀπολοκιστοῦς λόγους.)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐμαρτύρησεν ἐν Βυζαντίῳ διὰ τὸν Χριστὸν ὁ Ἅγιος Νέος Ἱερομάρτυς Ῥωμανὸς Ἱερομόναχος ὁ Λακεδαιμόν, ἐκ κώμης Δημιονίτζης, κατὰ τὸ ἀρχαῖο ἔτος (1).

* Ἐκ γῆς ἀπάρας Ῥωμανὸς διὰ ζήτους,

* Ῥωμανός.

* Ἐκεῖ κατοικεῖ ἕνα δῆμοι Μαρτύρων.

Ταῖς τοῦ σοῦ Νεομάρτυρος πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ'. Ἡ Σύναξις τοῦ τιμίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Συνέδραμε δὲ καὶ ἡ τῆς παντίμου τούτου χειρὸς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν εισέλευσις.

- » Ἐμὴ σε γλώσσα, κήρυξ, πῶς ἀν αἰνέση,
- » Ἐν γλώσσα Χριστοῦ γηγενῶν μείζω λέγει;
- » Μνήμην ἑβδομάτη Προδρόμου λάχεν αἰδοίω.

Σύναξις
Ἰωάννου.

αἵτια· πρῶτον μὲν ἵνα φανῆ ὅτι εἶναι υἱὸς Θεοῦ, μαρτυρούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Πατρὸς, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ δευτέρον ἵνα πληρώσῃ πᾶσαν δικαιοσύνην, καθὼς ταῦτα πάντα βεβαιῶ ὁ ἴδιος Χρυσόστομος ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὰ Θεοφάνεια ἔχουσι λόγους πολλοὶ, ἐξ ὧν Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Πάλιν Ἰησοῦς ὁ ἡμέρος». Ὁ Θάϊος Ἐπιφάνιος (λόγ. εἰς τὴν Ἀνάληψιν) πρῶτην μὲν ἑορτὴν ἀριθμεῖ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν, δευτέραν δὲ τὴν τῶν Θεοφανείων ταύτην, καὶ ὄρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τὴν εἰς τὸ συναξάριον τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως. Ὁ δὲ Νύσσης Γρηγόριος λόγον ἔχει εἰς τὰ, οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὁ μὲν φιλόστοργος οὗτος πατήρ». Ἔτερον δ

αὐτός, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Νῦν γνωρίζω τὴν ἐμὴν ἀγάπην», Ὁ Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Πάντες ἡμεῖς ἐν εὐθυμίᾳ». Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἄνδρες φιλόχριστοι καὶ φιλόξενοι». Σωφρόνιος Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Πάλιν φησὶ προερχόμενος». Γρηγόριος ὁ Πελαμᾶς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Μετάνοια καὶ ἀρχὴ ἐς καὶ μεσότης», καὶ ὁ αὐτὸς ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Χθὲς συνεκκλησιάζων καὶ συνορτάζων» (σώζονται πάντες ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαιδίου καὶ Ἰβήρων, καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) Ἄλλὰ καὶ ὁ Πρόκλος καὶ Ἰππόλυτος ἐγκώμια ἔχουσι εἰς αὐτὴν (ἐν τῇ ἱερᾷ τελεουργίᾳ.) (1) Τὸ αὐτοῦ Μαρτύριον ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Μετὰ μίαν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, ἤτοι τὴν σήμερον, παρελάβομεν ἄνωθεν κατ' ἐξ ἀρχῆς νὰ ἐορτάζωμεν τὴν Σύναξιν καὶ ἐορτὴν τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ἐπειδὴ ὑπηρέτησεν εἰς τὸ Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Κυρίου· ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην συναριθμεῖται καὶ ἡ ἐορτὴ αὕτη μετὰ τὰς λοιπὰς ἐορτὰς τοῦ Προδρόμου, ἵνα μηδὲν τῶν ἐκείνου θαυμασίων καὶ ὑπερφυσικῶν χαρισμάτων σιωπήσωμεν. Συνέβη δὲ νὰ λάβῃ χώραν καὶ κατὰ τὴν προηγουμένην ἑσπέραν τῶν Θεοφανείων ἢ εἰς Κωνσταντινούπολιν τῆς τιμίας χειρὸς τοῦ Προδρόμου μετακομιδῇ, ἣ τις ἐγένετο τοιοιτοτρόπως. Εἰς τὴν πόλιν Σεβαστὴν, ἐνθα λέγουσιν ὅτι ἐτάφη τὸ ἱερὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου σῶμα, ἐκεῖ ὑπῆγεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, καὶ λαβὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ προφητικοῦ ἐκείνου σώματος, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, ὅπου καὶ ἐτέλει αὕτη πάμπολλα θαύματα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς. Εἰς τὰ ὄρια τῆς πόλεως Ἀντιοχείας ἐνεφώλευεν δράκων, τὸν ὅποιον ἔθεοποιούνοσι Ἕλληνες οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐτίμων αὐτὸν ἐτησίως μετὰ μίαν θυσίαν, τὸ χειριστὸν δὲ ἦτο ὅτι ἡ προσφερομένη αὕτη θυσία ἦτον ἀνθρώπος. Μετὰ παρέλευσιν δὲ χρόνου τινός, ἔπεσεν ὁ λαχνός εἰς τινα Χριστιανόν, ὅτι νὰ δώσῃ τὸ θυγάτριόν του εἰς τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐξερχόμενος τῆς φωλεᾶς του, καὶ φαινόμενος φοβερόν καὶ ἐξάισιον θέαμα, ἤνοιγε τὸ στόμα του καὶ ἐδέχετο ἐνδόν τὸ αὐτῷ προσφερόμενον θυμῶν, τὸ ὅποιον οὕτως ἐσπάρατε μετὰ τὰ ὀδόντιά του.

Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ τῆς κόρης παρεκάλει μετὰ θερμούς ἀναστεναγμούς καὶ δάκρυα τὸν Θεὸν καὶ τὸν τιμιὸν Πρόδρομον, νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπο τοιοῦτον πικρὸν φορέα. Παρακαλῶν δὲ ἐσοφίσθη νὰ καταφύγῃ καὶ εἰς ἐν τοιοῦτον τέχνασμα· διότι εὐκόλως ἐφευρίσκει μηχανὰς καὶ τέχνας ὁ ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος. Ἐζήτησε νὰ προσκυνήσῃ τὴν ἁγίαν χεῖρα τοῦ Προδρόμου, καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν, κρυφίως κόπτει μετὰ τοὺς ὀδόντας του τὸν ἀντίχειρα, καὶ τυχῶν τοῦ ποθομένου, ἐξέρχεται τοῦ Ναοῦ. Ὅτε λοιπὸν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς θυσίας τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἦτο παρὸν ὅλον τὸ θέατρον τοῦ λαοῦ, τότε προσήγγισε τὸν δράκοντα καὶ ὁ πατὴρ, φέρων ἐνταυτῷ καὶ τὴν θυγατέρα του καὶ ἅμα εἶδε τὸν δράκοντα νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ὅπως καταπῆ τὴν κόρην του, ρίπτει ἐν τῷ φάρυγγι αὐτοῦ τὸν ἱερὸν δάκτυλον τοῦ Προδρόμου, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐθανατώθη ὁ δράκων. Τούτου δὲ γενομένου, ὁ μὲν πατὴρ παρέλαβε ζῶσαν τὴν θυγατέρα του, καὶ ἐπανῆλθεν οἴκαδε χαιρών καὶ τὸ παράδοξον διηγούμενος· τὸ δὲ πλῆθος τοῦ λαοῦ, βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, ἐξεπλάγησαν, ὅθεν καὶ εὐχαρίζουν μεγάλως τῷ Θεῷ καὶ τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ, κτίσαντες καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ναοῦ μέγιστον.

Λέγεται δὲ καὶ τοῦτο ἀκόμη περὶ τῆς ἁγίας ταύτης χειρὸς, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἤτοι κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου, ὑψοῦτο καὶ ἡ τιμία αὕτη χεῖρ τοῦ Βαπτιστοῦ, ἣ τις ἄλλοτε μὲν ἐξῆπλονε τοὺς δακτύλους τῆς, ἄλλοτε δὲ τοὺς συνέστελλε, καὶ μετὰ τὴν ἔκτασιν μὲν ἐφάνερονεν ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ἀφθονία καρπῶν, μετὰ τὴν συστολὴν δὲ ἐφάνερονε τὴν μέλλουσαν ἀκαρπίαν καὶ δυστυχίαν. Διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ Βασιλεῖς εἶχον ἀγάπην καὶ πόθον μέγαν νὰ ἀποκτήσωσι τὸν ἱερὸν αὐτὸν θησαυρόν, ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα Κωνσταντῖνος καὶ Ῥωμανός οἱ Πορφυρογέννητοι, ὧν ὁ μὲν Κωνσταντῖνος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ ριβ'. ὁ δὲ Ῥωμανός ἐν ἔτει ριθ'. Ὅθεν ὅταν αὐτοὶ ἐβασίλευον, διὰ τινος Διακόνου τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, Ἰὼβ καλουμένου, ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἡ τιμία αὕτη χεῖρ, κατ' αὐτὴν τὴν ἑσπέραν τῶν Θεοφανείων, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶναι παράδοσις νὰ γίνηται ὁ Ἀγιασμός εἰς τοὺς Χριστιανούς, κατὰ τὴν παραμονὴν δηλ. τῶν Θεοφανείων. Ὁ δὲ φιλόχριστος Βασιλεὺς (ὁ Κωνσταντῖνος) μετὰ πόθου πολλοῦ ταύτην κατησπάσατο, καὶ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις αὐτὴν ἀπεθησαύρισε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν ταῖς Φωρακίαις (1).

(1) Σημειῶσαι, ὅτι τῶρα ἡ δεξιὰ χεῖρ τοῦ τιμίου καὶ ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τοῦ τιμίου Προδρόμου. Προδρόμου εὐρίσκεται ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ ἁγίου. Καὶ τοῦτο σημειῶσαι, ὅτι Θεόδωρος ὁ Δαφνοπάτης Διονυσίου, τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, καὶ Ἀσηκρήτης ὑπόμνημα. ἔχει εἰς τὴν ἐξ' Ἀντιο-

* Μνήμη τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀθανασίου, τοῦ ἐξ Ἀταλείας μὲν ὄντος, ἐν Σμύρνῃ δὲ μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ αψ'. ἔτος.

* »Οὐχὶ παλαιὸς Ἀθανάσιος πέλει

* Ἀθανάσιος.

»Οὗτος, νέος δὲ Μάρτυς ἐστὶ Κυρίου (1).

Μνήμη τοῦ ὑπὸ τοῦ τιμίου Προδρόμου γεγονότος θαύματος ἐν Χίῳ κατὰ τῶν Ἀγαρινῶν (2).

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρᾶσθείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλεησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η΄. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Δομνίκης.

»Διποῦσα τὴν γῆν Οὐρανόφρων Δομνίκα,

Δομνίκα.

»Εἰς Οὐρανὸς ἀνήλθεν ὡσπερ ἡγάπα.

»Δομνίκαν ὀγδοάτῃ πότμου λάβε νύξ ἐρεβεννή.

Αὕτη ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τπδ'. καταγομένη ἀπὸ τὴν ἐν Ἀφρικῇ Καρθαγένῃ. Αὕτη λοιπὸν διὰ οἰκονομίαν καὶ ὑπόθεσιν τινα, ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν μετ' ἄλλων τεσσαράκοντα παρθένων· ὁ τότε δὲ πατριαρχεῦων Νεκτᾶριος ἐδέχθη αὐτὰς ἐκ Θείας ἀποκαλύψεως, καὶ ἠξίωσε τοῦ Θείου Βαπτίσματος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐβαπτίσθη ἡ Ἁγία αὕτη, ἔγινε Μοναχῆ, καὶ ἀγωνισθεῖσα μὲ πόνους ἀνδρικοὺς, ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήσεως, εἰς τρόπον ὥστε ἠξιώθη νὰ ποιῇ καὶ θαύματα. Ἐν τούτοις λοιπὸν διαλάμφασα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.

* »Ὦν δάκρυσι σπείραντι τῷ Γεωργίῳ,

* Γεώργιος.

»Καιρὸς θερίζειν ἐστὶ σὺν εὐθυμίᾳ.

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος, ἀφῆσας πατρίδα καὶ γένος καὶ ὄλον τὸν πρὸς τὰ κοσμικὰ ἔρωτα, ὑπήγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἵνα προσκυνήσῃ τὸν ζωοδόχον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Προσκυνήσας δὲ ὅλους τοὺς πέριξ τῆς Ἱερουσαλήμ ἱεροὺς καὶ ἁγίους, καὶ πολλοῦ θαύματος γέμοντας τόπους, καὶ ἀπολαύσας τὴν τούτων ἀγιότητα καὶ χάριν, ὕστερον φέρων ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ οὕτως ὀνομαζόμενον τοῦ Χοζεβᾶ, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὀνομάσθη καὶ Χοζεβίτης, καὶ γενόμενος Μοναχός, συνηριθμήθη μὲ τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς καὶ Πατέρας. Τόσον δὲ ἀνδρεῖος καὶ πρόθυμος ἐφάνη ἐξ ἀρχῆς ὁ ἀοίδιμος, εἰς πάντα πόνον καὶ σκληραγωγίαν ἀσκητικὴν, ὥστε ἐμιμεῖτο τὸν δι' ἡμᾶς κατὰ σάρκα νεκρωθέντα Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ ἐσπούδαζε νὰ συννεκρωθῇ μὲ αὐτόν, καὶ νὰ συσταυρωθῇ διὰ τῆς ἀπαθείας ὡσεὶ ἡτό τις ἀσαρκος· διὸ καὶ ἐξέπληττε καθ' ὑπερβολὴν ἅπαντας, καὶ παρεκίνει αὐτοὺς πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτοῦ ἀνδρίας καὶ γενναιότητος. Φθάσας λοιπὸν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, ἐφάνη πλήρης τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος· ὅθεν ἔθηκε τὸν ἑαυτὸν του, ὡς στήλην ἐμφύχον καὶ εἰκόνα πάσης ἀρετῆς, ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Μοναστηρίου του καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ μέχρι τέλους δὲν παρεξέκλινεν ὁ τρισόλβιος ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἀσκήσεως. Διὰ τοῦτο καὶ εἶδεν ἀνάπαυσιν ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ ἀγῶνων

χείας Ἀνακομιθῆν τῆς ἁγίας χεῖρὸς τοῦ τιμίου Προδρόμου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἴδου καὶ πάλιν ἡμῖν ὁ ἱερός τοῦ Χριστοῦ ἐπίστη Πρόδρομος» (σώζεται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου.) Καὶ τοῦτο δὲ πρὸς τούτοις σημείωσαι, ὅτι κατὰ τὴν μεθέσπον ταύτην ἡμέραν τῶν Φώτων ἀναγινώσκειται ἐν τοῖς εὐαγέσι Μοναστηρίοις τοῦ Ὁρους, καὶ μάλιστα ἐν τῷ Κοι-

νοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ὁ λόγος εἰς τὸ Βάπτισμα Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Χθὲς τῇ λαμπρᾷ τῶν Φώτων ἡμέρᾳ,» (Τὸ τοῦ Δαφνοπάτου ὑπόμνημα σώζεται καὶ ἐν τῇ τοῦ Βατοπαιδίου καὶ Ἰβήρων, καὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολ.

(2) Ὅρα τοῦτο εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

καὶ κόπων, ἐξεδήμησε γὰρ πρὸς τὸν παθούμενον Θεόν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ καθαρώτερον καὶ ἐναργέστερον σὺν τοῖς Ἀγγέλοις τὴν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐκπεπομένην ἑλλαμψιν καὶ μακαριότητα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰουλιανοῦ, Βασιλίσσης, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς Κελσίου καὶ Ἀντωνίου.

Εἰς τὸν Ἰουλιανὸν καὶ Βασιλίσσαν.

» Ἰουλιανῶ πολλὰ καὶ Βασιλίσση

Ἰουλιανός.

» Ἐπαθλα κείνται κειμένοις ἐκ τοῦ ξίφους.

Βασιλίσσα.

Εἰς τὸν Κέλσιον καὶ Ἀντώνιον.

» Τέμνει κεφαλὴν τὸ ξίφος τὴν Κελσίου,

Κέλσιος.

» Σὺν τῇ κεφαλῇ τῆδε τοῦ Ἀντωνίου.

Ἀντώνιος.

Ο Ἅγιος οὗτος Ἰουλιανὸς ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Μαρκιανοῦ ἐν ἔτει σμ'. καταγόμενος ἐκ τῆς Ἀντιοουπόλεως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ. Οὗτος λοιπὸν ἐπέσει τὴν νόμιμόν του γυναῖκα, Βασιλίσσαν ὀνόματι, νὰ μένῃ ἐν σωφροσύνῃ καὶ παρθενίᾳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐκοίρωσεν αὐτὴν καλογραίαν ἐν τινι Μοναστηρίῳ, ἐμόνασε καὶ αὐτὸς ἐν τινι ἄλλῳ, καὶ ἐγένετο Ἡγούμενος εἰς δώδεκα χιλιάδας Μοναχούς. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ μὴ ἀρνηθεὶς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ περιπαιξας τὰ εἰδῶλα, ἐκίνησε τὸν Ἡγεμόνα εἰς ὀργὴν καὶ θυμὸν ὅθεν ὁμιαρὸς παρευθὺς ἐστειλεν ἀνθρώπους καὶ ἔκαυσαν τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου ὁμοῦ μὲ τούτους Μοναχοῦς, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κατεκάρησαν καὶ ὄλοι οἱ Ἐπίσκοποι καὶ οἱ λοιποὶ τῆς χώρας κληρικοί, ὅσοι κατέφυγον ἐκεῖ, οὕτω τελειωθέντος τοῦ αὐτῶν Μαρτυρίου.

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰουλιανὸς ἀπλωθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐδάρη' ἔπειτα δὲ ἐσφιγξαν αὐτὸν μὲ σιδηράμιος. || ρᾶς ἀλυσίδας, καὶ συνέτριψαν τὰ ὀστά του. Τότε εἰς δῆμιος τυφλὸς ὢν τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, καὶ ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος ὅθεν ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Κέλσιος δὲ ὁ υἱὸς τοῦ Ἡγεμόνος, μετὰ ἔκροσι στρατιωτῶν, ἐπίστειψεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπειδὴ εἶδον, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰουλιανὸς διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε νεκρόν. Διὰ τοῦτο, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, πρῶτον μὲν ρίπτεται ἐν φυλακῇ οὐκίος του Κέλσιος, ἔπειτα δὲ βάλλεται ἐντὸς λέβητος πεπυρωμένου καὶ πλήρους ζέοντος ὕδατος, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι ἑπτὰ υἱοὶ τοῦ αὐτοῦ Ἡγεμόνος, ἅτε πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ ληστέσις. || ὁ Ἱερεὺς Ἀντώνιος, καὶ ὁ ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστὰς Ἀναστάσιος. Ἐπειδὴ δὲ ὄλοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεὶς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἕλληνες, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Κελσίου, ἡ γυνὴ δηλαδὴ τοῦ Ἡγεμόνος. Παρασταθέντες δὲ ὄλοι οἱ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐνώπιον τοῦ Ἡγεμόνος, προσευχήθησαν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! πεσόντα τὰ ἐν τῷ ναῷ εἰδῶλα συνετριβήσαν, καὶ ὁ ναὸς ἐβυθίσθη ἐν τῇ γῇ. Ὅθεν οἱ Ἕλληνες συλλέξαντες δεμάτια παπύρων, καὶ βρέξαντες αὐτοὺς μὲ ἔλαιον, ἔδεσαν τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τῶν Ἁγίων ἔπειτα ἔβριψαν πῦρ εἰς τοὺς παπύρους, ἀλλ' ἡ Θεῖα χάρις ἐφύλαξε τοὺς Ἁγίους ἀβλαβεὶς καὶ δὲν ἐκάησαν. Διὰ τοῦτο, τοῦ μὲν Ἁγίου Ἰουλιανοῦ καὶ τοῦ Κελσίου ἔστυραν καὶ ἀνέσπασαν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, τοῦ δὲ Ἱερέως Ἀντωνίου ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ὄγκινους, τὴν δὲ μητέρα τοῦ Κελσίου ἐκρέμασαν, καὶ εἶτα παρέδωκαν αὐτὴν εἰς τὰ θηρία ἵνα τὴν φάγουν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεὶς καὶ ἀπὸ τὰς βηθείσας θασάνους, τελευταίον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξὶς εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ μαρτυρικόν αὐτῶν Ναόν, ὃς τις εἶναι πλησίον εἰς τὸν Φόρον.

* Οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἄγδρες ξίφει τελειοῦνται.

* Χριστῷ συνέντες ἄνδρες ἀληθῆς σέβας,
* Προέδωκαν εἰς θάνατον αὐτοὺς ἐμφρόνας.

* Οἱ διὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ πιστεύσαντες Μάρτυρες.

* Ἡ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰουλιανοῦ πιστεύσασα γυνὴ τοῦ Ἡγεμόνος ξίφει τελειοῦται.

* Χριστοῦ πόθῳ τρωθεῖσα μήτηρ Κελοίου,
 » Ἄνδρὸς κατεφρόνησε καὶ τῶν βασάνων.

* Ἡ γυνὴ τοῦ
 Ἡγεμόνος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καρτερίου.

» Πάλαι, Καρτέρει, πρὸς πῦρ καὶ δάρυ,
 » Τὸ κρτερόν σου πρὸς πάλας δεικνύς δῶ.

Καρτέριος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς Καισαρείας Καππαδοκίας Οὐρβανού, ἐν ἔτει στή. Ἱερεὺς καὶ Διδάσκαλος τῶν Χριστιανῶν. Οὗτος κτίσας οἶκον εὐκτῆριον, συνήθροισεν ἐκεῖ τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἐδίδασκεν αὐτὰ νὰ σέβωνται μόνον τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὡς ὄντα Θεὸν ἀληθινόν· καὶ ἄλλον Θεὸν νὰ μὴ γνωρίζωσι πλὴν αὐτοῦ. Διὰ ταῦτα λοιπὸν διαβληθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐκρύβη. Ὁ δὲ Κύριος φαίνεται εἰς αὐτὸν καὶ τῷ λέγει· Ὑπαγε, ὦ Καρτέρει, καὶ παρῆσιθάσθητι εἰς τοὺς σέ ζητοῦντας, διότι ἐγὼ μετὰ σοῦ ἔσομαι. Πρέπει δὲ νὰ πάθῃς πολλὰ διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι πολλοὶ διὰ σοῦ μέλλουν νὰ πιστεύσωσιν εἰς ἐμὲ καὶ νὰ σωθῶσι. Τότε ὁ Ἅγιος ἐμπλησθεὶς χαρᾶς, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεόν, ἐπαρῆσιθάσθη καὶ πρῶτον μὲν κλείεται ἐν φυλακῇ, ἔπειτα δὲ παρασταθεὶς εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ἐπροστάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸν ψευδοθεὸν Σάραπιν. Ἄλλ' ὁ Ἅγιος διὰ προσευχῆς του κατεκρήμνισε τὸ εἶδωλον αὐτοῦ, διὸ καὶ ἐδάρη ὑπὸ δεκαεξέ στρατιωτῶν μὲ βάλκλα (τυμπανόξυλα)· εἶτα κρεμάσαντες αὐτὸν ἐπὶ ξύλου, διὰ ξυραφίων μὲν ἀνέσπασαν τοὺς ὀνυχας τῶν τε χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του, διὰ σιδηρῶν δὲ ὀνυχίων κατεξέσχισαν ὅλον τὸ σῶμά του. Αὐτὸς ὁμῶς διὰ Θεοῦ Ἀγγέλου ἐγένετο ἀνώτερος τούτων τῶν βασάνων, καὶ κατέστη ὑγιής. Ἀλλὰ πάλιν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἐτρώπησαν μὲ σιδηρὸν τοὺς ἀτραγάλους τοῦ Μάρτυρος, καὶ ἔχοντες ὑννίου πεπυρωμένον, ἐπέθηκαν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους του. Μετὰ ταῦτα προστάσσοσιν αὐτὸν καὶ κάθηται ἐπὶ σιδηροῦ πεπυρωμένου ἐδωλίου, καὶ εἶτα τὸν ῥέπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ὅταν δὲ ἐνυκτώσῃ, φαίνεται πάλιν ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἀπολύει τῶν δεσμῶν, ὑγιᾶ δὲ καταστήσας, τὸν ἐξήγαγε διὰ τῶν θυρῶν τῆς φυλακῆς. Ὅθεν πολλοὶ ἀπιστοὶ βλέποντες αὐτὸν ὑγιᾶ, πορευόμενοι ἐδαπτίζοντο παρ' αὐτοῦ, καὶ ἀπηλλάσσοντο ἀπὸ τῆς ἀσθενείας. Διὰ τοῦτο πάλιν τιμωρεῖται ὁ Ἅγιος. Ἐκρέμασον γὰρ ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του λίθους μεγίστους, καὶ μὲ βάλκλα ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν· μὲ λαμπάδας δὲ ἀναμμένας αὐτὸν κατακαύσαντες, ἔρραινόν ἐπ' αὐτοῦ πίσσαν καὶ θείον. Εἶτα ἔχυσαν ἐπὶ τοῦ στόματός του βεβρασμένον μόλυβδον, καὶ τελευταῖον ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ· ἀβλαβῆς δὲ διαμείνας, ὕμνους καὶ εὐχαριστίας ἀνέπεμπε τῷ Θεῷ. Ὅθεν Ἑβραῖός τις ἐκεῖ παρατυχῶν ἐθυμώθη σφόδρα, καὶ λαθῶν ὁ ἀλιτήριος κοντάριον, ἐκτύπησε δι' αὐτοῦ καὶ διεπέρασε τὴν πλευρὰν τοῦ Ἁγίου· ἐκ τῆς ὁποίας πρῶτον μὲν ἐξῆλθεν ὕδωρ τόσον πολὺ, ὥστε ἐσβεσε τὸ πῦρ τῆς καμίνου, ὕστερον δὲ ἐξῆλθε καὶ αἷμα. Καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀγωνιστὴς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου καὶ Ἑλλαδίου λαϊκοῦ.

* Πῦρ ζεῦγος ἀνδρῶν ἐν μεταφρένοις φέρει,
 » Ἐπισκισθὲν τοῦ Θεοῦ μεταφρένοις.

Θεόφιλος.
 Ἑλλάδιος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Λιβύης, καὶ κρατηθέντες διότι ὠμολόγουν τὸν Χριστὸν, ἀπήχθησαν εἰς τὸν Ἀνθύπατον καὶ Ἀρχοντα τῆς πόλεως ἐκείνης· ἐπιμείναντες δὲ στερεοὶ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, κατεξεσχίσθησαν, καὶ δεθέντες χεῖρας καὶ πόδας, ἐδέχθησαν πῦρ ἐπὶ τῶν μεταφρένων, ἦτοι τῶν ὠμοπλατῶν, καὶ κατεκενήθησαν μὲ τοῦβλα σουβλερά καὶ ὀξέα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ βάσανος αὕτη παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας, παρέδωκεν οἱ Ἅγιοι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀνέβησαν νικηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κύρου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελεῖται

ἡ αὐτοῦ Σύναξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τῆς Χώρας καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ (1).

» Ὁ σὴν μελίζων σάρκα, Χριστέ μου, Κύρος,
» Σαρκὸς διαστάς σὼ παρίσταται θρόνῳ.

Κύρος.

Ὁ Ἅγιος Ἀττικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

» Ὅλην ὑπερβὰς τὴν ὕλην τοῦ σαρκίου,
» Ἦκεις ὄλος νοῦς, Ἀττικέ, πρὸς τοὺς Νόας.

Ἀττικὸς.

Ὁ Ἅγιος Προφῆτης Σαμέας ὁ Ἐλαμίτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐν γῆ τὸ μέλλον οὐκ ἔτι χρᾶ Σαμέας·
» Ἄνω γὰρ οὗτος ὁ προφητικὸς τρίπους (3).

Σαμέας.

Ὁ Ὅσιος Ἀγάθων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

» Ὡς ἠγαθύνθη, Ἀγάθων, τὴν καρδίαν,
» Εἰρηνικοῦ σοῦ καὶ μόνου μνησθεὶς τέλους (5).

Ἀγάθων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁ Κύρος οὗτος ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κα-
πρωνόμου καὶ Εἰκονομάχου, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει
ψμά. ἐπατριάρχευσεν δὲ ἔτη ξξ, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(2) Ὁ Ἀττικὸς οὗτος ἐγένετο Πατριάρχης Κωνσταν-
τινουπόλεως κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου τοῦ Βα-
σιλέως, ἐν ἔτει τϛέ. μετὰ τὸν Ἀρσάκιον· κατήγετο
δὲ ἀπὸ τὴν Σεβάστειαν τῆς Ἀρμενίας, ἀνθρωπος εὐ-
λαβῆς, καὶ τὸν βίον ἀσκητικὸς, καὶ μετρίως πε-
παιδευμένος. Ἐκυθέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν ἔτη εἰκοσι.
Καὶ ὄρα τὴν β'. τόμον Μελετίου σελ. 5. ὅς τις προσ-
τίθησιν, ὅτι ἐτελεύτησε τῇ δεκάτῃ τοῦ Ὀκτωβρίου,
παρὰ τοῖς Συναξαρισταῖς δὲ σήμερον ἑορτάζεται. Ση-
μειῶσαι, ὅτι Κελεστίνος ὁ Πάπας, ἐν τῇ πρὸς τοὺς
Κωνσταντινουπολίτας ἐπιστολῇ, τὸν Ἀττικὸν τοῦτον
ὀνομάζει Διδάσκαλον τῆς Καθολικῆς Πίστεως.

(3) Οὗτος ὁ Προφῆτης Σαμέας εἶχε καὶ βιβλίον
προφητικόν, τὸ ὁποῖον ὁμοίως τῶρα οὐχ εὐρίσκειται,
καὶ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ Θεία Γραφὴ λέγουσα περὶ
τοῦ Βασιλέως Ῥοδοῦ· «Καὶ λόγοι Ῥοδοῦ οἱ πρῶ-
» τοι καὶ ἔσχατοι, οὐκ ἰδοὺ γεγραμμένοι ἐν τοῖς
» λόγοις Σαμέου τοῦ Προφήτου; καὶ Ἀδδὼ τοῦ ὁ-
» ρῶντος; καὶ Πράξεις αὐτοῦ;» (β'. Παραλειπόμ. κβ'. 15.)

Οὗτος ὁ Προφῆτης ἐμπόδισε τὸν Ῥοδοῦ υἱὸν
Σολομώντος, ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ συγκροτήσῃ πόλεμον
κατὰ τῶν δέκα Φυλῶν τοῦ Ἰσραὴλ, διότι ἀπεστά-
τησαν μὲν ἀπὸ αὐτὸν, ὑπήγον δὲ μὲ τὸν Ἰεροδοῦ
τὸν δούλον τοῦ Σολομώντος, εἰς τὴν Σαμάρειαν ὅθεν
καὶ κατέπαυσε τὸν κατ' ἐκείνων πόλεμον. Καθὼς εἶ-
ναι γεγραμμένον εἰς τὴν τρίτην τῶν Βασιλειῶν, ἐν
κεφαλαίῳ δωδεκάτῳ.

(4) Περὶ τοῦ Ὀσίου τοῦτου Ἀγάθωνος γράφεται ἐν
τῷ Γεροντικῷ, ὅτι τινὲς ἀκούοντες ὅτι ἔχει μεγά-
λην διάκρισιν, ἠθέλησαν νὰ τὸν δοκιμάσωσιν ἔαν ὀρ-
γίζηται, καὶ εἶπον αὐτῷ· Σὺ εἶσαι ὁ Ἀγάθων; ἀκούο-
μεν περὶ σοῦ, ὅτι εἶσαι πόρνος καὶ ὑπερήφανος. Ὁ δὲ

Ὅσιος εἶπε· Ναί, τοῦτο ἔχει ἀληθείας. Πάλιν εἶπον·
Σὺ εἶσαι Ἀγάθων ὁ φλύαρος καὶ κατάλαλος; ὁ Ὅ-
σιος ἀπεκρίθη, ναί ἐγὼ εἶμαι. Οἱ δὲ πάλιν εἶπον·
Σὺ εἶ ἀγάθων ὁ αἰρετικὸς; ὁ Ὅσιος ἀπεκρίθη· Οὐκ
εἰμι αἰρετικὸς. Ἐκείνοι δὲ παρεκάλεσαν αὐτὸν λέγον-
τες· Διατί τὰς μὲν ἄλλας ὕβρεις ἐδέχθη; ταύτην
δὲ οὐκ ἐθάστασας; ἀπεκρίθη ὁ Γέρον· Ἐκείνας μὲν
ἐδέχθη, διότι εἶναι ὄφελος εἰς τὴν ψυχὴν μου, τὸ
δὲ αἰρετικὸς χωρισμὸς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ
τοῦτο οὐκ ἐδέχθη. Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ἐθαύμασαν
τὴν διάκρισιν του. (σελ. 326. τοῦ Εὐεργετινοῦ.)

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐφθασεν εἰς τὴν τελείαν ἀγάπην,
καὶ διὰ τοῦτο εἶπε τὸ ἀξιωμακτικὸν τοῦτο λόγιον·
Ἦθελον νὰ εὐρω ἕνα λωβὸν, καὶ ἐγὼ μὲν νὰ λάβω
τὸ ἐδικόν του λωβὸν σῶμα, εἰς αὐτὸν δὲ νὰ δώσω
τὸ ἐδικόν μου ὑγιεινὸν (σελ. 454. τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ.)
Ὁ Ὅσιος οὗτος εὗρεν εἰς τὴν ἀγορὰν ζένον τινὰ ἐξ-
ριμμένον, ἀσθενῆ καὶ ἀνεπιμέλητον· ὅθεν μισθῶσας
δι' αὐτὸν οἰκημα, ἐπισκέπτετο τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ ξξ
μῆνας, ἕως οὗ ἔγινεν ὑγιής (αὐτόθι σελ. 354.) Ἐ-
ρωτηθεὶς ὁ Ὅσιος οὗτος Ἀγάθων παρά τινος, θέλον-
τος οἰκῆσαι μετὰ ἀδελφῶν, ἀπεκρίθη· ὡς ἐν τῇ πρῶ-
τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ εἰσῆλθες κατοικῆσαι μετ' αὐτῶν, εὐ-
τω φύλαξον τὴν ξενιτείαν σου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς
ζωῆς σου, ἵνα μὴ παρῆσιάζῃ μετ' αὐτῶν. Ἡ γὰρ παρ-
ῆσις ἐοικε καύσωνι μεγάλῳ, ὃς ὅταν γέννηται, πάν-
τες φεύγουσιν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ τῶν δέν-
δρων τὸν καρπὸν διαφθείρει. Ἐρωτήσαντος δὲ αὐτὸν
τοῦ Ἀββᾶ Μακαρίου, τίσον κακὴ εἶναι ἡ παρῆσις; ἀ-
πεκρίθη ὁ Ἀγάθων· Οὐκ ἐστὶν ἕτερον πάθος χλευώ-
τερον τῆς παρῆσις, γεννητήρια γὰρ ἐστὶ πάντων τῶν
παθῶν.

(5) Σημειῶσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ καὶ ἀ-
τάκτως παρὰ τοῖς Μηναιοῖς ἡ Μνήμη καὶ τὸ δίστι-
χον τοῦ Ὀσίου Θεοκτιστοῦ τοῦ ἐν τῷ Κουκουμῳ

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

• Ὁ Πολύευκτος, οὐ πάθος τομῆ, Ἀόγε,

Πολύευκτος.

• Πολλῆς δι' εὐχῆς εἶχε σοῦ παθεῖν χάριν.

• Ἄμφ' ἐνάτην, Πολύευκτε, τομῆ πολὺ δῶλέ σοι εὐχες.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Δακίου καὶ Οὐαλεριανοῦ, ἐν ἔτει σφέ. στρατιωτικὸς ὢν ἐν τῇ πόλει τῆς Ἀρμενίας Μελιτινῆ, καὶ πρῶτος μαρτυρήσας ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει ἐπειδὴ γὰρ ἐξεδόθη νόμος βέβηλος ὁ ἄποιος διέτασσε νὰ ἀρνῶνται οἱ Χριστιανοὶ τὸν Χριστὸν, καὶ οἱ μὴ πειθόμενοι εἰς τοῦτο νὰ τιμωρῶνται μὲ ποινὴν θανάτου, ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀθλητὴς Πολύευκτος, χωρὶς νὰ δευλιάσῃ τελείως, ἐκίρυσσε παρρησία τὸν Χριστὸν, συντρίψας ἐνταῦτῳ μὲ τὸ πολὺ θάρρος καὶ τὴν μεγαλοψυχίαν του τὰ παρά τῶν Ἑλλήνων λατρευόμενα εἰδῶλα. Καίτοι δὲ ὁ πενθερός του τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ ἡ γυνὴ του ἐθρήνηε καὶ ὠλοφύρατο δι' αὐτὸν, αὐτὸς ἄμως ὁ καρτερόψυχος, οὔτε εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ πενθεροῦ του ἐπέισθη, οὔτε εἰς τοὺς θρήνους τῆς γυναικὸς του ἐσυμπόνεσεν. Ἐφύλαττε δὲ βεβαίως τὰς συμφωνίας καὶ ὑποσχέσεις ὅσας ἔδωκεν εἰς τὸν Μαρτυρὰ Νέαρχον τὸν φί- || ^{κίερος} λον του, ὁ ὁποῖος ἐφοβῆτο καὶ ὑπόκλιετο, μήπως παρεκκλίνῃ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν μείνας στερεὸς καὶ ἀμετασάλευτος ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς Πίστεως, ἔλαβε τὸν διὰ ξίφους θάνατον, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἀνήλθεν εἰς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν καὶ ἀγιώτατον αὐτοῦ Ναόν. (Τὸ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου τούτου Πολυεύκτου εὐρίσκεται ἑλληνικὸν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐπερ τις ἄλλη καλλίστη τῶν διηγήσεων». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σῴζεται τὸ Μαρτύριον τούτου μεταφρασμένον εἰς τὸ ἀπλοῦν ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιωτάτου κυρίου Κυρίλλου Πελοποννήσιου, τοῦ καὶ τῆς αὐτῆς μεγίστης Λαύρας Προηγουμένου.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐστρατίου τοῦ Θαυματουργοῦ.

• Κἂν Εὐστρατίου πνεῦμα λαμβάνῃ Πόλος,

Εὐστράτιος.

• Τὸ σῶμα τῇ γῆ θαυμάτων βλύζει χάριν.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς χώρας Ταρσίας, τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῶν Ὀκτημάτων, Κόμης Βιτζιανῆς ὢν τὸ ἀξίωμα (1), καὶ υἱὸς γονέων εὐσεβῶν, Γεωργίου καὶ Μεγεθοῦς, οἱ τινες ἔζων μὲ αὐτάρκη ἀγαθὰ, ἐν ἔτει ωῆ. Οὗτος λοιπὸν καλῶς ἀνατραφεὶς καὶ παιδευθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὰ εἰκοστὰ τῆς ἡλικίας του ἔτος, κατελήφθη ὑπὸ Θεοῦ ἐρωτος· ὅθεν ἀφήσας τοὺς γονεῖς του, κατέφυγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ὀλύμπου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τῶν Ἀγαύρων, εἰς τὸ ὅποιον διέλαμψαν κατὰ τὴν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν οἱ ἐκ μητρὸς θεοὶ του, ὁ Βασίλειος σὺν τῷ Γρηγορίῳ, καὶ ὑπὸ τούτων δε- || ^{Βασίλειος} χθεις ὁ Εὐστράτιος, ἐκουρεῦθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, καὶ ἔγινε Μοναχός. Ἀφ' οὗ || ^{Γρηγόριος} δὲ ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου, ὑπηρετεῖ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς μὲ καρδίαν πρόθυμον καὶ μὲ φρόνημα ταπεινόν, χωρὶς νὰ σκέπτηται περὶ οὐδενὸς πράγματος τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ χωρὶς νὰ κέκτηται ἄλλο τι, εἰμὴ ἐν ὕφασμα τρίχινον, ὕφασμένον μὲ τρίχας αἰγός, καὶ ἐν ἑτερον, ὕφασμένον μὲ μαλλίον προβάτου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνεπαύετο. Τόπον δὲ διωρισμένον ἀναπαύσεως δὲν εἶχεν, ἀλλ' ἐλάμβανεν ὀλίγην ἀνεσιν εἰς τὸν πρῶτον τόπον τὸν ὅποιον εὐρίσκει. Λέγουσιν ὅτι, ἀφ' οὗ ἔγινε Μοναχός, οὐδέποτε ἐκοιμήθη ὑπτιος, οὔτε εἰς τὸ ἀριστερόν μὲ-

τῆς Σικελίας Ἡγουμένου· διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ παρόντος, ὅτε καὶ ἡ Μνήμη, καὶ ὁ Κανὼν αὐτοῦ ψάλλεται.

(1) Τὸ ἀξίωμα ἦτον ὁ Κόμης, ὅρα εἰς τὴν εἰκο-
ΣΤΝΑΣ. ΤΟΜ. Β'.

στὴν τετάρτην τοῦ Μαρτίου, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος Πρεσβυτέρου Λαοδικεῖας. (Ἐν τοῖς Μηναιῶσι δὲ γράφεται ὅτι ἦτον ἐκ κώμης Βιτζιανῆς, καὶ ὄχι Κόμης αὐτῆς. Σ. Β.)

ρος, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑβδομήκοντα πέντε ἐτῶν τῆς ἀσκήσεώς του. Ἀφ' οὗ δὲ εἰς προκάτοχοι Ἠγούμενοι τοῦ Μοναστηρίου ἐτελεύτησαν, τότε ὁ μέγας οὗτος Εὐστράτιος ἐνεπιστεύθη τὴν ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν, ἐκδύσας εἰς τὰς παρακλήσεις των.

Καθ' ὃν δὲ χρόνον Λέων ὁ Θηριώνυμος, ἤτοι Λέων ὁ πέμπτος, ὁ καλούμενος Ἀρμένιος, ἐπανελθὼν νικητὴς ἐκ τοῦ κατὰ τῶν Βουλγάρων πολέμου, ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Μιχαὴλ (τοῦ Κουροπαλάτου δηλαδὴ καὶ Ῥαγκαβῆ, τοῦ ἐν ἔτει ωιά. βασιλεύσαντος), καὶ στέρησας αὐτὸν τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, καὶ δέσας καὶ κόψας τὴν κτῆν του, ἐξώρισεν εἰς τὴν ἀπέναντι τῆς Κωνσταντινουπόλεως κειμένην νῆσον τῆς Πρώτης (1), ὁ ἀλιτήριος οὗτος Λέων κατεγίνετο νὰ ἀνακαίνισθ πάλιν τὴν ἀφραίν τῶν Εἰκονομάχων, τὴν ἐσθεσμένην οὖσαν πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐγκαταλείποντες τὰς ἐστίαι των, ἔφευγον ὅθεν ἀκολούθως καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐστράτιος, παρακινηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἰωαννικίου τοῦ μεγάλου, τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ δηλαδὴ, ἀφῆκε τὸ Μοναστήριόν του καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν πατρίδα του. Ὅτι δὲ ἐπανεικτάσατο ἡ Ἐκκλησία τὸν ἐαυτῆς κόσμον μὲ τὴν ἀναστήλωσιν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, τὴν γενομένην ἐπὶ Μιχαὴλ καὶ Θεοδώρας, ἐν ἔτει ωμδ'. τότε καὶ οἱ Ὅσιαι καὶ σημειοφόροι Πατέρες ἐπανῆλθον εἰς τὰ Μοναστήριά των, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Εὐστράτιος.

Ὅθεν καθ' ὅλην μὲν τὴν ἡμέραν εὐτεκοπιάζεν ἀόκνως μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰ σαματικὰ ἔργα, τὴν δὲ νύκτα δῆνυε μὲ ὀλονυκτίους στάσεις καὶ γονυκλισίας. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐτελεῖτο ἡ κανονικὴ Ἀκολουθία καὶ ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς ὁ αἰδιδίμος εἰσερχόμενος ἐν τῷ Ἁγίῳ Βήματι, ἵστατο ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς Ἀκολουθίας, λέγων ἐκτενωδῶς τὸ Κύριε ἐλέησον. Ὅσα δὲ θαύματα ἐτελέσθησαν ὑπ' αὐτοῦ, ἀδύνατον εἶναι νὰ τὰ περιγράψῃ τις, ὡς ἐκ τῆς πληθύος· καὶ ταῦτα ἔλαβε παρὰ Θεοῦ, ὡς σημεῖον ἀληθέστατον ὅτι εὐπρέστησε αὐτὸν τὸν Θεόν. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ὑποτασσόμενους αὐτῷ Μοναχοὺς, καὶ τοῖς λέγει Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς μου ἔληξεν, ὅθεν, τέκνα μου ἀγαπητὰ, φυλάξατε τὴν παρακαταθήκην τοῦ ἁγίου σχήματος, ἣν παραλάβετε, ἡξεύροντες, ὅτι τὰ μὲν παρόντα πράγματα εἶναι πρόσκαιρα καὶ μάταια, τὰ δὲ μέλλοντα εἶναι αἰώνια καὶ παντοτεινὰ· σπουδάσατε οὖν, τέκνα μου, νὰ ἀξιωθῆτε τῆς μερίδος τῶν σωζομένων. Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσευχηθεὶς, ἐσφράγισεν αὐτοὺς (μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ), καὶ εἶτα ὑψώσας εἰς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, εἶπεν· «Εἰς χεῖράς σου, Κύριε, παρατίθημι, τὸ πνεῦμά μου». Εὐθὺς δὲ ὑπνώσας τὸν τῆς ἀναπαύσεως ὕπνον, ζῆσας ἐνεγχεῖντα πέντε ὀλόκληρα ἔτη.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων προσεβίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί . . . Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίαις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Νύσσης.

» Ἡ Μοῦσα Γρηγόριος, οὗ Νύσσα θρόνος,

Γρηγόριος.

» Οὐ Περὶαν, ἀλλ' Ἐδέμ σκηπὴν ἔχει.

» Γρηγόριον δεκάτη θανάτου κνέρας ἀμφεκάλυψιν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ Νύσσης Ἐπίσκοπος (ἡ τις κοινῶς Νύσι ἐνομαζέται, πόλις μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Καισαρείας, ἀπέχουσα ταύτης ἐξήκοντα μίλια), ἦτον ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἀκμάσας ἐν ἔτει τοδ'. λαμπρὸς ὢν ἐν λόγοις καὶ

(1) Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Πρώτην εὐρισκόμενος ὁ Μιχαὴλ, ἔγινε Μοναχὸς καὶ διήνυσε τὴν ζωὴν του. Ὅρα σελ. 258. τοῦ 6'. τόμ. τῆς Ἐκκλησ. Ἰστορίας τὸν δὲ υἱὸν του Θεοφύλακτον εὐνοούχισεν ὁ Λέων, ἐξῆρας τοῦ Μελετίου.

ζαλωτής της ὀρθοδόξου Πίστεως. διὰ τοῦτο καὶ προστάτης ἐχηρήματις τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Πόρευθαι γὰρ καὶ αὐτὸς ὁ τρισέβδιος, μετὰ τῶν ἐκατὸν πενήκοντα Ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι συνθηραίσθησαν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην Οἰκουμενικῆν δευτέραν Σύνοδον κατὰ τῶν Πνευματομάχων, ἐν ἔτει πκά. εἰδείχθη ὑπέρμαχος μὲν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἀντίμαχος δὲ τῆς δυσσεβοδῆς αἰρέσεως τῶν Πνευματομάχων, κατατροπώσας αὐτοὺς δι' ἐγγράφων ἀποδείξεων καὶ διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ λόγου, ὡςτις διελθὼν πᾶν εἶδος λόγου καὶ ἀρετῆς ἐγένετο ἐγκρατῆς τούτων ἀπάντων. Οὗτος λοιπὸν ποιῶν τὸ πρῶτον τοῦ καλῶς καὶ δίκως, ἐν γῆρα καλῶ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ, κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος, ὁμοίος κατὰ πάντα μὲ τὸν ἀδελφὸν τῶν Βασιλείων, ἐκτός τῆς λευκότητος τῆς κόμης, καὶ ὅτι ἦτο ὀλίγον τι χαριέστερος ἐκείνου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Δομετιανοῦ Ἐπισκόπου Μελιτινῆς.

» Δομετιανὸς τῆς φθορᾶς ἀπηλλάγη,

Δομετιανός.

» Εἶπερ φθορὰν χρῆ τόνδε τὸν βίον λέγειν.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μικροῦ, ἐν ἔτει χρά. (ἀναγ. Ἰουστίνου Β'. 565.) υἱὸς Θεόδωρου καὶ Εὐδοκίας, οἱ τίνες εἶχον ἀφθονίαν χρημάτων. Σπουδάσας ἀρκετὰ τὴν ἔξω παιδείαν, κατ' τὴν ἔσω τῶν Θείων Γραφῶν, συνεζεύχθη καὶ ἐξησεν ἐγγαμος ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἀφ' οὗ δὲ ἡ γυνὴ του ἐτελεύτησε, κατέστη, τριακοντούτης ὡν τὴν ἡλικίαν, Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Μελιτινῇ ἀγίας Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ πᾶσαν σπουδὴν κατέβαλλεν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν φιλοσοφίαν. Συγκεράσας λοιπὸν τὴν πολιτικὴν φρόνησιν μὲ τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγήν, ὅχι μόνον ἐγένετο αἷτιος σωτηρίας εἰς τοὺς συνεπαρχιώτας τοῦ Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον ἀπλῶς τὸ γένος τῶν Ῥωμαίων, διότι πολλῶς παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Μαυρικίου ἐν ἔτει φπδ'. ἀπεστάλη εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ὅτε ὁ Βαράμ ἐξηγήθη ἐναντίον τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Χοσρόου καὶ ἐξώσεν αὐτὸν τοῦ θρόνου, ὁ Ἅγιος οὗτος κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ πάλιν εἰς τὴν Βασιλείαν του ὅθεν διὰ τοῦ τοιούτου κατορθώματος ὑπέταξε τὸν Χοσρόην εἰς τοὺς Ῥωμαίους, καὶ τὸν κατέστησεν ὑποτελή φόρου εἰς αὐτοὺς, τυχῶν οὕτω τῆς εὐνοίας τοῦ τε Μαυρικίου καὶ τῆς αὐτοῦ συζύγου, καὶ ἐκ τῆς εὐνοίας ταύτης γενόμενος κύριος πολλῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ἔδακάνησεν εἰς οἰκοδομὴν ἀγίων Ἐκκλησιῶν καὶ πτωχοτροφείων. Δεύτερον δὲ μεταβάς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἔτυχε τιμῶν ὑφ' ὄλων τῶν ταγματῶν, Βασιλικῶν τε καὶ Ἐκκλησιαστικῶν, διότι τεθὲν ἐντός θήκης καὶ δορυφορούμενον μὲ λαμπάδας καὶ ὕμνους, μετεκομίσθη εἰς τὴν πατρίδα του. Πολλὰς δὲ ἐνεργείας θαυμάτων ἔδειξεν ὁ ἀοίδιμος καὶ ζῶν, ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, καὶ μετὰ τὸν αὐτοῦ θάνατον. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ Πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας.

» Ἀπῆρεν ἐνθα πρὸς Πόλον μέγα κλέος,

Μαρκιανός.

» Ὁ Μαρκιανός, οὐ κλέος κἄν γῆ μέγα.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας, ἐν ἔτει υγγ'. οἱ δὲ πρόγονοι τούτου κατήγοντο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ὅθεν ἤλθον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Οὗτος λοιπὸν ἐκτίσε Ναὸν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ἐν τῇ παραλίᾳ, μετὰ τοῦ ὁποίου ἦνωσε

(1) Ἄλλοι δὲ ἀκριβέστερον καὶ συντομώτερον γράφουσι ταῦτα περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου. Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Γρηγόριος, ὁ τῆς ἐν τῇ Καππαδοκίᾳ Νύσσῃς Ἐπίσκοπος, ἀναγκάσθη ὡν πρότερον ἕστερον ἀφῆσας τὴν τάξιν, ἐπεδόθη εἰς τὴν σπου-

δὴν τῆς ῥητορικῆς ἀνεκλήθη δὲ πάλιν εἰς τὴν τάξιν του διὰ τῶν ἐπιπληκτικῶν παρακινήσεων Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Πρὸ τοῦ νὰ γίνῃ Ἐπίσκοπος ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θεοδοσίαν, τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἀνδρείως ὑπέμεινε χερσπονηθεὶς δὲ Ἐπί-

τὸν εὐκτῆριον οἶκον τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου· ὁμοίως ἔκτισε Ναὸν καὶ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τοὺς ἐμβόλους τοῦ Δομνίνου, καὶ τὸν ὅποιον διέσωσεν ἐκ τῆς μεγάλης πυρκαϊᾶς, τῆς ἐκραγείσης ἐν Κωνσταντινουπόλει, τούτῳ τῷ τρόπῳ· ἐν ᾧ δηλ. ἡ πυρκαϊὰ εἶχε κατακαύσει τὰ ἄνω μέρη τοῦ Ναοῦ, αὐτὸς ἴστατο ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ μὲ τεταμένας τὰς χεῖρας προσήχετο. Τὴν δὲ ἐνέργειαν τῶν θαυμάτων ἦν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ Ἅγιος οὗτος, καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν ἐνδυμάτων, καὶ τὴν πτωχικὴν διαίταν, καὶ τὴν ἀκρίθειαν τῆς ἀσκήσεως ἦν ἠκολούθει, ἂν καὶ ἦτο πλούσιος, ταῦτα, λέγω, πλατύτερον δηγεῖται ὁ Βίος αὐτοῦ.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, πλησίον εἰς τὴν Κιστέρναν τὴν Μωκησίαν, ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένῃ τοῦ Δανιὴλ. Τελεῖται κατὰ τὴν ἰδίαν ταύτην ἡμέραν καὶ ἡ Σύναξις διὰ τὸν γεγονότα Σεισμόν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Βασιλείας Βασιλείου, ὅταν ἔπεσεν ὁ Ναὸς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὁ ἐν τῷ Σίγματι, καὶ πολλὰ ἄλλαι ἐπίσης Ἐκκλησίαι, καὶ οἶκοι ἰδιωτικοί. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ εὐρίσκεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰσθέρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχή· «Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα τὰ τῆς Βασιλίδας».)

Ὁ Ὅσιος Ἀμμώνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Τῆς ἀρετῆς ὁ Θεὸς ἐσβέσθη λύχνος,
»Λύχνων μυσάντων σαρκικῶν Ἀμμωνίου.

Ἀμμώνιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

»Κοινοῦ Θεοδοσίου Ἁγεμῶν βίου,
»Κοινῆ μονασταῖς ἐκβίωσας ζημίαι.
»Ἐνδεκάτῃ ὁλοὴν βίον λιπέ Κοινοβιάρχης.

Θεοδοσίος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει υν'. ἔφθασε δὲ καὶ μέχρι τῶν χρόνων Ἀναστασίου τοῦ Δικόρου τοῦ ἐν ἔτει υιά. βασιλεύσαντος, καταγόμενος ἐκ τίνος κώμης τῆς Καππαδοκίας Μωγαριστοῦ καλουμένης, καὶ υἱὸς ὢν γονέων εὐσεβῶν

σκοπος κατὰ τὸ 372 ἔτος, μετ' ὀλίγον ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος καὶ περιεπλανᾶτο εἰς διαφόρους τόπους, ταλαιπωρούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρμενῶν ἐν ἔτει δὲ 378, τελευτήσαντος τοῦ Οὐάλεντος, ἀνεκλήθη εἰς τὸν θρόνον τοῦ ὑπὸ τοῦ Γρατιανοῦ. Παρέστη ἐν τῇ κατὰ Ἀντιόχειαν Συνόδῳ, καὶ ἐπέμθη παρ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὁμοῦ μὲ ἄλλους Ἐπισκόπους, ὅπως ἐπισκεφθῆ τὰς ἐκεῖ Ἐκκλησίας. Ἐλθὼν δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τόπους, ἀηδίατε διὰ τὰς ἐκεῖ τότε γινομένας κακίας. Περὶ δὲ εἰς τὴν 6' Σύνοδον ἐν ἔτει 381, ἀνεπλήρωσε τὸ Σύμβολον τῆς ἐν Νικαίᾳ, προσθεὶς τὴν Θεολογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὰ τέσσαρα ἄλλα ἄρθρα μέχρι τέλους. Εὐρέθη δὲ παρῶν καὶ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει γενομένην τοπικὴν Σύνοδον, περὶ Ἀγαπίου καὶ Βαρχιδίου, ἐν ἔτει 394. Σημειώσαι, ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Ἐβδόμη Σύνοδος, ἐν τῇ 8ῃ πρᾶξαι αὐτῆς, πατέρα Πατέρων ὀνομάζει τὸν Θεῖον ταῦτον Νύσσης Γρηγόριον. Ὁ δὲ Θεολόγος Γρη-

γόριος λόγον ἔχει εἰς τὸν Γρηγόριον τοῦτον, οὗ ἡ ἀρχή· «Φίλου πιστοῦ οὐκ ἔστιν ἀντάλλαγμα» (σῶζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις.)

(1) Σημειώσαι, ὅτι δύο Ὅσιοι Ἀμμώνιοι ἀναφέρονται εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, ὧν ὁ μὲν ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἀββᾶ Παμβῶ, καὶ εἶχε τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ δύο ἀδελφὰς, ὁμοίους εἰς τὰς ἀρετάς· οὗτος ἐκοψε τὸ ὠτίον τοῦ μόνου Ἰνὰ μὴ γίνῃ Ἀρχιερεὺς, καὶ τούτου ἀπαθέστερος ἄλλος δὲν ἦτον εἰς τὴν ἔρημον, ὡς ἔλεγεν ὁ Εὐάγριος. Ὁ δὲ ἄλλος Ἀμμώνιος, συνειθίζε, ὅταν ἤρχετο νέος τις ἵνα μονάσῃ εἰς κελλίον, νὰ συναθροίῃ τὴν Σκήτην, ὅπως κατασκευάζωσι κελλίον διὰ τὸν ἀδελφόν. Φαίνεται δὲ καὶ τρίτος Ἀμμώνιος εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Μίλου τοῦ Ἱερομάρτυρος, ὅς τις ἦτο μαθητὴς τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Ποῖος δὲ ἐκ τῶν τριῶν εἶναι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος, ἀδελόν ἔστιν.

καὶ πιστῶν, πατὴρ μὲν Προαιρεσίου, μητὴρ δὲ Εὐλογίας, καλουμένων. Οὗτος ἀφ' οὗ ἔγινε Μοναχός, μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀντιόχειαν, ἐνθα ἠντάμωσε τὸν Ἅγιον Συμεῶν τὸν Στυλίτην, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔμαθε καὶ τὴν μέλλουσαν πρόοδον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ποιμὴν πολλῶν λογικῶν προβάτων. Ἐπειτα ἠσύχασε παρὰ τινι ἡσυχαστῇ, Λογγίνῳ καλουμένῳ, καὶ μετεχειρίσθη τὴν ἐγκράτειαν μὲ τὴν ἀκρότητα, ὥστε καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἀπαξ μόνον ἐτρωγεν ὁ αὐτοῦ ἴδιμος, καὶ ἐν διαστήματι τριάκοντα ὁλοκλήρων ἐτῶν δὲν ἔφαγε τελείως ἄρτον.

Ἀσκήσας λοιπὸν πᾶν εἶδος ἀρετῆς, εἰς τὸσον ὕψος ἀναβάσεως ἐφθασεν ὁ τρισόβδιος, ὥστε ἠξιώθη νὰ τελεῖ παράδοξα θαύματα. Αὐτὸς γὰρ μόνος ἔβλεπε, μετὰ τινος ἄλλου ἀδελφοῦ, τὸν μαθητὴν τοῦ Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἀφ' οὗ ἐγκαινίασε πρῶτος, δηλαδὴ ἀπέθανε καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ τάφῳ, ὃν ὁ Ἅγιος ἔκτισε δι' ἑαυτὸν πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ θανάτου, ἵστατο, μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μετὰ τῶν ἀδελφῶν καὶ συνέψαλλεν ἀοράτως αὐτὸς καὶ τὰ ἐσβεσμένα κάρβουνα ἠναψεν ἀνευ πυρὸς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔμελλε νὰ θεμελιώσῃ τὸ Μοναστήριον· αὐτὸς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν βύσιν τοῦ αἵματος μίαν γυναῖκα, ἣ τις προσήλθεν αὐτῷ μετὰ πίστεως· αὐτὸς δι' ἑνὸς κόκκου σίτου, τὸν ὅποιον εὐλόγησεν, ἔκαμε νὰ ὑπερχειλίσωσιν αἱ τῶν σιτηρῶν ἀποθήκαι· αὐτὸς ἀοράτως ἐπιφανείς, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ βυθοῦ τοῦ φρέατος τὸ παιδίον, τὸ ὅποσον ἐκεῖ ἔπεσεν· αὐτὸς κατέπυσε καὶ τὸν θάνατον τῶν τέκνων γυναικὸς τινος, τὰ ὅποια πρὸ τοῦ ἀκόμῃ νὰ γεννηθῶσιν ἠρπάζοντο ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ τὴν τούτων μητέρα ἣ τις δὲν ἦτον εὐτυχεστέρα μιᾶς πάντῃ στείρας, διὰ τὴν τῶν τέκνων στέρησιν, ὁ Ἅγιος πολύτεκνον διὰ προσευχῆς τοῦ ἐποίησεν. Ἀλλὰ καὶ νέφος ἀκρίδων ἐδίωξεν ὁ Ὄσιος διὰ μόνῃς τῆς ἐπιτιμήσεως. Αὐτὸς καὶ τὸν Κόμητα τῆς Ἀνατολῆς Κύρικον ἐφύλαξεν εἰς τὸν πόλεμον ἄτρωτον, διότι ἐφόρει ἐκεῖνος ἀντὶ σιδηροῦ θώρακος τὸ τρίχενον τοῦ Ἁγίου Ἰμάτιον· καὶ τὴν γῆν ἀδικουμένην ὑπὸ Ξηρασίας καὶ μὴ βλαστάνουσαν, ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἀνυδρίαν, καταβιβάσας βροχὴν διὰ προσευχῆς του.

Προεῖπε δὲ ὁ Ὄσιος καὶ τὸν κρημισμόν, ὃς τις ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐκ τοῦ σεισμοῦ. Πολλοὺς ἐλύτρωσε καὶ ἀπὸ τρικυμίας φανείς εἰς αὐτοὺς ἐν ὧρα κινδύνου. Ἐχρημάτισε δὲ καὶ διδάσκαλος εἰς τὴν ἀρετὴν πολλῶν μαθητῶν, καὶ πλείστοις παρεκίνησεν εἰς τὸν ὁμοῖον ζῆλον καὶ μίμησιν τῆς ἐδικῆς του ἀρετῆς διὰ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων του, προσοικειώσας αὐτοὺς ἀκολουθῶν μετὰ τὸν Κύριον. Οὕτω λοιπὸν πολιτευσάμενος, καὶ δοξασθεὶς ἐν τῇ γῇ, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ, εἰς χεῖρας Θεοῦ τὸ πνευμά του παραθέμενος. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν ἀποστολικὸν Ναὸν τοῦ Κορυφαίου Πέτρου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὄσιος Θεοδοσίος ὁ Ἠγουόμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱεράς Μονῆς τοῦ Φιλοθείου, καὶ Ἐπίσκοπος Τραπεζοῦντος χρηματίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Θεοδοσίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,
 * Ὡς ἱεράρχῃ καὶ δσίῳ Κυρίου (2).

* Θεοδόσιος.

Ἡ Σύναξις τῶν Μυριῶν Ἀγγέλων τελεῖται ἐνδον τοῦ Μαρτυρίου τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἐν τοῖς Δομνίνου.

* Τοὺς ἐξυμνοῦντας τὸν τρισάγιον ὕμνον,
 * Ὑμνοὶς γεραίρειν εἰκὸς ἐστὶν Ἀγγέλους.

Μυριοὶ (3)
 Ἄγγελοι.

(1) Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἡδίστον μὲν ἔαρ» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγιορευτῶν Πατέρων.

(3) Μυριοὶ Ἄγγελοι, ἐγὼ ἔγραψα, ἦτοι ἀναριθμητοί, ὡς πρὸς ἡμᾶς, καὶ οὐχὶ μύριοι, δέκα δηλ.

χιλιάδες. Καὶ ἀναλογώτερον, εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου, καθότι ὁ Ἀριστοκράτης Διονύσιος λέγει «Πολλοὶ εἰσὶν [καὶ μακάριοι στρατιαὶ τῶν ὑπερκοσμίων νοῶν, τὴν ἄσθενῆ καὶ συνησταμένην ὑπερθεθηκυῖα τῶν καθ' ἡμᾶς ὑλαίων ἀριθμῶν συμμετριαν.» (κεφ. ιδ'. περὶ Οὐρανοῦ Ἱεραρχίας.) Διὰ τὴν δὲ ἐτελείτο ἡ Σύναξις αὕτη τῶν Μυριῶν Ἀγγέλων οὐδὲν ἀνεύρομεν.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου τοῦ ἐν Πλακιδιαναῖς, καὶ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, καὶ Ἁγίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

* Οἱ τρεῖς Τριάδος νῦν παρτίστανται θρόνω,
 * Τὴν γῆν λιπόντες καὶ κατοικοῦντες Πόλιν (1).

Στέφανος.
 Θεόδωρος.
 Ἀγάπιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάριος εὐκλιόμενος τελειοῦται.

» Μάριος ἐκράνυαζεν ὡν ἐν αἰκίαις
 » Μὴ δειλιῆς Μάριε, πλήττου καὶ στέφου.

Μάριος.

Ὁ Ὅσιος Βιτάλιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

» Καὶ πνεῦμα δόντα, Βιτάλιε, Κυρίω,
 » Τὰ πνεύματα φρίττει σε τῆς πονηρίας.

Βιτάλιος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΒ΄. Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τατιανῆς.

» Τῆς πάντα λαμπρᾶς Τατιανῆς τῆ κάρᾳ
 » Λαμπρὸν προξένησε τὸ ξίφος στέφος.
 » Τῇ δυοκαιδεκάτῃ Τατιανῆς ἀβχῆνα κέρσαν.

Τατιανῆ.

Αὕτη κατήχητο ἐκ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἀκμάσασα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐν ἑταίρῳ. Θυγάτηρ μὲν πατρὸς πλουσίου καὶ περιφανοῦς ὁ ὀπίσθιος τρεῖς ἐγένετο Ἰπάτος, Διάκονος δὲ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Αὕτη λοιπὸν διδοὺς ὠμολόγει τὸν Χριστὸν, ἐφέρθη ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, καὶ εἰσελθοῦσα μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ καθ' τῶν εἰδώλων, διὰ προσευχῆς τῆς κατεκρήμνισε τὰ εἴδωλα. Ὅθεν δέρουσι ταύτην εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ μετ' αὐτῆς ἀγκυλῶν σχιζοῦσι τὰ βλέφαρά τῆς. Ἐπειτα κρεμάσει αὐτὴν καὶ κωταξοσχίζουσι τὸ σῶμά τῆς, καὶ εἶτα ξυρίσαντες τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ κατασχόνην, ρίπτουσιν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ, καὶ δίδουσιν εἰς τὰ θηρία. Ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀπὸ αὐτῶν ἀβλαβῆς μετὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τούτου ἕνεκα ἀκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ φοιδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τοῦ Ἀβεσσαλαμίτου.

» Ἀπανθρακωθεὶς καρδίαν θείω πόθῳ,
 » Ἐπ' ἀνθρώπων ἤδιστα Πέτρος ἐκπέσει.

Πέτρος.

Οὕτως ὁ Ἅγιος ἀνδρείος ὢν καὶ δυνατός, τόσον κατὰ τὸ σῶμα, ὅσον κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὴν πίστιν, ὠμολόγησε παρῆρσι τὸν Χριστὸν ἐν τῇ νεανικῇ του ἡλικίᾳ. Ὁ δὲ τῆς

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιοῖς ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Μάρκου πλησίον τοῦ Παύλου, ἧτοι Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, διότι αὕτη τελεῖται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ἀπριλίου ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη τῆς Ὁσίας Εὐπραξίας, ἢ τις ἐαρτάζεται κατὰ τὴν εἰκαστὴν πέμπτην Ἰουλίου, ἔπου καὶ τὰ συναξάρια αὐτῆς γράφεται.

(2) Οὗτος ὁ Ὅσιος φαίνεται νὰ ἦναι ὁ Βιτάλιος ἐκείνος ὁ ἀνεκρεόμενος εἰς τὴν Βίον Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ὅστις ἦταν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου, καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὅπως δεξιμάση τὸν Θεῖον Ἰωάννην ἐάν εὐκόλως ἀναπαύ-

λιζῆται. Καταγράφας δὲ εἰς χαρτίον ὄλας τὰς πόρνας, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρόν του, καὶ ἐξ αὐτοῦ περιζόμενος δέκα ὀβολοὺς καθ' ἑκάστην, μετὰ τὸν ἕνα ἠγόραζε λουπιναρία, μετὰ τὰ ὅποια ἐτρέφετο, τοὺς δὲ λοιποὺς ἐνεία ἐδίδεν εἰς τινὰ πόρναν ἑκάστην ἑσπέραν, ὅπως τὴν ἀποτρέψη τῆς ἁμαρτίας, λέγων αὕτῃ· Διὰ τὸν Κύριον, μετ' ἀμαρτήσης ταύτην τὴν νύκτα, καὶ λάβε τούτους. Αὐτὸς δὲ προσήχετο διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῆς καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωτὶ ἀνεχώρει ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ μὴ ὁμολογήσῃ εἰς κανένα τὴν παῖξιν του. Ἀνεγινῆθι ἐκεῖ καὶ τὰ ἐπιλοκκα περὶ αὐτοῦ.

Ἐλευθεροπόλεως Ἄρχων, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη, οὔτε μὲ κολακείας νὰ μαλάξῃ τὴν γνώμην του, οὔτε μὲ ἀπειλὰς νὰ τὸν φοβίσῃ, ἔρριψεν αὐτὸν ἐν πυρκαϊᾷ, καὶ ἐκεῖ ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστῆς ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μάρτυριου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μέρτιου.

» Θεὸν ποθῶν ὑψιστὸν ἰσχυρὸν μόνον,
» Μαστίζεται Μέρτιος ἰσχυρῶς ἄγαν.

Μέρτιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, στρατιώτης ὢν εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τὸ καλούμενον τῶν Μαύρων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϛή. διεβλήθη εἰς αὐτὸν, ὅτι εἶναι Χριστιανός· ὅθεν φερθεὶς ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, ἐβιάσθη ὑπ' αὐτοῦ νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπέισθη, τῷ ἀφαιροῦσι τὴν ζώνην, ἣ τις ἦτο σημεῖον τῆς στρατιωτικῆς ἀξίας του, καὶ ἐπειτα δέρουσιν αὐτὸν καταξοχίσαντες τὸ σῶμά του μὲ ξυλίας. Ὁ δὲ Ἅγιος μὲ τόσῃ γενναιοκαρδίᾳ ὑπέμεινε τὴν σκληρὰν ταύτην βάσανον, ὥστε οὐδὲ μικρὰν φωνὴν ἐξέφερε τοῦ στόματός του· διὸ ἐξεπλάγη ὁ Τύραννος, καὶ ἐκθαμβος ἐγένετο. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δαρμὸς παρετάθη ἐπὶ πολλὰς ὥρας, οὕτως ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος τὸ ἐλάχιστον μέρος ἀπλήγτων, ἐπρόσταξεν ὁ Τύραννος νὰ τὸν ἀφήσωσι, καὶ νὰ τὸν βήψωσι ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀκτῶ ἡμερῶν ἐτραξεν ὕλη πολλὴ ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀνέδιδον αὐταὶ ὑπερβολικὴν δυσωδίαν· ὅθεν ἀποκαμῶν ὑπὸ τῶν πόνων ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, παρέδωκε τὴν τιμίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβε τὸν τοῦ Μάρτυριου ἀφθαρτον στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτῶ Μάρτυρες οἱ ἀπὸ Νικαίας ξίφει τελειοῦνται.

» Θνήσκει χορὸς τις ὀκτάρημος ἐκ ξίφους,
» Αἰῶνος εὐρεῖν ὀγδόου ζῶν ἄλων.

Μάρτυρες ἡ.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθασία ξίφει τελειοῦται.

» Αὐτῆς κεφαλὴν ἐκ ξίφους Εὐθασία
» Αὐτῇ Θεῷ Σωτῆρι κόσμου προσφέρει.

Εὐθασία.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Θαυματουργοῦ Ἡλιοῦ (1).

* » Ἄλλος δέδεικται θαυματουργὸς Ἡλίας,
» Ὁ θαυματουργὸς οὗτος ὄντως Ἡλίας (2).

Ἡλίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΓ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου.

» Ἡ σαργάνη ναὺς Ἐρμούλου, Στρατονίκου,
» Κοινὸν κατάπλουν εἰς βυθὸν ποιουμένοις.
» Ἐρμυλον ἡδ' ἑτάρον δεκάτῃ πνίξε τρίτῃ Ἰστρου.

Ἐρμυλος.

Στρατονικός.

* **Ο**ὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει πδ'. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐρμυλος ἦτο Διάκονος τὸ ἀξίωμα, ὁ δὲ Στρατονίκος φίλος τοῦ Ἁγίου Ἐρμούλου.

(1) Περί τοῦ Ὁσίου καὶ θαυματουργοῦ τούτου Ἡλιοῦ γράφεται ἐν τῷ Παραδείτῳ τῶν Πατέρων, ὅτι εἶπε τοῦτο τὸ ἀξιομνημόνευτον ἀπόφθεγμα· Ἐγὼ τρία πράγματα φοβοῦμαι—ὅταν μέλλῃ ἡ ψυχὴ μου ἐξελθεῖν τοῦ σώματος, καὶ ὅταν μέλλω τῷ Θεῷ ἀπαντῆσαι, καὶ ὅταν μέλλῃ ἡ ἀπόφασις ἐξελθεῖν κατ' ἐμοῦ.

(2) Περιττῶς ἐδῶ γράφεται παρὰ τοῖς Μηνείοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Εὐχαΐταις, ἦτοι Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, διότι αὕτη ἐορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδόην Φεβρουαρίου. Ὁμοίως περιττῶς γράφεται καὶ ἡ Μνήμη τῆς Ὁσίας Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, διότι αὕτη ἐορτάζε-

λου. Παρασταθείς λοιπόν ὁ Ἅγιος Ἐρμούλος ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁμολογήσας τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν δέρεται μὲ ρόπαλα χάλκινα, ἔπειτα καταξοχίζεται καθ' ὅλον τὸ σῶμα μὲ ράβδια ἀκανθωτά. Διὰ δὲ τῶν βασάνων τούτων παρακινεῖ τὸν φίλον του Στρατόνικον νὰ παρρησιασθῆ καὶ αὐτὸς καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστόν· διότι βλέπων ὁ Στρατόνικος τὸν Ἅγιον Ἐρμούλον ὅτι ἐδέρετο τάσων ἀσπλάγχχνως, καὶ ὅτι ἡ κοιλία καὶ τὸ στήθος του ἐσχίσθησαν ἐκ τοῦ μεγάλου δαρμοῦ καὶ τῶν ἀκανθωτῶν ράβδων, ἐλυπήθη, καὶ εὐθὺς ἐπαρρησίασε τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν αὐτὴν πίστιν τοῦ Ἐρμούλου. Ἐρωτηθεὶς λοιπόν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, καὶ ὁμολογήσας, ὅτι εἶναι Χριστιανός, δέρεται, καὶ ῥίπτεται ἐν τῷ Ἰστροῦ ποταμῷ ὁμοῦ μὲ τὸν Ἅγιον Ἐρμούλον, καὶ ἐκεῖ ἔλαβον ἀμφότεροι τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις καὶ εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, τὴν εὕρισκομένην εἰς τὴν Ὀξείαν, καὶ εἰς τὴν Φυρμούπολιν, καὶ εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Σπουδαίου, πλησίον εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτων Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Βασιλεύοντος Δικινίου τοῦ δυσσεβοῦς» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ ἀπὸ Νισίβεως.

»Τὸν Ἰακώβον θνητὸν ὄντα τῇ φύσει,

Ἰακώβος.

»Θνητοῖς ὁμοίως μὴ θανεῖν οὐκ ἦν πρόπον.

✱ **Ο**ὗτος ὁ Ὁσιος Ἰακώβος ἤχμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τιῆ. γέννημα καὶ θρέμμα τῆς μεγαλοπύλεως Νισίβεως, ἣ τις πρότερον μὲν ἐλέγετο Ἀντιόχεια τῆς Μυγδονίας, τῶρα δὲ ὀνομάζεται Νισβίν, εὕρισκομένη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. Ἀγαπήσας οὗτος τὴν ἐρημικὴν καὶ ἡσυχον ζωὴν, ἀνέβη εἰς τὰς ἐκεῖ ὑψηλοτάτας κορυφὰς τῶν ὄρεων, καὶ ὑπέμενεν ὁ ἀοιδίμος ἀνδρείως τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως, καταφλεγόμενος μὲν ἀπὸ τὸ καύμα τοῦ θέρους, ταλαιπωρούμενος δὲ ἀπὸ τὴν ψυχρότητα τοῦ χειμῶνος. Φαγητὸν εἶχε τὰς ἀγρίας βοτάνας, ποτὸν δὲ, νερόν μέτριον, καὶ ἐνδυμα εὐτελές. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ Ὁσιος οὗτος, τὸ μὲν σῶμά του κατεξήρανε μὲ τὴν τραχυτάτην ἀσκησιν, τὴν δὲ ψυχὴν του ἔτρεφε πάντοτε καὶ ἐζωογονεῖ μὲ τὴν πνευματικὴν τροφήν, ἥτοι μὲ τὴν Θεῖαν προσευχὴν καὶ τὴν τῶν Ἀγίων Γραφῶν ἀνάγνωσιν.

Ἐκ τούτων λοιπόν τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν ἀπέκτιθεν ὁ μακάριος τὴν πρὸς Θεὸν ἀγάπην καὶ παρρησίαν, καὶ ἔλαβε δύναμιν ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ θαυματοουργῆ, καὶ νὰ προβλέπῃ τὰ μέλλοντα. Ὅθεν διαβαίνων ποτὲ ἐκ τινος τόπου, καὶ βλέπων εἰς μίαν βρύσιν νέας τινὰς αἱ ὅποιαι ἔκαμνον ἀδιάντροπα σχήματα, κατηράσθη, καὶ εὐθέως ἡ μὲν πηγὴ ἐξηράνθη, αἱ δὲ μελαναὶ τῶν γυναικῶν κόμαι ἐλευκάνθησαν, καὶ ἔκαμε μὲν νὰ ἀναβλύσῃ πάλιν ἡ πηγὴ ὕδωρ, παρακληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν, τὰς δὲ τρίχας τῶν γυναικῶν ἐκείνων δὲν ἐμαύρισεν (1). Οὗτος ὁ Ὁσιος βλέπων κριτὴν Πέρσην, ὅτι ἔκαμε κρίσιν καὶ ἀπόφασιν ἀδίκον, κατηράσθη τὴν πλησίον αὐτοῦ πέτραν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἡ πέτρα ἐσχίσθη εἰς μυρία τεμάχια (2).

ται κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁμοίως καὶ ἡ Μνήμη Ἀλεξάνδρου, τοῦ Κωνσταντινουπόλεως δηλαδὴ· τούτου γὰρ ἡ Μνήμη τελεῖται κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Αὐγούστου.

(1) Σημειώσαι, ὅτι τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ πρώτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον τούτου ἠρβανίσθη. Προστίθει δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ Ὁσιος ἐξήτησε τὰς γυναῖκας ξκαίνας, ἵνα τὰς ἰα-

τρέψῃ καὶ μαυρίσῃ πάλιν τὰ μαλλία των, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐκεῖναι δὲν ἤλθον νὰ ζητήσωσι τὴν ἰατρειάν, δὲν τὰς ἰάτρευσε, ἀλλὰ ἀφῆκε τὰς τρίχας των λευκάς πρὸς σωφρονισμόν καὶ διόρθωσιν· διότι αὐταὶ πλύνουσαι ἱμάτια μὲ τοὺς πόδας, εἶχον τὰ φορέματά των ἀνασυρμένα καὶ τὴν κεφαλὴν ἀσχεπῆ, προσεβλέπουσαι οὕτω μετ' ἀδιαντροπίας τῷ Ἁγίῳ.

(2) Προσθέτει δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ κριτὴς βλέπων τὸ παράδοξον θαῦμα, ἐθιώρησεν ἐκ νέου τὴν

Ἐβουλήθη ποτὲ ὁ Ὅσιος νὰ ὑπάγῃ εἰς κόμην τινά, καὶ ἰδοὺ ἐρχονται πτωχοί, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ εἰς ἐξ αὐτῶν ὑπεκρίθη, ὅτι ἦτον ἀποθαμμένος, οἱ δὲ ἄλλοι παρεκάλουν ἐμπαικτικῶς τὸν Ὅσιον νὰ δώσῃ τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ. Καὶ ὁ Ὅσιος παρεκάλεσε μὲν νὰ συγχωρηθῶσιν αἱ ἁμαρτίαι τοῦ ὑποκριθέντος τὸν ἀποθαμμένον, τὴν δὲ ψυχὴν του διεχώρισε ἀπὸ τὰ σῶμα, καὶ τὸν ἔκαψε νὰ ἀποθάνῃ τῇ ἀληθείᾳ, πάλιν ὁμῶς αὐτὸν ὑπερῆρας ἀναστήσας, κατὰ παράκλησιν τῶν ἄλλων συντρόφων του. Οὗτος ὁ Θεὸς Ἰάκωβος διὰ τὰς πολλὰς ἀρετὰς του ἐγένεν Ἐπίσκοπος τῆς πατρίδος του Νισίβου, καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, ὅπου παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθημα τὸν δυσσεβέστατον Ἄρειον ἐν ᾧ δὲ ἐκεῖνος προσεπάθει νὰ δεχθῆ πάλιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ νὰ συλλειτουργήσῃ δολερῶς, ὁ Θεὸς οὗτος Ἰάκωβος μετὰ τῶν λοιπῶν Πατέρων ἐθανάτωσεν αὐτὸν διὰ τῆς προσευχῆς του, ἐκχυθέντων ὅλων τῶν σπλάγγων ἐκείνου ἐντὸς τοῦ ἀναγκαίου.

Ἄλλὰ καὶ ὅταν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Σαβῶριος ὑπῆγε νὰ πολιορκήσῃ τὴν Νίσιβιν, καὶ μετεχειρίσθη πάντα τρόπον διὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, ὁ Θεὸς οὗτος Ἰάκωβος, μόνος φανεῖς ἐξεδίωξε τοὺς Πέρσας, διότι διὰ τῆς δεήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ἐφάνη νέφος ἀπὸ ἀκνίπας καὶ κώνωπας, οἱ ὅποιοι ὤρμησαν ἐναντίον τῶν ἵππων καὶ τῶν ἐλεφάντων τῶν Περσῶν, καὶ τούτους δάκνοντες, τοὺς ἔκαμαν νὰ σπάσωσι τὰ δεσμὰ καὶ νὰ φεύγουν· ὅθεν ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὸ παράδοξον τοῦτο, καὶ μὴ ἠξέυρων τί νὰ πράξῃ, ἐπανήλθεν ἀπρακτος εἰς τὴν Περσίαν. Μὲ τὰ τοιαῦτα μεγαλῶτατα θαύματα διαλάμπας ὁ Θεὸς Ἰάκωβος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, μακαρίως ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος βραβδιζόμενος τελειοῦται.

» Ῥάβδοις, Ἀθηνάσιος, στυτὸν ἐκδίδως,

Ἀθανάσιος.

» Σπεύδων θανεῖν μὲν, ζῆν δὲ πολλῶ κρειττόνως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Παχώμιος καὶ Παπυρίνος ἐν ποταμῶ ῤιφθέντες τελειοῦνται.

» Τοιοῦτον εὔρε καὶ Παπυρίνος τέλος,

Παχώμιος.

» Οἶον σὺ, Παχώμιε, βλήθεις εἰς ὕδωρ.

Παπυρίνος.

Τὰ ἐγκαίνια τῆς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τῆς καλουμένης τοῦ θαθέως Ῥάκος (1).

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάξιμος ὁ καυσοκαλύβης, ὁ ἐν τῷ Ἄγιῳ Ὄρει τοῦ Ἄθω ἀσκήσας, κατὰ τὸ αἰκ. ἔτος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

* Παρῆλθε πάντας ἀρεταῖς ὁ Μάξιμος,

* Μάξιμος.

» Ἐὰν τοῖς χρόνοις ἤσκησε νῦν τοῖς ἐσχάτοις.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ΄. Μνήμη τῶν Ἀγίων τριακονταοκτῶ καὶ ἄλλων Ἀββάδων, τῶν ἐν τῷ Σινᾷ Ὄρει ἀναιρεθέντων.

» Σπάθαι τὸ πρᾶξαν ὧδε τοὺς πολλοὺς φόνους,

Ἀββάδες

» Τὸ δ' αὖ πεπονθὸς, ἄνδρες ἀρετῆς φίλοι.

οἱ ἐν Σινᾷ.

» Ἀββάδας ἀμφὶ τετάρτη καὶ δεκάτῃ κτάνε χαλκός.

Οὗτοι οἱ Ὅσιοι ἀγαπήσαντες τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἀφῆκαν ὅλα τὰ τοῦ Κόσμου, καὶ κατήκησαν εἰς τὴν ἐρημον. Μετὰ τούτων ἦτο καὶ ὁ Ὅσιος Νείλος, ὁ πρῶν Ἐπαρχος τῆς Κων-

κρίσιν, καὶ ἀντὶ τῆς προτέρας ἀδίκου δικαίαν ἐποίησεν ἕτερον. Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ λόγον κατηράσθη ὁ Ὅσιος τὴν ἄψυχον καὶ ἀναίσθητον πέραν, ἵνα διὰ τοῦ πάθους τοῦ ἀναισθητοῦ κτισματοῦ σω-

φρονίσῃ καὶ διορθώσῃ τὸν λογικὸν ἄνθρωπον.

(1) Ἡ Μονὴ αὕτη εὑρίσκεται παρὰ τῇ Τριγλίτῃ, ἥτοι εἰς τὰ Μουντανία.

(2) Τὸν Βίον αὐτοῦ δεῖ εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

σαντινούπόλεως (1), ὅστις διὰ τῆς ἰσχύος τῶν λόγων του καὶ τῆ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτι συνέγραψε κάλλιστα καὶ ὠφελιμώτατα συγγράμματα, τὰ ὅποια παρακινῶσι μὲν τοὺς ἀνθρώπους πρὸς ἀσκησιν, διηγούνται δὲ ἀριστα τὴν ζωὴν ἐν ταῦτῳ καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ φόνον τῶν Ἁγίων τούτων Πατέρων· διότι ἐλθόντες εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος οἱ βάρβαροι, οἱ καλούμενοι Βλέμμοι (οἱ ὅποιοι ζῶσι ὡς ἄγρια ζῶα εἰς τὴν ἐρημον, ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης), ἐφόνευσαν ἀσπλάγχχνως τοὺς Ὅσιους τούτους.

Πρὸ πολλῶν δὲ ἐτῶν, ἤτοι ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπῆ. καὶ ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας Πέτρου Ἀλεξανδρείας, ἐφονεύθησαν καὶ ἄλλοι Ὅσιοι, οἱ τινες ἠσύχαζον εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος (2), διότι ἐξεληθόντες οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες Σαρακηνοὶ, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ φύλαρχος αὐτῶν, ἐφόνευσαν πολλοὺς ἀσκητὰς, τῶν λοιπῶν καταφυγόντων εἰς τι ὄχυρῶμα καὶ πύργον, τὰ ὅποια ἦσαν ἐκεῖ. Κατὰ Θεῖαν δὲ Πρόνοιαν ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς φλόξ πυρός, ἡ ὅποια κατέκαιεν ὅλον τὸ Σίναϊον Ὅρος, ἀναβαίνουσα μέχρις Οὐρανοῦ· ὅθεν βλέποντες αὐτὴν οἱ βάρβαροι, ἐφοβήθησαν, καὶ ρίψαντες τὰ ὄπλα, ἔφυγον. Οἱ φονευθέντες δὲ Μοναχοὶ ἦσαν τριακονταοκτώ, οἱ ὅποιοι εἶχον διαφόρους πληγὰς εἰς τὰ σώματά των· διότι ἄλλων μὲν αἱ κεφαλαὶ ἦσαν ἐντελῶς κεκομμέναι, ἄλλων δὲ ἐκράτει ἀκόμη τὸ δέρμα ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους, καὶ ἄλλοι ἦσαν κεκομμένοι εἰς τὸ μέσον. Ἐξ αὐτῶν εὐρέθησαν δύο Ὅσιοι ζωντανοί, Σάββας καὶ Ἡσαίας ὀνομαζόμενοι, οἱ ὅποιοι ἔθαψαν τοὺς φονευθέντας, καὶ διηγήθησαν τὰ περὶ αὐτῶν. (Ὅρα τὴν κατὰ πλάτος διήγησιν αὐτῶν εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Ὁ περὶ τούτων ἑλληνικὸς λόγος τοῦ Ἀββᾶ Νείλου σώζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰδῆρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἀλώμενος (ἤτοι πλανώμενος) ἐγὼ μετὰ τὴν ἐφοδὸν τῶν βερβάρων». Ἐχει δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ λόγον ἕτερον Ἀμμώνιος ὁ Μοναχός, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐγένετό μοι ποτὲ καθεζομένῳ ἐν τῷ ταπεινῶ μου κελλίῳ», καὶ σώζεται ἐν τῇ Λαύρα καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰδῆρων)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων τριακοντατριῶν Ἀββάδων Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Ῥαϊθῶ δηλαδὴ ἀναιρεθέντων.

» Ἦς πρὶν Ῥαχῆλ τὰ τέκνα, νῦν τοὺς Ἀββάδας
» Κλαίει Ῥαϊθῶ συγκεκομμένους σπάθαις.

Οἱ ἐν Ῥαϊθῶ
Ἀββάδες.

Οὔτοι οἱ μακάριοι Πατέρες κατώκουν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου εἶναι αἱ δώδεκα πηγαὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τὰ ἑβδομήκοντα δένδρα τῶν φοινίκων, τὰ ὅποια ἀναφέρει ἡ Θεῖα Γραφή εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἐξόδου. Τριακόσιοι δὲ Βλέμμοι ἐμβάντες ἐντὸς ξύλων καὶ σχεδίων μεγάλων, διέβησαν τὸ πέλαγος τῆς Αἰθιοπίας, καὶ ἐλθόντες εἰς τινα τόπον, εὔρον ἐκεῖ πλοίαρτα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐπιβιβάσθοντες, ἐπέρασαν εἰς τὴν χώραν τῶν Φαρανιτῶν (3). Βλέποντες δὲ αὐτοὺς οἱ Φαρανῖται, παρετάχθησαν εἰς πόλεμον, καὶ νικηθέντες ἐφονεύθησαν ἐξ αὐτῶν ἀνθρωποὶ τεσσαρακονταεπτὰ. Οἱ δὲ Βλέμμοι λαβόντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά τῶν Φαρανιτῶν, μετέβησαν ἐν τῷ φρουρίῳ ὅπου εἶχον τὴν Ἐκκλησίαν οἱ Ὅσιοι Πατέρες, οἱ ὅποιοι κλείσαντες τὴν θύραν, ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐλθόντες λοιπὸν οἱ βάρβαροι, καὶ ψηλαφήσαντες καὶ μὴ εὐρόντες χρήματα, ἐφόνευσαν ὅλους τοὺς Πατέρας, εἶτα λαβόντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά καὶ ὄσους ἄλλους εἶχον αἰχμαλωτίσθη, ὑπήγον ὅπως διαδώσι τὴν θάλασσαν· μὴ εὐρόντες δὲ πλοίαριον, (διότι ἐβύθισαν αὐτὸ οὐ παρὰ τῶν Βλεμμύων ἀγαρευθέντες καὶ ἔφυγον), ὠργίσθησαν καὶ κατέσφαξαν ὅλους τοὺς αἰχ-

(1) Οὗτος ἐορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν δωδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου.

(2) Ὅρα, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους τοῦ διωγμοῦ ἦσαν ἀσκηταὶ καὶ ἠσυχασταί. Καίτοι δὲ γράφεται εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Παύλου τοῦ Θεόκλητου, καὶ εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ μεγάλου Ἀγτωνίου, ὅτι πρῶτοι αὐτοὶ ἔγιναν ἀρχηγοὶ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ προστίθεται καὶ τοῦ-

το, ὅτι αὐτοὶ πρῶτοι προύχρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ ὅχι ὅτι ἦσαν αὐτοὶ μόνοι ἀσκηταί, καὶ ὅτι μὲ ὀλιγίστους ἄλλους ἦσαν ἐκεῖνοι ἀρχηγοί. Σημειώσαι, ὅτι καὶ οἱ ἀσκηταὶ οὗτοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἦτο καὶ ὁ Ἀντώνιος.

(3) Οἱ Φαρανῖται ὀνομάζονται ἀπὸ τὴν ἐρημον τὴν καλουμένην Φαράν, ἣ τις εὐρίσκεται εἰς τὴν Πετραίαν Ἀραβίαν πλησίον εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον.

μαλώτους, τοὺς ὁπίους εἶχον μεθ' ἑαυτῶν. Ὑστεροὶ δὲ συνεσφάγησαν καὶ αὐτοί. (Ὅρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Θεοδούλου υἱοῦ τοῦ Ἁγίου Νεΐλου.

» Ὁ Θεόδουλος ἀρεταῖς ὤφθη μέγας,
» Μιμούμενος μάλιστα πατρὸς τὸν βίον.

Θεόδουλος.

Οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ σοφοῦ Νεΐλου, ὃς τις ἐγένετο μὲν πρότερον Ἐπαρχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὕστερον δὲ ἀφήσας τὴν δόξαν τοῦ Κόσμου, ὑπῆγεν εἰς τὸ Ὅρος Σινᾶ καὶ ἐγένετο Μοναχὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοδούλου. Ἐν ᾧ λοιπὸν αὐτοὶ ἐκεῖ ἠσύχαζον, αἰφνιδίως ὤρμησαν κατ' αὐτῶν βάρβαροι, καὶ ἤρχισαν νὰ σφάζωσι τοὺς Ἁγίους Πατέρας· καὶ ὁ μὲν πατὴρ Νεΐλος ἠδυνήθη νὰ φύγη, ὁ δὲ υἱὸς αὐτοῦ Θεόδουλος ἠχμαλωτίσθη μεθ' ἑνὸς ἄλλου νέου, καὶ δεθέντες ἐσύροντο ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Φθάσαντες δὲ εἰς τὰς σπηλιάς των οἱ βάρβαροι, ἐβουλήθησαν νὰ κατασφάζωσι τοὺς νέους, καὶ νὰ θυσιάσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀστέρα τῆς Ἀφροδίτης, τὸν αὐγερινόν, ὃς τις ἀνατέλλει πρὸ τοῦ ἡλίου. Τότε ὁ νεώτερος ἀδελφὸς ἐδυνήθη νὰ φύγη, ὁ δὲ Θεόδουλος ἔμεινε μόνος.

Οἱ βάρβαροι λοιπὸν κυριευθέντες ἀπὸ τὴν καρηθαρίαν τῆς μέθης, ἐκοιμήθησαν πολλὴ, καὶ δὲν ἐξύπνησαν εἰμὴ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· ὅθεν μὴ ἰδόντες τὸν αὐγερινόν, δὲν ἐσφαζαν τὸν Θεόδουλον, ἀλλ' ἐσκέφθησαν νὰ τὸν πωλήσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγοράζοντες εἶδον μόνον δύο φλωρία διὰ τὴν ἐξαγοράν του, εἰς βάρβαρος ξεγυμνάσας τὸ ξίφος τοῦ ἠθέλησε νὰ τὸν κατασφάζῃ, καὶ τοῦτο βλέπων ὁ Ἐπίσκοπος ἠγόρασεν αὐτόν, καὶ ἔπειτα τὸν ἠλευθέρωσε. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεαρέτως πολιτευσάμενος ὁ ἀοιδίμος, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ. Τελεῖται δὲ ἡ Σάναξ καὶ ἑορτὴ τούτων τῶν δύο Πατέρων, τοῦ Θεοδούλου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Νεΐλου, εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον. (Ὅρα καὶ εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, καὶ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου τοῦ κτίσαντος τὴν Μονὴν τοῦ Χηνολάκκου (1).

» Τῷ Χηνολάκκου τὴν Μονὴν δευραμένῳ,
» Θεῷ Στεφάνῳ λάκκος ὠρέχθη τάφου.

Στέφανος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῶν ἀνατολικῶν μερῶν, ἀπὸ γίνουσι εὐγενὲς, ὡς ὁ δίκαιος Ἰωβ. Ἐξ ἀρχῆς δὲ ἠγάπησε τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰ παρά τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κείμενα Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια τῶν Ὁσίων Πατέρων, τοῦ τε Ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ τῶν Ἁγίων Θεοδοσίου καὶ Σάββα. Καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθε ἐκάστου Μοναστηρίου τὴν πολιτείαν, μετέβη ὕστερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ψις'. φιλοξενηθεὶς ἐκεῖ ὁ Ὁσιος ὑπὸ τοῦ τότε ἀγιωτάτου Πατριάρχου Γερμανοῦ, παρὰ τῷ ὁπίῳ καὶ ἔμεινε ἐπὶ τινα χρόνον. Πολλὰ δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὠφεληθεὶς, καὶ λαθῶν συμβουλήν, τί ἀγαθὸν νὰ πράξῃ, διήκουσε τὴν ζωὴν του ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου τὴν εὐρισκεται τὰ παρ' αὐτοῦ συστηθῆναι Μοναστήριον, ἐν ᾧ συναθροίσας πλῆθος Μοναχῶν, καὶ διοικήσας αὐτοὺς ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, τοὺς ἀνεδίβασεν εἰς τελειότητα καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. Καλῶς λοιπὸν πολιτευσάμενος ὁ ἀοιδίμος, καὶ τῆς μελλούσης δόξης καὶ μακαριότητος καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη τοὺς ἀφραδῶνας λαθῶν, ἐπέταξεν ἰσχυρὰ τὰς κάτω αἰκίας εἰς τὰς ἀνω καὶ οὐρανίας Μονάς. Τὴν δὲ Ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν ἀξίως τινες ἐθεώρησαν, ὅτι ἀνέβαινε μετὰ δόξης καὶ προπομπῆς εἰς τὰ Οὐράνια, κατ' ἀφήγησιν αὐτῶν τῶν ἰδίων.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἁγνὴ ἐν σλοσημῇ φρουρᾷ βληθεῖσα τελειοῦται.

» Ἁγνὴν ἀναγνοὶ θόντες εἰς οἶκον σκότους,
» Πάμφωτον αὐτῇ προὔξενσκον οἰκίαν (2).

Ἁγνή.

(1) Τὸ Μοναστήριον τοῦ Χηνολάκκου εὐρισκεται εἰς τὰ Μουντανία.

(2) Ἡ Ἁγία αὕτη Ἁγνή ἄλλη φαίνεται νὰ ἴναι ἀπὸ τὴν Ἁγνὴν ἐκείνην, τῆς ὁποίας τὸ Συναξάριον

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σάββα, τοῦ πρώτου Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας καὶ κτίτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χιλανταρίου.

* Φωστὴρ εἰδείχθη φωτίσαι τὴν Σερβίαν, * Σάββας.
 * Ἔργοις λόγοις τε, Σάββα, τῶν Σέρβων κλέος (1).

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΕ΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ Θηβαίου.

* Εἰ θαῦμα Θήβαις ταῖς παρ' Αἴγυπτον πύλαι, Παῦλος.
 * Πόσον γε Παῦλος, κἂν βίου λίπη πύλας;
 * Βλαστὸς Θηβαῖδος πέμπτη δεκάτῃ θάνε Παῦλος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου καὶ Οὐαλλεριανοῦ τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σνέ. καταγόμενος ἀπὸ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τῆς Θηβαίδος. Ἐπειδὴ δὲ ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὁ τῆς ἀδελφῆς του σύζυγος ἐμελλε νὰ προδώσῃ αὐτὸν εἰς τοὺς Τυράννους ὡς Χριστιανὸν, μὲ σκοπὸν τοῦ νὰ κληρονομήσῃ τὸ μερίδιον τῆς γονικῆς κληρονομίας τοῦ Ἀγίου, τούτου ἕνεκα ἐμάκρυνε φρογασέων, κατὰ τὸν Δαβὶδ, εἰς τὴν ἔρημον καὶ εἰς τὰ ὄρη, φοβούμενος τὰς βρασάνους, μὲ τὰς ὁποίας οἱ Τυράννοι ἐβασάνιζον τοὺς Χριστιανούς· προχωροῦντος δὲ τοῦ καιροῦ, ὠλιγόστειν ὁ τῶν βρασάνων φόβος, καὶ ἐγεννήθη μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ὁσίου φόβος Θεοῦ, καὶ ἐπιθυμία τοῦ εὐαρεστῆσαι τῷ Κυρίῳ. Ὄθεν εἰσχωρήσας εἰς αὐτὰ τὰ βῆθη τῆς ἐρήμου, ἐπλησίασε εἰς σπήλαιον, ἐν ᾧ διανύσας ὄλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του μὲ εἰρήνην καὶ ἀταραξίαν παθῶν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τοῦτον τὸν Ὁσίον λέγουσιν, ὅτι εὗρεν ὁ μέγας Ἀντώνιος, καὶ ἐμακάρισεν αὐτὸν διὰ τὸν ἥσυχον καὶ ἐρημικὸν τόπον, ὅπου κατῴκει, διὰ τὴν πολυκαιρίαν καθ' ἣν διέμεινεν ἐν τοιοῦτῳ τόπῳ, καὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀναχώρησιν καὶ φυγὴν του. Πρῶτος γὰρ οὗτος ἀπὸ τοῦς Ὁσίους ἐτόλμησε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, καὶ σχεδὸν πρῶτος αὐτὸς εἰς μακρὸν διάστημα χρόνου ἐξέτεινε τὸν δρόμον τῆς ἀσκήσεως· διότι ἀπαλλαχθεὶς τῶν κοσμικῶν φροντίδων ἐκ νεαρᾶς τοῦ ηλικίας, ἐζῆσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἑκατὸν δεκατρία ἔτη. (Τὸν κατὰ πλάτῃς Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸν Παράδεισον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.

* Ἀρνησικισμὸς παῖς λιπῶν γῆς καλύβαν, Ἰωάννης.
 * Ἐν Οὐρανοῖς ἔπηξε καὶ νῦν καλύβαν.

Οὗτος εἶχε πατρίδα τὴν Κωνσταντινούπολιν, υἱὸς ὢν Εὐτροπίου Συγκλητικοῦ καὶ Θεοδώρου, κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει υζ'. Κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, καὶ ἐν ᾧ ἔτι ἐμαθήτευεν ἐν τῷ σχολείῳ, ἐδραπέτευεν ἀπὸ τοῦς γονεῖς του καὶ ἀπὸ τοῦς διδασκάλους του, καὶ συνενωθεὶς μετὰ τινος Μοναχοῦ, ἐπορεύθη εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Ἀκοιμητῶν, καὶ ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, συνειθίσας ἐκεῖ νὰ γυμνάζῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁτρισμακάριστος μὲ διαίταν σκληροτάτην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Διάβολος ἠνώχλει τὸν νέον μὲ τὴν πρὸς τοῦς γονεῖς του ἀγάπην, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος πολεμεῖ καὶ νικᾷ τὸν ἐχθρὸν—πῶς καὶ τίνι τρόπῳ;

εὐρίσκεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ Ἰανουαρίου καθότι αὕτη μὲν ἐτελειώθη ἐν τῇ φυλακῇ, ἐκείνη δὲ ἐν τῷ πυρὶ, καὶ καθότι ἄλλο μὲν δίσχιον ἔχει αὕτη καὶ ἄλλο ἐκείνη παρὰ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ, εἰ καὶ ἐν τῷ τετυπωμένῳ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ εὐρίσκεται καὶ εἰς τὰς δύο οὐκ ὁρθῶς.

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

(2) Τὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Καὶ ζωγράφους τῶν ἀρχετύπων ἐκεῖνα πρὸς μίμησιν» (σώζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰσθίων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Ἄφ' οὗ ὁ Ὅσιος ἐφανερώσε τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν καθηγούμενον τῆς Μονῆς, ἐζήτησεν ἄδειαν ἀπὸ αὐτὸν νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τοὺς γονεῖς του, καὶ λαβὼν εὐχὴν παρ' ὅλης τῆς ἀδελφότητος, ὑπηγεν ἀγνώριστος εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του μὲ εὐτελέστατα ἱμάτια καὶ μὲ πτωχικὸν σχῆμα. Ὄθεν ὡς ἐπαίτης λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του ὀλίγιστον τόπον πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου των, ἐκεῖ ἐκτίσε καλύβην, ἐνθα διήγε τὴν ζωὴν του, φυλάττων ἑαυτὸν ἀγνώριστον, καὶ μάλιστα ὅτε ἐβλεπε τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του νὰ διέρχωνται ἐνώπιόν του μὲ κοσμικὴν μεγαλοπρέπειαν· οὐ μόνον δὲ ἐστενοχωρεῖτο ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην καλύβην, ἀλλὰ καὶ τὸ χεῖριστον, ἐνεπαίζετο καὶ ἀπεσπρώχνετο ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δούλων.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν διήνησεν ἐκεῖ τρία ἔτη μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ στενότητα, προεγνώρισε τὴν πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν καὶ κοίμησίν του, ὅθεν προσκαλέσας τὴν μητέρα του, ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὴν διὰ μέσου τοῦ χρυσοκατασκευάστου Εὐαγγελίου, τὸ ὅποιον οἱ γονεῖς του κατεσκεύασαν δι' αὐτὸν, ὅταν ἦτον ἀκόμη καιρὸς καὶ ἐμαθήτευεν ἐν τῷ σχολείῳ· καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν, εὐθὺς ἐκοιμήθη ὁ μακάριος, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος αὐτοῦ Βίον ὄρα εἰς τὸν Παράδεισον. Τοῦτον δὲ συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ Μεταφραστῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τυρανικὸν τι σχῆμα τεκόντων», καὶ ὠρίζεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρα σῶζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Βίον θεάρεστον καὶ ἀμόλυντον ἀνδρὸς δικαίου».)

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πανσοφίου.

»Καὶ Πανσόφιον πλήξατε, πλάνοι, πλέον,

Πανσόφιος.

»Οὕτω γὰρ αὐτῷ πλέξετε πλεῖω στέφην.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει σφ. υἱὸς πατρὸς ὀνομαζομένου Νείλου, ὁ ὁποῖος ἦτο τειμημένος μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀνθυπάτου. Οὗτος διὰ τοῦ πολλοῦ πλοῦτου του καὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ φύσεως, ὡς ἐπίσης καὶ χάριν τῆς τοῦ πατρὸς του φιλοκαλίας, ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαθήσεως καὶ παιδείας, τόσον τῆς ἐξωτερικῆς τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τῶν Ἁγίων Γραφῶν. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πατρὸς του, διένειμε τὸν πλοῦτόν του εἰς βοήθειαν τῶν πτωχῶν, καὶ ὕστερον ὑπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὸν Κύριον διὰ τῆς ἀποστροφῆς τῶν γηίνων πραγμάτων. Διανύσας δὲ εἰς τὴν ἔρημον εικοσιεπτά ἐλόκληρα ἔτη, ἐσχόλασε καταμόνας εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ προσευχῆς, καὶ ἀφ' οὗ ὕψωσε τὸν νοῦν του εἰς Οὐρανοὺς, διεβλήθη εἰς τὸν Αὐγουστάλιον, τὸν μικρὸν δηλ. Αὐγουστον καὶ Ἠγεμόνα τῆς Ἀλεξανδρείας, ὃς τις ἀνεδέχθη παρὰ τοῦ Βασιλέως Δεκίου τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸν, (διότι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ κεκαλυμμένη ἡ τόσον μεγάλη ἀρετὴ τοῦ Ἁγίου.) Παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἅγιος, ἤλεγξε τὴν τῶν Ἑλλήνων πλάνην διὰ τῶν ἰδίων μύθων των, καὶ ἐξευτελίσας τὸ φρόνημα τοῦ Τυράννου, δέρεται δυνατὰ, καὶ οὕτω λαμβάνει ὁ ἀοίδιμος τὸν ἀμάραντον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ἕξ Πατέρες, οἱ ἐν τῇ πανερῆμῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Ψυχὰι διαυγαῖς ἕξ ἀποπτᾶσαι βίου,

Πατέρες ἕξ.

»Ἐξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ις'. Τελεῖται ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας ἀλύσειως τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου Ἀποστόλου Πέτρου.

»Σὴν προσκυνοῦντα, Πέτρε, σειρὰν τιμίαν,

Ἄλυσις Πέτρου.

»Σειρᾶς μακρᾶς λύσον με τῶν ἐγκλημάτων.

»Σειρὴν προσκυνέω Πέτρου δεκάτῃ ἐνὶ ἔκτῃ.

(1) Ὅρα τὸ ἴδιον τοῦτο δίστιχον καὶ εἰς τοὺς ἕξ Μάρτυρας τοὺς ἑορταζομένους κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτη προσκυνεῖται ἡ τιμια ἄλυσις, τὴν ὁποίαν ὁ Κορυφαῖος Πέτρος ἐδέχθη διὰ τὸν Χριστὸν κατὰ προσταγὴν τοῦ τετράρχου Ἡρώδου, ὡς ὁ Ἀποστόλος Λουκάς ἱστορεῖ ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν Πράξεων κεφαλαίῳ· διότι ἡ ἄλυσις αὕτη ἐκ τοῦ ἀποσταλικοῦ ἐκείνου καὶ πανιέρου σώματος ἔλαβε τὴν ἀγιαστικὴν καὶ θαυματουργὴν χάριν, τὸ νῆ ἀγιάζῃ δηλονότι τοὺς αὐτὴν προσκυνῶντας μετὰ πίστεως, καὶ νὰ ἀπαλλάσῃ αὐτοὺς παντὸς κακοῦ καὶ πάσης ἀσθενείας. Ὅταν γὰρ ἐπέσειν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλου, εὐθέως γὰρ φησιν ἐξέπεσον αἱ ἄλυσις ἐκ τῶν χειρῶν, τότε Χριστιανοὶ τινες εὐρόντες αὐτὴν, τὴν ἐφόλαξαν κατὰ διαδοχὴν· ὕστερον δὲ περὰ τῶν εὐσεβῶν Βασιλέων μετεκομίσθη αὕτη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀπεθησαυρίσθη ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου, τῷ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὅπου τελεῖται καὶ ἡ αὐτῶν Σύναξις καὶ ἑορτὴ. (Ὅρα ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ τὸν εἰς τὴν τιμίαν ἄλυσιν ταύτην θαυμάσιον λόγον τοῦ σοφοῦ Θεοδώρου τοῦ καλαυμένου πτωχοῦ Προδρόμου, ὃν ἔγραψε κατὰ ἀπακάλυψιν τοῦ Κορυφαίου Πέτρου, τίνι τρόπῳ ἡ ἄλυσις αὕτη ἀνεκομίσθη ἀπὸ Ῥώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀταδέλφων Πευσίππου, Ἐλασίππου καὶ Μέσιππου, καὶ Νεονίλλης τῆς μάμμης αὐτῶν.

Εἰς τὸν Πευσίππον, Ἐλασίππον καὶ Μέσιππον.

Πευσίππος.

»Κἀνώσειν ἵππεις κλήσεων σημασία,

Ἐλασίππος.

»Πεζοὶ τρέχουσι τρίδυμοὶ τρεῖς πρὸς φλόγα.

Μέσιππος.

Εἰς τὴν Νεονίλλαν.

»Νεονίλλα γραῦς, ἀλλὰ πῦρ ἀνημμένον

Νεονίλλα.

»Ὅσπερ τις ἀκμάζουσα καρτερεῖ νέα.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τῆς Καππαδοκίας, γεννηθέντες καὶ οἱ τρεῖς συγχρόνως, ἐκ τῆς αὐτῆς κοιλίας· ἦσαν δὲ ἐπιτηδεϊότατοι εἰς τὸ νὰ ἡμερόνωσι καὶ νὰ ἱππεύωσι τοὺς νέους καὶ ἀγρίους ἵππους, καὶ νὰ τρέχωσιν ἐπ' αὐτῶν εἰς τὴν πεδιάδα (2). Ἐν ᾧ δὲ εἶχον ἑορτὴν εἰς τὴν πατρίδα των, καλουμένην τοῦ Νημεσίου Διός, ἐκάλεσαν καὶ τὴν μάμμην των Νεονίλλαν ὅπως τὴν φιλεύσωσιν. Ἡ δὲ γραῖα διδαγμένη οὖσα τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, διηγήθη εἰς τοὺς τρεῖς ἐγγόνους τῆς τὴν περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐνέκαιξε τὰ εἰδῶλα. Ἡ διήγησις λοιπὸν αὕτη ἔγινεν εἰς τοὺς νέους ἀφορμὴ πίστεως καὶ σωτηρίας, διότι ταῦτα διηγουμένης τῆς μάμμης των, ἐνθυμήθη ἕκαστος αὐτῶν ὅσα εἶδε κατ' ὄναρ, ταῦτα δὲ ὠδήγουν αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ πιστεύσωσι τῷ Χριστῷ. Εὐθύς λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς Ἅγιοι ἐκρήμικσαν τὰ εἰδῶλα, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησιαῶς ὁμολογήσαντες, ἐρρίφθησαν ἀπὸ τοὺς σθέντας αὐτῶν Ἕλληνας εἰς τὸ πῦρ, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες οἱ μακάριοι, ἐκομίσαντο τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δάνακτος ἀναγνώστου.

»Ἀφρέθης τὰ δέλτα σὺν κέρα Δάναξ,

Δάναξ.

»Τμηθεὶς γὰρ ὤφθης Οὐρανοκράτωρ ἄναξ.

παρόντος Ἰανουαρίου. Σημειῶσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Κοσμά Ἐπισκόπου Μαίουμᾶ, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(1) Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὴν ἄλυσιν τοῦ Πέτρου ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «εἰς ἡδέια »τῆς ἡμέρας ἡ χάρις» (σῶζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου.) Ὁμοίως καὶ ἐν τῷ ἕκτῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σῶζεται λόγος τοῦ Μεταφρασταῦ εἰς τὴν αὐτὴν ἄλυσιν τοῦ Πέτρου,

οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὅσοι τῷ τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων ἔρωσι». Καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ δὲ Μονῇ τῶν Ἰδίων σῶζεται δ' αὐτὸς, καὶ πρὸ τούτων ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

(2) Ἰσως δὲ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τῆς τέχνης των ταύτης ἔλαβον καὶ τὰ ὀνόματα οἱ Ἅγιοι οὗτοι. Κατὰ τὸ Συναξάριον δὲ καὶ κατὰ τὸ δίστιχον αὐτῶν, ὅπερ ἐπίσης γράφεται καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ καὶ ἐν τοῖς Μηναιοῖς, ἦσαν τρίδυμοι, ἦτοι μονόκοιλοι, καὶ οἱ τρεῖς, διότι γενῶσιν αἱ γυνεῖκες καὶ τριδύμα.

Ούτος κατήγετο ἀπὸ τὸ Ἰλλυρικόν, τὴν νῦν Σλαβονίαν, ἐκ τινος τόπου καλουμένου Αὐλῶ-
νος, κληρικὸς ὢν τῆς ἐν αὐτῷ ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, λαβὼν δὲ τὰ σκεύη τῆς Ἐκκλησίας
ἵνα διαφυλάξῃ αὐτὰ ἀπὸ τῆς καταδρομῆς τῶν ἀπίστων, συνελήφθη παρ' αὐτῶν εἰς τινα τόπον,
καὶ ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα· ἐπειδὴ δὲ μὴ δέν ἐπέισθη, διὰ τοῦτο ἐθανατώθη ὑπὸ
ταύτων διὰ μαχαιρῶν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰδῖμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Δαμασκηνός, ὁ μαρτυρήσας ἐν τῇ κώμῃ τῆς ἐπαρχίας Τορνό-
βου, Γάμπροδον ὀνομαζομένη, κατὰ τὸ ἀφοῦ. ἔτος, δι' ἀγχόνης τελειοῦται (1).

* Χρῖζετί σοι διὰ συκοφαντίαν,
* Τὸ Μαρτύριον, ὧ ἀθλητὰ Κυρίου.

* Δαμασκηνός.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΖ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου τοῦ μεγάλου.

* Ἐχει τι μείζον Οὐρανός καὶ τῶν Νόων,
* Ἐξάρχον Ἀντώνιον ἀσκητῶν ἔχων.
* Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ Ἀντώνιον ἔνθεν ἄειραν.

* Ἀντώνιος.

Οὗτος ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ἦτον Αἰγύπτιος, δεδιδαγμένος ὑπὸ τῶν γονέων
του τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Ἦκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ,
καὶ ἔφθασε μέχρι τῶν χρόνων τοῦ εὐσεβοῦς Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει
τῆς. Οὗτος παραδοθεὶς ὅλως εἰς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, τόσον ὑπερέβαλεν ἅπαντας τοὺς τότε
ἀσκητὰς καὶ Ὁσίους, ὥστε ἐγένετο εἰς ὅλους τοὺς μεταγενεστέρους παράδειγμα καὶ τύπος
τῆς ἀσκήσεως. Καὶ τὸ παράδοξον εἶναι, ὅτι καὶ πρῶτος αὐτός, ἢ μετὰ ὀλιγίστων ἄλλων,
ἐγένετο ἀρχηγὸς τῆς ὑπὲρ ἄνθρωπον ταύτης ἀσκητικῆς καὶ ἀγγελικῆς πολιτείας (2), καὶ σχε-
δὸν μόνος ἔφθασεν εἰς τὸν ἀκρότατον ὅρον τῆς πολιτείας ταύτης, ὡς διηγεῖται ὁ κατὰ πλάτος
βίος αὐτοῦ· διότι ἡμεῖς τὴν συντομίαν ἐπιδιώκοντες, παραλείπομεν τὰ πεφημισμένα καὶ
ὄντα γνωστά εἰς τοὺς πολλοὺς περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Ἀντωνίου, περιοριζόμεθα δὲ μόνον
νὰ εἰπῶμεν, ὅτι ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ ἐτι τὸ θνητὸν σῶμα φέρων, ἠρπάζετο ἐκτὸς τοῦ σώ-
ματος, καὶ ἔβλεπε τὰ ἀναβάσεις τῶν ψυχῶν ὅταν ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ ὅτι ἄλλων μὲν ἀνθρώπων αἱ ψυχαὶ ἀνέβαινον ὑψηλότερα τῶν Δαιμόνων ζητούντων
νὰ τὰς ἀρπάσωσι (3), ἄλλων δὲ, ἠρπάζοντο φεῦ! ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεβιβάζοντο ἐντὸς χάσμα-
τος βαθυτάτου, τοῦθ' ὅπερ εἶναι βεβαίως ἴδιον μόνῃς τῆς νοερᾶς καὶ ἀσωμάτου φύσεως. Ζή-
σας δὲ ἔτη ἑκατὸν πέντε, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἐν ἔτει τξς'. καὶ τελεῖται ἡ αὐτοῦ Συνα-
ξις καὶ ἑορτὴ ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ συνεγράφη
ἑλληνιστί καὶ ἐστάλη πρὸς τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Μοναχοὺς ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου τοῦ Ἀ-
λεξανδρείας, ἀρχεται δὲ οὕτως· «Ἀγαθὴν ἀμιλλαν ἐνεστήσασθε». Ἐκ δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ με-
τεφράσθη εἰς τὸ ἄπλοῦν, καὶ εὐρίσκεται ἐν τῷ Παραδείσῳ ὅρα καὶ ἐγκώμιον αὐτοῦ εἰς τὴν
Σάλπιγγα.) (4)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρ-
τυρολόγιον.

(2) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην
τοῦ παρόντος μηνός, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συ-
ναξαρίου τῶν ἐν Σινᾷ ἀναιρεθέντων.

(3) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου

Ἀμμοῦν τοῦ Αἰγυπτίου, κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ὀ-
κτωβρίου.

(4) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ἕνα θαυμαστὸν ἔπαινον
διὰ τὸν μέγαν τοῦτον Ἀντώνιον, ὅς τις γράφεται
παρὰ τῷ Εὐεργετινῷ βιβλ. δ'. ὑποθέσει δ'. Ὅτι δηλαδὴ
γέρον τις διακριτικὸς παρεκάλεσε τὸν Θεὸν ὅπως

* Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος ὁ νέος καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῇ Σκήτῃ τῆς Βεβρόϊας ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἀντώνιον δὲ τὸν νέον ποῦ τακτέον,
* Εἰ μὴ παλιῶ συνάμα Ἀντωνίω;

* Ἀντώνιος.

* **Ο**ὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀντώνιος, ὁ νέος, κατήγετο ἀπὸ τὴν Βεβρόϊαν τῆς Μακεδονίας. Γεννηθεὶς ὑπὸ γονέων ἐναρέτων καὶ εὐδαιμόνων, ἀνετράφη ἐλευθερίως καὶ ὠδηγήθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν ἀρετὴν· πρὶν δὲ ἀκόμη διέλθῃ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἐτρώθη ὁ ἀοίδιμος ὑπὸ ἔρωτος Θείου. Ὄθεν ἀφήσας πᾶσαν τρυφὴν καὶ ματαιότητα τῆς ζωῆς ταύτης, ὑπῆγεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὐρισκόμενον ἐν τόπῳ Περαιᾶν καλουμένῳ τοῦ ἐκεῖσε τρέχοντος ποταμοῦ· τὸ Μοναστήριον δὲ τοῦτο κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἤκμαζεν ἕνεκα τῆς πληθούς τῶν Μοναχῶν καὶ τῆς ἐργασίας τῆς ἀρετῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀποταξάμενος ὅλα τὰ τοῦ βίου, καὶ ἐνδυσθεὶς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἐποίει ἀόκνως πᾶσαν ὑπηρεσίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν διετάσσετο, γενόμενος εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς κανὼν καὶ παράδειγμα πάσης ἀρετῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησεν ὁ Ὅσιος νὰ ἀποκτήσῃ ὑψηλοτέραν ζωὴν, παρεκάλεσε τὸν Ἡγούμενον, καὶ ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐκεῖ πλησίον ὄρος, ἵνα ζῆσῃ ἡσυχῶς καὶ ἀναχωρητικῶς.

Ὄθεν ἐρευνήσας ὅλον τὸν τόπον τοῦ ὄρους, εὔρε κρημνώδεις τι καὶ ἄβατον σπήλαιον παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐκεῖ κατόκησεν ὁ γενναῖος τῆς ἀρετῆς ἀγωνιστής. Οὐδεὶς δὲ δὲν ἤξευρεν αὐτόν, εἰμὴ μόνον εἰς Ἱερεὺς, ὅς τις ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ ἐκόμιζεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ μυστικῆς καὶ στενῆς ὁδοῦ τὰ Ἅγια Μυστήρια, καὶ τὸν μετελάμβανεν. Ἐκεῖ λοιπὸν διήκυσεν ὁ Ἅγιος πεντήκοντα ὀλόκληρα ἔτη καὶ δὲν ἔτρωγεν ἄλλο τι, εἰμὴ μόνον τὰ χόρτα τὰ φύμμενα περὶ τὸ σπηλαίου, οὐδὲ ἐπινεν ἄλλο, πᾶρεξ μόνον τὰ νερὰν τοῦ ποταμοῦ. Πολλοὺς δὲ καὶ

ἴδῃ τοὺς κοιμηθέντας Ὅσιους Πατέρας, καὶ εἶδεν αὐτοὺς, πλὴν τοῦ Ἀββᾶ Ἀντωνίου. Ὄθεν εἶπεν εἰς τὸν Ἄγγελον, ὅς τις εἰδείκνεν αὐτῷ τοὺς Πατέρας; Ποῦ εἶναι ὁ Ἀββᾶς Ἀντώνιος; ὁ δὲ Ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ Ἀντώνιος εὐρίσκεται ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, ὅπου εἶναι ὁ Θεός. Διατί δὲ ὁ Ἀντώνιος ἠζιώθη τοσαύτης δόξης ὑπὲρ τοὺς ἄλλους Πατέρας; Ἐπειδὴ ἠγάπησε τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνους. Παρέβαλε γὰρ ὁ Ὅσιος Ἀμμουὺν ὁ Νητριώτης εἰς τὸν Ἀββᾶν τοῦτον Ἀντώνιον καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἐγὼ περισσότερον κόπον καταβάλλω εἰς τὴν ἀσκήσιν ἀπὸ σέ, καὶ πῶς τὸ ἐδικόν σου ὄνομα ἐμεγαλύνθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον τοῦ ἐμοῦ; ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος, ἐπειδὴ ἐγὼ ἠγάπησα τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ σέ. Ὄθεν καὶ συνειθίζεν ὁ ἀοίδιμος νὰ λέγῃ ἢ Ἐγὼ οὐκέτι φοβοῦμαι τὸν Θεόν, ἢ ἀλλὰ ἀγαπῶ αὐτόν, ἢ γὰρ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλει τὸν φόβον. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀββᾶς Σισώης, ὁ κατοικῶν εἰς τὸ ὄρος τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἀπεκρίθη πρὸς τὸν εἰπόντα ἀδελφόν· Δὲν ἔφθασας, Πάτερ, εἰς τὰ μέτρα τοῦ Ἀντωνίου; πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Σισώης· Ἐὰν εἶχον ἓνα ἐκ τῶν λογισμῶν τοῦ Ἀντωνίου, ἤθελα γίνῃ ὄλος ὡς πῦρ. (σελ. 283. τοῦ Εὐεργετινοῦ.) Τοσοῦτον ὑπερέβη τοὺς ἄλλους ἀσκητάς ὁ Ἀντώνιος.

Καὶ τοῦτο δὲ σημειοῦμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ὅσιοι Πατέρες οἱ ἐν τοῖς Μοναστηρίοις εὐρισκόμενοι, ἀμαρτάνουσι τὴν ἐορτὴν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἀνε-

χώρου ἐκ τῶν Μοναστηρίων τῶν καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ὄρη καὶ σπήλαια· ἐκεῖ δὲ ἕμενον μέχρι τῆς ἐβδομάδος τῶν Βατῶν, κατὰ μίμησιν τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου, ἢ μᾶλλον κατὰ μίμησιν τοῦ Κυρίου, ὅς τις μετὰ τὸ Βάπτισμα τὸ ἐν Ἰανουαρίῳ γεγονὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐρημον, καὶ ἐκεῖ ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας. Κατὰ δὲ τὴν ἐβδομάδα τῶν Βατῶν συνηθροίζοντο πάλιν εἰς τὰ Μοναστήριά των, καὶ τῇ Κυριακῇ τῶν Βατῶν ἔπρεπε νὰ εὐρεθῶσιν ὅλοι συνηθροισμένοι. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰ Τροπάρια τῆς ἐβδομάδος ταύτης τῶν Βατῶν συνεχῶς ἀναφέρονται τὰ λόγια ταῦτα, προσκαλοῦντα τοὺς Ὅσιους οὕτως·

«Οἱ ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις, ἢ κατε, ἀθροίσθητε σὺν ἡμῖν βασιφόροι, ὑπαντήσατε τῷ Βασιλεῖ καὶ Δεσπότη» (τῇ Παρασκευῇ). Ὁμοίως καὶ τὸ πρῶτον Τροπάριον τῆς Κυριακῆς τῶν Βατῶν ταύτην τὴν Συναξίν τῶν Πατέρων ἀναφέρει λέγον· «Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε. Καὶ πάντες αἶροντες τὸν Σταυρὸν σου λέγομεν», διότι ἐσήκοναν οἱ τρισόλθιοι Πατέρες οὗτοι τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς ὤμους των διὰ τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων καὶ τῶν θλίψεων τῆς μοναδικῆς πολιτείας. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Σάββας προσέμενεν ἕως οὐ ἐτέλει τὴν ἐορτὴν τοῦ γέροντός των Ἁγίου Εὐθυμίου, καὶ τότε ἐπορεύετο εἰς τὴν ἔρημὴν

μεγάλους πειρασμούς ἔλαβεν ὑπὸ τῶν Δαιμόνων ὁ μακάριος, καθὼς διηγήθη αὐτοὺς ὁ ποῦτον μεταλαμπάνων Ἱερεὺς· διότι ποτὲ μὲν οἱ Δαίμονες ἐρχόμενοι πρὸς τὸν Ὅσιον ὡς λησταὶ ἔδερν αὐτὸν ἕως θανάτου, ποτὲ δὲ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὸν ὡς φοβερὰ καὶ ἀλλόκοτα θηρία, καὶ ἄλλοτε κατὰ φαντασίαν ἐφούσκονον τὸ νερὸν τοῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε νὰ καταποντίσῃ τὸ σπήλαιον μετὰ τοῦ Ἀγίου. Οἱ μὲν οὖν Δαίμονες μὴ δυνηθέντες νὰ μετακινήσωσιν τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ τόπου του, ἔφυγον κατησχυμένοι· ὁ δὲ Ὅσιος διανύσας ἐπέκεινα τῶν ἐννεηκόντα ἐτῶν, ἐτελεύτησεν ἐκεῖ εἰς τὸ ἴδιον σπήλαιον, ὅτε ἐγένετο καὶ ἐν τοιοῦτον θαυμάσιον.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου, κυνηγοὶ τινες ἐπορεύθησαν ἀντικρὺ τοῦ ῥηθέντος σπηλαίου, ὅπου εὗρισκετο τὸ Λεῖψανον αὐτοῦ, εἰ δὲ θηρευτικοὶ τῶν κύνας ὑλάκτου παταγοῦντες. Οἱ κυνηγοὶ λοιπὸν ἀκούσαντες τὰς ὑλακὰς τῶν κυνῶν ἐθεώρησαν καλῶς, καὶ ἰδοὺ βλέπουσιν ἀνθρώπινον χεῖρα νεύουσαν καὶ προσκαλοῦσαν αὐτούς· οὗτοι δὲ νομίσαντες ὅτι κάποιος ἐκ τῶν συντρόφων τῶν θᾶ εὔρε καλὸν τι κυνήγιον, διέβησαν τὸν ποταμὸν μετὰ σπουδῆς, καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν φωνὴν τῶν σκύλων, ὑπῆγαν εἰς τὸ σπήλαιον. Καὶ ἀνθρώπον μὲν ζῶντα οὐδένα εὔρον, τὸ δὲ ἅγιον Λεῖψανον τοῦ Ὁσίου βλέπουσι κείμενον εὐτάκτως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁμοίως καὶ λύχνον ἀναμμένον ἐπὶ τοῦ Λεῖψάνου. Ἐκ τούτων ὅθεν γνωρίσαντες, ὅτι ἦτο Λεῖψανον ἀγίου ἀνθρώπου, ἐπροσκύνουν αὐτό, καὶ μετ' εὐλαβείας κατεφίλου τὰ ἴχνη του· ἐπανελθόντες ἔπειτα εἰς τὴν πόλιν, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τὸ πρᾶγμα.

Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς παραλαβὼν τοὺς Ἱερεῖς καὶ τὸ πλῆθος τῶν Χριστιανῶν, ὑπῆγεν εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ οὕτως ἔλαβον τὸ ἅγιον Λεῖψανον μετὰ λαμπάδων, μύρων, ὑμνωδιῶν καὶ ἁσμάτων. Ἐπειδὴ δὲ διηγέρθη φιλονεικία μετὰ τῶν Χριστιανῶν τῶν κατοικοῦντων εἰς τὴν Περαιάν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκείνων οἱ ὅποιοι κατῴκουν εἰς τὴν Βέρροϊαν, περὶ τοῦ πῶτος πρέπει νὰ λάβωσι τὸ ἅγιον Λεῖψανον, οἱ χωρικοὶ, ἢ οἱ πολῖται, ἔκριναν αὐτοὶ εὐλογον νὰ ἀφήσωσι τὴν περὶ τούτου κρίσιν τῷ Ἀγίῳ· ὅθεν ἀναβιάσαντες τὸ Λεῖψανον ἐπὶ ἀμάξης, καὶ δέσαντες αὐτὴν εἰς δύο ἀζεύκτους βόας, ἀφήκαν αὐτοὺς νὰ ὑπάγωσιν ὅπου θελήσει ὁ Ἅγιος. Οἱ βόες λοιπὸν ταχέως διαβάντες τὸν ποταμὸν, κατηυθύνθησαν εἰς τὴν Βέρροϊαν χωρὶς νὰ παρεκκλίνωσι παντάπασιν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐμβαίνοντες ἐν τῇ πόλει, ἐκόμισαν τὸ Λεῖψανον εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον τοῦ Ἀγίου, ὅπου πρότερον μὲν ἦτο Ναὸς τῆς Θεοτόκου, τῶρα δὲ εἶναι Ναὸς τοῦ Ἀγίου αὐτοῦ· ἐκεῖ λοιπὸν ἐσταμάτησαν, οἷονεὶ ἔλεγον, ὅτι ἐνταῦθα θέλει ὁ Ἅγιος νὰ τεθῆ τὸ ἑαυτοῦ Λεῖψανον. Ἐκτοτε οὖν ἐκεῖ εὗρισκόμενον τὸ Λεῖψανόν του, καὶ μάλιστα ἡ Ἀγία του κεφαλῆ, δαιμονῶντας ἐλευθερόνει, καὶ θαύματα διάφορα ἐνεργεῖ εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προστρέχοντας. Τὸ δὲ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου ἐκεῖτο τὸ σπήλαιον τοῦ Ἀγίου, ἔγινε κατοικητήριον Μοναχῶν, καὶ τοσαῦτα ἀσκητήρια ἐκεῖ ἐκτίσθησαν, ὥστε ὠνομάσθησαν Σχήτη τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου τοῦ νέου. (Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἀγίου τούτου δις ἐξεδόθη ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι.)

* Μνήμη τοῦ Εὐσεβοῦς Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου.

* » Ἡ Βασιλεία ἐμποδῶν οὐχ ὠράθη

* Θεοδοσίος.

» Σοὶ, ὦ Θεοδόσει, πρὸς σωτηρίαν.

Ὁ εὐσεβέστατος καὶ αἰδῖμος οὗτος Βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ μέγας ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἰσπανίαν, περιφανῆς ὢν κατὰ τὸ γένος, καὶ κατὰ τὴν ἀνδρίαν περιφημώτατος. Ἀναδειχθεὶς δὲ στρατηγὸς ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Γρατιανοῦ, τοῦ υἱοῦ Οὐαλεντιανοῦ, ὕστερον ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Βασιλέως εἰς τὸ Σύρμιον, τῇ δεκάτῃ ἔκτῃ Ἰανουαρίου, ἐν ἔτει ταθ'. Ἐχρημάτισε δὲ ἀριστος Αὐτοκράτωρ, ὡς λέγει ὁ Μελέτιος, καὶ πολὺ, ὡς πρὸς τὴν ἀγαθότητα, διέφερον ἀπὸ τοῦς ἄλλους Βασιλεῖς, μόλονότι ἦτον ὀλίγον δεξιόθυμος, καὶ τούτου φανερὸν τεκμήριον οἱ πολλοὶ καὶ ἀδικοὶ φόνοι, οὓς ἐποίησεν ἐν Θεσσαλονίκῃ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ φανευθέντος τότε Βερίχου· ὀλίγον δὲ ἔλειψε τὰ αὐτὰ νὰ πράξῃ καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ τὴν φθορὰν τῶν ἀνδριάντων τῆς Βασιλείσης Ηλακίλλης, τῆς συζύγου αὐτοῦ, ἣ τις ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β΄.

6

Ἄλλ' ὁμως ἀπὸ μὲν τοῦ πρώτου διωρθώθη διὰ τοῦ Ἀγίου Ἀμβροσίου Ἐπισκόπου Μεδιολάνων, ὃς τις ἐμπόδισεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς εισόδου τοῦ Ναοῦ, καὶ ἱκανοποίησιν ἔδωκεν αὐτῷ, τὴν ὁποίαν οὐ μόνον ἔδεδεχθη ὑπὸ τῆς μετανόιας ἀναγκαζόμενος, ἀλλὰ καὶ νόμον ἐθέσπισεν, ἵνα ἡ ψῆφος, ἡ κατὰ τῶν ὑποκειμένων εἰς φόνον, μὴ λαμβάνη τέλος εὐθύς, ἀλλὰ μετὰ τριάκοντα ἡμέρας. Ἀπὸ δὲ τοῦ δευτέρου ἐμπόδισεν αὐτὸν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας Φλαβιανὸς διὰ τῆς πρεσβείας του, συνεργησάντων μεγάλως καὶ τῶν περὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἀσκητῶν, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Χρυσόστομος εἰς τοὺς λόγους τῶν ἀνδριάντων, καὶ ὡς ὁ Νικηφόρος Κάλλιςος λαμπρότατα ἐκτίθησι. Τόσῃ δὲ ἄκραν μετάνοιαν ἔδειξεν ὁ ἀοίδιμος, ὥστε ἠξιώθη νὰ ἐνεργῇ καὶ θαύματα. Ἰστορεῖ γὰρ ὁ Κεδρηνός, ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὗτος θέλων νὰ προσκυνήσῃ τοὺς Ἀγίους Τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐνεδύθη σχῆμα ἰδιωτικόν, καὶ μεταβάς εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστάσεως ἔκρουσε τὴν θύραν ἀνοιξάντος δὲ τινος ὑπηρέτου, εἰσήλθε, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἐν ᾧ ὄλοι αἱ κανδήλαι ἦσαν ἐσβεσμένα, ὄλοι εὐθύς ἠναψαν, ὡς ἐν πανηγύρει. Ἐκπλαγέντος δὲ τοῦ ὑπηρέτου διὰ τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον, καὶ ἀναγγείλαντος τοῦτο εἰς τὸν Πατριάρχην, οὗτος διὰ προσευχῆς ἐγνώρισε, ποῖος ἦτο, καὶ τὸν ἐμακάρισεν. Εὐτύχησε δὲ οὗτος ὁ Βασιλεὺς διὰ τὰ ἐπόμενα· πρῶτον, διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν του συναχθεῖσα ἡ Ἁγία καὶ Οἰκουμένη δευτέρα Σύνοδος, ἐν ἔτει πκά. ἐκήρυξε Θεὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἀκολούθως ἡρμηνεύθη τελείως ἡ περὶ τῆς ὁμοουσίου Τριάδος Θεολογία· δεύτερον, ὅτι εἰς τοὺς καιροὺς του ἤμασαν ἄνδρες σοφώτατοι καὶ ἀγιώτατοι, ἐν τε τῇ Ἀνατολῇ καὶ τῇ Δύσει· τρίτον, ὅτι ἐφάνη καθαιρέτης ἰσχυρὸς τῶν αἰρετικῶν καὶ εἰδωλολατρῶν· τέταρτον, ὅτι ἐγένετο καλλιτέκνος, καὶ πέμπτον, ὅτι ἐγένετο καὶ Ἅγιος. Οὗτος ὁ Βασιλεὺς ἐγραψεν ἰδίαις χερσὶ τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ καθ' ἐκάστην ἀνεγίνωσκεν αὐτό. Βασιλεύσας δὲ ἔτη δεκαεπτὰ (ἢ δεκαεῖς κατ' ἄλλους), καὶ γενόμενος ἐξηκοντούτης, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ἐν Μεδιολάνοις, τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ τοῦ Ἰανουαρίου ἐν ἔτει τγέ. ἀφήσας τὸν μὲν υἱὸν του Ἀρκάδιον Βασιλέα τῆς Ἀνατολῆς, τὸν δὲ Ὠνῶριον, Βασιλέα τῆς Δύσεως. Τὸ Λεῖψανόν του κομίσαντες ἐνεταφίασαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Λέγει δὲ ὁ ἱερός Ἀύγουστινος, ὅτι ὁ Βασιλεὺς οὗτος συνεχῶς ἔλεγεν, ὅτι ἔχαιρε περισσώτερον, ὅτι εἶναι μέλος τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἢ ὅτι ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς γῆς. (Ὅρα περὶ τούτου τὸν β'. τόμ. τοῦ Μελετίου σελ. 403. καὶ τὴν Δωδεκάβιβλον τοῦ Δοσιθέου σελ. 246.) (1)

Ὁ Ὅσιος Ἀχιλλᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

»Ὅπλοις Ἀχιλλεὺς τὰς κάτω πορθεῖ πόλεις,

»Πόνους Ἀχιλλᾶς τὴν ἄνω πλουτεῖ πόλιν.

Ἀχιλλᾶς.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Ἰουλιανοῦ, διότι αὐτὸ προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καθ' ἣν καὶ ἐορτάζεται. Ὁμοίως περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδότου Ἐπισκόπου Κυρηναίας τῆς Κύπρου, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Μαρτίου, ὅτε καὶ ἐτελεύτησε.

(2) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Ἀχιλλᾶ γράφει ὁ Εὐεργετινός (σελ. 393.) ὅτι ὑπῆγε ποτὲ πρὸς τὸν Ἀββᾶ Ἡσαΐαν, καὶ εὔρεν αὐτὸν ἐν ᾧ ἔτρωγεν, ἔχοντα ἐν τῷ πινάκιῳ ἄλλας μόνον καὶ ὕδωρ. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἰδὼν τὸν Ἀχιλλᾶν, ἔκρυψε τὸ πινάκιον ὅπως τῆς σπυρίδος τὴν ὁποίαν ἐπλεκεν, ἵνα μὴ σκανδαλίσῃ αὐτόν. Ὁ δὲ Ἀχιλλᾶς βλέπων αὐτὸν τρώ-

γοντα, καὶ μὴ ἔχοντα ἐμπροσθέν του μηδὲν φαγητόν, τὸν ἠρώτησε, τί ἔτρωγεν. Ὁ δὲ Ἡσαΐας ἀπεκρίθη· Συγχώρησόν μοι, Ἀββᾶ, ὅτι ἔκοπτον θαλλία φοινίκων ἐν τῷ καύματι καὶ βαλὼν εἰς τὸ στόμα μου ἄρτον ξηρὸν, δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸν καταβιβάσω, ἅτε ξηρανθέντος ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ φάρυγγός μου· ὅθεν ἠναγκάσθην νὰ βάλω ἕρπον καὶ ἄλλας, ἵνα βρέξω εἰς αὐτὰ τὸν ἄρτον μου, καὶ δυνθῶ νὰ τὸν φάγω. Τότε λέγει ὁ Ἀββᾶς Ἀχιλλᾶς· ἔλθετε νὰ ἴδῃτε, ὦ Πατέρες τῆς Σκήτης, τὸν Ἡσαΐαν, ὁ ὁποῖος τρώγει ζωμίον, εὐρισκόμενος εἰς Σκήτιν. Εἶτα λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐὰν θέλῃς νὰ τρώγῃς ζωμίον, ὑπάγε εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἰδοὺ ποῖαν ἐγκράτειαν εἶχον τότε εἰς τὰς Σκήτας.

Πρὸς τοῦτον τὸν Ἀββᾶν Ἀχιλλᾶν ὑπῆγε ποτὲ γέρον τις, καὶ βλέπει αὐτὸν χύσαντα ἀπὸ τοῦ στό-

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας.

Εἰς τὸν Ἀθανάσιον.

» Ἀθανάσιον καὶ θανόντα ζῆν λέγω·

Ἀθανάσιος.

» Οἱ γὰρ δίκαιοι ζῶσι καὶ τεθνηκόται.

Εἰς τὴν φυγὴν Κυρίλλου.

» Φυγῆς Κυρίλλου σήμερον μνήμην ἔχει,

Κύριλλος.

» Ἄλλ' οὐ τελευταῖα τῆς ἀειμνήστου κτίσις (1).

» Τάρχυσαν (ἦτοι ἐνεταφίασαν μετὰ ταραχῆς καὶ κλαυθμοῦ) ὀγδοάτῃ δεκάτῃ νέκυν Ἀθανασίου.

Εκ τῶν δύο τούτων Πατέρων ἡμῶν, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει τῆς. καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ γενομένην πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν ἔτει τῆς. Δίκονος ὢν καὶ ἀντικαθιστῶν τὸν τότε Ἀλεξανδρείας Ἀλεξάνδρον, ὅπου καὶ κατήσχυε τὸν δυσσεβῆ Ἀρειον διὰ σοφῶν λόγων καὶ δι' ἀποδείξεων ἐκ τῶν Θείων Γραφῶν κοιμηθέντος δὲ τοῦ μακαρίου Ἀλεξάνδρου, ἐγένετο τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντίνος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἦτον Ἀρειανός, ἐξωρίσθη εἰς διαφόρους τόπους δμέγας οὗτος Ἀθανάσιος, ὃς τις ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη τοὺς διωγμοὺς ὑφιστάμενος ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον (2). Ὁ δὲ Ἅγιος Κύριλλος ἤμασεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ. ἀνεψιὸς ὢν Θεοφίλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, καὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ γενόμενος διάδοχος. Οὗτος ἐχρημάτισε ἐξαρχος καὶ προστάτης τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου, τῆς ἐν ἔτει υἱά. συγκροτηθείσης, καὶ τὸν δυσσεβῆ καθείλε Νεστόριον, ὁ ὁποῖος βλάσφημα πολλὰ κατὰ τῆς Ἀγίας Λεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ὁ κακόδοξος, ἐδογματίσει. Μετὰ πολλὰ δὲ κατορθώματα καὶ ἀρετὰς ὁ Ἅγιος Κύριλλος διαλάμπας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.— Κατέλιπον ἀμφότεροι πολλὰ σοφὰ καὶ ἀξία πλείους λόγου θρησκευτικὰ Συγγράμματα.

Ἦσαν δὲ, κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, ὁ μὲν Ἅγιος Ἀθανάσιος, μέτριος μὲν τῷ μέγεθος καὶ τῇ ἡλικίᾳ, ὀλίγον πλατὺς, κυρτός, χαρῖεις εἰς τὸ πρόσωπον, φαλακρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, ὡραῖον χρῶμα ἔχων, τὴν δὲ βίνα κυρτὴν ὡς τοῦ ἱέρακος· εἶχε δὲ τὸ πρόσωπον ὄχι ἐπιμηκῆς, τὰς σιαγόνας πλατείας, τὸ γένειον μέτριον, καὶ τὸ στόμα μικρὸν, δὲν ἦτο δὲ οὔτε πολὺ λευκός, ἀλλ' ἐλαμπρύνετο διὰ χρώματος ὑποζάνθου. Ὁ δὲ Ἅγιος Κύριλλος εἶχεν ὀλίγον τι ὡραιότερον τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου, τὰς ὀφρυς δασείας καὶ μεγάλας, καὶ στοργγύλας μετ' εὐαρμοστίας, τὴν βίνα καὶ τὰς παρεῖας μακρὰς, τὰ χεῖλη παχέα, τὸ μέτωπον μικρὸν, καὶ τὸ γένειον δασύ καὶ μακρὸν ἦτο φαλακρὸς, τὴν δὲ κόμην εἶχε συνεχραμμένην καὶ βοσρυχοειδῆ, ὢν ὀλίγον ξανθὸ

ματὸς τοῦ αἵμα, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν, τί εἶναι τοῦτο; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Αὐτὸ τὸ αἷμα εἶναι λόγος σκληρὸς ἐνὸς ἀδελφοῦ, ὃς τις με ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ προσεπάθησα νὰ μὴ φανερώσω εἰς οὐδένα τὸν λόγον αὐτὸν, πτορακαλίσεας τὸν Θεὸν νὰ ἐξαλείψῃ ἢ ἐνθύμησις τοῦ ἀπ' ἐμοῦ. Ὅθεν ὁ λόγος ἐκεῖνος αἷμα εἰς τὸ σῶμα μου ἐγένετο, καὶ τώρα πτύσας αὐτὸν, ἀνεπαύθη, λησιμονήσας τὴν λύπην. (αὐτόθι. σελ. 469.)

(1) Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι ἡ Κυρία Μνήμη τῆς τελευταῖας τοῦ Ἀγίου Κυρίλλου δὲν εἶναι σήμερον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Ἰουνίου μηνός· σήμερον δὲ εἶναι μόνον ἡ Μνήμη τῆς φυγῆς τοῦ Ἀγίου, ὡς δηλοῖ τὸ δίστιχον τοῦτο, δηλαδὴ τῆς ἀπὸ Ἀλεξανδρείας εἰς Ἐφέσον ἰσως ἀναβάσεως αὐτοῦ. Ἀξία δὲ ἐορτῆς ἐκρίθη ἡ τοιαύτη τοῦ Ἀγίου φυγῆς, διότι ἐ-

γένετο αἰτία πολλῶν ἀγαθῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· καθότι δι' αὐτῆς ἡ Ἅγια καὶ Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύνοδος συνεκροτήθη, ἡ τοῦ Νεστορίου βλάσφημος αἵρεσις ἐξωρακίσθη, καὶ ἡ ὀρθοδοξία τῆς Πίστειας εἰς τὴν οἰκουμένην ἐκπρύχθη. Τὸ δὲ σιγῆς ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις ἀντὶ τοῦ φυγῆς, τυπογραφικὸν σφάλμα ἐστίν.

(2) Σημειώσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἐγκώμιον γλαφυρὸν πλέκει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Ἀθανάσιον, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἀθανάσιον ἐπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινεσομαι » (σώζεται ἐν τῷ ἐκδομένῳ.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Παύρᾳ δύο Βίοι σώζονται τοῦ μεγάλου τούτου Ἀθανασίου, ὢν ὁ μὲν εἰς ἀρχεται οὕτως· « Ἄλλοι μὲν ἄλλα », ὁ δὲ ἕτερος οὕτω· « Πολλοὶ μὲν » τῶν Ἀγίων».

Θός καὶ ἔχων τὰς τρίχας μωμιγμένας, ἦτοι λευκάς με μαύρας. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις αὐτῶν ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Ὅρα τὸν Βίον μὲν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου εἰς τὸν Νέον Θεσαυρὸν, καὶ ἔγκωμὸν αὐτοῦ εἰς τὴν Σαγήνην τὸν Βίον δὲ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδούλης.

• Σύνδουλον οὐκ ἔφριττε πῦρ Θεοδούλη,
• Θεῶ τιθεῖσα δουλικῶς τὰς ἐλπίδας.

Θεοδούλη.

* Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιγή. ἐστάλη εἰς τὴν Ἀνάζαρβον πόλιν τῆς Κιλικίας Ἡγεμὼν τις, ὀνόματι Πελάγιος, ἵνα τιμωρήσῃ τοὺς ἐκεῖ ἐθροισκομένους Χριστιανούς. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Θεοδούλη ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως Ἀναζάρβου καταγομένη, ἣ τις ὕστερον ὠνομάσθη Διοκαισάρεια καὶ Καισαραυγοῦστα, τανῦν δὲ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἄκ Ἰσάρ, ἢ Ἄκ Σεραί, συνελήφθη ὡς Χριστιανή, καὶ παρεστάθη εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Πελαγίου. Ὅθεν ὁμολογήσασα τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον πάντων, ἐκρεμάσθη ἐκ τῆς κόμης ἐπὶ κυπαρίσσου, καὶ εἶτα ἐπλήγωσαν τοὺς μαστοὺς τῆς με πεπυρωμένους ὀδελούς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἁγία εἶπε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, ποῦ εἶναι οἱ θεοί σου; δεῖξόν μοι αὐτοὺς ἵνα τοὺς τιμῶω καθ' ὅσον δύναμαι, εὐθὺς καταδιβάουσι αὐτὴν, καὶ τὴν σέλλουσι εἰς τὸν ναὸν τοῦ εἰδώλου Ἀδριανοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκεῖ περίφημον καὶ περιβόητον.

Ἐμβαίνουσα λοιπὸν ἡ Ἁγία ἐν τῷ ναῷ, προσευχήθη εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, καὶ μετὰ μόνον τὸ ἐμφύσημά της ἔπεσεν εὐθὺς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ διηρέθη εἰς τρία τεμάχια, εἶτα δὲ ἐξελεθούσα λέγει πρὸς τὸν Ἡγεμόνα· Εἰσελθε ἵνα βοηθήσῃς τὸν θεὸν σου Ἀδριανόν, διότι ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ κατεθραύσθη. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν δρομαῖος εἰσῆλθεν ἐν τῷ ναῷ, καὶ βλέπων χαμαὶ τὸν Ἀδριανὸν διηρημένον εἰς τρία τεμάχια, ἐθρήνησε μετὰ ἀγανακτήσεως. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Βασιλέως, εὐθὺς ἐστάλη ὁ πρῶτος Ἄρχων, ὁ ὁποῖος διέμενεν ἐν τῷ Βασιλικῷ παλατίῳ τῷ εἰς τὴν πόλιν Ἀνάζαρβον ἐθροισκομένῳ, ἵνα ἐξετάσῃ ἐὰν τοῦτο ἐχηται ἀληθείας, καὶ τότε νὰ ρίψωσι τὸν Πελάγιον εἰς τὰ θηρία. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Πελάγιος, προσέπεσεν εἰς τὴν Ἁγίαν Θεοδούλην, παρακαλῶν αὐτὴν μετὰ δακρύων νὰ προσευχηθῇ πρὸς τὸν Θεόν, ἵνα γίνῃ πάλιν τέλειον τὸ θραυσθὲν ἄγαλμα τοῦ θεοῦ των, καὶ νὰ κατασταθῇ πάλιν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἴστατο πρότερον, ὑποσχόμενος, ἂν τοῦτο γίνῃ, νὰ πιστεύσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Χριστὸν, γενόμενος Χριστιανός.

Τότε ἡ Ἁγία προσευχήθη, καὶ εὐθὺς τὸ τεθραυσμένον εἶδωλον ἔγινεν ὀλόκληρον, καὶ ἀποκατέστη πάλιν ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ ὡς πρότερον, τὸ ὁποῖον εὐρὼν σῶον ὁ ἀπεσταλμένος Ἄρχων, ἐπανῆλθε καὶ εἰδοποίησε περὶ τούτου τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς προστάσσει τὸν Πελάγιον διὰ γραμμάτων, νὰ τιμωρήσῃ πρότερον τὴν Ἁγίαν μετὰ διαφόρους τιμωρίας, καὶ ἔπειτα νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς πικρὸν θάνατον. Ὁ Πελάγιος λοιπὸν ἐπρόσταξε νὰ καταξοχίσωσι τὰς σάρκας τῆς Ἁγίας μετὰ πεπυρωμένους ὀδελούς, καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὡς οὐδὲν ἐλογίζετο ἡ Μάρτυς τὰ βάσανα, ἠγανάκτει ὁ ταλαίπωρος καὶ τρισάθλιος, καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ. Τότε Ἐλλάδιος ὁ Κομενταρῆσιος ἐκεῖ παριστάμενος, λέγει πρὸς τὸν Πελάγιον· Δός εἰς ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἂν ἐγὼ δὲν καταπέσω αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδριανοῦ, ἀποκεφάλισόν με. Εὐθὺς λοιπὸν ἔλαβε τὴν ἐξουσίαν νὰ πράξῃ ὅσα ἐστοχάζετο.

Ὅθεν ποιήσας πέντε καρφία, τὰ μὲν δύο ἐνέπηξεν εἰς τὰ ὦτα τῆς Ἁγίας, τὸ τρίτον εἰς τὸ μέτωπόν της, καὶ τὰ ἄλλα δύο ἐνέπηξεν εἰς τοὺς μαστοὺς αὐτῆς. Ἀφ' οὗ δὲ τὰ ἐκάρφωσεν ὅλα, ὕψωσεν ἡ Ἁγία τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας της εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν, ὅπως χαρίσῃται ὑπομονὴν εἰς αὐτὴν νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην βάσανον· ὅθεν μετ' ὀλίγον ἐδόθη εἰς τὴν Ἁγίαν ἡ ὑπομονή, τὴν ὁποῖαν ἐζήτησε. Βλέπων δὲ ὁ Κομενταρῆσιος

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συνα- τοῦτο προεγράφη εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, ξαριστῆ τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Μαρκιανοῦ, διὰ τὴν καὶ ἐορτάζεται.

τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν καὶ γενναιοκαρδίαν τῆς Ἀγίας, καὶ ὅτι τὴν πικρὰν ἐκεῖνην βίασανον ἐνόμιζεν ὡς οὐδέν, πρὸς τούτοις δὲ συλλογισθεῖς, καὶ ὅτι ἂν δὲν πεισθῆ ἡ Ἀγία νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, θὰ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ του, καθὼς ὑπεσχέθη τούτων, λέγω, ἕνεκα προσεκάλεσε τὴν Ἀγίαν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ παρεκάλει αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἡ δὲ Ἀγία βλέπουσα τὸν φόβον ὑφ' οὗ ἐκεῖνος κατείχετο, προσπυχῆθη ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν· εἶτα διδάξασα αὐτὸν διὰ τῶν Θείων αὐτῆς λόγων, τὸν κατέπεισε νὰ γίνῃ Χριστιανός.

Ὅταν λοιπὸν ἐξημέρωσε, παρέστη εἰς τὸν Πελάγιον ὁ Κομενταρήσιος μετὰ τῆς Ἀγίας, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Δὲν ἠδυνήθην νὰ πείσω τὴν δούλην τοῦ ὄντως ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ παρεκκλίνῃ τῆς ἀγαθῆς καὶ εὐθείας ὁδοῦ, ἣν βαδίζει, αὐτὴ δὲ μᾶλλον μετέβαλεν ἐμὲ, καὶ μετ' ἡλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς ἀγνωσίας, εἰς τὸ ὅποιον ἕως τῶρα εὕρισκόμην, φωτίσασα τοὺς νοεροὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς μου μετὰ τοὺς Θείους λόγους τῆς, καὶ προσενεγκοῦσά με εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Πελάγιος, ἤναψεν ἀπὸ ὀργῆς, καὶ ἐπρόσταξε νὰ κοπῆ ἡ κεφαλὴ του, καὶ νὰ ριφθῆ τὸ σῶμά του εἰς τὴν θάλασσαν· οὕτω δὲ ἐτελείωσεν ὁ μακάριος Ἑλλάδιος τὸ Μαρτύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Ἰανουαρίου. Τὴν δὲ Ἀγίαν ἐπρόσταξε νὰ ρίψωσιν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, ἀπὸ τῆς ὁποίας διαφυλαχθεῖσα ἀβλαβῆς, προσήυχετο ἐν αὐτῇ καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

Ὅθεν ἀπορῶν ὁ Ἠγεμὼν, ἐφώναζε μεγάλως, δὲν ἤξεύρω τί νὰ πράξω μετ' αὐτὴν τὴν βίαιοθάνατον! εἰς δὲ τῶν παρεσιῶτων, Βοηθὸς ὀνομαζόμενος, παράδος αὐτὴν εἰς ἐμὲ, εἶπεν, ὦ Ἠγεμὼν, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀφρων καὶ ἀνόητος, ὡς ἦτον ὁ Κομενταρήσιος, ἵνα πεισθῶ εἰς αὐτὴν. Ὁ δὲ Ἄρχων παρέδωκεν αὐτῷ τὴν Ἀγίαν· καὶ λαβὼν ὁ Βοηθὸς τὴν Μάρτυρα εἰς τὸν οἶκόν του, ἐδέχθη καὶ αὐτὸς τοὺς λόγους καὶ τὰς διδασκαλίαις τῆς, καὶ ἠλλοιώθη τὴν Θεῖαν ἐκείνην ἀλλοίωσιν τοῦ Κομενταρησίου. Παρέστη λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Πελάγιον μετὰ τῆς Ἀγίας, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐρχομαι, ὦ Ἠγεμὼν, νὰ σοὶ φανερώσω τὰ ἀφορῶντά με. ἤξευρε ὅτι καὶ ἐγὼ ὁμολογῶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ὅτι αἱ ἐλπίδες τῶν ὑποσχέσεών μου ἐφάνησαν μάταιαι καὶ κεναί, διότι κάλλιον εἶναι νὰ φανῶ ψεύστης καὶ νὰ γίνω συγκληρονόμος τοῦ Χριστοῦ, ἢ νὰ ἀληθεύσω καὶ νὰ κερδίσω τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἠγεμὼν, ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὅτι σὲ ἐλύτρωσε ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς αὐτόν, καθὼς ὑπεσχέθη· σὺ δὲ, ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἐπραξας, ἀλλὰ καὶ ἐφάνης ἀχάριστος, καὶ τὴν εὐεργετιδὰ σου Θεοδούλην παρέδωκας εἰς ἀνυποφόρους βασάνους. Ταῦτα τοῦ Βοηθοῦ εἰπόντος, ἐπρόσταξεν ὁ Πελάγιος καὶ ἀπέκοψαν τὴν τιμίαν του κεφαλὴν· διὰ δὲ τὴν Ἀγίαν ἐπρόσταξε νὰ ἀπλωθῆ αὐτὴ ἐπὶ πεπτρωμένης ἐσχάρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ ραίνεται πίσσα, ἔλαιον καὶ κηρίον, ὅπως ἡ ἐσχάρα ἀνάπτηται περισσότερον. Καὶ ὁ μὲν Βοηθὸς, τελειώσας τὸ Μαρτύριόν του, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἡ δὲ Θεοδούλη προσευξαμένη, ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, καὶ ἅμα ἡ ἐσχάρα ἐδέχθη αὐτὴν, ἐσκορπίσθη καὶ ἐσφεδόνισε πληθὺν ἀνθράκων ἐναντίον τῶν ἐκεῖ παρεσῶτων, κατακαύσασα τοὺς περισσότερους αὐτῶν ὅθεν ἐρρίψαν τὴν Ἀγίαν ἐν τῇ φυλακῇ. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν, ἠνάφθη μεγάλη κάμιнос, ἐνθα ἐρρίφθη ἡ Ἀγία μετὰ τοῦ Εὐαγρίου, Μακαρίου καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀγίων· καὶ ἐκεῖ ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους παρὰ Κυρίου.

Οἱ δὲ τῆς Ἀγίας Θεοδούλης πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ὅ τε Ἑλλάδιος ὁ Κομενταρήσιος καὶ ὁ Βοηθός, ξίφει τελειοῦνται.

* »Θεῖον Βοηθὸν, σὺν Κομενταρησίῳ,
»Δόξης κατηξίωσε Χριστοῦ τὸ ξίφος.

Βοηθός.
Ἑλλάδιος.

Ὁ Ἅγιος Εὐάγριος καὶ Μακάριος, οἱ δὲ τῆς Ἀγίας Θεοδούλης πιστεύσαντες, πυρὶ τελειοῦνται.

* »Βληθέντες εἰς πῦρ ὀσφράδια Κυρίου
»Ἦφθητε, Μακάριε Εὐάγριε τε.

Εὐάγριος.
Μακάριος.

Ἡ Ἀγία Μάρτυς Ξένη πυρὶ τελειοῦται.

»Ὁ Χριστὸς ἦλθε πῦρ βαλεῖν εἰς γῆν πάσαι·
»Ξένη τρέχουσα καρτερεῖ τοῦτο ξένως.

Ξένη.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρκιανοῦ τοῦ ἀπὸ Κύπρου.

* »Καὶ Μαρκιανὸς ἄθλον ἤθλησε ξένον,

* Μαρκιανός.

»Οὐχὶ πρὸς αἷμα, πρὸς δὲ ἀρχὰς τοῦ σκότους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΘ'. Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν καὶ συνωνύμων Μακαρίων, τοῦ τε ἀναχωρητοῦ καὶ Αἰγυπτίου, καὶ τοῦ πολιτικοῦ καὶ Ἀλεξανδρέως.

»Θανοῦσα θεῶν ἡ дуὰς Μακαρίων,

Μακάριος.

»Ζωῆς μετέσχε τῆς μακαριωτάτης.

Μακάριος.

»Γῆν Μκαρίων λάχον ἐννεακαιδεκάτῃ Μακάριε.

* **Ε**κ τῶν δύο τούτων Ὁσίων Μακαρίων, ὁ μὲν κατήγετο ἐκ τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν καὶ Αἰγύπτιος ἐπικαλεῖται, ὁ δὲ ἄλλος ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, διὸ καὶ Ἀλεξανδρεύς λέγεται. Καὶ ὁ μὲν Αἰγύπτιος Μακάριος, ὅς τις ἔζη κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τογ'. ἐπωνομάζετο μέγας, καθὸ πρῶτος καὶ μεγαλειότερος κατὰ τὴν ἡλικίαν. Αὐτὸς λοιπὸν, ἀγαπήσας τὴν ἀρετὴν ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἐφάνη ἀμειπτος καὶ ἀκατηγόρητος εἰς τὴν ζωὴν μέχρι τῶν τριάκοντα ἐτῶν τῆς ἡλικίας του, ὅτε ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἐρημον. Τόσπην δὲ ὑπομονὴν ἔδειξεν εἰς τοὺς κόπους τῆς ἀσκήσεως ὁ αἰδίδιμος, ὥστε, διὰ ὀλίγα ἔτη, ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ χάρισμα τῆς διακρίσεως καὶ τὴν κατὰ Δαιμόνων ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ὡς ἐπίσης τὸ νὰ προλέγῃ τὰ μέλλοντα, καὶ νὰ ποιῇ θαύματα· κατ' ἐπίμονον δὲ παράκλησιν τοῦ Ἀρχιερέως ἐδέχθη καὶ τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐπειδὴ δὲν ὑπέφερεν ἐκεῖνος νὰ κρύπτηται ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μῶδιον. Οὗτος προεῖπεν εἰς τινα μαθητὴν του, κλέπτοντα τὰ εἰς τοὺς πένθητας διδόμενα ἀργύρια, ὅτι θέλει λάβῃ πρὸς Κυρίου ὀργὴν καὶ τιμωρίαν, ἐὰν δὲν πύσῃ καὶ διορθωθῇ· ἡ δὲ πρόρρησις του ἐπραγματοποιήθη, διότι ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος, ἐπειδὴ δὲν διορθώθη, ἐλεπρίασεν. Ἐκ τῶν χαρισμάτων δὲ τούτων τοῦ Ἀγίου πολλοὶ παρακινούμενοι, ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καὶ ἠνώχλουν τὴν ἡσυχίαν του· ὁ δὲ Ὁσιος κατασκευάσας λάκκον ὑπόγειον με στροφᾶς, ὡς κοχλίαν κατὰ τὸ εἶδος, εἰς ἀπόστασιν ἡμίσεως σταδίου ἀπὸ τὸ κελλίον του, καὶ σκάψας διὰ τῶν χειρῶν του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λάκκου σπήλαιον, ὅταν ἤρχοντο πολλοὶ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἠνώχλουν, διήρχετο κρυφίως τοῦ λάκκου καὶ ἐκρύπτετο ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὅπου οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν εὔρῃ. Περιττὸν δὲ νὰ εἰπῶμεν περὶ τοῦ ὀλίγου φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔτρωγε καὶ ἐπινεν ὁ αἰδίδιμος, διότι καὶ αὐτὴ μόνῃ ἡ θεωρία τοῦ σώματός του ἐμαρτύρει τὴν ἀκραν ἐγκράτειαν, ἣν μετεχειρίζετο.

Ἦλθε ποτὲ αἰρετικὸς τις πρὸς τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος διεφιλονείκει τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν· ὅθεν ὁ μέγας Μακάριος ἀνέστησεν ἓνα νεκρὸν (1), ἵνα τὸν πληροφορήσῃ καὶ πείσῃ. Ἐλεγε δὲ ὁ Ὁσιος, ὅτι εἶναι δύο τάγματα Δαιμόνων, καὶ τὸ μὲν πολεμεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς διάφορα πάθη, ὀργῆς καὶ ἐπιθυμίας, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται ὀρχικόν, πολεμεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ρίπτει εἰς διαφόρους αἰρέσεις καὶ βλασφημίας καὶ πλάνας· ταῦτο δὲ τὸ ὀρχικόν τάγμα τῶν Δαιμόνων ἀποστέλλει ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν Σατανᾶς εἰς τοὺς μάγους καὶ εἰς τοὺς αἰρεσιάρχας. Οὗτος ὁ Ὁσιος τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατὰ ἐνέργειαν τοῦ Διαβόλου ἔτρωγε τριῶν μῶδιων ἄρτους, καὶ ἐπινεν ἐν μέτρον οἴνου, τὸν ἔκαμε νὰ τρώγῃ μόνον τρεῖς λίτρας ψιλῶς ἄρτου (2). Μίαν φορὰν εἶδεν ὁ Ἅγιος οὗτος τὸν Διάβολον ἔχοντα τὰς μηχανὰς του καὶ τὰ ἐργαλεῖά του ἐντὸς ληκύθου, ἧτοι ἀγγείου ἐλαίου· ὅθεν ἐρωτήσας αὐτὸν, ἔμαθε καὶ διώρθωσε τὸν Μοναχὸν Θεόπεμπτον, τὸν ἀπατώμενον ἀπὸ τᾶς μηχανορραφίας τοῦ Διαβόλου. Οὗτος περιπατῶν εἰς τὴν ἐρημον,

(1) Οὗτος ὁ νεκρὸς ἦτον Ἕλληνα, ἀναστηθεὶς δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβαπτίσθη· εἶτα ἐγένετο καὶ Μοναχός, ὀνομασθεὶς Μίλης. Περὶ τούτου ἀναφέρει ὁ εἰς τὸ Σάββατον τῆς Τυρινῆς ἄσμα-
 τικὸς Κανὼν, ὁ τὰ ὀνόματα τῶν Ὁσίων Πατέρων δηλῶν κατ' ἀλφάβητον, Μίλην νεκρέγετον αὐτὸν ὀνομάζων.

(2) Ἐκάστη ψιλὴ λίτρα περιέχει δώδεκα οὐγγίαις;

εὔρε κρῆνιον τι τὸ ὅποιον ἦτον ἱερέως τινὸς τῶν εἰδῶλων· ἐρωτήσας δὲ αὐτὸ, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι, ὅταν προσφέρῃ εἰς τὸν Θεὸν τὰς προσευχὰς του, τότε ἐλαφρύνονται ὀλίγον ἀπὸ τῆς βασάνου οἱ ἐν τῇ κολάσει εὐρισκόμενοι (1). Οὗτος ἀνέστησε καὶ ἄλλον νεκρὸν, ἵνα εἴπῃ ποῦ ἐκρυψε τὴν παρακαταθήκην τινῶν οἱ ὅποιοι τὴν ἐζήτησαν, καὶ πάλιν ἐπρόσταξεν αὐτὸν καὶ ἐκοιμήθη· προεῖπε δὲ καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐρημωθῇ ἡ Σκήτη. Διηγεῖται ὁ Ὅσιος Παλλάδιος διὰ τὸν Αἰγύπτιον τοῦτον Μακάριον, ὅτι εἷς ἀκόλαστος, ζητῶν νὰ ἐλκύσῃ εἰς σατανικὸν ἔρωτα γυναῖκα τινὰ σώφρονα καὶ μὴ δυνηθεῖς, κατέστησεν αὐτὴν μὲ διαβολικὰς μαγείας νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς φορβὰς· ὅθεν ὁ Ὅσιος οὗτος ἐπικαλούμενος τὸν Θεόν, ἀποκατέστησεν αὐτὴν νὰ φαίνεται πάλιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους γυνή, καθὼς ἦτον ἐκ φύσεως (2).

Λέγεται δὲ περὶ τοῦ οὐρανοῦ τούτου ἀνδρὸς, ὅτι τὸν περισσότερον χρόνον τῆς ζωῆς του ἐσχόλαζε μᾶλλον εἰς τὴν μετὰ Θεοῦ νοερὰν ἔνωσιν, ἢ εἰς ὅλα τὰ ὑπὸ τὸν Οὐρανὸν πράγματα τοῦ κόσμου. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα καὶ θαύματα ὑπερφυσικὰ διαλάμπας ὁ φερωνύμως Μακάριος ὁ μέγας, καὶ ἐτῶν ἐννεήκοντα γενόμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ἑρῶ εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (3)

***Ο** δὲ Ἅγιος Μακάριος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ὁ καὶ πολιτικὸς ὀνομαζόμενος (διότι μᾶλλον τοῦ Αἰγυπτίου διέτριβεν εἰς τὰς πόλεις καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συναναστρέφετο, διὰ τὴν τῶν πολλῶν διόρθωσιν), ἐχρημάτισεν ἱερεὺς τῶν λεγομένων Κελλίων, μεταχειριζόμενος ἀκραν ἐγκράτειαν καὶ ὑπομονήν· ὅθεν καὶ ἔλαβε τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ. Τούτου τὰς ἀρετὰς θαυμάσας ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἴδου ἐπανεπαύθη τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπὶ σέ, καὶ θέλει γίνῃς κληρονόμος τῶν καλῶν ἀρετῶν. Οὗτος ὁ Ὅσιος, ὅταν ἤκουε περὶ τινος Μοναχοῦ, ὅτι ἔπραττε ἔργον καὶ κατόρθωμα ἀσκητικόν, ἐλάμβανε ζῆλον ἐν τῇ ψυχῇ του, καὶ κατὰ μίμησιν ἐκείνου ἔπραττε καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον κατόρθωμα. Ὅθεν ἀκούσας, ὅτι οἱ Μοναχοί, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰ Τάβεννα, καὶ διὰ τοῦτο Ταβεννησιῶται ὀνομαζόμενοι, καθ' ὅλην τὴν μεγάλην τεσσαρακοστὴν δὲν ἔτρωγον φαγητὸν μεμαγειρευμένον, τοὺς ἐμίμηθη καὶ αὐτὸς, καὶ δι' ἑπτὰ ἔτη δὲν ἔφαγε μεμαγειρευμένον φαγητὸν, ἐκτὸς λαχάνων ὠμῶν καὶ βρεκτιῶν ὀσπρίων. Ἄλλοτε ἤκουσεν, ὅτι ἄλλος τις Ὅσιος ἔτρωγε μόνον μίαν λίτραν ἄρτου· ὅθεν ἐβίασε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔτρωγεν ἐπὶ τρία ἔτη τέσσαρας, ἢ πέντε οὐγγίας, ἔπιεν δὲ καὶ τόσον ὀλίγον ὕδωρ, ὅσον ἦτον ἀνάλογον καὶ ἀρκετὸν εἰς τὸν ὀλίγον ἄρτον, τὸν ὅποιον ἔτρωγε.

Πορευθεὶς ποτε εἰς τὸ Μονιστήριον τῶν Ταβεννησιωτῶν ἵνα μάθῃ ἐκάστου τὴν πολιτείαν, καὶ ἐλθούσης τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς, εἶδεν ὅτι, ἄλλοι μὲν ἐξ αὐτῶν ἔτρωγον μόνον τὴν ἐσπέραν ἐκάστης ἡμέρας, ἄλλοι δὲ ἀνὰ δύο ἡμέρας, ἄλλοι ἀνὰ τρεῖς, καὶ ἄλλοι ἀνὰ πέντε, ἄλλοι δὲ καθ' ὅλην τὴν νύκτα προσευχόμενοι εἰργάζοντο τὴν ἡμέραν. Ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ Ὅσιος, ἐσάθη ὀρθιος ὁ μεγαλόψυχος ἐν γωνίᾳ κέλλας τινὸς, καὶ βρέξας φοινίκια, εἰργάζετο ἕως οὗ ἐτελειώθη ὅλη ἡ τεσσαρακοστὴ, καὶ ἔφθασε τὸ Πάσχα. Κατὰ τὰς ἡμέρας δὲ ταύτας δὲν ἐκλίνε γόνυ, δὲν ἐκάθησε, δὲν ἐπλαγίασεν εἰς κλίνην, δὲν ἔφαγε τελείως ἄρτον, οὔτε ἔπιεν ὕδωρ, ἐκτὸς μόνον

(1) Βάσανος καὶ κόλασις ἐνοεῖται ἐδῶ, ὅχι ἡ καθολικὴ, διότι αὕτη ἀκόμη δὲν ἐδόθη εἰς τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ἀλλὰ ἡ μερικὴ, ἣ τις εἶναι λύπη καὶ θλίψις καὶ σκότος· τὰ ὅποια λαμβάνουν οἱ ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ἄδου εὐρισκόμενοι ἀμαρτωλοὶ, ἕως τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

(2) Προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο ὁ Παλλάδιος, ὅτι ἀπ' οὗ ὁ Ἅγιος ἰάτρεισε τὴν ἀνωτέρω γυναῖκα ἐδῶκεν εἰς αὐτὴν τοιαύτην συμβουλήν λέγων· Γύναι, μὴ λείπῃς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν τῶν Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μεταλάμβανε συνεχῶς, διότι αὕτη ἡ διαβολικὴ ἐνέργεια σοὶ ἠκαλούθησεν, ἐπειδὴ

δὲν μετέλαβες πέντε ἐβδομάδας, καὶ ἐκ τούτου εὔρεν εὐκαιρίαν ὁ Διάβολος καὶ σὲ ἐπειράξε. Μέγας δὲ τῇ ἀληθείᾳ λόγος γράφεται περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Μακαρίου παρὰ τῷ Εὐεργετιῶ σελ 592. δηλαδή, ὅτι αὐτὸς ἐγίνε Θεὸς ἐπίγειος, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον· ὡσπερ γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς σκέπων τὸν Κόσμον, οὕτω καὶ ὁ Ἄβδᾶς Μακάριος σκέπων ἦν τὰ ἐλαττώματα αἱ ἐβλεπεν, ὡς μὴ βλέπων, καὶ αἱ ἤκουεν, ὡς μὴ ἀκούων.

(3) Εἰς τοῦτον ἀποδίδονται αἱ 50 Πνευματικαὶ Ὁμιλίαι τυπωθεῖσαι πολλάκις, καὶ τελευταῖον τῷ 1857 ἐκδοθεῖσαι ἐν Βενετίᾳ μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Ζερβοῦ. Σ. Ε.

ἀπὸ φύλλων κρᾶμβολαχάνου τὰ ὅποια ἔτρωγεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ καθ' ἑκάστην Κυριακὴν, ὅσον μόνον ἵνα φαίνεται εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι τρώγει.

Ἄλλοτε ὁ Ὅσιος δὲν ἐμβήκεν ὑπὸ στέγην κελλίου εἰκοσιν ὀλόκληρα ἡμερονύκτια, ἵνα μόνον νικήσῃ τὸν ὕπνον· ὅθεν δὲν ἐκοιμήθη κατ' αὐτὰ τελείως, ἀλλὰ τὴν μὲν ἡμέραν ἐκαίετο ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ νύκτα ἐπήγυτο ὑπὸ τῆς ψυχρότητος. Οὗτος ἐφιλονείκησε καὶ ἠγωνίσθη ποτὲ ἵνα μὴ ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὸν Θεόν διὰ πέντε ἡμέρας· καὶ τοσοῦτον παρώργισε τὸν Διάβολον, ὥστε ἐλείνος ἐπυρπόλησε τὸ ψαθίον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴστατο ὁ Ὅσιος, καὶ ὅσα ἄλλα εἶχεν εἰς τὸ κελλίον του. Μίαν φορὰν δὲ ἠνώχλησεν ὁ λογισμὸς τὸν Ὅσιον ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ὅπως ὠρελῆθῃ ἐκ τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων Ὅσιων, αὐτὸς δὲ πεσὼν κατὰ γῆς, ἐξήπλωσε τοὺς πόδας του, καὶ ἔλεγε· Σύρετέ με οἰς, Δαίμονες, διότι ἐγὼ θεληματικῶς μὲ τοὺς ἰδίους μου πόδας εἰς ἄλλο μέρος δὲν παρεύομαι. Ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἠνωχλείτα ἀπὸ τὸν λογισμὸν, ἐφορτόνετο ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης του σκυρίδα πλήρη ἄμμου, καὶ ἐπορεύετο εἰς ἄλλο τι μέρος, νικήσας τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐνοχλοῦντα λογισμὸν, χάριτι τοῦ Χριστοῦ.

Ἠνωχλήθη ποτὲ ὁ Ὅσιος ὑπὸ τοῦ Δαίμονος τῆς πορνείας, διὸ ὑπήγεν εἰς τὴν πανέρημον, καὶ ἐμβήκεν ἐντὸς βαλτιῶδους τόπου, ἐνθα ἐμεινεν ἐπὶ ἕξ μῆνας· καὶ τοσοῦτον κατεπλήγησαν τὸ σῶμα του οἱ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι ὡς σφήκες μεγαλώτατοι κώνωπες, ὥστε ἐγένισαν ἀπὸ πρίσματα καὶ πληγὰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός του. Ὅθεν ἐπανελθὼν μετὰ ἕξ μῆνας εἰς τὸ κελλίον του, ἀπὸ ἄλλο τι δὲν ἐγνωρίζετο ὅτι εἶναι ὁ Μακάριος, εἰμὴ ἀπὸ μόνην τὴν φωνὴν, διότι ἠλλοιώθη ὄλον του τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα, καὶ ὠμοίαζε μὲ τοὺς λεπρωμένους. Οὗτος ἔσκαπτε ποτὲ φρέαρ, καὶ ἐκεῖ ἔτυχε νὰ εὐρεθῇ μία ἀσπίς, ἡ ὅποια ἐδάγκασε τὸν Ὅσιον εἰς τὰς χεῖρας θανατηφόρος· ὁ δὲ Ὅσιος λαβὼν αὐτὴν διὰ τῶν δύο χειρῶν του ἐκ τῶν χειλέων καὶ τῆς σιαγόνας, ἐξέσχισεν αὐτὴν λέγων, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς δέν σε ἐστειλε, πῶς οὐ ἐτόλμησας νὰ μὲ δαγκάσῃς; Μίαν φορὰν ἐκάθητο ὁ Ὅσιος εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐλάλει εἰς τοὺς παρεστῶτας ἀδελφοὺς τὰ πρὸς ὠφέλειαν. Τότε ἔρχεται ἐκεῖ σὺς ἀγρία (μὴ ἀγριογούρουνα), ἡ τις φέρουσα τὸ τέκνον τῆς τὸ ὁποῖον ἦτο τυφλόν, τὸ ἔβριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀγίου, καὶ ὁ Ὅσιος πτήσας εἰς τοὺς τυφλοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ζώου, ἔκαμεν αὐτὸ νὰ ἀναβλέψῃ· ἐκείνη δὲ λαβούσα τὸ γέννημά της ἀνεχώρησε, καὶ τὸ πρῶτ' ἔσπευσε νὰ φέρῃ εἰς τὸν Ὅσιον δέρμα μέγα προβάτου. Ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε πρὸς αὐτήν· Ἐγὼ τὰ ἐξ ἀδικίας πράγματα δὲν δέχομαι. Καὶ ἡ σὺς κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἐξῆλθε τῆς αὐλῆς.

Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ ἐποίησε καὶ τὰ θαύματα ταῦτα ὁ Ὅσιος. Ἰάτρευσε ἀνάξιόν τινα Ἰσραῆλ, τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ ἐφαγώθη ὅλη ἕως εἰς τὸ κόκκαλον, ἀφ' οὗ πρότερον ὑπεσχέθη νὰ μὴ ἱερούργῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἀναξίως, ὅπερ ἦτο τὸ αἷτιον τοῦ τοιοῦτου πάθους καὶ τῆς ἀσθενείας του, καθὼς καὶ ὁ Ἅγιος τοῦτο προεῖπεν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ καὶ εὐγενῆ τινα καὶ παράλυτον παρθένον, ἡ τις ἦλθε πρὸς αὐτόν ἐκ Θεσσαλονίκης, ὑγιᾶ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος, καὶ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἦτο πρισμένον καὶ ἐκβαλλε νερόν ἀπὸ ὅλας του τὰς αἰσθήσεις, ἐθεράπευσε· δούς αὐτὸ ὑγιᾶ εἰς τὸν πατέρα του. Τοσοῦτον δὲ πλῆθος δαιμονισμένων ἰάτρευσε ὁ Ὅσιος οὗτος, ὥστε σχεδὸν δὲν ἔχει ἀριθμὸν. Καὶ οὗτος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος εἶδεν ἐπίσης τὸν Διάβολον (καθὼς τὸν εἶδε δηλαδὴ καὶ ὁ προῤῥηθεὶς Αἰγύπτιος) κρατοῦντα τὰ εἶδη καὶ ἐργαλεία, μὲ τὰ ὅποια ἐπλάνα τρὺς Μοναχοὺς· ἐφάνερον δὲ ταῦτα ὁ μιὰρὸς αἰνιγματωδῶς εἰ ἐνὸς τρυπημένου φορέματος, τὸ ὁποῖον ἐφόρει, καὶ διὰ τινων καλοκυνθίων, τὰ ὅποια ἐσήκονεν. Ὅθεν ὁ Ὅσιος περιπατήσας ποτὲ μακρὸν δρόμον, ἐμβήκεν ἐν τῷ κηποταφείῳ τοῦ Ἰαννῆ καὶ Ἰαμβρῆ, τῶν ἐπὶ τοῦ Φαραῶ μάγων, καὶ πάλιν ἐπέστρεψε χωρὶς νὰ πάθῃ οὐδὲν κακὸν ὑπὸ τῶν Δαιμόνων. Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος σῶμα μικρὸν καὶ κολοβόν, καὶ ὀλίγας τρίχας εἰς τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πώγωνος, διότι ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολῆς τῶν ἀσκητικῶν κόπων οὐδὲ τρίχας ἀνέειδε. Μὲ τοσαύτην λοιπὸν πολιτείαν καὶ θαύματα διαλάμφας καὶ οὗτος ὁ Θεῖος Μακάριος, ἀνεπαύθη ἐν εἰρήνῃ.

Μετὰ τούτων τῶν δύο Μακαρίων συνταξιδεύοντες ἐνδοξότατοι τινὲς Τριβούνοι τοῦ Βασιλέως, ἐθαύμαζον τὴν εὐτέλειαν καὶ πτωχείαν του, ὅθεν εἰς ἕξ αὐτῶν εἶπε· Μακάριοι εἴθε σῖς οἱ τινες περιπαίσετε τὸν κόσμον. Ὁ δὲ Ἀλεξανδρεὺς Μακάριος ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Ἡμεῖς μὲν ἐντι

καίξαμεν τὸν κόσμον, ὁ δὲ κόσμος ἐμπαίζει σὰς. Πλὴν ἤξευρε καλῶς, ὅτι καὶ ἡμεῖς Μακάριοι ὀνομαζόμεθα, καθὼς σὺ καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς μὰς ὠνόμασας. Ταῦτα δὲ εἰπόντος τοῦ Ἀγίου, κατενύχθη ὁ Τριβούνος, καὶ καταφρόνησας τὰ λαμπρὰ τοῦ βίου, ἀπετάξατο τοῖς ἑαυτοῦ ὑπάρχουσι, καὶ ἐγένε Μοναχός. (Περὶ τοῦ Ἀλεξανδρέως Μακαρίου δὴ καὶ εἰς τὸ Λαουσαϊκόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Εὐφρασίας.

»Ψεύδει σοφῶ φυγοῦσα σαρκὸς τὴν ὕβριν,
»Ἄθλεις ἀληθῶς ἐκ ξίφους, Εὐφρασία.

Εὐφρασία.

Η Ἀγία αὕτη ἦτον ἐκ τῆς πόλεως τῆς Νικομηδείας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανού, ἐν ἔτει σϛ'. καταγομένη ἀπὸ γένος ὀνομαστὸν καὶ ἐχουσα γνώμην σώφρονα καὶ εὐσεβῆ. Αὕτη λοιπὸν διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανῆ, καὶ μὴ πεισθεῖσα νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς Δαίμονας, δέρεται δυνατὰ, καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως παρεδόθη εἰς ἓνα βάρβαρον ὅπως τὴν ἀτιμάσῃ. Ἐξηπατήθη ὁμοῦ αὐτὸς ὑπὸ τῆς Ἀγίας μὲ τοιοῦτον σοφὸν τρόπον. Ὑπεσχέθη ἡ Ἀγία εἰς τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, ὅτι ἐὰν αὐτὸς δὲν τὴν πειράξῃ, θέλει τῷ δώσει ἰατρικόν τι, διὰ τοῦ ὁποίου θέλει διαμένη ἄτρωτος ἐναντίον παντὸς ξίφους καὶ κονταρίου ἐχθρικοῦ. Ταῦτα δὲ λέγουσα, προσέθηκε καὶ τοῦτο, ὅτι, ἐὰν θέλῃς νὰ πληροφορηθῆς ὅτι ὅπερ σοὶ λέγω εἶναι ἀληθές, δοκίμασον εἰς τὸν ἐδικόν μου λαιμόν καὶ εὐθὺς ἐξέτεινε τὸν λαιμόν της. Ὁ δὲ βάρβαρος νομίσας ὅτι τῷ λέγει ἀληθῆ, καὶ κτυπήσας δυνατώτερα εἰς τὸν λαιμόν της διὰ τοῦ ξίφους, ἀπέκοψε τὴν ἁγίαν αὐτῆς κεφαλὴν καὶ οὕτω μείνασα ἀμόλυντος, ἔλαβεν ἡ μακαρία τὸν ἀφθαρτὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ γέγονεν ἡ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

»Ἐχει νεκρὸν σὸν ἢ καλῆ μετοικία,

Γρηγορίου

»Καλῶ γὰρ, ὡς σὺ, τοὺς Ἀποστόλους, Πάτερ (1).

Ἀνακομιδῆ.

(2) Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τοῦ ἐν Νικαίᾳ γενομένου μεγίστου θαύματος, ὅτε ὁ μέγας Βασίλειος διὰ προσευχῆς ἠνέωξε τὰς πύλας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ παρέθετο αὐτὴν τοῖς Ὀρθοδόξοις.

* »Πῶς οὐκ ἂν ἦρε, Βασίλειε, τὰς πύλας

Θαῦμα

»Μέγας Νὰός σοι, τῷ νῶ τῷ ἐμψύχῳ;

Βασιλείου.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τοῦ Γαλλησιώτου καὶ Ὁμολογητοῦ, ὅς τις ἐχρημάτισεν ἐν ἔτει ςσν'.

* »Κτείνει Δαβὶδ μὲν ἀλλόφυλον σφενδόνη,

* Μελέτιος.

»Κτείνει δὲ Μελέτιος Ἀυσόνων πλάνην (3).

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας τῶν Ἀνατολικῶν Γραικῶν μονομάχου καὶ ὑπερμάχου καὶ φύλακος.

* »Κρατεῖ μὲν Ἄτλας μυθικῶς ἄμοις Πόλον,

* Μάρκος.

»Κρατεῖ δ' ἀληθῶς Μάρκος Ὀρθοδοξίαν (1).

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας.

Ταῖς τῶν σὼν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Οὕτω γὰρ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ἐν τῷ Συντακτικῷ λόγῳ τῷ εἰς τοὺς ἑκατὸν παντήκοντα Ἐπισκόπους τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμένης δευτέρως συνόδου λέγει περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων «Καίρετε Ἀπόστολοι, ἢ καλῆ μετοικία.» Σημειῶσαι ὅτι λόγος εὐρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων διαλαμβάνων περὶ τῆς ἐπανόδου τῶν λειψάνων τοῦ Θείου τούτου Γρηγορίου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πανήγυριν ἱερὰν καὶ ὑπέρλαμπρον».

(2) Σημειῶσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιεῖς ἡ Μνήμη Λουκιλλικανοῦ, Παύλης καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς νεκίων, Κλαυδίου, Ἰππατίου, Παύλου καὶ Διονυσίου· αὕτη γὰρ γράφεται μετὰ τοῦ Συνελερίου αὐτῶν κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰουνίου.

(3) Τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου μετέφρασεν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης, καὶ δὴα τοῦτον ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ συναγραψα δὲ καὶ Ἀκολουθίαν εἰς αὐτόν.

(4) Εἰς τὸν Ἅγιον Μάρκον τὸν Ἐφέσου Ἀκολου-

Τῷ αὐτῷ Μηνί Κ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου τοῦ μεγάλου.

»Τί κοινόν, Εὐθύμιε, σοὶ καὶ τῷ βίῳ,

»Πρὸς Ἀγγέλους ἀπαιρε τοὺς ξένους βίου.

»Λήξε βίου Εὐθύμιος εἰκάδι ἡγένηςος.

Εὐθύμιος.

Οὗτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ μέγας Εὐθύμιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Γρατιανοῦ ἐν ἔτει τοῦ (1), καταγόμενος ἐκ τῆς Μελιτινῆς τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πιστῶν, Παύλου καὶ Διονυσίας ὀνομαζομένων. Καθὼς δὲ ὁ Πράδρομος Ἰωάννης ἐγεννήθη ὑπὸ στείρας μητρὸς, οὕτω καὶ ὁ Ὁσιος οὗτος Εὐθύμιος, καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὐθύμιος παρὰ Θεοῦ, πρὸ τῆς συλλήψεώς του· διότι παρακαλοῦντων τῶν γονέων του τὸν Θεὸν νὰ τοῖς δώσῃ τέκνον, ἐγένετο εἰς αὐτοὺς φωνὴ δι' Ἀγγέλου, ἣ τις ἔλεγεν, ὅτι νὰ εὐθυμῶσι καὶ νὰ χαίρωσιν, ἢ μᾶλλον νὰ εὐθυμῶσι καὶ νὰ χαίρωσιν ἅπαντες καὶ ἄχι μόνον οἱ γονεῖς του, καθότι ἅμα τῇ γεννήσει τοῦ παιδίου μέλλει νὰ καταλυθῇ πᾶσα αἴρεσις, καὶ ἐντελής εἰρήνη θὰ χαρισθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ὠνομάσθη ὁ Ὁσιος οὗτος Εὐθύμιος. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίου, προσεφέρθη ὁ Ὁσιος ὑπὸ τῆς μητρὸς του εἰς τὸν Εὐτρώϊον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Μελιτινῆς, καὶ ὑπ' αὐτοῦ συνηριθμήθη εἰς τὸ τάγμα τῶν κληρικῶν, ἧτοι ἐγένινεν Ἀναγνώστης. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέδωκεν εἰς τὴν τῶν ἱερῶν μαθημάτων παιδείαν, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς ἐναρέτους κατὰ τὴν αὐξήσιν τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς, ἠναγκάσθη τοῦτου ἕνεκα νὰ χειροτονηθῇ Πρεσβύτερος, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν ἀσκητηρίων καὶ Μοναστηρίων. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ συγκατώκησε μετὰ τοῦ Ὁσίου Θεοκτίστου ἐν τινι σπηλαίῳ, κειμένων ἐν τῷ ὄρει· ἐκεῖ δὲ κατοικῶν ὁ Ὁσιος, πολλοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσεν ἀπὸ δεινὰ πάθη καὶ ἀσθενείας.

Λέγεται δὲ, ὅτι καὶ ὁ Ὁσιος οὗτος δι' ὀλιγίστων ἄρτων ἐθρεψε τετρακοσίους ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς τὸ Μοναστήριον. Ὅχι μόνον δὲ αὐτὸς ἔλυσε τὴν στείρωσιν τῆς μητρὸς του καὶ ἐγεννήθη, ἀλλὰ καὶ ἄλλας στείρας καὶ ἀτέκνους γυναῖκας ἀπέδειξε γονίμους καὶ πολυτέκνους διὰ προσευχῆς του. Αὐτὸς ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, καθὼς καὶ ὁ μέγας Ἡλίας, καὶ κατέφερε βροχὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐθεράπευσε τὴν γῆν, πάσχουσαν ὑπὸ ἀκαρπίας. Ἐφανέρωσε δὲ τὴν ἐσωτερικὴν λαμπρότητα τῆς ψυχῆς τοῦ Θεοῦ Εὐθυμίου ὁ στύλος τοῦ πυρός, τὸν ὅποιον εἶδον οἱ παρεστῶτες, ὅτι κατέβη ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ ἐν ᾧ ἐλειτούργει· ὁ Ἅγιος τὴν ἀναίμακτον θυσίαν, καὶ ἐλάμπρυνε τὸν Ὁσιον ἕως οὗ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς ἱερουργίας. Σημεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῆς τελείας καθαρότητος καὶ ἀγνείας τοῦ Ὁσίου τούτου ὑπῆρξε, τὸ νὰ βλέπῃ νοερῶς μὲ τὸ διορατικὸν ὄμμα τῆς ψυχῆς τὰς διαθέσεις καὶ καταστάσεις τῶν ψυχῶν ἐκείνων, ὅσαι ἐπλησίαζον ἵνα μεταλάβωσι τὰ ἀχραντὰ Μυστήρια, ἧγουν ποῖος μὲν μεταλαμβάνει μετὰ καθαρᾶς συνειδήσεως, καὶ ποῖος μετὰ ἀκαθάρτου καὶ μεμολυσμένης. Φθάσας δὲ εἰς τὸ ἐννενηκοστὸν ἔβδομον ἔτος τῆς ζωῆς του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ, κατὰ μὲν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου, χαρῖεις, κατὰ δὲ τὸν τρόπον τῆς ψυχῆς ἀπλοῦς καὶ εὐπροσήγορος, κατὰ τὸ χρῶμα λευκός, καὶ κατὰ τὴν ἡ-

θίαν γλαφυρὰν συνέγραψεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, διὰ προτροπῆς τοῦ ἱερολογιωτάτου Διδασκάλου κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Παρίου, τοῦ σχολαρχοῦντος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ· καὶ εἶθε νὰ ἐκδοθῇ καὶ εἰς τὸ φῶς διὰ τοῦ τύπου, τῇ συνεργίᾳ τινὸς φιλομάρκου. Τὸν δὲ κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ, τὸν παρὰ τοῦ αὐτοῦ κυρ. Ἀθανασίου συγγραφέντα ῥητορικῶς, ὄρα ἐν τῷ βιβλίῳ τῷ Ἀντίπαπαν καλουμένῳ.

(1) Ἐν δὲ τῷ ἱερολογίῳ γράφεται ὅτι ἦτον ὁ Ὁ-

σιος Εὐθύμιος κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου ἐν ἔτει υ'. καὶ ὅτι ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει υξ'. ἐπὶ τῆς Βασιλείας Λέοντος τοῦ μεγάλου. Οὗτος ὁ Ὁσιος διώρθωσεν Εὐδοκίαν τὴν Βασίλισσαν, πεσοῦσαν εἰς τὴν αἴρεσιν τῶν Μονοφυσιτῶν, καὶ ὄρα εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ἀγούστου· ὁμοίως διώρθωσε καὶ τὸν Ὁσιόν Γεράσιμον, τὸν Ἰορδανίτην, τὸν ἐξ ἀπάτης πεσόντα εἰς τὴν αὐτὴν αἴρεσιν, καὶ ὄρα εἰς τὴν τετάρτην Μαρτίου.

λικίαν και τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος εὐπρεπῆς καὶ σεμνός· εἶχε τὰς τρίχας λευκάς, καὶ τὸ γένειον μακρὸν, φθάνον μέχρι τῶν μηρῶν του.

Λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου, ὅτι ὅταν ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ Μοναχός τις, ὁ ὁποῖος ἐνομιζέτο μὲν, κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα, ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὅτι ἦτο σώφρων καὶ ἐγκρατῆς καὶ ἅγιος, κατὰ δὲ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὴν καρδίαν ἦτον ἀκόλαστος καὶ ἀκρατής, ἄτε συγκατατιθέμενος καὶ γλυκαινόμενος εἰς τοὺς αἰσχροὺς λογισμοὺς· ὅταν, λέγω, ὁ Μοναχὸς οὗτος ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐβλεπεν ὁ μακάριος Εὐθύμιος ἓνα Ἄγγελον, ὅστις ἐκράτει κοντάριον μὲ τρεῖς ὀδόντας, καὶ δι' αὐτοῦ ἀνέσπα βιαίως τὴν ψυχὴν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Μοναχοῦ, καὶ ἤκουσε καὶ φωνήν, ἡ ὁποία ἐφανέρονε τὰ κρυπτὰ καὶ αἰσχρὰ διανοήματα τοῦ ἀποθανόντος. (1) Τελεῖται δὲ ἡ τοῦ Ὁσίου Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάσσος τὰς χεῖρας τμηθεὶς τελειοῦται.

»Χεῖρας Βάσσου τέμνουσι χεῖρες δημίων,

Βάσσος.

»Χεῖρες δέβηλοι χεῖρας ἡγιασμένας.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πέλυξι τμηθεὶς τελειοῦται.

»Τμηθεὶς πέλυξιν Εὐσέβιος πᾶν μέλος,

Εὐσέβιος.

»Τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἄτμητος μένει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐτύχιος εἰς τρία διαιρεθεὶς τελειοῦται.

»Εὐτύχιον εἰς μέρη διείλον τρία,

Εὐτύχιος.

»Θείως Θεοῦ πρόσωπα τιμῶντα τρία.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βασιλίδης τὴν γαστέρα ῥαγεὶς τελειοῦται.

»Ἀποῤῥαγῆναι μὴ θέλων Βασιλίδης

Βασιλίδης.

»Μοίρας ἀθλητῶν, ἐῤῥάγη τὴν γαστέρα.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω τέσσαρες Μάρτυρες ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σή. πλουτοῦν ἔχοντες πολὺν, καὶ μετέχοντες τῆς Συγκλήτου Βουλῆς τοῦ Βασιλέως. Προσηλθόν δὲ εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔλαβον τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἐπειδὴ εἶδον τὸν Ἐπίσκοπον Θεόπεμπτον ἀνδρείως ὑπομένοντα τὰς παρὰ τῶν ἀπίστων || θεοπέμπτος. βασάνους, καὶ θαυματουργοῦντα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν διαβληθέντες εἰς τὸν Βασιλέα καὶ παρασταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν στεροῦνται τὰς ζώνας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς σημεῖον τῆς ἀξίας των, ἔπειτα ἕκαστος διαφοροτρόπως λαμβάνει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Βάσσος ῥιφθεὶς ἐντὸς λάκκου μέχρι μηρῶν, καὶ κοπεὶς τὰς χεῖρας καὶ ὄλον τὸ σῶμα, ἐξέπνευσεν· ὁ δὲ Ἅγιος Εὐσέβιος κρεμασθεὶς κατακέφαλα, καὶ κοπεὶς μερικῶς μὲ παλτά, ἐτελειώθη· καὶ ὁ Ἅγιος Εὐτύχιος τεντωθεὶς βιαίως εἰς τέσσαρας πάλους, καὶ εἰς τρία μερισθεὶς, ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος· ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίδης σχισθεὶς τὴν κοιλίαν μὲ μάχαιραν, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ τέσσαρες τοὺς σεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (3).

(1) Ἡ Θεία φωνή, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὁ Ἅγιος, ἔλεγε ταῦτα, ὡς ἐν τῷ κατὰ πλάτος Βίῳ τούτου ὀράται· «Καθὼς ἡ ψυχὴ αὐτῆ δέν με ἀνέπαισεν οὔτε ἓμίαν ἡμέραν, οὕτω καὶ σὺ μὴ παύσῃ σπαράττων αὐτὴν, καὶ δεινῶς τιμωρούμενος.» Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Εὐθύμιον ὀκτωῆχους Κανόνας ἐφιλοπόνησεν ὁ ὀσιολογιώτατος Διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ Προδρομῖτης, καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω τούτους.

(2) Τὸν Ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ· »Καὶ παντὸς μὲν ἄλλου πράγματος» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Δαύρα ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰσῆρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

(3) Σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐγενίου, Κανδίδου, Οὐαλλεριανοῦ καὶ Ἀκύλα, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρῶτην τῷ παρόντος μηνός.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰνῶ, Πινῶ καὶ Ῥιμῶ.

»Θάλλῃς δεχέσθω τοὺς ἀθλητὰς Κυρίου,

»Ἰνῶν, Πινῶν Ῥιμῶν τε, τοὺς χρυσταλλίνους.

Ἰνῶς.

Πινῶς.

Ῥιμῶς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες ἦσαν ἐκ χώρας τινὸς κεκμένης κατὰ τὸ βόρειον μέρος. Κρατηθέντες δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων εἰδωλολατρῶν, παρσατάθησαν εἰς τὸν Ἄρχοντα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος βλέπων τοὺς Μάρτυρας ὁμολογοῦντας τὸν Χριστὸν, κατεδίκασεν αὐτοὺς νὰ τελειώσωσι τὴν ζωὴν των μετ' ὁ χύαν. Δέονται λοιπὸν πρῶτον οἱ Ἅγιοι ἀπὸ ξύλα ὄρθια, τὰ ὁποῖα ἐνεπήχθησαν ἐν μέσῳ τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅτε καὶ αὐτὰ τὸ φύσει εὐκίνητον καὶ ὀλισθηρὸν νερὸν δὲν διέφερε τῶν ἀκινήτων καὶ βαρέων σωματίων, ἅτι ὅν ὅλον πεπηγμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους· ὅθεν μετ' τὴν τοιαύτην βάσανον παρέδωκαν οἱ μακάριοι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ μακαρίου Πέτρου τοῦ Τελώνου.

»Καλεῖ σε, Πέτρε, Χριστὸς ἐκ τελωνίου,

»Πρὸς ἀρετὴν πρὶν, νῦν δὲ πρὸς τρυφὴν Πόλου.

Πέτρος.

Οὗτος ὑπῆρξε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φλ'. Πατρικίος τὸ ἀξίωμα καὶ διοικητὴς τῆς Ἀφρικῆς ὅλης. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀσπλαγχνος καὶ ἀνελεήμων καθ' ὑπερβολὴν, ἔλαβε ἐπωνυμίαν καὶ ὠνομάζετο παρὰ πάντων φειδωλός, ἦτοι ἀκριβός. Μίαν φορὰν δὲ πτωχός τις προσῆλθεν αὐτῷ, χάριν δοκιμῆς, καὶ ἐζήτει φορτικῶς ἐλεημοσύνην· ὁ δὲ Πέτρος ὀργισθεὶς, ἤρπασεν ἓνα ἄρτον ζεστόν ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτυχεν νὰ φέρῃ ὁ δούλος του ἀπὸ τὸν κλίβανον, καὶ ἔρριψεν αὐτὸν ὡς λίθον κατὰ τοῦ πτωχοῦ, ὁ ὁποῖος ἄρπάσας τὸν ἄρτον, ἔφυγε. Δὲν εἶχον ἤδη παρέλθῃ δύο ἡμέραι, καὶ ὁ Πέτρος πίπτει εἰς βαρεῖαν ἀσθενεῖαν, καὶ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ βλέπει τὸν ἑαυτὸν του ὅτι ἐζητεῖτο νὰ δώσῃ ἀπολογία τῶν ὄσων ἔπραξεν· ἔπειτα τῷ ἐφαίνεται, ὅτι ἐκεῖ ἦτο καὶ μία ζυγαρία, ἐν μὲν τῷ ἀριστερῷ μέρει τῆς ὁποίας ἔβλεπεν, ὅτι συνήγοντο μαυροὶ τινὲς καὶ ἔθετον τὰς κακάς του πράξεις, ἐν δὲ τῷ δεξιῷ ἔβλεπεν ἄνδρας τινὰς λευκοφόρους καὶ θαυμαστοὺς κατὰ τὸ πρόσωπον, οἱ ὁποῖοι δὲν εὗρισκον ἄλλο τι καλὸν ἐκεῖ νὰ θέσωσι πρὸς ἰσορροπίαν, εἰμὴ μόνον τὸν ἄρτον ἐκείνον ὃν κατὰ τοῦ πένητος ἔρριψε. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Πέτρος, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν· καὶ ἅμα ἀναβῆσας, ὄχι μόνον διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς βλα τοῦ τὰ ὑπάρχοντα, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδύματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἔδωκεν εἰς τινὰ πτωχόν. Ἐπειδὴ δὲ εἶδε κατ' ὄναρ τὸν Χριστὸν ἐνδεδυμένον μετὰ τὰ ἴδια ἐκεῖνα φάρμακα, ἐπώλησεν ὁ αἰοιδίμος καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του, δοὺς τὸ ἀντίτιμον εἰς τοὺς πένητας.

Ἐπωλήθη δὲ εἰς αὐθέντην, χρυσοχόον τὸ ἐπάγγελμα. Ἐπειδὴ δὲ ὕστερον ἔβλεπεν ὁ μακάριος, ὅτι ἐμελλε νὰ γνωρισθῇ ποῖος εἶναι, καὶ λέγων διὰ τοῦτο νὰ φύγῃ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ αὐθέντου του, εἶπεν εἰς τὸν θυρωρὸν κωφὸν καὶ βωβὸν ὄντα· Ἐν ὀνόματι Χριστοῦ ἀκουσόν μου, καὶ ἀνοίξον τὴν θύραν. Καὶ ὃ τοῦ θαύματος! εὐθύς ὁ πρῶην κωφὸς καὶ βωβὸς ἐλάλει καὶ ἤκουεν. Ὅθεν ἐξελθὼν ἔφυγε, καὶ μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσας, ὑπήγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου καὶ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ θέσει τῇ καλαυμένῃ τοῦ Βοός, ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θύρσου καὶ Ἀγνῆς, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται πλησίον Ἐλενιανῶν.

»Θύρσοι σὺν Ἀγνῇ Χριστὸν ἠγάπηκότες,

»Θάνατον ἠγάπησαν ἀσμένως πάντου.

* Θύρσοι.

* Ἀγνή.

* Μνήμη τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Λέοντος τοῦ μεγάλου, τοῦ καλουμένου Μακέλλη καὶ Θρακός, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει υνζ'. (1)

»Ἄνακτα πιστὸν, τὸν Λέοντα τὸν μέγαν,

»ἔστεψε Χριστὸς, οὐρανοκράτωρ Ἄναξ,

* Λέων.

(1) Ὁ Βασιλεὺς οὗτος Λέων ἔγινε μετὰ τὸν εὐσεβεστάτον Βασιλέα Μαρμιανόν. Ἐφύλαττε δὲ ὁ Λέων

* Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἄννης.

* Ἄννα παθοῦσα τὸν νοχτὸν νυμφίαν,
 * Ἄτῳ προσήλθε διὰ τοῦ Μαρτυρίου.

* Ἄννα.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ζαχαρίας, ὁ μαρτυρήσας ἐν ταῖς παλαιαῖς Πατρίαις τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸ ἀψψβ'. ἔτος, τὰ σκέλη σχισθεῖς, τελειοῦται.

* »Σκελῶν πλατυσμῷ ἐν πλάτει οἰκίῃς Πόλου,
 * Ὡ Ζαχαρία, καὶ βραβεῖον λαμβάνεις (1).

* Ζαχαρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

* Ἄχειρ, ἄγλωττος χεῖρα καὶ γλώτταν φύεις,
 * Καὶ χερεὶ Θεοῦ, Μάξιμε, ψυχὴν δίδως.
 * Εἰκάδι πρώτη πότμος Μαξίμου ὅσα' ἐκάλυψεν.

Μάξιμος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντος, τοῦ πατρὸς μὲν Κωνσταντίνου τοῦ Πρωγωνάτου, ἐγγόνου δὲ ὄντος Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χεγ'. Τιμηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Βασιλέων μὲ μεγάλας τιμὰς, καὶ φανεὶς ἱκανὸς εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις, διὰ τε τὴν σοφίαν τῶν λόγων του, καὶ διὰ τὸν τρόπον καὶ τὴν ἀγαθὴν του προαίρεσιν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν σὺνεσιν, μεθ' ἧς ἦτο πεπροικισμένος ὑπὸ τῆς πολυχρονίου πείρας εἰς τὰ συμβουλευτῆ καλῶς τὰ πρακτέα διὰ ταῦτα, λέγω, πάντα ἀνεδιβάσθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πρωτοασηκρήτου, καὶ ἔγινε συγκοινωνὸς εἰς τὰς βουλὰς τῶν Βασιλέων. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπεκράτει ἡ πονηρὰ καὶ αἰρετικὴ δόξα τῶν μίαν θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ ἀνοήτως καὶ δυσσεβῶς φρονούντων οἱ τινες διὰ τῆς αἰρέσεως ταύτης ἀνῆρουν τὰς δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ, ἐξετίθεντο εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς Ἐκκλησίας Βασιλικά διατάγματα τὰ ὅποια ἐπροσάτευσον καὶ ἐστερέονον τὴν αἵρεσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ὁ φερωνύμως μέγιστος οὗτος Μάξιμος—διότι Μάξιμος (maximus) λατινιστὶ δηλοῖ μέγιστος—δὲν ὑπέφερε τὰ συγκοινωνῆ μὲ τὴν δυσσεβίαν τῶν δυσσεβῶν διὸ ἀφήσας τὰς βασιλικὰς τιμὰς καὶ τὰς κοσμικὰς ἐξουσίας, προετίμησε κάλλιον τὰ ἦναι παρεβρίμμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἢ τὰ κατοικῆ εἰς τὰ σκηνώματα τῶν ἀμαρτωλῶν, ὡς λέγει ὁ Δαβὶδ, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν Χρυσόπολιν (Σκούταρι), ἔκειρε τὰ μαλλία τῆς κεφαλῆς καὶ ἔγινε Μοναχός, λαβὼν ὕστερον καὶ τὴν ἡγαυμένην τοῦ αὐτοῦ Μοναστηρίου.

Ἐπειτα πυρποληθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ζήλου, μεταβαίνει εἰς τὴν παλαιὰν Ῥώμην, καὶ πείθει τὸν μακαριώτατον Πάπαν Μαρτίνον νὰ ἀθροίσῃ τοπικὴν Σύνοδον καὶ νὰ ἀναθεματίσῃ τοὺς ἀρχηγούς τῶν Μονοθελητῶν· οὐ μόνον δὲ ταῦτο τὸ γενναῖον ἔργον ἐποίησεν ὁ τρισόλβιος, ἀλλὰ καὶ λόγους καὶ ἐπιστολάς συνέγραψεν, ἐλέγχων τοὺς οὕτω φρονούντας αἰρετικούς, καὶ θεβατιῶνων διὰ συλλογιστικῶν ἀποδείξεων καὶ διὰ γραφικῶν μαρτυριῶν τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, τὰ ὅποια ἐστειλεν εἰς διάφορα μέρη καὶ Ἐκκλησίας τῆς οἰκουμένης.

Ὅταν δὲ ἐπανήλθεν ἐκ Ῥώμης εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὡς ὑπεύθυνος κατακρίνεται, μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ μαθητῶν Ἀναστασίων καλουμένων, ὑπὸ τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου τῶν ἀρχόντων,

οὗτος πολὺ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν, βεβαιώσας ἅπαντα τὰ κηρυχθέντα ὑπὸ τῶν προκάτοχων του Βασιλέων ὑπὸ ὑπερβολικῆς δυσανταχίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔγινε τὰ κατὰ τῶν αἰρετικῶν διατάγματα, καὶ πρὸ πάντων τὰ τῆς ἐν Χαλκηδόνι τετάρτης Συνόδου θεσπίσματα· ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἦτον ἐν ἀνθηροῦ καταστάσει. Ζῆσας δὲ ἔτη δεκάοκτώ ἐπὶ τοῦ Βασιλικοῦ θρόνου, ἐξεδέμησε πρὸς Κύριον, προσβληθεὶς ὑπὸ ὑπερβολικῆς δυσανταχίας, ἐκ τῆς ὁποίας ἔγινε τὰ ἀειψάνον του ὡς φανός. (Ὁρκ. σελ. 39. τοῦ β'. τόμου τοῦ Μελετιίου.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

ἡ ὁποία συνεμερίζετο τὴν αἵρεσιν τοῦ Βασιλέως. Ὅθεν ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἔβλεπεν, ὅτι ὅλοι ἐπειθόντο εἰς τὸ φρόνημα τοῦ Βασιλέως, ὄχι μόνον αὐτὸς ἀντίστη κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους παρεκίνησε εἰς ἀντίστασιν πείθων αὐτοὺς νὰ φρονῶσι τὰ ἐναντία τῶν Μονοθελητῶν διὰ τῶν σοφῶν ἐπιστολῶν του. Διὰ ταῦτα λοιπὸν πέμπεται ἐξόριστος εἰς τινα φυλακὴν κατὰ τὸ μέρος τῆς Θράκης· καὶ ἐπειδὴ ἐπέμενε εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Πίστεως, ἀπέκοψαν τὴν χεῖρα καὶ τὴν γλῶσσάν του. Ἐλείθεν δὲ ἐπεμψαν αὐτὸν ἐξόριστον εἰς τὴν τῶν Λαζῶν χώραν, ἐνθα τρία ἔτη διαμείνας, καὶ μόνος τὰς ἰδίας ἀνάγκας οἰκονομῶν, ἔγινε ἡμερῶν πλήρης· ἀσθενήσας δὲ ὀλίγον ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀρσενίου, ἐνεργῶν καθ' ἑκάστην πολλὰ θαυμάσια.

Λέγουσι δὲ, ὅτι καὶ ἀφ' οὗ ἔκοψαν τὴν ἱεράν γλῶσσάν του, κατέστη πάλιν αὐτὴ παρὰ Θεοῦ ὄγιη, ὡς πρότερον· ὅθεν καὶ ἐλάλει δι' αὐτῆς ἐντόνως καὶ καθαρῶς, ἕως ὅτου ἀφῆκε τὴν παροῦσαν ζωὴν. Ἐκ τῶν δύο δὲ μαθητῶν του Ἀναστασίων, τοῦ μὲν μεγαλειτέρου κατὰ τὴν ἡλικίαν ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν χεῖρα, ὡς καὶ τοῦ διδασκάλου του, καὶ ἐξώρισαν αὐτὸν εἰς μεμακρυσμένον τόπον· τὸν δὲ νεώτερον ἐπεμψαν καὶ αὐτὸν ἐξόριστον εἰς τι φρούριον τῆς Θράκης, ἐνθα οὗτος τελειώσας τὴν ζωὴν, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεοφύτου,

»Τὸν Νεόφυτον ἐκριζοῖ γῆθεν δόρυ,
»Νέου φυτοῦ κάλλιστον οἶά περ θάλος.

Νεόφυτος.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Νίκαιαν τῆς Βιθυνίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, Θεοδώρου καὶ Φλωρεντίας, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϛ'. Ἐξ ἀπαλῶν δὲ ὀνύχων ἦτο πεπληρωμένος ὑπὲρ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· διότι ἐννεαετῆς ἔτι ὢν καὶ ἐπασχολούμενος εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν γραμμάτων μετ' ἄλλων παιδιῶν, ἔκτοτε προσήυχετο, καὶ τὰ παιδία παραδόξως διέτρεφε, μία δὲ περιστέρα ἔλθοῦσα εἰς τὴν κλίνην του, ἐφύλαττεν αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιστέρα ὠμίλησε μετ' ἀνθρωπίνην φωνήν, ἕνεκα τούτου ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου φοβηθεῖσα, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἅγιος ταύτην πάλιν διὰ προσευχῆς του ἀνέστησεν. Ὑστερον ἀναχωρήσας, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς σπηλαίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ τοῦτον ὄδηγούσα περιστέρα τῷ ἔδειξε νὰ εἰσέλθῃ· διώξας δὲ τὸ θηρίον τὸ ὁποῖον ἐκεῖ εὕρισκετο, κατώκησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τρεφόμενος ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ ἐνδέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ὄδηγηθεὶς ὑπὸ Θείας ἀποκαλύψεως, κατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ πορευθεὶς εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ χαιρετίσας αὐτοὺς, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν ἐκείνων, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Ὀλυμπον. Δεκαπενταετῆς δὲ γενόμενος, παρέστη εἰς τὸν Βασιλέα Δέκιον, ὀδηγηθεὶς εἰς τοῦτο ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου. Ὅθεν διὰ τὴν πολλὴν παρρησίαν τοῦ Ἁγίου, πρῶτον ἔδειραν αὐτόν, ἔπειτα τὸν ἐρρίψαν ἐντὸς ἀνάμμενου κλιβάνου· καὶ μείνας ἐκ τούτων ἀβλαβῆς τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, ἐδόθη εἰς τροφὴν τῶν θηρίων· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὑπὸ τούτων δὲν ἐβλάβη, ἐθανατώθη ὑφ' ἑνὸς βαρβάρου, ὃς τις ὤρμησε κατ' αὐτοῦ μετ' ὀξυφύλου, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (2)

(1) Ἡ μετάθεσις δὲ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου τούτου Μαξίμου ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην Αὐγούστου. Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅπου ὁ Ἅγιος οὗτος Μαξίμος ἐορτάζεται μετὰ τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου, καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν του δύο Ἀναστασίων, καὶ Θεοδώρου, καὶ Εὐπρεπίου. Σημειώσαι, ὅτι ἑλληνικὸς λόγος πρὸς τὸν Ἅγιον Μαξίμον σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Καὶ

πάντων μὲν τῶν κατὰ Θεὸν πολιτευσαμένων». Ὁμοίως καὶ ὁ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἡρακλείου τῶν σκήπτρων τῆς Ῥωμαϊκῆς».

(2) Τοῦτου τοῦ Ἁγίου Νεοφύτου εὕρισκεται ἀσματικὴ Ἀκολουθία τελεία ἐν χειρογράφοις σωζομένη· εὕρισκεται δὲ καὶ τετυπωμένη μετὰ ἀναπληρώσεως τῶν ἐλλειπόντων τῇ ἐν τοῖς Μηναιοῖς. Τὸν ἑλληνικὸν Βίον αὐτοῦ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἀξιοπεριφανεῖς τῶν πόλεων» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων)

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζώσιμος, Ἐπίσκοπος Συρακούσης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Μετάστασιν Ζώσιμος εὔρεν ἐκ βίου,

Ζώσιμος.

» Ὁ καὶ πρὸ ταύτης πᾶς μετάστασις βίος.

Ὁ ὅσιος ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς νήσου Σικελίας, υἱὸς γονέων εὐλαβῶν καὶ πιστῶν, οἱ τινες διηγόν τὴν ζωὴν των μὲ αὐτάρκειαν τῶν τοῦ βίου ἀγαθῶν, καὶ εἶχον ἐν κτήμα πλησίον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λουκίας τῆς Παρθένου (1). Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἅγιος οὗτος ἐγεννήθη καὶ ἀπεγαλακτίσθη ὑπὸ τῆς μητρός του, ἐδόθη ὑπὸ τῶν γονέων του ὄνομα εἰς τὴν Ἁγίαν Λουκίαν τὸ κτήμα ἐκεῖνο μετὰ τοῦ υἱοῦ των τούτου Ζωσίμου. Ἐκτοτε λοιπὸν ἀνετράφη ὁ ἅγιος εἰς τὸ Μοναστήριον, καθότι ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν πρὸ συλλήψεως· ὄθεν καὶ ὁ τοῦ Μοναστηρίου ἐκεῖνου Ἡγούμενος ἐπαίδευεν αὐτὸν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, διδάσκων αὐτὸν ἐπιμελῶς τοὺς κανόνας καὶ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Οὗτος δὲ ἅτε εὐφυῆς τὸν νοῦν καὶ ἐπιμελής, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατώρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς, διότι ἀπέκτησε πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν εἰς ὅλα τὰ ἔργα, εἶχε ταπεινῶσαι καὶ πραότητα, ἐπλούτισε καθαρότητα καὶ ὑπακοήν· καὶ ἐπειδὴ κατώρθωσε ταῦτα, ἐδόθη εἰς αὐτὸν καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ Λειψάνου τῆς ῥηθείσης Ἁγίας Λουκίας, ἔγινε δηλ. προσμονάριος καὶ ὑπηρέτης τοῦ ἁγίου Λειψάνου.

Ἐπεθύμησε ποτὲ ὁ Ὅσιος, νέος ὢν, νὰ ὑπάγῃ ἵνα ἴδῃ τοὺς γονεῖς του· καὶ δὴ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου ὑπήγεν, οἱ δὲ γονεῖς του εὐθὺς ἐπεμψαν αὐτὸν ὀπίσω λέγοντες, ἐκεῖ, τέκνον, χρεωστεῖς νὰ μένης ὅπου ἀφιερῶθης. Ἀφ' οὗ ὁμοῦς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Μοναστήριον ἐφάνη εἰς αὐτὸν τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Ἁγία Λουκία, ἡ ὁποία ἐξεληθοῦσα τῆς θήκης, ἐφοβέριζεν αὐτὸν καὶ ἐμέλλε νὰ τὸν δεῖρῃ δυνατὰ. Τότε ἄλλη τις γυνὴ ἐνδοξοτάτη καὶ ἐνδεδυμένη πορφύραν Βασιλικὴν ὑπερασπίσθη αὐτὸν (ἡ τις ἴσως ἦτον ἡ Κυρία Θεοτόκος)· ταύτην δὲ ἐντραπίεσα ἡ Ἁγία, τὸν ἔδειρεν ὀλίγον, παρηγγείλεν ὁμοῦς εἰς αὐτὸν, ὅτι ἄλλοτε νὰ μὴ ἐξέλθῃ τοῦ Μοναστηρίου, τοῦθ' ὅπερ ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ, καὶ δὴ καὶ τὸ ἐφύλαξε. Διηγεῖτο δὲ οὗτος ὁ μακάριος Ζώσιμος περὶ τινος γυναικός, ἡ τις κατήγετο μὲν ἀπὸ λαμπρὸν γένος, ἦτο δὲ τὴν γνώμην αἰσχρὰ καὶ ἀκάθαρτος. Αὕτη ἐπειδὴ ἐδάρη ὑπὸ τοῦ συζύγου της δυνατὰ, μετέβη εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ἁγίας Λουκίας, ἀφ' ἐνός μὲν ἵνα διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν ἣν ἐδοκίμασεν ἀπὸ τὸν ὀργιζόμενον ἄνδρα της, καὶ ἐξ ἄλλου ἵνα ἰατρευθῇ ἀπὸ τὸν δαρμόν. Ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ἐφώναξεν ἡ Ἁγία μίαν φωνὴν, ἡ ὁποία εἰσδύσασα εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ζωσίμου κοιμωμένου ἔλεγεν, ἀπορρίψον τὴν βρωμερὰν ταύτην ἔξω τοῦ Μοναστηρίου, ἔδειξε δὲ αὐτὴν καὶ διὰ τῆς χειρός. Ὁ δὲ Ζώσιμος μὲ φόβον πολὺν ἐξηγέρθη, καὶ εἶπεν εἰς τὰς θεραπαίνας ἐκείνης· Σηκώσατε ταχέως ἀπὸ ἐδῶ τὴν κυρίαν σας, καὶ ἐκβάλετε αὐτὴν ἔξω ὁμοῦ μὲ τὴν κλίνην της. Αἱ δὲ ὑπηρέτριαι πλησιάσασα εἰς τὴν κλίνην, εὔρον τὴν κυρίαν των νεκράν.

Ὅταν δὲ ὁ τοῦ Μοναστηρίου ἐκεῖνου Ἡγούμενος ἀπέθανε, τότε ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ἀφήσαντες μόνον τὸν Ζώσιμον φύλακα τοῦ Μοναστηρίου, ἐπορεύθησαν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Ἰωάννην μὲ σκοπὸν, ἵνα προχειρισθῇ παρ' αὐτοῦ ἄλλος ἅγιος Ἡγούμενος. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἠρώτησεν, εἴαν ἦναι καὶ ἄλλος ἀδελφός ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ ἐκείνοι εἶπον· Δέν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ἐκτός ἐνός μόνου ὁ ὁποῖος ἐμεινε πρὸς φύλαξιν τοῦ Μοναστηρίου. Ὁ Ἐπίσκοπος ἀπεκρίθη, ἐγὼ γνωρίζω ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἅγιος ἵνα γίνῃ Ἡγούμενος, καὶ προσκαλέσας αὐτὸν, τὸν ἐσφράγισεν εὐθὺς καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς, λέγων· Ἴδου ἀδελφοί, ὁ ἐκ Θεοῦ σφραγισθεὶς ἐπιστάτης σας καὶ Ἡγούμενος. Μετ' ὀλίγον δὲ καιρὸν ἐχειροτόνησεν αὐτὸν καὶ Ἱερέα. Ἐποίμανε λοιπὸν τὸ ποίμνιόν του ἔτη τεσσαράκοντα, μὲ πραότητα καὶ ἀνεξικακίαν μεγίστην, μὲ καθαρὰν ἀγάπην καὶ μὲ πᾶσαν ὑπερβολικὴν συμπάθειαν.

Ὅταν δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Σικελίᾳ Συρακούσης, μὲ ψῆφον Θεοῦ καὶ μὲ τὰς παρακλήσεις ὄλων τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν, ἐχειροτονήθη ὁ ἅγιος Ἐπίσκοπος τῆς Σικελίας ὑπὸ

καὶ ἐν ἄλλαις.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ (1) Ταύτης τὸ Συναξάριον δοκ. κατὰ τὴν ἕκτην τοῦ Μαρτύριον αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Οὐ πολλὰ μόνον, ἀλλὰ». Ἰουλίου.

τοῦ Πάπα Ῥώμης Θεοδώρου, καὶ ταύτην ἐκυβέρνησεν ὁσίως καὶ θεαρέστως δεκατρία ἔτη. Θαύματα λοιπὸν πολλὰ ποιήσας, καὶ ἀσκητικῶς πολιτευσάμενος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Πολλοὶ δὲ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας καὶ πρὸ τῆς ταφῆς καὶ μετὰ τὴν ταφὴν του, δαιμονισμένοι ἠλευθερώθησαν, τυφλοὶ ἀνέβλεψαν· εἰς δὲ Χριστιανὸς ἔχων τὴν γυναῖκά του αἰμορροῦσαν, ἔλαβε τεμάχιον ἐκ τῶν φορεμάτων τοῦ Ἁγίου, καὶ δούς αὐτὸ εἰς τὴν σὺζυγόν του, ἔγινε πρόξενος τῆς ἰατρείας τοῦ πάθους τῆς, διότι πάραυτα ἐσταμάτησεν ἡ ρύσις τοῦ αἵματος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Εὐγένιος, Οὐαλλεριανός, Κάντιδος (1) καὶ Ἀκύλας οἱ ἐκ Τραπεζοῦντος, ξίφει τελειοῦνται.

» Τὸν Εὐγένιον καὶ συνάθλους τρεῖς ἄμα,
» Δι' εὐγένειαν ψυχικὴν, κτείνει ξίφος.

Εὐγένιος.
Οὐαλλεριανός.
Κάντιδος.
Ἀκύλας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τοῦ χρόνου Διοκλησιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ καὶ Λυσίου Δουκῆς, ἐν ἔτει σθβ'. διότι κρυπτόμενοι αὐτοὶ εἰς τὰ ὄρη τῆς Τραπεζοῦντος, συνελήφθησαν οἱ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ὡς Χριστιανοὶ ὑπὸ τοῦ Λυσίου, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐξορίζονται ἐν τινὶ στενῷ φρούριῳ τῆς χώρας τῶν Λαζῶν, Πιτυοῦς ὀνομαζομένου. Ἐκείθεν δὲ φέρονται εἰς τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ παρασταθέντες εἰς τὸν Δοσκα Λυσίαν, κατοξοχίζονται εἰς τὰς σάρκας μὲ βούνευρα· ἔπειτα κρεμασθέντες, ξοσχίζονται μὲ σιδηρὰ ὀνύχια καὶ κατακαίονται μὲ ἀναμμένας λαμπάδας. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τιμωροῦντες τοῦς Ἁγίους δῆμιοι ἐπέσον πρηνεῖς εἰς τὴν γῆν, ἐταράχθη ὁ Λυσίας, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλακισθῶσιν οἱ Ἅγιοι. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας εὐρεθεῖς καὶ ὁ Ἅγιος Εὐγένιος, συνελήφθη, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, δέρεται ἀσπλάγγως· εἶτα ὑπῆγε μετὰ τοῦ Λυσίου εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ προσευχήσας, κατέβριψεν ὅλα τὰ εἴδωλα, καταστήσας αὐτὰ κόνιν. Ὅθεν ἐξαπλωθεῖς μὲ σχοινία, ἐδάρη διὰ χονδρῶν ραβδίων, ἔπειτα δὲ ἐκρεμάσθη καὶ ἐξοσχίσθη δυνατὰ εἰς τὰς πλευράς μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καὶ ἐφλογίσθη μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ὕστερον δὲ ἔτριψαν τὰς πληγὰς του μὲ ἄλας καὶ ὄξος δριμύτατον. Μετὰ ταῦτα ἐβαλὸν ὀμοῦ καὶ τοὺς τέσσαρας Ἁγίους ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, καὶ ἐπειδὴ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ Σύνοξις τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ Ἐκκλησίᾳ, τῇ οὔσῃ πρὸς τὴν θάλασσαν (2).

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγνῆς.

» Ὑπὲρ νέον σοι Μόσχον ὡς Δαβὶδ λέγει,
» ἤρρεσκεν Ἀγνή πυρπολουμένη, Δόγε.

Ἀγνή.

Η Ἁγία Μάρτυς Ἀγνή ἦτον ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, καταγομένη ἀπὸ γένος λαμπρόν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε τὴν ζωὴν ἀγνήν καὶ καθαρὰν, σύμφωνον δηλαδὴ μὲ τὸ ὄνομά της, διὰ τοῦτο ἐδίδασκε τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο πρὸς αὐτήν, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὡς ἐπίσης καὶ περὶ σωφροσύνης καὶ καθαρότητος· ἐσυμβούλευε δὲ αὐτὰς καὶ νὰ γνωρίζωσι τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ νὰ λατρεύωσι αὐτὸν μόνον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τῆς Ῥώμης Ἄρχων προσέταξε καὶ ἤρπασαν εὐθὺς τὴν Ἀγνίαν. Παρασταθεῖσα δὲ αὕτη ἐνώπιόν του, διετάχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, εἰ δὲ καὶ δὲν θέλει, εἶπεν, ὅτι θὰ τὴν βάλῃ εἰς χαμαιτυπεῖον· ἡ δὲ Ἀγία, οὔτε εἰς τοὺς θεοὺς σου θυσιάζω, ἀπεκρίθη, οὔτε διὰ τὸ χαμαιτυπεῖον μὲ τὸ ὁποῖον μὲ φοβερίζεις φροντίζω, διότι πέποιθα εἰς τὸν Θεόν μου, ὅτι θέλω λυτρωθῆ ἀπὸ αὐτοῦ καθαρὰ μὲ τὴν βοήθειάν σου.

(1) Ἐν ἄλλοις δὲ χειρογράτοις Συναξαρισταῖς γράφεται οὗτος, Κανίδιος.

(2) Ἴσως πρέπει νὰ γράφηται τῆς οὔσης πρὸς τὴν θάλασσαν, τῆς Ἁγίας Εἰρήνης δηλαδὴ· καθότι ὁ Ἅγιος Μαρκεριανός, ὁ οἰκονόμος τῆς

μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἔκτισεν ἕνα Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ὄρα ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκείνου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ παρόντος, καὶ καθότι καὶ εἰς ἄλλα μέρη τοῦ Συναξαριστοῦ ἀναφέρεται ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν αὕτη Ἁγία Εἰρήνη.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ παρénομος Ἄρχων, προσεκάλεσε τὸν ἔχοντα τὰς πόρνας γυναίκας, καὶ παρédωκεν εἰς αὐτὸν τὴν Ἁγίαν, προστάξας πρῶτον νὰ κομπεύσῃ τὴν Μάρτυρα εἰς τὴν πόλιν, φοροῦσαν ἐν μόνον φόρεμα. Ἄφ' οὗ δὲ ἐλείνος τοῦτο ἐποίησεν, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σατανᾶ ὅπου ἕκαστος ἐπλησίαζεν αὐτὴν ἐλευθέρως ἵνα τὴν ἀτιμάσῃ· ὅλοι ὁμως ἅμα ἐπλησίαζον, ἀπεναρκοῦντο καὶ αἰμωδίαζον, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν ἐψυχραίνετο τόσον, ὥστε ἐγίνοντο οἰονεὶ νεκροί. Τότε εἰς ὑπερήφανος, μεγάλως κομπάζων καὶ καυχώμενος, ὠνειδίξει τοὺς ἄλλους, καὶ μετὰ μεγάλης θρασύτητος ἐμβήκεν, ὡς ἵππος θηλυμανῆς, καὶ ἐπλησίασε τὴν παρθένον, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἐνεκρώθη καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἄφ' οὗ δὲ παρῆλθε πολλὴ ὥρα, εἰς τῶν ἐκεῖ εὐρεθέντων, μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησε λέγων· Μεγάλη εἶναι ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν. Ἐμβαίνοντες δὲ καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ βλέποντες τὸ παράδοξον ἐκεῖνο θέαμα τοῦ νεκροῦ, ὅλοι ὁμοῦ ἐν ἐνὶ στόματι ἀνεβόησαν· Μεγάλη εἶναι ἡ τοῦ Χριστοῦ δύναμις. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἄρχων, παρέστησε τὴν Ἁγίαν ἐμπροσθέν του, καὶ, λέγε μοι, φησὶ πρὸς αὐτὴν, λέγε μοι, ὦ πονηρὸν γύναιον, μὲ ποῖον τρόπον ἐθανάτωσας τὸν νεανίσκον; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη· Ὅταν σὺ προσέταξας νὰ μὲ ἀτιμάσωσι, τότε φερομένης ἐμοῦ εἰς τὸ χαμαιτυπεῖον, μὲ συνώδευσε νέος τις λευκοφόρος ὃς τις εἰσελθὼν μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Διαδόλου, ἴστατο πλησίον μου, καὶ αὐτὸς ἐνάρκνεε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν νέων, οἱ ὅποιοι μὲ ἐπλησίαζον. Αὐτὸς δὲ ἐθανάτωσε καὶ τοῦτον τὸν νεκρὸν τὸν ὅποιον βλέπεις, διότι αὐτὸς μὲ ἐπλησίασε κατόπιν μετὰ μεγάλης ὑπερηφανείας καὶ θρασύτητος, καὶ πρὶν εἶτι μὲ ἐγγίση, ἡ νὰ εἶπῃ αἰσχρὸν τινα λόγον, τὸν κατέστησεν ὁ λευκοφόρος ἐκεῖνος τοιοῦτον, ὅποιον τὸν βλέπεις ἤδη.

Πάλιν ὁ Ἄρχων τῆ λέγει· Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὃς τις σοὶ ἐβόηθησεν; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μου ἔστειλε τὸν Ἄγγελόν του, καὶ μὲ ἐφύλαξεν ἀνωτέραν πάσης ἀτιμίας. Ὁ Ἄρχων λέγει· Καὶ λοιπὸν ἐὰν θέλῃς νὰ μᾶς πληροφρήσῃς, ὅτι λέγεις ἀληθῆ, παρακάλεσον τὸν Θεόν σου, καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρὸν αὐτόν. Τότε ἡ Ἁγία ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν, προσευχήθη· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἀνίστησε τὸν νεκρὸν. Τὸ παράδοξον δὲ θαῦμα βλέποντες, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Ἄρχων καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐφώναξαν· Μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῶν Χριστιανῶν, καὶ μέγας βεβαίως εἶναι ὁ τῆς εὐγενεστάτης ταύτης γυναϊκὸς Θεός. Τινὲς δὲ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀκαθάρτων ἐφώναξαν εἰς τὸν Ἄρχοντα· Σήκωσον ταύτην ἀπὸ τὸ μέσον, διότι ὅσα θαυμάσια φαίνεται ὅτι κάμνει, ὅλα τὰ ἐνεργεῖ διὰ μαγικῆς τέχνης. Τότε ὁ Ἄρχων διέταξε νὰ καύσωσι τὴν Ἁγίαν.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἠνάφθη ἡ πυρκαϊά, ἐσφράγισε πρῶτον ἡ Ἁγία τὸν ἑαυτὸν τῆς μὲ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ ἔπειτα ἐμβήκεν εἰς τὸ μέσον τῆς πυρκαϊᾶς μὲ μέγαλον θάρρος. Ὅθεν ἔχουσα τὴν προσευχὴν εἰς τὸ στόμα τῆς, ἀνέδραμεν ἡ μακαρία εἰς τὰ Οὐράνια, πρὸς ὃν ἐπόθησε νυμφίον Χριστόν, ἀφήσασα τὸ παρθερικὸν σῶμά τῆς ἐν τῇ πυρᾷ· ἀφ' οὗ δὲ ἐκείνη ἐβέβηθη, τότε Χριστιανοὶ τινες ἔλαβον κρυφίως τὸ τιμιον αὐτῆς Λείψανον, καὶ τὸ ἐνεταφίασαν ἐντίμως, δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Οἱ ἐν Τύρῳ Ἅγιοι τέσσαρες Μάρτυρες ἕξει τελειοῦνται.

»Στεβῶν ἀθλητῶν τεσσάρων φωνὴ μία,
»Ἡμῖν τὸ θνήσκειν ἐκ ξίφους εὐθυμία.

Μάρτυρες δ'.

* Ὁ Ὅσιος Νεόφυτος, ὁ προσμονάριος τῆς τοῦ Βατοπαιδίου Μονῆς, ὁ καὶ τῆς φωνῆς τῆς Θεοτόκου ἀκούσας, προσελθούσης ἐκ τοῦ στόματος τῆς Ἁγίας αὐτῆς Εἰκόνας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* Ὁ Νεόφυτος παρθένου πέλων φίλος,
»Φωνὴν ἀκούει τῆσδε. ὦ θαῦμα ξένον!

* Νεόφυτος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων.
ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β',

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΒ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τιμοθέου.

» Ἐρωτῶ Θεῶν Τιμοθέου στερμάτων,

Τιμοθέου.

» Ἐπιφίλις βασιλεὺς ἔβαψεν γῆν ἐξ αἱμάτων.

* » Βικῶδι δευτέρῃ πνεῦμα ἔρη Τιμοθέοιο.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Αὔστρας, τῆς ἐν Λυκαονίᾳ, ἢ Ἰσαυρίᾳ ἐδριακαμένης, καὶ ὑποκειμένης εἰς τὸν Ἰκονίου· υἱὸς πατρὸς μὲν Ἑλληνοῦ, μητρὸς δὲ Εὐνίκης καλουμένης. Μισηθεύσας δὲ παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Παύλῳ, ἐγένετο ὁμοῦ μετ' αὐτὸν συνεργὸς καὶ κήρυξ τοῦ Θεοῦ Εὐαγγελίου. Εἶτα καὶ μετ' τὸν Θεολόγον Ἰωάννην τὸν ἡγαπημένον μαθητὴν τοῦ Κυρίου συναρτάται, καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ πλοσίαν τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, γινόμενος ὑστερον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ Ἐπίσκοπος Ἐφέσου. Ὄταν δὲ ὁ Θεολόγος Ἰωάννης ἐξωρίσθη εἰς τὴν Πάτμον ἀπὸ τὸν Δομετιανόν, τότε ὁ μακάριος οὗτος Τιμοθέος ἐπισκόπευεν εἰς τὴν Ἐφeson. Μίαν φορὰν δὲ βλέπων τοὺς Ἑλληνας, ὅτι κατὰ τινα πάτριον ἑορτὴν Καταγάγιον ἀναμαζομένην ἐποίουν ἀταξίας, εἶδωλα βασιάζοντες εἰς τὰς χεῖρας, προσωπίδας θέτοντες εἰς τὰ πρόσωπα, τραγωδοῦντες, ὁρμῶντες ληστικῶς κατὰ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ φονεῖοντες ἀλλήλους, ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ Θεὸς Τιμοθέος, ἐθερμάνθη ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ ζήλου, καὶ δὲν ἠνείχετο νὰ βλέπῃ τὰ τοιαῦτα ἄτοπα, ἀλλ' ἐδίδασκεν αὐτοὺς καὶ παρεκίνησε νὰ παύσωσι τὰς ἀταξίας ταύτας. Οἱ δὲ ἀπάνθρωποι ἐκεῖνοι καὶ θηριώδεις, κινηθέντες ὑπὸ μανίας καὶ μεγάλης ἀργῆς, ἐφόνευσαν τὸν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον μετὰ τὰ ξύλα τὰ ὅποια εἶχον εἰς τὰς χεῖράς των· καὶ οὕτω πως ὁ μακάριος τελειώθη, ἐνεταφιάσθη ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἀνεκομίσθη ὑστερον καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀποθησαυρισθὲν μετὰ τῶν Λειψάνων Λουκᾶ καὶ Ἀνδρέου ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, σπου καὶ ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ αὐτοῦ τελείται (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

» Ἀναστάσιος ἐν τραχίλῳ τὸν ὄρθον,

Ἀναστάσιος.

» Ὡς λαμπρὸν ὄρμον ὠραίζεται φέρων.

Ο ἔνδοξος οὗτος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσιος ἦτο Πέρσης, ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως μὲν τῆς Περσίας Χοσρόου, τοῦ Βασιλέως δὲ τῶν Ῥωμαίων Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χιθ' ἀπὸ πατρίδα Ῥαλήν καλουμένην, χώραν δὲ Νουνῆ. Ἀνωμάζετο πρότερον Μαγουνδάτ, υἱὸς μάγου τινός (2) ὀνομαζομένου Βάβ, ὃν οὗ ἔμαθε τὴν μαγικὴν τέχνην, καὶ πρὸ μικροῦ εἶχε συναριθμηθῆ εἰς τὸ στρατιωτικὸν τάγμα τῶν καλουμένων Τηρώνων. Τότε δὲ ὠρμησάν οἱ Πέρσαι ἐναντίον τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ ἠχημαλώτισαν πολλοὺς, συλῆσαντες ἐν ταῦτῳ καὶ τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Κύριος ἡμῶν τὸ δι' ἡμᾶς πάθος ὑπέμεινε, καὶ κομίσαντες αὐτὸ εἰς τὴν Περσίαν. Διὰ δὲ τὰ θαύματα ὅσα ἐκεῖ ἐτέλει, ἐφημίζετο, ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν ἦλθεν ἐν ταῦθα (3).

(1) Σημειώσαι, ὅτι τὰ ἐλλείποντα τροπάρια τῆ Ἰβήρων.) Τὸν δὲ ἐλ. βίον αὐτοῦ συνέγραψεν ὁ Μεταπολιτικὸς τοῦ Ἁγίου Τιμοθέου, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, ἀπερ καταχωροῦμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἰανουαρίου μηνός, καὶ εἴτις φιλοτιμότητος ψαλλέτω ταῦτα. Ἐπλεξε δὲ ἐγκώμιον εἰς τὴν ἀποστολικὴν αὐτοῦ κεφαλὴν Νικήτας ὁ ρήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τί ἔδδ ὁ Τιμοθέος» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρῃ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἐν τῷ πρώτῳ πανηγυρικῷ τῆς Ἰερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ τῇ τῶν Ἰβήρων.) Τὸν δὲ ἐλ. βίον αὐτοῦ συνέγραψεν ὁ Μεταπολιτικὸς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐμὸς τὸν μέγαν» (σώζεται ἐν τῇ μ. Λαύρῃ, ἐν τῇ Ἰερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλ.) Τα ἀνωτέρω τροπάρια ἔρα ἐν τέλει τοῦ παρ. τόμ. Σ. Ε. (2) Ὁ Θεοδώριτος λέγει ὅτι οἱ Πέρσαι ὀνόμαζον μάγους τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιούντας (βιβλ. ε. κεφ. λθ' τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορ.) (3) Ὅρα τὴν περὶ τοῦ Σταυροῦ ὑποσημείωσιν κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ δὲ Μαγουνδάτ κινούμενος ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος, εἰς αὐτὸν ἀναστρέφεται καὶ ἀναζητᾷ τὸν Θεὸν κατὰ τὸν Σταυρὸν οἰκονομίαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν. Ἐπειτα ἐλθὼν ὁμοῦ μετὰ τὸ Περσικὸν στράτευμα εἰς τὴν Χαλκηδὸνα, καὶ μαθὼν τὴν καταστροφὴν καὶ ἤτταν, ἣν ἐπέηγεκεν ὁ Ἡράκλειος κατὰ τῶν Περσῶν, ὑπέβη εἰς τὴν Ἱεράπολιν, ἐνθα εὐρίσκει χρυσοχόον τινὰ καὶ ἐργάζεται μετ' ἐκείνου τὴν χρυσοχοικὴν τέχνην. Ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας, πορεύεται εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅπου λαμβάνει τὸ Ἅγιον Βάπτισμα ἀπὸ τῶν Πατριάρχων Ἱεροσολύμων Μόδεστον (1), καὶ ὀνομάζεται Ἀναστάσιος· εἶτα μεταβὰς εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου (2) γίνεται Μοναχός.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐνασκούμενος ὁ τρισόλβιος, ἔμαθε πᾶσαν ὁδὸν ἀγούσαν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἀποστηθίσας τὸ Ψαλτήριον, ἤναψεν εἰς τὴν καρδίαν του περισσότερον τὸν πόθον τοῦ Κυρίου, καὶ ἐπεθύμει καὶ ἠύχετο νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του διὰ Μαρτυρίου καὶ αἵματος. Βλέπων γὰρ εἰς τοὺς τοίχους τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεικονισμένα τὰ μαρτύρια τῶν Μαρτύρων, καὶ εἰς τὰ βιβλία καὶ συγγράμματα τῶν Ἁγίων ἀναφερομένους τοὺς Μάρτυρας, ὡς νὰ ἦσαν ζωντανοὶ καὶ νὰ ἐμαρτύρουν κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τούτου ἕνεκα διακωδῶς ἐπόθει νὰ τοὺς μιμηθῇ καὶ αὐτός· διὸ καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν του, ὅτι ἔλαβε χρυσοῦν ποτήριον οἴνου πλήρες ἵνα πῖνῃ, καὶ νομίσας τοῦτο, ὅτι εἶναι σημεῖον τῆς ἐγκαρδίου ἐπιθυμίας ἣν ἠσθάνετο διὰ τὸ Μαρτύριον, μετέλαβε τὰ Θεῖα Μυστήρια, καὶ ἔπειτα ἀπῆλθε τοῦ Μοναστηρίου.

Ὅθεν ὑπέβη εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης, καὶ ἐκεῖ βλέπων μάγους τινὰς Πέρσας, ἐχλεύασε τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα, καὶ ὀνομάσας τὸν ἑαυτὸν του Χριστιανόν, ἐκρατήθη ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐφέρθη πρὸς Μαρζαβανδὸν τὸν Ἀρχοντὰ των, ὁ ὁποῖος προσέταξε τὸν Ἅγιον νὰ φέρῃ πέτρας· ἔπειτα ἔθηκον ἀλυσίδας εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ ἔδεσαν δι' ἐνὸς σιδήρου τὸν πόδα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν πόδα καταδίκου τινός. Τότε λοιπὸν ἐρχόμενοι ἐκεῖ πολλοὶ Πέρσαι συγγενεῖς καὶ ὁμογενεῖς τοῦ Ἁγίου, δὲν παρέλειπον αὐδεμίαν ὕβριν καὶ ἀτιμίαν, τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐκτοξεύωσι κατ' αὐτοῦ, πηδῶντες κατ' ἐπάνω του, δέροντες ὡμῶς, σύροντες αὐτὸν ἀπὸ τὰ γένηα, καὶ σχίζοντες τὰ ἐνδύματά του, ἅτε νομίζοντες οἱ ἄφρονες ὕβριν ἐδικῆν των τὴν εἰς τὸν Χριστὸν Πίστιν, ἣν εἶχεν ὁ συγγενὴς αὐτῶν Ἅγιος. Ἐφέρθη δὲ καὶ εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν Χασράνη, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν ἔμπροσθέν του, καὶ δὲν ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν, ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλάγχχνως μετὰ βλάβει· εἶτα στενοχωροῦσι καὶ σφίγγουσι τὰς κνήμας του μετὰ δύο μεγάλα ξύλα, ἕως οὗ τὸ σφίγγιμον ἐφθασεν εἰς αὐτὰ τὰ κόκκαλα, διότι ἴσταντο ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ξύλων δύο ἄνδρες, ἵνα σφίγγωσι τὸν Ἅγιον περισσότερον. Ἐπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐκ τῆς μιᾶς χειρός, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης ἐκρέμασαν βαρεῖαν πέτραν, ἵνα βαρύνῃ κάτω καὶ νὰ πονῇ τὸ σῶμά του περισσότερον. Τέλος πάντων, ἀφ' οὗ ἔπαυε πολλὰς βασάνους ὁ γανναῖος τῆς ἀληθείας ἀγωνιστής, ἐπιβίη διὰ σχαιίου, μετὰ πολλῶν ἄλλων αἰχμαλώτων Χριστιανῶν ἐν ᾧ δὲ ὁ Μάρτυς ἀκόμη ἀνέπνευεν, ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν του κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν ἐπράσφρασαν εἰς τὸν Βασιλέα, εἰς ἀπόδειξιν τοῦ θανάτου του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ. Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναὸν ὁ ὁποῖος ἦτον ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος, ἐν τόπῳ καλουμένῳ Σρατηγίῳ (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (3)

(1) Περὶ τοῦ Μοδέστου τούτου ὄρα κατὰ τὴν δεκάτην ὁδοῦ τοῦ Δεκεμβρίου, ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ἁγίου Μοδέστου τοῦ πρώτου.

(2) Οὐκ ὀρθῶς δὲ γράφεται ἐν τοῖς Μηναίοις καὶ ἐν τῇ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ, ὅτι ὑπέβη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Σάββα.

(3) Ἡ δὲ ἀνακομιτὴ τῶν λειψάνων τοῦ ὁσίου Μαρτυροῦ τούτου ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ παρόντος μηνός. Σημειώσκει, ὅτι ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τούτου συναγράφηται ἑλληνικῶς ὑπὸ

Συμεῶνος τοῦ Μεταφραστοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τῆς ἀγίας πόλεως Ἱεροσολύμων» (σώζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις καὶ τῇ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βικέντιου τοῦ Διακόνου, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Νοεμβρίου· εἰς γὰρ εἶναι ὁ Βικέντιος ἐκεῖνος καὶ ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος παρὰ τοῖς Μηναίοις.

- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς **Μανουήλ** ξίφει τελειοῦται.
 »Ξίφει, Μανουήλ, εἰς μέρη τέμνη δύο, Μανουήλ.
 »Τιμῶν ἀτμήτους οὐσίας Χριστοῦ δύο.
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες **Γεώργιος** καὶ **Πέτρος** ξίφει τελειοῦνται.
 »Γεώργιον καὶ Πέτρον, οἷς κοινὸν σέβας, Γεώργιος.
 »Τέμνουσι κοινῆ Δεσπότης κοινῷ χάριν. Πέτρος.
- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς **Λέων** ξίφει τὴν γαστέρα διαρραγεῖς τελειοῦται.
 »Ἄρρηκτον εἶχε τὴν προθυμίαν Λέων, Λέων.
 »Ῥήσσοντος αὐτοῦ τοῦ ξίφους τὴν γαστέρα.
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες **Γαβριήλ** καὶ **Σιώνιος** ξίφει τελειοῦνται.
 »Δέος, Ξίφους ταθέντος ἐγγὺς αὐχένων, Γαβριήλ.
 »Μακρὰν Γαβριήλ καὶ μακρὰν Σιωνίου. Σιώνιος.
- Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες **Ἰωάννης** καὶ **Λέων** ξίφει τελειοῦνται.
 »ὄντως στρατηγοὶ μὴ πτοούμενοι Ξίφος, Ἰωάννης.
 »Ἰωάννης τε καὶ Λέων οἱ γεννάδαι. Λέων.
- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς **Πάροδος** λίθοις βληθεὶς τελειοῦται.
 »Βληθεὶς Πάροδος χειροπληθῶν ἐκ λίθων, Πάροδος.
 »Ὀδὸν παρήλθεν ἠδέως τὴν τοῦ βίου.
- Οἱ σὺν τοῖς ἀνωτέρω Μάρτυσιν ἀναιρεθέντες τριακῆσιοι ἑβδομηκοντα ἑπτὰ τελειοῦνται.
 »Τρεῖς πενταρίθμους εἰκάδας κτεῖναν Ξίφος, Μάρτυρες
 »Συνῆψεν αὐταῖς ἑνδεκαπλῆν ἑπτὰδα (1). τοῦ.

Οὗτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι κατήγοντο μὲν ἀπὸ διαφόρους ἐπαρχίας καὶ τόπους, κατῶ-
 κουν δὲ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Οἱ δὲ ἀχάριστοι καὶ ἀγνώμονες Βούλγαροι ἦλθον τότε ὡς
 πολεμῆσωσι τοὺς Ῥωμαίους· ὅθεν αἰχμαλωτίσαντες τοὺς ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ Χριστιανούς,
 ἠθέλησαν νὰ πολεμῆσωσι καὶ τὴν βασιλεύουσαν τῶν πόλεων Κωνσταντινούπολιν, ἦλθον δὲ μέ-
 χρις Ἀδριανουπόλεως, καὶ προσμείναντες τρεῖς ἡμέρας ἤλωσαν αὐτήν. Ταῦτα δὲ ἐγίνοντο, βα-
 σιλεύοντος Λέοντος Ἀρμενίου τοῦ εἰκονομάχου, καὶ τοῦ Κρούμου ἐξουσιάζοντος τὸ ἔθνος τῶν
 Βουλγάρων, δηλαδὴ ἐν ἔτει ωτέ. Εἰσβαλὼν λοιπὸν ὁ Κρούμος εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ κυ-
 ρεύσας αὐτήν, ἐξεδίωξε τεσσαράκοντα χιλιάδας Χριστιανούς, ὁμοῦ καὶ τὸν ἀγιώτατον Ἐπί-
 σκοπον τῆς Ἀδριανουπόλεως, τὸν ὅποιον ρίψας χαμαί, κατεπάτησεν εἰς τὸν λαιμόν· ἀφ' οὗ δὲ
 ὁ Κρούμος ἀπέθανεν, ἐγίνε διαδόχος τῆς ἐξουσίας ἐπὶ τῶν Βουλγάρων ὁ Δούκουμος. Μετὰ τὴν τε-
 λευτὴν δὲ καὶ τούτου ἐγένετο Ἀρχων τῶν Βουλγάρων ὁ Δίτζεγγος, ἀνθρώπος ὠμὸς καὶ θηριώ-
 δης καὶ ἀπάνθρωπος, ὁ ὅποιος καὶ τὸν Ἀρχιερέα τῆς Ἀδριανουπόλεως, Μανουήλ ὀνόματι, ἐ-
 σχισεν εἰς τὸ μέσον, καὶ κόψας τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς ὠμούς του, τὰ ἐρρίψεν εἰς τὰ θηρία
 ἵνα τὰ φάγωσιν· ὅθεν διὰ τὴν θηριωδίαν του, πληγῶθεις θεόθεν μὲ ἀσρασίαν καὶ τύφλωσιν τῶν
 ὀφθαλμῶν, ἐθανάτωθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του.

Διεδέχθη δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ ἡγεμονίαν τῶν Βουλγάρων ὁ Μουρτάγων, ὁ ὅποιος ἐφόνευεν
 ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ὅσοι δὲν ἐπείθοντο νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ἄλλους μὲν δένων
 καὶ εἰς βασάνους καὶ στρέβλας ὑποβάλλων, ἄλλους δὲ τιμωρῶν μὲ ἀπανθρώπους τιμωρίας.
 Αὐτὸς καὶ τὸν ἐν Ἁγίοις Ἀρχιερέα Δελβέρτου Γεώργιον, καὶ Πέτρον τὸν Ἐπίσκοπον, κατεξέ-
 σχισε πρῶτον ἀπανθρώπως μὲ ραβδία, καὶ ἔπειτα ἀπέκοψε τὰς ἀγίας αὐτῶν κεφαλὰς· ὁμοίως
 καὶ ἄλλους τριακῆσίους ἑβδομηκονταεπτὰ ἐθανάτωσεν. Αὐτὸς διὰ τοῦ ξίφους καὶ τὸν Λέοντα

(1) Τρεῖς πεντάριθμοι εἰκάδες συμποσοῦνται τρι- δὲ τὰ ἑκατὸν γίνονται τριακῆσιοι· ἑνδεκαπλῆ δὲ ἑπτὰς
 ἀκόσιοι, διότι πεντάκις οἰεῖκοσι γίνονται ἑκατὸν, τρεῖς εἶναι ἑβδομηκονταεπτὰ.

καὶ Ἰωάννην, τοὺς στρατηγούς τῶν Χριστιανῶν, ἀπεκεφάλισε· Ἀτόντος δὲ τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικαίας, τῇ θέσει φαινομένου εὐνούχου, ἐσχίσε τὴν κοιλίαν διὰ τοῦ ξίφους, καὶ τὸν Γαβριὴλ καὶ Σιώνιον ἀπεκεφάλισε· Πάροδον δὲ τὸν ἱερώτατον Πρεσβύτερον κατεδίκασε νὰ λιθοβοληθῆ, καὶ ἄλλους δὲ πολλοὺς Χριστιανούς μετ' ἀφόρους τιμωρίας βασάνισας, ἐθανάτωσεν ὁ ἀπάνθρωπος. Ὅχι μόνον δὲ ὁ δυσσεβὴς οὗτος Μουρτάγων ταῦτα ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι Ἄρχοντες τῶν Βουλγάρων, οἱ κατὰ διαδοχὴν τὴν ἀρχὴν ἐκείνων διαδεξάμενοι· καὶ αὐτοὶ, λέγω, ὅλοι οἱ ἀλιτήριοι πολλοὺς Χριστιανούς ἐθανάτωσαν μετ' ἀφόρους βασάνους.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος, Ἐπισκόπου Ἀγκύρας, καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθαγγέλου.

» Ἀγαθαγγέλου καὶ Κλήμεντος αἱμάτων

Κλήμης.

» Τὸ τοῦ ξίφους δίψαιμον (1) ἐπλήσθη στόμα.

Ἀγαθάγγελος.

» Εἰκάδι δ' ἐτμήθητε τρίτη, Ἀγαθάγγελε, Κλήμη.

Ο μακάριος οὗτος καὶ θεσπέσιος Κλήμης ὄλην σχεδὸν τὴν ζωὴν του διήνυσεν εἰς τὸ Μαρτύριον, διότι ἐπὶ εἰκοσιοκτῶ ἔτη παρετάθη ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ πρὸς τοὺς τυράννους αὐτοῦ πόλεμος καὶ ἀγὼν, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ οὐδεμίαν ἀνεσιν, χωρὶς νὰ λάβῃ εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, καὶ χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῆ, οὕτως εἰπεῖν, ὅτι μετὰ τόσας, ὑποθετέον, ἡμέρας ἀρχεται πάλιν ὁ πόλεμος, καθὼς εἶναι νόμος νὰ γίνηται εἰς τοὺς ἐξωτερικοὺς πολέμους ἐξ ἀμφοτέρων τῶν διαμαχομένων μερῶν, ἵνα ἀναλαβόντες ἐκ τοῦ καμάτου ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἀνακωχῆς, ἐπαναλάβωσι τὸν πόλεμον δυνατοὶ καὶ ἀκμάζοντες· ἀλλὰ ὁ πόλεμος καὶ ἀγὼν τοῦ πολυάθλου τούτου Μάρτυρος ἦτο συνεχῆς, δυνατὸς, ταχύς καὶ ἀδιάκοπος, ὥστε δὲν ἤξευρε τις τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερο, τὸ ἀδιάκοπον τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν ἐκαρτέρει ὁ μεγαλόψυχος, οἶονεῖ ἐπασχεν ἄλλος καὶ ὄχι αὐτὸς, ἢ τὸ πλῆθος καὶ τὴν δριμύτητα τῶν βασάνων καὶ τῶν τιμωριῶν, ὅσας ὑφίστατο. Μᾶλλον πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις ἐπίσης καὶ τὰ δύο· διότι ὁ ἀδαμάντινος οὗτος, δοκιμάσας ὅλα τὰ εἶδη τῶν βασάνων καὶ τιμωριῶν ἐπὶ μακρόν, ἦτοι ἐπὶ εἰκοσιοκτῶ ἔτη, κατέπληξε καὶ κατήσχυσε τοὺς τότε Βασιλεῖς καὶ Τυράννους, θέατρον γενόμενος εἰς ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην, οὕτως ὥστε καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Ἀγγέλους ἐνεποίησε θαυμασμόν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ καρτερίας του· καὶ οὕτω πως ὁ αἰοίδιμος, μεθ' ὅλα ταῦτα, ἔλαβε παρὰ Κυρίου τῆς δόξης τὸν στέφανον. Ἦτο δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐκ τῆς Ἀγκύρας τῆς Γαλατίας, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἑλλήνος, μητρὸς δὲ εὐσεβοῦς καὶ πιστῆς, Σοφίας ὀνομαζομένης. Ὄταν δὲ ἔγινεν ἐτῶν δώδεκα προεχειρίσθη Μοναχός, καὶ εἰκοσαετῆς γενόμενος ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης (2). Διήλθε δὲ μαρτυρῶν ὑπὲρ Χριστοῦ, Βασιλεῖς μὲν δύο, Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν, Ἄρχοντας δὲ καὶ Ἡγεμόνας ἐννέα, Δομετιανόν, Ἀγρίππαν, Κουμβρίκιον, Δομέτιον, Σακερδῶτα, Μάξιμον, Ἀφροδίσιον, Λούκιον καὶ Ἀλέξανδρον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἀγαθάγγελος ἦτο Ῥωμαῖος τὸ γένος εἰς ἐξ ἐκείνων, καὶ μάλιστα ὁ πρῶτος αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος τούτου, ὅταν εὐρίσκατο εἰς τὴν φυλακὴν ἐν τῇ Ῥώμῃ· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐκεῖνοι οἱ τῷ Χριστῷ τότε πιστεύσαν.

(1) Ἦτοι τὸ στόμα τοῦ ξίφους, ὅπερ ἐδίψα αἷμα, κατὰ προσωποποιίας σχῆμα, τὸ καὶ τοῖς ἀψύχοις καὶ ἀναισθητοῖς ψυχῇ καὶ αἰσθησὶν περιτιθέν· ἐμψύχων γὰρ τὸ δίψῃ. Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναιοῖς δίστομον γράφεται.

(2) Παρ' ἡλικίαν ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς ὁ Ἅγιος οὗτος, καθότι τότε δὲν εἶχον συγκροτηθῆ ἀκόμη αἱ ἱεραὶ Σύνοδοι καὶ θεσπισθῆ οἱ Θεῖοι Κανόνες, οἱ ἐμποδίζοντες τὴν παρ' ἡλικίαν χειροτονίαν Διακόνου, ἱερέως, ἢ Ἀρχιερέως.

τες, κρατηθέντες θανατούθησαν κατά προσταγήν τοῦ Βασιλέως, μόνος δὲ ὁ Ἀγαθάγγελος οὗτος ἔφυγε καὶ ἐβύθη ἐπιβουλεύεις καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ἴδιον ἐκείνο πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐμῆ καὶ ὁ Ἅγιος Κλήμης, ὅχι ἵνα ἀποφύγῃ τὰ Μαρτύριον, ἀλλὰ μᾶλλον ἵνα μεταβῆ εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἀντιπαλαίσῃ ἐναντίον μεγαλητέρων καὶ περισσοτέρων βασάνων, καὶ οὕτω λήθῃ παρὰ Θεοῦ καὶ μεῖζονα στέφανον. Ὅταν δὲ καὶ ὁ Θεὸς Κλήμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλοῖον, εἶδε τὸν Ἀγαθάγγελον πεσόντα πρὸ τῶν ποδῶν του, καὶ γνωρίσας αὐτὸν (διότι αὐτὸν πρῶτον ἀπὸ τοῦ ἄλλου πιστεύσαντας ἀπάπτισεν) ἔχαρῃ, καὶ τὸν καταπάζετο ἐναγκαλιζόμενος, καὶ παρουσίαν ἀγαθοῦ Ἀγγέλου ἐνόμισε φερωνύμως τὴν παρουσίαν του· ὅθεν καὶ μεθευτέρω προθυμίαν ἀπῆρχετο εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἵνα παρασταθῇ πρὸς τὸν Μαξιμιανόν. Ἐπιτοτε δὲ συνηγωνίζετο εἰς τὸ Μαρτύριον ὁ Θεὸς Ἀγαθάγγελος μετὰ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος, ἕως οὗ ἔφθασαν εἰς Ἀγκυραν, καὶ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Λούκιον, ὁ ὁποῖος ἐπρόσταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν ἀμφοτέρους, ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας καὶ παιδία, ὅσοι ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ· καὶ οὕτως ἔλαβεν ἅπαντες τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τὰ δὲ εἶδη τῶν βασάνων, ὅσας ὑπέμεινεν ἰδιαίτερος μόνος ὁ μακάριος Κλήμης, εἶναι ταῦτα. Ἐρέμασαν αὐτὸν ἐπὶ ξύλου καὶ ἐξέσχισαν, τὸν ἐλιθοβόλησαν εἰς τὰς παρειάς, τὸν ἐβρίψαν ἐν φυλακῇ, τὸν ἔδεσαν εἰς τροχόν, τὸν ἔδειραν μὲ βάλλα, τὸν κατέκοψαν μὲ μαχαίρας, τὸν ἔδειραν εἰς τὸ στόμα μὲ σιδηροῦς στύλους (1), καὶ συνέτριψαν τὰς αἰαγάνας του· ἀνέσπασαν τὰ ὀδόντιά του, τὸν ἔδεσαν μὲ σιδηρὰ καὶ τὸν ἐβρίψαν πάλιν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἔθηκαν εἰς τὰ ὠτά του περόνια σιδηρὰ ἀναμμένα, ἔκαυσαν αὐτὸν μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τὸν ἔδεσαν μὲ πέτραν μεγάλην, ἔδειραν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὸ πρόσωπον μὲ τυμπανόξυλα, καὶ καθ' ἑκάστην ἔδιδον εἰς αὐτὸν πεντήκοντα ραβδισμοὺς. Τὰ δὲ εἶδη τῶν βασάνων, ὅσας ὑπέμεινεν ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁμοῦ μὲ τὸν Ἀγαθάγγελον, εἶναι ταῦτα. Ἐδειραν καὶ τοὺς δύο μὲ ξηρὰ βόβονερα, τοὺς ἐρέμασαν ἐπὶ ξύλου, τοὺς ἔκαυσαν εἰς τὰ πλευρὰ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, τοὺς ἔδωκαν εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωιν, ἔβαλαν αὐτοὺς ἐντὸς ἀσβέστου ὅπου τοὺς ἀφήκαν ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἀνέσπασαν ἐκ τοῦ δερματός των λωρία, τοὺς ἔδειραν μὲ τυμπανόξυλα, τοὺς ἔθηκαν ἐπὶ σιδηρῶν καὶ ἀναμμένων κλινῶν, τοὺς ἐβρίψαν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφήκαν ἐν ἡμερονύκτιον· τοὺς ἐξέσχισαν δυνατὰ εἰς τοὺς λαγόνας, τοὺς ἐβρίψαν ἐπὶ ὀξείων ὀβελῶν, οἳ τινες ἦσαν μὲν ἐμπηγμένοι κάτω εἰς τὴν γῆν, εἶχον δὲ τὰ ὀξέα μέρη των ἐστραμμένα ἐπάνω, καὶ οἱ ὁποῖοι κατεκέντησαν πολὺ τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς κατεπλήγωσαν ἔδεσαν ἀπὸ τοῦς λαιμοῦς των μυλόπετρας, τοὺς ἔσυραν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, καὶ ἐλιθοβόλησαν αὐτοὺς. Μόνος δὲ ὁ Ἅγιος Ἀγαθάγγελος ἐδέχθη εἰς τὴν κεφαλὴν μόλυβδον βεβρασμένον. Τελευταίον δὲ ἀποκεφαλίζονται καὶ οἱ δύο εἰς τὴν Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν των Ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πέραν εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον τοῦ Εὐδοξίου, ἀνωθεν τοῦ Ἀνάπλου, καὶ εἰς τὴν ἀγιοπάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τῆς παλαιᾶς καὶ νέας. (Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, τὸν ὁποῖον ἑλληνιστὶ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μετὰ διακοσιᾶς ἑστών καὶ πεντηκοστὸν ἔτος», καὶ σώζεται ἐν τῇ Λαύρᾳ, ἐν τῇ τῶν Ἰδῆρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

Ἐδύρο πρὸς ἡμᾶς εἰς τὰ τερπνά τοῦ Ἠόλου,

Ἐὐσεβίω λέγουσιν οἱ τερπνοὶ Νῆες.

Εὐσεβίος.

Ὁ ὅτος ὁ Ὁσιος ἦτο κεκλεισμένος ἐντὸς μικροτάτου καὶ σκοτεινοῦ κελλίου, ἐπειδὴ δὲν ἐφωτίζετο ὑπ' οὐδενὸς πηραθύρου, καὶ ἐκεῖ ὑπεβάλλετο εἰς πᾶν εἶδος σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως. Ὑστερον δὲ παρακινήθεισιν πολὺ ὑπὸ τινος ἀδελφοῦ, Ἀμμιανοῦ ὀνόματι, ὑπήγεν εἰς Μοναστήριον, ἵνα δεχθῇ τὴν προστασίαν καὶ ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν (2): ἄθεν ἐ-

(1) Ἐργαλεῖον σαυθλερόν, τὰ Γαλλικὰν stylet. Σ. Ε. τὸν Κύριον Θεοδώριτον ἐν ἀριθμῷ τετάρτῳ τῆς βί-

(2) Ὁ βίος τοῦ Εὐσεβίου τούτου ἀναγράφη ἀπὸ ληθείου ἱστορίας. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος,

πολιτεύετο με κραβήτα και ταπεινοφροσύνη, και με πάσαν του σώματος κακοπάθειαν, διότι ἐνά τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας ἔρωγεν ὁ ἀοιδίμος, εἶχε δὲ και ζώην στήραν εἰς τὴν μέσσην του, και ἀλυσιδα βαρυτάτην εἰς τὸν θιασόν του. Βλέπων δὲ τις αὐτὸν ὅτι ἔκυπτε κάτω κυρτοῦ-
 ρενος ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς ἀλύσεως, τὸν κατήγόρησεν (1), ὁ δὲ Ὅσιος εἶπεν εἰς αὐτὸν Ἐγὼ τοῦτο πράττω, ἵνα ἀνταπολημῶ τὰς ἡσυχασίας τοῦ Διαβόλου, ὅς τις με πολεμεῖ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος προσπαθεῖ νὰ με στερήσῃ μεγάλων πραγμάτων και ἀρετῶν, σωφροσύνης τε και δικαιοσύνης, και νὰ με βίβῃ εἰς μεγάλα κακά, διὰ τοῦτο κατέγω ἐστήσα τὸν πόλεμον εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα κα-
 κοπαθήματα, εἰς τὰ ὅποια ἐὰν με νικήσῃ ὁ Διαβόλος, δὲν θέλει πολὺ υπερηφανευθῆ, ἐὰν δὲ ἀπαντανίας εἰς αὐτὰ νικήθῃ ὑπ' ἐμοῦ, θέλει εἶναι ἄξιος νέλωτος, ἐπειδὴ οὐδὲ εἰς τὰ μικρὰ ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ. Ἡ δὲ ποκαύτην λοιπὸν πολιτεῖαν θεάρεστον ζήσας ὁ ἀοιδίμος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μαῦσιμας ὁ Σύρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Γλώσσασις λαλῶν πρὶν Μαῦσιμας τῶν Σύρων,

Μαῦσιμας.

»Γλώσσασις λαλεῖ νῦν Ἀγγέλων πρὸς Ἀγγέλους.

Εἰς τὴν Κύρον τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ ἐρημάτισεν Ὅσιός τις Μαῦσιμας μὲν ὀνομαζόμενος, Συ-
 ριακὴν δὲ γλώσσαν λαλῶν, ὁ ὅποιος ἀγροίκως μὲν και χωρικῶς ἀνετρέφῃ κατὰ τὴν ζώην,
 διέλαμψεν ὅμως κατὰ τὰς ἀρετάς. Εἶχε δὲ ἐν μόνον φόρεμα, και ὅταν αὐτὸ ἤθελε παλαιωθῆ,
 δὲν τὸ ἀπέβριπτεν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων μερῶν τοῦ παλαιοῦ συνέβραπτεν ἄλλα ἐμβαλώματα,
 και με αὐτὰ ἐσκέπαζε τὴν γύμνωσιν τοῦ σώματός του. Ἐπὶ τσοοῦτον δὲ ἐπεμελεῖτο και ἐφι-
 λοξένοι ὁ ἀοιδίμος τοὺς ξένους και πτωχοὺς, ὥστε ἡνοιγέν εἰς ὄλους τὰς θύρας τοῦ κελλίου
 του λέγουσι δὲ, ὅτι εἶχε δύο πύλους, τὸν μὲν πλήρη σίτου, τὸν δὲ πλήρη ἐλαίου, ἐκ τῶν
 ὁσίων ἐδίδα μὲν εἰς ὄλους τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, ἀνέβλυζον δὲ αὐτοὶ πάντοτε, και ποτὲ δὲν
 ἐκενοῦντο. Διότι ὁ Θεὸς ἐκεῖνος, ὁ πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτὸν, κατὰ τὸ
 λόγιον τοῦ Παύλου (Ῥωμ. 1. 12), αὐτὸς καθὼς προσέταξε τὴν ὑδρίαν και ἀποθήκην, και
 τὸ ἐλαιοδοχεῖον τῆς Σαραφθίας χήρας, νὰ ἀναβλύζωσιν ἀλευρον και ἐλαιον, δίδων εἰς αὐ-
 τὴν πλοῦσιον καρπὸν τῶν σπερμάτων τῆς πρὸς τὸν Ἥλιον φιλοξενίας τῆς, οὕτω, λέγω, ὁ αὐ-
 τὸς Θεὸς ἐχάρισε και εἰς τὸν θαυμάσιον τοῦτον και φιλόξενον Μαῦσιμᾶν τὴν ἀσίν τῶν ἀγα-
 θῶν, ἰσόμετρον με τὴν προθυμίαν του. Καλῶς λοιπὸν οὗτος και ὁσίως διανύσας τὸν τῆς ζωῆς
 του καιρὸν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σαλαμάνου τοῦ Ἡσυχαστοῦ.

»Οἶχη χαμερπούς και χαμαιζήλου βίου.

»Ἐψηλὸς πράξις και λόγον, Σαλαμάνης.

Σαλαμάνης.

Παρά τὰς ἀχθὰς τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, πρὸς δυσμὰς, κεῖται κώμη τις Καπερσανᾶ ὀνο-

ἔτι ὁ Ἀμμιανὸς ἔκτισε μὲν τὸ Μοναστήριον ἐκεῖνο,
 και συνήρμοσε πολλοὺς ἀδελφοὺς, διὰ ταπεινοφρο-
 σύνην του ὅμως δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ Ἡγούμενος εἰς
 αὐτοὺς, μάλλοντι ἦταν ἄξιος και διπλάσιος αὐτῶν
 νὰ διοικῆ ὅθεν παρεκάλεσε τὸν Ὅσιον Εὐσέβιον, και
 ἤγομμένους εἰς αὐτοὺς. Λέγει δὲ και ὅτι ὁ Ὅσιος
 δώσας τοὺς ὑπ' αὐτὸν Μοναχοὺς νὰ πρέβωσιν ἄ-
 παξ τῆς ἡμέρας, νὰ προσεύχωνται νοερώς και παν-
 τοεινωδῶς τὸν Θεόν, και κἀνεὰ καιρὸν νὰ μὴ ἀ-
 φάνωσιν ἄμοιρον τῆς τοιαύτης πνευματικῆς ἐργασίας.

(1) Ὁ Θεοδώριτος δὲν λέγει, ὅτι τὸν κατήγόρησεν,
 ἀλλ' ὅτι τὸν ἠρώτησε, ποῖαν ὠφέλειαν λαμβάνει,
 μὴ θέλων νὰ βλέπῃ τὸν Οὐρανόν, και νὰ θεω-

ρῆ ἐκεῖνην τὴν πεδιάδα ἣ τις ἦτον ὑποκάτω τῆς
 κέλης του, οὔτε νὰ περιπατῆ εἰς ἄλλον πλατύ-
 τερον ὁρόμον, παρὲς εἰς ἐκείνον τὸν στενόν, ὁ δὲ
 Ὅσιος ἀπεκρίθη τὰ ἀνωτέρω.

(2) Καὶ ταύτου τοῦ Μαῦσιμα τὸν βίον συνέγρα-
 ψεν ὁ Κύρ. Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τετάρτῳ
 τῆς Φιλαθέου ἱστορίας, ἀφ' οὗ και τὸ Συναξάριον
 τοῦτο ἠρανίσθη. Προστίθει δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος,
 ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὴν χάριν
 τῶν θαυμάτων, ὅθεν και νεώτατόν τινα υἱὸν μίας
 γυναικὸς ἀσθενήσαντα, διὰ προσευχῆς του ἰάτρυσεν.
 Ἀλλὰ και ὁ τοῦ χωρίου ἐκείνου κύβητης Διπτόριος,
 ἐπειδὴ τυραννικῶς και ὑποχρεωτικῶς ἐζήτει παρὰ

μαζομένη, ἐκ τῆς ὁποίας κατήγετο ὁ μακάριος οὗτος Σαλαμάνης. Ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἡσυχαστικὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν, εὐρὼν εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ χωρίον, μικρὸν τι κελλίον, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἐκεῖ οὔτε θύραν, ἵνα δύναται νὰ ἐξέρχεται, οὔτε παράθυρον, ἵνα εἰσχωρῇ φῶς· ἀπαξ δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ σκάπτων ὑπὸ τὴν γῆν ἐξήρχετο, καὶ δοκιμάζων ὀλίγον περισπασμὸν, συνέλεγε τὴν ἀναγκαίαν τροφήν δι' ὅλον τὸ ἔτος, καὶ οὕτως ἔζησεν ὁ ἀοιδίμος ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον. Μαθὼν δὲ ὁ Ἀρχιερεὺς τοῦ χωρίου τὴν ἀρετὴν τοῦ ἀνδρός, ὑπῆγεν εἰς αὐτόν, θέλων νὰ τῷ δώσῃ τὴν Ἱερωσύνην, καὶ σκάψας ὀλίγον μέρος τοῦ μικροῦ του κελλίου εἰσῆλθε, καὶ θέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ὄσιου, ἐτέλεσε τὴν εὐχὴν τῆς χειροτονίας· καὶ εἶπε μὲν πολλὰ εἰς αὐτόν, καὶ ἀνήγγειλε τὴν χάριν τῆς Ἱερωσύνης, ἣν τῷ ἔδωκε, οὐδένα δὲ λόγον ἤκουσεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ὄσιου. Ὅθεν ἀνεχώρησε προστάξας νὰ κτίσῃσι πάλιν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κελλίου, τὸ ὅπολον ἐγάλασεν.

Ἄλλοτε πάλιν διέβησαν διὰ νυκτός τὸν Εὐφράτην οἱ συνεγχώριοί του Χριστιανοί, καὶ κατέστρεψαν τὸ κελλίον του· εἶτα αἶροντες τὸν Ὄσιον, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ χωρίον των, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐναντιωθῇ εἰς ὅ,τι ἐπραξάν, καὶ χωρὶς πάλιν νὰ τοὺς προστάσῃ τί νὰ πράξωσιν. Ἐχόντες δὲ εἰς τὸ χωρίον των ἄλλο μικρὸν κελλίον ἐτοιμον, τὸν ἐκλείσαν ἐντὸς αὐτοῦ· ὁ δὲ Ὄσιος παρομοίως ἡσύχαζε καὶ ἐκεῖ, χωρὶς νὰ ὀμιλῇ μὲ κανένα. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, οἱ Χριστιανοὶ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ ἀντίπεραν τοῦ ποταμοῦ ἄλλο χωρίον, πορευθέντες διὰ νυκτός, κατέστρεψαν καὶ τὸ κελλίον ἐκεῖνο, καὶ λαβόντες ὁμοίως τὸν Ὄσιον σηκωτὸν, τὸν ἀπήγαγον εἰς τὸ χωρίον των, χωρὶς μὲν ἐκεῖνος νὰ ἀντιλέγῃ εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ τοὺς βιάζῃ ὅπως τὸν ἀφήσωσιν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ πορευῆται προθύμως.

Οὕτω κατέστησε τὸν ἑαυτὸν του τελείως νεκρὸν ὁ ἀοιδίμος εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν, ὅθεν καὶ τὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου φωνὴν ἀληθεύων ἔλεγεν ὁ τρισόβλιος· «Ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.» (Γαλ. β' 10.) Μὲ τοιοῦτον τρόπον νεκρώσας τὸν ἑαυτὸν του ὁ μακάριος Σαλαμάνης, ὡς ἄλλος οὐδεὶς πώποτε, διήνυσεν τὴν ζωὴν του, ἕως οὗ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα χορεύῃ αἰωνίως (1).

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν τῷ Παρίῳ (2) βληθέντες ἐν λάκκῳ τελειοῦνται.

» Ἐνδον βόθρου χωροῦσι Μάρτυρες δύο,

Μάρτυρες δύο.

» Θείου πόθου βάλλοντος ἔξω τὸν φόβον (3).

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

τῶν γεωργῶν τοὺς καρποὺς, ἐδίδασκεν αὐτὸν ὁ Ὄσιος νὰ ἦναι φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων εἰς τοὺς ἀδελφοὺς· ἐκεῖνος δὲ ἔμενε σκληρὸς καὶ ἀμετάθετος, ὅθεν ἐν πράγματι ἐγνώρισε τὴν ἐκ τῆς ἀπειθείας καὶ σκληρότητός του βλάβην. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐστάθησαν ἀκίνητοι οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξης του, καὶ αἱ ἡμίονοι δὲν κατῶρθονον νὰ τὴν σύρωσι. Τότε εἰς τῶν φίλων του εἶπεν αὐτῷ, ὅτι τοῦτο τῷ ἠκολούθησε διότι τὸν καταράται ὁ Ὄσιος. Ὅθεν πηδήσας ἐκ τῆς ἀμάξης ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὄσιον, καὶ πεσὼν εἰς τοὺς πόδας του καὶ καταφιλῶν τὰ ῥυπαρὰ ἱμάτιά του, παρεκάλει αὐτὸν νὰ καταπραύνη τὸν θυμὸν· ὁ δὲ Ὄσιος τὴν παράκλησιν δεχθεὶς, ἔλυσε τοὺς ἀοράτους δεσμούς τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης, καὶ οὕτως ἔκαμε νὰ

φέρηται αὐτὴ κατὰ τὸ σῆμα εἰς τὸν δρόμον τῆς·
(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὄσιου τὸν Βίον συνέγραψεν ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ ἐννάτῳ τῆς Φιλοθέου ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρνήσθη.

(2) Παρίον ἦτο πόλις παραθαλάσσιος μὲ λιμένα, μεταξὺ Κυζίκου καὶ Λαμφάκου εὐρισκομένη, ἣ τις ἐκτίσθη ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς νήσου Πάρου, κατὰ τὸν Μελέτιον, ὅθεν ἔξ αὐτῶν καὶ Παρίον ὠνομάζεται.

(3) Σημειῶσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιοῖς, ἡ Μνήμη τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμένης ἔκτης Συνόδου, διότι αὕτη προεγράφη μετὰ τοῦ Συναξαρίου αὐτῆς κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ξένης, καὶ τῶν δύο αὐτῆς θεραπαινίδων.

Εἰς τὴν Ξένην.

- » Ἀποξενούται τοῦδε τοῦ βίου Ξένη,
- » Οὐ ζῶσα καὶ πρὶν ὡς ἀληθῶς ἦν Ξένη.

Ξένη.

Εἰς τὰς δύο θεραπαινίδας.

- » Θνήσκουσιν ἅμφω τῆς Ξένης αἱ δουλίδες,
- » Οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὐσαί ξένοι.
- » Οὐρανοῦ εἰς ξενίην Ξένη εἰκάδι ἦλθε τετάρτη.

Δουλίδες
β'.

Η μακαρία αὕτη καὶ αἰδιδίμος Ξένη ἦτον ἐκ τῆς μεγαλοδόξου πόλεως Ῥώμης, καταγομένη ἀπὸ γένος τίμιον καὶ ἀξέπαινον. Ὅταν δὲ οἱ γονεῖς τῆς Ἀγίας ἠθέλησαν νὰ ὑπανδοῦσασιν αὐτὴν, καὶ ἦσαν ἤδη ὅλα τὰ τοῦ γάμου ἐτοιμα, τότε ἡ Ἀγία, συμπαραλαβοῦσα δύο θεραπαίνας, ἐξῆλθε τοῦ νυμφικοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐπιβιβασθεῖσα εἰς πλοιάριον, ἀνεχώρησε διελθοῦσα λοιπὸν διαφόρους τόπους ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μύλασσαν, ἡ ὁποία εἶναι φρούριον ὀχυρὸν Μεσσι κεινῶς ὀνομαζόμενον καὶ εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Καρίαν, μετ' ἑθρόνον Ἐπισκόπου τετιμημένη ὑπὸ τῶν Σταυρουπόλεως· μᾶλλον δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀποκατέστη ἡ Ὁσία παρὰ τοῦ θεοπεσίου Παύλου τοῦ Μοναχοῦ καὶ Πρεσβυτέρου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν νῆσον Κῶ (1) φανερὸς θεόθεν εἰς αὐτὴν, τὴν ὠδήγησεν εἰς τὰ κρεῖττω καὶ εἰς τὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴν.

Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐν τῇ πόλει Μυλάσση, κατασκευάσασα ἡ μακαρία μικρὸν Ναὸν εἰς ὄνομα τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος, πολλὴν ἀσκησιν μετεχειρίζετο μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν τῆς καὶ μετ' ἄλλων τινῶν ὀλίγων παρθένων, αἱ ὁποῖαι συνήχθησαν ἐκεῖ· ὅθεν διὰ τῆς ἀποχῆς ὄλων τῶν ἡδονῶν τῶν αἰσθησέων ἀνεβίβασε τὸν ἑαυτῶν τῆς ἡ τρισολβία εἰς αὐράνιον πολιτείαν. Καλῶς οὖν διανύσασα τὴν ζωὴν τῆς, ἀφ' οὗ ὁσίων καὶ μακαρίως ἐκοιμήθη, ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τοιαύτην μαρτυρίαν. Ἐν πλήρει δηλ. μεσημβρίᾳ, τοῦ ἡλίου καθαρῶς λάμποντος, ἐφάνη σταυρὸς εἰς τὸν Οὐρανὸν σχηματιζόμενος δι' ἀστέρων καὶ τὸν φαινόμενον ἐκεῖνον ἀστεροειδῆ σταυρὸν περιέκλειεν εἰς τὸ μέσον χορὸς ἐξ ἑπτὰ ἄλλων ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν περίξ. Ἐφαίνετο δὲ ὁ σταυρὸς καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀστέρων, ὅτι συνῶδευον τὸ φέρετρον τῆς Ὁσίας, διότι ὅταν ἐκεῖνο ἐκινεῖτο, τότε συνεκινεῖοντο καὶ αὐτὰ, καὶ ὅταν ἐκεῖνο ἴστατο, τότε καὶ αὐτὰ ἐσταμάτων, ὥστε ἐφαίνετο, ὅτι ἦσαν ταῦτα στέφανος τῆς μακαρίας Ξένης, ὅς τις ἐδόθη εἰς αὐτὴν παρὰ Θεοῦ, ἀντὶ τῆς πολυχρονίου νηστείας, χαμωνίας, ἀγρυπνίας καὶ παρθενίας τῆς· καὶ τοῦτο εἶναι φανερόν, διότι ὅταν τὸ ἅγιον Λεῖψανον τῆς Ὁσίας ἐκαλύφθη ἐν τῇ γῇ καὶ δὲν ἐφαίνετο, τότε καὶ ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀστέρων ἐγίναν ἀφανεῖς καὶ ἀόρατοι. Ἐφανερώθησαν δὲ τὰ περὶ τῆς Ὁσίας ὑπὸ μιᾶς ὑπηρετρίας τῆς, ἡ τις, ὅταν ἐτελεύτα ἡ Ὁσία, διηγήθη περὶ αὐτῆς τίς ἦτο, ποῖαν εἶχε πατρίδα, καὶ ἐκ ποίου ἐπισήμου γένους κατήγετο· καὶ ὅτι πρότερον μὲν ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν γονέων τῆς Εὐσεβία, ὕστερον δὲ αὐτὴ ὠνόμασε τὸν ἑαυτῶν τῆς Ξένην, θέλουσα νὰ κρυβῆ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους διὰ ταπεινωσιν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Παύλου, Ηαυσίριου καὶ Θεοδοτίωνος, τῶν ἀδελφῶν.

Εἰς τὸν Παῦλον καὶ Ηαυσίριον.

- » Ηαυσίριον καὶ Παῦλον ἅμφω συγγόνους,
- » Ποτάμιος βόυς καὶ συνᾶθλος δεικνύει.

Παῦλος.
Ηαυσίριος.

Εἰς τὸν Θεοδοτίωνα.

- » Ἰδοὺ τράχηλος, ἐλθέτω δὴ τὸ ξίφος,
- » Θεὸν ποθῶν ἐπραξε Θεοδοτίων.

Θεοδοτίων.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναισίς γράφεται, ὅτι ἐφάνη ὁ Μοναχὸς Παῦλος τῇ Ὁσίᾳ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς βίος αὐτῆς εὐρίσκειται ἐν τῇ Λαύρα ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ ἡ «κατὰ καὶ ξένος τῆς θαυμαστῆς Ξένης βίος».

Οὗτοι ὑπῆρξαν κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, Ἀρμανοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Ἐλεσπατρίδι, τῇ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπισκοπῆσιν (τῇ νῦν Σουέζ), ἐν ἔτει αἰ-
 ῆσαν δὲ καὶ οἱ τρεῖς αὐτάδελφοι. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος καὶ Παυσίριος ἔγιναν Μοναχοὶ ἐκ νεα-
 ρᾶς ἡλικίας, ὁ δὲ Θεοδοσίω ἦτον εἰς τὰ ὄρη μετὰ τῶν κλεπτῶν· συλληφθέντες δὲ ἀπὸ τὸν Ἡ-
 γεμόνα, ὁ μὲν Παῦλος τριακονταετής, ὁ δὲ Παυσίριος εἰκοσιπενταετής, ὡμολόγησαν παρῆρσιαν
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν. Τότε ὁ ἀδελφὸς αὐτῶν Θεοδοσίω, μαθὼν ὅτι συνελήφθησαν, ἀφήκε
 τὰ ὄρη καὶ τοὺς κλέπτας, καὶ ὑπέγε ἵνα τοὺς ἴδῃ καὶ τοὺς ἀποχαιρετίσῃ· βλέπων δὲ αὐτοὺς
 ὅτι ἐκρίνοντο ἀπὸ τὸν Ἡγεμόνα, νὰ πλησιάσῃ μὲν δὲν ἐτόλμησεν, ἀλλ' ἐλθὼν εἰς ἀπόκεντρον
 τινὰ τόπον, ἐσυλλογίζετο ποίαν ἄρα γε κληρονομίαν καὶ δόξαν θὰ ἀπολαύσωσιν οἱ ἀδελφοὶ του.
 Ὅθεν θερμανθεὶς τὴν καρδίαν ὑπὸ τῆς Θεῆς χάριτος, ἐπέστρεψε, καὶ παρασταθεὶς ἐνώπιον τοῦ
 Ἡγεμόνος, ὡμολόγησε καὶ αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ Χριστιανόν· εἶτα ὀρμήσας κατ' αὐτοῦ, τὸν ἐ-
 κρήμνισεν ἀπὸ τὸν θρόνον του. Εὐθὺς λοιπὸν διαπερῶσαι πεπωρωμένα καρφία εἰς τὰς πλευράς του
 καὶ εἰς τὴν κοιλίαν του, ἐπειτα ἀποκεφαλίζουσιν αὐτόν, καὶ οὕτω λαμβάνει ὁ αἰδύμος τοῦ Μαρ-
 τυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Παῦλος καὶ Παυσίριος ριφθέντες εἰς ποταμὸν, ἔλαβον τέλος τοῦ
 Μαρτυρίου των.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βαβύλα τοῦ ἐν Σικελίᾳ, καὶ Ἀγαπίου καὶ Τιμοθέου, τῶν
 μαθητῶν αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Βαβύλαν.

* » Πρὶν Βαβύλας ἤθλησε κατὰ Δαιμόνων,

Βαβύλας.

* Ἡθλησε λοιπὸν καὶ διὰ τῶν αἱμάτων.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον καὶ Τιμόθειον.

* Τὸν Ἀγάπιον συνάμα Τιμοθέου,

Ἀγάπιος.

* Ἐαφῶς μιμητὰς οἶδα τοῦ διδασκάλου.

Τιμόθεος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βαβύλας κατήγετο μὲν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἐγεννήθη δὲ
 ὑπὸ εὐγενῶν καὶ φιλοθεῶν γονέων εἰς τὴν ἐπίσημον Θεοπόλιν (1). Οὕτως λοιπὸν ἐπαιδεύθη
 ἐν παιδείᾳ καὶ καθεσίᾳ Κυρίου, καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὅποια φέρουσι τὸν ἀνθρω-
 πον ταχύτερον εἰς τὸν Θεόν. Ἀγαπήσας δὲ τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἐμίσησε τὸν κό-
 σμον· ὅθεν ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς του ἀπέθανον, διεμοίρασε τὸν πλοῦτόν του εἰς πτωχοὺς καὶ χήρας
 καὶ ὀρφανὰ, καὶ ἀπαλλάξας οὕτω τὸν ἑαυτὸν του πάσης βιωτικῆς παραχῆς καὶ φροντίδος, ἀνέβη
 εἰς τὸ ὄρος καὶ ἠσύχαζεν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δύο μαθητὰς, Ἀγάπιον καὶ Τιμόθειον. Ἐγινε
 δὲ καὶ Ἱεραεὺς, καὶ ἐτίμησεν ἀξίως τὸ τῆς Ἱερουσούνης ἀξίωμα· ὕστερον δὲ ἀναχωρήσας, ὑπῆ-
 γεν εἰς Ῥώμην.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἐκεῖ ἀμωμάροι Ἕλληνας προσεπάθειεν νὰ παραδώσωσιν αὐτὸν εἰς τοὺς Ἀρχον-
 τας, τὸν αὐτοῦ ἔνεκα, ἀφήσας τὴν Ῥώμην ὁ Ἁγιος, ὑπέγε· εἰς τὴν Σικελίαν ὁμοῦ μετὰ τοὺς δύο
 μαθητὰς του, καὶ ἐκεῖ διατρίψας ἀρκετὸν χρόνον, πολλοὺς ἀπίστους ὠδήγησεν εἰς τὴν θεο-
 γνωσίαν μετὰ τὴν ἐν αὐτῷ οἰκουσαν χάριν τοῦ Πνεύματος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ δὲν δύναται νὰ κρυβῆ
 πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη, κατὰ τὸ λόγιον τοῦ Ἐθαγγελίου, δια τοῦτο οὐδὲ ὁ μακάριος
 οὗτος ἐδυνήθη νὰ κρυβῆ ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα τῆς Σικελίας· ὅθεν κρατήσας ὁ Ἀρχων αὐτόν τε
 καὶ τοὺς δύο του μαθητὰς, ἅμα εἶδεν ὅτι μετὰ παρῆρσιαν ὡμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθι-
 νόν, πρῶτον μὲν τοὺς εἶδεν τοσοῦτον ὥστε κατεκακύνισαν τὰ σώματά των, ἐπειτα δὲ διέ-
 ταξε τοὺς στρατιώτας νὰ τοὺς περιεγάγωσιν εἰς τὴν πόλιν, καὶ συγχρότως νὰ τοὺς τιμωρῶσιν

(1) Θεοπόλιν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει ἐδῶ ὁ τὰ
 Συναξάρια συνάξας τὴν πόλιν τῆς Ἀντιοχείας· αὐ-
 τη γὰρ Θεοπόλις κατ' ἐξαιρετικὸν λόγον ὀνομάσθη,
 διότι οὐδεὶς ποτε γενομένων ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν τῷ
 τρίτῳ χρόνῳ Τιβερίου τοῦ Θρακῆς, τοῦ βασιλεύσαν-

τος ἐν ἔτει 578. ἐφοβοῦντο οἱ πολῖται, καὶ ἐπέγραφεν
 ἕκαστος εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον «Χριστὸς μετ' ἡμῶν·
 «στήτω», καὶ οὕτως ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν κα-
 τάπτωσιν τοῦ σεισμοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικηφόρος.

ἀπαθρώπως με διαφόρους τιμωρίας, ἀπ' ἑνὸς μὲν ἵνα τιμωρῶν αὐτοὺς φοβίσῃ τὰς πόλεις τῆς Σικελίας, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἵνα κορίσῃ τὸ πάθος καὶ τὴν ὀργὴν ἣν ἔτρεφε κατὰ τῶν Ἀγίων. Οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες ἐνεδυναμοῦντο εἰς τὰ βασανιστήρια, ἐλπίζοντες ὅπως καὶ ἀποβλέποντες εἰς τὰ αἰώνια ἀγαθὰ. Τὴν ἐπιούσαν δὲ κατέσφαξε τοὺς Ἀγίους διὰ μαχαιρῶν, καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἔρραψεν εἰς πυρᾶν δὲν ἔβλαψεν ὅμως ταῦτα παντελῶς τὸ πῦρ, ἀλλὰ σῶα καὶ ἀβλαβῆ διαφυλάχθησαν, καὶ λωβάντας αὐτὰ τινὲς Χριστιανοί, τὰ ἐνεταφίασαν τιμίως ἐν τῇ ἰδίᾳ νήσῳ τῆς Σικελίας.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μακεδόνιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Μονῶν ἀπέιρων πατρικῆς οἰκίας,
» Μακεδόνιος, Χριστῆ, λαμβάνει μίαν.

Μακεδόνιος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μακεδόνιος καλαιστέραν καὶ ἀγωνιστήριον μετεχειρίζετο τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, διότι ἐκεῖ εἶχε τὴν ἀσκήσιν καὶ κατοικίαν του, ὅτε μὲν ἡσυχάζων εἰς τοῦτον τὸν τόπον, ὅτε δὲ εἰς ἐκεῖνον, καὶ ἄλλοτε μεταβαίνων εἰς ἄλλον, εἰς Φοινίκην δηλαδὴ καὶ εἰς Συρίαν καὶ εἰς Κιλικίαν ἐποίει δὲ τὰς μεταβάσεις ταύτας ἵνα ἀποφεύγῃ τὰς ἐνοχλήσεις, τὰς ὀπείας τῶ ἐπρόξενον οἱ προστρέχοντες εἰς αὐτόν. Διήλθε λοιπὸν ὁ μακάριος τεσσαρακονταπέντε ἔτη χωρὶς νὰ ἔχη ἀνω τῆς κεφαλῆς του σκητὴν, ἢ καλύβην, ἢ ἄλλην τινὰ σκέπην, ἀλλὰ ἰσταμένος ἐντὸς βαθέως λάκκου (1). Ὅταν δὲ ἔγινε γέρον, ἐπέστη εἰς τοὺς παρακαλοῦντας αὐτόν καὶ κατεσκεύασε μίαν καλύβην ἀκολουθῶν δὲ μετεχειρίζετο πρὸς κατοικίαν μικρὰ πνα κελλία, ὅχι ἐδικά του, ἀλλὰ ζέτα. Ὅθεν διήνησεν ἀκόμη ἑτέρα εἰκοσιπέντε ἔτη, ὥστε τὰ ἔτη ὅλα τῆς ζωῆς του συμποσοῦνται εἰς ἑβδομήκοντα· ἐπειδὴ δὲ ἐτρέφετο μὲ μόνον κριθὴν καὶ ὕδωρ εἰς διαστήματα τεσσαράκοντα ἔτων, ἔπεσεν ὁ αἰοιδιμος ὑστερον εἰς ἀσθένειαν, διὸ καὶ ἔζη εἰς πὸ ἔξῃς μὲ μικρὸν τεμάχιον ἄρτου καὶ μὲ ποτὸν ἀπλοῦ ὕδατος. Μὲ τοιαύτην θαυμασίαν ἀσκήσιν ζῶν, ἠξιώθη παρὰ Κυρίου νὰ ποιῇ θαύματα, ἤτοι νὰ διώκῃ Δαιμόνια ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ ἰατροῦθῃ διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας, καὶ νὰ ἐκτελῇ ἄλλα πολλὰ παράδοξα.

Εἰς τοῦτον τὸν Ὅσιον ἔφερον ποτὲ γυναῖκα τινὰ, ἣ τις ἐνεργεῖα τοῦ Διαδόλου ἔτρωγε καθ' ὑπερβολὴν, διότι ἔτρωγε καθ' ἑκάστην τριάκοντα κατοικησίμους ὄρνιθας καὶ δὲν ἐχόρταινεν, ἀλλὰ ἀκόμη ἐπέινα. Παρεκάλουν λοιπὸν τὸν Ὅσιον οἱ συγγενεῖς τῆς γυναίκος, ἵνα εὐσπλαγχνισθῇ καὶ ἰατροῦσῃ αὐτήν, ἣ τις εἶχεν ἐξοδεύσῃ ὅλην αὐτῆς τὴν περιουσίαν εἰς τροφήν τῆς· ὅθεν εὐσπλαγχνισθεὶς ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶτα βαλὼν τὴν δεξιάν του χεῖρα ἐν ὕδατι, καὶ σφραγίσας αὐτὸ μὲ τὴν σωτήριον σφραγίδα τοῦ Σταυροῦ, διέταξε νὰ τὸ πῆῃ ἢ πάσχουσα γυνὴ, καὶ οὕτως ἔκαμεν αὐτὴν νὰ τρώγῃ κατὰ φύσιν, καὶ νὰ ἀρχῆται εἰς ἡμίσειαν ὄρνιθα μόνον. Γνησίως λοιπὸν δουλεύσας τῶ Θεῷ ὁ αἰοιδιμος ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (2).

(1) Ὅθεν λέγει ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἐκ τοῦ λάκκου ἐκείνου ὠνόμαζον τὸν Ὅσιον Γουβάν, διότι Γουβὰ εἰς τὴν Συριακὴν γλῶσσαν δηλοῖ λάκκος. Ὁ Θεοδώριτος γὰρ γράφει καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν Βίον ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τρίτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅστις λέγει καὶ τοῦτο, ὅτι αὐτὸς ὠνομάζετο Κριθοφάγος, ἐπειδὴ τροφήν του εἶχε κριθὴν, ὅχι κατεσκευασμένην ψωμίον, ὅχι βεβρασμένην, ἀλλὰ μόνον κοπανισμένην καὶ βεβρεγμένην μὲ νερόν.

(2) Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα ὁ Θεοδώριτος· ὅτι μίαν φορὰν ὑπῆγε στρατηγὸς τις εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου κατοικεῖ ὁ Ὅσιος, ἵνα κυνηγήσῃ. Βλέπων δὲ μακρόθεν τὸν Ὅσιον, καὶ μαθὼν παρὰ τῶν ἀνθρώπων του, ποῖος εἶναι, εὐθύς ἐπήδησε κατὰ ἐκ τοῦ ἵπ-

που του, καὶ πλῆσιάσας τὸν ἐχαιρέτισεν· εἶτα τὸν ἠρώτησε, τί κάμνει ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος. Ὁ δὲ Ὅσιος τὸν ἀντηρώτησε, καὶ σὺ, τί ἀνέβης ἐδῶ νὰ πράξῃς; ὁ στρατηγὸς ἀπεκρίθη, ἦλθον ἵνα κυνηγήσω· καὶ ἐγὼ, ἀνταπεκρίθη ὁ γέρον, καὶ ἐγὼ κυνηγῶ τὸν ἐδικόν μου Θεόν, καὶ ἀγαπῶ νὰ τὸν λάβω, καὶ ποθῶ νὰ τὸν ἴδω, καὶ δὲν θέλω ἀφήσει τὸ καλὸν τοῦτο κυνήγιον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ στρατηγὸς, ἐθαύμασε, καὶ ὀφελήθη, ἀνεχώρησεν. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἠλεγξε τοὺς στρατιώτας οὓς ἔσειλεν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἵνα θανατώσωσι τοὺς ἀνθρώπους ἐκεῖνους, οἱ τινες ἐκρήμνισαν ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς ἀνδριάντας τῆς συζύγου του· διότι καταβάς οὗτος ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐκράτησε τοὺς ἀποσταλέντας δύο στρατηγούς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, οἱ δὲ μαθόντες ποῖος εἶναι, εὐ-

Τῆ αὐτῆ ἡμέρῃ γέγονεν ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.

» Στεφθεῖς, Ἀναστάσιε, τῶν ἄθλων χάριν,
» Παρέσχες ἡμῖν λειψάνων σῶν τὴν χάριν.

Ἀναστασίου
Ἀνακομιδῆ.

* **Α**φ' οὗ ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ Μοναστηρίου τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, ὁ καὶ γέρον τῶν Ὁσιομάρτυρος Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ἔμαθεν ὅτι ὁ πνευματικὸς αὐτοῦ υἱὸς Ἀναστάσιος ἐπεθύμησε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν εὐσέβειαν, παρεκάλεσεν ὅλην τὴν ἀδελφότητα νὰ δεηθῶσι τοῦ Θεοῦ, ἵνα τελειώσῃ καλῶς τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου· ἔγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν ἴδιον Ἀναστάσιον ἐπιστολὰς μέσον δύο ἀδελφῶν, ἐνδυναμόνων δι' αὐτῶν περισσότερο τὴν προθυμίαν του. Ὁ εἷς δὲ ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑπῆγε μετὰ τοῦ Μάρτυρος ἐκ τῆς Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν Περσίαν, καθὼς εἶχε παραγγελθῆ παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἵνα ὑπηρετῇ τὸν Μάρτυρα εἰς τὰ χρειώδη καὶ παρηγορῇ τὴν ψυχὴν του, ἡ ὁποία ἔπασχεν ἀπὸ τὴν κακοπάθειαν· καὶ πρὸς τούτους, ἵνα ὦν μετ' αὐτοῦ, καὶ βλέπων ἀφθαλμοφανῶς τούτου τὰ Μαρτύρια, ἡμπορῇ ὑστερον νὰ τὰ διηγηθῆ ἀσφαλῶς εἰς τὸν Ἡγούμενον καὶ εἰς τὴν ἀδελφότητα. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὁ μακάριος Ἀναστάσιος ἐτελείωσε τὸν μέγαν καὶ πολὺν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, ὑπῆγεν ὁ ἀπεσταλμένος ἐκεῖνος ἀδελφὸς ὁμοῦ μετ' ἄλλους φιλοθέους Χριστιανούς, ἵνα συστείλωσιν ἱερῶς καὶ ὀσίως τὸ μαρτυρικὸν ἐκεῖνου σῶμα· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὗρον τοὺς κύννας τρώγοντας μὲν τὰ τῶν ἄλλων σώματα, τούτου δὲ μόνου τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου τὸ Λείψανον μηδὲν ἔγγιζοντας, ἀλλὰ καθημένους καὶ φυλάττοντας αὐτὸ εὐλαβῶς. Ὅθεν λαβὼν αὐτὸ ὁ ἀδελφός, καὶ τιμήσας καθ' ὅσον ὁ καιρὸς ἐπέτρεπε, τὸ ἐνεταφίασεν εἰς τὸ ἐκεῖ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σεργίου, κατὰ τὸ δέκατον μὲν ἔτος τῆς βασιλείας Ἡρακλείου, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δὲ δευτέραν τοῦ παρόντος μηνός. Ἐμμεῖς δὲ ὁ ἀπεσταλμένος Μοναχὸς εἰς τὴν Περσίαν διατριβῶν ἐπὶ τινα χρόνον, καὶ συλλογιζόμενος πῶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ἡγούμενον ἀκινδύνως.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ δέκα ἡμερῶν ἐφρονεῖται ὁ δυσσεβὴς Χοσρόης, καὶ ἀφικνύεται εἰς τὴν Περσίαν ἕτερος Βασιλεὺς, συνωδευμένος μετ' Ῥωμαϊκὸν στρατεύμα, πολὺ πρὸς καὶ ἤπιος, καὶ κατὰ πάντα ἐναντίος εἰς τὸν Χοσρόην. Βλέπων λοιπὸν ὁ Μοναχὸς τὰ Ῥωμαϊκὰ στρατεύματα εἰς τὴν ξένην γῆν τῆς Περσίας, ὡς λαμπάδας ἀναμμένες ἐν τῷ σκότει, ἐχάρη καθ' ὑπερβολὴν, ἐπειδὴ ἠλευθερώθη ἀπὸ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐφοβείτο ἅτι ἐμελλε νὰ τῷ ἐπακολουθήσῃ καθ' ὁδόν· ὅθεν ἀποκαλυφθεὶς εἰς τὰ τῶν Ῥωμαίων στρατεύματα ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ Μοναχός, διηγήθη χαίρων εἰς χαίροντας τὰ περὶ τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου. Διὰ τοῦτο ἐγίνε συκοινωνός τῆς τραπέζης αὐτῶν καὶ συγκατοικίας, καὶ μετ' αὐτῶν διῆλθε τὴν χώραν τῶν Ἀρμενίων, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους ἔφθασεν εἰς τὸ Μοναστήριόν του φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ μοναχικὸν τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου κολόβιον, ἧτοι μανδύαν, τὸν ὁποῖον ἐφόρει μέχρι σχεδὸν τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου του.

Ὅς ἐπήδησαν ἀπὸ τὰ ἄλογα, καὶ ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατά του. Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτοὺς, νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἄνθρωπος ὢν, δὲν πρέπει νὰ δριγίληται ἀμέτρως κατὰ τῶν ὁμοίων του ἀνθρώπων, καὶ ἀντὶ τῶν ἐδικῶν του ἀψύχων εἰκόνων νὰ παραδίδῃ εἰς θάνατον τὰς τοῦ Θεοῦ εἰκόνας, ἧτοί τοὺς ἀνθρώπους· ἐν ᾧ μάλιστα, εἰς ἡμᾶς μὲν εἶναι εὐκολον πάλιν νὰ ἀναπλάσωμεν τὰς χαλκὰς εἰκόνας, εἰς δὲ τὸν Βασιλέα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ σφραγίστα σώματα εἰς τὴν ζωὴν· καὶ τί λέγω σώματα; οὐδὲ μίαν τρίχα δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς αὐτὸν νὰ κατασκευάσῃ.

Ταῦτα εἶπε μετ' Συρικκὴν γλῶσσαν· οἱ δὲ στρατηγοὶ

μεταγλωπτίσαντες ταῦτα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, τὰ ἀνέφερον εἰς τὸν Βασιλέα. Οὗτος ὁ Ὅσιος Μακεδόνιος διὰ προσευχῆς του ἔκαμε τὴν μητέρα τοῦ Θεοδώριτου νὰ γεννήσῃ υἱὸν αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεοδώριτον, τὸν ταῦτα γράφοντα, διότι ἦτο πρότερον στείρα καὶ ἄτεκνος· ὅθεν καὶ Θεοδώριτος ὠνομάσθη ὁ υἱὸς τῆς οὗτος, ὡς παρὰ τοῦ Θεοῦ δεδωρημένος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του ἐκινδύνευε νὰ ἀποβάλλῃ ὅταν ἐν γαστρὶ εἶχε τὸν Θεοδώριτον, τούτου ἕνεκα ὁ Ὅσιος ἔδωκεν αὐτῇ νερὸν εὐλογημένον παρ' αὐτοῦ καὶ ἔπιε, καὶ οὕτως ἐλυτρώθη ἐκ τοῦ κινδύνου. Ἀποθανόντος δὲ αὐτοῦ κατετίθη τὸ Λείψανόν του μετὰ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Ἀφραάτου καὶ Θεοδοσίου.

Διηγῆθη λοιπὸν ὁ Μόναχος εἰς ὄλην τὴν ἀδελφότητα τῶς γενναίας ἀγωνίας τοῦ Μάρτυρος προσέθετε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς δαιμονισμένος, ἅμα ἐνεδόθη τὸν ἄνωθεν μανθῶαν τοῦ Μάρτυρος, εὐθὺς ἐξεδύθη τὸ δαιμόνιον καὶ ἠλευθερώθη. Ὄταν δὲ ὁ Βασιλεὺς Ἑράκλειος, κατὰ τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς βασιλείας του, ἔφερεν εἰς Ἱερουσαλήμ τὰ τίμια ξύλα τοῦ Σταυροῦ, τὰ ὅποια ἐλαφωραγώγησεν ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης, τότε ἀπεστάλη καὶ εἰς Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον (1) τῶν Ῥωμαϊκῶν μερῶν εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Παλαιστίνης τὰ λειψάνα τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀναστασίου, δούς μὲν ἐκεῖ μικρὰν μερίδα τῶν ἁγίων λειψάνων, κρατήσας δὲ τὰ λοιπά. Ἡ δὲ τίμια κεφαλὴ τοῦ Μάρτυρος καὶ ἡ ἁγία του Εἰκὼν προσκυνοῦνται ὑπὸ τῶν πιστῶν ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἑρμογένους καὶ Μάμαντος. (2)

* » Ἑρμογένης, Μάμας τε τοῦ Χριστοῦ φίλοι,
» Θανεῖν δι' αὐτὸν οὐδόλως ἐδειλτων. Ἑρμογένης.
Μάμας.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φύλων, Ἐπίσκοπος Καλπασίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (3).

* » Φύλον βροτῶν προσῆξε τῷ Χριστῷ Φύλων,
» Ἄτε πρὸς αὐτοῦ προσλαβὼν θείαν χάριν. Φύλων.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φιλιππικὸς (4), Πρεσβύτερος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Καθὼς περ ἱπποῖς τοῖς πόνους κεχημένος,
» Χαίρων ἀνέπτη Φιλιππικὸς πρὸς Πόλον. Φιλιππικὸς.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βάρσιμος σὺν τοῖς δυοῖν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ξίφει τελειοῦται.

* » Τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς θείος εἰς συσχῶν πόθος,
» Θεῖον ποθεῖν ἔπειθεν ἐκ ξίφους τέλος (5). Βάρσιμος.

Ὁ Ὅσιος Ζωσιμᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (6).

* » Τίς τοὺς μακροὺς σου Ζωσιμᾶ φράσει πόνους;
» Καὶ τίς θανόντος τῶν πόνων σου τὰ στέφη; Ζωσιμᾶς.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου πλησίον τοῦ Ταύρου.

* » Ἐμὴ σε γλώσσα κήρυξ πῶς ἂν αἰνέση,
» Ὅν γλώσσα Χριστοῦ γηγενῶν μείζω λέγει; Προδρόμος.

(1) Ἦτοι τὸν τῆς παλαιᾶς Ῥώμης Πάπαν.

(2) Ἐν τῷ Μην. Β. Κουτλουμ. ἀπαντᾶται Μηνᾶς. Σ. Ε.

(3) Ὁ Φύλων οὗτος, ἢ Φίλων, ἐκ ποίας πατρὶδος κατήγετο καὶ ποίων γονέων ἦτον υἱός, ἀδελόν ἐστι. Γράφεται δὲ εἰς τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἦτο Διάκονος, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ὀνωρίου τῶν Βασιλέων, εὐρισκομένη εἰς Ῥώμην καὶ ἀσθενήσασα, ἔμαθεν ὅτι ὁ Θεὸς θεραπεύει τοὺς ἀσθενεῖς διὰ τοῦ Ἁγίου Ἐπιφανίου, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κύπρον τὸν Φίλωνα τοῦτον, ἵνα φέρῃ τὸν Ἐπιφάνιον εἰς τὴν Ῥώμην. Ἐκεῖ λοιπὸν ἀφιχθέντος τοῦ Φίλωνος, ὁ Θεὸς Ἐπιφάνιος κινηθεὶς ἐκ Θεῆας ἀποκαλύψας, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον τοῦ ἐν Κύπρῳ Καρπασίου, ἢ Καλπασίου ἐν ἔτει 401. (κατὰ τὸν Κάβε) ὅθεν ἀφῆσας εἰς αὐτὸν τὴν μερίμναν τῆς ἐν Κωνσταντία Ἐκκλησίας, ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην (ὄρα εἰς τὰ προλεγόμενα περὶ τῶν ὑπομνηματιστῶν ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ τῆς Ὀκτατεύχου). Σημειῶσαι ὅτι τοῦ Φίλωνος τούτου φέρονται ὑπομνήματά τινα εἰς τὴν Πεντάτευχον, καὶ δὴ καὶ εἰς τὸ ἄσμα τῶν ἁσμάτων, κατὰ τὸν Σουΐδαν.

(4) Ἐν τῷ Μηναιῷ τοῦ ἰδίου, Φίλιππος. Σ. Ε.

(5) Σημειῶσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ κατὰ τοῖς Μηναιοῖς ἢ Μνήμῃ Ἑλλαδίου τοῦ Κομενταρνοῦ, τοῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Θεοδοῦλης ἐλκυθέντος, διότι αὐτὴ ἐγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν Ἰανουαρίου.

(6) Ὁ Ζωσιμᾶς οὗτος εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ζωσιμᾶν, τὸν εὐρόντα τὴν Ὀσίαν Μαρίαν τὴν Αἴγυπτίαν καὶ ἐνταφιάσαντα αὐτήν, ὡς ἐν τῷ Βίῳ αὐτῆς ὁράται, καὶ δευτεροῦς ἐορτάζεται κατὰ τὴν τετάρτην τοῦ Ἀπριλίου. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ζωσιμᾶς ἀξιόλογα λόγια ἀφῆκεν ἡμῖν περὶ τῆς ὁργῆς ἐν σελίδι 499. τοῦ Εὐεργετινοῦ. Εἶπεν οὗτος, ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ νὰ νικήσῃ τις τὴν ὁργὴν εἶναι, τὸ νὰ ταράττηται μὲν, νὰ μὴ λαλῇ δέ· ἐκ δὲ τοῦ μὴ λαλεῖν ἔρχεται καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ ταράττηται ὕλως. Καθὼς καὶ ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς, ὅταν μὲν τὸ πρῶτον ἐξουδενώθη ὑπὸ τῶν Πατέρων εἰπόντων· «Τί καὶ ὁ αἰθιοῦς οὗτος ἔρχεται ἐν μέσῳ ἡμῶν;» τότε ἐταράχθη μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐλάλησεν, ὡς μόνος ἔλεγεν. Ὄταν δὲ δεύτερον ὑβρίσθη ὑπὸ τῶν κληρικῶν καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸ Ἱερατεῖον, οὐκ ἔταράχθη, ἀλλὰ καὶ τὸν

* Ὁ Ὁσίος καὶ ἀσεφόρος Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος, ὁ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).
 * Ἐν παρτί ὡς Ἰσακὸς Ἐξασκί, Πάτερ, Διονύσιος.
 * Καὶ τοῖς ἀσάρκοις νῦν συνευφραίνῃ Νόοις.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΕ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Θεολόγου.

» Θεοῦ γινώσκειν ὀρθοδόξως οὐσίαν,

» Χριστιανοὺς λεγᾶτον (2) ἐκ Γρηγορίου.

» Εἰκάδι Γρηγόριος θεοβήμων ἐκθανε κέμπτη.

Γρηγόριος.

Ο μέγας οὗτος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος καὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τξδ'. (3) καταγόμενος ἐκ τῆς δευτέρας Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς δὲ αὐτοῦ ἦσαν εὐγενεῖς καὶ δίκαιοι, Γρηγόριος καὶ Νόννα ὀνόματι, σεβόμενοι πρότερον ἐξ ἀγνοίας τὰ εἰδῶλα· ἀπ' οὗ δὲ ἐγέννησαν τὸν μέγαν τοῦτον Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας Γρηγόριον, τότε ἀνεγεννήθησαν καὶ αὐτοὶ δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, ἦτοι ἐβαπτίσθησαν, καὶ ὁ πατὴρ του ἐγένετο γνήσιος Ἀρχιερεὺς τῆς Ναζιανζοῦ, ἡ ὁποία τῶρα ὀνομάζεται τουρκεστὶ Συνασός. Φθάσας δὲ εἰς ἡλικίαν τινὰ ὁ Θεῖος Γρηγόριος, καὶ διελθὼν ὅλην τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν, καὶ ὅλην τὴν ἐξωθεν καὶ ἐσωθεν φιλοσοφίαν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγένετο ἐξηγητὴς καὶ διδάσκαλος τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου· διότι τοῦτον ἀναφέρει εἰς τοὺς ἐγκωμιαστικοὺς καὶ ἐπιταφίους λόγους οὗς συνέγραψε καὶ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, καὶ εἰς τὸν Γρηγόριον τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν του Κρησάρειον, καὶ εἰς τὴν ἀδελφήν του Γοργονίαν. Ὅθεν ὅσοι συνέγραψάν τι περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅλοι δὲν ἠρύσθησαν πληροφορίας ἀλλαγῶθεν, ἢ ἐκ τῶν ἐδικῶν του λόγων.

Ἄρκει δὲ μόνον νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα περὶ τοῦ μεγάλου τούτου Πατρὸς, ὅτι ἐὰν ἐπρεπε νὰ γίνῃ εἰς στύλος ἐμψυχὸς καὶ ζωντανὸς, συντεθειμένος παρ' ὅλων τῶν ἀρετῶν, ὁ στύλος οὗτος ἦτον ὁ μέγας Γρηγόριος· διότι ὑπερνικήσας μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκιοῦντας κατὰ τὴν πράξιν, εἰς τόσῃ ἀκρότητα τῆς θεωρίας ὑψώθη, ὥστε ὅλοι ἐνικῶντο ὑπὸ τῆς σοφίας του, τόσον εἰς τοὺς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα, ὅθεν καὶ ἀπέκτησε κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον τὸ νὰ ἐπονομάζεται Θεολόγος. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σώματος, μέτριος μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ὀλίγον δὲ ὠχρὸς ἐνταῦτῳ καὶ χαρίεις, εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν ρίνα, τὰς ἀφρῶς ἴσας, ἐβλεπεν ἡπίως καὶ καταδεκτικῶς, εἶχε τὸ δεξιὸν ὄμμα ἑρρότερον τοῦ ἀριστεροῦ, ἐφαίνετο δὲ καὶ ἐν σημεῖον πληγῆς εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του (4)· εἶχε τὸ γένειον ἀρ-

ἑαυτὸν του ἐπέπληξεν, εἰπὼν· «Σποδόδερμι, μελανὴ, καλῶς σοι ἐποίησεν, μὴ ὦν γὰρ ἄνθρωπος, τί ἐργη ἐν μέσῳ ἀνθρώπων;» ὅθεν ἄς παύσωμεν τοῦ νὰ λέγωμεν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον τὸ νὰ μὴ ταράττηται τις ὅλως ἐκ τῆς ἀργῆς. Καὶ δὲν ἀκούομεν τὸν Δαβὶδ λέγοντα· «Ἠτιμάσθη (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) καὶ οὐκ ἐταράχθη»;

(1) Τὸν βίον τούτου ἔρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον. Τούτου ἡ ἀσματικὴ Ἀκολουθία εἰρίσκεται τετυπωμένη ἐν ἰδίᾳ φυλλάδι, καὶ ὀβουλόμενος ἄς τὴν ζητήσῃ.

(2) Σημειώσαι, ὅτι κατὰ τὸ μδ'. βιβλ. τῶν Βασιλικῶν τίτλῳ α'. λεγᾶτον εἶναι διαρεῖα ἐν διαθήκῃ καταλειφθεῖσα. Λέγει λοιπὸν τὸ ἀνωτέρω Ἰαμβλικὸν δι-στικῶν, ὅτι τὸ νὰ γινώσκωσι πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι μίαν

οὐσίαν Θεοῦ (τρῆς δὲ ὑποστάσεις), τοῦτο ἐδόθη εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ἐκ τοῦ Γρηγορίου ὡς μία διαρεῖα καὶ ἐνδιέθηκος κληρονομία· ὅθεν καὶ ὁ Θεολόγος οὗτος, μὲ διάφορον τρόπον ἀπὸ τοῦς ἄλλους Θεολόγους, ὀνομάζεται Τριαδικὸς Θεολόγος, καθότι εἰς ἕκαστον σχεδὸν λόγον του ἀναφέρει περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς μιᾶς αὐτῆς οὐσίας καὶ φύσεως. Φαίνεται δὲ, ὅτι ἡ λέξις αὕτη παρελήφθη ἐκ τῆς λατινικῆς γλώσσης.

(3) Ὁ Θεολόγος Γρηγόριος ζῆσας ὑπὲρ τὰ 80 ἔτη, ἀνεπαύθη τῷ 391. Σ. Ε.

(4) Τοῦτο τὸ σημεῖον ἐγένετο εἰς τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς ἐξῆς αἰτίας· Ὅταν ὁ Θεῖος Πατὴρ ἦτο παρὸν μικρὸν, κόψας βέργαν ἀπὸ φυτὸν λυγαρίας, βίβλως ἐστράψεν αὐτὴν καὶ τὴν κατέστρεψε κυκλοειδῶς

κούντως μὲν δασύ ἀλλ' ὄχι καὶ μακρὸν ἦτο φαλακρὸς καὶ λευκὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐφάνησαν τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του, οἰονεὶ καπνισμένα.

Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὴν ἀγιωτάτην μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, εἰς τὸ ἔμβασμα τοῦ τόπου τοῦ καλουμένου Δαμνίνου καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων μεγάλων Ἀποστόλων, ὅπου τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἀπεθησαύρισεν ὁ φιλόχριστος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει ριβ'. ἤτοι 912. ἀφ' οὗ ἔφερεν αὐτὸ ἀπὸ τὴν Ναζιανζῶ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) Τὸν ἑλληνικὸν Βίον τοῦ Ἀγίου τούτου συνέγραψε Γρηγόριός τις, οὗ ἡ ἀρχή· « Συγκαλεῖ μὲν ἡμᾶς ὦ ἄνδρες » (σώζεται ἐν τοῖς ἐκδεδομένοις καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πουπλίου.

» Ζωὴν ἔνυλον Πούπλιος καταστρέφει,

Πούπλιος.

» Καὶ τὴν ἄλλον καὶ νοητὴν λαβάνει.

Ὁ ὅσιος ὁ Ὁσίος κατήγετο ἐκ τινος τάγματος Βουλευτικοῦ, πατριδα ἔχων τὴν ἐν τῷ Εὐφράτῃ ποταμῷ πόλιν Ζεῦμα ὀνομαζομένην, (ἢ τις ὀνομάζεται οὕτω, διότι κατὰ τὸν τόπον ἐκείνον ὁ Βασιλεὺς Ξέρξης πολυάριθμον στόλον συναθροίσας, ἐγεφύρωσε τὸν ποταμὸν, καὶ ἐζευξεν αὐτὸν μὲ τὴν στερεάν, ὡς λέγει ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου ταύτου συγγράψας, ἐν τῷ πέμπτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας). Οὗτος λοιπὸν ἀνέβη εἰς ὑψηλὸν τι ὄρος, ἀπέχον τῆς ῥηθείσης πόλεως τριάκοντα στάδια, ἦται ὡς ἐγγίσιτα τέσσαρα μίλια, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσσε μικρὸν κελλίον ὅσα δὲ πράγματα καὶ ὑποστατικά ἐκληρονόμησε παρὰ τῶν γονέων του, ὅλα τὰ διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔζη μὲ πᾶν εἶδος ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς. Ὅθεν, ἐπειδὴ ἡ φήμη του ἐκηρύσσεται πανταχοῦ, διὰ τοῦτο ἔτρεχον πολλοὶ ἀδελφοὶ εἰς αὐτὸν, ἵνα συμμερισθῶσι καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἀπκτητικούς του ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους διέταξε καὶ ἐκτίσσαν κελλία μικρὰ ἐν οἷς ἡσύχαζον. Συνεχῶς δὲ ὁ Ὁσίος ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ παρετήρει, μήπως εὕρισκῃται εἰς τὸ κελλίον τινὸς ἀδελφοῦ τί περιττὸν καὶ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν.

Ἀλλὰ καὶ τὸν ἄρτον τὸν ὅποιον ἔτρωγον οἱ ἀδελφοί, τὸν ἐστάθμιζε μὲ ζυγαρίαν, καὶ ἐὰν εὕρισκον εἰς κελλίον τινὸς περισσότερον τοῦ διορισμένου μέτρου, ὠνόμαζε τὸν ἀδελφὸν ἐκείνον γαστρίμαργον καὶ φιλόσαρκον· εἰ δὲ ἐβλεπέ τινα ἀδελφὸν, ὅτι διεχώριζε τὰ πίτυρα ἀπὸ τοῦ ἀλευρον, ἔλεγε περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἀπολαμβάνει τὴν τρυφήν τῶν Συβαρταῶν, οἱ τινες κατηγοροῦντο ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν ὡς τρυφηλοί. Μετέβηκε δὲ καὶ τὴν νύκτα εἰς τὴν θύραν ἐκάστου ἀδελφοῦ, καὶ εἰ μὲν εὕρισκον αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα καὶ προσευχόμενον, ἀνεχώρει σιωπηλῶς, εἰ δὲ ἠνώσκει αὐτὸν ὅτι κοιμάται, διὰ μὲν τῆς χειρὸς του ἐκτύπα τὴν θύραν τοῦ κελλίου του, διὰ δὲ τῆς γλώσσης του ἐπληθετε καὶ κατηγορεῖ τὸν κοιμώμενον ἀδελφόν. Ὅθεν διὰ τῆς τωιαύτης συνεχοῦς ἐπιμελείας καὶ ἐπισκέψεως τοῦ Ὁσίου, πολλοὶ ἀδελφοί, οἰονεὶ διὰ σπόγγου, ἀπέμαξαν ὅλας του

ἀπολυθεῖσα δὲ ἡ βέρα, ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ τὸν ἐπλήγωσεν. Ὅθεν τὸ σημεῖον τῆς πληγῆς ἐφαίνετο εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του ἕως οὗ ἐτελεύτησε καὶ μάλιστα παρετήρησαν τινες, ὅτι τὸ σημεῖον αὐτὸ φαίνεται ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἁγίαν κάραν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, τὴν εὕρισκωμένην ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου. Τοῦτο τὸ διηγείται αὐτὸς οὗτος ὁ ἅγιος διὰ στίχων ἠρωϊκῶν εἰς τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπη. Χαρίεν δὲ εἶναι τὸ θαῦμα ὁπερ ἐποίησεν ὁ Θεολόγος οὗτος Γρηγόριος, τὸ ὁποῖον γράφει ὁ Δοσίθεος σελ. 679. τῆς Δωδεκαβίβλου. Μῆλαχ δὲ Τρυφλὸς, ὅταν ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ἐν ἔτει κκ'. ἐνωθέχισεν ἐν παιδίον τοῦ προκατόχου Βασιλέως Δέσποτος τοῦ Ἀρμενίου, τὸ νεώτερον τὸ ὁ-

ποῖον ἔζησε μὲν ἀφ' οὗ εὐνοχίσθη, ἐκρατήθη ὁμοίως ἡ φωνὴ του. Ὅθεν ἐκλαίεν ἐμπροσθεν τῆς Εἰκόνης τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, παρακαλοῦν τὸν ἅγιον νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ τὴν προτέραν φωνήν. Τὴν νύκτα δὲ εἶδε, κατὰ τὸν Ζωναρᾶν, ἐν ὁράματι τὸν μέγαν Γρηγόριον λέγοντα αὐτῷ· Ἐκούσα τῆς προσευχῆς σου, καὶ τὸ ζήτημά σου ἀπέλαβες. Καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐξύπνησε, καὶ λαβὼν τὸ βιβλίον τοῦ Θεολόγου, ἐξεφώνησε· Πάριεν Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς, καὶ πάλιν Μυστήριον· (τὸν εἰς τὰ Φῶτα δηλαδὴ λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς) καὶ παραχρῆμα ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἁγίῳ, τὸ παιδίον. Ἡ Ἀνακομιδὴ δὲ τοῦ Λεῖψανου τοῦ ἁγίου τούτου ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ παρόντος.

τὰς ἀρετὰς ἐκ τούτων ἦτο καὶ ὁ Θεότεκνος καὶ Ἀφθόνιος, οἳ τινες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ὁσίου, ἐδέχθησαν τὴν προστασίαν καὶ ἡγουμενίαν τῶν ἀδελφῶν (1). Οὕτω λοιπὸν καλῶς ἀγωνισάμενος ὁ ἀοίδιμος Πούπλιος, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Πάσης ἀποστάς ἀγάπης κόσμου Μάρης,
» Εἰς θεῖον ὕψος ἦκε θείας ἀγάπης.

Μάρης.

✱ Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μάρης, νέος ἐτι ὦν καὶ ἐν τῷ κόσμῳ διατελών, ἦτον ὠραῖος καὶ καλόφρωνος· ὅθεν ἐστολίζε τὰς ἐορτὰς καὶ πανηγύρεις τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων διὰ τῶν γλυκυτάτων αὐτοῦ μελῶν καὶ ᾠσμάτων. Ἠγάπα δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ προθύμως ἐξετέλει· ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα μὲν αὐτοῦ ἐφύλαττε καθαρὸν ὁ ἀοίδιμος, τὴν δὲ ψυχὴν του ἐτήρει ἀμωμον καὶ ἀσπιλον, καίτοι ἐν μέσῳ τῶν παγίδων τῶν ἡδονῶν εὐρισκόμενος, καὶ συναναστρεφόμενος μὲ κοσμικοὺς ἀνθρώπους. Ὅταν δὲ ἠθέλησε νὰ ἀρνηθῇ τὸν κόσμον, ὑπῆγεν εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Ὀμήρου, καὶ ἐκεῖ κτίσας μικρὸν κελλίον, ἐκλείσθη ἐν αὐτῷ, καὶ διήνησεν ἔτη τριακονταεπτά· καίτοι δὲ τὸ κελλίον του πολλὴν ὑγρασίαν ἐδέχετο ἀπὸ τοῦ πλησίον ὄρους, ἐκ τῆς ὁποίας αὐτὸς πολὺ ἐβλάπτετο, μὴ δύναντο δὲν ἠθέλησεν ὁ ἀοίδιμος νὰ ἀλλάξῃ τὸ κελλίον ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐμεινεν ἐν αὐτῷ, ἕως οὗ ἐτελείωσε τὸν δρόμον τῆς ζωῆς. Οὗτος ἡγάπα μὲν τὴν ἀπλότητα, ἀπεχθαίνετο δὲ ὅλως τὰ ποικίλα ἦθη καὶ τὰς πνευματικὰς, καὶ ὠρέγετο μᾶλλον τὴν πτωχείαν ἢ τὸν πλοῦτον· ὅθεν ἐφόρει ἱμάτια ὑφασμένα μὲ τρίχας αἰγῶν, καὶ ἤρκειτο εἰς ὀλίγιστον ἄρτον, ἄλας καὶ ὕδωρ.

Ἐπειδὴ δὲ εὐρισκόμενος οὗτος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀπὸ πολυετίας εἶχε νὰ ἴδῃ τελουμένην τὴν πνευματικὴν θυσίαν, ἦτοι τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, διὰ τοῦτο ἐζήτησε νὰ γίνῃ λειτουργία εἰς τὸ κελλίον του. Ὅθεν παρευρεθεὶς ἐκεῖ ὁ Κύριος Θεοδώριτος (ὁ καὶ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου συγγράψας ἐν τῷ εικοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' ὅπου ἠρανοῖσθη καὶ τὸ συναξάριον τοῦτο), ἀσμένως ἐδέχθη τὴν αἴτησιν τοῦ Ὁσίου· καὶ παρευθὺς ἐστειλεν εἰς τὴν πλησίον κώμην καὶ ἔφερον ἱερά σκεύη, μεταχειρισθεὶς δὲ τὰς χεῖρας τῶν Διακόνων ἀντὶ Ἀγίας Τραπέζης, ἐπάνω εἰς αὐτὰς ἐπράσφερε τὴν ἀναίμακτον θυσίαν ἐμπροσθεν τοῦ Ὁσίου. Ὁ δὲ Ὅσιος τσαούτην ἠσθάνθη ἡδονὴν, ὥστε ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει αὐτὸν τὸν ἴδιον Οὐρανὸν, καὶ ἔλεγε, ὅτι ἄλλοτε δὲν ἀπήλαυσε τοιαύτην πνευματικὴν εὐφροσύνην (2). Οὕτω λοιπὸν καλῶς τὴν ζωὴν του διανύσας, καὶ εἰς τοῦς Οὐρανοὺς ἀνελθὼν, χορεύει μεθ' ὄλων τῶν Ἀγίων εἰς τὰς ἀλάς τῶν πρωτοτόκων.

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ἀναφέρει, ὅτι ἐν τῷ Κοινοβίῳ ἐκεῖνῳ τοῦ Ὁσίου Πουπλίου ἐχρημάτισε καὶ ἕτερος ἀδελφὸς Θεόδοτος, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὸν Θεότεκνον, ἔλαβε τὴν προστασίαν τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ τῶν αὐτῶν ἀρετῶν ἦτον ἐστολισμένος, ὥστε ἀπέκρυψε τοὺς προτέρους μὲ τὴν φήμην του· τοσούτοις γὰρ αὐτὸν καὶ τοιούτοις ὁ Θεὸς πόθος κατέτρωσε βέλυσιν, ὥστε νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπήγαζον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ τῆς κατανύξεως δάκρυα.

Πραετὴθη δὲ ὁ αὐτὸς, ὅτι ὁ ἀνωτέρω Ἀφθόνιος ἔγινε καὶ Ἀρχιερεὺς ὕστερον. Ἐν τῇ Ἀρχιερωσύνῃ οὗτος δὲν ἠλλαξε τὸ χονδρὸν ἐκεῖνο καὶ παχὺ φόρεμα ὑπερ ἐφόρει ἐν τῇ ἀσκήσει· οὔτε ἐξεδύθη τὸ ἀσκητικὸν τρίχινον ὑποκάμισον ὅπερ εἶχεν, οὐδὲ τὰ ἀσκητικὰ φαγητὰ ἠλλαξεν, ἀλλ' ἔτρωγε τὰ ἴδια ἐκεῖνα, ἅπερ καὶ πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης. Ἐπορεύετο δὲ καὶ Ἀρχιερεὺς ὦν εἰς τὸ Κοινοβίον, καὶ

ἐκάθητο ἡμέρας πολλὰς, κερηγοῦν τοὺς ἀδελφούς, διαλύων τὰς διεγειρομένας μεταξύ των φιλονεικίας, καὶ συμβουλεύων αὐτοὺς τὰ πρὸς σωτηρίαν· καὶ ἄλλοτε μὲν ἔβραπτε τὰ ξεσχισμένα φορέματα τῶν ἀδελφῶν, ἄλλοτε δὲ ἐκαθάριζε τὴν φακὴν, ἢ ἐποίει ἄλλο τι εὐτελὲς ἔργον.

Ἀναφέρει δὲ καὶ ἄλλον τινὰ ἀδελφὸν τοῦ αὐτοῦ Γρηγόριος. Ἡ τοῦ Κοινοβίου ὁ Θεοδώριτος, Γρηγόριον ὀνόματι, ὃς τις ὄλην του τὴν ζωὴν, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ βαθύτατον γῆρας του, καρπὸν τῆς ἀμπέλου τελείως δὲν ἐδοκίμασεν, ἀλλ' οὐδὲ ὄζου, ἢ σταφίδας, ἢ γάλα, ἢ τυρίον ἔφαγε.

(2) Σημειοῦμεν ἐδῶ, ὅτι τοῦτ' ὅπερ ἐποίησεν ὁ ἱερός Θεοδώριτος, τὸ ἐποίησε κατ' ἀνάγκην, καθὼς καὶ ὁ Ἱερομάρτυς Λουκιανὸς ὁ τῆς Ἀντιοχείας Πρεσβύτερος, ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκόμενος, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἱερουργεῖν ἐπειδὴ τὰ στήθη καὶ κε-

*Ο Ὅσιος Ἀπολλῶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χρηστὸν βιώσας μέχρι καὶ τέλους βίον,

»Θραβεῖ πονηροῦ πᾶν Ἀπολλῶς τὸ θράσος (1).

Ἀπολλῶς.

*Ἡ Ἁγία Μάρτυς Μεδοῦλη μετὰ τῆς συνοδίας αὐτῆς πυρὶ τελειοῦται.

»Σεπτὴ Μεδοῦλη, τοῦ Θεοῦ δούλη Λόγου,

Μεδοῦλη.

»Δούλοις Θεοῦ σύναθλος εἰς κύρ ὠράθη (2).

* Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Καστίνου Ἐπισκόπου Βυζαντίου.

* »Τὸν πάντα χρηστὸν καὶ δίκαιον Καστίνον,

* Καστίνος.

»Ἐδειξε Χριστὸς ἐξ ἀπίστου καὶ θύτην.

* **Ο**ὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Καστίνος κατήγετο μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, ἦτο δὲ πρότερον Ἕλλην τὴν θρησκείαν· κατὰ δὲ τὸ ἀξίωμα ἦτον Ἀρχων τῆς Βασιλικῆς Συγκλήτου, καὶ ἀρκετὰ πλούσιος. Ἐπειδὴ δὲ γέγραπται παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ, ὅτι «Οὓς προέγνω ὁ Θεός, τούτους καὶ προώρισε» (Ῥωμ. ἡ.), διὰ τοῦτο καὶ τὰ τοῦ Ἁγίου τούτου ὠκονόμησε φιλανθρωπῶς καὶ σωτηριῶς. Ὅλα δὲ ὅσα ὁ Θεός ἐπιτρέπει νὰ γίνωνται εἰς ἡμᾶς, ἂν καὶ ἦναι κατὰ τὸ φαινόμενον ἐναντία τῆς ἡμετέρας γνώμης, ἀποβλέπουν ὅμως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας. Καθὼς δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ ἁμαρτήσας κηδεμονικῶς παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Παύλου εἰς τὸν Σατανᾶν, ἵνα, λέγει, ἡ ψυχὴ του σωθῆ, τοιοῦτοτρόπως καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος ἐβασανίζετο ὑπὸ τοῦ Δαιμόνος ἐπὶ πολλὰ ἔτη μὲ σκοπὸν, ἵνα ἀποστραφῆ τὴν ἐλληνικὴν πλάνην· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς πάντα τρόπον καὶ μηχανὴν μετεχειρίσθη ἵνα ἰατρευθῆ ἀπὸ τοῦ Δαιμόνιου, καὶ οὐδὲν κατώρθωσεν, εὗρίσκετο εἰς ἀπορίαν καὶ ἀπόγνωσιν διὰ τὴν ἰατρείαν του.

Τότε λοιπὸν Κυριλλιανός, ὁ τῆς Ἀργυρουπόλεως Ἐπίσκοπος, ἐθαυματούργει εἰς τοὺς πλησιοχώρους τόπους τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ὅθεν ἠγγέλθη δὲ εἰς τὸν Καστίνον ἐν Ῥώμῃ, ὅτι εὗρίσκεται τοιοῦτος θαυματοῦργός ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοῦ Δαιμόνιου. Εὐθὺς λοιπὸν ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Ῥώμης, κατέφυγεν εἰς τὰ μέρη τοῦ Βυζαντίου, καὶ ἠντάμωσε τὸν Ἅγιον Κυριλλιανόν· ὅθεν προσπεσὼν εἰς τοὺς πόδας του καὶ παρακαλέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἀσθένειάν του, ἰατρεύθη, καὶ μετὰ τὴν ἰατρείαν του, ἐβαπτίσθη παρ' αὐτοῦ. Τότε ἀποστείλας εἰς τὴν Ῥώμην, διεσχόρπισεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, αὐτὸς δὲ ἔμεινε μετὰ τοῦ θαυματοῦργου Κυριλλιανοῦ, ὑπηρετῶν αὐτὸν, ὡς εὐτελῆς τις δοῦλος.

Ὁ δὲ μακάριος Κυριλλιανός ἔχων προγνωστικὸν χάρισμα, προεῖδεν ὅτι καὶ ὁ αἰοίδιμος Καστίνος γενήσεται ἱκανὸς νὰ ποιμάνῃ λαόν· διὸ καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν πᾶσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅταν αὐτὸς ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, ἐχειροτόνησε τὸν Καστίνον Ἀρχιερέα τῆς Ἀργυρουπόλεως καὶ τοῦ Βυζαντίου, παραγγείλας εἰς αὐτὸν ταῦτα· Ἴδου, τέκνον, ὅτι ἐγίνες Ἐπίσκοπος μὲ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν διὰ τῆς ἐμῆς χειρὸς, ὅθεν ἀγωνίσθητι νὰ μεταθέσῃς τὴν ἐν τῇ Ἀργυρουπόλει Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἀντίπεραν γῆν τοῦ Βυζαντίου, ἐπειδὴ τοῦτο ἐφανερῶθη ὑπὸ Θεοῦ εἰς ἐμὲ πρὸ πολλοῦ χρόνου. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελεύτησεν ὁ Κυριλλιανός, ἠγωνίσθη ὁ μακάριος Καστίνος πρῶτος πάντων, καὶ ἔκτισεν Ἐκκλησίαν ἐν τῷ βορείῳ μέρει τοῦ Βυζαντίου εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἣ τις τότε νεωστὶ εἶχε μαρτυρήσῃ εἰς τὴν Χαλκηδόνα, καὶ μετέθεσε τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην εἰς τὸ ἐπισκοπεῖον τῆς Ἀργυρουπόλεως· ὥστε ὁ Καστίνος

χειρὲς τοῦ ἱερέως καὶ Διακόνου, εἶναι τιμιώτεροι ἀπὸ τὴν πετρίνην Ἁγίαν Τράπεζαν, κατὰ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον. Ὅθεν καὶ τὸ τοιοῦτον, ὡς σπάνιον καὶ ὡς ἐξ ἀνάγκης γεόμενον, δὲν πρέπει νὰ μιμῆται παρ' ἄλλου. Ὅρα καὶ τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ λά. Κανόνος τῆς ς'. ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ. Ὅρα καὶ εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Μάρη, κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

Ὀκτωβρίου.

(1) Τούτου ὁ βίος συνεγράφη μὲν ἑλληνιστὶ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Ἱερωνύμου, εὗρίσκεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ Ἐκλόγιον.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη Ἡσαίου τοῦ Προφήτου, διότι αὕτη γράφεται κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Μαΐου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.

οὗτος εἶναι μὲν δέκατος ὄγδοος Ἐπίσκοπος τῆς Ἀργυρουπόλεως, πρῶτος δὲ (μετὰ τὸν Ἀπόστολον Στάχυν) Ἐπίσκοπος τοῦ Βυζαντίου. Ἀποστολικῶς λοιπὸν καὶ θεαρέστως ποιμάνας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον ἐπὶ ἔτη ἑπτὰ, καὶ διάδοχόν του χειροτονήσας ἐν τῷ Βυζαντίῳ Τίτον τινὰ εὐλαβέστατον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον (1).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Δημητρίου Σκευοφύλακος.

* »Τῶν γέντων οὐκ ἦν τι τῷ Δημητρίῳ,
»Ἦδη βλέποντι πρὸς μόνην αὐλίαν.

Δημήτριος.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Αὐξέντιος ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ἀψκ'. Ζίφει τελειοῦται.

* »Αὐξεντίῳ στέφανος ἠὐξήθη μέγας,
»Εἰς Οὐράνια διὰ τοῦ Μαρτυρίου (2).

* Αὐξέντιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσβίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΣ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ξενοφῶντος, καὶ τῆς συμβίου αὐτοῦ Μαρίας, καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννου.

Ξενοφῶν.

»Καὶ γῆν λιπόντας τοὺς περὶ Ξενοφῶντα,

Μαρία.

»Ἄβραξ ξενίζω τοῦ λόγου πονδαισίφ.

Ἀρκαδίος.

»Παῖσιν ἄμ' ἠδ' ἀλόφω Ξενοφῶν θάνειν εἰκάδι ἔκτη.

Ἰωάννης.

Ο Ὁσιος οὗτος Ξενοφῶν ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκ'. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἦτο πλούσιος κατὰ τε τὸν ἐξωτερικὸν πλοῦτον καὶ κατὰ τὸν ἐσωτερικὸν τῆς εὐσεβείας καὶ κατὰ Θεὸν πολιτείας. Οὗτος λοιπὸν ἀπέστειλε τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ἀρκαδίου καὶ Ἰωάννην εἰς τὴν Βηρυττόν, ἵνα μελετήσωσι καὶ μάθωσιν ἐκεῖ τοὺς νόμους πορευόμενοι δὲ ἐναυάγησαν. Ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτῶν Ἅγιος Ξενοφῶν, μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὑπήγαν εἰς ἀναζήτησιν τῶν υἱῶν τῶν εὐρόντες δὲ αὐτοὺς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐνδεδυμένους τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, ἔγιναν καὶ αὐτοὶ Μοναχοί, καὶ τόσον ἐπρόκοψαν εἰς τὴν ἀρετὴν οἱ αἰοίδιμοι, οἳ τε γονεῖς καὶ τὰ τέκνα, ὥστε ἠξιώθησαν παρὰ Θεοῦ νὰ τελῶσι καὶ θαύματα. Εὐαρεστήσαντες λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν μέχρι τέλους, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησαν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν δρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον.) (3).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ μεγάλου σεισμοῦ.

* »Ἐσεισας ἄλλ' ἔστησας αὐθις γῆν, Ἀόγα.

Σεισμοῦ

»Τῆς σῆς γὰρ ἑργῆς οἰκτός ἐστι. τὸ πλέον.

Μνήμη.

(1) Συμπεραίνεται ἐκ τούτου, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἅγία Εὐφημία ἐμαρτύρησεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπῆ. διὰ τούτου καὶ ὁ Ἅγιος Καστίνος οὗτος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῶν Τυράννων, πρὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντινου, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, καθ' οὓς ἐμαρτύρησεν ἡ Ἅγία Εὐφημία καὶ ὅτι ἡ Ἀργυρούπολις εὐρίσκειτο ἀντίπεραν τοῦ Βυζαντίου καθὼς ἦτο καὶ ἡ Χρυσόπολις. Ὁ δὲ Μελέτιος σελ. 318. τοῦ πρώτου τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας λέγει, ὅτι ὁ Καστίνος οὗτος ἦ Κησίνος, ἦτον ἐν ἔτει σμα. ἐπὶ Γορδιανοῦ Βασιλέως καὶ Φιλίππου τοῦ Ἀραβος, καὶ ἐπεσκόπησεν ἑπτὰ ἔτη, κρίσας καὶ Νάον ἐν τῷ Πετρίῳ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, ἣ τις τότε ἐμαρτύρησεν.

Ἀριθμεῖ δὲ αὐτὸν οὐχὶ δεῦτερον Ἐπίσκοπον Βυζαντίου, ὡς ἀριθμεῖται ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ, ἀλλὰ δέκατον ἑβδόμον, ἀπὸ τὸν Στάχυν. Ὁ δὲ Κυριλλιανὸς παρὰ τῷ Μελετίῳ ὀνομάζεται Κυριακός, ὃς τις ἐπεσκόπησε τοῦ Βυζαντίου πρὸ τοῦ Καστίνου, ἐν ἔτει σκέ. καὶ ἐστάθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν ἔτη ις. ἀριθμούμενος δέκατος ἔκτος ἀπὸ τὸν Στάχυν. Ὁρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτε ὁ Κυριλλιανὸς οὗτος, ἢ Κυριακός, ἐορτάζεται ἰδιωτέρως.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν πῆ;

Κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς Βασιλείας Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῆς ὥρα δευτέρα τῆς ἡμέρας, ἔγινε σεισμός εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τόσον μέγας, ὥστε ἐκρημνίσθησαν τὰ τείχη αὐτῆς, καὶ μέρη πολλὰ καὶ οἰκίαι τῆς πόλεως, ἐξαιρέτως ὁμως ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς καλουμένης Τρωαδίσου μέχρι τοῦ χαλκίνου τετραπύλου, διαρκέσαντος τοῦ τοιούτου σεισμοῦ ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Τότε ὁ Βασιλεὺς ποιῶν λιτανεῖαν μεθ' ὄλου τοῦ λαοῦ, ἔλεγε μετὰ δακρύων πρὸς τὸν Θεόν· Ῥῦσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἀπὸ τῆν δικαίαν σου ὀργῆν, καὶ δὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐπειδὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ἐσάλευσας τὴν γῆν καὶ αὐνατέρας αὐτὴν, ἵνα σε δοξάζωμεν τὸν μόνον ἀγαθὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ φιλόνηρον.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεῶν, τοῦ ἐπιλεγομένου Παλαίου.

» Τὸν χοῦν, Παλαιὸς Συμεῶν, ἀπεξῶσω,

Συμεῶν.

» Ἐχθροῦ παλαίου λεπτόνας εἰς χοῦν κάραν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος παιδίσθεν ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν ζωὴν ὅθεν κατοικήσας ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐν τῷ ὄρει τῷ καλουμένῳ Ἀμανῷ, δὲν ἀπῆλause οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην τροφήν, οὔτε ἄρτον δηλαδὴ, οὔτε ἄλλο τι, ἀλλὰ τροφήν του εἶχε μόνον τὰ χόρτα ὅσα τρώγονται. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος, μετέβη ἐκεῖ, καὶ ἐμβὰς ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐκείνῳ ἐν ᾧ ἐκρύβη ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἠξιώθη οὗτος νὰ ἴδῃ τὸν Θεόν, καθὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ἔπεσε πρηνῆς, καὶ διήλθε νῆστις ἑπτὰ ἡμέρας, προσκαρτερῶν μὲ δάκρυα καὶ προσευχάς· καὶ ἐκεῖθεν δὲν ἠγέρθη εἰμὴ ὅτε ἤκουσε Θεϊκὴν φωνήν, ἣ τις τὸν προσέταξε νὰ ἐγερθῆ καὶ νὰ φάγῃ τὰ τρία μῆλα, τὰ ὅποια ἔκειντο ἐνώπιόν του. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σινᾶ, ἔκτισε δύο Μοναστήρια· καὶ οὕτως ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ἐπιπόνου ταύτης ζωῆς, ποιήσας πρότερον πολλὰ παράδοξα θαύματα, εἰς δόξαν Θεοῦ (1).

μεγίστη Λαύρα καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πανοφῶν ὁ θαυμασιος». Ἐν δὲ τῇ ῥηθείᾳ μεγίστη Λαύρα σώζεται καὶ ἄλλος βίος αὐτῶν, οὗ ἡ ἀρχὴ «Διηγῆσατό τις μέγας γέρον».

(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν βίον συγγράφει ὁ Κύριος Θεοδώριτος ἐν τῷ 5. ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου ἱστορίης· ἀδικίαν δὲ ἐνόμισα τὸ νὰ παρασιωπήσω τρία τινὰ ἀξιώλογα, τὰ ὅποια προστίθησι περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου. Ἰουδαῖοι τινὲς περιπατοῦντες, ἐπλανήθησαν καθ' ὄδον, καὶ ἐπαθῆ πιπτούσης βραχθαίσε βροχῆς καὶ ἀνεμοστροβίλου γενομένου δὲν ἔβλεπον ποῦ βαδίζουσι, διὰ τοῦτο τρέχοντας ἔνθεν ἀκείσε ἐφθασαν εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὁσίου, καὶ βλέποντες αὐτὸν, τὸν παρακάλεσαν νὰ δείξῃ τὸν δρόμον εἰς αὐτούς. Ὁ δὲ Ὁσιος εἶπεν, ὅτι εὐθὺς θέλει τοὺς δώσει δὴε ὁδηγούς. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἐκεῖ ἐκάθοντο. Ἰδοὺ φθάνουσι δύο λέοντες, οἱ ὅποιοι ἔλαιον τὸν Ὁσιον ὡς ἀβέντην των, καὶ τούτους προσέταξε διὰ νεύματος ὁ Ὁσιος νὰ συνοδεύσουν τοὺς Ἑβραίους ἕως εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔχασαν τὸν δρόμον.

Ἦτο ἡ ἄρα τοῦ θέρους, καὶ εἰς ἀδικὸς γεωργὸς θερίζων εἰς τὸν ἀγρὸν του ἔκλεψε τινὰ δεμάτια ἐκ τοῦ πλησίον ἀγροῦ, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ἀλώνιον του. Εὐθὺς δὲ ἡ Θεῖα δίκη τὸν ἐτιμώρησε, διότι κερυνὸς οὐρανόθεν πεσὼν, ἔκαψε τὸ ἀλώνιον. Ὄθεν τοῦτο βλέπων ὁ γεωργός, ἔτραξεν εἰς τὸν Ὁσιον διότι ἦτο

πλησίον ὁ τύπος) διὰ τὴν συμφορὰν του ὀδυρόμενος, ἀπέκρυψεν ὁμως ἦν διέπραξε κλοπῆν. Προσταχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁμολόγησε τὴν κλοπῆν, καὶ τότε ὁ Ἅγιος τῷ εἶπεν, ὅτι ἐὰν σὺ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν ἀδικηθέντα τὸ κλαπέν, θέλει εβασθῆ τὸ πῦρ· ἔθεν, ἐκεῖνος μὲν ἔτρεχεν ἵνα δώσει τὸ κλοπιμαῖον, τὸ δὲ πῦρ ἐσβέσθη ἀνευ ὕδατος.

Προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὅταν ὁ Ὁσιος Συμεῶν ἐπορεύετο εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος, φθάσας εἰς τὴν ἔρημον τὴν κατὰ τὰ Σόδομα, βλέπει μακρόθεν ἀνθρώπου χείρας ἐξερχομένας ἐκ τῶν μυχῶν τῆς γῆς. Πλησιάζει λοιπὸν, καὶ βλέπει ἕνα λάκκον ὁμοιον μὲ φωλεὰν ἀλώπεκος· ὁ δὲ ἐν τῷ λάκκῳ, ἀκούσας τὸν κτύπον τῶν ποδῶν, ἐκρύβη εἰς τὰ ἐντὸς. Κύψας δὲ ὁ γέρον, παρακάλει πολὺ τὸν κρυφθέντα νὰ φανερωθῆ εἰς αὐτόν· καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐπαρουσιάσθη. Ἦτο δὲ ἄγριος εἰς σὴν ὄψιν, εἶχε τὴν κόρην του ἀκάθαρτον καὶ ἀτμηλῆ, τὸ πρόσωπον ἐβρυτιδωμένον, τὰ μέλη τοῦ σώματος κατὰξερτα, ἐφάρει δὲ καὶ ἐμβαλωμένα ἱμάτια, ἐββαμμένα μὲ βαία.

Ἐρωτηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ Ὁσίου, πῶς κατώκησεν εἰς τοιοῦτον τόπον, ἀπεκρίθη· Ὅτι, καὶ ἐγὼ ἔχων προθυμίαν νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Σίναιον Ὅρος, καθὼς καὶ σὺ, εἶρον ἕνα συνοδίτην ἀδελφόν, μὲ τὸν ὅποιον ἐδέσθην μεθ' ὄρκου νὰ μὴ χωρισθῶμεν ἕως θανάτου. Ὄθεν ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀπέθανε καθ' ὄδον ἐν τῷ ἰδίῳ τούτῳ

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀνανίου πρεσβυτέρου, Πέτρου δεσμοφύλακος, καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς ἐπὶ στρατιωτῶν.

»Πέτρος σὺν ἐπτά τὴν θάλασσαν εἰσέδου,
»Οἷς Ἀνανίας ἠδέως οὐνεῖσέδου.

Ἀνανίας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, καὶ Μαξίμου Ἡγεμόνος τῆς Φοινίκης, ἐν ἔτει σμϛ'. Συλληφθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος Ἀνανίας ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησε μὲν τὸν Χριστὸν, ἐχλεύασε δὲ τὰ εἰδῶλα, δέρεται μὲ ῥαβδία, καὶ κατακαίεται εἰς τὴν ὠμοπλάτην μὲ σουβλία πεπυρωμένα· ἐπειτα ραίνουσι τὰ κεκαυμένα μέλη του μὲ ὄξος καὶ ἄλας. Μετὰ ταῦτα διὰ προσευχῆς του ὁ Ἅγιος ἔσεισε μὲν τὸν ναόν, κατεκρήμνισε δὲ τὰ εἰδῶλα εἰς τὴν γῆν· ἐνεκα δὲ τούτου ρίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐκεῖ λαμβάνει τροφήν παρὰ Θεοῦ. Προσελκύσας δὲ διὰ τοῦ θαύματος τούτου τὸν δεσμοφύλακα Πέτρον εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ρίπτεται ὁμοῦ μὲ αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος· ἐπίσης καὶ ἐπὶ ἄλλοι στρατιῶται, τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐπειδὴ παραδόξως ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ τὰς βασάνους ὅσας ὑπέμεινε. Καὶ οὕτως οἱ μακάριοι ἔλαβον παρὰ Χριστοῦ ὁμοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ἄγιος Ἀμμωνᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (Γ).

»Ζωῆς Ἀμμωνᾶς νῆμα πληρώσας ἅπαν,
»Ζωὴν ἐφύβρεν οὐποτε πληρουμένην.

Ἀμμωνᾶς.

Ἄγιος Γαβριὴλ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Σὺν τῷ Γαβριὴλ τῷ Νόων πρωτοστάτῃ,
»Καὶ Γαβριὴλ ἴσῃσι Χριστὸς τὸν νέον.

Γαβριὴλ.

τόπω, ἐγὼ φυλάιτων τὸν ὄρκον, ἀφ' οὗ τὸν ἐνταφίασα, ἔσκαψα τὸν λάκκον τοῦτον καὶ κάθημαι ἐδῶ, προσμένων τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου· τροφήν δὲ ἔχω τοὺς φοίνικας, τοὺς ὁποίους διωρίσθη παρὰ Θεοῦ νὰ μοι φέρῃ ἀδελφός τις. Καὶ ταῦτα λέγοντος, ἰδοὺ ἦλθε λέων, ὃς τις ἐβάσταζεν ἐν σταφύλιον τοῦ φοίνικος. Οἱ δὲ σὺν τῷ Ὄσιῳ ὄντες, βλέποντες τὸν λέοντα, ἐφοβήθησαν· ὁ δὲ γέρων ἐγερευθεὶς ἐνεύσεν εἰς τὸν λέοντα, καὶ οὗτος ἀπεμακρύνθη. Ἐπειτα πάλιν προσταχθεὶς, ἐπέισθη καὶ ἔφερε τοὺς φοίνικας· προσταχθεὶς δὲ καὶ πάλιν, ὑπῆγε μακρὰν καὶ ἐκοιμήθη, ὡς ἂν ἦτο λογικὸς ἄνθρωπος. Οὕτω δύναται ἡ ἀρετὴ νὰ ὑποτάσῃ εἰς τοὺς ταῦτην ἔχοντας καὶ ἀτὰ τὰ ἄγρια θηρία.

(1) Τινὲς μὲν λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος Ὄσιος Ἀμμωνᾶς ἦτον ὁ Ἐπίσκοπος, περὶ τοῦ ὁποῦ προφητεῶν ὁ μέγας Ἀντώνιος εἶπεν αὐτῷ, ὅτι μέλλει νὰ προκόψῃ εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Δείξας γὰρ αὐτῷ πέτραν, εἶπεν, ὕβρισον καὶ τύψον αὐτήν· ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος, οὕτω καὶ σὺ μέλλεις νὰ φθάσῃς εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, καθὼς καὶ ἔγινεν· ἐπειδὴ εἰς τόσῃ ἀνεξικακίαν καὶ ἀγαθότητα ἐφθάσεν ὁ ἀοιδίμος Ἀμμωνᾶς, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τελείως τὴν κακίαν. Ὄθεν, ὅταν ἔγινεν Ἐπίσκοπος, ἔφεραν εἰς αὐτὸν μίαν παρθένον, ἣ τις ἐφθάρη ὑπὸ τινος καὶ συνέλαβεν ἐν γαστρὶ ὁμοίως ἔφεραν καὶ τὸν φθειραντα αὐτήν, καὶ ἐζήτουν νὰ τοὺς

ἐπιτιμήσῃ. Ὁ δὲ Ὄσιος, οὐχὶ μόνον δὲν τοὺς ἐπιτιμήσεν, ἀλλ' οὐδὲ ὄλωσεν τοὺς κατέκρινε· μάλιχα δὲ ἀντὶ νὰ ἐπιτιμήσῃ τὴν γυναῖκα ἐσφράγισεν τὴν κοιλίαν τῆς, καὶ ἔδωκεν αὐτῇ ἐξ ζεύγους σινθονίων, τὰ ὁποῖα, εἶπεν, ἂν τυχὸν κατὰ τὸν τοκετὸν ἀποθάνῃ αὐτῇ, ἢ τὸ τέκνον τῆς, νὰ χρησιμεύσωσι διὰ σάβανα.

Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὑπῆγεν ὁ Ὄσιος οὗτος εἰς τόπον τινὰ ἵνα φάγῃ ἄρτον, καὶ ἐκεῖ ἦτον εἰς ἀδελφός, ὃς τις ἐφημίζετο ὅτι πορνεῖαι γυναῖκα τινὰ, ἣ τις ἔτυχε τότε νὰ ἦναι ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Μοναχοῦ. Μαθόντες δὲ οἱ ἐντόπιοι, ὅτι ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὄσιος, ὑπῆγαν καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κελλίον, ἵνα ἐνώπιόν του θεατρισθῇ ὁ Μοναχός, καὶ οὕτω διώξωσιν αὐτόν. Ὁ Μοναχός λοιπὸν ἐπρόφθασε καὶ ἔκρυψε τὴν γυναῖκα ἐντὸς πιθαρίου· ὁ δὲ Ὄσιος τὸ ἐγνώρισεν. Ὄθεν εἰσελθὼν ἐν τῷ κελλίῳ του, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ πιθαρίου, καὶ ἔπειτα διέταξε νὰ ἐρευνησῶσιν εἰς τὸ κελλίον πρὸς ἀνέρες τῆς γυναικός· ψηλαφήσαντες δὲ, οὐχ εὗρον αὐτήν. Ὄθεν εἶπε τοῖς κατηγοροῦσιν ἐκείνον· Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ διὰ τὴν κατηγορίαν ἣν ἐποίησατε κατὰ τοῦ Μοναχοῦ. Καὶ προσευχηθεὶς ἔκαθεν ὄλους νὰ ἀναχωρήσωσιν. Εἶτα λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Μοναχοῦ, εἶπεν αὐτῷ, πρόσεχε σεαυτῷ ἀδελφέ· καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἀνεχώρησε. (σελ. 591. τοῦ Εὐσεργετινοῦ.) Ἐλεγε δὲ ὁ Ὄσιος οὗτος, ὅτι ἐν τῇ Σκῆττει εὐρισκόμενος, δεκατέσσαρα ἔτη παρεκάλει τὸν Θεὸν νυχθημερῶν,

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Φρυγία βάκλοις τυπτόμενοι τελειοῦνται.

» Βάκλοις ἀθληταὶ τραυματισθέντες δύο,
» Στεφθέντες εὖρον τὴν συνούλωσιν τάχει.

Μάρτυρες
β'.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρσβεσίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΖ'. Ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

» Νεκρὸς καθέζη, ὡς Ἰωάννη, θρόνῳ,
» Ἄλλ' ἐν Θεῷ ζῶν, πᾶσιν εἰρήνη, λέγεις.
» Ἄπουν ἐβδομάτῃ κόμισαν δέμας εἰκάδι χρυσοῦν.

Χρυσοστόμου
Ἀνακομιδῆ.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ Θεὸς Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, διότι δὲν παρέβλεπε τὸ δίκαιον κατὰ φιλοπροσωπίαν, ἀλλ' ἤλεγχε τὴν Βασίλισσαν Εὐδοξίαν διὰ τὰς παρανομίας καὶ ἀδικίας ἃς διέπραττε, καὶ μάλιστα διότι τυραννικῶ τῷ τρόπῳ ἀφῆρεσε τὸν ἀγρὸν χήρας τινός, Καλλιτρόπης καλουμένης, τούτου ἕνεκα δις μὲν ἐξωρίσθη, καὶ πάλιν ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐξορίας, τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον ἐπέμφθη εἰς Κουκουσὸν (ἢ ὁποῖα κατ' ἄλλους μὲν εἶναι κώμη πλησίον εἰς τὴν Τοκάτην, καὶ λέγεται τώρα τουρκιστὶ Κέκζ, κατ' ἄλλους δὲ εἶναι ἡ λεγομένη Κόκουσις καὶ Κόκουσα, ἡ εὐρισκομένη εἰς τὰ ὄρια τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς ἐλάσσονος Ἀρμενίας, τιμωμένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου). Ἐκ δὲ τῆς Κουκουσοῦ ἐξωρίσθη εἰς Ἀραβισσὸν, ἢ τις τώρα ὀνομάζεται Ἀραπισσός, ὡς λέγουσιν τινες· καὶ ἐκ ταύτης ἐξωρίσθη εἰς Πιτύουοντα (ἢ τις ὡσαύτως πλησιάζει εἰς τὴν Τοκάτην, καὶ λέγεται κατ' ἄλλους Μπίζερ). Αὐτοὶ δὲ οἱ τρεῖς τόποι ἦσαν ὄχι μόνον ἐρημοὶ καὶ ἐστερημένοι τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ἐπολεμοῦντο ὑπὸ τῶν πλησιοχώρων Ἰσαύρων.

Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος ἐξόριστος ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ καὶ ἑνσαρκος Ἄγγελος, ἐκλήσθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τὸν Δεσπότην τῶν ἀπάντων, διὰ Πέτρου καὶ Ἰωάννου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων, καὶ οὕτω μεταβαίνει ἐκ τῆς γῆς εἰς τὰς οὐρανίους καὶ αἰωνίους Σκηνάς τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἀποθησαυρίζεται εἰς τὰ Κόμανα τῆς Καππαδοκίας, μετὰ τῶν ἁγίων Λειψάνων τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Βασιλείου καὶ Λουκιανοῦ, καθὼς παρ' αὐτῶν τῶν ἰδίων ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν μὲ ὀπτασίαν νυκτερινήν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Ἀρκάδιος καὶ ἡ σύζυγός του Εὐδοξία, καὶ διεδέχθη τὴν Βασιλείαν ὁ τούτων υἱὸς Θεοδοσίος ὁ μικρὸς ἐν ἔτει υἷ. τότε ὁ Ἅγιος Πρόκλος, ὁ μαθητὴς καὶ Διάκονος χρηματίσας τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, μὲ κοινὴν ψῆφον ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ τὸ τέταρτον λοιπὸν ἔτος τῆς Πατριαρχείας του, ἐν ἔτει υλέ. ἐπεισε τὸν Βασιλέα, καὶ ἐπεμψεν ἵνα κομίσωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ Λεῖψανον τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος δὲν ἔδωκεν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος (τοῦτο δὲ τὸ ἔπραξε, διότι αὐθεντικῶς καὶ ὑπερῆφάνως ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ Λεῖψανόν του ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐβούλετο νὰ διδάξῃ ὁ Ἅγιος ταπεινοφροσύνην καὶ μετριότητα), παρακαλεῖ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς διὰ τῆς ἀκολούθου ἐπιστολῆς, ἢ τις περιεῖχε ταῦτα:

ἵνα τῷ χάρισῃ νίκην κατὰ τῆς ὀργῆς. (σελ. 301. αὐτόθι.)

Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος Ἀμμωνᾶς εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ Βίος γράφεται εἰς τὸ Ἀκυσαικόν, ὃς τις ἦτον ἱερεὺς, καὶ εἶδε ποτὲ Ἄγγελον εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ Βήματος, ὃς

τις ἔγραφεν ἐν βιβλίῳ τὰ ὀνόματα τῶν ἀδελφῶν ὅσοι προσήρχοντο εἰς τὴν ἱερὰν λειτουργίαν, ἐξαλείφων ἐκ τοῦ βιβλίου ἐκεῖνα τῶν μὴ προσερχομένων, οἱ τινες μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐτελεύτησαν. Ἐγὼ ὁμῶς τοῖς πρώτοις συντίθεμαι, νομίζων μᾶλλον, ὅτι ὁ Ἀμμωνᾶς οὗτος εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος.

«**Ε**ἰς τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ διδάσκαλον καὶ πνευματικὸν Πατέρα Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, τὴν προκλήνησιν προσφέρω ἐγὼ ὁ Βασιλεὺς Θεοδοσίος. Ἡμεῖς, Πάτερ τιμῆς, νομίζοντες, ὅτι «εἶναι τὸ σῶμά σου νεκρὸν, καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἄλλα σώματα τῶν ἀποθανόντων, ἠθελήσαμεν νὰ μεταφέρωμεν αὐτὸ ἀπλῶς εἰς ἡμᾶς, διὸ καὶ τοῦ ποθομένου δικαίως ἐστερήθημεν· ἀλλὰ σὺ, Πάτερ τιμιώτατε, συγχώρησον ἡμᾶς μετανοοῦντας (σὺ γὰρ ἐδίδαξας εἰς ὅλους τὴν μετάνοιαν), καὶ δὸς σεαυτὸν, ὡς πατὴρ φιλόπαις, εἰς ἡμᾶς τοὺς φιλοπάτορας υἱοῦς σου, καὶ τοὺς σὲ ποθοῦντας εὐφρανον διὰ τῆς παρουσίας σου».

Ὅταν λοιπὸν ἐπέμφθη ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, καὶ ἐτέθη ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ἁγίου, τότε ἔδωκε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁ Θεοῦ Πατὴρ, καὶ ἡ περιέχουσα τὸ ἅγιον Λεῖψανον θήκη εὐκόλως καὶ ἀπόνως ἐφέρετο. Ἐν ᾧ δὲ ἔφθασε τὸ ἅγιον Λεῖψανον ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξῆλθε μὲν ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος εἰς προῦπάντησιν αὐτοῦ, ἡ δὲ θήκη τοῦ ἁγίου Λεῖψανου ἐτέθη ἐντὸς Βασιλικῆς πλοίου· γενομένης δὲ τρικυμίας τὰ μὲν ἄλλα πλοιαῖα διεσκορπίσθησαν ἐνθεν κάκεισε, τὸ δὲ περιέχον τὸ ἅγιον Λεῖψανον προσωρμίσθη εἰς τὸν ἀγρὸν τῆς Καλλιτροπῆς χήρας, τὴν ὁποίαν ἡ Εὐδοξία ἠδίκησεν, ὡς προείπομεν· καὶ ἀφ' οὗ ἀπεδόθη ὁ ἀγρὸς εἰς τὴν χήραν, τότε ἐγένετο νηνεμία καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Πρῶτον λοιπὸν ἐφέρθη τὸ ἅγιον Λεῖψανον εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, τὸν ὀνομαζόμενον τοῦ Ἀμαντίου, ὅπου παρευρέθη· καὶ ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐσκέπαζε μὲ τὴν Βασιλικὴν τοῦ χλαμύδα τὴν Θεῖαν σορὸν τοῦ Λεῖψανου, παρακαλῶν ἐνταύτῳ τὸν Ἅγιον νὰ σταματήσῃ τὸν κλόνον τοῦ τάφου τῆς μητρὸς του, ὁ ὁποῖος ἐκλονεῖτο καὶ ἔτρεμεν ἡδὴ εἰκοσιπέντε ἔτη· καὶ δὴ καὶ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, διότι ἐστάθη παραδόξως ὁ κινούμενος τάφος ἐκείνης.

Ἐπειτα ἐφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, καὶ ἐκεῖ ἔθηκαν τὸ ἅγιον Λεῖψανον ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν Σύνθρονον, καὶ ἐβόησαν ἅπαντες· «Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σου, Ἅγιε.» Μετὰ ταῦτα ἀπέθηκαν τὴν θήκην τοῦ Λεῖψανου ἐπὶ Βασιλικῆς ἀμάξης, καὶ ἔφερον αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· ἐκεῖ δὲ ἔβαλον τὸ ἅγιον Λεῖψανον ἐπὶ τῆς ἱερᾶς καθέδρας, καὶ ᾧ τοῦ θαύματος! ἐπρώνησεν εἰς τὸν λαὸν τὸ «Εἰρήνη πᾶσι». Καὶ ὕστερον ἐκαλύφθη ὑπὸ τὴν γῆν, ὅπου καὶ τώρα εὐρίσκεται. Ὅταν δὲ ἡ ἱερὰ λειτουργία ἐτελείτο, θαύματα μεγάλα ἐγίνοντο, ἐν ἑκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον. Ἄνθρωπός τις πάσχων ἀπὸ ἀρθρίτιδα (ἢ τις προξενεῖ πάνους καὶ ὀδύνας εἰς τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀρμονίας τῶν μελῶν τοῦ σώματος), καὶ παράλυτος ὢν, καὶ σχεδὸν ἀκίνητος, ἤγγισε τὴν ἱερὰν θήκην τοῦ ἱεροῦ Λεῖψανου, καὶ ᾧ τοῦ θαύματος! παρευθὺς ἀπηλλάγη τελείως ἀπὸ τὸ πάθος. Οὕτως ἠξέυρει νὰ δοξάζῃ ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας διὰ τῆς πολιτείας των. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ σῶμα κεῖται, ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου (1). Περὶ δὲ τῆς ἐξορίας τοῦ Ἁγίου, καὶ ὅτι μετὰ μεγάλης γενναιότητος ὑπέφερον ὁ Χρυσορρόμημων τὶς θλίψεις, θέλομεν ἀναφέρει τοὺς ἰδίους αὐτοῦ λόγους, τοὺς ὁποίους ἔγραψεν ἐν εἰδει ἐπιστολῆς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κυριακόν, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐξόριστον, ἔχοντας αὕτως·

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

«**Φ**έρε, ὦ ἀδελφε Κυριακὲ, νὰ ἀνακουφίσω τὴν πληγὴν τῆς λύπης σου, καὶ νὰ διασκεδάσω τοῦ λογισμοῦ σου τὸ νέφος. Τί πρᾶγμα σὲ κάμνει, ἀδελφε, νὰ λυπησῇ καὶ νὰ ἀδημονῇ; διότι ὁ χειμῶνς ἵται μέγας, καὶ ἡ τρικυμία αὕτη, ἢ τις ἐπλάκωσε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πικρὰ καὶ βαρεῖα; ναί, καὶ

(1) Σημειῖται, ὅτι Κοσμᾶς ὁ Βεστίτιωρ ἐγκώμιζεν δύο ἔχει εἰς τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λεῖψανου τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη· «Ἦκεν ἡμῖν ἡ λαμπρὰ καὶ χαρμόδουρος», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Ἀλλὰ πῶς ἔν τις αἰτίας καὶ μῶμων» (σώζονται ἐν τῇ μεγίστῃ Ἀκάρᾳ, ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διογυσίου καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Ἀκάρᾳ σώζονται προσέτι καὶ ἄλλοι δύο λόγοι εἰς τὴν αὐτὴν ἑορτὴν, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη· «Δεῦτε ἀκούσατε καὶ διηγήσομαι ὑμῖν», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Ἦκουσται πάντως ὑμῖν, ὦ φιλόχριστος πανήγυρις».

ἐγὼ τὸ ἤξεύρω, καὶ οὐδαὶς ἀντιλέγει εἰς τοῦτο, ἀλλὰ, ἐὰν ἀγκαψῆς, ἐγὼ θὰ σοὶ ὑποβάλλω μίαν παρομοίωσιν τῶν τρωικῶν παραχῶν. Πολλάκις βλέπομεν τὴν αἰσθητὴν θάλασσαν τεραττωμένην ὕλην κάτωθεν ἐκ τῆς ἀθύσσου, βλέπομεν δὲ καὶ τοὺς ναύτας, οἱ τινες ἀγνοοῦντες τί νὰ πράξωσιν ἕνεκεν τῆς ὑπερβολικῆς τρικυμίας, δένουσι τὰς χεῖρας καὶ εἰς γόνατά των, καὶ κάθηνται ἀπραγῶντες, ἐπειδὴ δὲν βλέπουν οὔτε Οὐρανὸν, οὔτε πέλαγος, οὔτε γῆν, ἀλλὰ κείται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, καὶ ἐκεῖ κλαίουσι καὶ δάδρονται. Καθὼς λοιπὸν τοιαύτη τρικυμία γίνεται εἰς τὴν ὄρατὴν θάλασσαν, οὕτω τώρα καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ γίνεται χειροτέρα τρικυμία, καὶ περισσώτερα κύματα.

Ὅθεν παρακάλεῖ, ἀδελφε, τὸν Δεσπότην καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος δὲν καταπαθεῖ τὴν τρικυμίαν ταύτην μετέχων καὶ δυσκολίαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ νεῦμα καὶ τὴν θέλησίν του διαλύει τὴν παραχὴν. Καὶ δὲν πολλάκις παρεκάλεσας τὸν Κύριον καὶ δὲν εἰσηκούσθης, μὴ ἀμελήσῃς, διότι τοιαύτη συνήθεια εἶναι εἰς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, νὰ μὴ εἰσακούῃ παρευθῆς, προνοούμενος διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Μήπως γὰρ δὲν εἶδύνατο νὰ λυτρώσῃ τοὺς τρεῖς Ἁγίους Παῖδας ἐκείνους, ὅπως μὴ διφθῶσιν εἰς τὴν κάμινον; καὶ εἶδύνατο, ἀλλ' ὅμως πρότερον δὲν τοὺς ἐλύτρωσεν. Ἄφ' οὗ δὲ ἐκείνοι ἤχημαλώτισθησαν εἰς τὴν Βαβυλώνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐγκατελείφθησαν εἰς τὴν χώραν τῶν βαρβάρων, καὶ ἐξωρίσθησαν ἐκ τῆς πατρικῆς τῶν κληρονομίας, καὶ ἀφ' οὗ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἀπληπίσθησαν παρὰ πάντων, ὥστε οὐδεμία βοήθεια ἔμεινεν εἰς αὐτούς· τότε δὴ τότε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, αἰφνιδίως τὴν θαυματουργίαν ἐποίησε, καὶ διεσκόρπισε τὸ πῦρ, τὸ ὅποιον ἦταν εἰς τὴν κάμινον τῶν Καλδαίων. Ἡ κάμινος λοιπὸν ἔγινεν Ἐκκλησία εἰς τοὺς ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους Παῖδας, ἔθεν καὶ ἐκάλουν ὅλα τὰ κτίσματα Ἁγγέλους, Δυνάμεις, σπαιχῆτα, καὶ οὕτως ὅλα συναθροίζοντες ἔλεγον· «Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον». Βλέπετε, ἀδελφε, ὅτι ἡ ὑπομονὴ τῶν δικαίων μετέβαλε τὸ πῦρ εἰς δρόσον; καὶ ὅτι αὐτὴ ἔπεισε τὸν Τύρκνον Ναβουχοδονόσορα νὰ στέλλῃ ἐπιστολάς εἰς ὅλον τὸ βασίλειον καὶ νὰ λέγῃ· «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς Σεδράχ, Μισάχ, καὶ Αὔδεναγῶ»; καὶ βλέπε πόσον ἀπότομον καὶ φοβερὴν διαταγὴν ἐξέδωκεν, ὁποῖος; λέγει, ἤθελεν εἶπη λόγον ἐναντίον τῶν τριῶν Παίδων, τούτου τὸ αἶχημα νὰ διαρπάζηται, καὶ ἡ περυσία του νὰ γίνηται αὐθεντικῆ.

Λοιπὸν μὴ λυπήσῃς, ἀδελφε Κυριακὲ, διότι καὶ ἐγὼ ὅταν ἐξωρίσθην ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἐφρόντιζον διὰ κἀνὸν πρᾶγμα, ἀλλὰ ἔλεγον ταῦτα καθ' ἑαυτόν· Ἐὰν θέλῃ ἡ Βασίλισσα νὰ με ἐξορίσῃ, τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς· (Ψαλ. κγ'. 4.) ἐὰν θέλῃ νὰ με περιονίσῃ, ἄς με περιονίσῃ, ἔχω εἰς ταῦτο παράδειγμα τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν· Ἐὰν θέλῃ νὰ με ῥίψῃ εἰς τὸ πέλαγος, ἐνθυμούμαι τὸν Προφήτην Ἰωάνν, παρόμοιόν τι παθόντα· Ἐὰν θέλῃ νὰ με βάλῃ ἐν λάκκῳ, ἔχω παράδειγμα τὸν Προφήτην Ἀκινὴλ ὅς τις; ἐτέθη ἐν τῷ λάκκῳ τῶν λεόντων· Ἐὰν θέλῃ νὰ με λιθοβολήσῃ, ἔχω τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον, ὅς τις τοῦτο ἔδοκίμασεν· Ἐὰν θέλῃ νὰ με ἀποκεφαλίσῃ, ἔχω ὑπόδειγμα τὸν Βαπτιστὴν Ἰωάννην· Ἐὰν θέλῃ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν περιουσίαν μου, ἐὰν ἔχω, ἄς τὴν λάβῃ. «Γυμνὸς ἐξῆλθον ἐκ κοιλίας μητρός μου, γυμνὸς καὶ ἀπελεύσομαι» (Ἰωβ, ἀ. 21.)

Εἰς ἐμὲ παραγγέλλει καὶ ὁ Ἀπόστολος λέγων· «Πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει» (Γαλ. β'. 6.) καὶ, «Ἐὶ ἐτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δούλος οὐκ ἂν ἤμην.» (αὐτόθι 10.) Ὅπλίζει με δὲ καὶ ὁ Δαβὶδ λέγων· «Ἐλάλουν ἐν τοῖς μαρτυρίοις σου ἐναντίον Βασιλέων, καὶ οὐκ ἠσχυνάμην.» (Ψαλ. ρη'). Πολλὰ κατεσκευάσασαν ἐναντίον μου οἱ μισοῦντές με, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἔπραξαν ἐκ τοῦ φθόνου των καὶ τῆς κακίας. Ἠξεύρω βεβαίως ὅτι λυπεῖσαι, ἀδελφε, διότι ἐκείνοι οἱ τινες με ἐξώρισαν, παρρησιαί περιέρονται τὰς ἀγοράς, καὶ ἀκολουθεῖ αὐτοὺς πλήθος δορυφόρων καὶ δούλων· ἀλλ' ὅμως ἐνθυμήθητι πάλιν τὸν πλούσιον καὶ τὸν Ἀάζαρον, ποῖος μὲν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν ἐθάβη, ποῖος δὲ πολλὰ ἀπῆλαυσε. Καὶ τί γὰρ ἐβλαψε τὸν Ἀάζαρον ἡ ἐδῶ πτωχεία; δὲν ἐφέθη ἐκεῖνος εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ μετὰ δόξαν ἀθλητοῦ καὶ τροπαιοῦχου; Τί δὲ ἀφέλησε τὸν πλούσιον ὁ πλοῦτος, τὸν ἐνδεδυμένον μετὰ πορφύραν καὶ βύσσον; (1) βεβαίως οὐδὲν· διότι ποῦ εἶναι τώρα οἱ ραβδούχοί του; ποῦ οἱ δορυφόροι του; ποῦ εἶναι οἱ χρυσοχάλινοι ἵπποι του; ποῦ εἶναι οἱ κέλακες, καὶ ἡ βασιλικὴ του τράπεζα; δὲν ἐφέθη εἰς τὸν τάφον ὁ ἀθλιός, δεδεμένος ὡς ληστὴς, φέρων τὴν ψυχὴν του γυμνήν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ φωνάζων μετὰ κενὴν καὶ ἀνωφελῆ φωνήν· «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον Ἀάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἐν ὕδατι, καὶ με αὐτὸ δροσίσῃ τὴν γλῶσσάν μου, ἡ ὁποία τηγανίζεται πικρῶς εἰς τὴν φλόγα ταύτην;» (λου. ις'. 24.)

Ἄθλιε πλούσιε, τί πατέρα ὀνομάζεις τὸν Ἀβραάμ, τὴν ζωὴν τοῦ ὁποῖου δὲν ἐμμήθης; ὁ Ἀβραάμ

(1) Βύσσος εἶναι λιγὰρ λευκώτατον καὶ λεπτότατον, ἀπὸ τὸ ὅποιον ὑφαίνονται τὰ λεπτότατα καὶ λευκώτατα ἔμφατα ἄσπε φοροῦσιν οἱ πλοῦσοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θέρους.

»πάντα ἄνθρωπον ἐξενεδόχει εἰς τὸν οἶκόν του, σὺ δὲ οὐδὲ ἓνα πτωχὸν ἐφρόντισα; νὰ θρέψῃς. Δὲν πρέ-
 »πει νὰ πενήθη τις καὶ νὰ κλαύσῃ, ἅτι ὁ δυστυχὴς πλούσιος, ὁ κεκτημένος τόσον πλοῦτον, ἔγινεν ἐν-
 »δαῆς μᾶς μόνῃς βανίδος ὕδατος; καὶ διατί τοῦτο; ἐπειδὴ εἰς τὸν χειμῶνα τῆς παρουσίας ζωῆς δὲν
 »ἔσπειρε, διὰ τοῦτο ἦλθε τὸ θέρος τῆς ἄλλης ζωῆς καὶ δὲν ἐθέρισε. Καὶ τοῦτο γίνεται κατ' οἰκονο-
 »μίαν τοῦ Δεσπότη τῶν ὄλων Θεοῦ, δηλαδὴ τὸ νὰ ἦναι ἡ κόλασις τῶν ἀσεβῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, καὶ
 »ἡ ἀνάπαυσις τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων ἀντικρὺ ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην. Διατί; ἵνα βλέπωσιν ἀλλήλους
 »οἱ ἀσεβεῖς καὶ εὐσεβεῖς, καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ οἱ δίκαιοι, καὶ οὕτω νὰ γνωρίζωσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον
 »τότε γὰρ ἕκαστος Μάρτυς θέλει γνωρίσει τὸν τύραννον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβασάνισε, καὶ ἀντιστρόφως ἕ-
 »καστος τύραννος θέλει γνωρίσει τὸν Μάρτυρα, τὸν ὁποῖον ἐτιμώρησεν.

»Καὶ ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγω δὲν εἶναι ἐδικὰ μου λόγια, ἀκουσαν τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, λέγον-
 »τος «Τότε στήσεται ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ὁ δίκαιος κατὰ πρόσωπον τῶν θλιψάντων αὐτόν» (Σοφ. ἔ. 1.)
 »διότι ὡς ὁ ὀδοιπόρος, περιπατῶν εἰς τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου καὶ εὐρίσκων κατὰ τύχην πηγὴν τινα καθαροῦ ὕ-
 »δατος, κατακαίεται μὲν ἐκ τῆς δίψης, ἐμποδίζεται δὲ τοῦ νὰ πῖν νερόν, ἢ καθὼς τις λίαν πεινα-
 »σμένος, ὅς τις παρακάθηται μὲν εἰς τράπεζάν τινα, ἢ τις περιέχει διάφορα φαγητὰ, ἐμποδίζεται δὲ
 »ἀπὸ ἄλλον τινα δυνατώτερον νὰ μὴ φάγῃ, καθὼς, λέγω, οἱ τοιοῦτοι, καὶ ὁ διψασμένος δηλαδὴ καὶ ὁ πει-
 »νασμένος, πολὺν πόνον καὶ τιμωρίαν δοκιμάζουσι, διότι καὶ ὁ διψασμένος δὲν ἔμπορεῖ νὰ σβύσῃ τὴν
 »δίψαν τοῦ διὰ τοῦ ὕδατος, καὶ ὁ πεινασμένος δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴν πεινάν του διὰ τοῦ φαγη-
 »τοῦ, τοιοῦτοτρόπως θέλει ἀκολουθήσῃ καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· διότι θὰ βλέπωσι μὲν τοὺς ἁ-
 »γίους εὐφραινομένους οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ, δὲν θὰ δυνήθωσι δὲ νὰ ἀπολαύσωσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ
 »τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τῶν δικαίων.

»Ὅθεν καὶ ὁ Θεὸς θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἀδὰμ, τὸν ἐτοποθέτησεν ἀντικρὺ τοῦ Παραδείσου καὶ ἐκεῖ νὰ
 »ἐργάζηται τὴν γῆν, ἵνα καθ' ἐκάστην βλέπων μὲν τὸν ποθεινὸν ἐκείνον τόπον τοῦ Παραδείσου, ἐκ τοῦ
 »ὁποῖου ἐξῆλθε, μὴ ἔμπορῶν δὲ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, ἔχῃ πάντοτε πόνον καὶ θλίψιν εἰς τὴν ψυχὴν του ἀ-
 »φόρητον. Ἐκν δὲ, ἀδελφεῖ Κυριακὲ, δὲν ἀνταμωθῶμεν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ,
 »εἰς τὴν ἄλλην, οὐδεὶς θέλει μᾶς ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ συναντηθῶμεν καὶ νὰ συζῶμεν ὁμοῦ. Τότε δὲ θέλο-
 »μεν ἴδῃ καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐξώρισαν, καθὼς καὶ ὁ Λάζαρος εἶδε τὸν πλούσιον, καὶ οἱ Μάρτυ-
 »ρες θὰ ἴδωσι τοὺς τυράννους, οἱ τινες τοὺς ἁμαρτῦρησαν.

»Διὰ τοῦτο λοιπὸν μὴ λυπῆσαι, ἀγαπητὲ ἀδελφεῖ, ἀλλ' ἐνθυμοῦ τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντα·
 »Μὴ φοβῆσθε ὄνειδισμὸν ἀνθρώπων, καὶ τῷ φαυλισμῷ αὐτῶν μὴ ἠττάσθε, ὡς γὰρ ἱμάτιον βρω-
 »θήσεται ὑπὸ χρόνου, καὶ ὡς ἔριον βρωθήσεται ὑπὸ σιτῶς, οὕτω βρωθήσονται.» (Ἠσ. νά. 7.) Συλλο-
 »γίσθητι δὲ καὶ τὸν Δεσπότην ἡμῶν Χριστὸν, ὅτι ἐν τοῖς σπαργάνοις ἔτι ὦν ἐδώκετο, καὶ εἰς τὴν βάρβα-
 »ρον γῆν τῶν Αἰγυπτίων ἀπεβρίπτετο—ποῖος; ἐκεῖνος ὅς τις κρατεῖ τὸν κόσμον εἰς τὰς χεῖράς του.
 »καὶ διατί; ἵνα γίνῃ τύπος εἰς ἡμᾶς καὶ παραδειγμα, τοῦ νὰ μὴ παραπονώμεθα καὶ νὰ γογγύζωμεν
 »εἰς τοὺς πειρασμούς. Ἐνθυμήθητι δὲ, πρὸς χάριν μου, καὶ τὸ πάθος τοῦ Σωτῆρος, καὶ πόσας ὕβρεις
 »ὁ Δεσπότης τῶν ἀπάντων ὑπέμεινε δι' ἡμᾶς· διότι ἄλλοι μὲν τῶν Ἰουδαίων ὠνόμαζον αὐτὸν Σα-
 »μαρείτην καὶ οἰνοπότην, ἄλλοι δὲ δαιμονισμένον καὶ ψευδοπροφήτην, ἔλεγον γὰρ, ὅτι «Ἴδοὺ ἄνθρωπος
 »φάγος καὶ οἰνοπότης» (Λουκ. ζ'. 34.) καὶ «Ἐν τῷ ἔρχοντι τῶν Δαιμονίων, ἐκβάλλει τὰ Δαιμό-
 »νια.» (Ματ. θ'. 34.)

»Τί δὲ νὰ σοὶ λέγω, πῶς ὑπῆγαν, ὦ τοῦ θαύματος! νὰ κατακρημνίσωσιν αὐτόν; καὶ πῶς εἰς τὸ πρό-
 »σωπον αὐτὸν ἔπτυσαν; καὶ βραπίσματα τῷ ἔδιδον; τί νὰ σοὶ λέγω, πῶς ἐπότιζον αὐτὸν χολήν, καὶ μὲ
 »τὸν κάλαμον ἔτυπον τὴν παναγίαν του κεφαλὴν, καὶ ἐνέδουον αὐτὸν μὲ ἐμπαικτικὴν χλαμύδα; τί
 »νὰ σοὶ λέγω, πῶς μὲ ἀκάνθας ἐστεφάνονον αὐτόν, καὶ ἐγονάτιζον ἐμπροσθέν του, ἐμπαιζόντες καὶ
 »πᾶν εἶδος χλεύης κατ' αὐτοῦ ἐκτοξεύοντες; τί νὰ σοὶ λέγω, πῶς ἔφερον αὐτόν εἰς τὸ πάθος καὶ εἰς
 »τὸν σταυρὸν, γυμνὸν καὶ κατάκριτον, οἱ αἰμοβόροι ἐκείνοι σκύλοι; καὶ πῶς ὄλοι οἱ Μαθηταὶ του τὸν
 »ἐγκατέλιπον; διότι ὁ μὲν Πέτρος τὸν ἠρνήθη, ὁ δὲ Ἰούδας τὸν ἐπρόδωκεν, οἱ δὲ ἐπίλοιποι ἔφυγον,
 »καὶ μόνος λοιπὸν ἴστατο γυμνὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄχλων ἐκείνων (ἐορτὴ γὰρ τοῦ Πάσχα ἦτο τότε,
 »ἢ ὁποῖα συνήθουζεν ὄλους τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἵνα ἐορτάσωσιν)· ἢ τί νὰ σοὶ λέγω πῶς
 »ἐσταύρωσαν αὐτὸν ὡς πονηρὸν ἀνὰ μέσον δύο κλεπτῶν; τί δὲ νὰ σοὶ διηγῶμαι, πῶς ὁ Κύριος ἔμενε
 »ἄταφος, ὅταν τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἕως οὗ ἦλθεν Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος καὶ ἐζήτησεν αὐτόν
 »ἵνα τὸν θάψῃ; (1) καὶ πῶς τὸν ἐσυκοφάντησαν, ὅτι δὲν ἀνστήθη, ἀλλ' οἱ Μαθηταὶ του τὸν ἐκλείψαν;

(1) Σημειούμεν ἐνταῦθα, ὅτι ὁ μὲν Εὐαγγελιστὴς Ἰ- Ἰουδαῖοι νὰ συντριβῶσι τὰ σκέλη, τόσον τοῦ Κυρίου,
 ὡάννης ἐφάνέρωσε, διὰ ποῖον σκοπὸν ἐζήτησαν οἱ ὅσον καὶ τῶν ληστῶν ἵνα ἀποθάνωσι τουτέστι ταχέως

Ἐνθυμήθητι δὲ πάλιν τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἐξεδιόκοντο ἕκ παντός τόπου, καὶ ὅτι ἐκρύπτοντο εἰς τὰς πόλεις, καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτο κεκρυμμένος εἰς τὴν πορφυροπόλιδα γυναῖκα, ὁ δὲ Πέτρος εἰς τὸν Σίμωνα τὸν σκυτοτόμον, καὶ δὲν εἶχον τελείως παρρησίαν εἰς τοὺς πλουσίους· ὕστερον ὁμως ὅλα ἔγιναν εὐκολα εἰς αὐτούς. Οὕτω καὶ σὺ, ἀδελφε, μὴ λυπήσαι, ἂν τώρα συμβαίνωσι λυπηρὰ, διότι ὕστερον θὰ ἐπακολουθήτωσι τὰ χαροποιά. ἤκουσα δὲ καὶ διὰ τὸν φλύαρον ἐκεῖνον Ἀρσάκιον, τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν ἡ Βασίλισσα Πατριάρχην εἰς τὸν θρόνον μου, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἔθλιψε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὰς παρθένους, οἵτινες μὲ ὑπερμασπίζοντες καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ συγκοινωνήσωσι μὲ αὐτὸν (1) ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ καὶ ἀπέθανον ἐν τῇ φυλακῇ δι' ἀγάπην μου. Ἐκεῖνος, λέγω, ὁ προβατόσχημος λύκος, ὁ ὁποῖος ἔχει μὲν σχῆμα Ἐπισκόπου, εἶναι δὲ μοιχὸς κατ' ἀλήθειαν, διότι καθὼς ἡ γυνὴ ὀνομάζεται μοιχαλις, ὅταν, ζῶντος τοῦ ἀνδρός της, λάβῃ ἄλλον ἄνδρα, οὕτω αὐτὸς εἶναι μοιχὸς οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, ἐπειδὴ ζῶντος ἐμοῦ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, αὐτὸς ἤρπασε τὸν θρόνον μου.

Ταῦτά σοι, ἀδελφε Κυριακὲ, γράφωμεν ἀπὸ τὴν Κουκουσὴν, ὅπου ἐξωρίσθημεν κατὰ προσταγὴν τῆς Βασιλίσσης. Πολλοὶ δὲ θλίψεις καὶ πειρασμοὶ μοὶ ἠκολούθησαν καθ' ὁδὸν, ἀλλ' ὁμως δι' αὐτὰς δὲν ἐφρόντισα. Ὅταν δὲ ἤλθομεν εἰς τὴν χώραν τῶν Καππαδοκῶν, καὶ εἰς τὴν Ταυροκιλικίαν, χοροὶ Ἁγίων Πατέρων μᾶς προὔπηντων· ἀλλὰ καὶ πλήθος Μοναχῶν καὶ παρθένων, οἵτινες ἔχουν βράσεις δακρύων ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητα, βλέποντες ἡμᾶς ὅτι ἐφερόμεθα εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους ὅτι, συμφερώτερον ἦτον εἰς τὸν κόσμον νὰ θυσθῇ ὁ ἥλιος, ἢ νὰ σιωπήσῃ τὸ στόμα τοῦ Ἰωάννου. Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ ἐτάραξαν καὶ μὲ ἐλύπησαν, ἀδελφε, περισσότερο, ἀφ' ὅσον ὅλα τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ἔπαθον, ἐπειδὴ καὶ ἐβλεπον ὄλους κλαίοντας· διὰ δὲ τὰ ἄλλα, ὅσα μοὶ συνέβησαν, οὐδόπως ἐφρόντισα. Καταπολλὰ δὲ μᾶς περιποιήθη καὶ ὁ Ἐπίσκοπος ταύτης τῆς πόλεως, καὶ πολλὴν ἀγάπην ἐδειξεν εἰς ἡμᾶς, ὥστε εἴαν ἦτο δυνατόν, καὶ εἴαν δὲν ἐφυλάττομεν τοὺς ὄρους καὶ Κανόνας, τοὺς μὴ συγχωροῦντας νὰ γίνωνται μεταθέσεις Ἐπισκόπων, καὶ νὰ μὴ ᾔναι δύο Ἐπίσκοποι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ Ἐπισκοπῇ, βεβαίως ἤθελε δώση καὶ τὸν θρόνον του εἰς ἡμᾶς. Λέομαι λοιπὸν καὶ ἀντιβόλω, ἀπόρριψον, ἀδελφε, τὴν λύπην καὶ ἀθυμίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐνθυμοῦ καὶ ἡμᾶς εἰς τὰς πρὸς Θεὸν ἰκεσίας σου.»

(Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Μαρκιανὴ ἡ Βασίλισσα, ἡ κατατεθεῖσα ἐν τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἐτὴν Βασίλισσαν Μαρκιανὴν ἐκ βίου,

Μαρκιανή.

ἘΧριστὸς Βασιλεὺς ἐξάγει Βασιλέων.

τερων, καὶ καταβιβάσθωσιν ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀραιεθῶσιν ἐκ τοῦ μέσου διὰ τῆς ἐνταφίσεως, ἵνα μὴ μένωσιν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐν τῷ αὐτῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα—τί γάρ φησιν; «Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαββάτῳ, ἵνα παρασκευῇ ἡν (ἦν γὰρ μεγάλη ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου), ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον, ἵνα καταργῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῶν» (δὴλον δὲ ἔστι καὶ καταβίβασαν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς σταυροὺς καὶ ἐνεταφίασαν. (Ἰω. ιθ'. 31.) «Ὁ τοῖνον Θεὸς Χρυσόστομος ἀκολουθῶν τὸν σκοπὸν τοῦτον τῶν Ἰουδαίων, ὑπέλαβεν οὕτως οἱ στρατιῶται καταβίβασαν τῶν λησῶν τὰ σώματα ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, οὕτω καταβίβασαν καὶ τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ διὰ τούτου λέγει ἐδῶ, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι αὐτοὶ κατήνεγκαν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸν σταυρὸν. Ἐπειδὴ ὁμως φητῶς τοῦτο ὁ Εὐαγγελιστὴς οὐκ ἐβήλωσε, μάλιστα δὲ λέγει παρακατιῶν, ὅτι «Μετὰ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πι-

λάτον ὁ Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας ἵνα . . . ἄρῃ (ὁ ἀρῆλοι ἵνα σηκῶσῃ ἐκ τοῦ μέσου καθὼς ἀνωτέρω φησιν) καὶ τὸ ἀρθῶσιν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ νέετρεφεν ὁ Πιλάτος» (κεφ. ιθ'. 38.) καὶ ἴσως ἕως οὗ ὁ στρατιώτης νὰ νύξῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν, καὶ νὰ βεύσῃ ἐξ αὐτῆς αἷμα καὶ ὕδωρ, παρήλθεν ἐν τῷ μεταξῷ χρονικόν τι διάστημα, μεθ' ὃ ὑπῆγεν ὁ Ἰωσήφ, καὶ ἐζήτησε νὰ καταβιάσῃ ἀπὸ τὸν σταυρὸν τὸ σῶμα τοῦ τεθανατωμένου Σωτῆρος. Μαρτυροῦσι δὲ τούτου συμφώνως καὶ οἱ δύο Εὐαγγελισταί, ὅτε Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς· ὁ μὲν γὰρ Μάρκος λέγει περὶ τοῦ Ἰωσήφ «Καὶ ἀγερσάσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε αὐτῷ σινδόνι» (Μάρ. ις'. 46.) ὁ δὲ Λουκᾶς «Καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι» (Λουκ. κγ'. 53).

(1) Ὅρα περὶ τοῦ Ἀρσακίου τούτου εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(2) Εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Δειφάνου τοῦ Θεῶν τούτου Χρυσόστομου ἐγκώμιον ἐφιλοπόνθησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, ἀλλὰ καὶ παρακλητικὸν Κανόνα συνέθεσα εἰς αὐτὸν καὶ ὁ βοηθόμενος ζητηζάτω ταῦτα.

⊙ Οὗτος Κλαυδίνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ψυχῆς ἰδὼν σῆς κάλλος ἐξηρημένον,
»Ὁ ψυχραστῆς λαμβάνει σε, Κλαυδίνα.

Κλαυδίνος.

⊙ Ὁσῖος Πέτρος ὁ Αἰγύπτιος εἰς βαθύ γῆρας ἔλθων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

»Ὡς ἄριμὸς τις σίτος ἐκ γῆρας, Πέτρε,
»Ὅσον ταμίῳ συγκομίζῃ τῷ τάφῳ.

Πέτρος.

* ⊙ Ἁγιος Νεομάρτυς Δημήτριος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἀψπδ'. ἔτος, ζῆσει τελειοῦται.

* »Φῶς οὐράμιον σὺ ἐπέστη Δειψάνω,
»Χριστοῦ ὑπερτυθέντι θείας ἀγάπης (2).

* Δημήτριος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου.

»Ἦκουσε γλώτταν ψαλμικῶς, ἦν οὐκ ἔγνω,
»Ἐφραὶμ ἄνω καλοῦσαν, ὁ γλώτταν Σύρος.
»Ἐικάδι δοξοάτη Νέος Ἐφραὶμ θυμὸν ἀπύρρον.

Ἐφραὶμ.

Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἀνατολῆς ἀπὸ τοῦ γένους τῶν Σύρων, διδαχθεὶς τὴν εὐσεβείαν παρὰ τῶν προγόνων του, κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τογ'. καὶ ἐκ νεαρῆς του ἡλικίας ἀγαπήσας ὁ μακάριος τὴν Μοναχικὴν ζωὴν. Εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον λέγεται, ὅτι ἐδόθη χάρις παρὰ Θεοῦ, διὰ τῆς ὁποίας συνέταξε πλεῖστα Συγγράμματα, πλήρη κατανύξεως καὶ ὠφελείας, καὶ μὲ αὐτὰ πολλοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀρετὴν. Οὗτος ἐγίνετο καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα Ὁσίου τύπος καὶ παράδειγμα τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐ-

(1) Ὁ Ὁσῖος Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων ἀναφερόμενος, ὁ τοῦ Ἀββᾶ Λῶτ μαθητῆς. Τοῦτον τὸν Πέτρον ἠρώτησέ τις ἀδελφὸς λέγων· Ὅταν ἡμεῖς μόνος ἐν τῷ καλλίῳ μου, ἐν εἰρήνῃ εὐρίσκειται ἡ ψυχὴ μου, ὅταν δὲ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ ἀδελφὸς τις, καὶ εἴπῃ εἰς ἐμὲ λόγια τῶν ἐξωθεν ἀνθρώπων, τότε ἡ ψυχὴ μου ταράσσεται. Ἀπεκρίθη δὲ εἰς αὐτὸν ὁ Ἀββᾶς Πέτρος, ὅτι ἔλεγεν ὁ Ἀββᾶς Λῶτ, ὁ ἐκείνου γέρον· Τὸ κλειδίον σου ἀνοίγει τὴν θύραν. Λέγει δὲ ὁ ἀδελφός, τί σημαίνει ὁ λόγος αὐτός, Ἀββᾶ; Ὁ Πέτρος εἶπεν· Ἐὰν ἔλθῃ ἀδελφός πρὸς σέ, ἐρωτᾷς σὺ αὐτὸν—πῶς ἔχεις; πῶθεν ἦλθες; πῶς ἔχουσιν οἱ ἀδελφοί, σὲ ἐδέχθησαν μὲ περιποίησιν, ἢ ὄχι; καὶ οὕτω μὲ τὰ λόγια ταῦτα ἀνοίγεις σὺ πρῶτος τὴν θύραν, ἵνα λαλήσῃ ὁ παραβλῶν σοι ἀδελφός, καὶ οὕτω ἀκούεις ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν θέλεις, καὶ ταράσσεται ἡ ψυχὴ σου. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀδελφός, οὕτω μὲν πράγματι ἔχει ἡ ἀλήθεια, τί δὲ πρέπει νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τυχὸν ἔλθῃ ἀδελφός πρὸς αὐτόν; καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Ὅταν ἔχη τις τὸ πένθος, τότε αὐτὸ γίνεταί διδαχὴ εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ διδάσκει αὐτόν. τί

πρέπει νὰ πράξῃ, ὅταν δὲ τις δὲν ἔχη πένθος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φυλαχθῇ. Ἀπεκρίθη ὁ ἀδελφός· Ὅταν εὐρίσκωμαι ἐν τῷ κελίῳ μου, τότε εὐρίσκειται καὶ τὸ πένθος μετ' ἐμοῦ, ὅταν δὲ ἐξέλθω τοῦ κελίου μου, τότε καὶ τὸ πένθος ἀναχωρεῖ ἀπὸ ἐμέ. Ὁ δὲ γέρον εἶπεν εἰς αὐτόν· Ὅτι καθὼς ὁ γνήσιος υἱὸς δὲν ἀρίνει τὸν κατέρα του, τοιοῦτοτρόπως καὶ σὺ πένθος, ὅταν γίνῃ ἕξις εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ κατασταθῇ ὡς υἱὸς του γνήσιος, δὲν ἀναχωρεῖ πλέον ἀπὸ αὐτόν, ἀλλ' ὅποιανδήποτε ὥραν ζητήσῃ αὐτό. ὁ ἄνθρωπος, τὸ εὐρίσκει. Οὗτος ἠρωτήθη ποτὲ, τίς εἶναι δούλος Θεοῦ; καὶ ἀπεκρίθη· Ἐν ὅσῳ εἶναι τις προσκεκολλημένος εἰς οἰονδήποτε πάθος, δὲν λογίζεται δούλος Θεοῦ, ἀλλὰ εἶναι δούλος ἐκείνου τοῦ πάθους, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κυριεύεται· ἐν ὅσῳ δὲ αὐτός κυριεύεται, δὲν δύναται νὰ διδάξῃ τοὺς ἄλλους· ὅσοι κυριεύονται ὑπὸ τῶν ἰδίων παθῶν, ἐπειδὴ ἐντροπὴ εἶναι εἰς αὐτόν τὸ νὰ διδάξῃ πρὸ τοῦ αὐτοῦ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ πάθους ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον διδάσκει.

(2) Ὁρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

τοῦ Συναξίς εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀκυλίνης, ἐν τῇ Φιλαδέλφῳ, πλησίον εἰς τὸν Φόρον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παλλάδιου.

»Κρείττων ὑπάρξας σαρκικῶν σκιρτημάτων.

»Σκιρτᾶ παρ' αὐτῷ Παλλάδιος τῷ Πάλλῳ.

Παλλάδιος.

* **Ο**ὗτος ὁ μακάριος Παλλάδιος ἔκτισε μικρὸν κελλῖον εἰς τι ὄρος, τὸ ὅποιον ἐκλησαίετο εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Ἴμμαϊ (καθὼς λέγει ὁ Θεοδώριτος, ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συγγράψας ἐν ἀριθμῷ ἐβδόμῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἠρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τούτου.) Ἐν τῷ κελλίῳ λοιπὸν τούτῳ ἐκλείσθη ὁ Ὁσιος, καὶ ἀφ' οὗ ἀπέκτησεν ἀγρυπνίαν, νηστειαν καὶ παντοταεινὴν προσευχὴν, ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν. Εἰς γὰρ ἔμπορος φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰ χρήματα, περιεπάτει εἰς τὸν δρόμον κατὰ τινα νύκτα, ἄλλος δὲ μαρὸς καὶ κακότροπος ἄνθρωπος ἐννοήσας, ὅτι ἐθάσταζε χρήματα, τὸν ἐφόνευσε δι' ἐνέδρας, καὶ λαθῶν αὐτὸν, τὸν ἐβρίβην εἰς τὴν θύραν τῆς κελλῆς τοῦ Ὁσίου. ὅταν δὲ ἔγινεν ἡμέρα, καὶ ἐφανερῶθη ὁ φονευθεὶς, τότε ὄλοι τρέξαντες ἔθραυσαν τὴν θύραν τοῦ κελλίου τοῦ, καὶ κατεδίκαζον τὸν Ὁσιον ὡς φονέα. Ἐν ᾧ λοιπὸν ὄλοι περιεκύκλωσαν αὐτὸν, προσευχήθη ὁ Ὁσιος, καὶ ἀνέστησεν τὸν νεκρὸν· ὁ δὲ νεκρὸς ἀναστῆναι, ἐφανέρωσε πῶς ἐφόνευσεν, καὶ ὅτι ὁ Ὁσιος δὲν ἐνείχετο εἰς τὸν φόνον (2). Οὐ μόνον δὲ τοῦτο τὸ θαῦμα ὁ Ὁσιος ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἄλλα· περισσώτερον ὅμως ἐθαυμαστώθη ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς του. Ὅστω λοιπὸν διανύσας τὴν ζωὴν του, καὶ ἀξιωμασιμῶντα Συγγράμματα ἀφήσας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀναγινωσκόντων, ἐν εὐρίην πρὸς Κύριον μεταδέθηκεν (3).

(1) Τούτου τοῦ Ἁγίου τὰ Συγγράμματα εἶναι ἐκδομένα εἰς ἑξὶ τόμους, τρεῖς μὲν ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ, τρεῖς δὲ συριστὶ καὶ λατινιστὶ. Ὅθεν ἂς λάβωσι πρόνοιον νὰ ἐξηγήσωσι καὶ τοὺς ἄλλους τρεῖς τόμους εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ἢ εἰς τὸ ἄπλοσν, οἱ εἰδότες τὴν λατινικὴν Ἑλληνες, καὶ ἂς μὴ ἀρελῶσι καὶ ἀφίνωσι νὰ στερῶνται οἱ ὁμογενεῖς των ποικίλα ἀξιόλογα Συγγράμματα τοῦ Ὁσίου, τὰ ὅποια εἶναι ἐρμηνευτικὰ τῆς Πεντατεύχου, τοῦ Ἰησοῦ, τῶν Κριτῶν, τῶν τεσσάρων Βασιλειῶν, τοῦ Ἰωῦ, Ἡσαίου, Ἰερμίου, Θρήνων, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ, Ὠση, Ἰωήλ, Ἀμώς, Ἀβδίου, Μιχαίου, Ζαχαρίου καὶ Μαλαχίου. Ἐν τούτοις δὲ περιέχονται καὶ ἑνδεκα λόγοι ἐξηγητικοὶ εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τόπους τῆς Γραφῆς, δεκατρεῖς λόγοι εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου, λόγοι δώδεκα περὶ τοῦ ἐν Ἐδέμ Παραδείσου, καὶ ἄλλα ἀξιόλογα καὶ ὠφέλιμα. Ἐὰν γὰρ ἀρελῶσῃ, θὰ κατακαθῶσιν ὡς ὁ πονηρὸς δοῦλος, ὁ κρύψας τὸ τάλαντον τοῦ Κυρίου αὐτοῦ ἐν τῇ γῆ. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι ὁ Ἁγὸς Ἐφραίμ συνέγραψε συριστὶ τρεῖς ἑκατομμύρια στίχους· καὶ ὁ Ἰερώνυμος μαρτυρεῖ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραμμάτων, ὅτι τὰ βιβλία του ἐφθασαν εἰς τῶσιν ὀξζαν καὶ προτίμησιν, ὥστε εἰς πολλὰ Ἐκκλησίας μετὰ τὰς Ἀ-

γίας Γραφὰς ἀνεγινώσκοντο. (Ὅρα τὸν Μελέτιον τῷ α. τῆς Ἐκκλησ. Ἱστορ. σελ. 398.) Ἴνα μάθῃς δὲ πρῶτον κατάνυξιν προξενουσι τὰ βιβλία τοῦ Πατρὸς τούτου Ἐφραίμ, ὄρα εἰς τὸ Συναξάριον τοῦ Ὁσίου Εὐαρέστου κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἔκτην τοῦ Δεκεμβρίου. Σημειῶσαι, ὅτι Γρηγόριος ὁ Μύσης ἐν τῷ εἰς τὸν Ἅγιον Ἐφραίμ ἐγκωμίῳ του λέγει περὶ αὐτοῦ· «Ὁ μέγας Πατὴρ ἡμῶν καὶ τῆς οἰκουμένης Αἰδιάσκαλος Ἐφραίμ». Τούτου τὸν Βίον ἑλληνιστὶ συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐφραίμ ὁ θαυμασιος» (ἀώζεται ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου τοῦ Ἁγίου Ἐφραίμ, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἱθέρων καὶ ἐν ἄλλαις).

(2) Πρασιτίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ ἀναστῆναις εἰδείξε μὲ τὸν δάκτυλόν του, ποῖος τὸν ἐφόνευσεν, συνέλαβον τὸν φονέα, καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, εὔρον τὴν μάχαιραν ἐπάνω του ἢ ὅποια ἦτον ἀκόμη αἱματομένη· ὁμοίως εὔρον καὶ τὰ χρήματα τοῦ φονευθέντος ἐκ τῶν ὁποίων ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸν φονεύσῃ.

(3) Σημειῶσαι, ὅτι ὁ Ὁσιος οὗτος Παλλάδιος ἐγεννηθὲν Ἐπίσκοπος Ἐλεουπόλεως, καὶ ἤκμασεν ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει τπ'. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι ὁ Παλλάδιος οὗτος λέγεται καὶ Ἡρακλείδης ὅστις ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος Καπαδοκίας, καὶ συνέγραψε τοὺς Βίους τῶν Ὁσίων οἱ ὅτι

Ὁ Ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰάκωβος ὁ Ἀσκητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἀπῆλθε σαρκοῦ ὡσπὲρ ἐκ τινος πάγης,
» Ὁ σαρκοῦ Ἰάκωβος βύχ' ἀλοῦς πάγαις.

Ἰάκωβος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἀφήσας ὅλα τὰ τοῦ κόσμου, κατώκησεν ἐν τινι σπηλαίῳ δεκαπέντε ἐτη, πλησίον εἰς μίαν κωμόπολιν, ὀνομαζομένην Πορφυριώνη, καὶ ἐκεῖ μετεχειρίζετο πᾶσαν ἀσκησιν. Πρὸς τοῦτον τὸν Ὅσιον ἤλθε ποτε γυνή τις πόρνη παρακινήθεισα ὑπὸ ἀκολάστων τινῶν, ἣ ἤποια πηδήσασα ἐπ' αὐτοῦ ἀναισχύντως, τὸν παρεκίνησε εἰς ἀσέλγησαν. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐνθυμήσας, εἰς αὐτὴν τὴν μέλλουσαν κόλασιν τοῦ αἰωνίου πυρός, τὴν ἔκαμψε νὰ μετανοήσῃ, καὶ νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐπειδὴ ὁμως οὐδεὶς ἀπλοῦς ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὰς μηχανὰς καὶ παγίδας τοῦ πονηροῦ Διαβόλου, διὰ τοῦτο συνέβη νὰ πέσῃ καὶ οὗτος ὡς ἄνθρωπος εἰς σφάλματα καὶ ἀμαρτίας μεγάλας, ἵνα ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου προσέχωσιν εἰς ἑαυτοὺς οἱ ἐνάρετοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι νομίζουσιν ὅτι εἶναι σταθεροί, καὶ ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑποπέσωσι· καὶ πρὸς τούτους, ἵνα ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἀφοῦ ὑποπέσουν οὗτοι εἰς ἀμαρτίας μεγάλας, πάλιν διορθωθῶσι διὰ τῆς μετανοίας, καὶ μὴ ἀπελπισθῶσιν.

Εἰς ἐνδοξος Ἄρχων, ἔχων θυγατέρα δαιμονιζομένην, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ὅσιον τοῦτον ἵνα τὴν ἰατρύσῃ, καὶ ὁ Ἅγιος προσευχθεὶς, πάραυτα ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Δαιμόνιον. Ὁ πατήρ λοιπὸν τῆς κόρης φοβηθεὶς μήπως πάλιν ὁ Δαίμων ἐνοχλήσῃ αὐτὴν, τὴν ἀφήκε μετὰ τοῦ νέου ἀδελφοῦ τῆς εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Ὅσιου· ὁ δὲ Ὅσιος νικηθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, φεῦ τοῦ ἀμαρτήματος! διαφθείρει τὴν κόρην. Ἐπειτα τί γίνεται; φοβηθεὶς μήπως ἀποκαλυφθῇ ἡ βδελυρὰ αὐτῆς πράξις, φονεύει μὲν τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἀδελφόν τῆς, τὰ δὲ νεκρὰ σώματα τούτων ῥίπτει εἰς τὸν ἐκεῖ πλησίον ῥέοντα ποταμόν. Ἐκ τούτου δὲ ἀπελπισθεὶς τελείως διὰ τὴν σωτηρίαν του, ὠρμησεν ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπορεύετο, ἀπαντᾷ αὐτὸν εὐλαβὴς τις Μοναχὸς, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς παραινέσεις καὶ συμβουλὰς ὑπακούσας ὁ Ὅσιος, ἐκλείσθη ἐντὸς τάφου, καὶ ἐκεῖ ὑπέμεινε πᾶσαν σκληραγωγίαν καὶ κακοπάθειαν (1). Ἐπισυμβίβησεν δὲ ποτε ξηρασίας καὶ ἀνομβρίας εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, προστάσσει ὁ Θεὸς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, ὅτι ἂν ὁ Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος εἶναι κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ τάφου, δὲν προσευχθῇ, δὲν θέλει παύσει ἡ ἀνομβρία. Τότε λοιπὸν ὑπῆγε πρὸς τὸν Ὅσιον ὁ Ἐπίσκοπος μεθ' ὄλου τοῦ λαοῦ, καὶ πολὺ παρακαλέσας αὐτόν, τὸν ἐπέισε νὰ προσευχθῇ· ὅθεν ἅμα προσεχθήθη, ἐγένετο βροχὴ πολλή. Ἐκ τούτου λοιπὸν λαβὼν ὁ Ὅσιος καλὰς ἐλπίδας περὶ τῆς σωτηρίας του, προσέθηκε σκληραγωγίαν ἐπὶ σκληραγωγίας καὶ δάκρυα ἐπὶ δακρῶν, καὶ οὕτω μὲ πολιτείαν θεάρεστον τελειώσας τὴν ζωὴν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Αἱ Ἅγαι δύο Μάρτυρες Μήτηρ καὶ Θυγάτηρ ξίφει τελειοῦνται.

» Τῇ παιδί συγκλίνασα μήτηρ τὴν κάραν,
» Ξίφει συνεξίπνευσε τῷ θυγατρίῳ.

Μήτηρ.
Θυγάτηρ.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Χάρις τοὺς πόδας ἐκκοπέισα τελειοῦται.

» Πόδας Χάρις τμηθεῖσα πρὸς Θεὸν τρέχει,
» Τοὺς ψυχικοὺς γὰρ οὐ συνετμήθη πόδας.

Χάρις.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων προσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

ποῦτι εὐρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον τὸ καλούμενον Λαυσαϊκόν, συμπεραίνουσι δὲ τοῦτο, διότι καὶ ὁ Παλλάδιος ἔγραψε πρὸς Λαῦσον τὸν Πραιπόσιτον, πρὸς ἐν ἔγραψε καὶ ὁ Ἡρακλείδης· κατ' ἄλλους ὁμως ἄλλοι εἶναι ὁ Παλλάδιος ἀπὸ τὸν Ἡρακλείδην. Καὶ τοῦτο δὲ ἀκόμη προσημειοῦμεν, ὅτι Παλλάδιος ὁ

Ἐλενουπόλεως, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Παλλάδιον τοῦτον· καθότι ὁ συγγραφεὴς τὸν Βίον αὐτοῦ Θεοδώριτος δὲν γράφει ὅτι ἐγένετο Ἐπίσκοπος. Φέρεται δὲ καὶ ἕτερος Ὅσιος Παλλάδιος ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ἔχων διάφορα ἀποφθέγματα.

(1) Σημειώσαι, ὅτι ἡ προσευχὴ ἦν ἔλεγε γονυκλι-

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΘ' ἡ Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.

»Χάρις λέουσί, Ἰγνάτιε, πάμβροσι;

Ἰγνατίου

»Σοῦ σώματος λιποῦσι καὶ πιστοῖς μέροσι;

Ἀνακομιδῆ.

»Τῇ δ' ἐνάτῃ, ἐπάνωδος Ἰγνατίου εὐκάδι τύχθη.

Οὗτος ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἐγένετο διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, δεύτερος Ἐπίσκοπος χρηματίας Ἀντιοχείας, μετὰ τὸν Εὐδοκὸν ἐμαθήτευσεν δὲ μετὰ τοῦ Σμύρνης Πολυκάρπου παρὰ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῳ. Οὗτος λοιπὸν ἐν ἔτει ρί' ἐφέρθη ἐμπροσθεν τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καὶ ἀφ' οὗ ὑπέμεινε πᾶσαν δοκιμὴν τῶν βασάνων, καὶ ἐμεινεν ἀβλαβὴς τῇ χάρει τοῦ Χριστοῦ, ἐστάλη παρὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Ῥώμην, ἵνα πολεμήσῃ μετὰ τὰ θηρία τούτου δὲ γενομένου διεσπαράχθη ὁ Ὄσιος ὑπὸ τῶν λεόντων, ὡς ἐπεθύμει καὶ ἠύχαιτο. Τὰ δὲ τίμια αὐτοῦ λείψανα συλλέξαντες τινὲς Χριστιανοί, τὰ μετεκόμισαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ δῶρον ποθοῦμενον εἰς τοὺς ἐκεῖ ἀδελφοὺς ταῦτα χαρίζονται, οἵ οἱ ποιοῦσι μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας ἀπειθησαύρισαν αὐτὰ ὑπὸ τὴν γῆν. Ἐνεκα τούτου ἐορτὴν χαρμόσυνον ἐορτάζει σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὴν ἁγίαν ταύτην Ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων του. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον). (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Μαρτύρων τῶν ἐν Σαμοσατοῖς τελειωθέντων, Φιλοθέου, Ὑπερεχίου, Ἀβίδου, Ἰουλιανοῦ, Ῥωμανοῦ, Ἰακώβου καὶ Παρηγορίου

»Ἑπὲρ προσηλωθέντος ἐν σταυρῷ Λόγου,

Φιλόθεος.

»Ἑπτὰ προσηλώθησαν ἀθλητῶν κάραι.

Ἑπερέχιος, Ἀβίδος.

Ἰουλιανός, Ῥωμανός.

Ἰακώβος, Παρηγόριος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι στρατιῶται γενομένοι τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, ἐστηλίτευσαν καὶ ἤλεγξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὄθεν συλλαβόντες αὐτοὺς οἱ εἰδωλολάτραι, συνέτριψαν μετὰ χονδρᾶς ῥάβδου τοὺς βραχίονας καὶ τοὺς μηρούς των· ἐπειτα ἐξέσχισαν αὐτοὺς ἀνηλεῶς, καὶ δέσαντες εἰς τὸν λαμόν των βρείας ἀλύσεις, τοὺς ἐβρίψαν ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ ταῦτα ἐκβαλόντες αὐτοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ ξεσχισάντες τοὺς διὰ δευτέραν φοράν, τοὺς κρεμῶσι, καὶ καρφώσαντες τὰς κεφαλὰς των μετὰ καρφία, τοὺς ἔκαμαν νὰ παραδώσωσι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοιδίμοι τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, Σιλουανός Ἐπίσκοπος, Λουκάς Διάκονος, καὶ Μώκιος ὁ Ἀναγνώστης, θηριομαχήσαντες, τελειοῦνται.

Σιλουανός.

»Σιλουανός Λουκάς τε, σὺν τῷ Μωκίῳ,

Μώκιος.

»Ἡμῶν δὲ δρᾶς καὶ λεόντων ἀγρίων.

Λουκάς.

νῆς δέκα ἔτη ὁ Ὄσιος οὗτος Ἰακώβος ἐν τῷ τάφῳ εὐρισκόμενος, ἦτον αὕτη· «Πῶς ἀτεισῶ πρὸς σὲ ὁ Θεός; ποίαν δὲ ἀρχὴν τῆς ἐξομολογήσεως εὐροίμι; ποία καρδίᾳ ἢ ποίῳ θαρρήσας συνειδότη γλώσσω ἀσεβῆ, καὶ χεῖλη μολυσμοῦ γέμοντα, κινήσει πειράσωμαι; ποίας δὲ ἀμαρτίας πρῶτον ἄφεισι αἰτῆσαι κατατολήμῳ; φέισαι, φιλόφρονε Κύριε! ἔλεος γενοῦ τῷ ἀναξίῳ, Δέσποτα ἀγαθὲ, καὶ μὴ συναπολέσῃς με ταῖς αἰσχραῖς μου πράξεσιν. Οὐ γὰρ μικρὰ μου τὰ δυσσεβήματα, πορνείαν ἐτέλεσα, φόνον ἐργασάμην, αἷμα ἀθῶον ἐξέχεα· καὶ πρὸς τοῦτοίς, τοῖς ὕδασι καὶ θηρίοις καὶ πετεινοῖς δέδωκα εἰς

»βορᾶν. Ἐκκὶ νῦν, Κύριε, εἰδοῦσί σοι τὰ πάντα ἐξομολογοῦμαι, ἀγαθὲ, τὴν τούτων ἐξαιτούμενος ἄφεισιν. Μὴ παρίδῃς με, Δέσποτα, ἀλλὰ κατὰ τὴν σοὶ πρέπουσαν εὐσπλαγχνίαν, οἰκτεیرهσον με τὸν ἀσεβῆ, καὶ κατὰ τὴν ἐλεῶσόν με εἰς ἐμὲ τὸ παρά σοῦ πλοῦσιον ἔλεος, ἐλθόντα ἐπὶ τὰ τῆς ἀμαρτίας θάραθρα, κατεπόντισέ με γὰρ ἡ τοῦ λυμεῶνος ἐχθροῦ καταιγίς· μὴ δὴ καταπίῃ με ὁ δράκων ὁ βύθιος». Καὶ τὰ λοιπά.

(1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ Δεκεμβρίου δεσπομένην περὶ τῆς καρδίας τοῦ Ἁγίου ἐν τῇ ὑποσημειώσει, ὅτι δὲν ἔφαγον αὐτὴν οἱ λέοντες. Σημειώσαι ὅτι ὁ Χρυσόστομος λόγον ἑλληνικὸν ἔχει εἰς

Οταν ὁ Νουμεριανὸς ἐδασίλευεν ἐν ἔτει σπδ'. καὶ διωγμὸς ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἅγιος σφτος Σιλουανὸς (1) ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμεσημῶν πόλεως, τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας, ἣ τις ὑπόκειται εἰς τὸν Ἀντιοχείας Πατριάρχην. Διαβληθεὶς λοιπὸν οὗτος εἰς τὸν ἐκεῖ Ἀρχοντα, εὐθὺς συνελήφθη, μετὰ τοῦ Διακόνου Λουκά καὶ τοῦ Ἀναγνώστου Μωκίου, καὶ παραστάθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἔμπροσθέν του δεδεμένοι. Ἐξετίσας δὲ αὐτοὺς ὁ Ἀρχων ἐπιμελῶς, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ὠμολόγησαν μὲν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀνεθαμίτισαν δὲ τοὺς προσκυνοῦντας τὰ εἰδῶλι, ὠργίσθη καθ' ὑπερβολὴν ὅθεν μὴ δυνήσεις νὰ καταπέισῃ αὐτοὺς μὲ πωλεμικῆς ἵνα ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, τοὺς εἰδρεε δυνατὰ, καὶ ρίψας αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, ταῖς ἀφήκε νὰ ἀποθάνωσι τῆς πείνης.

Μεθ' ἰκανὰς δὲ ἡμέρας, τοὺς ἐξήτασε πάλιν, καὶ δείρας αὐτοὺς, ἐκλείσει δεύτερον ἐν τῇ φυλακῇ καὶ ἀφ' οὗ τοὺς κατέξηρανε μὲ τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ θηρία, ἵνα πωλεμῆσῶσι μὲ ἐκεῖνα. Ἐστάθησαν λοιπὸν οἱ Ἅγιοι εἰς τὸ στάδιον, καὶ ὅτε ἀφέθησαν διάφορα θηρία κατ' αὐτῶν, προσευχήθησαν οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ἵνα τελειωθῶσι μὲ τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα· ὅθεν ὁ Θεός, ὁ εἰσπλάσων τῶν δούλων του, παρέλαβε τὰς ψυχὰς αὐτῶν, καθὼς ἐζήτησαν. Τότε τὰ ἀγρία θηρία εὐλαβήθησαν τὰ Λεῖψανα τῶν Ἁγίων, καὶ χωρὶς νὰ ἐγγίσωσι τελείως αὐτὰ, ἀνεχώρησαν· ὅταν δὲ ἐνύκτωσεν, ὑπήγαν τινὲς Χριστιανοὶ καὶ ἐκλεψαν αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐνταφιάσαντες ἐντιμῶς, εἰδόξασαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σαρβήλου καὶ Βεβαίας, τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, τῶν ἐν Ἐδέσσει μαρτυρησάντων.

* Ἀιπὼν Σάρβηλος τὰς μυστρὰς θυσιῶν
» Χριστῷ προσήχη σὺν ἀδελφῇ θυσιᾷ.

Σάρβηλος.
Βεβαία.

* **Ο**ὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Γραιανοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει ρί. καταγόμενοι ἀπὸ τὴν πόλιν Ἐδέσσαν. Ὁ οὖν Ἅγιος Σάρβηλος ἱερεὺς ὢν τῶν εἰδῶλων, καὶ ὑπερέτης τῶν μυστρῶν θυσιῶν τῶν Δαιμόνων, εἶχε πολλὴν ὠραιότητα καὶ δόξαν, ἐνδεδυμένος πολυτελεῖ καὶ λαμπρὰ φορέματα, φέρων δὲ καὶ κίδαριν, ἥτοι μίτραν χρυσοῦν, εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνομιέετο πρὸς τοῖς ἐκεῖ Ἑλλησιν ὡς ἄλλος μικρὸς Βασιλεὺς, καὶ ἐτιμάτο ὡς ἄλλος Θεός, διότι αὐτὸς ἦτον ὁ προστάσων νὰ προσκυνῶσι καὶ νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα. Οὗτος λοιπὸν πολλῶς ἠλέγχθη καὶ καταχρήθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βαρσιμαῖον τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐδέσσης, ἀλλὰ δὲν ὑπέστρεψεν ἐκ τῆς πλάνης. Μίαν φορὰν δὲ, ὅταν ἐτελεῖτο ἑορτὴ εἰς τοὺς Δαίμονας, καὶ ὁ Σάρβηλος ἦτον ἐπιστάτης ἐπὶ τῶν δαιμονικῶν θυσιῶν, τότε βλέπων αὐτὸν ὁ Ἅγιος Βαρσιμαῖος, ἤλεγξε πάλιν καὶ τὸν καταγόρησεν, ὅτι γίνεται εἰς πολλοὺς αἴτιος ἀπωλείας. Ἀκούσας δὲ ὁ Σάρβηλος, κατενόχη ὑπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ χάριτος, καὶ πειθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Βεβαίας· ὅθεν ἐβαπτίσθησαν ἀμφότεροι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἐπισκόπου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καταχρήθη καὶ δεύτερον ὁ Σάρβηλος, καὶ πωλήσας ὅλην τὴν περιουσίαν του, διένειμεν αὐτὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ πτωχὸς γενόμενος, ὑπῆγε καὶ ἐκάθητο παρὰ τῷ Ἅγιῳ Βαρσιμαίῳ.

Τούτου δὲ μυσθὸν Ἀουσίας ὁ Ἅγιων, φέρει ἔμπροσθέν του τὸν Σάρβηλον, καὶ ἐξετίσας αὐτὸν καὶ εὐρών ὁμολογῶντα τὸν Χριστὸν, προστάσσει καὶ τὸν δέρουσι μὲ ραβδία. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μάρτυς πολὺ καταγόρησε αὐτὸν καὶ τὰ εἰδῶλά του, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Βασιλέα δε τις διωρῖσέν αὐτὸν Ἀρχοντα, κορπευθεὶς ὁ Ἀρχων ὑπὸ ὑπερβολικῆς ὀργῆς, προσέταξε καὶ ἐδεύραν τὸν Ἅγιον μὲ νεῦρα βοῶν, ὄχι ἄπαξ, ἀλλὰ ἐπτάκις, ξεσχίσαντες αὐτὸν καὶ μὲ χειρὶ γυμνῶσι δηρᾶς καὶ καύσαντες μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ἀλλ' ὁ Μάρτυς ταῦτα πάσχων, ἀπέδλεκεν

τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, οὗ ἡ ἀρχὴ (1) Ἐν δὲ τοῖς Μηνιαίοις καὶ τῷ τετυπωμένῳ Συναγωγῆ πολυτελεῖς καὶ φιλότιμοι» (σῶζεται ἐν τῷ ε. ναζαριστῆ Σιλβανὸς γράφεται, τόμῳ τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.)

εἰς μόνον τὸν Θεὸν καὶ προσήυχετο, διὸ καὶ ὁ Θεὸς ἐλάφρυνε τοὺς πόνους του. Βλέπων δὲ ὁ Λυσίας τὴν γενναϊότητα καὶ ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου, διέταξε καὶ ἐπέτηξεν καρφία εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς μηχανικόν τι ὄργανον, καὶ τὸν ἐπρόντισαν διαφυλαχθέντος δὲ ἀβλαβόως τοῦ Ἁγίου τῆ τοῦ Χριστοῦ χάριτι, ἐξεπλάγησαν ἅπαντες.

Ταῦτα βλέπουσα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Βεβαία ὀνόματι, ἀφ' ἑαυτῆς ὑπήγχε καὶ ἐπαρρησιάζετο εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὀνομάζουσα τὸν ἑαυτὸν τῆς Χριστιανῆς· ὁ δὲ Ἡγεμὼν, ἀφ' οὗ ἐδεῖραν αὐτὴν ἀρετὰ, τὴν ἐβρίψεν ἐν φυλακῇ. Τὸν δὲ ἀδελφὸν τῆς Σάρβηλον διέταξε καὶ τὸν ἐδεῖραν μὲ ξύλινα ξίφη, εἶτα ἐξέσχισαν τὸ πρόσωπόν του, μετὰ ταῦτα ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖράς του, καὶ τὸν ἐδεῖραν εἰς τὴν κοιλίαν· ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ διὰ πυρὸς ἔλαυσαν διάφορα μέρη τοῦ σώματός του, καὶ ὕστερον ἐξέδαραν τὸ δέρμα του. Βλέπων δὲ ὁ Ἡγεμὼν, ὅτι ἀκόμῃ ἀναπνεῖ, διέταξε καὶ ἐκοψαν καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν τὰς κεφαλὰς, καὶ οὕτως ἔλαβον καὶ οἱ δύο τοῦ Μαρτυρίου τοὺς στεφάνους· τὰ δὲ τίμια αὐτῶν Λεῖψανα ἔλαβον κρυφίως τινὲς Χριστιανοί, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὰ ἐντίμως, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν.

Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βαρσιμαῖος, Ἐπίσκοπος Ἐδέσσης ὁ Ὁμολογητὴς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Δοὺς τὴν βαρεῖαν σάρκα γῆ Βαρσιμαῖος,
» Σύνεστι βασιτάσασιν ἡμέρας βάρους.

Βαρσιμαῖος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, ἐγένετο αἴτιος τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ Ἁγίου Σαρβήλου, ἐπιστρέψας καὶ βαπτίσας αὐτὸν τε καὶ τὴν ἀδελφὴν του Βεβαίαν· ἐνεκεν δὲ τούτου διεβλήθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἐδέσσης Λυσίαν, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, ἐδάρη καὶ ἐβρίφη ἐν φυλακῇ. Ἐπειτα ἤλθον Βασιλικά διατάγματα, διορίζοντα νὰ πύσῃ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς· διὸ καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Βαρσιμαῖος ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν φυλακῆν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Μητρόπολιν του, διήνημαεν εὐαρέστως τὴν ζωὴν, καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἀφραάτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ὁ σάρκα καὶ ζῶν νεκρὸς ὢν Ἀφραάτης
» Αἰωνίως ζῆ καὶ νεκρὸς φανεῖς ἄπνους.

Ἀφραάτης.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Οὐάλεντος, ἐν ἔτει τῷ ἐγεννήθη δὲ καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν Περσίαν, καὶ ἐδιδάχθη τὰ τῶν Περσῶν νόμιμα. Ἐπειδὴ δὲ ἐβδελύχθη καὶ ἐμίσησε τὴν ἐκείνων ἀσέβειαν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Περσίας, καὶ ὑπήγχε εἰς τὴν Ἐδεσσαν, ἐνθα βαπτισθεὶς καὶ γενόμενος Χριστιανός, ἐκλείσθη ἐν τινι μικρῷ κελλίῳ, ἐξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Ἐπειτα μεταβαίνει εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ μέινας ἐν τινι Μοναστηρίῳ, τὸ ὅποιον εὕρισκετο ἐμπροσθεν τῆς Ἀντιοχείας, ἐκεῖ ἐπεμελεῖτο μόνος τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του· αὐγκάτοιχα δὲ ἄλλον ἀδελφὸν δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ, ἀλλ' οὔτε ἄρτον ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τελείως, οὔτε προσφάγιον, οὔτε φόρεμα παρ' ἄλλου τινός, πλην ἑνὸς μόνου, τὸν ὅποιον ἐγνώριζε.

Μίαν φορὰν δὲ ὁ Ὑπατος Ἀνθέμιος ἀπεσπᾶλη πρέσβυς εἰς τὴν Περσίαν παρὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐπανελθὼν διὰ τῆς Ἀντιοχείας, ἔφερεν εἰς τὸν Ὅσιον ἑν φόρεμα Περσικόν· ὁ δὲ Ὅσιος τοῦτο δὲν ἐδέχθη, πύσας καὶ ἐλέγξας αὐτὸν διὰ τῶν λόγων του. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν δυσσεβῆ Βασιλεῖα Οὐάλεντα συνομιλήσας, ὅς τις ἐτάραττε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ὀρθοδόξους νὰ φρονῶσι τοῦ Ἀρείου τὴν κακοδοξίαν, τὸν ἐξέπληξε διὰ τῶν σοφωτάτων λόγων του καὶ διὰ τῶν προσηφῶν αὐτοῦ παραδειγμάτων (1). Ὅθεν εἰς εὐνοῦχος τοῦ

(1) Ἀναφέρει ὁ Κύριος Θεοδώριτος, ὅς τις καὶ τὸν Ἀφραάτην, βλέπων ὅτι ἐξωρίσθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συνέγραψεν ἐν ἀριθμῷ ἁγ. καὶ Ποιμένες τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ τὸν Ἀρειανὸν Βασιλέα τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅτι ἐπειδὴ ὁ Ὅσιος σιλία Οὐάλεντα, καὶ ἔμειναν τὰ ποιμίαια τοῦ Χριστοῦ

Βασιλέως ήπειλησε να τον θανατώση, ἀλλ' ὅμως μετ' ὀλίγον ἔλαβε παρὰ Θεοῦ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κατὰ τοῦ Ὁσίου θρασυτήτος, διότι εὐριακόμενος ἐν τινι λουτρῷ, ἔπεσεν ἐντὸς τῆς λεκάνης ἣ ὁποία εἶχε τὸ θερμὸν νερὸν, καὶ ἐκεῖ κακῶς τὴν ψυχὴν του ἀπώλεσε· τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἐφοβήθη, διὸ οὔτε ἐξώρισεν, οὔτε ἐτιμώρησε διόλου τὸν Ὁσιον. Οὗτος ὁ Ὁσιος ἰάτρευσεν ἓνα ἵππον τοῦ Οὐάλεντος ἀσθενήσαντα, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολὺ ὁ Βασιλεὺς. Αὐτὸς ἔκαμε καὶ γυναῖκα τινὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνδρός της, ὅς τις τὴν ἐμίσει, δούς αὐτῇ ὀλίγον ἔλαιον παρ' αὐτοῦ εὐλογηθέν· καὶ μόνος δὲ ὁ βαντισμὸς τρῷ ὕδατος ἐκείνου, ὅπερ εὐλογεῖτο παρὰ τοῦ Ὁσίου, ἐφύλαξε τοὺς ἀγροὺς γεωργοῦ τινος ἀβλαβεῖς ἀπὸ τῆς φθορᾶς τῶν ἀκρίδων. Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἀσκησιν, καὶ μὲ τοιαῦτα ὑπερφυσικά ἔργα διαλάμπας ὁ ὁσίδιμος Ἀφραάτης, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκεψιμα.

* Ἀκεψιμας τὴν σάρκα χαίρων ἐξέδου,
ἢ νεκρικῶς σταλεῖσα τὴν γῆν ἐπέδου.

* Ἀκεψιμας.

* Μνήμη τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Χίου, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802 (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Α'. Μνήμη τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

» Ὁμοῦ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρους,
» Φῶς τρισσολαμπές πηγάσαντας ἐν βίῳ.
» Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις,
» Τοῖς ἐκχέσαι πᾶσι κοινὴν τὴν χάριν.
» Ἐπ' χελιδῶν οὐ καθίστησι μία,
» Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ, τῶν ψυχῶν ἔπρ.
» Τὴν μὲν νοσητὴν ἢ Τριάς λάμπει κτίσιν,
» Τριάς γε μὴν αὐτῇ δὲ, τὴν δρωμένην.
» Ἀπώλεσαν μὲν οἱ πάλαι Θεοῦ σέβας,
» Ἐξ ἡλίου τε καὶ σελήνης ἀφρόνας·
» Κάλλος γὰρ αὐτῶν θαυμάσαντες καὶ τάχος,
» Ὡσπερ θεοῖ· προσῆγον οὐκ ὀρθῶς σέβας.
» Ἐκ τῶν τριῶν τούτων δὲ φωστήρων πάλιν,
» Ἡμεῖς ἀννήχθημεν εἰς Θεοῦ τέβας·
» Κάλλει βίου γὰρ τῇ τε πειθοῖ τῶν λόγων,
» Πείθουσι πάντας τὸν μόνον Κτίστην σέβειν.

» Δάμψεν ἐνὶ τριακοστῇ χρυσοτρισήλιος αἴγλη.

» Κτίσιν συνιστᾷ τήνδε τὴν δρωμένην, Βασιλείος.
» Τὸ πῦρ, ἀήρ, ὕδωρ τε καὶ γῆς ἡ φύσις· Γρηγόριος.
» Οἱ δ' αὖ συνιστῶντές τε κόσμον τὸν μέγαν, Χρυσόστομος.
» Τὴν πρὸς Θεὸν τε πίστιν ὡς ἄλλη κτίσιν,
» Στοιχειακῆς φέρουσι Τριάδος τύπον,
» Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδενὸς τῶν γηίνων,
» Καὶ γήινων νοῦν ἔσχον οὐδὲν ἐν λόγοις.
» Ὁ Γρηγόριος γὰρ πῦρ πνέει νοῦς τὸν λόγον,
» Πρὸς ὕψος αὐ πείθοντα πάντας ἐκτρέχειν.
» Τοῖς λειποθυμήσασι δ' ἐκ παθῶν πάλιν,
» Ἀναπνοή τις οἱ Βασιλείου λόγοι.
» Μιμούμενος δὲ τὴν βοῴν τῶν ὑδάτων,
» Ὁ καρδίαν τε καὶ στόμα χρυσοῦς μόνος,
» Τοῦς ἐκτακέντας ἐκ παθῶν ἀναψύχει.
» Οὕτω πρὸς ὕψος τὴν βροτῶν πᾶσιν φύσιν,
» Ἐκ τῆς χθονὸς φέρουσι τοῖς τούτων λόγοις.

Η αἰτία διὰ τὴν ὁποῖαν ἐγένεν ἡ ἑορτὴ αὕτη τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν εἶναι ἡ ἐπομένῃ. Ἐπὶ τῆς

ἐρημία πάσης πνευματικῆς προστασίας, εὐσπλαγχνίσθη διὰ τὴν τούτων ἐρημίαν, καὶ ἀφήσας τὴν ἡσυχίαν του κατέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διδάσκων τοὺς Χριστιανούς καὶ στηρίζων αὐτοὺς εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν. Τότε λοιπὸν εὐρῶν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς περιπατοῦντα εἰς τὴν ἀγορᾶν, τὸν ἠρώτησε, διατί ἀφήκε τὴν ἡσυχίαν, καὶ περιπατεῖ εἰς τὴν πόλιν; ὁ δὲ Ὁσιος ἀπεκρίθη· Εἶπέ μοι, ὦ Βασιλεῦ, ἂν ἐγὼ ἤμην παρθένος κεκρυμμένη ἐν τινι κοιτῶνι, ἔπειτα ἔβλεπον τινὰ νὰ εἴψῃ πῦρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου, τί ἤθελες μὲ

συμβουλεύσης νὰ πράξω; θεοβαλῶς ἤθελε μὲ συμβουλεύσης νὰ τρέξω καὶ νὰ σβύσω τὴν φλόγα. Τοῦτο λοιπὸν συμβούλευσόν με καὶ τώρα, διότι βλέπω ὅτι κλιεταὶ ὁ οἶκος τοῦ Πατρὸς μου Θεοῦ, καὶ τρέχω καὶ ἀγωνίζομαι, νὰ σβύσω τὴν φλόγα· εἰδὲ μὲ κατηγορεῖς ὅτι ἀφήκα τὴν ἡσυχίαν μου, κατηγορεῖς περισσώτερον τὸν ἑαυτὸν σου, ὅς τις ἐβρίψας τὸ πῦρ εἰς τὸν τοῦ Θεοῦ οἶκον, καὶ μὴ κατηγορεῖ ἐμὲ, διότι ἀγωνίζομαι νὰ τὸ σβύσω.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ δρᾶ εἰς τὸ Νέον Ἀριμωνάριον.

Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ὃς τις ἔγινε Βασιλεὺς μετὰ τὸν Βοτανεπάτην περὶ τὸ ἀρ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, διηγήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἕρις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τῶν ἐλλογίμων καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν, διότι ἐξ αὐτῶν ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἀνώτερον τὸν μέγαν Βασίλειον, ἐπειδὴ διὰ τῶν λόγων του μὲν ἠρσύνησε τὴν φύσιν τῶν ὄντων, διὰ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ δὲ ὁμοίαιε καὶ συναρίζετο μὲ τούς Ἀγγέλους, μὴ συγχωρῶν προχείρως τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ σοβαρὸς ὢν τὸ ἦθος, καὶ μὴ ἔχων ἐφ' ἑαυτοῦ οὐδὲν γήινον κατώτερον δὲ τοῦ Βασιλείου ἔλεγον τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, ἐπειδὴ οὕτως εἶπεν, τρόπον ἐναντίον εἰς τὸν τοῦ Βασιλείου, καὶ εὐκόλως ἐσυγχώρει τοὺς ἀμαρτάνοντας, καὶ τὸ ἦθος του ἦτον ἐλκυστικὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἀνύψουν τὸν Θεῖον Χρυσόστομον, καὶ ἔλεγον αὐτὸν τοῦ Βασιλείου καὶ Γρηγορίου ἀνώτερον, καθότι μεταχειρίζεται διδασκαλίας συγκαταβατικώτερας καὶ ὁδηγεῖ ἅλους μὲ τὸ σαφὲς καὶ εὐκόλον τῆς φράσεώς του, καὶ ἐλπίει τοὺς ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ καθότι ὑπερβαίνει τοὺς ἀνωτέρω δύο Πατέρας μὲ τὸ πολὺ πλήθος τῶν μελιβρύτων συγγραμμάτων του, καὶ μὲ τὸ ὕψος καὶ πλάτος τῶν νοημάτων. Ἄλλοι δὲ ἀφωσιωμένοι ὄντες εἰς τὰ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου συγγράμματα, ἔλεγον αὐτὸν ἀνώτερον τοῦ Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου, καθότι αὐτὸς μὲ τὸ κομψὸν καὶ πεποιτημένον τῆς φράσεώς του, καὶ μὲ τὸ ὕψηλόν καὶ δυσνόητον τῶν λόγων του, καὶ μὲ τὸ ἀνθηρὸν τῶν λέξεων, ὑπερέβη θύλους τοὺς σοφοὺς, τέσον τοὺς παλαίους καὶ περιδοήτους εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ἐλληνικὴν σοφίαν, ὅσον καὶ τοὺς νεωτέρους καὶ καθ' ἡμᾶς Ἑκκλησιαστικούς. Ὅθεν ἐκ τῆς τοιαύτης διχογνωμίας καὶ φιλονεικίας διηρέθησαν εἰς τρία μέρη τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἄλλοι μὲν ἐλέγοντο Ἰωαννίται, ἄλλοι δὲ Βασιλείται, καὶ ἄλλοι Γρηγορίται.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτως ἦσαν διηρημένοι οἱ Χριστιανοί, καὶ οὕτως ἐδιχογνώμων οἱ ἐλλόγιμοι ἄνδρες, ἐφάνησαν κατ' ὄναρ οἱ τρεῖς οὗτοι Ἰσράρχαι καὶ Διδάσκαλοι, πρῶτον μὲν ἕκαστος κατ' ἴδιαν, ἔπειτα δὲ καὶ οἱ τρεῖς συνηνωμένοι, εἰς τὸν τότε Ἰωάννην τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Ἐόχαιτων (ἣ τις καὶ Εὐτικατῖα λέγεται καὶ κοινῶς Ἐφλεῆμ, ἐν τῇ Γαλατίᾳ εὐρισκομένη, καὶ ὑποκειμένη ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Γαγγρῶν) ἦτο δὲ ὁ Ἰωάννης οὗτος ἀνὴρ ἐλλόγιμος, καὶ ἔμπειρος τῆς ἐλληνικῆς παιδείας, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ παρ' αὐτοῦ πονηθέντα συγγράμματα, καὶ πρὸς τούτοις κατὰ τὸ ἄκρον ἐνάρετος. Εἰς τούτον, λέγω, φανέντες, ἐν ἐνὶ στόματι τῶ λέγουσι καὶ οἱ τρεῖς. Ἡμεῖς ἐν εἴμεθα πλησίον εἰς τὸν Θεόν, καθὼς βλέπετε, καὶ οὐδεμίαν ἐναντιότητα ἢ διαμάχην ἔχομεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διαφορούς καιροὺς, καθ' ὅς ἐτύχομεν, οὕτω καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κινούμενος Πνεύματος διαφορούς καὶ τὰς διδασκαλίας συνέγραψε, καὶ ἐκεῖνα ἅπερ ἐδιδάχθημεν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ταῦτα καὶ ἐξεδώκαμεν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. πρῶτος δὲ μεταξὺ ἡμῶν δὲν εἶναι, οὐτὲ δεύτερος, ἀλλ' ἐὰν τὸν ἕνα εἴπης, εὐθὺς καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀκολουθοῦσι. Διὰ τοῦτο πρόσταξον τοὺς φιλονεικούντας νὰ μὴ διαχωρίζωνται ἐξ αἰτίας ἡμῶν διότι εἰς ἡμᾶς ἦτο καὶ εἶναι σπουδὴ καὶ προθυμία, καὶ ὅτε ἡμεῖς ζωντανοί, καὶ ἀφ' ὅτου μετέστημεν, νὰ εἰρηνεύωμεν καὶ νὰ φέρωμεν τὸν κόσμον εἰς ἑνωσὴν καὶ ὁμόνοιαν, οὐχὶ δὲ νὰ τὸν διαχωρίζωμεν. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμέραν μίαν ἑνωσον καὶ τοὺς τρεῖς ἡμᾶς, καὶ σύνθεσον τὰ τῆς ἑορτῆς μας τροπάρια καὶ ᾠδαί, κατὰ τὴν σὴν σύνεσιν, καὶ ἀκολουθῶς παράδος εἰς τοὺς Χριστιανούς, ὅτι ἐν εἴμεθα παρὰ τῷ Θεῷ. Βεβαίως δὲ καὶ ἡμεῖς θέλομεν συμβουθῆσαι εἰς τὴν σωτηρίαν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ τελῶσι τὴν κοινὴν Μνήμην μας, ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς φαινόμεθα, ὅτι ἔχομεν περβήσαν τινα καὶ δύναμιν παρὰ τῷ Θεῷ. Ταῦτα εἰπόντες οἱ Ἅγιοι, ἐφάνησαν ὅτι ἀνέβησαν πάλιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καταλαμπόμενοι ὑπὸ ἀπείρου φωτός, καὶ ὁ εἰς τὸν ἄλλον καλεσθὲν κατ' ὄνομα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐξηγήθη τοῦ ὕπνου ὁ ἱερεὺς Ἰωάννης, ἐπραξε καθὼς τὸν διώρισαν οἱ Θεοὶ Ἰεράρχαι· καὶ τὸ μὲν πλῆθος τοῦ λαοῦ κατεσίγησε, τοὺς δὲ φιλονεικούντας εἰρήνευσεν (ἦτο γὰρ περιδοήτος κατὰ τὴν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ, ὅθεν καὶ ὁ λόγος του εἶχε δύναμιν καὶ πειθῶ), καὶ τὴν ἑορτὴν ταύτην παρέδωκε νὰ ἑορτάζηται ὑπὸ τῆς Ἑκκλησίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ βλέπε, ὡ ἀναγνώστα, τὴν σύνεσιν καὶ διάκρισιν τοῦ Θεοῦ τούτου ἀνδρός· ἐπειδὴ εἶρε τὸν Ἰανουάριον τοῦτον μῆνα ὅτι περιεῖχε καὶ τοὺς τρεῖς τούτους Ἰεράρχας, ἑορταζομένους τὸν μὲν μέγαν Βασίλειον κατὰ

τὴν πρώτην, τὸν δὲ Θεολόγον Γρηγόριον κατὰ τὴν εικοστὴν πέμπτην, καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον κατὰ τὴν εικοστὴν ἑβδόμην, τούτου ἕνεκα πάλιν ἤνωσεν αὐτοὺς κατὰ τὴν τριακοστὴν ταύτην τοῦ ἰδίου μηνός, καὶ τόσον ἐστῆλσε τὴν Ἀκολουθίαν τῶν με κανόνας καὶ τροπάρια, καὶ με λόγον ἐγκωμιαστικόν, καθὼς ἔπρεπεν εἰς τοιοῦτους μεγάλους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ χαριτώνυμος οὗτος Ἰωάννης, ὥστε φαίνονται, ὅτι κατὰ νεύσιν καὶ φωτισμόν, ὡς νομίζω, τῶν τριῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν συνετέθησαν τὰ ἄσματα τῆς Ἀκολουθίας ταύτης, διότι δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν ἑλλειψιν τῶν ἐπιχειρημάτων ἐκείνων ὅσα ἀποβλέπουν εἰς ἐπαινον τῶν Ἁγίων. Ὅθεν τὰ τροπάρια αὐτὰ εἶναι ἀνώτερα ὄλων τῶν ἄλλων ὅσα μέχρι τοῦ νῦν ἔγιναν, καὶ ὅσα εἰς τὰ μέλλον θὰ γίνωσιν.

Ἦσαν δὲ κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ προσώπου τοιοῦτοι οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι, καίτοι εἴπομεν περὶ τούτου καὶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ἑορτὴν ἐκάστου. Ὁ μὲν Θεῖος Χρυσόστομος ἦτο μικρὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα, ζωηρὸς καὶ λίαν λεπτόσαρκος, ὠχρὸς ἐνταυτῷ καὶ λευκός, εἶχε μεγάλην κεφαλὴν, ῥίνα μακρὰν, τοὺς βόθωνας πλατεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς κοίλους, τοὺς βολβοὺς μεγάλους· ὅθεν ἐκ τούτων ἔλαμπε με χαριέστερα ὄμματα, ἀν καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μέλη τοῦ σώματος ἐφαίνετο σκυθρωπός. Εἶχε τὸ μέτωπον μέγα καὶ χωρὶς τρίχας, κεχαραγμένον με πολλὰς χαραγὰς, τὰ ὦτα μεγάλα, καὶ τὸ γένειον μικρὸν καὶ ὠραιότατον, ἀνθισμένον με ὀλίγας λευκὰς τρίχας· ἐκ τῆς νηστείας δὲ ἦτον ἡ σιαγὼν του εἰς τὸ ἄκρον βεβαθουλωμένη.

Ἀρκεῖ δὲ νὰ εἰπωμεν διὰ τούτου τὸν Ἅγιον, ὅτι με τοὺς λόγους καὶ τὴν ῥητορικὴν του εὐφράδιαν ὑπερέβαλεν ὄλους τοὺς σοφοὺς καὶ ῥήτορας τῶν Ἑλλήνων· μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως με τὸ πλάτος τῶν νοημάτων, καὶ με τὸ σαφές καὶ ἀνθηρὸν τῆς φράσεως. Τοσοῦτον δὲ ἐσαφήνισε καὶ ἐξήγησε τὴν Θεῖαν Γραφήν, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καὶ με τὰς τοιαύτας διδασκαλίας του τόσον πολὺ ἐβοήθησε καὶ ἠύξησε τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὥστε, ἀν ὁ Ἅγιος οὗτος δὲν ἤθελε ὑπάρξῃ (καίτοι εἶναι ταλμηρὸν νὰ τὸ εἶπη τις), ἔπρεπε πάλιν νὰ γίνῃ μία δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν γῆν. Τόσον δὲ μέγας ἔγινεν ὁ Χρυσορρήμων οὗτος κατὰ τὴν πρακτικὴν καὶ θεωρητικὴν φιλοσοφίαν, εἰς τρόπον ὥστε ὄλους ὁμοῦ ὑπερέβαλε τοὺς ἐναρέτους, πηγὴ χρηματίσας τῆς ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης, καὶ ὄλος ὢν αὐτόχρημα φιλαδελφία τε καὶ διδασκαλία. Οὗτος λοιπὸν ζήσας ἐξηκοντατρία ἔτη, καὶ ποιμένας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Μέγας Βασιλεῖος ἦτο κατὰ τὸ ἀνάστημα πολὺ μακρὸς, ξηρὸς καὶ ὀλιγόσαρκος, μαῦρος ἐνταυτῷ καὶ ὠχρὸς κατὰ τὸ χρῶμα, εἶχε τὴν ῥίνα μακρὰν, τὰς ὀφρὺς στρογγύλας, τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ μετώπου του δέρμα συνεσταλμένον, ἐφαίνετο ὅμοιος με ἄνθρωπον συλλογιζόμενον καὶ προσέχοντα εἰς ἑαυτὸν· εἶχε τὸ πρόσωπον ὀλίγον ἐρρυθιδωμένον, τὰς παρεῖας μακρὰς καὶ τοὺς μὴνιγγας δασεῖς ἀπὸ τρίχας συνστραμμένας καὶ κυκλοειδεῖς. Ἐφαίνετο κατ' ἐπιφάνειαν ὅτι εἶχεν ὀλίγον κουρευμένας τὰς τρίχας, τὸ γένειον εἶχε ἀρκετὰ μακρὸν, καὶ τὰς τρίχας μειμιγμένας, ἦτοι μαύρας ἐνταυτῷ καὶ λευκὰς. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὑπερέβαλε κατὰ τὴν παιδείαν τῶν λόγων, ὄχι μόνον τοὺς σοφοὺς καὶ ἐλλογίμους τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς παλαιούς, διότι φθάσας εἰς πᾶν εἶδος παιδείας, ἐγένετο ἐγκρατέστατος εἰς ἐκάστην αὐτῶν· οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ πράξεως ἤσκησε φιλοσοφίαν, καὶ διὰ τῆς πράξεως ἀνέβη εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ὄντων. Ἐκ τούτων δὲ ἀνέβη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀρχιερωσύνης, καὶ γενόμενος τεσσαρακοντούτης, ἀφ' οὗ ἐπὶ πέντε ἔτη ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ (1), πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ δὲ Θεολόγος Γρηγόριος ἦτο, μέτριος μὲν κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ σώματος, ὀλίγον δὲ ὠχρὸς ἐνταυτῷ καὶ χαριεῖς, εἶχε κολοβὴν καὶ πλατεῖαν τὴν ῥίνα, τὰς ὀφρὺς ἴσας, ἐβλεπεν ἠπίως καὶ καταδεκτικῶς, εἶχε τὸ δεξιὸν ὄμμα ξηρότερον τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ ἐφαίνετο ἴχνος.

(1) Κατὰ δὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον ὀκτὼ ἔτη, τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ Βασιλείου εἶναι 49. καὶ οὐχὶ 40. ἢ καὶ οὐχὶ πέντε, ἐποίμανε τὴν Ἐκκλησίαν· Ὀκταετῆ 45. Καὶ παραλείπω, ὅτι κατὰ μὲν τὸν νεώτερον Γαρνέ-ελακίο θεόφρονος ἡνία τείνας, ὥστε ἅπαντα τὰ ἔτη ρον, ἔζησεν ἔτη 60. κατὰ δὲ τὸν Οὐαδίων, ἔτη 50.

πληγῆς εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ὀφθαλμοῦ του (1) εἶχε τὸ γένειον ἀρκούντως μὲν ἄσπυ, ὄχι δὲ καὶ μακρὸν, ἦτο φαλακρὸς καὶ λευκὸς εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐφαίνοντο δὲ καὶ τὰ ἄκρα τοῦ γενείου του οἷονεὶ καπνισμένα. εἶναι δὲ ἀντάξιον νὰ εἰπωμεν περὶ τοῦ Θεολόγου τούτου, ὅτι ἐὰν ἔπρεπε νὰ γίνῃ εἰς στύλος ἐμψυχὸς καὶ ζωντανὸς, συντεθειμένος μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς, τοιοῦτος ἦτον ὁ μέγας οὗτος Γρηγόριος· διότι ὑπερνικήσας μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ζωῆς του τοὺς εὐδοκίμουοντας κατὰ τὴν πράξιν, εἰς τὴν ἀκρότητα τῆς θεωρίας ἀνέβη, ὥστε ἅπαντες ἐνικῶντο ὑπὸ τῆς σοφίας του, τόσοι εἰς τοὺς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ δόγματα, ὅθεν ἀπέκτησε κατ' ἐξαιρετικὸν τρόπον καὶ τὸ νὰ ἐπονομάζηται Θεολόγος. Ἐποίμανε δὲ καὶ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίαν δώδεκα ἔτη, ζήσας ἐπὶ γῆς ὅλα ἔτη ὀγδοάκοντα. (Ὅρα περὶ τούτων καὶ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, καὶ εἰς τὴν Σάλπιγγα, καὶ εἰς τὸν Χρῦσανθον.) (2)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἱππολύτου Πάπα Ῥώμης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

» Τόλμη θάλασσαν Ἱππόλυτος· εἰσδύνει,

Ἱππόλυτος.

» Οἷα κροαίων Ἱππος ἐν λείῳ πέδῳ

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κενσουρίνος ξίφει τελειοῦται.

» Τείνων τράχηλον τῷ ξίφει Κενσουρίνος,

Κενσουρίνος.

» Ἦν οἷον ἑρῶ τοῖς συνάθλοις ἀκάνη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαβαίνος λαμπᾶσι πυρὸς τελειοῦται.

» Σπλάγχχνα φλέγουσι Σαβαίνου λαμπᾶσι,

Σαβαίνος.

» Τὰ παμπόνθηρα τέχνα τῆς ἀσπλαγχχνίας.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Χρυσῆ εἰς βυθὸν βληθεῖσα τελειοῦται.

» Χρυσῆ βυθῷ βληθεῖσα παστῷ τοῦ Πόλου,

Χρυσῆ.

» Νύμφη πρόσεισι προσφάτως λελουμένη.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κλαυδίου, Ἡγεμόνος δὲ Βικαρίου, τοῦ καὶ Οὐλπίου Ῥωμύλου καλουμένου, ἐν ἔτει σξθ'. ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος Κενσουρίνος ἦτο πρῶτος τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, Μάγιστρος κατὰ τὸ ἀξίωμα. Οὗτος λοιπὸν διαβληθεὶς ὡς Χριστιανὸς καὶ ἐρωτηθεὶς, ὡμολόγησε παρῆρησίᾳ τὸν Χριστόν, διὸ καὶ ρίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ· ἐπειδὴ δὲ ἐτέλεσε πολλὰ θαύματα, καὶ νεκρὸν ἀνέστησεν, ὅλοι οἱ παρευρεθέντες στρατιῶται ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ὅλοι ἀπεκεφαλίσθησαν, εἴκοσι ὄντες τὸν ἀριθμόν. Ἡ δὲ μακαρία Χρυσῆ διέλαμπε κατὰ τε τὸ γένος καὶ τὴν εὐσέβειαν, διότι ἦτο Χριστιανή· ὅθεν κρεμάται ἀπὸ ὑψηλὸν τόπον, καὶ μὲ βούνευρα ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς, εἶτα δὲ ἐξάπλωθεῖσα κατὰ γῆς ὑπτία, δέρεται μὲ χονδρὰ ραβδία, καὶ κατακαίεται εἰς τὰς πλευράς μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, καὶ οὕτω ρίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ. Ὑστερον ἐκβάλλουσιν αὐτὴν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ διὰ λίθων μὲν συντρίβουσι τὰς σιαγόνας τῆς, διὰ μολυβδίνων δὲ σφαιρῶν τὴν αὐτῆς ράχιν· μετὰ ταῦτα κρεμῶσιν ἐκ τοῦ τραχήλου τῆς λίθον, καὶ ρίπτουσιν αὐτὴν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ δὲ Ἅγιος Σαβαίνος ὁμολογήσας καὶ αὐτὸς τὸν Χριστόν, δέρεται εἰς τὸν λαιμόν μὲ σφαίρας βρεείας, ἔπειτα κρεμάται ἐπὶ ξύλου καὶ δέρεται μὲ βούνευρα, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας καίεται εἰς τὰ σπλάγχχνα· καὶ ἐν βασιάνοις τοιαύταις εὐρισκόμενος, καὶ εὐχαριστῶν τῷ Κυρίῳ,

(1) Περὶ τούτου ὄρα ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου κατὰ τὴν κ'. τοῦ παρόντος μηνός.

(2) Σημειώσασι, ὅτι εἰς τοὺς τρεῖς τούτους Ἱεράρχας ἐγκώμια δύο γλαφυρὰ συντάξεν ὁ Θεὸς Ἰωάννης ὁ Εὐχαίτων, ὁ καὶ τὴν Ἀκολουθίαν αὐτῶν ἄριστα συγγράψας, ὧν τοῦ μὲν ἐνός ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη· «Τρεῖς με πρὸς τριώνυμον παροτρύνουσι κίνησιν»,

τοῦ δὲ ἐτέρου αὕτη· «Πάλιν Ἰωάννης ὁ τὴν γλῶσσαν «χρυσοῦς». Ὁμοίως καὶ Ἰωάννης ὁ Λαμασκηνός, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐδεῖ μὲν ἔδει, ὦ Ἰωάννη» (σώζονται καὶ τὰ τρία ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Βατοπαιδίου τὰ δύο τοῦ Εὐχαίτων, ὁμοίως καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰθέρων.)

παρέδωκε τὴν ψυχὴν τοῦ κίς χεῖρας αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ τὰ μαρτύρια μαθὼν ὁ Ἅγιος Ἰερόλυτος ὁ Ἡάπας Ῥώμης, ἐκινήθη ὑπὸ Θεοῦ ζήλου, καὶ προσελθὼν ἤλεγξε τὸν Ἡγεμόνα. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ὀργισθεὶς, διέταξε καὶ ἐβράβεισον τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον ὁμοίως καὶ πολλὰς ἄλλας βασάνους ὑπέστη ὁ μακάριος, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐκολουθοῦντας αὐτῷ Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους. Τελευταῖον δέσαντες αὐτῶν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ἔβριψαν αὐτοὺς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ αἰοῖδιμοὶ τοὺς ἀμαραντίνας στέφανους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοφίλου τοῦ Νέου.

Ὁ Θεόφιλος τὴν φίλην τρέφει κάραν,

Θεόφιλος.

» Θεὸς φιλεῖσαι μὴ θελήσαι βαρβάρων.

Οὗτος γέγονεν ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν Ὀρθοδόξων Βασιλέων, ἐν ἔτει ὑπέγεννηθῆς καὶ ἀνατραφεὶς ἐντὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προχειρισθεὶς δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον τῶν καλουμένων Κιβυρραϊωτῶν, ὑπέγηγε μετὰ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στόλου, ὅς τις ἐκίνησεν ἐναντίον τοῦ στόλου τῶν τότε Σαρακηνῶν, ταῦτόν εἰπεῖν τῶν Ἀγαρηνῶν εἶχε δὲ μεθ' αὐτοῦ καὶ δύο ἄλλους στρατηγούς εἰς βοήθειάν του, οἱ ὅποιοι τὸν ἐφθόνουν. Ὄταν λοιπὸν προσήγγισαν οἱ Σαρακηνοὶ, ἐξήλθεν αὐτὸς μετὰ τοῦ στόλου ἵνα τοὺς πολεμήσῃ, ἦσαν δὲ καὶ οἱ δύο στρατηγοὶ καὶ πρῶτος ὀρμήσας ἐμβήκεν εἰς τὸ μέσον τοῦ στόλου τῶν Σαρακηνῶν, καὶ μὲ μηχανὰς καὶ τέχνας κατέβαλεν αὐτοὺς, καὶ ἔκαμιν ἀνδραγαθίαν, οἱ δὲ φθονοῦντες αὐτὸν δύο στρατηγοὶ τὸν ἀφήκαν καὶ ἔφυγον.

Ὄθεν ἐπειδὴ τὰ πλοῖα τῶν Σαρακηνῶν ἦσαν περισσότερα ἀπὸ τὰ ἐδικά του, ἐκείνοι περικυκλώσαντες αὐτὸν, τὸν ἐζώγρησαν. Ἐπειτα ἀπαγαγόντες αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῶν, τὸν ἔβριψαν ἐν φυλακῇ, καὶ ἐκεῖ ἔμεινε τέσσαρα ἔτη, μετὰ παρέλευσιν τῶν ὁποίων τὸν ἀπεφυλάκισαν. Ἐν ᾧ δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἐτέλουν θυσίας, παρεκίνουν καὶ τὸν Ἅγιον νὰ θυσιάσῃ καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, πότε μὲ κολακείας, καὶ πότε μὲ ἀπειλὰς καὶ ἐπειδὴ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς δὲν ἐπέισθη, οὔτε εἰς τὰς κολακείας, οὔτε εἰς τὰς ἀπειλὰς τῶν, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμαράντινον στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Μιτυληναῖος, καὶ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψπδ' ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* Ὁ Θεόδωρος μαρτυρήσας προφρόνως,

* Θεόδωρος.

» Καὶ προφρόνως δέδεκται ἀφθαρτον στέφος (1).

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΔΑ΄. Μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ θαυματουργῶν Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου.

» Κύρω συναθλῶν Ἰωάννης πρὸς ξίφος,

Κῦρος.

» Συνθαυματουργεῖ καὶ μετὰ ξίφος Κύρω.

Ἰωάννης.

» Κῦρον Ἰωάννην τε τάμον πρώτη τριακοστῇ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Κῦρος καὶ Ἰωάννης ἤμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σψβ'. καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Κῦρος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐκ τῆς Ἐδέσσης, τῆς διασήμεου πόλεως τῆς Μεσοποταμίας, ἡ ὁποία τῶρα κοινῶς ὀνομάζεται Ὀυρφα. Ἐπειδὴ δὲ τότε ἐπεκράτει ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Κῦρος ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον εὗρίσκειτο εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, καὶ γενόμενος Μοναχὸς κατώκησεν ἐν αὐτῷ καὶ εἰς τοσοῦτον ὑψος ἀρετῆς ἐφθασεν, ὥστε ἐποίει καὶ θαύματα.

(1) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Ὁ δὲ Ἰωάννης μετέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀκούσας τὰ θαύματα ἃ ἔποιε ὁ Ἅγιος Κύρος, ὑπέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἀναχωρήσας ἐκείθεν ἐπορεύθη εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἦτον ὁ Ἅγιος Κύρος, καὶ οὕτως εὗρισκετο ἀπὸ με αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ συνέβη νὰ συλληφθῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων γυνή τις Ἀθανασία ὀνομαζομένη, μετὰ τῶν περιῶν θυγατέρων της Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας, καὶ ἐμελλον νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸν κρετῆν καὶ νὰ υποβληθῶσιν εἰς βασάνους ἵνα ἐρηθῶσι τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ταῦτα ἀκούσαντες ὁ Κύρος καὶ Ἰωάννης, ἐφοβήθησαν, μήπως καθὼ γυναῖκες δειλιάσωσιν εἰς τὸ Μαρτύριον ὅθεν ὑπέβησαν καὶ τὰς ἐνεδυναμώσαν διὰ τῶν λόγων των, καὶ παρεκίνησαν αὐτὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου. Ἐνεκα τούτου συνελήφθησαν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν εἰδωλοπατρῶν, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἐβασανίσθησαν με πολλὰς τιμωρίας, καὶ τελευταίον ἀπεκεφαλίσθησαν ὁμοῦ με τὰς ῥηθείσας τέσσαρας ἁγίας γυναῖκας. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Συναξίς εἰς τὸν Μαρτυρικὸν Ναὸν τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον καλούμενον Φωραχίου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον) (1)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς ἀνωτέρω ῥηθείσης ἁγίας Μάρτυρος Ἀθανασίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων αὐτῆς Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας.

»Μήτηρ ἀρίστη καὶ τριὰς θυγατέρων
»Πόθω πατρὸς θνήσκουσι τοῦ πάντων ξίφι.

Ἀθανασία.
Θεοδότη.
Θεοκτίστη.
Εὐδοξία.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Οὐδέκτωρ καὶ Νικηφόρος ἐν ὄλμῳ συντριβέντες τελειοῦνται.

»Ὄλμῳ μέλη τρεῖς συντριβέντες γεννάδει,
»ἠφθησαν οἱ τρεῖς σώματος Χριστοῦ μέλη.

Οὐδέκτωρ.
Οὐδέκτωρ.
Νικηφόρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλαύδιος χεῖρας καὶ πόδας ἐκκοπεῖς τελειοῦται.

»Καλὴν ἀπ' ἀρχῆν Κλαύδιος τῷ Κυρίῳ
»Ἐκ σώματος δίδωσι χεῖρας καὶ πόδας.

Κλαύδιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Διόδωρος ἐν καμίνῳ βληθεὶς τελειοῦται.

»Ἐν τῇ καμίνῳ καὶ τὸ τοῦ πόνου στέφος
»Ἐἴσελθε, Διόδωρε Μάρτυς, καὶ στέφου.

Διόδωρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σαραπῖνος ξίφι τελειοῦται.

»Εἶτα ξίφους στέρξω σε τῷ φόβῳ θείῳ;
»Καὶ πῶς Θεὸς στέρξει με τὸν Σαραπῖνον;

Σαραπῖνος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παππίας ἐν θαλάσῃ βληθεὶς τελειοῦται.

»Λούσαι θαλάσσης πικρὰ λουτρά, Παππία,
»ἵνα γλυκασμοῦ τῆς ἄνω τρυφῆς τύχῃς.

Παππίας.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι, κατήγοντο μὲν ἐκ τῆς Κορίνθου, ἤκμασαν δὲ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου, ἐν ἔτει σνά. διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν καὶ πίστιν κρατηθέντες, ἐφέρ-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι τὰ θαύματα τῶν ἁγίων τούτων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου συνέγραψεν ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, διότι ἰάτρευται τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ὄρα εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Μαρτίου ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ ἁγίου Σωφρονίου. Ὁθεν καὶ ἐγκώμιον ἐπλεξεν εἰς αὐτοὺς, οὗ ἡ ἀρχὴ ἄλλοι μὲν ἄλλως τοὺς ἁγίους τιμάτωσαν (σῴζεται ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων.) Ἀλλὰ καὶ τὸ Μαρτύριον αὐτῶν

ἐν αὐταῖς σώζεται, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔστι «Κύρος ὁ περιφανὴς τῶν Μαρτύρων». Ἐν δὲ τῇ ῥηθείσῃ Λαύρᾳ καὶ ἄλλος λόγος εὗρισκεται, διαλαμβάνων περὶ αὐτῶν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων, καὶ περὶ τῶν ἁγίων παρθένων Θεοδότης, Θεοκτίστης καὶ Εὐδοξίας, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῶν Ἀθανασίας, οὗ ἡ ἀρχὴ ἔστι «Ὁ μὲν σωτήριος λόγος τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος».

θησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀνθυπάτου Τερτίου, ὃς τις εἶχε τὴν ἐξουσίαν τῆς Πελοποννήσου. Ὅθεν ἀφ' οὗ ἐτιμωρήθησαν μὲ πολλὰς βασάνους, ἔλαβεν ἕκαστος αὐτῶν διαφορετικὸν τέλος τοῦ Μαρτυρίου, διότι ὁ μὲν Ἅγιος Οὐϊκτωρίνος καὶ Οὐϊκτωρ καὶ Νικηφόρος, οἱ τρεῖς ὁμοῦ, ἐτίθησαν ἐν τῷ ἰγδίου μεγάλου, καὶ συντρίβέντες εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ· ὁ δὲ Ἅγιος Κλαύδιος, χεῖρας καὶ πόδας κοπέεις, ἐτελειώθη· ὁ Ἅγιος Διόδωρος ριφθεὶς ἐν καμίνῳ πυρὸς, ἔλαβε τὸ τέλος τοῦ Μαρτυρίου· ὁ δὲ Ἅγιος Σαραπίνος ἀπεκεφαλίσθη διὰ ξίφους, καὶ τελευταῖον ὁ Ἅγιος Παππίας ριφθεὶς ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον. Καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Τρυφαίνης.

» Ταῦρος, Τρύφκινα, σοῦ τρυφᾶ τὸ σαρκίον,
» Καὶ πρὸς τρυφᾶς πέμπει σε τὰς ἀκηράτους.

Τρύφαινα.

Αὕτη ἡ Ἁγία κατήγετο ἐκ τῆς Κυζίκου τῆς παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, θυγάτηρ οὔσα Ἀναστασίου τινὸς Συγκλητικῆς καὶ Σωκρατίας Χριστιανῆς. Ἐμφορτύρησε δὲ, ὅχι φερθεῖσα ὑπὸ ἄλλων ἀνθρώπων εἰς τοὺς εἰδωλολάτραις, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ ἰδία ἀφ' ἑαυτῆς ὑπήγεν εἰς τοὺς Ἑλληνας, καὶ ἐνέπαιζε τὰ εἰδωλά των, κατηγεροῦσα τὰς αἰσχρὰς πράξεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐνόμιζον οἱ ἄφρονες, ὅτι τιμῶσι τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς των· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἐδίδασκεν αὐτοὺς, νὰ ἀφῆσωσι μὲν τὴν θρησκείαν τῶν εἰδωλῶν, νὰ ἐπιστραφῶσι δὲ εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν, κατὰ προσταγὴν Καισαρίου τοῦ Ἡγεμόνος, ἐβρίψαν αὐτὴν ἐν τῷ ἀναμμένῳ καμίνῳ· ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς Χριστοῦ χάριτος, διὰ τοῦτο ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ, καὶ ἀφῆθαισα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὰ καρφία, τὰ ὅποια εἶχον ἐμπεπηγμένα ὑποκάτω.

Ὅθεν ἐκαρφώθη δι' ἐκείνων τὸ σῶμά της, ἔπειτα ἐδόθη εἰς βορᾶν τῶν θηρίων· καὶ τὰ μὲν ἄλλα θηρία δὲν τὴν ἤγγισαν, εἷς δὲ ἄγιος ταῦρος ὀρμήσας κατ' αὐτῆς, ἐσχίσε τὴν Ἁγίαν διὰ τῶν κεράτων του, καὶ οὕτως ἀπέλαβεν ἡ μακαρία τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἐχύθη τὸ ἅγιον αἷμα τῆς Μάρτυρος, ἀνέβλυσε πηγὴ καθαροῦ ὕδατος, ἐκ τοῦ ὁποίου πίνουσαι αἱ γυναῖκες ὅσαι στεροδνται γάλακτος μετὰ τὸν τοκετόν των, εὐθὺς καταβιδάζουσι, καὶ προχέουσι τοῦτο εἰς τὰ νεογέννητα τέκνα των. Οὐ μόνον δὲ αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τὰ θηλυκὰ ἀλογα ζῶα, ὅσα δὲν ἔχουσι γάλα, καὶ αὐτὰ, λέγω, πίνοντα ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου τὴν ἰδίαν χάριν λαμβάνουσι καὶ καταβιδάζουσι γάλα.

* Ὁ Ἅγιος Νισομάρτυς Ἡλίας ὁ Ἀρδούνης, ὁ ἐν Καλάμαις τῆς Πελοποννήσου μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχπς'. πύρι τελειοῦται.

* » Οὐ πῦρ φλέγει σε, Ἡλία, στεφροφόρε·
» Ἐνδον γὰρ εἶχες πῦρ Θεοῦ τῆς ἀγάπης (1).

* Ἡλίας.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ (1)

Ἐχὼν ἡμέρ. κή. εἰ δὲ ἐστὶ Δίσεκτος κθ'. Ἡ ἡμέρ. ἔχει ὥρ. ια. καὶ ἡ νύξ ὥρ. ιγ'.

Εἰς τὴν Α'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος.

» Σὺ δὲ Τρύφων τί; τὸ ξίφος θνήσκω φθάσας.

» Καίρως δὲ τίς σου τοῦ τέλους; νομηνία.

Τρύφων.

» Ἐν Φεβρουαρίῳ Τρύφων πρὸ τομῆς θάνε πρώτη.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ τινος κώμης τῆς Φρυγίας Λαμψάκου καλουμένης κατὰ τοὺς χρόνους Γορδιανοῦ Βασιλέως, μετὰ διακόσια ἐννεήκοντα πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς Βασιλείας τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος, ἦτοι ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σθ'. (2) Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἅγιος ἔτι πολὺ νέος ὢν, μετήρχετο καὶ ἔργον ἀρμόδιον εἰς τὴν ἡλικίαν του, ἐβόσκει δηλ. χήνας, καὶ ἐν τῷ εὐτελεῖ ὁμῶς τούτῳ ἔργῳ καταγιγόμενος, ἐνεπλήσθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅθεν δι' αὐτῆς ἰατρικῆς πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ Δαιμόνας ἐδίωκεν. Αὐτὸς ἰατρῶσε καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Βασιλέως Γορδιανοῦ, βρασανιζομένην ἀπὸ Δαιμόνιον, τὸ ὅποιον κατὰ προσταγὴν του ἐφάνη εἰς τοὺς παρεστῶτας ὡς μέλας κύων, καὶ ἐφανέρωσε τὰ πονηρὰ ἔργα, τὰ ὅποια παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ πράττωσι διὰ τοῦ θαύματος δὲ τούτου πολλοὺς ἀπίστους εἰλκυσεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου, ὃς τις διεδέχθη τὸν Βασιλέα Φίλιππον τὸν Ἀραβα, ἐν ἔτει σγ'. διεδλήθη ὁ Θεὸς οὗτος Τρύφων εἰς τὸν Ἐπαρχὸν τῆς Ἀνατολῆς Ἀκυλίον, ὅτι εἶναι Χριστιανός, καὶ ὅτι δὲν προσκυνεῖ τὰ εἰδωλα. Ὅθεν ἐφέρθη πρὸς αὐτὸν ὁ Ἅγιος ἐν τῇ Νικαίᾳ εὐρισκόμενος, καὶ ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, πρῶτον μὲν δέρεται μὲ ξυλίας σπάθας, ἔπειτα δὲ δένεται εἰς ἵππους, οἱ τινες διωκόμενοι ἔτρεξαν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος εἰς τόπους δυσβάτους καὶ κρημνώδεις σύροντες τὸν Ἅγιον. Μετὰ ταῦτα σύρουσιν αὐτὸν γυμνὸν ἐπὶ σιδηρῶν καρφίων, δειράντες εἶτα αὐτὸν, καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς καύσαντες τὰς πλευράς του· καὶ τελευταῖον ἀπεφασίσθη ὁ Ἅγιος νὰ ἀποκεφαλισθῇ διὰ τοῦ ξίφους, πρὶν ἢ ὁμῶς ἀποκερριλιθῇ παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν μαρτυρικὸν του Ναὸν, τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον). (3)

(1) Σημειώσαι, ὅτι Φεβρουάριος ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη ἐκ τοῦ februa τὸ ὅποιον δηλοῖ καθαροσιν παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις Σαβίνοις, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐκαθάριζον τὴν πόλιν καὶ τοὺς ἀγρούς των οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι, λιτανεύοντες ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας, καὶ θυσιάζοντες.

(2) Ἡ χρονολογία αὕτη φαίνεται οὐχὶ ἀκριβής. Σ. Ε.

(3) Σημειοῦμεν, ὅτι τοῦ Ἁγίου τούτου Τρύφωνος ἡ ἐμὴ ἀδυναμία ἀνεπλήρωσε τὴν Ἀκολουθίαν, τελείαν ταύτην ποιήσασά μετὰ νέου Κανόνος, ἐφιλοπόνησα δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἐγκώμιον, καὶ παρακλητικὸν Κανόνα εἰς τὴν ἀγίαν κάραν αὐτοῦ, καὶ

εὐχὴν ἱκετήριον ὅλα δὲ ταῦτα εὐρίσκονται ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφώντος. Τὴν ἱκετήριον εὐχὴν πρὸς τὸν Ἅγιον, ἥ τις λέγεται, ὅταν συμβῇ ἐλάττωσθαι τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς κήπους ὑπὸ ἀκρίδων καὶ ἔρπετων, καταχωροῦμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ κηρόντος τόμου, καὶ ὄρα αὐτήν. Τὸν δὲ ἑλληνικὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις). Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος τούτου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὁ Βίος τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρύφωνος».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Γαλατίᾳ.

* Ἦσκει τελευταίως Πέτρος ἄχρι Γαλάτης,
 ἠλόγοις ἀλειφθεὶς Παύλου τοῖς πρὸς Γαλάτας (1).

Πέτρος.

Οὗτος ὁ μακάριος Πέτρος κατήγετο ἐκ τῆς Γαλατίας, τῆς λεγομένης Γαλλογραικίας; τουρκιστί δὲ καλουμένης Γελάς. Ἐπιτὰ δὲ μόνον ἔτη ἀνατραφεὶς πλησίον εἰς τοὺς γονεῖς του, τὸ ἐπίλοιπον ὅλον διάστημα τῆς ζωῆς αὐτοῦ διήνυσεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ ἀσκήσεως. Καὶ πρῶτον μὲν ἠσκήτευσεν ἐν τῇ Γαλατίᾳ τῇ πατρίδι του, ἔπειτα δὲ ὑπῆγεν εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ ἀπῆλυσεν ὅσα ἐπόθει, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Βλέπων δὲ τὴν φιλόθεον καὶ φιλόχριστον γνώμην τῶν Ἀντιοχείων, ἐπρόκρινε κάλλιον νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν ξένην γῆν, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του· ὅθεν εὐρῶν τάφον, ἐμβῆκεν ἐν αὐτῷ, καὶ ἐκεῖ διήνυσεν ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς του, τρώγων ἄρτον μόνον, καὶ τοῦτον ὄχι καθ' ἐκάστην, ἀλλὰ ἀνὰ δύο ἡμέρας, πίνων δὲ καὶ ὕδωρ ἀπλοῦν.

Μετὰ ταῦτα προσήλθεν αὐτῷ εἰς δαιμονισμένος, Δανιὴλ ὀνομαζόμενος, ὁ δὲ Ὁσίος προσζυχηθεὶς, ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀπὸ τῆν ἐνέργειαν τοῦ δαίμονος· ἐλευθερωθεὶς δὲ ὁ ἄνθρωπος, ἔμεινεν εἰς τὸ ἔξῃς μὲ τὸν Ὁσίον, καὶ ὑπηρετεῖ αὐτὸν, προσφέρων τὴν ὑπηρεσίαν, ὡς μισθὸν τῆς ἰατρείας τὴν ὁποίαν ἔλαβεν. Οὗτος ὁ Ὁσίος ἰάτρυσεν καὶ τὴν εὐλαβεστάτην μητέρα τοῦ μακαρίου Θεοδώριτου Ἐπισκόπου Κύρου (ὁ ὁποῖος καὶ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τοῦτου συνέγραψεν ἐν τῷ ἐνάτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἠρᾶνισθη καὶ τὸ παρὲν Συναξάριον). Αὕτη εἶχε πάθος τι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ἀνώτερον πάσης ἐπιστήμης τῶν ἰατρῶν, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ ἰατρεύσῃ· ὁ δὲ Ὁσίος οὗτος τὸ ἰάτρυσεν διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του, ἐπιθέσας τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ της, καὶ τὸν τύπον ποιήσας τοῦ τιμίου σταυροῦ (2). Ἄλλοτε δὲ πάλιν ἰάτρυσεν τὸν δούλον τῆς αὐτῆς μητρὸς τοῦ Θεοδώριτου, ὁ ὁποῖος ἠνωχλεῖτο ἀπὸ δαιμόνιον, προστάξας πρῶτον τὸν δαίμονα νὰ εἴπῃ, διὰ ποίαν αἰτίαν ἔλαβεν ἐξουσίαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου· τὸ ὁποῖον καὶ ἐποίησεν ὁ δαίμων, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁμοίως καὶ ἄλλον δαιμονισμένον ἰάτρυσεν, καὶ τὸν στρατηγὸν τῆς πόλεως, ὃς τις ἐβουλήθη νὰ διάσῃ μίαν παρθένον μονάζουσαν, ἐμπόδισεν ὁ Ὁσίος ἀπὸ τὸ κίνημα τοῦτο, τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμούς του· ἀλλὰ καὶ τὴν προβῆθεισαν μητέρα τοῦ Θεοδώριτου, ἣ τις ἠσθένησεν, ὅταν ἐγέννησε τὸν Θεοδώριτον, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ, ἠλευθέρωσεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἄλλα δὲ μυρία τοιοῦτα θαύματα ἐποίησεν ὁ μακάριος. Τοῦτου τοῦ Ὁσίου καὶ μόνη ἡ ἀφή, καὶ ἡ προσέγγισις τῶν φορεμάτων, ἐνήργει θαύματα, καθὼς τὰ φορέματα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ τοῦτο γίνεται φανερόν ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦντος θαύματος μοιράσας τὴν ζώνην τὴν ὁποίαν ἐφόρει εἰς δύο τεμάχια, (διότι ἦτο πλατεῖα καὶ μακρὰ, μὲ παχὺ καὶ χανδρὸν λινάριον πεπλεγμένη), μὲ τὸ ἡμισυ μέρος ἐσκέπαζε τὴν ζώνην του, μὲ τὸ ἄλλο δὲ ἡμισυ ἐζῶσε τὴν

(1) Οἱ λόγοι τοῦ Παύλου, οὓς γράφει πρὸς Γαλάτας, καὶ διὰ τῶν ὁποίων παρεκινήθη ὁ Ὁσίος οὗτος εἰς τὴν ἀσκήσιν, ἴσως εἶναι οὗτοι· «Ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» καὶ ἄλλα ὅμοια.

(2) Προστίθει δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἔχει μόνον σωματικῶς ὁ Ὁσίος ἐθεράπευσε τὴν μητέρα του, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶς, διότι ἐκαίνη καθὸ νέα, ἦτο καὶ ἐστολισμένη μὲ χρυσᾶ καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια, καὶ μὲ περιδέρβια. Ὁ δὲ Ὁσίος δι' ἐνὸς παραδείγματός τὴν ἐπεισε νὰ ἀπορρίψῃ ὅλα ἐκείνα, εἰπὼν εἰς αὐτὴν· ὅτι, καθὼς ζωγράφος τις ἄριστος ὁ ὁποῖος κατασκευάσῃ τεχνικὴν τινα εἰκόνα, ἐὰν ἴδῃ ἄλλον ἄτε-

χον ζωγράφον νὰ βάλλῃ ἄλλα χρώματα ἐν αὐτῇ, ὀργίζεται, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πλάστης καὶ ζωγράφος Θεὸς ὀργίζεται, ἔταν αἱ γυναῖκες ψιμυθιῶνται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ στολίζουν τὸ σῶμά των μὲ τὰ μέσαια καὶ ἐδελυρὰ στολίδια. Κατηγορεῖται γὰρ οὕτω τὸν Θεόν, ὅτι εἶναι ἀμαθὴς καὶ ἀτεχνος, καὶ δὲν ἤξευρε νὰ τὰς δημιουργήσῃ εὐμόρφους καὶ ὀραίας· καὶ δὲν συλλογίζονται τὰ ἀνόητα γυναῖκα, ὅτι ὁ Θεὸς πάντα ὅσα θέλει καὶ ποιεῖ, γνωρίζων ὅμως τὸ συμφέρον, δὲν δίδει εἰς ὄλους καὶ εἰς ὅλας ἐκείνο ἅπερ δύνανται νὰ ἀποβῇ. Βλαβερὸν εἰς τὰς ψυχὰς των, καθὼς τοιοῦτην εἶναι καὶ τὸ σωματικὸν κάλλος.

διαληφθεῖσαν μητέρα τοῦ Θεοδώριτου. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Θεοδώριτου ἐπιθέσασα ταύτην ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς Θεοδώριτου καὶ ἐπὶ τοῦ πατρὸς του ἀσθενούντων, ἀπεμάκρυνεν ἐξ αὐτῶν τὴν ἀσθένειαν· ἀλλὰ καὶ ὅταν τυχὸν ἠσθενέει ἄλλος τις, μετεχειρίζετο ἢ αὐτὴ ὡς ἱατρικὸν τὴν ἰδίαν ζώνην τοῦ Ὁσίου καὶ τοὺς ἰάτρευεν, διὸ πολλοὶ ἐκ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων τῆς τοῦτο μαθόντες, συνεχῶς ἐλάμβανον τὴν ζώνην ἐκείνην εἰς βοήθειαν τῶν ἀσθενούντων. Μὲ τοιαῦτα ἔργα διαλάμπας ὁ θαυμάσιος Πέτρος, καὶ μὲ τὰς ἀκτίνας τῶν θαυμάτων του φωτίσας τὴν Ἀντιόχειαν, ἐξήλθεν ἐκ τῶν ἀγώνων τῆς παρούσης ζωῆς, καὶ ἀναμένει ἐν Οὐρανοῖς τὸν τέλειον στέφανον, τὸν φυλαττόμενον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ εἰς τοὺς νικηφόρους Μάρτυρας, ζήσας ἔτη δλόκληρα ἐννενηκονταεννέα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενδιμιανοῦ.

»Βενδιμιανὸς δένδρον ἀρετῆς μέγα,
»Φυτευθὲν εἰς γῆν καὶ μεταχθὲν εἰς Πόλον.

Βενδιμιανός.

Οὗτος ἔγινε μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Αὐξεντίου, καὶ ἀφ' οὗ ὁ Αὐξέντιος ἐκοιμήθη, εὐρῶν πέτραν ἐσχισμένην, καὶ κτίσας ἐντὸς αὐτῆς μικρὸν κελλίον, ἐκεῖ ὑπέμεινεν ἔτη τεσσαράκοντα δύο, ποιήσας μεγάλους ἀγῶνας καὶ νίκας κατὰ Δαιμόνων· ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐγονάτισεν εἰς τὴν γῆν, καὶ παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, ὀρμωμένου ἐξ Ἀθηνῶν.

* »Ὁρθῶς λαὸν σὸν, Βασίλειε, ποιμένας,
»Ὦντως ἐβασίλευσας ἐκ τῶν πραγμάτων.

Βασίλειος.

Ἁγιὸς Τιμόθεος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τιμόθεος μετίσχε τιμῆς τῆς ἄνω,
»Μὴ προκρίνας τι τῆς Θεοῦ τιμῆς κάτω.

Τιμόθεος.

Ἁγιὸς Μαρτυρὸς Θεῶν, μετὰ δύο παιδῶν, ξίφει τελειοῦνται.

»Θνήσκουσιν παισὶν εὐπροθύμως ἐκ ξίφους,
»Ὅλη Θεῶν εἶπετο προθυμία.

Θεῶν.

Ἁγιὸς Μάρτυρ Καρίων τὴν γλωττίαν ἐκτμηθεὶς τελειοῦται.

»Φωνῆς στερήσει, γλωττίοτμητος Καρίων,
»Γλωσσῶν πλάνων ἔπαυσεν ὕβλοφωνίαν.

Καρίων.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Περπετούας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Σατύρου, Ρευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου καὶ Φιλικητάτης.

»Τὴν τῶν σφαγέντων Περπετούα πεντάδα,
»Ἡμεῖς σουσφαγείσα πρὸς τὴν ἐξάδα.

Περπετούα.
Σάτυρος.
Ρευκάτος.
Σατορνίλος.
Σεκούνδος.
Φιλικητάτη.

Η Ἁγία Μάρτυρ Περπετούα κατήγετο ἐκ τινος τῆς Ἀφρικῆς πόλεως, Θουβρίτανα (2) ὀνομαζομένης, ἐκρατήθη δὲ ὡς Χριστιανὴ ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἐφέρθη πρὸς τὸν Χιλιάρχον μετὰ τῶν εἰρημένων νεανίσκων, τοῦ Σατύρου, Ρευκάτου, Σατορνίλου, Σεκούνδου, καὶ Φιλικητάτης, οἳ τινες ἦσαν κατηχούμενοι. Ἐπειδὴ δὲ αὐτοὶ ὅλοι ὠμολόγησαν παρῆρσι τὸν Χριστὸν, κατὰ μὲν τῆς Ἁγίας Περπετούας καὶ Φιλικητάτης ἀφήκαν μίαν ἀγρίαν δάμαλιν, ἢ ὁποῖα ὀρμήσασα κατ' αὐτῶν, τὰς ἐξέσχισεν· οἱ δὲ ἄλλοι τέσσαρες Μάρτυρες ἐθανατώθησαν διὰ μαχαίρων ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν ἀπίστων, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

(1) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τούτου σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰ- (2) Ἐν ταῖς Μηναίοις ἡ πόλις αὕτη λέγεται Λου-
βήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸ ἔαρ φιλοῦσιν». βρυτανῶν, Σ. Ε.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος ὁ Ναυπλιώτης, ὁ ἐν Ναυπλίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχνε-
εις λεπτά τμήθεις τελειοῦται (F).

* Ἀναστάσιος συγκοπέεις σαρκὸς μέλη,
Ἄρειος ἔσται ἐσχάτη Ἀναστάσει.

* Ἀναστάσιος.

Ταῖς τῶν σάν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Β'. ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτε ἐδέξατο αὐτὸν
εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ ὁ Δίκαιος Συμεὼν (2).

»Κόλπους Πατρὸς τυποῦσι τοῦ σοῦ, Χριστέ μου,
»Τοῦ Συμεὼν αἱ χεῖρες, αἱ φέρουσαι σε.
»Ἐδέξατο δευτερίῃ Χριστὸν Συμεὼν παρὰ Νηφ̄.

ΥΠΑΠΑΝΤΗ.

Μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς σωτηρίου ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ὑπὸ τῆς
Ἁγίας Παρθένου ἀσπόρου αὐτοῦ γεννήσεως, προσεφέρθη ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἱερὸν, κατὰ τὴν σημε-
ρινὴν ἡμέραν, ὑπὸ τῆς Παναγίας Μητρός του καὶ τοῦ δικαίου Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος τῆς Θεο-
τόκου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ σκιώδους καὶ παλαιοῦ Νόμου. Τότε δὲ καὶ ὁ γέρον Συμεὼν,
εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο κεχρηματισμένον νὰ μὴ ἴδῃ θάνατον, πρὶν ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου, ἐδέχθη
τὸν Κύριον εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ εὐχαριστήσας τὸν Θεόν, ἐβόησε: «Νῦν ἀπολύεις τὸν δο-
»λόν σου Δέσποτα (3) κατὰ τὸ ρῆμά σου (4) ἐν εἰρήνῃ» (5), καὶ μετὰ χαρᾶς ἐλύθη ἐκ τῆς
παρούσης ζωῆς, λαβὼν ἀντὶ τῶν προσκαιρῶν τούτων καὶ ἐπιγεῖων τὰ οὐράνια καὶ αἰώ-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρ-
τυρολόγιον.

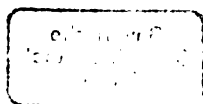
(2) Σημείωσαι, ὅτι ἡ εορτὴ αὕτη τῆς Ὑπαπαν-
τῆς, κατὰ μὲν τὸν Κεδρηνὸν, ἐτυπώθη νὰ εορτάζη-
ται ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ Ὁρακλῆ, τοῦ ἐν ἔτει 518.
βραβιεύσαντος, μὴ εορταζομένη πρότερον. Κατὰ δὲ
τὸν Θεοφάνη ἐν τῷ χρονικῷ, ἤρχισεν αὕτη νὰ εορ-
τάζηται κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς Βασι-
λείας τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ρη-
θέντος Ἰουστίνου, βραβιεύσαντος ἐν ἔτει 523. ἦτοι
ἡ Ὑπαπαντὴ ἤρχισεν νὰ εορτάζηται ἐν ἔτει 543.
κατὰ τὴν β'. τοῦ Φεβρουαρίου, διότι πρότερον εορ-
τάζετο κατὰ τὴν ιδ'. τοῦ Φεβρουαρίου, ὡς λέγει Γεώρ-
γιος ὁ Ἀμαρτωλός. Ἴσως δὲ, ὁ μὲν Ἰουστίνος διώρισε
νὰ εορτάζηται αὕτη τῇ δεκάτῃ τετάρτῃ τοῦ Φε-
βρουαρίου, ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἀκριβέστερον διώρισε
νὰ εορτάζηται τῇ β'. τοῦ Φεβρουαρίου. (Ὁρα σελ. 66.
καὶ 88. τοῦ β'. τόμου τοῦ Μελετίου.)

(3) Ἦτοι, νῦν ἀπολύεις με τοῦ βίου πάντως, ὡς ὁ
Ζυγαδηνὸς Εὐθύμιος ἐρμηνεύει, ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τοῦ
κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου τῇ νεοτυπώτῳ.

(4) Ἦτοι, καθὼς εἰρηκᾶς μοι, πάλαι διαποροῦντι
περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, κατὰ
τὸν αὐτὸν Εὐθύμιον (αὐτόθι.)

(5) Ἦτοι, ἐν εἰρήνῃ λογισμῶν, νῦν γὰρ οἱ ταράτ-
τοντές με λογισμοὶ περὶ τῆς Θεῆς ἐνανθρωπήσεως
εἰρήνευσαν ἢ ἐν εἰρήνῃ ἀφοβίας, μὴκέτι φοβοῦμαι.

νον τὸν θάνατον, διὰ τὸ βαθύ μου γῆρας ἢ ἐν εἰρήνῃ
χαρᾶς, μὴκέτι λυπούμενον περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ
Ἰσραὴλ, εἶδον γὰρ ἤδη τὸν ἐλευθερωτὴν, ὡς ὁ αὐ-
τὸς Εὐθύμιος ἐρμηνεύει αὐτόθι. Σημείωσαι, ὅτι εἰς
τὴν Ὑπαπαντὴν λόγους συνέγραψαν, ὁ Χρυσόστομος
δύο, ὧν τοῦ μὲν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη: «Οὐ μόνον φο-
»ρει σάρκα», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη: «Φαιδρὸν ἡμῖν
»σήμερον τὸ θέατρον». Γρηγόριος ὁ Θαυματουργὸς ὁ
καὶ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Οἱ τῶν Ἀγίων καὶ
»θεοπνεύτων Γραφῶν». Ἀμφιλόχιος ὁ Ἰκονίου, οὗ ἡ
ἀρχὴ: «Πολλοὶ τῶν μεγάλων». Κύριλλος ὁ Ἱερο-
σολύμων, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Ζιών».
Μεθόδιος ὁ Πατάρων, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Πάλαι ἰκανὸς».
Γεώργιος ὁ Νικομηδείας, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Τὰ τῆς πα-
»ρούσης ἱερᾶς πανηγύρεως» (σώζονται ἐν τῇ Λαύρα
καὶ ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου.) Ὁ Νύσσης Γρηγόριος, οὗ
ἡ ἀρχὴ: «Ἐἶχε μὲν ἡ τῶν Γενεθλιῶν», καὶ Λέων ὁ
σοφός, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Χριστοῦ εορτὴν τιμῶμεν» (σώ-
ζονται ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος.) Ἐν δὲ τῷ
δευτέρῳ Πανηγυρικῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου
σώζονται μὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρων λόγοι τινὲς, σώζεται
δὲ καὶ λόγος τοῦ σοφωτάτου Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ εἰς
τὴν αὐτὴν εορτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Πάλιν τοῖς εὐσεβέσι
»πανηγυρις, καὶ πάλιν μυστήριον ἕτερον». Ἀλλὰ καὶ
Γρηγόριος ὁ Παλαμάς λόγον ἔχει εἰς τὴν αὐτὴν εορτὴν
σώζομενον ἐν τῷ Πρωτάτῳ, οὗ ἡ ἀρχὴ: «Τὴν μὲν
»προγονικὴν ἐκείνην ἀράν τε καὶ καταδικᾶν».

νια. Ἡ δὲ τῆς ἐορτῆς ταύτης Σύναξις τελείται εἰς τὸν σεβασμιὸν οἶκον τῆς ἀγράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀσπαρθένου Μαρίας, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὰς Βλαχέρνας. (Λόγον τῆς Ὑκαπαντῆς ἴρα εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Λαμασκηνοῦ, καὶ εἰς Μακάριον τὸν Κωφόν.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαθοδώρου.

» Ἀγαθοδώρῳ δῶρον ἕξ ἐμῶν λόγων
» Δωρῶ, δοθέντι τῷ Θεῷ δι' αἱμάτων.

Ἀγαθόδωρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀγαθόδωρος, ἐπειδὴ ὑπελόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἐλαβὼν, ἀφάρθη εἰς τὸν Ἀρχοντα τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ πόλεως τῶν Τυάνων, ἣ ὁποία νῦν ἀπὸ τῶν Τούρκων ὀνομάζεται Νίδρα ἢ Νίγδελι. Καὶ πρῶτον μὲν ἔσχισαντες αὐτὸν, εἶτα δὲ θέσαντες ἐπὶ πεπυρωμένης ἐσχάρας, ἐκοψαν ὑστερον τὴν γλώσσάν του, καὶ μὲ ὀδοντάγραν ἀνέσπασαν τὰ ὀδόντια του, καὶ ἐξέδεσαν τὸ δέρμα του μὲ ξυράφι· μετὰ ταῦτα συνέτριψαν τὰ σκέλη του, καὶ μὲ κοντάριον ἐτύρπησαν τὰς πλευράς του, ὑστερον δὲ ἐπέρασαν εἰς τοῦς μῆνιγγας αὐτοῦ πεπυρωμένα σουβλία. Ὄθεν μὲ τὰς πολυειδεῖς ταύτας βασάνους ἐτελείωσε τὴν ζωὴν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἐλαβεν ἐκ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰορδάνης, ὁ Τραπεζοῦντιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει αχν'. Ζίφει τελειοῦται.

* Ἰορδάνην δὲ μὴ ποταμὸν ἐνόησε,

* Ἰορδάνης.

» Χριστοῦ δ' ἀθλητὴν, ἐσχάτης ἐν τοῖς χρόνοις (1).

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Γαβριήλ, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει αχος'. Ζίφει τελειοῦται.

* Τμηθεὶς, Γαβριήλ, δι' ἀγάπην Κυρίου,

* Γαβριήλ.

» Ἐν τῷ Γαβριήλ χρεοῦσι ἐν τῷ Πάλῳ (2).

Τεῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τοῦ Δικαίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς Προφήτιδος. Ἡ δὲ Σύναξις αὐτῶν τελείται ἐν τῷ Ἀποστολείῳ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, τῷ ὄντι ἐν τῷ σεβασμίῳ Ναῷ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Εἰς τὸν Συμεῶν.

» Ἐγγελλε νεκροῖς πρέσβυς, ὡς Θεὸς Λόγος,

Συμεῶν.

» Ἀνθρώπου ὄφθεις, μέχρι καὶ τούτων φθάσει.

Εἰς τὴν Ἄνναν.

* Ὁὐ γῆς ἀπῆρεν ἡ Φανουὴ θυγάτηρ,

Ἄννα.

» Ἔως ἐπ' αὐτὰς τὸν Θεὸν εἶδε βράφος.

» Τῇ τριτάτῃ δεσμοῖσ' βίβιο λύθη Συμεῶντις.

Ο μὲν Ἅγιος Συμεῶν ὁ Θεοδόχος ἔλαβε μακρὰν καὶ πολυχρόνιον ζωὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἐπειδὴ ἐχρηματίσθη, ἥτοι ἀπεκαλύφθη εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι ὄν θά ἴδῃ θάνατον, πρὸ τοῦ νὰ θεωρήσῃ διὰ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν του τὸν Δεσπότην Χριστόν. Ὄθεν ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν προσεφέρθη εἰς τὸν Ναὸν τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον, τότε ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὰ περὶ αὐτοῦ μέλλοντα, ἔλαβε τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, κατὰ τὸν ἀνωτέρω χρηματιζόμεν καὶ τὴν ἀπακάλυψιν

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ἴρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ἴρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (1). Ἡ δὲ προφήτισσα Ἄννα ἦτο θυγάτηρ Φανουήλ, καταγομένη ἐκ τῆς Φυλῆς τοῦ Ἀσὴρ, ἐνός τῶν δώδεκα Πατριαρχῶν υἱῶν Ἰακώβ. Ἀφ' οὗ δὲ συνέζησε με ἀνδρα ἔτη ἑπτὰ, καὶ ἐστερήθη τοῦτον διὰ τοῦ θανάτου, ἔκτοτε παρέμεινεν ἐν τῷ Ναῷ καὶ κατεγίνετο καθ' ἅλην τὴν ζωὴν τῆς εἰς προσευχὰς καὶ νηστείας· ὅθεν ἐπειδὴ ἀδιακόπως εὐρίσκειτο εἰς τοιαῦτα θεάρεστα ἔργα, διὰ τοῦτο καὶ ἤξιώθη ἡ μακαρία νὰ ἴδῃ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅταν προσεφέρθη τεσσαράκοντα ἡμερῶν νήπιον εἰς τὸν Ναὸν ὑπὸ τῆς Παναγίας Μητρὸς του καὶ τοῦ δικαίου Ἰωσήφ. Ἀνωμολογεῖτο δὲ αὕτη, ἦτοι εὐχαρίστει καὶ ἐδοξολογεῖ τὸν Θεόν, καὶ ἐπροφήτευσ φανερὰ τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς ὅλους ἐκείνους ὅσοι εὐρέθησαν τότε εἰς τὸν Ναὸν, λέγουσα ταῦτα· Τοῦτο τὸ Βρέφος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Κύριος, ὃς τις ἐστερέωσε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, τοῦτο τὸ Βρέφος εἶναι ὁ Χριστός, περὶ τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ Προφῆται προεκήρυξαν. Ἡμεῖς λοιπὸν τὴν Μνήμην τούτων τῶν δύο σήμερον ἐορτάζοντες, κηρύττομεν δι' αὐτῶν τὴν φρικτὴν καὶ ἀπόρρητον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν. (Ὅρα περὶ αὐτῶν εἰς τὸν Θησαυρὸν τοῦ Δαμασκηνοῦ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀδριανοῦ καὶ Εὐβούλου.

Εἰς τὸν Ἀδριανόν.

» Ἀδριανὸν χαίροντα τμηθῆναι ξίφει,

Ἀδριανός.

» Χεῖρ, ἢ φόνους χαίρουσα, τέμνει δημίου.

Εἰς τὸν Εὐβούλον.

» Ξίφει θανῶν, Εὐβουλε, Κυρίου χάριν,

Εὐβούλος.

» Βουλὴν ἐπέγνων ὡς ἀρεστὴν Κυρίῳ.

Οὔτοι κατήγοντο ἐκ τῆς χώρας Βανέας, ἔχοντες δὲ πόθον εἰς τοὺς Ὁμολογητὰς καὶ Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, μετέβησαν εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπου ἐμαρτύρουν πολλοί. Φανερωθέντες δὲ ἐκεῖ, ὅτι ἦσαν Χριστιανοί, ἐφέρθησαν εἰς τὸν Ἀρχοντα Φιρμιλιανόν, καὶ παρρησιαῶς ὁμολογήσαντες τὸν Χριστόν, δέρονται παρευθὺς εἰς τὴν βράχιν καὶ εἰς τὰς πλευρὰς, ὁμοίως λαμβάνουσι καὶ ἄλλας μεγαλητέρας βασάνους· ἐπειδὴ δὲ ἔμμενον στερεοὶ καὶ ἀμετάθετοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ὠργίσθη ἕνεκα τούτου πολὺ ὁ Ἀρχων, καὶ δίδει αὐτοὺς εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωσι. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ μακάριος Ἀδριανός, δοθεὶς εἰς ἓνα λέοντα, ἠγωνίσθη ἐναντίον ἐκείνου ἀγῶνα ἀνδρικώτατον, καὶ ἐπειδὴ διεφυλάχθη ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀπεκεφαλίσθη· ἔπειτα ὁ Ἅγιος Εὐβούλος κολακευθεὶς πρότερον ὑπὸ τοῦ Ἀρχοντος καὶ πολὺ παρακληθεὶς νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, ὡς οὐδὲν ἐνόμισε τὰς κολακείας καὶ παρακινή-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι περὶ τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Θεοδόχου διάφοροι διαφόρως λέγουσιν. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ Ἰμνογράφος ἐν τῷ δευτέρῳ τροπαρίῳ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀσματικοῦ Κανόνος αὐτοῦ διατείνεται ὅτι ἦτον Ἰερεὺς, λέγων οὕτως, « Ἐν νόμῳ γενόμενος, ἱερουργὸς ἱερώτατε ». Ὁ δὲ Κριτικὸς Φώτιος ἐν τοῖς Ἀμφιλοχίοις πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα ἀποκρίνεται, ὅτι δὲν ἦτον Ἰερεὺς, ἦτον ὁμῶς τοῦ Ἰερέως ἀνώτερος. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἦτον οὗτος εἰς τῶν ἐβδομηκοντα ἑρμηνευτῶν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου, καὶ ὅτι ἐρμηνεύων τὸ « Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει » καὶ ἀπιστήσας εἰς αὐτὸ, ἔλαβε χρηματισμὸν, ὅτι μέλλει νὰ ζῆσῃ ἕως οὗ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν προφητευθέντα παρθενικὸν τόκον, ὡς λέγει Γεώργιος ὁ Κεδρηνὸς ἐν τῇ Συνόψει, καὶ ὁ Ἀθηνῶν Μελέτιος (ὁμοίως καὶ Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνὸς ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ β'. κεφαλαίου τοῦ κατὰ Δουκᾶν Εὐαγγελίου, τόμῳ τρίτῳ) καὶ ἄλλοι. Ὅθεν ἂν

τοῦτο ἦναι ἀληθές, ὁ Συμεὼν ὅταν ἐδέχθη τὸν Χριστόν, ἦτον ἑτῶν διακοσίων ἐβδομηκοντα καὶ ἐπέκεινα. Ἄλλοι γενεαλογοῦσι τὸν Συμεὼν τοῦτον, ὅτι ἦτον υἱὸς μὲν τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἑβραίων Χιλλὲλ, πατὴρ δὲ τοῦ περιφήμου Γαμαλιήλ, τοῦ ἀναφερομένου ἐν ταῖς Πράξεσι· καὶ ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ἦτο πρόεδρος τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἑβραίων. Οἱ δὲ ἀσφαλέστεροι καὶ μόνῃ τῇ Εὐαγγελικῇ Ἱστορίᾳ ἐπόμενοι, ὡς ἀνδρα· ἀπλῶς πνευματοκίνητον τὸν Θεοδόχον γεραίρουσιν. (Ὅρα τὴν νεοτύπων ἑκατονταετηρίδα.) Τὸ δὲ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Συμεῶν εὐρίσκειτο εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου, ὃν ἀνήγειρεν ὁ Βασιλεὺς Ἰουστίνος (σελ. 1152. τῆς δωδεκαβιβλίου.) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου σώζεται ἐγκώμιον Συμεῶν ταπεινοῦ Μοναχοῦ, εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Συμεὼν τὸν Θεοδόχον, οὗ ἡ ἀρχὴ· « Τὴν πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ὁμοδόλων τιμὴν. »

σεις του, ὅθεν ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἴδιον λέοντα, τὸν ὅποσον νικήσας καὶ μείνας καὶ αὐτὸς ἀβλαβής, ἀποκεφαλίζεται, καὶ οὕτω λαμβάνουσι καὶ οἱ δύο τοὺς ἀκηράτους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Βλασίου τοῦ Βουκόλου.

»Βοῶν ἐπαύλεις Βλάσιον εἶχον πάλαι,

Βλάσιος.

»Αὐλαὶ δὲ νῦν ἔχουσιν αὐτὸν Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος ἦτον ἀπὸ τὴν Καισαρείαν τῆς Καππαδοκίας, υἱὸς γονέων πλουσιωτάτων, ἠΰξανε δὲ τὸν πλοῦτόν των τὸ πλῆθος τῶν ζώων τὰ ὅποια εἶχον, καὶ ἐκ τοῦ πλοῦτου τούτου ἐδίδον ἀφθονοπαρόχως καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὄταν δὲ ἐκινήθη διωγμὸς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐζητεῖτο καὶ ὁ μακάριος οὗτος Βλάσιος καὶ ἐν εὐρίσκετο· τούτου ἕνεκα ἐρημίαι καὶ λαγκάδια ἤρουνδωντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὅθεν τοῦτο μαθὼν ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀνδρείος ἀγωνιστῆς, αὐθορμήτως παραδίδεται εἰς τοὺς διώκοντας, μετὰ τῆς σαύτης χαρᾶς, ὡσεὶ ἦτο κεκλημένος εἰς βασιλικὸν δεῖπνον, καὶ ὡς εὐεργέτας καὶ καλοθελητᾶς του ξενοδοχεῖ καὶ φιλεῖει τοὺς διώκτας καὶ φονεῖς αὐτοῦ. Παρασταθεὶς λοιπὸν εἰς τὸ κρητῆριον, καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος, ἐφανέρωσε καὶ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν πίστιν του καὶ τὴν τέχνην του· διὸ πάραυτα ἐξαπλόνεται ἀπὸ τὰ τέσσαρα μέρη τοῦ σώματος, καὶ δέρεται μετὰ ὤρα νεῦρα. Ὁ δὲ Θεὸς ἐλαφρύνει τοὺς πόνους του, καὶ ἰατρῶει τὰς πληγὰς του. Βλέπων δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο ὁ Ἡγεμὼν, ὠνόμαζεν αὐτὸ μαγείαν. Εἶτα βάλλει τὸν Ἅγιον ἐντὸς λέβητος πλήρους βεβρασμένου ὕδατος, προστάξας νὰ μείνη ἐκεῖ ἡμέρας πέντε· Ἄγγελοι δὲ Θεοῦ καταβάντες, παρεκίνοῦν τὸν Μάρτυρα νὰ μὴ φοβῆται, ἀλλὰ νὰ ἔχη θάρρος, καὶ ἐνταύτῳ διεσκόρπιζον τὸ πῦρ καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ βλάβην. Ὅθεν μετὰ τὰς πέντε ἡμέρας ἐλθόντες οἱ στρατιῶται ἵνα ἐκβάλωσι τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ λέβητος, βλέπουσιν αὐτὸν ζωντανὸν καὶ ἄδοντα μετὰ τῶν Ἀγγέλων, διὰ τοῦτο παρσυθὺς ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς.

Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν, ἐστειλεν ἄλλους στρατιώτας ἵνα τὸν ἐκβάλωσι· πορευθέντες δὲ καὶ ἐκεῖνοι, ὠνόμασαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς. Ἐπειτα ὑπῆγε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Ἡγεμὼν, καὶ βλέπων τὸν Ἅγιον ἐντὸς τοῦ βράζοντος λέβητος, ἐνόμισεν ὅτι ἐψυχράνθη τὸ ὕδωρ, ὅθεν διέταξε νὰ τῷ φέρωσιν ἐξ ἐκείνου ἵνα νίψη τὸ πρόσωπόν του· τούτου δὲ γενομένου, εὐθὺς ἐτυφλώθη ὁ ἄθλιος, καὶ ἐνταύτῳ ἀπώλεσε καὶ τὴν μιανὰν του ψυχὴν. Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς δι' ἐκείνου τοῦ ὕδατος ἐβάπτισεν ὅλους τοὺς πιστεύσαντας στρατιώτας εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος· ἔπειτα μεταβάς πλησίον εἰς τὴν μάνδραν τῶν ζώων του παρήγγειλεν εἰς τὴν μητέρα του καὶ τοὺς συγγενεῖς του τὰ πρόποντα διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἐκεῖνοι δὲ ὅσοι ἐτυχον εἰς τὴν μακαρίαν του τελείωσιν, εἶδον τὴν ἁγίαν του ψυχὴν ἐξεληθοῦσαν τοῦ σώματος, ὡς λευκὴν καὶ φωτεινὴν περιστεράν, καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸν Οὐρανόν. Τὸ δὲ ἱερὸν σῶμά του ἐνεταφιάσθη εἰς τὸν ἴδιον ἐκείνον τόπον, καὶ τὸ ραβδίον του ἐβλάστησε πλησίον τοῦ ἐκεῖ θυσιαστηρίου, καὶ γενόμενον δένδρον μέγα, ἐπεσκίασε τὸ αὐτὸ θυσιαστήριον.

Ὁ Προφῆτης Ἄζαριᾶς ὁ υἱὸς Ἀδδῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Χρησμοὺς διδόντος πρὶν θανεῖν Ἄζαριου,

Ἄζαριᾶς.

»Σιγᾶ προφητεύουσα λοξὰ Πυθία.

Οὗτος ἦτον υἱὸς Ἀδδῶ, καταγόμενος ἐκ τῆς γῆς Συμβαθα, καὶ ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸν Ἰσραὴλ τὴν αἰχμαλωσίαν Ἰούδα, ἀποθανὼν δὲ ἐτάφη εἰς τὸν ἀγρὸν του (1).

(1) Περὶ τοῦ Προφήτου Ἄζαριου τούτου ταῦτα γράφει τὸ β'. τῶν Παραλειπομένων ἐν κεφαλαίῳ ιε'. 4. «Καὶ Ἄζαριᾶς υἱὸς Ἰδδῆδ, ἐγένετο ἐπ' αὐτὸν πνεῦμα Κυρίου, καὶ ἐξῆλθεν εἰς ὑπάντησιν Ἀσά καὶ εἶπεν Ἀκούσατέ μου Ἀσά, καὶ πᾶς Ἰούδα καὶ Βενιαμὴν· Κύριος μετ' ὑμῶν ἐν τῷ εἶναι ὑμᾶς μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐὰν ἐκζητήσητε αὐτὸν, εὐρεθήσεται ὑμῖν· καὶ ἐὰν ἐγκατα-

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Παῦλος καὶ Σίμων ξίφει τελειοῦνται.

»Καὶ Παῦλον ἔδωκε καὶ Σίμονα γραπτέον,
»Μὴ καὶ λάθωσιν, ἐκκοπέντες τὰς κάρας.

Παῦλος.
Σίμων.

Ὁ Ὅσιος Κλαύδιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐχαιρεν εὐρών Κλαύδιος βίου τέλος,
»Ὡς εἴ τις εὐροι, ψαλμικῶς, πολλὰ σκῦλα.

Κλαύδιος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Δ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.

»Πηλουσιώτα, χαῖρε χαῖρε πολλά μοι,
»Τὸν πηλὸν ἐκδύς, καὶ χαρᾶς τυχὼν ξένης.
»Ἐν δ' Ἰσιδώρον ἔθεντο τετάρτῃ σήματι λυγρῷ.

Ἰσιδώρος.

Οὗτος ὁ Θεὸς Πατὴρ ἡμῶν Ἰσιδώρος κατήγετο ἐκ τῆς Αἰγύπτου, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ θεωριλῶν, καὶ συγγενῆς Θεοφίλου καὶ Κυριλλοῦ τῶν τῆς Ἀλεξανδρείας Ἀρχιεπισκόπων, ἀκμάσας περὶ τὸ υἱ'. ἔτος. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἦτο γεγυμνασμένος εἰς τὸ ἄκρον τόσον κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ Θεῖαν φιλοσοφίαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν, διὰ τοῦτο καὶ πάμπολλα συγγράμματα ἀφήκεν εἰς τοὺς φιλομαθεῖς, λόγου καὶ ἐνθυμήσεως ἄξια. Αὐτὸς γὰρ παραιτήσας πλοῦτον καὶ γένος λαμπρὸν, καὶ εὐδαιμονίαν ζωῆς, μετέβη εἰς τὸ Πηλούσιον ὄρος, καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα φορέσας, ἐκεῖ ἐσχόλαζε προσευχόμενος καὶ συνομιλῶν νοερῶς τῷ Θεῷ. Ἐκεῖθεν δὲ ἐδίδασκε καὶ ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ ἐφώτιζεν αὐτὴν διὰ τῶν Θεῶν λόγων του, τοὺς ἀμαρτάνοντας εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέφων, τοὺς ἐναρέτους εἰς τὴν ἀρετὴν ἐπιστηρίζων, τοὺς ἀπειθεῖς παρακινῶν εἰς εὐπειθειαν, καὶ μὲ τὸ αὐστηρὸν τῶν ἐλέγχων του, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους Βασιλεῖς ὑπομιμνήσκων καὶ παραινῶν τὰ συμφέροντα τῆ οἰκουμένη καὶ ἐν γένει εἰπεῖν, εἰς ὅλους ἐκείνους ὅσοι ἠρώτων αὐτὸν ἀπορίας ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν, σοφωτάτας ἐδίδοε τὰς λύσεις καὶ ἐρμηνείας. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι αἱ Ἐπιστολαὶ τοῦ Θεοῦ τούτου Πατρὸς συμποσοῦνται εἰς δέκα ὡς ἔγγιστα χιλιάδας (1). Οὕτω λοιπὸν κάλλιστα διανύσας τὴν ζωὴν του, καὶ κατὰ Θεὸν πολιτευσάμενος, μὲ γῆρας βαθὺ τελειώνει τὸν βίον του περὶ τὸ υἱ'. ἔτος τῆς σωτηρίας.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νικολάου Ὁμολογητοῦ τοῦ Στουδίτου.

»Ἐδόξε τῷ στήσαντι μέτρα τῷ βίῳ,
»Καὶ Νικόλαον ἐκμετροῦσαι τὸν βίον.

Νικόλαος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐγεννήθη μὲν ἐν τῇ Κρήτῃ, βουλόμενος δὲ καὶ ἴδῃ τὸν συγγενῆ του Θεοφάνη, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του καὶ ἐπαρεῦθη εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἐνθα εὐρών ἐκείνον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Στουδίου ἀνηριθμημένον μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν, ἐνδύεται καὶ αὐτὸς τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν. Ἀφ' οὗ δὲ διήλθε πᾶσαν πνευματικὴν παιδείαν, καὶ ἐδιδάχθη ἀκριβέστατα, ποια εἶναι τὰ σημεῖα καὶ ἰδιώματα τῆς μοναχικῆς πολιτείας, καὶ ἀφ' οὗ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς. Τί δὲ συνέβη μετὰ ταῦτα; ἐξορίζεται ὁ ἀοίδιμος οὗτος Νικόλαος μετὰ τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου, τοῦ Ἡγουμένου τοῦ Μοναστηρίου τῶν

»λίπητε αὐτὸν, ἐγκαταλείψει ὑμᾶς.» Καὶ ἄλλα πολλὰ λέγει ἐκεῖ, διὰ τῶν ὁποίων ἐγενε μὲν εἰς τὸν Βασιλέα Ἀσά καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰουδα καὶ Βενιαμὴν κήρυξ τῆς εὐσεβείας, υπαλιτευτῆς δὲ τῆς δυσσεβείας.

(1) Τοῦτο τὸ λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλιστος ἐν βιβλ. ἰδ'. κεφ. γγ'. Ὁ δὲ Σουδάς, εἰς τὴν λέξιν Ἰσιδώρος, λέγει, ὅτι ἔγραψε τρεῖς χιλιάδας Ἐπιστολάς, πλήρεις Θείας καὶ ἀνθρωπίνης χάριτος.

Στουδιτών (1), και ανακληθέντες και οι δύο εκ της εξορίας (2), δέρονται έπειτα με βούνευρα κατά προσταγήν του Βασιλέως Λέοντος Ἀρμενίου του εικονομάχου, εν έτει ως'. διότι προσεκύουν τας άγιαις Εικόνας, και ούτω ρίπτονται εν τη φυλακή. Πάλιν δέ έρωτηθέντες και βεβαιούντες την προσκύνησιν των άγιων Εικόνων, δέρονται, και ούτω θεθέντες, ρίπτονται πάλιν εν τη φυλακή· μείναντες δέ εκεί έτη τρία, και ταλαιπωρηθέντες με πείναν και δίψαν και γύμνωσιν, εκείθεν στέλλονται εις την Σμύρνην. Δαρέντες δέ και εκεί, ρίπτονται εν τη φυλακή, και οι πόδες αυτών ασφαλιζονται εις το τιμωρητικόν ξύλον.

Ἀφ' οὗ δέ παρήλθον είκοσι μήνες, απέθανεν ο Ἀρμένιος Λέων, και τότε οι μακάριοι οὔτοι Ὅσιοι και Ὁμολογηταί, έλευθερωθέντες από της φυλακής, μετέβησαν εις την Χαλκηδόνα, και εκεί συναντήσαντες τον τρισόλβιον Νικηφόρον τον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, εύρισκοντο μετ' αυτου. Μετ' ολίγον δέ, όταν μετὰ τον Ἀρμένιον έγινε Βασιλεύς Μιχαήλ ο Τραυλός και εικονομάχος, εν έτει ωκ'. εξορίζονται εις την Προύσαν κατά προσταγήν του αυτου Μιχαήλ· από εκεί δέ εξορίζονται εις τον Ἀκρίταν, ένθα διατρίβων ο Ἅγιος Θεόδωρος, προς Κύριον εξεδήμησεν. Ἀφ' οὗ δέ απέθανε Μιχαήλ ο Τραυλός, και εδέχθη την Βασιλείαν Θεόφιλος ο υίός του, εν έτει ωκθ'. πάλιν εκινήθη πόλεμος κατά των εϋσεβών όσοι προσεκύουν τας άγιαις Εικόνας· αφ' οὗ δέ και ο Θεόφιλος έπαυσε του ζην, και η εϋσεβεστάτη Βασιλισσα Θεοδώρα μετὰ του υιου της Μιχαήλ έγιναν διάδοχοι της Βασιλείας εν έτει ωμβ'. επήλθεν ειρήνη σταθερά εις τους ορθοδόξους. Όταν δέ ο Μακεδών Βασιλεύς έγινε Βασιλεύς εν έτει ωζζ'. τότε με πολλὰς παρακινήσεις του κατέπεισε τον Ὅσιον τουτον και πολυάθλον Νικόλαον, και κατέστησεν αυτον Ἡγούμενον εις το Μοναστήριον του Στουδιου. Με τοιούτους λοιπόν και τοσοούτους άγωνας διανύσας την ζωήν του ο Ἱερός οὔτος Πατήρ, και υπό των πολλών κακαπαθειών ταλαιπωρηθείς, εν ειρήνῃ ανεπαύσατο, ζήσας έτη εβδομηχονταπέντε.

Μνήμη του Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀβραμίου Ἐπισκόπου Ἀρβήλ της Περσίας.

» Πῶς τοῦτο φρικτὸν τοῖς ἀθληταῖς Κυρίου;
» Ἐφασκε δεικνύς Ἀβράμιος τὸ ζήφος.

Ἀβράμιος.

Κατὰ τὸ πέμπτον έτος του διωγμου, ο όποιος έγινε εν τήν Περσίαν εναντίον των Χριστιανών, συνελήφθη ο Ἅγιος οὔτος Ἀβράμιος, Ἐπίσκοπος ὦν πόλεως τινος της Περσίας ὀνομαζομένης Ἀρβήλ, υπό του αρχιμάγου του Βασιλέως, και βιάζεται υπό αυτου να άρνηθη μεν τον Χριστόν, να προσκυνήση δέ τον ήλιον. Ο δέ μακάριος Ἀβράμιος έλεγεν εις αυτόν· Ἀθλιε και ταλαιπωρε, πῶς δέν φοβείσαι παρακινῶν με να πράξω τὰ μη πρέποντα; και είναι δυνατόν να αφήσω τον Ποιητήν του ήλιου και όλων των κτισμάτων, και να προσκυνήσω τον ήλιον, τὸ του Θεοῦ κτίσμα και ποίημα; Οι λόγοι οὔτοι του Ἐπισκόπου εὖν ολίγον έτάραξαν τον αρχιμάγον· ὅθεν πάραυτα προστάσσει να εκδώσῃ τον Ἅγιον και να ρίψῃσιν αυτόν εις την γην, και να τον δέρωσι με άγρίας ράβδους. Ἐπειδὴ δέ είδε τον Μάρτυρα, ότι υπέφερε με γενναιοκαρδίαν την τιμωρίαν ταύτην, και ότι προσήύχето διά τους τιμωροῦντας αυτόν και έλεγε «Κύριε, μη στήσης αυτοίς την άμαρτίαν ταύτην, διότι δέν ηξεύρουν τι πράττουσι», τούτου ένεκα διέταξεν ο θηριώδης και απέκοψαν την άγίαν αυτου κεφαλήν· και ούτως έτελειώθη ο μακάριος Ἀβράμιος εν κώμῃ καλουμένη Θελμάν, και έλαβε παρά Κυρίου του Μαρτυρίου τον σέφανον.

Ο Ὅσιος Πατήρ ήμῶν Ἰωάννης, ο εν Είρηνουπόλει (3), εις ὦν των τριακοσίων δεκαοκτώ Θεοφόρων Πατέρων των εν Νικαία, εν ειρήνῃ τελειοῦται.

* Καὶ Ἰωάννης, ὀρθοδοξίας χάριν,

Ἰωάννης.

» Τοὺς δυσσεβεῖς ἤλεγχε σὺν παρρησίᾳ.

(1) Ἡ εξορία αυτη των Ὀσίων τούτων φαίνεται ότι έγινε υπό του Βασιλέως Νικηφόρου, του από Εσκήαν, εν έτει ωί.

(2) Ἡ ανάκλησις αυτών από της εξορίας φαίνεται

ότι έγινε υπό του Μιχαήλ του καλουμένου Κουροπαλάτου και Ραγκαθέ, εν έτει ωιά. και δρα τον Μελέτιον τομ. β'. σελ. 264. της Εκκλησιαστικής Ιστορίας.

(3) Ἡ Είρηνούπολις είναι πόλις εν τή Κιλικίᾳ.

Ὁ Ὅσιος Ἰάσκιος ὁ Θαυματουργός ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἄλλ' Ἰασίμου καὶ μόνη κωφή κόνις
» Νέμει νοσοῦσι τὴν ἰάσιμον χάριν.

Ἰάσιμος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόκτιστος ζῖφει τελειοῦται.

» Θελοῖς σκεπασθεὶς πίστεως θείας ὄπλοις,
» Γυμνοὶ τράχηλον Θεόκτιστος τῷ ζῖφει.

Θεόκτιστος.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωσήφ Χαλεπλής, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχπς'. ζῖφει τελειοῦται.

* » Τέμνου, Ἰωσήφ, ἀνδρικῶς διὰ ζίφους,
» Καὶ ἐκ Θεοῦ στέφανον ἄφθαρτον δέχου (1).

* Ἰωσήφ.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε΄ τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀγάθης.

» Χαίρω σκότει δοθεῖσα φρουρᾶς Ἀγάθη,
» Μισοῦσα καὶ φῶς, εἰ πλάνων ὄψεις βλέπω.
» Πέμπτη ἐν φυλακῇ Ἀγάθη θάνεν εἶδος ἀρίστη.

Ἀγάθη.

Αὕτη ἦτον ἐκ Πανόρμου τῆς Σικελίας, διαλάμπουσα μὲν με ὠραιότητα καὶ ἀφθορίαν σώματος, καὶ με κάλλος ψυχῆς, πλουσιωτάτη δὲ καὶ πλήρης σωματικῶν ἀγαθῶν, κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά. Αὕτη λοιπὸν καθὼ Χριστιανή, προσεφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Κυντιανόν, καὶ πρῶτον μὲν παραδίδεται εἰς ἄλλην τινὰ γυναῖκα ἀπιστον, Ἀφροδισίαν ὀνόματι, με σκοπὸν, ἵνα ἐκείνη διὰ τῶν παρακινήσεών της μεταθέσῃ τὴν Ἀγίαν ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Πίστεως· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ἀγία ἐκράτει δυνατῶς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ ἀποθάνῃ με μαρτυρικὸν θάνατον, διὰ τοῦτο δέρουσιν αὐτὴν καθ' ὑπερβολὴν καὶ κόπτουσι τὸν μαστὸν της, τὸν ὁποῖον κατέστησεν ὑγιᾶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος φανείς εἰς αὐτὴν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπειτα σύρουσιν αὐτὴν ἐπάνω εἰς τοῦβλα, καὶ διὰ πυρός αὐτὴν κατακαίουσι, καὶ εἶτα τὴν ῥίπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ (2). (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον, τοῦτον δὲ ἑλληνιστί συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βασιλεύοντος Δεκίου», σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰεθέρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ ἐν τῷ Σκοπέλω, ἦτοι τοῦ ἐξ Ἀντιοχείας.

» Στενὴν ὀδεύσας Θεοδόσιος τρίβον,
» Τὴν εὐρύχωρον τῆς Ἐδέμ πατεῖ τρίβον.

Θεοδόσιος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ ἀσκητής, ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Κοινοβιάρ-

εὐρισκομένη παρὰ τὴν ὑπέρειαν τοῦ ἔρους Ταύρου τοῦ Κιλικίου, τιμημένη με θρόνον Ἐπισκόπου, ὑπὸ τὸν Ἀναζάρβου Μητροπολίτην, ἢ τις ὕστερον ὠνόμασθη Νερωιάς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τῆς Ἁγίας ταύτης παρθένου Ἀγάθης λέγει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος ἐν τῷ β'. βιβλίῳ τοῦ Κεκραγαρίου, ἦτοι ἐν κεφαλαίῳ κβ'. τῶν Μονολογίων, ἔπου ἀναφέρει, ὅτι ἡ Θεία γλυκύτης ἄκασαν τὴν πα-

ροῦσαν τοῦ κόσμου πικρίαν ἀνταναίρει. Τί δὲ λέγει περὶ αὐτῆς; «Ταύτης σου τῆς ὑπεραφράστου γλυκύτητος, Κύριε, κάκιστη ἀπεγεύσατο ἡ παρθένος (ἡ Ἀγάθη αὕτη δηλαδὴ), ἣν ἀναγινώσκωμεν χαίρουσάν τε καὶ μεγαλοφρονοῦσαν ἀπελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ὡς δὴ κεκλημένην πρὸς ἐστίασιν.» Σημειώσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Θεοδούλης, διότι τοῦτο προεγράφη εἰς τὴν δεκάτην ὁγδόην τοῦ Ἰαγουαρίου.

χην, διότι οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, υἱὸς ὧν γονέων ὀνομαστώδων. Ἀκούσας δὲ ποτε προσεκτικῶς τὴν δεσποτικὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου, ἀφήκεν οἰκίαν καὶ πλοῦτον, καὶ εὐγένειαν, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τοῦ κόσμου χαροποιὰ, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τόπους δασεῖς καὶ δενδρώδεις, καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀποκλίνοντας (1)· καὶ κτίσας ἐκεῖ κελλίον μικρότατον μετεχειρίζετο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἐνδεδυμένος μὲν φορέματα τρίχινα, φορῶν δὲ ἔσωθεν σίδηρα βάρεια, ἐν εἰς τὸν λαιμόν, ἄλλο εἰς τὴν ὀσφύν, καὶ δύο εἰς τὰς δύο τοῦ χεῖρας. Καταγινόμενος δὲ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὸ ἐργόχειρον, ἐκοίμιζε μὲ αὐτὰ τὰ πάθη τῆς σαρκός, ἐπιθυμίαν δηλαδὴ καὶ ὑπερηφάνειαν, καὶ τὰ λοιπὰ· εἰργάζετο δὲ, ποτὲ μὲν κατασκευάζων σφυρίδας, ποτὲ δὲ καλλιεργῶν ὀλίγους ἀγρούς εἰς τὸ λαγκαδίον, τοὺς ὁποίους σπειρων, καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκείθεν πορίζομενος, ἐτρέφετο αὐτὸς καὶ ὅσοι ξένοι ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

Οὗτος εἶχεν ἀτημελή καὶ ἀλουστον τὴν κόμην του, ἣ ὁποία ἐφθανε μέχρι τῶν ποδῶν του, ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅσον προὔχῳρει ὁ καιρὸς, τοσοῦτον ἠϋξανε πανταχοῦ τὸ ὄνομα καὶ ἡ φήμη του, καὶ ἐκ τούτου παρεκινούντο πολλοὶ καὶ προσέτρεχον εἰς αὐτόν, ἀγαπῶντες νὰ μιμῶνται τὴν ζωὴν του, διὰ τοῦτο δεχόμενος αὐτούς ὁ Ὄσιος, κατέστησε τὴν ἐρημον ἐκείνην ἄλλην σχεδὸν πόλιν οὐράνιον. Μίαν φορὰν ὑπήγαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη Ἀγαρηνοὶ (2), οἱ ὅποιοι ὁμως οὐδὲν κακὸν προὔξενησαν, διότι εὐλαβηθέντες τὸν μακάριον τοῦτον Θεοδόσιον, ἀνεχώρησαν εἰρηνικῶς. Πλὴν διὰ τὰς ἐπιδρομὰς αὐτῶν ἀφήκε τὴν ἐρημὸν ὁ Ὄσιος, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του Ἀντιόχειαν, ἐνθα κτίσας μικρὰν καλύβην, μετὰ τινῶν ἄλλων ἀδελφῶν, εἰργάζετο τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, ἔλεγε δὲ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ· Καίτοι, ἀδελφοί, μᾶς εὐλαβήθησαν οἱ Ἀγαρηνοὶ καὶ δὲν μᾶς ἐβλάψαν, ὁμως εἶναι γεγραμμένον ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι πρέπει νὰ δίδωμεν τόπον εἰς τὴν ὀργήν, διότι καὶ ὁ Κύριος φεύγων τὸν Ἡρώδη, διὰ τούτου μᾶς ἐδίδαξε νὰ φεύγωμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς κινδύνους, ἀλλὰ καὶ ἐδιδάχθημεν νὰ μὴ ρίπτωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς πειρασμούς. Κατὰ τι δὲ μᾶς ἐμποδίζει ἡ πατρίς ἀπὸ τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ἐὰν ἡμεῖς προσέχωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας; κατ' οὐδὲν βεβαίως. Οὕτω λοιπὸν πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ὀλίγον καιρὸν ζήσας εἰς τὴν πατρίδα του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (3).

Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Πολύευκτος ὁ νέος, Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

* »Εὐκτοῦ τέλους ἔτυχες ποιμὴν Κυρίου,
»Φερωνυμήσας πράγμασιν, θεηγόρε.

Πολύευκτος.

(1) Ἦτοι εἰς τὰ ὄρη τῆς Ῥώσου, ἣ τις εἶναι πόλις τῆς Κιλικίας κατὰ τὸν Θεοδώριτον, διότι οὗτος εἶναι ὁ γράφων πλατύτερον τὸν Βίον τοῦ Ὄσιου τούτου ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας του, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη.

(2) Ὁ Θεοδώριτος δὲν ὀνομάζει αὐτοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἀλλὰ λέγει, ὅτι αὐτοὶ πάλαι μὲν ὀνομάζοντο Σόλυμοι, νῦν δὲ ὀνομάζονται Ἰσαυροὶ.

(3) Προστίθησι δὲ καὶ ταῦτα ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἡ κόμη τοῦ Ὄσιου τούτου ἦτο μακροτέρα καὶ ἀπὸ τοῦς πόδας του, ὅθεν καὶ ἔδενεν αὐτὴν εἰς τὴν ὀσφύν του· καὶ ὅτι ὄχι μόνον αὐτὸς εἰργάζετο, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ἀδελφοὺς ἐδίδασκε, νὰ ἐνόησιν μὲ τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς καὶ τοὺς ἰδρωτάς τοῦ σώματος, ἐπειδὴ ἄτοπον εἶναι, οἱ μὲν κοσμικοὶ νὰ κοπιᾶζωσι καὶ νὰ ἐργάζωνται ὅπως διατρέψωσι τέκνα καὶ συζύγους, καὶ νὰ πληρῶνωσι φόρους, καὶ νὰ προσφέρωσι εἰς τὸν Θεὸν ἀπκρχάς, καὶ πρὸς τούτοις νὰ ἐλεῶσι τοὺς πτωχοὺς, οἱ δὲ

Μοναχοὶ νὰ μὴ πορίζωνται τὰ χρειώδη τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ κόπου των, καὶ μάλιστα ἐν ᾧ μεταχειρίζονται φαγητὰ καὶ φορέματα εὐτελῆ, ἀλλὰ νὰ κάθηνται ἀργοὶ, καὶ νὰ λαμβάνωσι τὰ χρειώδη ἐκ χειρῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Διηγεῖται δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι ὁ Ὄσιος οὗτος ἐκτύπησε μὲ τὴν βάρβδον τοῦ πέτραν σκληρὰν ἣ τις, ὡ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἀνέβλυσεν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον δι' ὑδραγωγίου ἔφερον εἰς τὸ Μοναστήριόν του· καὶ ὅτι τὸ Λεῖψανον τούτου ἐτέθη μετὰ θάνατον ἐντὸς θήκης, ὁμοῦ μὲ τὸ Λεῖψανον τοῦ Ὄσιου Ἀφραάτου, ὃς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Ἰανουαρίου.

(4) Ὁ Πολύευκτος οὗτος φαίνεται ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Βασιλέων Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ υἱοῦ Λέοντος τοῦ σοφοῦ, καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου Ῥωμανοῦ ἐν ἔτει 959. ὃς τις ἦτον εὐνοῦχος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διέπρεπε μὲ λόγον καὶ ἀρετὴν· Μογαχὸς δὲ ὧν πρότερον, ἐχειροτονήθη ὕστερον Κωνσταντι-

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Νεομάρτυρος Ἀντωνίου Ἀθηναίου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσαντος διὰ ξίφους, κατὰ τὸ ἔτος αψοδ'.

* Σφαγείς ὁ Ἀντώνιος ὡσπερ ἡ δὲς,
 * Χριστῷ παρέστη ἀκολουθῶν ὡς δὲς (1).

* Ἀντώνιος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ϛ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βουκόλου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

* Σμύρνης ὁ ποιμὴν Βουκόλος θυπέλος,

Βουκόλος.

* Ἄγρυπνός ἐστι καὶ θανὼν ποιμνης φύλαξ.

* Ἄγλαδὸν ἡέλιου φάος λίπε Βουκόλος ἔκτῃ.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας καθάρισας τὸν ἑαυτὸν του, ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν εὐρών αὐτὸν δόκιμον καὶ ἀξιον ὁ πανεύφημος καὶ ἡγαπημένος τῷ Χριστῷ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, χειροτόνησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ Ποιμένα τῆς ἐν Σμύρνη Ἐκκλησίας. Ὁ Θεὸς λοιπὸν οὗτος Ἱεράρχης ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φωτιζόμενος, ἐφώτιζε καὶ αὐτὸς τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς ἀγνωσίας εὐρισκομένους Ἕλληνας, καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος ἐποίει αὐτοὺς υἱοὺς φωτὸς καὶ ἡμέρας, ἐλευθερόνων αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀνημέρων θηρίων, ἦτοι ἀπὸ τῶν ἀγρίων καὶ σκοτεινῶν Δαιμόνων. Μέλλων δὲ ὁ Ἅγιος νὰ ἀποδημήσῃ πρὸς Κύριον, χειροτόνησε τὸν Ἅγιον Πολύκαρπον διάδοχον εἰς τὴν αὐτὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην, καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον αὐτὸν κατέστησε τῶν λογικῶν προβάτων, καὶ οὕτως ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὅταν δὲ ἐνεταριάσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον, ἔκαμεν ὁ Θεὸς νὰ βλαστήσῃ ἐκ τοῦ τάρου του δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐχίριζε καὶ χαρίζει εἰς τὴν σήμερον διαφόρους ἰατρίας εἰς τοὺς προστρέχοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Ἐμέσῃ.

* Χριστὸς τέτρηται χεῖρας ἡλοῖς καὶ πόδας,

Ἰουλιανός.

* Ἰουλιανὸς προστίθησι καὶ κάραν.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τὴν Ἐμεσαν πόλιν τῆς Κοίλης Συρίας, εὐσεβὴς πρὸς τὸν Θεόν, νέος τὴν ἡλικίαν, καὶ ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων. Ὅταν δὲ συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἐμέσης Ἰουλιανός, καὶ ὁ Διάκονος Λουκάς, καὶ ὁ Ἀναγνώστης Μώκιος (2), κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νουμεριανοῦ ἐν ἔτει σπδ'· καὶ καταδικάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ δοθῶσι φαγητὸν εἰς τὰ θηρία, ὁ Ἅγιος οὗτος Ἰουλιανὸς βλέπων αὐτοὺς ἀπαγομένους εἰς τὰ θηρία, ἐπόνεσεν ἐγκαρδίως· ὅθεν τρέξας καὶ φθάσας αὐτοὺς τοὺς ἠσπάσθη, διὸ ἐκρατήθη καὶ αὐτὸς, ἀφ' οὗ ἐκεῖνοι ἐθανατώθησαν. Ἐκάρφωσαν λοιπὸν τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας

νουπόλεως ἀπὸ τὸν Καισαρείας Βασιλείον, ἐπειδὴ καὶ ὁ Ἡρακλείας Νικηφόρος, ὁμωρτήσας κατὰ τοῦ Βασιλέως, ἐστερήθη τοῦ προνομίου τούτου, τοῦ νὰ χειροτονηθῇ δηλαδὴ τὸν Πατριάρχην. Ὅθεν καὶ κατηγορία ἔχει ὀλίγη προσήθη, οὐ μόνον κατ' ἐκεῖνου ὁ δόποιος διέταξε τοῦτο, κατὰ τοῦ Βασιλέως δηλαδὴ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Καισαρείας ὅς τις τὸν χειροτόνησεν (ὄρα περὶ τούτου σελ. 352. τοῦ β'. τόμ. τοῦ Μελετίου). Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριατῇ προστίθεται, ὅτι ὁ Πολύευκτος οὗτος εἶναι

ὁ νέος, διὰ τοῦτο λέγομεν, ὅτι ἴτως οὗτος εἶναι Πολύευκτος ὁ ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ, ἐν ἔτει 969. ὅς τις μετὰ τὴν ἀνάβρῃσιν τοῦ Τσιμισκῆ, ἔζησε μόνον τριακονταπέντε ἡμέρας, καὶ ὄρα σελ. 367. τοῦ β'. τόμ. τοῦ Μελετίου.

(1) Ἐὶς τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὗτοι εορτάζονται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐννῆκτῃν τοῦ Ἰανουαρίου.

του, οὕτω δὲ καρφωμένος ὢν ὁ τρισόλβιος, ἐπλαγίασεν ἐντός σπηλαίου, καὶ ἐκεῖ παρέδωκε τὴν ἄγιαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Φαύστης καὶ τῶν σὺν αὐτῇ Εὐιλασίου καὶ Μαξίμου.

* Τρεῖς Μάρτυρες πάσχουσιν ἰχθύων πάθος,

Φαῦστα.

* Κοινῇ τυχόντες ὄργάνου τοῦ τηγάνου.

Εὐιλάσιος.

Μάξιμος.

Αὕτη ἡ Ἀγία Φαῦστα ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σμθ'. καταγομένη ἀπὸ τὴν Κύζικον, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων, μετὰ τὸν θάνατον τῶν ὀπείων ἐμεινε κάτοχος πολλοῦ πλοῦτου καὶ περιουσίας. Πλὴν οὔτε ἡ νεαρὰ ἡλικία τῆς, οὔτε ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου, ἐδυνήθησαν νὰ τὴν χωρίσωσιν ἀπὸ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ καλὰ ἔργα, διότι ἐσχόλαζεν ἡ μακαρία καὶ παρέδωκεν ἑαυτὴν εἰς τὴν ἀφθορίαν καὶ παρθενίαν, εἰς τὴν νηστείαν καὶ εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φήμη αὐτῆς ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκὰς καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐστάλη πρὸς αὐτὴν ἀνὴρ τις περιφανῆς τῆς Συγκλήτου, Εὐιλάσιος ὀνόματι, παραγγελλείς, ἢ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἢ, ἐὰν δὲν πεισθῇ, νὰ τὴν πνίξῃ ἐν τῇ θαλάσῃ.

Πορευθεὶς λοιπὸν ὁ Εὐιλάσιος, ἐδοκίμασε τὴν Ἀγίαν διὰ πάσης δοκιμῆς βασάνων, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν αὐτὴν, ὅτι ἐμεινεν ἀβλαβῆς ἀπέναντι ὅλων τῶν βασάνων διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐτέλεσε διάφορα θαύματα, ἐπίστευσε εἰς τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἀποστέλλεται ἄλλος Ἄρχων παρὰ τοῦ Βασιλέως, Μάξιμος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος διὰ πικρῶν βασάνων ἐτιμώρησε καὶ τὴν Ἀγίαν καὶ τὸν Εὐιλάσιον· βλέπων δὲ τὰς θαυματουργίας, ὅσας ἐποίησεν ἡ Ἀγία διὰ τῆς προσευχῆς τῆς, ἐπίστευσε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ τηγανίῳ τὸ ὅποιον ἠτοίμασεν ἵνα βάλῃ καὶ τοὺς δύο Ἀγίους, ἐν αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ἐτέθη καὶ αὐτὸς μετ' ἐκείνων, κατὰ προσαγὴν τοῦ Βασιλέως, καὶ οὕτως ὁμοῦ καὶ οἱ τρεῖς ἔλαβον τὸ τέλος τοῦ Μαρτυρίου καὶ τοὺς τοῦ Μαρτυρίου στεφάνους. (Τὸ κατὰ πλάτος Μαρτύριον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (1)

* **Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φαύστου, Βασιλείου καὶ Σιλουανοῦ, καὶ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῶν ἐν τοῖς Δαρείου.**

* Φαῦστος.

* Τριῶν συνάθλων ἐν διὰ ξίφους τέλος,

* Βασίλειος.

* Οἱ τὸν Θεὸν φρονοῦσιν ἐν τε καὶ τρία.

* Σιλουανός.

* **Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φωτίου, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Προφητείῳ (ἦτοι ἐν τῷ Ναῶ) τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῷ ὄντι ἐν τοῖς Ἡρεμίας (2).**

* Ὁνήσκων Φώτιος, οὐ ταράττομαι λέγει,

* Φώτιος.

* Πρὸς τὴν τελευτὴν ὢν προητοιμασμένος.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαρσανουφίου.

* Ἐκ γῆς συνέστη σῶμα Βαρσανουφίου,

* Βαρσανούφιος.

* Καὶ γῆν ὑπῆλθε, τὴν ἐξυτοῦ μητέρα.

(1) Τὸ ἑλληνικὸν Μαρτύριον αὐτῶν εὐρίσκειται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ τ' ἀρχὴ ἔχει ἡ ἀρχὴ ἑκείνου τὸν καιρὸν.

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἱερός οὗτος Φώτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει 829. τοῦ ὁποῖου ἔγινε Πρωτοσπαθάριος καὶ Πρωτοκασηρητής, καὶ προέδρευε τῆς συγκλήτου καὶ Βασιλικῆς Βουλῆς, κατὰ τὸν Διάκονον Ἰωάννην τὸν συγγράψαντα τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου. Τόσῃν δὲ δύναμιν εἶχεν εἰς τὴν γραμματικὴν, ποιητικὴν, ῥητορικὴν τε καὶ φιλοσο-

φίαν, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐξωτερικὴν ἐπιστήμην, ὥστε ὄχι μόνον ἄλλος τοιοῦτος δὲν εὐρίσκετο ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς παλαιοῖς συνηριθμεῖτο, καθὼς Νικήτας ὁ Παφλαγονίας μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, καίτοι ἦτον ἐχθρός του. Ψηφισθεὶς λοιπὸν οὗτος ὑφ' ὄλου τοῦ κλήρου (πλὴν πέντε μόνον), ἐγένεν ὑπὸ Γρηγορίου Ἐπισκόπου Συρακούσης τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Μοναχός, τῇ δευτέρᾳ Ἀναγνώστης, τῇ τρίτῃ Ὑποδιάκονος, τῇ τετάρτῃ Διάκονος, τῇ πέμπτῃ Πρεσβύτερος, καὶ τῇ ἕκτῃ, ἢ τις

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Προφήτου, μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Βαρσανουφίου.

* Δίκαιόν ἐστιν, ὡς Ἰωάννη, ἅμα

* Ἰωάννης.

» Τάττειν σε ὡδε τῷ φίλῳ διδασκάλῳ (1).

* Ὁ Ὁσιος Ἰωάννης, ὁ ἐν Λυκῷ τῇ πόλει, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

* Τὸν ἐν Λυκῷ δὲ ποῦ Ἰωάννην θέμις

* Ἰωάννης.

» Τάττειν, ὅτι μὴ ὡς Ἰωάννη ἅμα;

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίου Ἐπισκόπου Λαμφάκου.

» Ἀφήκε τὸν χοῦν Παρθένιος Λαμφάκου,

Παρθένιος.

» Λαμπτήρα πυρσεύοντα φῶς αὐτῇ μέγα.

» Παρθένιος κατέδαρθε λαχῶν μακρὸν ἐβδόμη ὕπνον.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τῆς υἱὸς Χριστοφύρου Διακόνου τῆς ἐν Μελιτοπόλει Ἐκκλησίας, καὶ ἦτο μὲν ἄπειρος γραμμάτων, ἐσπούδαζεν ὁμως νὰ μεταχειρίζηται ὅλην τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν. Τῆς ἀρετῆς δὲ ταύτης ὡς προκάλυμμα καὶ σκέπασμα εἶχε τὴν ἀλειυτικὴν τέχνην, διανέμων τοὺς ἰχθύας εἰς τοὺς ζητοῦντας· τόση δὲ πολλὴ ἦτον ἡ κρυπτομένη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ μακαρίου τούτου εὐσεβεία καὶ ἀρετὴ, ὥστε χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ νὰ διώκῃ Δαιμόνια, καὶ νὰ ἰατρεύῃ πᾶσαν ἀσθένειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπεμελήθη καὶ ἔμαθε τὰ ἱερά γράμματα, τότε ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς ὑπὸ Φιλίππου Ἐπισκόπου Μελιτοπόλεως, χειροτονηθεὶς ἔπειτα καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Λαμφάκου ὑπὸ Ἀχιλλίου τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου. Ὅθεν ἔκτοτε ἐτέλει πλείστα θαύματα, διότι αὐτὸς ἰάτρεισε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐτυφλώθη ὑπὸ ταύρου· αὐτὸς ἠλευθέρωσε μὲ μόνον τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ γυναῖκα τινὰ ἀπὸ τὸ πάθος τὸ λεγόμενον καρκίνον· αὐτὸς ἐνέκρωσε μὲ μόνον τὸ φύσημά του τὸν κύνα ἐκεῖνον, ὃς τις ἐλύσσασε καὶ ἐδάγκασεν αὐτόν· αὐτὸς ἀνάστησε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὃς τις κατεπατήθη ὑπὸ ἀμάξης καὶ ἐσχίσθη ἡ κοιλία του· αὐτὸς ἐδίωξε τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ ἐπιτρόπου· αὐτὸς ἔκαμε τοὺς βαφεῖς νὰ ἐνεργῶσιν ἑλευθέρως τὰ τῆς βαφικῆς τέχνης των, ἀποδιώξας τὸν ἐκεῖ ἐμφωλεύοντα Δαίμονα· καὶ ἐν βραχυλογίᾳ ὁ Ἅγιος οὗτος πολλὰ τοιαῦτα θαυμάσια ποιήσας, καὶ προειπὼν διὰ τὰ μέλλοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ δρᾶ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.) (3)

ἦτον ἡ κέ. τοῦ Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὰ γενέθλια τοῦ Κυρίου, ἔγινεν Ἐπίσκοπος, ἐν ἔτει 858. καὶ οὕτως ἐκβληθέντος τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου, ἔγινεν οὗτος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἀν καὶ ἀκουσίως. Ψεύδεται ἄρα ὁ Νεοκαισαρείας Στυλιανὸς, γράφων πρὸς Στέφανον, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἔγινε καὶ Πρεσβύτερος καὶ Ἐπίσκοπος ὁμοίως καὶ ὁ Σμύρνης Μητροφάνης, καὶ ὁ Παφλαγονίας Νικήτας, καὶ ὁ Θεόγνωστος, οἱ πολλὰ κατὰ τοῦ ἀγιωτάτου Φωτίου τούτου γράψαντες· ὁμοίως καὶ ὁ Βερώνιος ὁ λέγων, ὅτι ὁ Φώτιος ἦτον εὐνοῦχος, ἀρνούμενος τοῦτο ἀπατηλῶς ἐκ τινος ἐπιστολῆς Ἰωάννου Σακελλαρίου, διότι ὁ Ἰωάννης οὗτος δὲν ἔγραψεν πρὸς τὸν Φώτιον, ἀλλ' ὁ

Φώτιος πρὸς τὸν Ἰωάννην δρᾶ σελ. 274. τοῦ β΄ τόμ. τοῦ Μελετίου, καὶ εἰς τὰ προλεγόμενα τῆς ἐν τῇ ἁγίᾳ Σοφίᾳ συστάσεως Συνόδου ἐπὶ τοῦ ἀγιωτάτου Φωτίου, ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ.

(1) Σημειοῦμεν, ὅτι ὁ Ἅγιος Βαρσανούφιος οὗτος σὺν Ἰωάννῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Προφῆτῃ καὶ μαθητῇ αὐτοῦ, ἔχουσι βίβλον ἀξιόλογον, πολλὰς ἐρωτήσεις περιέχουσαν, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς μὲν λύονται ὑπὸ τοῦ ἐνός, τινὲς δὲ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου. Ἡ βίβλος αὕτη ἐτυπώθη ἐν Βενετίᾳ τῷ 1816.

(2) Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου εἰς τὸ Ἐκλόγιον.

(3) Τοῦ Ἁγίου τούτου Παρθενίου τὴν ἀκολουθίαν ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, προσθέσασα καὶ νέ-

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Λουκᾶ τοῦ ἐν τῷ Στείριῳ ὄρει τῆς Ἑλλάδος.

» Ἐπλήσθη Λουκᾶς θαυμάτων τὴν Ἑλλάδα,

Λουκᾶς.

» Ὅς οὐδὲ νεκρὸς παύεται τῶν θαυμάτων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Λουκᾶς ἦτο γέννημα καὶ ἐντρέφημα τῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ τούτου πρόγονοι κατήγοντο μὲν ἐκ τῆς νήσου Αἰγίνης, μὴ ὑποφέροντες δὲ τὰς συνεχεῖς καταδρομὰς τῶν Ἀγαρηνῶν, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς πατρίδος των, καὶ μετώκησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὰ μέρη τῆς Φωκίδος, τοῦ νῦν λεγομένου Σάλωνος, ἐν κώμῃ τινὶ Καστόριον καλουμένῃ, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ μακάριος Λουκᾶς ἐν ἔτει ρλ'. Οὗτος λοιπὸν παιδιόθεν ἀπέσχεν ὄχι μόνον κρέατος, ἀλλὰ καὶ ὠῶν καὶ τυροῦ, φαγητὸν δὲ καὶ ποτὸν τοῦ ἦτο κριθίνος ἄρτος μετὰ ὀσπρίων καὶ ὕδωρ. Πλὴν μολούσῃ τῷ αἰσθητικῷ κατεξήραινεν τὸ σῶμά του διὰ πάσης κακοπαθείας καὶ σκληραγωγίας, ἐνόμιζεν ὅμως τρυφὴν καὶ χορτασμόν του, τὸ νὰ τρέφῃ τοὺς πεινῶντας καὶ νὰ ἐνδύῃ τοὺς γυμνητεύοντας. Ἦθεν πολλάκις ἔδιδε καὶ τὸ ἐνδυμᾶ του εἰς τοὺς πτωχοὺς, αὐτὸς δὲ ἐπανήρχετο γυμνὸς εἰς τὸν οἶκόν του. Ὅτε δὲ προσήυχετο πρὸς τὸν Θεόν, ὑψοῦντο οἱ πόδες του ὑπεράνω τῆς γῆς ἕως μίαν πῆχυν, καὶ ἴσταντο εἰς τὸν ἀέρα μετέωροι.

Μοναχὸς δὲ γενόμενος, δὲν δύναται τις νὰ διηγηθῇ, πόσῃ ἐγκράτειαν καὶ πόσῃ κακοπαθειᾷ μετεχειρίζετο ὁ τρισόλβιος· διατρέξας δὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς παραθαλασσίους τόπους, ἐγένετο εἰς πολλοὺς αἰτίους σωτηρίας διὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐνεργηθέντων θαυμάτων. Ὑστερον ἀφίπων τὰς περιηγήσεις τῶν τόπων, μετέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Στείριον, καὶ ἀφ' οὗ διήλθαν ἐκεῖ ἐπτὰ ἔτη, προεῖπεν εἰς ὅλους τοὺς μαθητὰς του, ὅτι μέλλει νὰ ἀποθάνῃ, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, παραδοὺς ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Κύριον (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων χιλίων τριῶν Μαρτύρων, τῶν ἐν Νικομηδείᾳ μαρτυρησάντων.

* » Πλήθος βροτῶν πρὸς τρισὶν ὄντων χιλίων,
» εἶπει· θανεῖν εἶλοντο τοῦ Χριστοῦ χάριν.

Μάρτυρες
χιλιοὶ τρεῖς.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦσαν ὑπηρέται τῶν τεσσάρων Προτικτόρων ἐκείνων, ὑπὸ τῶν δοκίμων ἐκρατήθη ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Ἀλεξανδρείας καὶ ἀπεκεφαλίσθη διὰ Βασιλικῆς προσταγῆς (2)· ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν ὁ ῥηθεις Ἅγιος Πέτρος, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι Προτικτοροὶ μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας των καὶ ἐμαρτύρησαν. Τότε καὶ οἱ τούτων ὑπηρέται ἀνάψαντες ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς πίστεως, προσήλθον αὐτόκλητοι εἰς τὸν Βασιλεῖα Διοκλητιανόν, εὐρισκόμενον ἐν Νικομηδείᾳ, μετὰ τῶν γυναικῶν των καὶ πιδῶν, καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν θηλαζόντων νηπίων των, τὸν ἀριθμὸν ὄντες χίλιοι τρεῖς· ἐμολογήσαντες δὲ ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, κατεκόπησαν μετὰ ξίφῃ ὑπὸ τοῦ Βασιλικοῦ στρατεύματος, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες οἱ ἐκ Φρυγίας καταγόμενοι πυρὶ τελειοῦνται.

» Μὴ τὴν πυρὸς φριξάντες ἰσχύον ἐξ Φρύγες,
» Τῇ τῶν Φρυγῶν γῇ πύργος εἰσὶν ἰσχύος.

Μάρτυρες
ἐξ.

ον Κανόνα. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτοῦ Βίος σώζεται ἐν τῷ Παναγυρικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τὰ κατὰ τὸν μέγαν Παρθένιον».

(1) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον, ὃν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία μετέφρασεν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ, τὸν ὅποιον κάλλιστα καὶ γλαφυρώτατα συνέγραψεν ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὁ χρόνος ἦν ἀληθῶς». Τούτου τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ ἡ ἀσματικὴ ἀκολουθία εἶναι ἀναπεπληρωμένη,

ἔχει δὲ οὗτος καὶ ὀκτωῆχους Κανόνας, τὰ ὅποια δόξα εὐρίσκονται ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ Μοναστηρίῳ, οὗ τινος ἡ Ἐκκλησία φημίζεται παρὰ πάντων διὰ τὴν ὠραιότητά της, καὶ μάλιστα διὰ τὰ θαυμαστὰ καὶ πορφυρᾶ μάρμαρα, καὶ τὰς πολλὰς στήλας, μετὰ τὰς ὁποίας εἶναι ὑποδομημένη.

(2) Ὅρα τὸν Βίον τούτου τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τὸν κατὰ πλάτος, εἰς τὸ Ἐκλόγιον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν τέταρτην τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε καὶ ἐορτάζεται.

* Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀπρίωνος Ἐπισκόπου Κύπρου.

* »Χριστὸς καλεῖ σε, σπεῦσον Ἀπρίων, ἴθι,
»Πρὸς τὰ βραβεῖα τῆς ἄνω κληρουχίας.

* Ἀπρίων.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου τοῦ ἐν Μονοβάτοις ἀγωνισαμένου.

* »Ἀγῶνα τὸν μέγιστον ἀνύσας Πέτρος,
»Ἐν Οὐρανοῖς εἴληφε πᾶντιμον στέφος.

Πέτρος.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Θεοπέμπτου καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.

* »Καλῶς ἀθλήσας Θεόπεμπος γεννάδας,
»Σὺν τοῖς ἑαυτοῦ τὰ βραβεῖα λαμβάνει.

Θεόπεμπος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η'. τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.

»Ὡν Θεόδωρος ἀξίαν στρατηλάτης,
»Ἰπῆρξε τμηθεὶς καὶ Θεοῦ στρατηλάτης.
»Ὀμβριμον ὀγδοάτη Θεοδώρου αὐχένα κόψαν.

Θεόδωρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λικινίου, ἐν ἔτει τχ'. καταγόμενος μὲν ἀπὸ τὰ Εὐχάϊτα, τὰ ὁποῖα κοινῶς λέγονται Ἐφλεῆμ, κείμενα ἐν τῇ Γαλατία, κατοικῶν δὲ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, τὴν εὐρισκομένην ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Οὗτος λοιπὸν ὑπερέβαλε τοὺς πολλοὺς τόσον κατὰ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν εὐμορφίαν τοῦ σώματος, ὅσον καὶ κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων, διὸ καὶ ὄλοι ἐφιλοτιμοῦντο νὰ ἀποκτήσωσι τὴν φιλίαν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα εἶχε νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ, καίτοι ἤκουσεν, ὅτι ἦτο Χριστιανός, καὶ ὅτι βδελύσσεται καὶ μισεῖ τοὺς λεγομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θεοῦς.

Ὅθεν τούτου ἕνεκα ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Νικομηδείας ἐπὶ τούτῳ ἀξιωματικούς του τινὰς, τοὺς ὁποίους προσέταξε νὰ φέρωσι τὸν Ἅγιον μετὰ τιμῶν εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐμήγυσε διὰ τῶν ἰδίων ἀπεσταλμένων εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος πρέπει μᾶλλον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἡράκλειαν, ὁμοῦ μὲ τοὺς μεγαλειτέρους του θεοῦς, καὶ διὰ ἄλλας αἰτίας, καὶ χάριν ὑποθέσεων τινῶν δημοσίων, εὐθύς ὁ Βασιλεὺς λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς χρυσοῦς καὶ ἀργυροῦς θεοῦς του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἡράκλειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος ἐπροθυμοποιήθη καὶ ἐνεδυναμώθη εἰς τὸ Μαρτύριον μὲ ὀπτασίας νυκτερινὰς, αἱ ὁποῖαι ἐπέμφθησαν εἰς αὐτόν παρὰ Θεοῦ· ὅθεν ἅμα ἤκουσεν, ὅτι ὁ Λικίνιος, ἐπλησίασεν εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, ἵππευσε, καὶ προϋπήνησεν αὐτόν μετὰ τιμῶν, καθὼς ἔπρεπεν.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει, παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοῦς· ὁ δὲ Μάρτυς ἐζήτησε νὰ λάβῃ αὐτοὺς ἵνα τοὺς λατρεύσῃ πρῶτον εἰς τὸν οἶκόν του, τοὺς ὁποίους καὶ λαβὼν ὁ Ἅγιος, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔθραυσεν αὐτοὺς, καὶ τοὺς διένειμεν εἰς τοὺς πένητας. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, εἶπε Μαξέντιος ὁ Κομενταρήσιος πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι εἶδε τὴν κεφαλὴν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος νὰ τὴν κρατῇ εἰς πτωχὸς καὶ νὰ τὴν περιφέρῃ εἰς τοὺς δρόμους. Τότε ἤρπασαν παρευθὺς οἱ δορυφόροι τοῦ Βασιλέως τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, καὶ πρῶτον μὲν ἐκδύουσι αὐτόν, καὶ τεντόνουσι ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, εἶτα δὲ δίδουσι μὲ βούνευρα εἰς μὲν τὴν βράχιν τοῦ ἀθλητοῦ βραδισμοὺς ἑπτακοσίους, εἰς δὲ τὴν κοιλίαν του πεντήκοντα, καὶ τὸν λαιμόν τοῦ Ἀγίου κτυπῶσι μὲ μολυβδίνης σφαιράς· ἔπειτα ξέουσιν αὐτόν καὶ καίουσι μὲ λαμπάδας, ὕστερον δὲ τριβουσι τὰς πληγωμένας καὶ κεκαυμένας σάρκας του μὲ τοῦβλα καὶ κεράμια, καὶ οὕτω τὸν ρίπτουσιν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ σφαλίζουσι τοὺς πόδας του εἰς τὸ τιμωρητικὸν ξύλον, ἀφίοντες αὐτόν ἐκεῖ νῆστιν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

Μετὰ ταῦτα ἀπεφυλάκισαν αὐτόν, καὶ ἐκάρφωσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς σταυρόν. Ἐπειτα, ὡς τῆς θηριώδους ἀπανθρωπίας! ἐπέρασαν εἰς τὸ παιδογόνον καὶ κρύφειν μέλος τοῦ Μάρτυρος περόνην, ἣ τις ἐφθασε μέχρι τῶν ἐντοσθίων του, καὶ παιδία περίξ ἰστάμενα, ἐτόξευσον τὸν Ἅγιον εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐκ τῶν βελῶν ἐχύθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του· ἄλλοι δὲ κόπτοντες πλαγίως τὰ κεκρυμμένα του μόρια, ἀπέκοψαν ὄμοῦ καὶ τὰ σπερμογόνα του μέλη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐνόμισεν ὁ Λικίνιος, ὅτι ἤδη ἀπέθανεν, πλὴν ἠπατάτο ὁ μάταιος· διότι ὁ Ἅγιος ἐλύθη ἐκ τῶν δεσμῶν ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ ὄλος ἐγένεν ὑγιῆς, ψάλλων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐστειλεν ὁ Λικίνιος ἀνθρώπους, ἵνα λαβόντες τὸ σῶμά του ρίψωσιν αὐτὸ ἐν τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι βλέποντες τὸν Ἅγιον ζῶντα καὶ ὑγιᾶ, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν ὄντες τὸν ἀριθμὸν ὀγδοηκονταπέντε, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι τριακόσιοι, τῶν ὁποίων ἦτο πρῶτος ὁ Ἀνθύπατος Κέστης, διότι καὶ οὗτοι ἀποσταλέντες ἕπως θανατώσωσι τοὺς πιστεύσαντας ὀγδοηκονταπέντε, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοί.

Βλέπων δὲ ὁ Λικίνιος, ὅτι ἡ πόλις ἦτο τεταραγμένη, προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὸν Ἅγιον, πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι, διεκώλυον τοὺς στρατιώτας· ἀλλ' ὁ Ἅγιος μόλις καθησυχάσας τοὺς Χριστιανούς, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λειψάνον ἀνεκομίσθη ἐκ τῆς Ἡρακλείας εἰς τὰ Εὐχάϊτα, καὶ ἐτέθη εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον, καθὼς ὁ Μάρτυς περὶ τούτου παρήγγειλεν εἰς τὸν ταχυγράφον του Αὐγαρον, ὁ ὅποιος παρὼν εἰς τὸ Μαρτύριόν του, ἔγραψε τὰς κατὰ μέρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις τοῦ Ἁγίου, καὶ τὰ διάφορα εἶδη τῶν βασάνων ὅσας ἔλαβε, καὶ τὰς παρὰ Θεοῦ βοήθειας καὶ ἀντιλήψεις, ὧν ἠξιώθη (1). (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν πεζογράφον Δαμασκητόν).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου.

Ἰππους ἑώρας τοὺς Νόας, Ζαχαρία,

Ζαχαρίας.

Ἐπί ὧν πρὸς ὕψος Οὐρανῶν ἀφιππάσω.

Οὗτος ὁ Προφήτης Ζαχαρίας ἐρμηνεύεται μνημὴ Θεοῦ ἦτο δὲ ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ Ἰσραὴλ ἐκ φυλῆς Λευὶ, καὶ ἐγεννήθη εἰς Γαλαὰδ, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μετὰ τὴν ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίαν τῶν Ἑβραίων, προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν. Ἐκεῖ δὲ ἐν Βαβυλῶνι εὐρισκόμενος, πολλὰ ἐπροφήτευσεν εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἔδωκεν εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν προφητειῶν του. Οὗτος εἶπεν εἰς τὸν Ἀρχιερεᾶ Ἰωσεδὲκ, ὅτι θέλει γεννήσει υἱόν, καὶ ὅτι θέλει ἱερατεύσει εἰς τὸν Κύριον ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ· οὗτος εὐλόγησε καὶ τὸν Σαλαθιήλ καὶ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι θέλει γεννήσει υἱόν, καὶ θέλει καλέσει τὸ ὄνομά του Ζοροβάβελ, ὃ ἐστὶ σπέρμα Βαβυλῶνος (διότι Ζορὸ ἐρμηνεύεται σπέρμα, Βαβέλ δὲ, Βαβυλῶν). Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Κυρίου τοῦ Βασιλέως Περσῶν ἔδωκε σημεῖον παράδοξον διὰ τὸν Κροῖσον τὸν Βασιλέα τῆς Λυδίας, καὶ διὰ τὴν ἐκπόρθησιν καὶ τὸν ἀφανισμόν τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ διὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰσραὴλ· ὁμοίως καὶ διὰ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ἐθνῶν, καὶ διὰ τὴν μέχρι τέλους καταστροφὴν καὶ ἐρήμωσιν τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ Ναοῦ, καὶ ὅτι θὰ ἐκλειψῶσιν οἱ Προφῆται ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας, καὶ θὰ ἀργήσωσιν οἱ Ἱερεῖς καὶ τὰ Σάββατα. Αὐτὸς καὶ διὰ τὴν διπλὴν μέλλουσαν κρίσιν (2) ἐ-

(1) Ἡ δὲ ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου του εορτάζεται κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Ἰουνίου. Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Θεόδωρον ἐγκώμιον ἐξελεξεν Εὐθύμιος ὁ Ζυγαδηνός, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τὸν τοῦ Θεοῦ δῶρων ἐπῶνυμον Μάρτυρα», ὅπερ μετέφρασεν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐν Κιχρεαῖς κελίον τῶν Ἁγίων Θεοδώρων. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς αὐτοῦ Βίος, εὐρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλ-

λαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Λικινίῳ τῷ Βασιλεῖ».

(2) Ἴσως διπλῆ κρίσις ἐννοεῖται ἐδῶ ἡ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διότι καὶ τὰ δύο ἐν τῇ μέλλουσῃ κρίσει κριθήσονται. Σημειῶσαι, ὅτι τὸ Λειψάνον τοῦ Προφήτου τούτου Ζαχαρίου εὐρίσκετο εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ναὸν τοῦ ἀδελφοθεοῦ Ἰακώβου, τὸν ὁποῖον ἀνήγειον Ἰουστίνος ὁ Βασιλεὺς (σελ. 4152, τῆς Δωδεκαβίβλου.)

προφήτευσεν, καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ προειπὼν, ἐκοιμήθη εἰς γῆρας βαθύ, καὶ ἐτάφη παρὰ τῷ τάφῳ Ἀγγαίου τοῦ Προφήτου (1).

Αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάρθα καὶ Μαρία αἱ ἀδελφαί, σὺν τῷ Ὁσίῳ Λυκαρίωνι, ξίφει τελειοῦνται.

Εἰς τὴν Μάρθαν καὶ Μαρίαν.

» Ἄσπερ παρήξεν εἰς τὸ φῶς γαστήρ μία,

Μάρθα.

» Μάρθαν, Μαρίαν, ἐν στερεῖ φωτὸς ξίφος.

Μαρία.

Εἰς τὸν Λυκαρίωνα.

* » Διπλοῦν ἐδέξω, Λυκαρίων, τὸ στέφος,

Λυκαρίων.

» Ὅσιος οἶκ καὶ ἀθλητῆς Κυρίου.

Αὗται αἱ Ἅγιοι ἦσαν αὐτάδελφοι, ζῶσαι κατ' ἰδίαν, καὶ παρθενίαν μεταχειριζόμεναι. Διελθόντος δὲ κατὰ τύχην τοῦ Ἡγεμόνος ἐκ τῆς οἰκίας ὅπου αὗται κατώκου, προβάσαι ἐκ τοῦ παραθύρου, εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιαναί, καὶ ὁ μὲν Ἡγεμὼν λυπούμενος, ἐλεεινολόγει διὰ τὸν θάνατον τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ λάβωσιν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, αἱ δὲ Ἅγιοι ἀνταπεκρίθησαν, ὅτι ὁ διὰ τὸν Χριστὸν θάνατος δὲν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ ζωὴ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος· τοῦτο τὸ ἴδιον ὠμολόγησε καὶ ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Λυκαρίων, ὁ ὁποῖος ἦτο παῖς Μοναχός, καὶ σύντροφος τῶν Ἀγίων. Ὅθεν κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος καὶ οἱ τρεῖς ἐκαρφώθησαν εἰς τρεῖς σταυρούς· τελευταῖον δὲ ἀπεκεφαλίσθησαν διὰ ξίφους ὑπὸ τῶν δημίων, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (2).

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Νικηφόρος καὶ Στέφανος ξεσθέντες τελειοῦνται.

» Ξεθεῖσαι Νικηφόρῳ καὶ τῷ Στεφάνῳ,

Νικηφόρος.

» Νικηφόρου στέφανος; ἐπλάκη τέλους.

Στέφανος.

* Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φιλαδέλφου καὶ Πολυκάρπου.

* » Ὑπῆρξεν ὄντως ἡ τελευτὴ τοῦ βίου

* Φιλάδελφος,

» Καὶ Φιλαδέλφῳ καὶ Πολυκάρπῳ φίλῃ.

* Πολύκαρπος.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μακαρίου Ἐπισκόπου Πάφου.

* » Πάφου πρόεδρος ἐνδον ἐκρύβη τάφου,

* Μακάριος.

» Καὶ τ' ἄλλα Μακάριος, οὐ κλήσιν μόνον.

* Μνήμη τοῦ Ἀγίου Περγέτου.

* » Πῶς ἂν παρέλθω ἀγέραστον Περγέτην,

* Περγέτης.

» Σὺν τοῖς Ἅγίοις ὄντα κατειλεγμένον;

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁ Ζαχαρίας οὗτος ἦτον υἱὸς Βαραχίου, καὶ ἐπροφήτευσεν ἐν τῷ ὀγδῶ μνηί, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τοῦ Βασιλέως Δαρείου ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐν κεφαλαίῳ πρώτῳ τῆς αὐτοῦ προφητείας, ἡ ὁποία διαιρεῖται εἰς δεκατέσσαρα κεφάλαια. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν ὀμῆλιξ μὲ τὸν Προφήτην Ἀγγαῖον, καὶ κατὰ τὸν βίον ὀμότροπος· τὰς προφητείας του δὲ προεῖρηκεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ πρὸ τοῦ Ἀγγαίου, καὶ μετὰ τὸν Ἀγγαῖον. Θαυμασιῶς δὲ ὁ Προφήτης οὗτος, εἶπερ τις καὶ ἄλλος, τὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ διεσάφισεν, ὡς μαρτυρεῖ Ἀλέξανδρος ὁ Μαυροκορδάτος σελ. σπγ'. τῶν Ἰουδαϊκῶν. Ὁ γὰρ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ στέφανος, ὃν ἀναφέρει ἐν τῷ 5'. κεφαλ. τῆ μοναρχίᾳ τοῦ Σωτήρος, καὶ τῆ καθ' ἡ-

μᾶς Ἐκκλησίᾳ ἀρμόζει, τῆ συνεστάσῃ ἐξ Ἰουδαίων καὶ ἐθνῶν. Τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ὁ Προφήτης οὗτος ἠξιώθη μαρτυρικοῦ τέλους. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ζαχαρίας οὗτος καὶ ὁ Ἀγγαῖος καὶ ὁ Μαλαχίας καλοῦνται Προφῆται τοῦ δευτέρου Ναοῦ, ὡς ἀκμάσαντες ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ὁ Ζοροβάβελ αὐτὸν ἔκτισεν, ὡς λέγει ὁ Κανόνικος Κλήμης ἐν τῇ ἀνασκευῇ τῆς τελευταίου διερμηνευθείσης Διαθήκης.

(2) Σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐνταῦθα παρὰ τῷ Μηναιῷ κείμενον δίστιχον τοῦ ἁγίου Λυκαρίωνος εὐρίσκεται κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Ἰουνίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λυκαρίων, καὶ γράφεται τὴ Συναξάριον αὐτοῦ· ἐκείνῳ γὰρ μᾶλλον ἐστὶν ἀρμόδιον, ἢ τούτῳ.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ'. τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νικηφόρου.

» Τὸν ἐκ παλαιῶν κλητικὸν Νικηφόρον,
 » Τμηθέντα γυνῆτι πρακτικὸν Νικηφόρον.
 » Φαεγάνῃ ἀμφ' ἐνάτη, Νικηφόρε, δειροτομήτης.

Νικηφόρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νικηφόρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Οὐαλλερμανοῦ καὶ Γαληνίου τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σξ'. ἰδιώτης κατὰ τὴν τύχην. Οὗτος λοιπὸν εἶχεν ὑπερβολικὴν φιλίαν μετὰ τινος Σαπρίκιου Ἱερέως τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ὕστερον ἐκ τινος αἰτίας, ἢ μᾶλλον ἐξ ἐνεργείας διαβολικῆς, ἐμίσησε τὸν Ἅγιον, καὶ ἐγένετο ἐχθρὸς αὐτοῦ ἀδιάλλακτος. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος πολλάκις μετεχειρίσθη μεσάζοντας καὶ ἐστειλε διαλλακτὰς εἰς αὐτόν, ζητῶν συγχώρησιν, καὶ τὴν παλαιὰν φιλίαν ἀνακαλοῦμενος· ὁ Σαπρίκιος ὁμῶς δὲν ἤθελε τελείως νὰ συγχωρήσῃ τὸν φίλον του, ἀλλ' ἔτρεφε τὴν ἐχθρὰν καὶ τὴν μνησικακίαν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Συλληφθέντος δὲ ποτε τοῦ Σαπρίκιου ὑπὸ τῶν εἰδωλοπατρῶν, ὡς Χριστιανοῦ καὶ Ἱερέως τῶν Χριστιανῶν, καὶ φερομένου εἰς τὸ βασανιστήριον, ὁ Θεὸς Νικηφόρος ἐκρίνε κατὰλληλον τὸν καιρὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Σαπρίκιον ἀπὸ τῆς ἐχθρας, καὶ τρέξας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του, παρακαλῶν νὰ τὸν συγχωρήσῃ, μολονότι αὐτὸς ὁ εὐλογημένος δὲν ἦτο τῆς ἐχθρας ταύτης ὁ αἴτιος. Ἐπειδὴ ὁμῶς δὲν εἰσηκούετο, πολλάκις τὸν προέφθανεν ὁ αἰδιδίμος καθ' ὁδὸν, καὶ ἐπιπτεν εἰς τοὺς πόδας του, ζητῶν συγχώρησιν· ὁ δὲ σαπρὸς Σαπρίκιος ἀδυσώπητος ἔμενε, καὶ νὰ καμφθῇ οὐκ ἐβούλετο.

Ἄφ' οὗ δὲ ἐδοκίμασε πολλὰς βρασάνους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ἐπέισθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, τέλος πάντων κατεδικάσθη νὰ ἀποκεφαλίσθῃ· ἐφέρετο λοιπὸν ὁ δυστυχὴς Σαπρίκιος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐπλησίαζε νὰ λάβῃ τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τότε ὁ καλὸς Νικηφόρος, φοβηθεὶς, μήπως τὸ Μαρτύριον τοῦ Σαπρίκιου γίνῃ ἀπρόσδεκτον εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὸ πάθος τῆς ὀργῆς καὶ τῆς μνησικακίας του, πάντα τρόπον μετεχειρίζετο ὅπως τὸν καταπεισῇ νὰ διαλύσῃ τὴν ἐχθρὰν, ἵνα γίνῃ τὸ Μαρτύριόν του ἀκατηγόρητον· ὁ δὲ Σαπρίκιος οὐδὲ τότε ἀφῆκε τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μνησικακίαν. Ὅθεν γυμνωθεὶς ὁ ἄθλιος τῆς βοήθειας τοῦ Θεοῦ, καὶ σκοτισθεὶς τὸν νοῦν, ἤρνηθη φεῖ! τὸν Χριστόν, καὶ μετὰ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον ἀπώλεσε καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ (1). Τοῦτο δὲ θεωρήσας ὁ μακάριος Νικηφόρος, καὶ καθ' ὑπερβολὴν λυπηθεὶς, πολλὰ δάκρυα ἔχυσε, καὶ πολλὸ παρεκάλεσε τὸν Σαπρίκιον, νὰ μὴ ἐκπέσῃ τελείως ἀπὸ τὸν Χριστόν, γενόμενος οὕτω παίγιον εἰς τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς, Τυράννους τε καὶ Δαίμονας.

(1) Ἀρμόζει ἐνταῦθα νὰ εἰπῶμεν τοὺς τοῦ Θεοῦ Χρυσοῤῥήμονος λόγους· «Ἀγάπης οὐδὲν, οὔτε μείζον, οὔτε ἰσὸν ἔστιν, οὐδὲ αὐτὸ τὸ Μαρτύριον, ὁ πάντων ἔστι κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν, καὶ πῶς; ἀκούσον. Ἀγάπην μὲν καὶ χωρὶς Μαρτυρίου ποιεῖ μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, Μαρτύριον δὲ χωρὶς ἀγάπης οὐκ εἴαν ἰσχύσειε τούτο ἐργάσασθαι.» (Λόγ. εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Ρωμανόν.) Καὶ πάλιν ἐρμηνεύων τὸ «Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥ τις ἔστι σύνδεσμος τῆς τελειότητος» λέγει, «Ὁ δὲ θέλει εἰπεῖν, «τοῦτό ἐστιν, ὅτι πάντα ἐκεῖνα αὐτὴ συσφίγγει· ὁπότε ἂν εἴπῃς ἀγαθόν, ταύτης ἀπουσίας, οὐδὲν ἔστιν, ἀλλὰ διαρρεῖ, οἷα γὰρ εἴαν τις ἔχη κατορθώματα, πάντα φροῦδα, ἀγάπης μὴ οὐσίας.» (Λόγ. ἡ εἰς τὴν πρὸς Κολασσαεῖς.) Καὶ πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς, ὅτι οὐδὲ τοὺς ἀπίστους πρέπει νὰ μισῶμεν, ἀλλὰ

τὰ πονηρὰ αὐτῶν δόγματα. «Τί οὖν φησιν, ἂν ἐχθροὶ ὡσι καὶ Ἕλληνες, οὐ δεῖ μισεῖν; μισεῖν μὲν, οὐκ ἐκεῖνους δὲ, ἀλλὰ τὸ δόγμα, οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην· ὁ μὲν γὰρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον τοῦ Διαβόλου, μὴ τοίνυν ἀναμίξῃς τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ Διαβόλου.» (Λόγ. εἰς τὴν ἀπὸς Κορινθ.) Ἀρμόδιον ἐπίσης εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖνο ὅπερ γράφει ὁ Εὐεργετινὸς σελ. 541. Ὅτι δηλαδὴ δύο ἀδελφοὶ συνελήφθησαν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ διωγμοῦ, καὶ βασανισθέντες, ἐβρίβησαν ἐν τῇ φυλακῇ. Ἐπειδὴ δὲ διεγέρθη μεταξὺ αὐτῶν παροξυσμὸς τις καὶ λογοτριβή, ὁ μὲν, μετανοήσας διὰ τοῦτο, παρεκίνει ἀμέσως καὶ τὸν ἀδελφόν του εἰς μετάνοιαν λέγων· Ἄδριον μέλλομεν νὰ τελειωθῶμεν διὰ τοῦ Μαρτυρίου, διὸ ἄς διαλύσωμεν τὴν ἐχθρὰν καὶ

Ἐπειδὴ δὲ εἰς κωφὸν ἐλάλει, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, διὰ τοῦτο ἀντὶ τοῦ ἀρνηθέντος Σαπρικίου ἐμβήκεν ὁ τρισόβλιος Νικηφόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Ὄθεν, κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἡγεμόνος, ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἀοίδιμος, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. (Ὅρα τὸ Μαρτύριον τοῦτο πλατύτερον εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Οὐδὲν ἔοικεν ἀγάπης εἶναι μακαριώτερον». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Ἀσύρα σώζεται καὶ ἄλλο Μαρτύριον αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἦν τις Πρεσβύτερος ὀνόματι Σαπρίκιος».)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Κιλικίου καὶ θαυματουργοῦ.

»Λήθην βαθεῖαν εἶχε καὶ ζῶν τοῦ βίου,

Ῥωμανός.

»Ῥωμανός οὗτος, δε μετέστη τοῦ βίου.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Ῥωμανός ἦτον ἐκ τινος πόλεως τῆς Κιλικίας Ῥώσου ὀνομαζομένης, ἠγωνίσαστο δὲ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας καὶ ἀθλους εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Κτίσας ἔξωθεν τῶν τειχῶν τῆς Ἀντιοχείας μικρὸν κελλίον, πλησίον εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ ἐκεῖσε ὄρους, ἐν τὸς αὐτοῦ ἀσκητικῶς ἠγωνίζετο ὁ ἀοίδιμος, χωρὶς νὰ ἀνάπη πῦρ, καὶ χωρὶς νὰ ἔχη φῶς λύχνου. Ἡ τροφή του ἦτον ἄρτος καὶ ἄλας, τὸ δὲ ποτόν του, τὸ ἀπλοῦν ὕδωρ· εἶχε φόρεμα τραχύ, τρίχινον, καὶ ἡ κόμη του ἐφθανε μέχρι τῶν ποδῶν του, ἐφόρει δὲ ἔσωθεν καὶ βαρέα σιδήρα, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν ὀσφύν. Ὄθεν διὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους ἐδόθη εἰς αὐτὸν πολλὴ χάρις παρὰ Θεοῦ, διότι πολλοὺς πολλὰκις ἐλύτρωσεν ἀπὸ χαλεπῆς ἀσθενείας, καὶ εἰς πολλὰς στείρας γυναῖκας ἐχάρισε τέκνα διὰ τῶν προσευχῶν του. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θαύματα διαλάμπας ὁ μακάριος, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη (1).

Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων, ἹΜαρκελλοῦ Ἐπισκόπου Σικελίας, Φιλαγρίου Ἐπισκόπου Κύπρου, καὶ Παγκρατίου Ἐπισκόπου Ταυρομενίου.

»Λυθέντες ἄνδρες σαρκικῶν τρεῖς ἀμμάτων, (ἦτοι δεσμῶν καὶ σχοινίων) Μάρκελλος.

Φιλάγριος.

»Τῶν τῆς Ἐδέμ μετέσχον ἐντροφημάτων.

Παγκράτιος.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι ἐγιναν μαθηταὶ τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου. Ὁ μὲν γὰρ Ἅγιος Μάρκελλος, ὁ κατὰ σάρκα πατὴρ τοῦ Ἀγίου Παγκρατίου, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐξη σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐθαυματούργει, ἀκούσας δι' αὐτὸν καὶ διὰ τὰς θαυματουργίας του, ὑπήγε μετὰ τοῦ υἱοῦ του Παγκρατίου ἐκ τῆς Ἀντιοχείας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἵνα ἴδωσι τὸν Κύριον· ὁ δὲ Παγκράτιος ἔκτοτε συνεσχετίσθη μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, καὶ ἀφ' οὗ ἀνελήθη ὁ Κύριος, ἠκολούθει τὸν Ἀπόστολον, χειροτονηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καὶ Ἐπίσκοπος Ταυρομενίου (ἦ τις ἦτο πόλις τῆς Σικελίας, τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου καὶ μὲ λιμένα, κοινῶς καλουμένη Ταορμίνα), ἐνθα κηρύττων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐφρονεῦθη διὰ

ἀς ἀγαπηθῶμεν, ὁ ἄλλος ὁμοῦ δὲν ἐπίθετο. Τὴν ἐπιούσαν λοιπὸν ἐφέρθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐβασανίσθησαν, ἐκεῖνος δὲ δε τις δὲν ἠθέλησε νὰ λύσῃ τὴν ἔχθραν, εὐθὺς μὲ τὴν πρώτην δοκιμὴν τῶν βασάνων ἐνικήθη, καὶ ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Ὄθεν ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἄρχων, διατί χθές μετὰ τόσας βασάνους τὰς ἐποίας ἐδοκίμασας δὲν ἠρνήθης, νῦν δὲ τόσον ταχέως ἐνικήθης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Διότι χθές μὲν εἶχον ἀγάπην μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, διὰ τοῦτο καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ ἐνεδυνάμωνε καὶ ὑπέμεινα τὰς βασάνους, νῦν δὲ ἐπειδὴ ἐμνησικακήσα κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου, διὰ τοῦτο ἐγυμνώθη ἀπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ, καὶ παρηγορίαν, καὶ δύναμιν.

(1) Τούτου τοῦ Ὁσίου τὸν βίον γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ ἐνδεκάτῳ τῆς Φιλιππίου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ ἠρνήσθη τὸ παρὸν Συναξάριον. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ Ὁσίος οὗτος ἐπλεονέκτει ἦθους ἀπλότητι, καὶ πραότητι τρόπων, καὶ φρονήματος μετριότητι, καὶ τούτου ἕνεκα τῆς Θείας χάριτος ἠφείε τὴν ἀγίαν. «Ἐπὶ τίνα γὰρ ἠφαισιν ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρῶτον καὶ ἡσυχίον καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; ὄθεν καὶ ἠτοσαύτην παρὰ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος δεξάμενος δύναμιν, πτωχὸν ἑαυτὸν καὶ προσαιτην ὠνόμαζε. Διὸ καὶ πάντας τοὺς παρ' αὐτῷ φοιτῶντας, καὶ φαινόμενος, καὶ φθεγγόμενος, ὠφελείας πληρῶν, τὸν ἅπαντα διετέλεσε βίον.»

τοῦτο κρυφίως ἀπὸ τοῦς Μοντανιστάς (1), Μαρκέλλου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χειροτονηθέντος τῆς Σικελίας Ἐπισκόπου, καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιστρέψαντος πρὸς Κύριον, καὶ τελειωθέντος ἐν εἰρήνῃ. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φιλάργιος γενόμενος τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, ἐδίδασκε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκήρυττε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὅθεν πολλοὺς ὑπομείνας πειρασμοὺς διὰ τὴν ἀληθῆ Πίστιν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Πέτρος ὁ Δαμασκηνὸς ξίφει τελειοῦται.

»Ὁ ἐξελέγξας τοὺς παραπλήγας Πέτρος,

Πέτρος.

»Θνάσκει μονοπλήξ τῷ διὰ ξίφους τέλει (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ι'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαραλάμπους τοῦ θαυματουργοῦ.

»Κατηξιώθης, Χαραλάμπες, ἐκ ξίφους,

Χαραλάμπης.

»Καὶ λαμπρότητος καὶ χαρᾶς τῶν Μαρτύρων.

»Τῇ δεκάτῃ, Χαραλάμπες, ἐδὴν τμήθης ἀπὸ λαϊμόν.

Ο Ἅγιος Ἱερομάρτυς Χαραλάμπης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Σεβήρου, καὶ Λουκιανοῦ Ἡγεμόνος, ἐν ἔτει ρηή. Ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πόλει. Οὗτος λοιπὸν διδάσκων τὸν δρόμον τῆς ἀληθείας, καὶ κηρύττων τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, κατεδικάσθη ὑπὸ τῶν ἀνωβήθηντων Τυράννων, καὶ ἐξεδύθη τὴν ἰσρατικὴν στολὴν, καὶ εἶτα ἐξέδαραν ὅλον τὸ δέρμα τοῦ σώματός του. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλεπεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν Λουκιανὸς, ὅτι ὑπομένει γενναίως τὰς βασάνους, ὠργίσθη καὶ ἐπεχείρει νὰ ξεσχίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας, αἱ τινες ὁμως παρευθὺς ἀπεκόπησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Μάρτυρος· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχηθεὶς, τὸν ἰάτρευσε. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δῆμιοι Πορφύριος καὶ Βάπτος ὀνομαζόμενοι, ἠρνύθησαν τὰ εἰδῶλα καὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὡς καὶ τρεῖς γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι παρίσταντο ἐκεῖ καὶ ἐβλεπον· ὅλους δὲ τούτους συλλαβὼν ὁ Ἡγεμὼν, καὶ βασανίσας μὲ διάφορα παιδευτήρια, ἀσπλίγχνως αὐτοὺς ἀπεκεφάλισε, διότι ἂν καὶ ἰατρεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλ' ὁμως κατὰ τὴν ψυχὴν ἔμεινεν ὁ ἀθλιὸς ἀνίατος. (Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ εἰς τὸν Νέον Παράδεισον, ὅρα καὶ εἰς τὸν Μακάριον Χριστιανόπουλον. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Μαρτύριον σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰθῆρων καὶ ἐν ἀλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ ἑΒασιλεύοντος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ). (3)

Οἱ τιμωροῦντες Δῆμιοι τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη, Πορφύριος καὶ Βάπτος, πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ξίφει τελειοῦνται.

»Πορφύριος καὶ Βάπτος ἐκ κοινοῦ ξίφους

Πορφύριος.

»Ἀθλήσεως βάπτουσι κοινὴν πορφύραν.

Βάπτος.

(1) Ὁ Ἅγιος οὗτος Παγκράτιος ἐορτάζεται μόνος κατὰ τὴν ἐνάτην τοῦ Ἰουλίου.

(2) Ὁ Ἱερομάρτυς οὗτος Πέτρος, τινὲς μὲν λέγουσι πιθανώτερον, ὅτι εἶναι ὁ τῆς Δαμασκῆ Ἐπίσκοπος, ὁ ἐπὶ τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου ζῶν καὶ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ἐν ἔτει ψοέ. ὁ καὶ μαρτυρικοῦ τέλους ἀξιωθεὶς· διότι τὴν τῶν Ἀράβων καὶ Μανιχαίων διαλέγχνων κακὸδόξον αἵρεσιν, ὑπὸ Οὐαλιδ, υἱοῦ τοῦ τῶν Ἀράβων ἀρχηγοῦ Ἰσημ, ἐκόπη τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐξωρίσθη εἰς τὴν εὐδαίμονα Ἀραβίαν, ἐνθα καθαρῶς λαλῶν καὶ ἱερουργῶν, ἐτελεύτησεν. Ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι οὗτός ἐστιν

ὁ Δαμασκηνὸς Πέτρος, ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας τὴν ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ περιεχομένην. Ἄντιλέγουσιν ὁμως εἰς τοῦτο τινὲς, δικαιολογούμενοι, ὅτι ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας, ἄλλος ἐστὶν ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω, καθότι ἀναφέρει Συμεῶνα τὸν Μεταφραστὴν, τὸν ὄντα μεταγενέστερον ἐκείνου. Πλὴν ὁ ἀναφερόμενος ἐδῶ παρὰ τοῦ Συναξαριστοῦ ἴσως εἶναι ὁ τὴν νηπτικὴν βίβλον συγγράψας, ὃν μαρτυρεῖ, τὸ, ὅτι ἦτον Ἱερεὺς, καὶ ὅτι ξίφει ἐτελειώθη, τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ Πέτρου ἐκείνου μὴ ξίφει τελειωθέντος.

(3) Εἰς τὸν Ἅγιον Χαραλάμπη ἐφιλοπόνησεν ἡ

Αι δὲ τῶν Ἁγίων Χαραλάμπους πιστεύουσαι Ἁγίαι τρεῖς Γυναῖκες ζῆφει τελειοῦνται

»Τὰς τρεῖς γυναῖκας ἀρβένωτους μὴνύει, Γυναῖκες
 »Ἄρβην ἀριθμὸς, ὃ τρεῖς, πρὸς τὸ ζῆφος (1). τρεῖς.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Παρθένων Ἐνναθᾶ καὶ Οὐαλεντίνης.

»Εἰς ἀρβᾶβωνα παρθένοις κόραις δύο, Ἐνναθᾶ.
 »Ὁ νυμφίος δίδωσι θάρσος πρὸς φλόγα. Οὐαλεντίνα.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παύλου.

»Εκεῖνος οὗτος Παῦλος ὁ Χριστοῦ φίλος, Παῦλος.
 »Χριστοῦ πόθῳ τράχηλον ἐκτετριμένους.

Εκ τῶν δύο ἀνωτέρω παρθένων, ἡ μὲν Ἐνναθᾶ κατήγετο ἐκ τῆς Γάζης τῆς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, ἡ τις καὶ Κωνσταντεία ὠνομάζετο· ἡ δὲ Οὐαλεντίνα κατήγετο ἐκ Καισαρείας. Ὄταν λοιπὸν ὁ Ἁγέμων Φιρμιλιανὸς ἐκάθησεν εἰς τὸ κριτήριον, ἐφέρθη ἐνώπιόν του Ἐνναθᾶ ἡ γενναϊοτάτη παρθένος, καὶ ἐρωτηθεῖσα, ἀν ἀρνήται τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεῖσα, κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καὶ καταξοχίζεται εἰς τὰς πλευρὰς με βραδισμούς, ὀχι ἀπαξ ἡ δις, ἀλλὰ πολλάκις. Ἡ δὲ τιμία Οὐαλεντίνα, καὶ αὐτὴ παρθένος οὖσα, καὶ μὴ ὑποφέρουσα νὰ βλέπη τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ θηριότητα τοῦ Ἁγεμόνος, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε κατὰ τῆς παρθένου Ἐνναθᾶ, ἐπαρρησιάζετο καὶ αὐτὴ εἰς τὸν Ἁγεμόνα, καὶ παράυτα προσετάχθη νὰ θυσιάσῃ, ἐτοιμασθέντος ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ δικαστήριον βωμοῦ· ἀφ' οὗ δὲ ἐφέρθη ἡ Ἁγία πλησίον εἰς τὸν βωμόν, ἐλάκτισεν αὐτὸν με τοὺς πόδας τῆς, καὶ τὸν κατεκρήμνισε μετὰ τοῦ πυρός, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐπάνω. Ὁ Τύραννος λοιπὸν ὀργισθεὶς, τοσαύτας βασάνους ἔδωκεν εἰς τὰς πλευρὰς τῆς Ἁγίας, ὥστε ἀδυνατεῖ πᾶς τις νὰ τὰς φανερώσῃ· καὶ ἀπελπισθεὶς καὶ ὑπὸ τῶν δύο παρθένων, ἀπεφάνισε νὰ τὰς θανατώσῃ διὰ πυρός, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι κόραι ἀπέλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Μετὰ ταῦτα ἐμῆκεν ὁ Ἁγιος Παῦλος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτον ἐδοκίμασε διαφόρους βασάνους καὶ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς ἀπὸ ὅλων με τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, τότε κατεδικάσθη νὰ θανατωθῇ διὰ ξίρους· ὅθεν εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, καὶ προσευχήθεὶς διὰ τῶν ὁμοπίστων, ἐδέχθη τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμίας του κεφαλῆς, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ ἐλάβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως (2).

»Ἀναστάσιος, τὸν δρόμον τείνων πρόσω, Ἀναστάσιος.
 »Γῆς ἐξαναστάς, πρὸς τὸν Ἰψιστον τρέχει.

* Μνήμη τῆς ὑπεραγίας ἡκῶν Θεοτόκου ἐν τοῖς Ἀρεσβίνδου.

* »Αἰ γεραιρεῖν τὴν μόνην χρῆ Παρθένον, * Μνήμη
 »Ἄπασι τιμῆς τῆς ἄνω τὴν αἰτίαν. Θεοτόκου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζήνωνος.

»Ζήνων τὰ τερπνὰ τῆς Ἐδέμ ζητῶν μόνος, Ζήνων.
 »Εἰς τέρψιν εἶχε τὴν λύσιν τοῦ σαρκίου.

ἐμῇ ἀδυναμίᾳ δύο Κανόνες παρακλητικούς τὸν ἕνα περὶ μόνης τῆς πανώλης διαλαμβάνοντα, ὅν, ὡς γλαφυρὸν, ἔκρινα εὐλογον νὰ τυπώσω, καὶ ὅρα τοῦτον ἐν τέλει τοῦ τόμου· καὶ τὸν ἄλλον, περὶ ὄλων τῶν θαυμάτων καὶ μαρτυριῶν του.

(1) Οἱ Πυθαγοραῖοι ἴμοι καὶ Πλατωνικοὶ καὶ Ἀριστοτελικοὶ Φιλόσοφοι, τὸν μὲν δύο ἀριθμὸν ἔλεγον θηλυκὸν, διότι εἶναι ζυγὸς, τὸν δὲ τρεῖς ἔλεγον ἀρσενικὸν, διότι εἶναι μοναδικὸς, καὶ διὰ ἄλλους ἀ-

κόμη λόγους. Παρομοιάζει λοιπὸν τὸ δίστιχον τοῦτο τὰς τρεῖς ταύτας γυναῖκας, με τὸν τρεῖς ἀρσενικὸν ἀριθμὸν, καὶ λέγει, ὅτι καὶ αὐταὶ τρεῖς οὖσαι, ἐφάνησαν ἀρβένωσαι καὶ ἀνδρεῖται, μὴ φοβηθεῖσαι τὸ ζῆφος.

(2) Ὁ Ἀναστάσιος οὗτος ἦτον ἐπὶ Ἀέοντος τοῦ Πορφυρογεννήτου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου ἐν ἔτει 775. ὅστις ἐπατριάρχυσεν ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα.

Οὗτος ὁ Ὄσιος Πατήρ ἡμῶν Ζήνων ἦτον ἐκ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας (1), υἱὸς πλουσίων καὶ περιφανῶν γονέων, συνηριθμεῖτο δὲ μετὰ τῶν διακομιστῶν τῶν γραμμάτων τοῦ Βασιλέως Οὐάλεντος, ἧτοι ἦτο γραμματοφόρος, ἐν ἔτει τξβ'. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Οὐάλεντος εὐθὺς ἀπέβριψε τὴν στρατιωτικὴν ζώνην, καὶ εὐρών τάφον μέγαν (πολλοὺς δὲ μεγάλους τάφους περιέχει τὸ ὄρος τῆς Ἀντιοχείας), εἰσηλθεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐκαθάριζε τὴν ψυχὴν του διὰ πόνων ἀσκήσεως· ὅθεν τούτου ἕνεκα δὲν εἶχεν οὔτε λύχνον, οὔτε κιβώτιον, οὔτε τράπεζαν, οὔτε βιβλίον, οὔτε στρώμα. Τὸ στρώμα του ἦτο στιβᾶς ἐκ χόρτων καὶ ἄλλων εἰδῶν τὰ ὅποια ἦσαν ἐστρωμένα ἐπὶ λίθων, φόρεμα δὲ εἶχεν ἐν παλαιῶν βράσον· ἡ τροφή του ἦτον εἰς ἄρτος ὁ ὅποιος ἐδίδοτο αὐτῷ ἀπὸ δύο ἡμέρας ὑπὸ τινος φίλου του, τὸ δὲ ὕδωρ ἐπρομηθεύετο μακρόθεν.

Ἐνεκα τῶν ἀσκήτικῶν λοιπὸν τούτων πόνων ἔλαβεν ὁ ἀσκήτης πολλὴν χάριν παρὰ Θεοῦ, ὡς τε ἀν καὶ ἡ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη γενομένη καταδρομὴ τῶν Ἰσαύρων πολλοὺς ἀσκήτας καὶ καλογραίας ἐβλαψε καὶ κατέσφαξε, τοῦτον ὁμως τόν Ὄσιον τελείως δὲν ἐδυνήθη νὰ βλάβῃ, μᾶλλον δὲ οὗτος ἐκείνους ἐβλαψε, τυφλώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς των διὰ τῆς προσευχῆς του (2), εἰς τρόπον ὡς δὲν ἐβλεπον τὴν εἴσοδον τοῦ κελλίου του. Δὲν ἐζῆσε δὲ μετὰ ταῦτα πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ ἐκ τῶν κόπων τῆς κάτω ἀσκήσεως ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀνω ἀναπαύσεως.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ΄. Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Βλασίου Ἐπισκόπου Σεβαστείας.

» Λαιμὸν Βλάσιος ἐκκοπεῖς διὰ ξίφους,

Βλάσιος.

» Ἀλγοῦσι λαιμοῖς ρευμάτων εἶργει βλάβος.

» Ἐνδεκάτῃ Βλασίου τάμεν ἀχένα χαλκὸς ἀτειρής.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τξβ'. Ἐπίσκοπος ὦν τῆς Σεβαστείας, καὶ κατοικῶν ἐν σπηλαίῳ ὄρους τινός, ἐν ᾧ ἐρχόμενα τὰ ἄγρια ζῶα, ἡμερόντο διὰ τῆς εὐλογίας του, καὶ χειροῦθη ἐγίνοντο· ὦν δὲ ὁ Ἅγιος τῆς Ιατρικῆς ἐμπειρος, ἔλαβε πρὸς τούτοις παρὰ Θεοῦ καὶ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, ὅθεν διὰ τῆς Θεῆς χάριτος πολλὰς ἐποίησεν Ιατρείας. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀγρικλάου, καὶ ὁμολογήσας ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἐξυλοκοπήθη ἐπιτι κρεμασθεὶς, κατεσχέσθη, καὶ οὕτως ἐβρίσθη ἐν φυλακῇ. Ἀπαγόμενον δὲ αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, τὸν ἠκολούθησαν ἑπτὰ γυναῖκες, αἱ ὅσαι ἐμολογήσασαι τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἀπεκεφαλίσθησαν.

(1) Ὁ δὲ Θεοδώριτος ὁ καὶ τούτου τοῦ Ὄσιου συγγραφεύς τὸν Βίον ἐν τῷ δωδεκάτῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἠρανίσθη, λέγει ὅτι ὁ Ζήνων οὗτος ἦτον ἀπὸ τῶν Εὐζεϊνον Πόντον. Προστίθῃσι δὲ καὶ ταῦτα, ὅτι ὁ Ὄσιος αὐτὸς ἀπῆλυσεν τὰ νόματα τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου Πατρὸς Βασιλείου, καὶ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φέρῃ ἄλλος εἰς αὐτὸν νερόν. Ὅθεν βλέπων πρὸς αὐτὸν Χριστιανὸς τις φορτωμένος μὲ δύο ὕδριας ὕδατος, παρεκάλει αὐτὸν νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τῶν κόπων· ὁ δὲ Ὄσιος πρῶτον μὲν ἀντέστη, ὕστερον δὲ ἐπάεισθη, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὰς ὕδριας. Ὅταν δὲ αὐτὰς ἐ-

φεραν, ἔχυσεν τὸ νερὸν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς καλύβης του, καὶ ἔπειτα πάλιν ὑπῆγε μόνος καὶ τὰς ἐγέμισεν ἀπὸ τῆν βρύσιν. Εἶχε δὲ συνήθειαν καθ' ἑκάστην Κυριακὴν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ μεταλαμβάνῃ τα θεῖα Μυστήρια· ἐπανερχόμενος δὲ εἰς τὸ κελλίον του ἐπρομηθεύετο παρὰ τῶν φίλων ἐν βιβλίον, τὸ ὅποιον ἀφ' οὗ ἀνεγίνωσκεν ὁλόκληρον, τὸ ἐπέστρεψε καὶ ἐλάμβανεν ἄλλο.

(2) Προστίθῃσι καὶ τοῦτο ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ἐβλεπεν ὁ Ὄσιος τρεῖς νέους, οἱ ὅποιοι ἐδίωκον τὸ πλῆθος τῶν Ἰσαύρων, δεκνύοντος τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν καὶ πρόνοικεν, ἣν εἶχε διὰ τὸν δαυλὸν του.

Ὁ δὲ Ἅγιος Βλάσιος ἐβρίθην ἐν τῷ βυθῷ τῆς ἐκεῖ εὑρισκομένης λίμνης· ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ Θεῶν Ἀγγέλων ἐξήλθεν εἰς τὴν στερεὰν ἀβλαβῆς, διὰ τοῦτο ἀπεκεφαλίσθη, ὁμοῦ μὲ δύο βρέφη, τὰ ὅποια ἦσαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὰ ὅποια ἐδιδάχθησαν παρὰ τοῦ Ἁγίου τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐδιδάχθησαν αὐτὴν παρὰ τῆς ἀνωθεν σοφίας τοῦ Θεοῦ. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ ἴδιος οὗτος Ἅγιος Βλάσιος εἶναι ὃς τις ἐγένεν ἐπίτροπος εἰς τὴν ἐγγραφὸν διαθήκην τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐστρατίου, ὅτε ἐκείνος ἐμαρτύρησεν, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὸν Βίον τῶν πέντε Μαρτύρων κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Δεκεμβρίου ὄθεν καὶ εἰς ἓν παλαιὸν πανίον εὐρέθη εἰκονισμένος οὗτος ὁ Ἅγιος Βλάσιος, ἰστάμενος ἀνά μέσον τῶν πέντε Μαρτύρων, πλησίον εἰς τὸν Ἅγιον Εὐστράτιον, καὶ δεχόμενος ἐκ τῶν χειρῶν του τὸ χαρτίον τῆς διαθήκης. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναόν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται πλησίον εἰς τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Φίλιππον, ἐν τόπῳ λεγομένῳ τοῦ Μιλτιάδου. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Ἐφραίμ.) (1)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι δύο Παῖδες, οἱ συναθλήσαντες τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ, ζῆφει τελειοῦνται.

» Βαβαὶ τοσαύτης παιδιῶν εὐθαρσίας!

Παῖδες

» Σπεύδουσιν ἄμφω ποῖον ἐκτμηθῆ φθάσαν.

δύο.

Αἱ Ἅγαι ἐπτὰ Γυναῖκες, αἱ ἀκολουθήσασαι τῷ Ἁγίῳ Βλασίῳ, ζῆφει τελειοῦνται.

» Κτείνει γυναῖκας ἐπτὰ σεπτὰς τὸ ζῆφος,

Γυναῖκες

» Οὐ τῇ γυναικῶν συσχεθείσας δειλίᾳ.

ἐπτὰ.

Ἡ εὐρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου, τοῦ Πατρὸς τοῦ Προδρόμου.

» Φανελὶς ὁ νεκρὸς γῆθεν, ὁ Ζαχαρίου,

Ζαχαρίας.

» Τοῖς ζῶσι πιστοῖς ἄφρονον βλύζει χάριν (2).

Μνήμη Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης, τῆς ἀνακαλεσάσης τὴν Ὀρθοδοξίαν.

* » Θεοδώραν Ἄνασσαν εὐσεβεστάτην,

Θεοδώρα.

» Χριστὸς Βασιλεὺς ἀξιοὶ θεοῦ στέφους (3).

Αὕτη ἦτο γυνὴ μὲν τοῦ Βασιλέως Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ὀρθόδοξος δὲ καὶ εὐσεβής, καὶ οὐχὶ κακόδοξος, ὡς ὁ σύζυγός της, διότι ἐκείνος τὸν μὲν Ἅγιον Μεθόδιον τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ἐξώρισεν, ἀντὶ δὲ ἐκείνου διώρισεν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάγον καὶ Λεκανομάντιν, καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας κατέκαυσεν· ἡ δὲ εὐσεβεστάτη αὕτη Βασιλίσσα, παρρησίᾳ μὲν δὲν ἐτόλμα νὰ προσκυνῇ τὰς ἀγίας Εἰκόνας, κρυφίως δὲ εἶχεν αὐτάς εἰς τὸν κοιτῶνά της, καὶ τὴν νύκτα ἴστατο ἐμπροσθεν αὐτῶν, προσευχομένη καὶ παρακαλοῦσα τὸν Θεόν, ἵνα γίνῃ ἴλεως εἰς τοὺς ὀρθοδόξους. Ἐγέννησε δὲ υἱὸν ὀνόματι Μιχαὴλ, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Θεοφίλου, εὐθὺς ἀνεκάλεσεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸν Ἅγιον Μεθόδιον· συνήθροισε δὲ καὶ ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἀνεθεμάτισε τοὺς εἰκονομάχους, καὶ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην ἐξεθρόνισε, καὶ τὰς ἀγίας Εἰκόνας εἰσήγαγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἶτα παρέδωκε τὸ πνευμά της τῷ Θεῷ, ἀφήσασα τὴν Βασιλείαν εἰς τὸν Μιχαὴλ τὸν υἱὸν της.

(1) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Βλάσιος ὁ Μάρτυς». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος Βίος αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἦνίκα ὁ καιρὸς τῶν εἰδῶλων.»

(2) Τὸ Λειψάνον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ζαχαρίου εὐρέθη ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ νέου Θεοδοσίου, ἐν ἔτει υθ'. ἐν τῇ κώμῃ Κοφάρ τῆς Ἐλευθερουπόλεως τῆς ἐν Παλαιστίνῃ, ὑπὸ τινος Καλημέρου ὀνομαζομένου, καὶ

ἐφόρει λευκὸν ἔνδυμα, μίτραν χρυσοῦν εἰς τὴν κεφαλῇν, σανδάλια χρυσοῦ εἰς τοὺς πόδας, καθὼς εὐρίσκετο εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὅταν ἐλειτούργει τῷ Θεῷ (Δοσίθ. σελ. 267. τῆς Δωδεκαβίβλου)· τῶρα δὲ εὐρίσκεται τὸ Λειψάνον του εἰς τὴν Ἰταλίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἱεροσολύμων Νεκτάριος σελ. 492. τῆς περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντιβήσεως.

(3) Τὸ δὲ ἐν τῷ Μηναιῷ δίστιχον ἀφέθη, ὡς πάντῃ ἀμετρον.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Σέρβος, ὁ ἐν τῇ πόλει Σοφίᾳ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αφιε. διὰ πυρός τελειοῦται.

* Γεώργιος δὲ μὴ τὸ πῦρ δειλιάσας,
 * Ἀπυρόπλητος ἐν πυρὶ διαμένει (1).

* Γεώργιος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΒ΄. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς Μεγάλης.

* Τὰς χεῖρας αἴρων Μελέτιος Κυρίω,
 * Ταῖς χερσὶ σου τίθημι τὴν ψυχὴν λέγει.
 * Δωδεκάτη Μελέτιος ἔδω χθόνα πουλυβότειραν.

Μελέτιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἤκμασεν ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τλδ'. καὶ ἔζησε μέχρι τῆς β'. Συνόδου ἐν ἔτει πββ'. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου. Διὰ τὴν υπερβάλλουσαν δὲ ἀρετὴν του, καὶ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν καθαρὰν ἀγάπην του, ἐγένινεν εἰς τοὺς πολλοὺς τοσοῦτον ζηλωτὸς καὶ ἀξιεπίανος, ὥστε, ὅτε τὸ πρῶτον ἐμβήκεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἦτον ἡ κυρία ἡμέρα τῆς χειροτονίας του, πᾶς Χριστιανὸς ᾠθούμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὸν πόθου, τὸν προσεκάλει εἰς τὸν οἶκόν του, νομίζων ὅτι μέλλει νὰ ἀγιασθῇ διὰ μόνης τῆς εἰσόδου τοῦ Ἁγίου. Τριάκοντα δὲ μόνον ἡμέρας διατρίψας εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ οὐδὲ αὐτὰς ὀλοκλήρους, ἐδιώχθη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας Ἀρειανῶν, καθότι ἐπέισθη εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν ὁ τότε Βασιλεὺς Κωνσταντίνος, ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, συγχωροῦντος ταῦτα τοῦ Θεοῦ, οἷς οἶδε κρίμασιν (2).

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδιώχθη παρανόμως ἐκ τῆς ἐπαρχίας του, ἐκانهλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐμεινεν εἰς αὐτὴν περισσώτερον τῶν δύο ἐτῶν. Εἶτα δὲ ἐκάλεσεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς διὰ γραμμάτων νὰ μεταβῇ, ὅχι ἐκεῖ πλησίον, ἀλλὰ εἰς τὴν Θράκην· ὡσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἐπίσκοποι πολλαχόθεν τῆς οἰκουμένης ἐκεῖ συνήχθησαν, καλεσθέντες καὶ αὐτοὶ διὰ Βασιλικῶν γραμμάτων, διότι τότε ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἐμελλε νὰ ἐλευθερωθῶσι ἀπὸ τὸν πολυχρόνιον χειμῶνα τῶν αἱρέσεων αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λάβωσι τὴν τελείαν γαλήνην.

Τότε λοιπὸν ἐθαυμάσθη ὁ μέγας οὗτος Πατὴρ Μελέτιος ὑφ' ὅλων τῶν ἐκεῖ συναχθέντων Ἐπισκόπων, τὸσον διὰ τὴν ἀρετὴν του, ὅσον καὶ διὰ τὴν σύνεσιν τῶν λόγων του· καὶ ἐκεῖ δ' ἴδον ἀσθενήσας, παρέδωκεν ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀφήσας τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν εἰς τὴν ξένην γῆν. Τοῦτον τὸν Ἅγιον Μελέτιον ἀξίως ἐτίμησαν μὲ ἐπιτάφια καὶ θρηνητικὰ ἐγκώμια, ὅ τε Θεῖος Χρυσόστομος, οὗ ἡ ἀρχὴ· « Πανταχοῦ τῆς ἱεραῆς ταύτης ἀγέλης », καὶ ἀπὸ τὴν Βεβέρουαν ἐκλήθη εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ τὸν Μελέτιον Ἀθηναίων. Ὅταν δὲ ἐγένινεν Ἐπίσκοπος, παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ πλήθους νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς διδασκαλίαν σύντομον περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔδειξε πρῶτον εἰς τὸ πλῆθος τοὺς τρεῖς δακτύλους τῆς χειρὸς του, ὕστερον δὲ συστείλας τοὺς δύο δακτύλους ἀφήκε μόνον τὸν ἕνα, καὶ τὴν ἀξιεπίανον ταύτην εἶπε φωνήν· « Τρία τὰ νοούμενα, ὡς ἐνὶ δὲ » διὰ τοῦτο, διέβαλον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Βασιλεῖα Κωνσταντίνου, ὅτι φρονεῖ τὰ τοῦ Σαβελλίου, καὶ οὕτω πως ἐπεισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν πατρίδα του.

(1) Τοῦτου τὸ Μαρτύριον ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περὶ τοῦ Ἁγίου Μελετίου τοῦτου γράφει ὁ Θεοδώριτος εἰς τὸ τριακοστὸν πρῶτον κεφάλαιον τοῦ δευτέρου βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅτι ἐπειδὴ ἡ Ἀντιόχεια δὲν εἶχε Παιμένα, ἀφ' οὗ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν θρόνον ἐκείνης ὁ Ἀρειανὸς Εὐδόξιος, οἱ Ἀρειανοὶ νομίσαντες, ὅτι ὁ Θεῖος Μελέτιος ἦτον ὁμόφρων μὲ αὐτοὺς, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνου νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας, ὡς ἱκανὸν ὄντα εἰς τὸ λέγειν καὶ πείθειν· ψηφισθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος ὑπὸ πάντων τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἔλαβε τὸν θρόνον αὐτῆς, ὡν πρότερον Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ Σεβαστείας, ὅθεν μετῆ-

χθη εἰς Βεβέρουαν τῆς Συρίας, καὶ ἀπὸ τὴν Βεβέρουαν ἐκλήθη εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ τὸν Μελέτιον Ἀθηναίων. Ὅταν δὲ ἐγένινεν Ἐπίσκοπος, παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ πλήθους νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς διδασκαλίαν σύντομον περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔδειξε πρῶτον εἰς τὸ πλῆθος τοὺς τρεῖς δακτύλους τῆς χειρὸς του, ὕστερον δὲ συστείλας τοὺς δύο δακτύλους ἀφήκε μόνον τὸν ἕνα, καὶ τὴν ἀξιεπίανον ταύτην εἶπε φωνήν· « Τρία τὰ νοούμενα, ὡς ἐνὶ δὲ » διὰ τοῦτο, διέβαλον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Βασιλεῖα Κωνσταντίνου, ὅτι φρονεῖ τὰ τοῦ Σαβελλίου, καὶ οὕτω πως ἐπεισαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν πατρίδα του.

καὶ ὁ Θεὸς Νύκτας Γρηγόριος, οὗ ἡ ἀρχή· «Ἡύξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἀποστόλων», τὰ ὁποῖα σώζονται ἐν τοῖς ἐκδοδομένοις (1).

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας Μνήμη τῆς Ὁσίας Μαρίας τῆς μετονομαθείσης Μαρίνος.

» Στολή Μαρῖνον μαρτυρεῖ τὴν Μαρῖαν·
» Ταφή Μαρῖαν δεικνύει τὸν Μαρῖνον.

Μαρῖνος.

Αὕτη ἡ Ὁσία ἀλλάξασα τὰ γυναικεῖα φορέματα, ἐφόρεσεν ἀνδρική, καὶ ἀντὶ Μαρίας μετονομάσθη Μαρῖνος· εἰσαχθεῖσα δὲ ἐν Μοναστηρίῳ, μετὰ τοῦ κατὰ σάρκα πατρὸς τῆς, ἐκουρεύθη Μοναχὸς καὶ ὑπερέτει μετὰ τῶν νεωτέρων Μοναχῶν, χωρὶς νὰ γνωρισθῆ τελείως ὅτι ἦτο γυνή. Μίαν φοράν δὲ καταλύσασα ἐν τινι ξενοδοχείῳ, ὁμοῦ μὲ ἀλλοὺς ἀδελφοὺς, διεβλήθη ὅτι ἐφθίρει τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου, καὶ δέχεται εὐχαριστικῶς τὴν συκοφαντίαν ταύτην καὶ τὸ δνειδος, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἐπραξε δῆθεν τὴν ἀμαρτίαν ἐκείνην· ὅθεν ἐξεδιώχθη τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη ἐταλαιπωρήθη ἡ αἰοιδίμος τρέφουσα τὸ παιδίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ δὲν ἐγέννησε. Δεχθεῖσα δὲ ποτε εἰς τὸ Μοναστήριον, εἶχε μεθ' ἐαυτῆς καὶ τὸ ἐκ πορνείας ἀρσενικὸν παιδίον· ἐφανερῶθησαν ὁμῶς τὰ κατὰ τὴν Ὁσίαν, ἀφ' οὗ ἐτελεύτησε, διότι ὅτε ἐνεσταφιάζετο, ἐγνωρίσθη, ὅτι εἶναι γυνή. Ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ πικροδόχου ἡ συκοφαντήσασα τὴν Ὁσίαν, ἐκορυβίσθη ὑπὸ πονηροῦ Δαίμονος, ὅθεν ὠμολόγησε φανερὰ καὶ εἶπεν, ὅτι διεφθάρη ὑπὸ στρατιώτου τινός· ὁ Ἠγούμενος λοιπὸν καὶ οἱ Μοναχοί, οἱ ὅποιοι πρότερον ὠνόμαζον ἀβλίαν τὴν Ὁσίαν, τότε ὠνόμαζον αὐτὴν μακαρίαν, καὶ πολλῶν τιμῶν ταύτην ἤξιώσαν.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

» Οὐδὲν τι προσχῶν Ἀντώνιος τοῖς κάτω,
» Καλῶν δικαίως ἤξιώθη τῶν ἄνω.

Ἀντώνιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος, κατὰ μὲν τὸν πατέρα κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν, κατὰ δὲ τὴν μητέρα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην (ἦτοι τὴν Ρούμελιν)· ὡς τρίτην δὲ πατρίδα εἶχε τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ ὁποία ἐνηγαλίσατο καὶ ἐθρεψεν αὐτὸν, καὶ ἐκδύσασα ἐκ τῶν μητρικῶν σποργάνων, τὸν κατέστησεν ἐνήλικα, μαθητεύσασα δὲ αὐτὸν καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, ὑπερον τὸν ἀπέκτησε καὶ ἐπιυτῆς Ποιμένα. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα μέλλουσι νὰ συμβῶσιν ὕστερον, ἢ τοῦ Ἁνεύματος χάρις εἰς τινὰς ἀνθρώπους τὰ τυπῶναι ἐκ τῶν προτέρων, διὰ τοῦτο διὰ τὸν Ἅγιον οὗτος ἦτο παιδίον μικρότατον, ὠκνόνησε θαυμαστικῶς νὰ τελῆ τὴν Θεῖαν λειτουργίαν, καθὼς ἐβλεπε τοὺς Ἱερεῖς νὰ τὴν τελῶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ νὰ προσκομίζη ἄρτον, καὶ νὰ θυμιάζῃ με θυμιατήριον· ἐφανέρονε δὲ ἡ χάρις μὲ αὐτὰ, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, τὴν ἀγιότητα ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ ὕστερον ὁ μακάριος οὗτος.

Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔγινε Μοναχὸς, καὶ μετεχειρίζετο ἀνδρικότατα τὴν πρακτικὴν ἀρετὴν καὶ ἐσωτερικὴν φιλοσοφίαν· ἔπειτα ἐχειροτονήθη παρὰ τὴν θέλησίν του Πρεσβύτερος, καὶ ἔγινε Ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου του, τῶν Στουδίτων δηλαδὴ. Ἐκτοτε λοιπὸν ἠγάπησε τὴν ἀγρυπνίαν, τὴν νηστείαν, τὸ ἀκούραστον τῆς πρᾶσευχῆς. Τότε δὲ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν εἶδος· ὅθεν καιρὸν καὶ ἀφορμὴν λαβὼν ὁ Θεὸς οὗτος Ἀντώνιος, ἔκαμνε τὴν ἐλεημοσύνην καὶ μὲ τὰς δύο του χεῖρας, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον. Ἐν ᾧ δὲ διήρχετο ποτε ὁ Ἅγιος διὰ στενοῦ τινος τόπου καὶ ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην, φαίνεται τις ἐκεῖ, ὁ ὅποιος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας χρηματόδεμα μέγα γεμάτων φλωρία, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἀν-

(1) Σημειώσαι, ὅτι τοῦ Ἁγίου τούτου τὴν ἀκο-
λουθίαν ἀνεπλήρωσε καὶ τελείαν ἐποίησεν ὁ δαιολο-
γιώτατος διδάσκαλος κύριος Χριστοφόρος ὁ Προ-
δρομίτης, καὶ ὁ βουλόμενος ἐορτάζειν αὐτὸν, ζητη-
σάτω ταύτην. Καὶ τοῦτο δὲ σημειώσαι, ὅτι ὁ ῥηθεὶς
Νύκτας Γρηγόριος ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἅγιον Μελέτιον
αὐτοῦ ἐγκωμίῳ λέγει· «Ἡύξησεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν
τῶν Ἀποστόλων ὁ νέος Ἀπόστολος, ὁ συγκαταφθ-
επισθεὶς μετὰ τῶν Ἀποστόλων», καὶ ἐν τῷ ἐπιτα-
φίῳ εἰς Πλακιδίαν τὴν Βασιλίσκων λέγει περὶ αὐ-
τοῦ· «Τῶν ἀγαθῶν ἡ ἁρμονία, ὁ τῆς πίστεως ζῆλος, ὁ
τῆς Ἐκκλησίας φύλος, ὁ τῶν θυσιαστηρίων κόσμος.»

τωνιον, λάβε τοῦτο ἵνα ἐξοδεύης εἰς τοὺς πτωχοὺς· καὶ ἡ μὲν χεὶρ τοῦ φανέντος ἐκείνου ἐκρά-
τει τὰ φλωρία, εἰς δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἐφανέρωθη ποῖος ἦτο. Μὲ τοιαῦτα καλὰ καὶ ἀρε-
τὰς ἦτο πεπλουτισμένος ὁ θαυμαστός οὗτος Πατήρ.

Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύτας, δταν ἦλθε καιρὸς καὶ ἐζητεῖτο Ἡ Πατριάρχης ἀξίως,
μὲ ψῆφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπό-
λεως. Ἐτραγε λοιπὸν ὁ μακάριος, ἐνδυναμούμενος ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
εἰς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῆς πόλεως μετὰ πρᾶτης ταχύτητος ὥστε εἶχε πτερά (μδλονότι
ἦτο γέρον), καὶ μὲ λιτανείας ἐδυσώπει τὸν πανάγαθον Θεόν· αὐτὸς ἐβοήθει μὲν τὰς Ἐκκλη-
σίας ἐκείνας, ὅσαι ἦσαν σεσαθρωμένοι ἐκ τῆς πολυκαρίας, ἐχορήγει δὲ ἀφθονοπαρόχως τὰ χρεϊ-
ώδη εἰς τοὺς ἐνδεις κληρικοὺς καὶ ἀναγνώστας, καὶ παρηγόρει τὰς πολλὰς μυριάδας τῶν πτω-
χῶν μὲ σιτηρέσια καὶ τὰς ἐλεημοσύνας. Εἰς πολλοὺς λοιπὸν πολλῶν καλῶν γενόμενος πρό-
ξενος, καὶ μεγαλώτατα θαύματα ποιήσας, εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ
αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸ Μοναστήριόν του (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πλωτίνου καὶ Σατορνίνου.

• Τὰ θνησιματὰ ταῦτα τῶν τετμημένων

Πλωτίνος.

• Σατορνίνου πέφυκε καὶ τοῦ Πλωτίνου.

Σατορνίνος.

• Ὁ Ἁγιος Νεομάρτυς Χρηστός ὁ Κηπουρός, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει
αψμη. Ζίφει τελειοῦται.

* • Τμήθεις ὁ Χρηστός δι' ἀγάπην Κυρίου,

• Χρηστός.

• Κηπουρός ὤφθη τῆς Ἐδέμ τοῦ χωρίου (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΗΓ. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μαρτινιανοῦ.

• Μαρτινιανὸς σαρκικὴν σέβας φλόγα,

Μαρτινιανός.

• Φεῖγει τελευτῶν μὴ τελευτώσαν φλόγα.

• Ἐν τριτάτῃ δεκάτῃ δέμας ἐξέδω Μαρτινιανός.

Οὗτος ὁ Ὁσιος κατήγετο μὲν ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ἦτο δὲ κατὰ τοὺς χρόνους
Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ. δταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας
του, ἤρχισε τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, καὶ διέμενεν εἰς τὰς ἐρημίας καὶ εἰς τὰ ὄρη. Ἀφ' οὗ δὲ διηλ-
θεν ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ ἡσυχίᾳ εἰκοσιπέντε ἔτη, τότε μετὰ τὴν δοκιμὴν πολλῶν ἄλλων
πειρασμῶν, ἐδοκίμασε καὶ τοῦτον ἀπὸ τὸν πονηρὸν Διάβολον. Πόρνη τις κινήθεισα ὑπὸ τῆς
ἐνεργείας τοῦ ἐχθροῦ, ἐφόρσε πτωχικὰ ἐνδύματα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ὅπου διέ-
μενεν οὗτος ὁ Ὁσιος· ἐσπέρας δὲ γενομένης ὠδύρετο ἡ μιὰρὰ, ὅτι δῆθεν ἔχασε τὸν δρό-
μον, καὶ θὰ τὴν φάγωσι τὰ θηρία, ἐὰν μείνη ἔξω, παρεκάλει δθεν τὸν Ὁσιον νὰ τὴν δεχθῆ
ἐν τῷ κελλίῳ του, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν νὰ γίνῃ τροφή τῶν θηρίων. Ὁ δὲ Ὁσιος δὲν ἐ-
δυνήθη νὰ παραβλέψῃ αὐτὴν διὰ τὴν τοιαύτην ἀνάγκην, ἀλλὰ τὴν ἐδέχθη εἰς τὸ ἔξω μέρος
τοῦ κελλίου του, αὐτὸς δὲ ὑπῆγεν εἰς τὸ ἐνδότερον.

Βλέπων δὲ κατὰ τὴν πρῶταν ὁ Ὁσιος τὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τῆς γυναίκος (διότι
εἶχε μεθ' ἑαυτῆς ἡ πονηρὰ ἄλλα φορέματα λαμπρὰ, μὲ τὰ ὅποια ἐστολίσθη τὴν νύκτα), τὴν
ἠρώτησε ποία εἶναι, καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ὑπῆγε πρὸς αὐτόν· ἡ δὲ πόρνη μετ' ἀναιδείας ἀπο-

(1) Οὗτος φαίνεται νὰ ἦναι οὐχὶ Ἀντώνιος ὁ Καυ-
λέας, ὁ Πατριάρχης χρηματίσας Κωνσταντινουπό-
λεως, ἐπὶ Ἀλέξανδρου τοῦ Σοφοῦ ἐν ἔτει 893. καὶ ἀρ-
χιερατεύσας ἔτη ἑπτὰ, ἀλλὰ Ἀντώνιος ὁ Στουδί-
της, ὁ ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ ἐν

ἔτει 969. ὁ τις καὶ ἐγένεν Ἁγούμενος τοῦ Μονα-
στηρίου τῶν Στουδίου, καὶ ὄρα σελ. 367. τοῦ β'.
τόμου τοῦ Μελετίου.

(2) Ὁρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρ-
τυρολόγιον.

κρηθείσα, διὰ σέ, εἶπεν, ἦλθόν ἐκκαθῆναι. Ἐπειτα ἤρχισε νὰ κατηγορῇ μὲν τὴν ζωὴν τῶν Μοναχῶν καὶ παρθένων, νὰ ἁπαιτῇ δὲ τὸν γάμον, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων τῆς, ἔφερε καὶ μάρτυρας τοὺς πρὸ τοῦ Νόμου καὶ ἐν τῷ Νόμῳ δίκαιους, οἱ τινες εἶχον γυναίκας, καὶ μὲ τὰ τοιαῦτα παρεκίνησε τὸν Ὅσιον ἢ ἀναίσχυντος εἰς αἰσχρὰν πράξιν.

Ὁ δὲ Ὅσιος συγκατετέθη ὀλίγον διὰ τοῦ λογισμοῦ, καὶ ἤδη ἐμαλάχθη ἡ γνώμη του ὑπὸ τῶν λόγων τῆς γυναικὸς ἐξελλθὼν δὲ τοῦ κελλίου του, θεωρεῖ πῶς δύναται νὰ κρυβῇ, πράττων τὴν ἀμαρτίαν ταύτην. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογιζέτο, ἐθεωρήθη μᾶλλον αὐτὸς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὅθεν πρὸ τοῦ νὰ πέσῃ, κατανόησε τὴ τοῦ Θεοῦ χάριτι τὸ ἀμάρτημα, καὶ ἐμποδίσθη ἀπὸ αὐτοῦ μὲ τοιαῦτον τρόπον· αὐλλέξας εὐθὺς πλήθος φρυγάνων, τὰ ἤναψεν ἐμπροσθεν τῆς γυναικὸς, καὶ εἰσῆλθεν ἐν τῇ πυρᾷ, λέγων καθ' ἑαυτὸν, ἔάν, Μαρτινιανέ, δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὸ πῦρ τῆς γέννης, πείσθητι καὶ εἰς τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς, καὶ ὀρέχθητι τὴν αἰσχρὰν ἡδονήν. Κατακάυσας λοιπὸν ἀρκετὰ τὸν ἑαυτὸν του, οὕτως ὥστε ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν σχεδὸν ἀκίνητος, τοιοῦτρόπως καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς σαρκὸς του ἐταπεινώσει, καὶ τὴν γυναῖκα ἐσωφρόνισεν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τὴν ἐπέισε νὰ ἀρνηθῇ τὰ τοῦ κόσμου· ὅθεν ἐστειλεν αὐτὴν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐκεῖ ἐγίνε καλογραία.

Ὁ δὲ Ὅσιος ἀφ' οὗ ἰατρεύθη ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ πυρός, εὔρε ναύκληρόν τινα, ὁ ὁποῖος ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς μεγάλην τιὰ πέτραν, εὐριοκομένην ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, ἣ τις ἀπέχε τῆς γῆς ἕως μίαν ἡμέραν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐμεινεν ὁ αἰιδιμος δέκα ἔτη, τρεφόμενος ὑπὸ τοῦ ναυκλήρου, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς δὲν τὸν ἀφήκεν ἀπείρακτον· διότι κόρη τις ναυαγήσασα ὑπῆγε δι' ἑνὸς σανιδίου πλησίον εἰς τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ παρεκάλει καὶ ἐφώνασε νὰ τὴν ἐκβάλλῃ τις ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὴν στερεάν. Ὁ Ὅσιος λοιπὸν ὑπὸ τῆς ἀνάγκης βιαζόμενος, τὴν ἐσύρεν ἔξω, εἰς τὴν πέτραν, εἶτα εἰπὼν εἰς αὐτὴν, ὅτι δὲν συμφωνεῖ τὸ χόρτον μὲ τὸ πῦρ, καὶ προσευχηθεὶς, ἐμβῆκεν οὕτως ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ εὐθὺς (ὡ τῆς θαυμαστῆς σου προνοίας, τὴν ὁποίαν ἔχεις διὰ τοὺς δούλους σου, Κύριε!) ἦλθον δελφίνες, καὶ λαβόντες τὸν Ὅσιον ἐπὶ τῶν ὤμων των, τὸν ἔφεραν πλησίον εἰς τὴν στερεάν.

Ἐκτοτε λοιπὸν περιεπάτει ὁ Ὅσιος εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χώρας λέγων καθ' ἑαυτὸν, φεῦγε, Μαρτινιανέ, μήπως πάλιν σὲ εὕρῃ πειρασμός, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσις νὰ διανύσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του, περιπατῶν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον· ὅθεν ὑπῆγε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐκεῖ διατρίψας ὀλίγον καιρὸν, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐνεταφιάσθη δὲ ἐνδόξως ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Ἐπισκόπου καὶ ὑφ' ὄλου τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, καθὼς ἦτο πρέπον. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἣ τις ἐπέμφθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου εἰς Μοναστήριον, διήνυσεν ὁσὼς καὶ ἐναρέτως τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἠξιώθη ὥστε νὰ τελῇ καὶ θαύματα, καὶ οὕτω ἀπῆλθε πρὸς Κύριον· ὁμοίως καὶ ἡ ἄλλη γυνὴ, ἣ τις ἐμεινεν εἰς τὴν θαλασσίαν πέτραν, ἐνεδύθη ἀνδρικά φορέματα, τὰ ὅποια ἐκόμισεν εἰς αὐτὴν ὁ ναύκληρος, ὁ τρέφων τὸν Ὅσιον Μαρτινιανόν, καὶ ἐκεῖ ἐμεινε τρεφομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου ναυκλήρου· ὅθεν καλῶς καὶ θεοφιλῶς τὴν ζωὴν τῆς διανύσασα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τελεῖται δὲ ἡ Σύναξις τοῦ Ὁσίου Μαρτινιανοῦ εἰς τὸν σεπτὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐγγὺς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. (Τὸν πλατύτερον Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Ὁ δὲ ἑλληνικὸς Βίος τοῦ Ὁσίου σώζεται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰσῆρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὁν τρόπον αἱ τῶν»).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων Ἀκύλα καὶ Πρισκίλλης.

»Τμηθὲν γόναιον, Ἀκύλας φησί, βλέπων,

Ἀκύλας.

»Οὐκ ἀνδριούμαι πρὸς τομὴν ἀνὴρ κάρας;

Πρισκίλλα.

* Ὁ Ἅγιος οὗτος Ἀπόστολος Ἀκύλας κατήγετο ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἦτο δὲ τὴν τέχνην σκηνοποιός, ἦτοι κατεσκεύαζε ἀκηνὰς διὰ δερμάτων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κλαυδίου, ἐν ἔτει σξή. (1) Ἀκούσας δὲ διὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου, ὑπῆγε

(1) Οὕτως ἀριθμοῦνται τὰ ἔτη, καθ' ἃ ἐβασίλευσεν ὁ Κλαύδιος, ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ τοῦ

πρὸς αὐτόν, ὅταν εὐρίσκειτο εἰς τὴν Κόρινθον, ἢ μᾶλλον ὁ Θεὸς Παῦλος ὑπέγεε πρὸς τὸν Ἀκύλαν, ἐν Κόρινθῳ εὐρισκόμενον, διότι οὕτω γράφεται ἐν ταῖς Πράξεσι· «Μετὰ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηναίων, ἦλθεν εἰς Κόρινθον, καὶ εὗρεν τινα Ἰουδαίον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρίσκιλλαν γυναῖκα αὐτοῦ (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης), προσήλθεν αὐτοῖς· καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι, ἔμνε παρ' αὐτοῖς καὶ ἐργάζετο, ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην.» (Πράξ. ιη'. 1.) Ὅθεν ἀφ' οὗ συνεσχετίσθη μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ αὐτὸς τε καὶ ἡ γυνὴ του Πρίσκιλλα, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπηρέτου τὸν Παῦλον καὶ ἠκολούθου, συγκινδυνεύοντες μετ' αὐτοῦ εἰς ὄλους τοὺς πειρασμοὺς ὅσοι τῷ ἐγίνοντο.

Τοσοῦτον δὲ ἠγάπησε τοὺς δύο τούτους ὁ Ἀπόστολος, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν ἀρετὴν των, καὶ ἐξ ἄλλου διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν των, ὥστε ἀναφέρει δι' αὐτοὺς εἰς τρεῖς ἐπιστολάς του, διότι ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ γράφει «Ἀσπάσασθε Πρίσκιλλαν καὶ Ἀκύλαν» (Ῥωμ. ις'. 3.) ὁμοίως καὶ ἐν τῇ πρώτῃ πρὸς Κορινθίους (ις'. 19.), καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸς Τιμόθεον (δ'. 19.) Μὲ τοιαύτην λοιπὸν πολιτείαν εὐηρέστησαν οἱ μακάριοι οὗτοι εἰς τὸν Χριστόν, καὶ εἰς τὸν μακάριον Παῦλον, καὶ ἐποίησαν πολλὰ θαύματα· ὕστερον δὲ συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ἀπίστων, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως μετέβησαν ἐκ τῆς γῆς εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ὁ δὲ Ἅγιος οὗτος Ἀκύλας ἐορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Ἰουλίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἅγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐλόγιου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

»Ψυχὴν δίδωσιν Εὐλόγιος Κυρίῳ,

Εὐλόγιος.

»Βοῶν πρὸς αὐτήν (1)· Κύριον σὸν εὐλόγει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου, ἐν ἔτει χι'. (2) Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, πρὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, ἐποίησε δὲ θαύματα πολλὰ, ἐξ ὧν ἐν εἶναι καὶ τοῦτο· Ὅταν ὁ ἀγιώτατος Λέων, ὁ τῆς Ῥώμης Ἐπίσκοπος, ἔγραψεν εἰς τὴν ἐν Χαλικηδόνι Σύνοδον τὴν πολυθρύλλητον ἐκείνην ἐπιστολὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀνέγνωσεν αὐτήν ὁ Ὅσιος οὗτος Εὐλόγιος, καὶ ὄχι μόνον τὴν ἐπήνεσε καὶ ἀπεδέξατο, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλους αὐτὴν διεκλήρυσεν· Ὁ Θεὸς λοιπὸν θέλων νὰ χαροποιήσῃ καὶ τοὺς δύο αὐτοῦ θεράποντας, τὸν Ἅγιον Λέοντα, λέγω, καὶ τὸν Εὐλόγιον, ἐπέμφεν Ἄγγελον εἰς τὸν Εὐλόγιον ἐν σχήματι τοῦ Ἀρχidiaκόνου τοῦ Λέοντος, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστει τὸν Ἅγιον Εὐλόγιον, ἐπειδὴ ἀπεδέχθη τὴν ῥηθείαν ἐπιστολὴν τοῦ Λέοντος· ὁ δὲ Εὐλόγιος συνωμίλει μετὰ τοῦ Ἀγγέλου, ὡς ἂν συνωμίλει μετὰ τοῦ Ἀρχidiaκόνου τοῦ Πάπα Λέοντος. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγινεν ὁ Ἄγγελος ἀφαντος ἀπὸ αὐτόν, τότε ἐγνώρισεν, ὅτι ἦτον Ἄγγελος Θεοῦ· εὐχαριστήσας ὅθεν τῷ Θεῷ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας αὐτοῦ (3).

πρώτου τόμου τοῦ Μελετίου. Πολὸν δὲ ἐκτείνονται τὰ ἔτη ταῦτα, καθ' ἃ συμπεραίνεται ὅτι ἔζη ὁ Παῦλος ἐπὶ Κλαυδίου, κατὰ τὰς Πράξεις, διότι ἀπίστουτον εἶναι ὅτι ἔζη ὁ Παῦλος εἰς τὰ σξή. ἔτη ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἂν παραδεχθῇ τις ὅτι ἔζησεν ὑπὲρ τὰ ἐκατὸν ἔτη· ἐπειδὴ ἐπίστευσε δύο ἔτη μετὰ τὴν Ἀνάληψιν, ἢ τρία, κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, ἦτοι κατὰ τὸ τριακοστὸν ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Παῦλος ὅταν ἐπίστευσεν ἦτο τριακονταπέντε ἐτῶν (νεανίαν γὰρ αὐτόν αἱ Πράξεις γράφουσιν), ἕως εἰς τὰ διακόσια ἐξηκονταοκτῶ ἀπὸ Χριστοῦ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ζῆσῃ; ἂς τὸ συμβεβῆσιν οἱ κριτικοί. Παρὰ τῷ Ὀρολογίῳ ὅμως γράφεται, ὅτι ὁ Ἀκύλας ἦτον ἐν ἔτει ξε'. Ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτίδιμος Δοσίθεος ὁ Ἱεροσολύμων λέγει ὅτι τὸ τρίτον ἔτος τῆς βασιλείας Κλαυδίου ἦτον ἔτος ἀπὸ

Χριστοῦ τεσσαρακοστὸν δεύτερον, ἐν δὲ τῷ ἐνάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας του ἐδίωξε τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης, ἦτοι ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ὀγδόῳ ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ (σελ. 1118. τῆς δωδεκαβίβλου), ὥστε καλῶς ἠπόρησα ἐγὼ ἀνωτέρω. Ἐσφαλμένα λοιπὸν εἶναι τὰ ἔτη τοῦ Κλαυδίου παρὰ τῷ Μελετίῳ, προσθήκην ἔχοντα διακοσίων καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν. (Δύο Κλαυδίοι ἐβασίλευσαν, ὁ μὲν περὶ τὰ μέσα τῆς ἀ. Μ. Χ. ἑκατονταετηρίδας, ὁ δὲ κατὰ τὴν γ'. Σ. Β.)

(1) Πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θαλαδῆ, κατὰ τὸ ψαλμικόν· «Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον».

(2) Ὁ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος οὗτος ἦτον ἐπὶ Μαυρικίου (σελ. 527. τῆς δωδεκαβίβλου), δηλ. πρὸ τοῦ Ἡρακλείου· ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Εὐλόγιος ἦτον ἐν ἔτει φοζ'.

(3) Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἄλλως γράφει

Οἱ Ἅγιοὶ Μάρτυρες Πατὴρ καὶ Υἱὸς σταυρωθέντες τελειοῦνται.

» Πατὴρ σὺν Υἱῷ σταυρικὸν πάσχει πάθος,
 » Ἵπὲρ Πατρὸς τοῦ δόντος Υἱὸν εἰς πάθος.

Πατὴρ.
 Υἱός.

* Ὁ Ὅσιος Συμεὼν, ὁ κτίτωρ τῆς ἐν Ἄθῳ τοῦ Χιλανταρίου Μονῆς, ὁ ἀκμάσας ἐν ἔτει αἰῶν. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Τίς οὐκ ἐπαινέσειε, Συμεὼν Πάτερ,
 » Σὲ τὸν βλύσκοντα μύρον ἐκ τοῦ σοῦ τάφου; (1)

* Συμεὼν.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξεντίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει.

» Ὁ Βουνὸς ὡς Κάρμηλος ἦν Αὐξεντίῳ,
 » Φανέντι τ' ἄλλα πλὴν τελευτῆς Ἡλίας.
 » Λεῖψε βίον δεκάτη Αὐξεντίου ἡδὲ τετάρτη.

Αὐξέντιος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, ἐν ἔτει υμ'. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, Σχολάριος δὲ ὦν τὸ ἀξίωμα. Γενόμενος Μοναχός, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος ὅπερ κεῖται ἀντικρὺ τῆς Ὀξείας, μικρᾶς νήσου πλησίον τῆς Χάλκης καὶ τῶν ἄλλων νήσων, αἱ ὅποιαι κεῖνται παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος κατὰ τὴν ἀσκησιν καρτερικώτατος, καὶ κατὰ τὴν πίστιν ἀρθοδοξάτατος, διὰ τὴν αὐτὸς πολὺ μὲν ἠλεγε τὴν κακοδοξίαν τοῦ Νεστορίου καὶ Εὐπυχοῦς, ἀπεδέχθη δὲ τὴν ἐν Χαλκηδόνι ἁγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν τετάρτην Σύνοδον. Οὗτος ὁ ἀοιδίμος ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ καὶ τῆς τῶν θαυμάτων ἐνεργείας καὶ χάριτος, ἦτο δὲ καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ προσώπου κατηγλαϊσμένος, καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως, καὶ ὑπὸ τῆς χάριτος ὅθεν δι' ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματά του, ἦτο σεβαστός καὶ παρ' αὐτῶν τῶν Βασιλέων, καὶ πολλῆς τιμῆς ἠξιωμένος. Ἀναπαυθεὶς λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ, ἐνεταριάσθη εἰς τὸν παρ' αὐτοῦ κτισθέντα εὐκτῆριον οἶκον· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Συναξίς εἰς τὸ Μογαστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Καλλιστράτου (2).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρωνος.

» Φύσει μαρμαρθεὶς σαρκίου θάλλει Μάρων,
 » Μετεμψυτευθεὶς τῆς Ἐδέμ τῷ χωρίῳ.

Μάρων.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐπιθυμήσας νὰ ζῆσιν ζῶν ἀνευ στέγης καὶ ὀροφῆς, ὑπῆγεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Κύρου, ἡ ὁποία ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων

περὶ τούτου, διότι λέγει, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Θεόδωρος (οὗ ἡ Ἐπισκοπὴ ἦτον εἰς τὴν Λιβύην) ὦν Κουδικουλάριος τοῦ Πατριάρχου Εὐλόγιου τούτου, εἰδὲν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ἀνθρωπίνου τινα ὑψηλὸν, πολλῆς τιμῆς ἄξιον καὶ εὐλαθείας, καὶ εἶπεν αὐτῷ Μηνύσαι εἰς τὸν Πάπαν Εὐλόγιον, ὅτι ἦλθεν ὁ Πάπας τῆς Ῥώμης Λέων ἵνα τὸν ἀνταμώσῃ. Ἐδραμε λοιπὸν ὁ Θεόδωρος παρευθὲς εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ εἶπεν αὐτῷ τὰ βηθέντα. Ἀνταμωθέντες δὲ οἱ δύο Πάπαι, ὁ τῆς Ῥώμης καὶ ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀντήλαξαν προσήσεις, καὶ μετ' ὀλίγον εἶπεν ὁ Λέων πρὸς τὸν Εὐλόγιον· Ἠξέυρεις διατί ἦλθον; ἦλθον ἵνα σοὶ εὐχαριστήσω, ὅτι πρὸς καλὰ ἐνόησας τὴν ἐπι-

στολήν μου καὶ τὴν ὑπερσπίσθης, ἤξευρε λοιπὸν, δευτεροῦς ἡμεῖς, ὅχι μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν κορυφαῖον Πέτρον, καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔγεινεν ἄφαντος. Τὸ πρῶτ' διηγήθη τοῦτο ὁ Θεόδωρος εἰς τὸν Εὐλόγιον, ὁ δὲ Εὐλόγιος κλαίων ὑπὸ τῆς χαρᾶς, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ, τῷ ποιήσαντι αὐτὸν κήρυκα τῆς ἀληθείας. (Δοσιθεὸς 527. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὁρα περὶ τούτου καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδαλίῳ ἐν τοῖς προλεγομένοις περὶ τῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου.

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ἑρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τοῦ Ὁσίου Αὐξεντίου σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰσθέρων καὶ ἐν ἄλλαις,

θθεν και τον ναόν των Δαιμόνων, ο οποίος ήτον εκεί κτισμένος υπ' εκείνων, καθιερώσας εις τον Θεόν, εν αυτώ κατώκησε, κατασκευάσας μίαν σκηνήν πολύ μικράν, υπό την οποίαν σπανίως έμβαινε. Καίτοι δε έζη ο ασιδιδμος με πόνους όχι μικρούς, αυτός όμως δεν ευχαριστείτο εις εκείνους, αλλά επενόει και άλλους μεγαλειτέρους· ο δε άγωνοθέτης Θεός κατά το μέτρον των πόνων έδωκεν εις αυτόν και το μέτρον της έδικης του χάριτος, διότι έβλεπέ τις, ότι δια της προσευχής του 'Οσίου τούτου οι πυρετοι και αι θερμαι εσθύνοντο, το ρίγος έπαυεν, οι Δαίμονες έφευγον, και αι διάφοροι ασθένειαι ίατρεύοντο.

Ουτος ο 'Οσιος πολλά Μοναστήρια και ασκητήρια έκτισε, και πολλούς προσήνεγκε σεσωμένους και ήγιασμένους εις τον Θεόν. 'Οθεν δια της ασκήσεως ταιαύτην πνευματικήν γεωργίαν μεταχειριζόμενος ο ασιδιδμος, πολλά φυτά φιλοσοφίας και άρετης υπέδειξεν εν τη χώρα της Κύρου, διότι όχι μόνον τα σώματα, αλλά και τας ψυχάς έθεράπευεν (1). 'Αβρωστήσας δε ολίγον, έξηλθεν εν ειρήνη εκ της παρούσης ζωής, και υπήγεν εις Ουρανούς ίνα απολαύση τους καρπούς των ιδρώτων του.

Μνήμη του 'Οσίου Πατρός ήμων 'Αβραάμου.

• Πράξει το ταύτον ευρε κλήσεως πλέον,
• Προς τον συνοικον 'Αβραάμ 'Αβραάμης.

'Αβραάμης.

Ουτος ήκμασε κατά τους χρόνους Θεοδοσίου του μεγάλου εν έτει υ. καταγόμενος εκ της πόλεως Κύρου, εις την οποίαν έγεννήθη και ανετράφη, και συνέλεξε τον πλουτον της ασκητικής πολιτείας και άρετης, διότι δια τολσαύτης άγρυπνίας και όλονυκτίου στάσεως και νηστείας κατεδαπάνησε το σώμα του ο μακάριος, ώστε έμεινεν ακίνητος δια πολλά έτη, χωρίς να δύναται να περιπατη. Μαθών δε ότι πλησίον του όρους Λιβάνου υπήρχε κώμη τις γεμάτη από ειδωλα, υπήγεν εκεί, και ενοικιάσας οίκον τινα, εκάθησεν ήσυχάζων τρεις ήμέρας κατά την τετάρτην δε, εν ώ έξήρχετο ήσυχος, πρώτον μόν συλληφθείς κατεχώσθη με χωμα υπό των εκεί ειδωλολατρών, είτα δε διετάσαστο υπ αυτών αναγκαστικώς να φύγη μακράν αυτών. 'Ελθόντες όμως τότε εκεί οι των φόρων εισπράκτορες, έδερν απλάγχχνως τους έγκατοίκους, ζητούντες παρ αυτών τα Βασιλικά δασίματα· ο δε 'Οσιος 'Αβραάμης ευπλαγχχνισθείς, έδωκεν εις τους φορολόγους τους φόρους εκείνων, και ούτως ήλευθέρωσεν εκ των θαρμών τους πιμωρητάς του.

'Εκείνοι δε βλέποντες τοϋτο, υπερεθαύμασαν την φιλανθρωπίαν του 'Οσίου, και εκ της αίτίας ταύτης γενόμενοι Χριστιανοί, ευθύς έκτισαν και 'Εκκλησίαν, και ήνάγκαζον αυτόν να γίνη εις αυτούς 'Ιερέυς· ο δε 'Οσιος ίερωθείς, τρία έτη εκεί εκάθησε, και καλώς αυτούς προς την ευσέβειαν οδηγήσας και στερεώσας, επανήλθεν εις το ασκητικόν του κελλιον, άρήσας εις εκείνους άλλον 'Ιερέα αντικαταστάτην του. Με τοιαυτα λοιπόν θεάρεστα έργα διαλάμψας ο 'Οσιος, έγινεν 'Επίσκοπος των Καρών, ή οποία ήτο πόλις της Παλαισίνης γεμάτη από ειδωλα· απελθών δε εκεί, με μυρίους πόνους και με θεοπνεύστους διδασκαλίας υπέστρεψε τους έγκατοίκους εις την ευσέβειαν εν ολίγω χρόνω, και τους προσέφερεν εις τον Κύριον, πρώταν δια των έργων αυτούς διδάσκων· διότι καθ' όλον τον καιρόν, κατά τον όποιον ήτον 'Αρχιερέυς, ουτε άρτον έτρωγεν, ουτε άσπρα, ουτε χόρτα μεμαγειρευμένα, αλλά μόνον μαρούλια και

ού ή αρχή· 'Θεοδοσίος ο μέγας των Βασιλικών σκήπτρων». 'Αλλά δη και Μιχαήλ ο Ψελλός συνέγραψε Βίον ή εγκώμιον· γλαφυρώτατον σωζόμενον εν μεμβράναις, μεταφράσθη δε υπό του σοφολογιωτάτου Διδασκάλου κυρ. Χριστοφόρου.

(1) Λέγει γάρ ο Θεοδώριτος, ο τον Βίον τούτου επγγράψας εν αριθμώ δικάτω έκτω της Φιλοθέου 'Ιστορίας, άφ' ου ήρανίσθη και το παρόν Συνάξαριον

Ότι ο 'Οσιος ουτος, άλλου μόν ίατρευε την πλεονεξίαν, άλλου δε την όργην, και εις τοϋτον μόν προσέφερε την περι σωφροσύνης διδασκαλίαν, εις εκείνον δε την περι δικαιοσύνης, και άλλου μόν έχάλιννε την άκολασίαν, άλλου δε εξύπνει την άμέλειαν· και οι μόν ίατροί εις εκαστον πάθος προσφέρουσι διαφορετικόν ίατρικόν, ο δε 'Οσιος ουτος εν ίατρικόν έδιδεν εις όλα τα πάθη, την εις Θεόν προσευχήν.

πικρίδας και μακεδονήσια, και άλλα ὅμοια χόρτα ὡμὰ, ἔπινε δὲ και ὀλίγον ὕδωρ. Ὁθεν ὁ Βασιλεὺς Θεοδόσιος ἀκούσας τὰ περὶ αὐτοῦ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκεῖ λαμπρὸν ὁ Ὅσιος ἀπελθὼν, και ὀλίγον καιρὸν ζήσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ σῶμά του ἐπεμψεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Κορῶν μετὰ μεγάλης τιμῆς ὁ ἀνωτέρω εὐσεβέστατος Βασιλεὺς Θεοδόσιος (1).

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλήμωνος Ἐπισκόπου Γάζης.

* Ἐγὼ Φιλήμων, καμίνου παρῶν μέσον,

* Φιλήμων.

* Καὶ μαρτυρῶν, ἔγραψα τὴν κλησιν Πόλω.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Γεώργιος ῥάπτης Μιτυληναῖος, ὁ καλούμενος Παϊζίνος, ἐμαρτύρησεν ὑπὲρ εὐσεβείας ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ ἔτος αἰχῆ'.

* Γεώργιος τίς οὗτος ὑπάρχει πάλιν;

* Γεώργιος.

* Μάρτυς νέος πέφυκεν, ὁ τῆς ἀνδρίας!

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΕ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ὀνησίμου.

* Ἦπλωσεν Ὀνήσιμος εἰς θλάσιν σκέλη,

* Ὀνήσιμος.

* Παύλου σκελῶν δραμόντα γενναίου δρόμου.

* Πέμπτη Ὀνησίμου σκέλεα θραῦσαν δεκάτη τε.

* Οὗτος ὁ Ἅγιος Ὀνήσιμος ἦτον ὑπηρέτης τοῦ Ἀποστόλου Φιλήμονος, ὃς τις, κατὰ τὸν Κύρου Θεοδώριτον, κατήγετο ἀπὸ τὰς Κολασσᾶς (2), και πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει ἰδιαιτέραν ἐπιστολὴν ὁ μακάριος Παῦλος. Κλέψας δὲ ὁ Ὀνήσιμος οὗτος χρήματα ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Φιλήμονος, ὡς τοῦτο δηλοῦται ἐκ τῆς ῥηθείσης τοῦ Παύλου πρὸς Φιλήμονα ἐπιστολῆς, ἔφυγε

(1) Σημειώσαι, ὅτι και τούτου τοῦ Ὀσίου τὸν Βίον γράφει ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν τῷ δεκάτῳ ἐβδόμῳ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀφ' οὗ και τὸ παρὸν Συναξάριον ἠρανίσθη. Προστίθησι δὲ ἐκεῖ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι μδλονότι αὐτὸς κατεζήρανε τὸ σῶμά του μετὰ τὴν νηστείαν και τὴν ἐγκράτειαν, διὰ τοὺς ξένους ὁμοῦς εἰδείκνυεν ἀχόρταστον ἐπιμέλειαν, διότι εἰς αὐτοὺς ἠτοίμαζε στρώματα εὐπρεπῆ, ἀρτους λαμπροὺς, οἶνον εὐώδη, ἰχθύας και λάχανα' ἐκάθητο δὲ και αὐτὸς ὁμοῦ εἰς τὴν τράπεζαν, και ἐμοίραζεν εἰς ἕκαστον ἐκ τῶν φαγητῶν τῆς τραπέζης, και τὰ ποτήρια ἐδίδο, μιμούμενος τὸν δμῶνυμόν του Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος διηκόνει μεν τοὺς ξένους, αὐτὸς δὲ δὲν ἔτρωγεν. Ἄριστοι δὲ εἶναι και οἱ λόγοι οὗς προστίθησιν ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου, ὅθεν ἀντιγράφω αὐτοὺς ἐδῶ αὐτολεξεί' «Τούτου και τὴν θέαν ἐπόθησε Βασιλεὺς, ὑπόπτερος γὰρ ἡ φήμη, πάντα βραδίως και τὰ καλά και τὰ χεῖρω μνηύουσα, και πρὸς αὐτὸν ἐκάλει, και ἀφικνούμενον ἠσπάζετο, και τὴν ἀγροικικὴν ἐκείντην σισύραν (ἦτοι τὴν χονδρὴν κάπαν) τῆς οἰκίας ἀλουργίδος τιμιωτέραν ἠγεῖτο' και ὁ τῶν Βασιλίδων δὲ χορὸς, και χεῖρῶν ἠπτοντο και γονάτων, και

ἰκέτευον ἀνδρα, οὐδὲ ἐπατεῖν τῆς Ἑλλάδος ἐπιστάμενον γλώσσης. Οὕτω και Βασιλεῦσι, και πᾶσιν ἀνθρώποις αἰδοῦς ἀξίον ἐστι χορημα φιλοσοφία, και τελευτήσαντες δὲ οἱ ταύτης ἐρασταὶ και φροντισταὶ, μεζίζονος εὐκλείας τυγχάνουσιν' ἐπειδὴ γὰρ οὗτος ἐτελεύτησε και τοῦτο ἔμαθεν ὁ Βασιλεὺς, ἐβουλήθη μεν ἐν τινι τῶν ἱερῶν αὐτὸν καταθέσθαι σηκῶν, μαθῶν δὲ ὡς ὄσιον εἶη τοῖς ποιμνίοις ἀποδοθῆναι τοῦ ποιμένος τὸ σῶμα, και αὐτὸς προὔπεμπεν ἰγούμενος, και ὁ τῶν Βασιλίδων χορὸς ἐφεπόμενος, και ἀρχοντες ἅπαντες, και ἀρχόμενοι, και στρατιῶται, και ἰδιῶται. Μετὰ ταύτης αὐτὸν τῆς σπουδῆς και ἡ Ἀντιόχου ὑπεδέξατο πόλις, και αἰ μετὰ ταύτην, ἔως τὸν μέγαν ἐκείνον ἀφίκοντο ποταμὸν (τὸν Εὐφράτην δηλαδὴ). Ἐγὼ δὲ (λέγει) θαυμάσας, ὅτι τὴν πολιτείαν ἀμείψας, τὸν βίον οὐ συμμετέβαλεν, οὐδὲ ἀνειμένην ἐν τῇ προεδρίᾳ ἠγάπησε δίαιταν, ἀλλὰ τοὺς ἀσκητικούς ἐπιούρησε πόνους, ἐν τῇ τῶν Μοναχῶν αὐτὸν Ἱστορίᾳ κατέλεξα.»

(2) Ὅρα εἰς τὰς εἰκοσιδύο τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος οὗτος Ὀνήσιμος μετὰ τοῦ Ἁγίου Φιλήμονος.

καὶ ὑπῆγεν εἰς Ῥώμην, ἐνθα ἀναταμώνσας τὸν Ἀπόστολον Παῦλον εἰς τὰ δεσμὰ εὐρισκόμενον, κατηχήθη ὑπ' αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ βαπτισθεὶς, ἔγινε καὶ αὐτὸς θαυμάσιος εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἔκρινε δίκαιον νὰ λυπῆται ὁ Φιλήμων διὰ τὴν κλοπὴν καὶ φυγὴν τοῦ δούλου του τούτου Ὀνησίμου, ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν κύριόν του Φιλήμονα μετὰ τῆς πρὸς Φιλήμονα συστατικῆς καὶ παραθετικῆς ἐπιστολῆς.

Ὁ δὲ Φιλήμων δεξάμενος τὸν Ὀνησίμον σὺν τῇ ἐπιστολῇ, ἐχάρη, καὶ πάλιν ἀπέστειλεν αὐτὸν ὀπίσω εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ὑπηρετεῖ. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Παῦλος ἐτελείωσε διὰ τοῦ Μαρτυρίου, συνελήφθη ὁ Θεὸς οὗτος Ὀνησίμος καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Τέρτυλον τὸν τῆς Ῥώμης Ἐπαρχον, ὃς τις ἐπεμψεν αὐτὸν ὡς κατάδικον εἰς Ποτιόλους· ἐκεῖ δὲ μεταβάς καὶ ὁ Τέρτυλος, καὶ βλέπων τὸν Ἀπόστολον ἐπιμένοντα εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, πρῶτον μὲν προσέταξε καὶ τὸν εἰδὲραν δυνατὰ μὲ ῥαβδία, ἔπειτα δὲ συνέτριψαν τὰ σκέλη του, καὶ οὕτως ἀφῆκεν ὁ μακάριος τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐσεβίου.

» Ἀνθρώπινον παρῆλθεν ἀσμένως βίον,
» Εὐσεβίος τὸ θαῦμα καὶ τῶν Ἀγγέλων.

Εὐσεβίος

Τούτου τοῦ Ὁσίου, οὔτε τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς του, οὔτε τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἐφανέρωσεν ἢ κατ' αὐτὸν ἱστορία· τοῦτο δὲ μόνον ἠξεύρομεν περὶ αὐτοῦ, τὸ ὅποιον καὶ λέγομεν, ὅτι διὰ τῶν ἀσκητικῶν του πόνων ἀπέκτησε πατρίδα τὸν Οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν ὑπῆγεν εἰς τι Μοναστήριον καὶ ἐγένετο Μοναχός, ἔπειτα δὲ ἀνέβη εἰς τὴν ἀκρῶρειαν ὄρους τινὸς ἐν κώμῃ καλουμένῃ Ἀσχαῖ, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσας μικρὸν περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐδίωσε ταλαιπωρημένους ὁ αἰοιδίμος, ἀνευ στέγης καὶ σκεπάζματος· καὶ φόρεμα μὲν εἶχε δερμάτινον, διὰ τροφήν δὲ ἐρεθίνθους καὶ κουκία βεβρεγμένα, καὶ σπανίως ἐτρωγε ξηρὰ σῦκα, ἵνα δυναμῶνῃ τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος. Τόσον δὲ πολὺ ἐκράτει ἀδιακόπως τὴν ἀσκησιν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὥστε, καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς γῆρας βαθὺ καὶ ἐστερήθη τῶν περισσοτέρων ὀδόντων του, καὶ τότε ἀκόμη δὲν ἠλλαξεν οὔτε τὸ φαγητόν του, οὔτε τὴν κατοικίαν του, ἀλλ' ὑπέφερεν ὁ τρισόβλιος ἀνδρείως τὰς ἐναντίας τοῦ ἀέρος ποιότητος, ἐρρυτιδωμένον ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ κατεξηραμένα τὰ μέλη τοῦ σώματος, εἰς τρόπον ὥστε οὔτε αὐτὴ ἡ ζῶνῃ ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὴν μέσσην του, ἀλλὰ κατέπιπτε, ἐπειδὴ κατεφαγώθησαν αἱ σάρκες αἱ κάτωθεν τῆς ὀσφύρος, ὡς καὶ τὰ κόκκαλα, ὅσα εἶναι ἐκατέρωθεν τῆς μέσης καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων ἴστανται τὰ μηρία. (2)

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ ἤρχοντο εἰς αὐτόν, καὶ ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν του, διὰ τοῦτο ἀποστρεφόμενος τὰς ταραχάς, ἐπορεύθη εἰς ἓν ἀσκητήριον, ἐκεῖ πλησίον κείμενον, καὶ ποιήσας περιτείχισμα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου, ἐκεῖ ἠγωνίζετο τοὺς συνήθεις ἀγῶνας· λέγουσι δὲ, ὅτι καθ' ὅσας τὰς ἐπτὰ ἑβδομάδας τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐτρωγε μόνον δεκαπέντε σῦκα ξηρὰ, μάλανόντι ἦτον ἀποκαμωμένος ὑπὸ ἀσθενείας ἀνεκδιηγήτου. Μὲ τοιούτους λοιπὸν κόπους καὶ ἰδρωτὰς περιρρέομενος ὁ γενναῖος ἀγωνιστής, ἔζησε πλέον τῶν ἐννεήκοντα ἐτῶν, καὶ οὕτω πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μαίωρος.

» Μάστιγι πλησθεὶς τὰς ψόας ἐμπαιγμάτων,
» Δαβὶδ τὸ ῥητὸν φάσκε Μάρτυς Μαίωρ.

Μαίωρ.

(1) Ὁ δὲ ἑλληνικὸς καὶ πλατότερος αὐτοῦ βίος εὐρίσκειται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰθέρων καὶ ἐν ἀλλοῖς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Χαίρει καὶ γένος».

(2) Καὶ τοῦτου τοῦ Ὁσίου τὸ διήγημα γράφει ὁ Κύριος Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ δεκάτῳ βυβλίου τῆς Φιλοθεοῦ Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρὸν ἠρξίσθη συναξάριον. Προστίθεισι δὲ καὶ ταῦτα, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ζῶνῃ

δὲν ἐδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τὴν μέσσην του, ἐβράψεν αὐτὴν ὁ Ὁσίος μὲ τὸ φόρεμά του, καὶ οὕτως ἐστάθη· καὶ ὅτι ἂν καὶ τοὺς ἄλλους δὲν ἐδέχετο εἰς ὀμίλιαν, τὸν Θεοδώριτον ὁμοῦς ἐδέχετο καὶ ἤξιου αὐτὸν τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης καὶ Θεῶ· φίλης φωνῆς του, καὶ ἀπένειμι βουλόμενον, ἐπιπλεῖστον κατεῖχε περὶ τῶν ὀρανίων πραγμάτων διαλεγόμενος.

Ουτος ὑπῆρξεν ἐπὶ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σφε. στρατιώτης ὢν εἰς τὸ τάγμα τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Μαύρων· ὅτε δὲ εὐρίσκειτο ἐν τῇ πόλει τῆς Γάζης, διέβληθη εἰς τὸν ἐκεῖ Ἀρχοντα, ὅτι ἦτο Χριστιανός. Παρασταθεὶς λοιπὸν ἐπὶ τοῦ κριτηρίου, καὶ Χριστιανὸν ὁμολογῆσας ἐκυτόν, δέρεται ἐπὶ ἐπτὰ συνεχεῖς ἡμέρας, καὶ μετὰ τσσαύτης δριμύτητος, ὥστε τριακονταεξ̄ στοατιῶται μετηλλάγησαν, δέροντες αὐτόν· τὸ δὲ αἷμα ἔτραχε ποταμῆδὸν ἐκ τοῦ σώματός του, ὥστε ἐκοκίνησεν ὅλην ἐκείνην τὴν γῆν. Ἀνδρείως λοιπὸν ὑπομείνας τὴν μεγάλην ταύτην τιμωρίαν ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστής, ἀπὸ τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως ἐπορεύθη Δαβιδικῶς εἰς δύναμιν στρατιάς οὐρανοῦ, παραδούς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ λαβὼν τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ἡ Σύναξις τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐν τοῖς Διακονίσις.

Ταῖς τῶν αἴων Ἀγίων προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΣ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Παμφίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

» Ἵπὲρ τὸ πᾶν σε Πάμφιλος φίλων, Ἀόγε, Πάμφιλος.

» Καὶ τὴν τομὴν ἤγειτο τῆς κάρας φίλων.

Οἱ Ἅγιοι τρεῖς Μάρτυρες Οὐάλης, Παῦλος καὶ Σέλευκος ξίφει τελειοῦνται.

Οὐάλης.

» Πύλον Σέλευκος, καὶ Σέλευκον Οὐάλης,

Παῦλος.

» Βλέπων τομὴ χαίροντα, τὴν τομὴν φέρει.

Σέλευκος.

Οἱ Ἅγιοι δύο Μάρτυρες Πορφύριος καὶ Ἰουλιανὸς πυρὶ τελειοῦνται.

» Ἢλαντο πρὸς πῦρ Μάρτυρες θεῖοι δύο,

Πορφύριος.

» Θεῖου πύρου ἐν τρέποντες οἱ δύο.

Ἰουλιανός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδουλος σταυρωθεὶς τελειοῦται.

» Σταυροῦσι δούλοι τῆς πλάνης ἐπὶ ξύλου

Θεόδουλος.

» Καὶ Θεόδουλον, δούλον ἐσταυρωμένου.

Οἱ Ἅγιοι πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, Ἡλίας, Ἰερεμίας, Ἡσαίας, Σαμουὴλ καὶ Δανιὴλ ξίφει τελειοῦνται.

» Κλήσει· Προφητῶν καὶ τελευτᾶς Μαρτύρων,

» Ἀύχοῦσι πέντε Μάρτυρες τετιμημένοι.

» Ἐκτῆ καὶ δεκάτῃ ξίφους τᾶμε Πάμφιλον ἀκμή.

Οῦτοι ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἐνδοξοὶ Μάρτυρες ἦσαν κατὰ τὸ ἕκτον ἔτος τοῦ διωγμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐκίνησεν ὁ Διοκλητιανὸς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ σιγ. ἐφέρθησαν δὲ εἰς τὸ Μαρτύριον ἀποσπασθέντες ἐκ διαφόρων τόπων καὶ τεχνῶν καὶ ἀξιομάτων, καὶ ἠνώθησαν ὁμοῦ ἐν ἐνὶ σώματι διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, συλληφθέντες κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ὅταν αὐτοὶ ἐμελλον νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὰς θύρας τῆς πόλεως Καισαρείας, ἠρώτησαν αὐτοὺς οἱ φύλακες, ποιοὶ εἶναι καὶ πῶθεν κατήγοντο· ἀποκριθέντων δὲ τῶν Μαρτύρων, ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ ὅτι ἔχουσι πατρίδα τὴν ἀνω Ἱερουσαλήμ, συνέλαβον αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν Φιρμιλιανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας. Καὶ οἱ μὲν πέντε Μάρτυρες οἱ Αἰγύπτιοι, ὁ Ἡλίας, ὁ Ἰερεμίας, ὁ Ἡσαίας, ὁ Σαμουὴλ καὶ ὁ Δανιὴλ, μετὰ πολλὰς ἄλλας βασάνους τὰς ὁποίας ἐδοκίμασαν, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, ἀποκεφαλισθέντων μετ' αὐτῶν καὶ τοῦ Παμφίλου, τοῦ Σελεύκου, τοῦ Οὐάλεντος καὶ τοῦ Παύλου· ὁ δὲ Πορφύριος, δούλος ὢν τοῦ Ἀγίου Παμφίλου, ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸ Λεῖψανον τοῦ κυρίου του, καὶ συλληφθεὶς, παρεδόθη εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐτελειώθη, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουλιανός, ἐπειδὴ

κατησπάζετο τὰ Λείψανα τῶν Ἀγίων, ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς ἐν τῇ πυρκαϊᾷ καὶ ἐτελειώθη. Ὁ δὲ Θεόδουλος κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου σταυροειδῶς, ἐτελείωσε τὸ Μαρτύριον, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Τὸ Μαρτύριον τούτων συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Καιρὸς δὲ καλεῖ» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰδίων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Μαρτυρουπόλει (1) μαρτυρησάντων.

» Ἡ κλῆσις ἔργον μαρτυρωνύμῳ πόλει,
» Πολλῶν ἐν αὐτῇ μαρτυρησάντων ζῖφει.

Ὁ Ὅσιος Μαρουθᾶς ὁ ἀνεγείρας τὴν ἀνωτέρω πόλιν ἐπ' ὀνόματι τῶν βηθέντων Μαρτύρων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Στέρξας Μαρουθᾶς τὸν Θεὸν σφόδρα σφόδρα,
» Θεῷ παραστὰς τέρπεται σφόδρα σφόδρα.

Μαρουθᾶς.

Ο Ἅγιος οὗτος Μαρουθᾶς ἐγένεν Ἐπίσκοπος, ἀπεστάλη δὲ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει π'. πρὸς τὸν Βασιλέα Περσῶν. Ὅθεν ἀπελθὼν εἰς τὴν Περσίαν, ἔλαβε μεγάλας τιμὰς παρὰ τῶν Περσῶν διὰ τὴν ἀρετὴν του καὶ ἀγιότητα, μάλιστα δὲ διότι ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ Δαιμόνιον τὴν δαιμονιζομένην θυγατέρα τοῦ Βασιλέως. Ἐπειδὴ δὲ εὔρε παρρησίαν εἰς τὸν Βασιλέα τῶν Περσῶν, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὰ Λείψανα τῶν ἀνωτέρω Ἀγίων Μαρτύρων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων, καὶ κτίσας πόλιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀπεθασάρισε τὰ Λείψανα ἐν αὐτῇ. Μετὰ τινα δὲ ἔτη ἐκοιμήθη κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνεκαινίασε τὴν περ' αὐτοῦ κτισθεῖσαν Μαρτυρούπολιν· διὸ καὶ ἡ τούτου Μνήμη ὁμοῦ μετὰ τὴν Μνήμην τῶν Μαρτύρων συμπανηγυρίζεται.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

* » Σκόλοις νοητοῖς οὐχὶ προσκόψας πόδας,
» Ὁ Φλαβιανὸς μέχρι σοῦ, Θεέ, τρέχει.

Φλαβιανός.

Ο ὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υιβ'. Πρεσβύτερος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγίας Ἐκκλησίας, διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν ἐχειροτονήθη καὶ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μετὰ τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τὴν ψήφον τῆς Συνόδου καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Συγκλήτου· διανύσας δὲ εἰς τὸν θρόνον ἐν ἔτος καὶ μηνῶν βξ, κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἐξώσθη τοῦ θρόνου του παρὰ τοῦ Μονοφυσίτου Διοσκόρου καὶ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ, καὶ ἐπέμφθη εἰς ἔξοριαν, ὅπου πολλὰς θλίψεις ὑπομείνας διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ ἀσθενήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φλαβιανοῦ.

» Ζωῆς ματαίας ἐκπεραιώσας χρόνον,
» Ζῇ Φλαβιανὸς εἰς τὸν αἰῶνα χρόνον.

Φλαβιανός.

Ο ὗτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Φλαβιανὸς ὑπήγεν εἰς τὴν κορυφὴν ὄρους τινός, καὶ κτίσας μικρὰν κελλίον, ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖ διήνησεν ἐξήκοντα ἔτη, χωρὶς νὰ συνδιαλέγηται

(1) Ἡ Μαρτυρούπολις τῶρα ὀνομάζεται Μιεφρ-κλίν, εἰρῖσκειται δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ πρὸς τὸν Νημφαῖον ποταμὸν, τατιμημένη μετὰ θρόνον Ἐπισκόπου, ὑποκείμενον εἰς τὸν Ἀμίδας Μητροπολίτην, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(2) Παρὰ δὲ τῷ Μελετίῳ Ἀθηνῶν τόμῳ δευτέρῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας σελ. 22. γράφεται, ὅτι ὁ Ἅγιος οὗτος Φλαβιανὸς ὀκτὼ μῆνας ἔ-

πατριάρχευσε, καὶ εἰς τὴν ἐν Ἐφέσῳ ληστρικὴν Σύνοδον ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξανδρείας Διοσκόρου, καὶ μετ' αὐτὸν προεχειρίσθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἀνατόλιος. Τὸ δὲ ἅγιον Λείψανον τοῦ Φλαβιανοῦ τούτου ἀνεκομίσθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, συν-εργία τοῦ Ἁγίου Ἀνατολίου, ὡς γράφεται εἰς τὸ ἐκείνου Συναξάριον κατὰ τὴν τρίτην Ἰουλίου.

μάτα τινός, και χωρίς νά ἦται ὁρατός εἰς οὐδένα, ἀλλὰ νεύων τὸν νοῦν του εἰς τὴν καρδίαν του, φαντάζετο τὸν Θεόν, και ἐκείθεν ἐλάμβανε πᾶσαν παρηγορίαν, κατὰ τὴν προφητείαν τὴν λέγουσαν «Κατατρύφησον τοῦ Κυρίου, και δώη σοι τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου.» (Ψαλμὸς λς΄. 4.) Εἶχε δὲ τόπον τινὰ ἐσκαμμένον, και ἐξάγων ἐκείθεν τὴν χεῖρά του, ἐδέχετο τὴν κομιζομένην αὐτῷ τροφήν, ἀλλὰ προνοήσας τὸ νὰ μὴ φαίνεται εἰς τοὺς ἐξωθεν ἐρχομένους, εἶχε τὸν τόπον ἐκείνον ἐσκαμμένον λοξῶς και μὲ σχῆμα κυκλοειδές· ἡ τροφή του δὲ ἦτον, ὄσπρια βεβρεγμένα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτρωγεν ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος.

Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ἐζησεν ὁ ἀοίδιμος ἐξήκοντα ὀλόκληρα ἔτη χωρίς νὰ ἀλλάξη τελείως οὔτε τὴν τροφήν του, οὔτε τὴν ὑψηλὴν ταύτην πολιτείαν του. Ὅθεν ἐκ τούτων ἐπλουτίσθη παρὰ Θεοῦ μὲ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, διότι μεγαλώτατον δράκοντα ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς του, ἀσπίδα ἀπέκτεινε, και πλῆθος ἀκρίδων ἐδίωξεν ἐκ τινος ἀγροῦ, τὸν ὅποιον ἐμελλον νὰ καταφάγωσιν· αὐτὸς νέον δαιμονιαμένον ἀπὸ τὸ Δαιμόνιον ἠλευθέρωσε, και τὸν μαστὸν γυναικὸς, βλαφθέντα ἀπὸ πάθος καρκίνου, ἰάτρευσε, και τινα ὑπὸ ταύρου πληγέντα και ἀποθανόντα ἀνέστησεν. Οὕτω λοιπὸν διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισόλβιος, ἀντικατέστησε τὴν παροῦσαν πολύμοχθον και πρόσκαιρον ζωὴν μὲ τὴν αἰώνιον ἐκείνην και μακαρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τώρα εὐφραίνεται.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Ῥωμανὸς, ὁ ἐκ Σοβολάκ τοῦ Καρπεννησίου καταγόμενος και ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αχϞδ΄. Ζῖπει τελειοῦται.

* »Ὡς εἰς γάμους ἔδραμες εἰς τὰς βασάνους,
»Ῥωμανὲ Μάρτυς· εὐγε τῆς σῆς ἀνδρίας! (1)

* Ῥωμανός.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΙΖ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.

»Τήρων ὁ δηλῶν ἀτίλεκτον ὀπλίτην,

»Θεόδωρος.

»Θεῷ πρόσειιν ἀρτίκαυστος ὀπλίτης.

»Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ πυρὶ Τήρωνα φλεγέθουσιν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Μαξιμιανοῦ και Μαξιμίνου τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει σϞζ΄. καταγόμενος ἐκ τῆς μητροπόλεως Ἀμασείας, ἣ τις εἶναι πόλις περιφημὸς τῆς ἐν τῷ Εὐξεινῷ Καππαδοκείας, ἀπὸ κώμην λεγομένην Χουμιαλῶν. Ὅτε λοιπὸν ὁ Ἅγιος οὗτος κατετάχθη εἰς τὸ στράτευμα τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Τήρωνων (Τήρων δὲ, ἡ ὀρθότερον Τίρων, ἐκ τοῦ λατινικοῦ Τίρο παραγόμενον, ὅπερ και Τυρο γράφεται, δηλοῖ ὀπλίτης, ἦτοι στρατιώτης νεοσύλλεκτος), και ἦτον εἰς τὸ τάγμα τοῦ Πραιποσίτου Βρίγκα, τότε, λέγω, ὠμολόγησεν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, και ὅτι τὰ εἰδῶλα τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἄψυχα ζόανα, και ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων. Παρεστάθη δὲ ἐμπροσθεν τοῦ ρηθέντος Πραιποσίτου, και ἐκείνος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καιρὸν ὅπως σκεφθῆ. Τότε ὁ Ἅγιος μέγα κατόρθωμα ἐποίησεν, ἐπειδὴ λαβὼν τὸ εἰδῶλον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Ῥέας, κατὰ τὰ φληναφήματα τῶν Ἑλλήνων, ἐβρίψεν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ και τὸ κατέκαυσεν.

Ὅθεν ἐκρατήθη, και ὀμολογήσας, ὅτι αὐτὸς κατέκαυσε τὸ εἰδῶλον, πρῶτον μὲν κρεμασθεὶς ξέεται, ἐπειτα βάλλεται ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου, και ἐν αὐτῇ τελειωθείς, λαμβάνει τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Μαρτυρικὸν αὐτοῦ Ναόν, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸν τόπον λεγόμενον Φωρακίου, κατὰ τὸ Σάββατον τῆς πρώτης ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν, ὅτε ἔγινε παρ' αὐτοῦ και τὸ θαῦμα τὸ περὶ τῶν κολύδων, διὰ τοῦ ὁποῖου ἠλευθέρωσε τὸν ὀρθόδοξον λαὸν τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῶν μεμολυσμένων φαγητῶν τῶν εἰδῶλο-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Φύτων. (Τὸ κατὰ πλάτος Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸν Δαμασκηόν. Τὸ δὲ ἑλληνικὸν τοῦτου Μαρτύριον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Μαξιμιανῶ καὶ Μαξιμίνῳ», σὴνεται ἐν τῇ τῶν Ἰσθέρων καὶ ἐν ἄλλαις.) (1)

Ἡ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἀγίας Μαρίας, ἀδελφῆς τοῦ Ἀγίου Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.

» Ἀφείσα τὴν γῆν Μαρίαμνη παρθένος,
» Τὸν ἐκ Μαρίας Παρθένου Χριστὸν βλέπει.

Μαρίαμνη.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετέβη ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Φίλιππος, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Βαρθολομαίου καὶ Μαρίας τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐν Φρυγίᾳ Ἱεράπολιν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀπόστολος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐκρεμάσθη ἐπὶ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων. Ὄταν δὲ ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, προσευχήθη εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! κατεχώσθη εἰς τὴν γῆν ὃ τε ἐκεῖ εὐρισκόμενος Ἀνθύπατος καὶ Ἀρχων, καὶ ὁ ὑποτεταγμένος εἰς αὐτὸν λαός· καὶ οἱ λοιποὶ φοβηθέντες, παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Βαρθολομαῖον καὶ τὴν Ἀγίαν ταύτην Μαρίαμνην, οἵ τινες ἦσαν καὶ αὐτοὶ κρεμάμενοι, ἵνα μὴ καὶ ἐκεῖνοι καταχωσθῶσιν. Ὁ δὲ Βαρθολομαῖος πάλιν καὶ ἡ Μαρίαμνη παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Φίλιππον, καὶ ἔχι μόνον δὲ κατέχωσεν ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ τοὺς καταχωθέντας ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γῆς· τὸν δὲ Ἀνθύπατον καὶ τὴν σύζυγόν του, ὀνόματι Ἐχιδναν, ἀφήκε συγχωσμένους ἐν τῇ γῇ. Τότε ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Ἱεραπόλεως ὃ τε Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαρίαμνη· καὶ ὁ μὲν Βαρθολομαῖος ὑπήγεν εἰς τὴν Ἰνδίαν, ἐνθα σταυρωθεὶς ἐτελειώθη, ἡ δὲ Μαρίαμνη πορευθεῖσα εἰς τὴν Λυκαονίαν, ἐκήρυξε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς βαπτίσασα, ἐν εἰρήνῃ ἐτελειώθη. (Ὅρα τὸ Συναξάριον τοῦ Ἀγίου Φιλίππου κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Νοεμβρίου.)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Αὐξιβίου Ἐπισκόπου Σόλωνος τῆς Κύπρου.

» Τὸν Αὐξίβιον οὐ παρόψεται λόγος,
» Φανέντα ληξίβιον ἐξ ἐναντίου.

Αὐξίβιος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, Ἑλλῆν ὢν τὴν θρησκείαν ἀκολουθήσας δὲ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, ἐδιδάχθη παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὄθεν βαπτισθεὶς, ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σόλωνος τῆς ἐν Κύπρῳ, καὶ πολλοὺς ἀπίστους ἐπιστρέψας εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ διαφόρων θαυμάτων αὐτουργὸς γεγωνώς, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοστήρικτου.

» Θεοστήρικτος τὸν Θεὸν πήξας βάσιν,
» ὄντως Θεοστήρικτος ἔργοις ὠράθη (3).

Θεοστήρικτος.

Ἡ εὐρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Μηνᾶ τοῦ Καλλικελάδου

» Τὴν γῆν ὀρύξας, ὡς δικέλλη, τῷ λόγῳ,
» Μηνᾶν ἐκεῖθεν ἐκφέρω κεκρυμμένον.

Μηνᾶς.

Κατὰ τοὺς χρόνους Μαρκιανοῦ (4) τοῦ φιλοχρίστου Βασιλέως ἐν ἔτει υν'. ὁ μακάριος Μάρ-

(1) Σημείωσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἐπλεξεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀγίου τούτου Θεοδώρου ὁ ἅγιος Νύσσης Γρηγόριος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἡμεῖς δὲ τοῦ Χριστοῦ λαός, ἡ ἅγια ποίμνη» (σὴνεται ἐν τοῖς ἐκδομένοις καὶ ἐν τῇ δευτέρῃ πανηγυρικῇ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαίδιου.) Τοῦτο τὸ ἐγκώμιον μετέφρασεν εἰς τὸ ἄπλοον ὁ διδάσκαλος κήρυξ Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐν Καρκαῖς κελλίον τῶν Ἀγίων Θεοδώρων· ἐκεῖ εὐρίσκεται καὶ λόγος Νεκταρίου Κωνσταντινουπόλεως μεταφρασμένος εἰς τὸ

ἄπλοον, διαλαμβάνων, διὰ τίνα ἀφορμὴν ἐορτάζεται κατὰ τὸ πρῶτον Σάββατον τῶν νηστειῶν ὁ ἅγιος οὗτος Θεόδωρος ὁ Τήρων.

(2) Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(3) Ὁ Θεοστήρικτος οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἐορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ τοῦτο λαμβανὸν διζιχονέχει καὶ ἐκείνος.

(4) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γραφεται Βασιλείου (ὡς καὶ ἐν τοῖς Μηναίοις. Σ. Ε.)

τος οὗτος Μηνᾶς ὁ Καλλιθέλαδος ἐφάνη κατά τινα νύκτα εἰς ἄνθρωπὸν τινα, Φιλομμάτην καλοῦ-
μενον, ὁ ὁποῖος συνηριθμείτο εἰς τὴν σχολὴν τὴν ἐπονομαζομένην τῶν Ἰκανάτων, καὶ λέγει εἰς
αὐτόν, ὅτι αὐτὸς εἶναι Μηνᾶς ὁ Καλλιθέλαδος, καὶ ὅτι κρύπτεται ὑπὸ τὴν γῆν κατὰ τὸ μέρος
τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅπου εἶναι ἡ ἀκρόπολις· δεικνύει δὲ εἰς αὐτόν καὶ τὸν τόπον διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ
δακτύλου. Τότε ὁ φιλόθεος Φιλομμάτης ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου νυκτότερα, καὶ φανερόναι κατα-
λεπτιῶς εἰς τὸν φίλον του Μαρκιανὸν τὸν Νουμέριον τὴν ὄπτασίαν, ἐκεῖνος δὲ πάλιν φανερό-
νει αὐτὴν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ παρευθὺς στέλλονται στρατιῶται εἰς τὸν δηλωθέντα τόπον· οἱ
ὁποῖοι σκάψαντες μὲ ταχύτητα, εὔρον σιδηρᾶν τινα θήκην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦτο τὸ Λεῖψανον
τοῦ Μάρτυρος, ἀλλὰ καὶ γράμματα εὔρον ἐν αὐτῇ κεχαραγμένα ἐπὶ πλακός, τὰ ὁποῖα ἐ-
σημείονον μὲν τοὺς χρόνους, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐτέθη ἐκεῖ τὸ ἅγιον Λεῖψανον, ἐφανέρονον δὲ
καὶ ποῦ εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ τεθῆ. Ἀριθμήσαντες λοιπὸν εὔρον, ὅτι εἶχον παρέλθῃ τετρακό-
σια ἔτη, ὅθεν ὄλον τὸ πλῆθος εὐχαρίστησε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν (1).

Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ λῆξει γενομένων Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας. Τελεῖται
δὲ ἡ αὐτῶν Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (2).

* »Τὸν Μαρκιανὸν Πουλχερίαν συνάμα,
» Ἄζυγας εἰπεῖν οὐκ ἔχω ἢ συζύγους.

Μαρκιανός.
Πουλχερία.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ἀψφέ-
ἀγγλόνῃ τελειοῦται.

* »Ἰνμος νεάζων Θεοδώρῳ τῷ νέῳ,
» Χριστοῦ ἀθλητῆ, ἐνδίκως ἀρμοστέος (3).

* Θεόδωρος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Πάπα Ῥώμης.

»Ψυχὴν ὁ Θεὸς ἐξερεύγεται Λέων,
» Καὶ δαιμόνων φάλαγγιν ἐμβάλλει φόβον.
» Ὀγδοάτῃ δεκάτῃ τε Λέων ἀπερεύζατο θυμόν.

Λέων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Λέων ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαρκια-
νοῦ ἐν ἔτει υν'. διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτοῦ σωφροσύνην καὶ καθαρότητα, καὶ διὰ τὸ εἰλι-
κρινὲς καὶ ἀμεμπτον τῆς ζωῆς του, ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Ἀγίου Πνεύματος Ἐ-
πίσκοπος τῆς παλαιᾶς Ῥώμης. Ὅσιως λοιπὸν ποιμάνας τὸ ἑαυτοῦ ποίμνιον, τὰς τῶν αἰρετι-
κῶν βλασφημίας καθ' ὀλοκληρίαν ἠφάνισε κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀγίας καὶ Οἰκουμένης τε-
τάρτης Συνόδου τῶν ἐξακοσίων τριάκοντα Πατέρων, τῆς ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθείσης ἐν ἔτει
ωνά. ἡ ὁποία πολλὰ μὲν ἐξέθετο καὶ ἐδογματίσθη περὶ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, κατὰ κράτος δὲ
ἀνέτρεψε τὰ δόγματα τῶν αἰρετικῶν ἐκείνων, οἱ τινες ἐφλυάρουν μίαν φύσιν καὶ μίαν ἐνέργειαν
καὶ θέλησιν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

(1) Περιττῶς γράφεται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην
παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον
τοῦ Ὁσίου Σαλαμάνου, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ
τὴν εικοστὴν τρίτην τοῦ Ἰανουαρίου.

(2) Ὅρα καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου,
ὅπου ἰδιαιτέρως ἐορτάζεται ἡ Ἁγία Πουλχερία, καὶ
τὸ Συναξάριον αὐτῆς γράφεται. Λέγομεν δὲ μόνον
ἐνταῦθα περὶ τοῦ Μαρκιανοῦ, ὅτι ἐκοιμήθη αὐτὸς
ἐν ἔτει 457. ζήσας εἰς τὴν Βασιλείαν μετὰ τὸν μέ-

γαν Κωνσταντῖνον σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσε-
βῶς· ἄνθρωπος εὐ μόνον εὐσεβέστατος, ἀλλὰ καὶ
εὐλαβέστατος, πικρὸς γὰρ ἐλιτάνευεν ἐν τῷ πεδίῳ,
διὸ ἠναγκάζετο καὶ Ἀνατόλιος ὁ Πατριάρχης Κων-
σταντινουπόλεως, οὐκ ἐν φορείῳ, ἀλλὰ πικρὸς λιτα-
νεύειν, κατὰ τὸν Θεοφάνη. (Ὅρα σελ. 400. τῆς Δω-
δεκαβίβλου.)

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρ-
τυρολόγιον.

Ἐπειδὴ οἱ θεοστυγεῖς ἐκείνοι ἐμάχοντο κατὰ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐσπούδαζόν νὰ ἀνασκευάσωσι τὰ τῶν Θεῶν Πατέρων θεόπνευστα δόγματα, τούτου ἕνεκα ὁ Μακάριος οὗτος καμφοῖς ὑπὸ τῆς παρακλήσεως, τὴν ὁποίαν ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ Σύνοδος, μετεχειρίσθη ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νηστείαν καὶ ἀγρυπνίαν καὶ προσευχὴν ὅθεν ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ ζωοποιῦ Πνεύματος, ἐγγράφως ἐξέθετο καὶ ὠρίσει διὰ τὰ τότε ζητούμενα. Ἀνεκήρυξε δὲ καθαρῶς δύο φύσεις καὶ δύο ἐνεργείας καὶ θελήσεις ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ταῦτα ἐστειλε δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν ἀνωτέρω τετάρτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποίαν δεξάμενον τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ συνθηροισμένων Ὁσίων Πατέρων, ἐθεώρησε ταύτην ὡς στήλην Ὀρθοδοξίας, καὶ ἐπίστυσεν, ὅτι αὕτη ἐξήλθεν ὡς ἐκ στόματος τοῦ Θεοῦ ὅθεν ἐπ' αὐτῆς ἀναπαυσαμένη ἡ ἅγια ἐκείνη Σύνοδος, μὲ θάρρος περισσώτερον ἀντέστη ἐναντίον τοῦ πλῆθους τῶν τε Μονοφυσιτῶν καὶ τῶν Μονοθελητῶν, καὶ τούτων τὰς πολυπλόκους μηχανορραφίας διέλυσε. Καὶ ἡ μὲν ἅγια ἐκείνη Σύνοδος μετὰ ταῦτα διελύθη, ὁ δὲ θεσπέσιος Λέων μείνας ἔτι ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ, καὶ ἕως φωστῆρ διὰ τῶν ἀρετῶν διαλάμπας, εἰς γῆρας βαθύ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1). (Τὸν ἐλληνικὸν τοῦτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστής, οὗ ἡ ἀρχὴ «Βούλομαι διηγήσασθαι», καὶ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Λέοντος καὶ Παρηγορίου, ἀθλησάντων ἐν Πατάρσις τῆς Λυκίας.

Εἰς τὸν Παρηγόριον.

» Παρηγόριος σάρκα δὸς εἰς αἰκίας,
» ἔχει παρηγόρημα τὰ στέφη μέγα.

* Παρηγόριος.

Εἰς τὸν Λέοντα.

» ἔλκων ἄνωθεν ἰσχὺν ἐκ Θεοῦ Λέων,
» ἔλξεις βικίας ὡς Λέων ἐκαρτέρει.

Λέων.

Εκ τῶν δύο τούτων Μαρτύρων, ὁ μὲν μακάριος Παρηγόριος μὲ πολλὰ εἶδη βασάνων τιμωρηθεὶς ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀφθαρτον στέφανον, τελειωθεὶς ἐν Χριστῷ· ὁ δὲ αἰδιμος Λέων μείνας μόνος, δὲν ὑπέφερε τὸν χωρισμὸν τοῦ Μάρτυρος Παρηγορίου, καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς δὲν ἐπέτυχεν τὸν αὐτὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον, πικρῶς ἀνεστέναζε καὶ ἐθρήνει, καὶ ἐξεληθὼν εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦτον ἐνταφιασμένον τὸ Λείψανον τοῦ Ἁγίου Παρηγορίου, ἐδάκρυε, καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Μαρτυρίου ἐφλέγετο ἐγκαρδίως. Ἐπειτα ἀπελθὼν ἐκεῖθεν, ἐπορεύθη ἀλλαχοῦ ἐνθα ἐγένετο πανήγυρις τῶν εἰδωλολατρῶν· βλέπων δὲ ἐκεῖ λύχνους καὶ κηρία, τὰ ὅποια ἔδιδον πολὺ φῶς, ἔλαβεν αὐτὰ ἰδίαις χερσὶ καὶ τὰ συνέτριψε, καὶ ρίψας κατὰ γῆς τὰ κατεπάτησε. Κρατηθεὶς λοιπὸν, παρέστη εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς πόλεως, καὶ ἐρωτηθεὶς, ἀνεκήρυξε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· διὸ ἐδάρη δυνατὰ μὲ βούνευρα, ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς ὑπέφερε ταῦτα μετὰ τοσαύτης χαρᾶς, ὡς ἂν ἐπασχεν ἄλλος, καὶ ὄχι αὐτός. Ἐπειτα δερόμενος, ἐσύρθη βιαίως ἐπὶ κρημνώδους καὶ δυσβάτου ξηροποτάμου, λαβὼν δὲ ἀδειαν, προσευχήθη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν ποθοῦμενον στέφανον. Οἱ δὲ δῆμιοι ρίψαντες τὸ Λείψανόν του εἰς τὴν φάραγγα, ἀνεχώρησαν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαπητοῦ Ἐπισκόπου Σινάου, τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ θαυματουργοῦ.

» Ὁν ἠγάπησας, ἀγαπητὲ, Δεσπότην,
» οὗτος καλεῖ σε πρὸς τόπους, οὓς ἠγάπας.

Ἄγαπητός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀγαπητός ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ, ἐν ἔτει σὴν. κατὰ γόμενος ἐκ τῆς Καππαδοκίας, τῆς νῦν Καραμανίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν. Ὄταν δὲ ἦτο

(1) Περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Λέοντος ὄρα τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον ἐν τοῖς προλεγόμενοις περὶ εἰς τὴν δεκάτην τρίτην Φεβρουαρίου, ἐν τῷ Συνακτικῆς ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς τετάρτης Συνόδου. Ἐκρίθη τὸ Ἐπίλογον Ἀλεξανδρείας. Ὄρα δὲ καὶ εἰς

νός τὴν ἡλικίαν, ὑπῆγεν εἰς ἐν τῶν ἐκεῖ Μοναστηρίων, ἐν ᾧ εὕρισκοντο ἕως χίλιοι Μοναχοί, ἐκ τῶν ὀπίκων συλλέξας διαφόρους ἀρετάς, ὡς ἡ μέλισσα συλλέγει τὰ διάφορα ἄνθη, ἐγένετο δόκιμος ἐργάτης τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ κατέφθειρε τὸ σῶμά του μὲ νηστείαν καὶ ἀγρυνίαν, καὶ μὲ τὴν τῶν ἄλλων ἐγκράτειαν· διότι ἐν διαστήματι ὀγδοήκοντα ὀλοκλήρων ἡμερῶν ἔτρωγε μόνον φλοιούς τῶν λουπιναρίων καὶ στάατην ἀντὶ ἄρτου, ἀλλὰ καὶ τὸν ὕπνον ἐνίκησε, καθόσον εἶναι δυνατόν εἰς τὸν ἀνθρώπον. Οὗτος ὁ Ὅσιος ἦτον εὐχρηστος καὶ ἐπιτήδειος εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ὅλους τοὺς Μοναχοὺς ὠνόμαζε κυρίους του, καὶ ὡς δεσπότης αὐτοὺς ἐνόμιζεν· ὅθεν καὶ ἀξιωθεὶς νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ τὴν χάριν τῶν θαυμάτων, διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του ἐφόνευσεν ἕνα δράκοντα, καὶ ἰάτρευσε μίαν παρθένον ὑπὸ ἀσθενείας φθειρομένην, καὶ ἕνεκα τούτων ἠγαπᾶτο παρὰ πάντων καὶ ἐθαυμάζετο. Διὸ καὶ ὁ Βασιλεὺς Λικίνιος μαθὼν περὶ τοῦ Ἀγίου τούτου, ὅτι εἶναι ἀνδρείος εἰς τὸ σῶμα, ἔλαβεν αὐτὸν καὶ ἄκοντα, καὶ τὸν συνηρίθμησε μὲ τοὺς στρατιώτας του. Ὁ δὲ Ἅγιος καὶ ἐκεῖ εὕρισκόμενος, δὲν ἡμέλει τοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνας, ἀλλὰ καὶ τὰς στρατιωτικὰς ὑπηρεσίας ἐξετέλει ἀνελλιπῶς, καὶ τοὺς συνήθεις κόπους τῆς ἀσκήσεως ἠκολούθει· οὐ μόνον δὲ τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀνιάτους καὶ θανατηφόρους ἀσθενείας ἰάτρευεν ὁ αἰοίδιμος, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἵππων, καὶ βοῶν, καὶ παντὸς ἄλλου ζώου, διὰ μόνης τῆς ἐπιφανείας καὶ παρουσίας του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν εἶδεν ὁ Ἅγιος οὗτος αὐστηρῶς τιμωρουμένους, διὰ τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Βικτωρίους. Βικτωρίους.
Δωρόθεος.
Θεόδουλος.
Ἀγρίππας. ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ γίνῃ κοινωνὸς τοῦ μαρτυρίου τῶν· ὅθεν, ἀφ' οὗ ἐκείνοι ἀποκεφαλίσθέντες, ἐτελειώθησαν καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, τότε οὗτος ὁ μακάριος Ἀγαπητός, ἐκτυπήθη μὲν μὲ ἀκόντιον, διεφυλάχθη δὲ ἀβλαβῆς διὰ σωτηρίαν πολλῶν. Ὅταν δὲ ὁ Λικίνιος ἔπαυσε τοῦ ζῆν καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἀνέλαβεν ὄλην τὴν Βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, συνέβη τὸ ἀκόλουθον γεγονός.

Ἐπιπρόκειτο τὸν Βασιλέως εἰς ὑπηρεσίας χρήσιμος, ἐδαιμονίσθη ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, ἐφώναζε δὲ καὶ ἐκάλει κατ' ὄνομα τὸν Ἅγιον τοῦτον Ἀγαπητόν. Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς ἔφερε τοῦτον εἰς τὸ παλάτιον, καὶ ἅμα οὗτος προσευχήθη, ἐδίωχθη ὁ Δαίμων, καὶ ἔλαβεν ὁ δούλος τὴν ἰατροίαν του· ὁ δὲ Ἅγιος ἄλλην χάριν δὲν ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως, εἰμὴ νὰ ἀπαλλαγῆ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἠσυχίαν τοῦ ἡσυχίαν, καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦτο πάραυτα συγκατένευσεν. Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν ἡσυχίαν του, ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Σιναίου (ἢ τις κοινῶς Σιναοῦ ὀνομάζεται, καὶ εὕρισκεται εἰς τὴν μεγάλην Φρυγίαν μεσόγειος, κατὰ τὸ τέλος τῆς Βιθυνίας, τεσσαράκοντα μίλια ἀπέχουσα τῆς Νικαίας, καὶ τετιμημένη μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἱεραπόλεως Μητροπολίτην), ἔλαβε τὸν Ἅγιον τοῦτον, καὶ ἄκοντα ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἱερέα· καὶ ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον ἐκεῖνος ἐτελεύτησεν, χειροτονηθὲν ὁ μέγας οὗτος Σιναοῦ Ἐπίσκοπος μὲ ψῆφον Θεοῦ καὶ τῶν Ἱερέων καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ.

Ἄμα δὲ γενόμενος Ἀρχιερεὺς, ἐποίει μεγαλειτέρα θαύματα, καὶ τοῦ προφητικοῦ χαρίσματος ἠξιώθη· καὶ πρὸς καθάραν ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων, πρέπει νὰ ἀναφέρωμεν ἐδῶ προφητείας τινὰς καὶ θαυματουργίας, τὰς ὁποίας ὁ Ἅγιος ἐποίησε. Γυνὴ τις ἀκούσασα περὶ τοῦ Ἀγίου τούτου, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ λάβῃ τὴν εὐλογίαν του, ὑπῆγε πρὸς αὐτὸν, βλέπων δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος, τῇ εἶπε πάντα ὅσα ἔπραξε παιδιόθεν, καὶ νοουθετήσας αὐτὴν καὶ ὠρελήσας, τὴν ἀπέστειλε· καὶ Διάκονον εὕρισκόμενον εἰς τὴν Ἡράκλειαν τῆς Θράκης, καὶ ἐλθόντα πρὸς αὐτὸν εὐλογίας χάριν, τὸν ἠλεγξεν ὁ Ἅγιος, ὅτι ἐφθειρε παρθένον τινά. Δαμιανοῦ δὲ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σιλανδέων (ἔστι δὲ ἡ Σιλανδος πόλις εὕρισκόμενη ἐν Λυδία) τοὺς ἀγροὺς ἠφάνιζεν ὁ παραρρέων τὸν χειμῶνα ποταμός· ὁ δὲ Ἅγιος Ἀγαπητός διὰ προσευχῆς του ἔδωκεν ἄλλην στροφὴν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, καὶ οὕτως ἔμειναν ἀβλαβεῖς οἱ ἄγροί τοῦ Ἐπισκόπου. Καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ἐποίησεν ὁ Ἅγιος θαύματα, τὰ ὁποία περιέχει ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία, ὅντα περισσότερα τῶν ἑκατόν· διότι οὗτος καὶ διὰ μόνης τῆς ἀφῆς τῆς χειρὸς του, καὶ διὰ μόνης τῆς σκιάς τοῦ σώματός του, καὶ διὰ μόνου τοῦ λόγου του, ἰάτρευσε ἀνιάτα πάθη. Καλῶς οὖν καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος, καὶ πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πιούλιος ξίφει τελειοῦται.

» Πᾶν, Πιούλιος εἶπεν, ἠλπίζον πάθος,
» Μόνον δὲ τιμηθεῖς, οὐ πέπονθα ζῆμίαν.

* Πιούλιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΘ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀρχίππου.

» Ποθῶν τὸν ἀκρόγωνον Ἀρχίππος λίθον,
» Κατηλοήθη (ἦτοι ἀλέσθη) τῷ πόθῳ τούτου λίθου.
» Ἀρχίππος δεκάτῃ ἐνάτῃ θάνατε χερμαδίοιδιν.

Ἀρχίππος.

Οὗτος ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὑπὸ τοῦ οὐοίου ἐπαινεῖται καὶ στρατιωτῆς αὐτοῦ ὀνομάζεται ἐν τῇ πρὸς Φιλῆμονα ἐπιστολῇ, καὶ ἐν τῇ πρὸς Κολασσαεῖς γράφει περὶ αὐτοῦ· «Εἶπατε Ἀρχίππῳ, βλέπε τὴν διακονίαν, ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ ἵνα αὐτὴν πληροῖς» (Κολ. δ'. 17.) Οὗτος λοιπὸν εὐρισκόμενος εἰς τὰς Κολασσᾶς, πόλιν τῆς Φρυγίας, ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου μετὰ τοῦ Ἁγίου Φιλῆμονος· ὅθεν οἱ ἐκεῖσε εἰδωλολάτραι ὤρμησαν κατ' αὐτῶν, καὶ συλλαβόντες τὸν Ἀπόστολον τοῦτον, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀδροκλήν. Μὴ πεισθεὶς λοιπὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὸ εἶδωλον τὸ καλούμενον Μηνᾶν, ἐβρίφθη ἐντὸς λάκκου καὶ ἐχώσθη μέχρις ὀσφύος· εἶτα ἐκεντήθη μὲ βελόνας ὑπὸ παιδῶν, καὶ τελευταῖον λιθοβοληθεὶς, ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμαράντινον στέφανον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδοτοῦ καὶ Ἡσύχιου. Μάξιμος.

» Ἀνδρῶν τριάς σὺναθλος εὐσθενεστάτη,
» Ἀνδρίζεται σοὶ καὶ τομῆς, Τριάς, μέχρι.

Θεόδοτος.
Ἡσύχιος.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀσκληπιοδότης.

» Ἔστεψε Χριστὸς τὴν Ἀσκληπιοδότην,
» Ἦς ἐξέκοψε τὴν κεφαλὴν τὸ ξίφος.

Ἀσκληπιοδότη.

Οὗτοι οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι παρασταθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, πολλὰς τιμωρίας ἐπαθον. Καὶ πρῶτον μὲν κρεμασθέντες ἐπὶ ξύλου, ἐξέσθησαν μὲ ὀνύχια σιδηρᾶ, ἔπειτα μεταφέρονται καὶ σύρονται ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην πόλιν, καὶ μετὰ ταῦτα δίδονται εἰς τὰ θηρία ἵνα τοὺς φάγωσιν· ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τῆς Θεῆς χάριτος διεφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς. Ὁμοίως καὶ ἡ Ἁγία Ἀσκληπιοδότη ριφθεῖσα κατὰ γῆς ἐτανύσθη ἐπὶ ξύλου, εἶτα ἐδέθη εἰς ἓνα ταῦρον. Μετὰ ταῦτα ὅλοι ὁμοῦ λιθοβολοῦνται, καὶ σύρονται εἰς τόπους ἀλσώδεις καὶ δυσβάτους, καὶ τελευταῖον ἀποκεφαλίζονται, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι λαμβάνουσι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλάς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Βουλάς Ῥαβουλάς θεὸς ἀπράκτους λαιμόνων,
» Ἀπῆρε, βουλή τοῦ Θεοῦ, τῶν ἐνθάδε.

Ῥαβουλάς.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ῥαβουλάς ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος, ἐν ἔτει υος'. ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν πόλιν τῆς Συρίας τὴν λεγομένην Σαμόσατα, ἡ κοινῶς Σεμφάτ, τιμημένην μὲ θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Ἐδέσσης Μητροπολίτην παιδευθεὶς δὲ ὑπὸ ἐνδοξοτάτου ἀνδρὸς, Βαρυφαβᾶ ὀνομαζομένου, ἔμαθε τὴν Συριακὴν γλῶσσαν. Ἐπειδὴ

(1) Ὁρα καὶ εἰς τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἀπόστολος οὗτος Ἀρχίππος μετὰ τοῦ Φιλῆμονος καὶ Ὀνησίμου.

δὲ ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας μετεχειρίζετο πᾶσαν ἀρετὴν, διὰ τοῦτο ἐγίνε Μοναχός. Ὄθεν ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, κατώκει εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια μόνος, ὡς ὁ μέγας Ἡλίας καὶ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων ἐτῶν μετέβη εἰς Φοινίκην ὁμοῦ μὲ ἀλλοὺς τινὰς, καὶ ἐκεῖ περισσότερο δια τῶν ἀρετῶν διαλάμπας, ἐγένετο εἰς ὅλους φανερός καὶ μὴ θέλων.

Ὄθεν τῇ συνεργίᾳ τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος καὶ Ἰωάννου τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Βηρυτοῦ ἐποίησε Μοναστήριον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄρους. Τότε λοιπὸν ὁ Θεὸς οὗτος Ῥαβουλάς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν ἀνὰ μέσον τῶν εἰδωλολατρῶν, καθὼς ἀνὰ μέσον τῶν Ἰουδαίων ἦσαν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, ἢ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης· διὸ ποτὲ μὲν ἠλεγχον ἐκείνους, ποτὲ δὲ τοὺς ἐνουθέτου, ἐπιστρέψαντες οὕτω σχεδὸν ὅλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Ἕλληνας εἰς θεογνωσίαν. Τοῦτο ὑπῆρξε τὸ πρῶτον καὶ ἐξαιρετὸν ἔργον τὸ ὅποσον κατώρθωσεν ὁ μακάριος Ῥαβουλάς. Ἄφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ζήνων, ἐγίνε διάδοχος τῆς Βασιλείας ὁ Δίκωρος Ἀναστάσιος, ἐν ἑταίρῳ τῇ συνεργίᾳ τοῦ ὁποίου ἔκτισεν ἄλλο Μοναστήριον ὁ Ὅσιος Ῥαβουλάς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὸ ὅποσον ὀνομάζεται ἐκ τοῦ ὀνόματός του Ῥαβουλά· ὁμοίως ἐσύστησε καὶ ἄλλα πολλὰ Μοναστήρια εἰς διαφόρους τόπους. Ἦτο δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος καθ' ὅλα προσεκτικὸς καὶ νηφάλιος, διδακτικὸς, ἀόρητος, συμπαθὴς, φιλάδελφος καὶ εἰς ὅλους εὐσπλαγχνος· καὶ ὅτε ἠνώχλει αὐτὸν ὁ πονηρὸς Διάβολος διὰ τινος πάθους, αὐτὸς ἀντέτασεν εἰς τὸ πάθος ἐκεῖνο ἐν ῥητῶν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ οὕτω τὸ ἐδίωκε μακρὰν αὐτοῦ, διότι ἦτο γεμάτος ἀπὸ ῥητῆ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Γραφῆς. Ἐζῆσε δὲ ὁ Ὅσιος οὗτος ἕως εἰς τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, τοῦ οἰκοδομήσαντος τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ ἐν ἑταίρῳ βασιλεύσαντος. Γενόμενος δὲ γέροντος ὀγδοηκοντούτης, καὶ ὀλίγον περισσότερο, ἤκουσε φωνῆς ἀνωθεν, ἢ ὁποία ἔλεγε· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς.» Ὄθεν ὑστερον ἀσθενήσας ὀλίγον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ Ὁμολογηταὶ Εὐγένιος καὶ Μακάριος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

* » Πρὸ τοῦ θανεῖν πάσχουσι δεινὰ μυρία,
» Εὐγένιός τε καὶ Μακάριος ἅμα.

Εὐγένιος.
Μακάριος.

Οταν Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης ἐβασίλευσε κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ ἐν ἑταίρῳ τῆς τότε οἱ Χριστιανοὶ ὅλοι ἐφευγον καὶ ἐκρύπτοντο ἵνα μὴ βλέπωσι τὰς μιὰς θυσίας, τὰς ἐποίας ὁ ἀλιτήριος προσέφερον εἰς τὰ εἰδῶλα· οἱ δὲ ὀμόφρονές του Ἕλληνας, ὅχι μόνον αὐτοὶ ἐπραττον μετ' αὐτοῦ ἀσελγείας, καθιστῶντες οὕτω τὸν ἑαυτῶν ὕλην καὶ προσάναμμα τοῦ αἰωνίου πυρός τῆς κολάσεως, ἀλλὰ προσέτι καὶ τοὺς Χριστιανούς ἠνάγκαζον νὰ πράττωσιν ἀκουσίως τὰς αὐτὰς ἀσελγείας. Τότε λοιπὸν ὁ Μακάριος οὗτος καὶ ὁ Εὐγένιος, οἱ δοῦλοι καὶ θεράποντες τοῦ Χριστοῦ, συνελήφθησαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὠμολόγησαν ἐνώπιον τοῦ Παραβάτου Θεοῦ ἀληθινὸν καὶ κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν, αὐτὸν δὲ τὸν δυσσεβῆ καὶ ἀλάστορα Τύραννον ἤλεγξαν, διότι παρέβη τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν καὶ ἐγένετο εἰδωλολάτρης. Ὄθεν ὁ μιὰς ὀργισθεὶς, διέταξε νὰ δεθῶσιν οἱ Ἅγιοι μὲ λεπτὰ λωρία, καὶ οὕτω νὰ κρεμασθῶσι κατακέφαλα, καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰ καπνίζωνται κάτωθεν διὰ κόπρου· ἔπειτα διέταξε νὰ πυρωθῆ μία ἐσχάρα, καὶ ἐπ' αὐτῆς νὰ ἀπλωθῶσι γυμνοὶ οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ ὅποιοι ἔχοντες τὰ ὄμματα των προσηλωμένα εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος ἐνδυναμούμενοι, ἠλεγχον τὴν πονηρίαν καὶ ἀσέβειαν τοῦ Παραβάτου. Διὰ τοῦτο προσέταξεν ὁ θηριώδης καὶ ἐβαλαν σίδηρα εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος των, καὶ οὕτω τοὺς ἐξώρισεν εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἢ ὁποία εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὸ Βασίλειον τῆς Ἀλγερίας· οἱ δὲ Ἅγιοι Μάρτυρες χαίροντες διότι ἐξορίζοντο ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, ἐψαλλον ἀγαλλόμενοι· «Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ὁδοῖ, οἱ πορευόμενοι ἐν νόμῳ Κυρίου», καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Μαυριτανίαν, ἀνέβησαν ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ καὶ ἐκεῖ ἔζων μόνοι.

Οἱ δὲ ἐγγώριοι ἔλεγον εἰς αὐτοὺς, φύγετε, ἀδελφοί, ἀπὸ τοῦτον τὸν τόπον, διότι ἐν αὐτῷ κατοικεὶ φοβερός τις δράκων, ὁ ὁποῖός ἐστίν ὀλίβριος εἰς ὄσους τὸν πλησιαζούσιν· οἱ δὲ Ἅγιοι δεῖξατε, εἶπον, εἰς ἡμᾶς, τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὅποσον ὁ δράκων εὐρίσκεται, καὶ ἐκεῖνοι ἐδείξαν.

εἰς αὐτοὺς τὸ σπήλαιον μακρόθεν. Οἱ αἰόδιμοι Μάρτυρες κλίναντες τότε τὰ γόνατα εἰς τὴν γῆν, προσευχήθησαν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! παρευθὺς διεβράγη κεραυνὸς οὐρανόθεν, καὶ κατέκαυσε τὸν δράκοντα, ὁ ὁποῖος ἐπήδησε μὲν ὅπως φύγη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· κατεκάη λοιπὸν καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τῆς γῆς μετὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ ἀήρ ὅλος ἐπληρώθη δηλητηρίου. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ ἐγγύωιοι Ἕλληνας ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Τότε εἰσελθόντες οἱ Ἅγιοι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ δράκοντος, προσήυχοντο τριάκοντα ὀλοκλήρους ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν ἐλαχίστην τροφὴν ἢ πόσιν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα, δοῦλοι τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπάγετε εἰς τὴν πηλυσίον σας πέτραν· οἱ δὲ Ἅγιοι προσέξαντες εἶδον φῶς εἰς μίαν πέτραν, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐσχίσθη ἡ πέτρα εἰς δύο, καὶ ἀνέβλυσε πολὺ ὕδωρ, ἐκ τοῦ ὁποῖου πίνοντες οἱ Ἅγιοι ἐχόρτασαν, ὅθεν μὲ τὴν δύναμιν ἐκείνου ἀνεκούφισαν τὴν πείναν καὶ δίψαν, ἣν εἶχον πρότερον. Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν ὀγδόην ἡμέραν παρεκάλεσαν τὸν Θεὸν νὰ τελειώσῃ τὴν παρούσαν ζωὴν, καὶ νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὴν ἄλλην· ὁ δὲ Κύριος ἐπακούσας τῆς δεήσεώς των, παρέλαβε τὰς ψυχὰς καὶ τῶν δύο δοξαζόντων καὶ εὐλογοῦντων αὐτόν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόνωνος.

* »Κόνων Ὄσιε, εἰ πάλιν οἶδας φέρειν,
»Καὶ μισθὸν εἶχες παρὰ Κυρίου μέγαν.

Κόνων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος κατήγετο ἐκ τῆς Κιλικίας, ἐγένε δὲ Μοναχός, ἔτι πολὺ νέος ὢν, εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ καλούμενον τοῦ Πενθουκλᾶ, τὸ ὅπεσον ἦτο πλησίον εἰς τὸν Ἰορδάνην· εἶτα ἐγένε καὶ Πρεσβύτερος, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀσκήτεως. Μαθὼν δὲ ὁ τότε Ἀρχιεπίσκοπος Ἱεροσολύμων, Πέτρος ὀνόματι, τὴν θαυμαστὴν ἀσκησιν τοῦ Ὁσίου, διώρισεν αὐτόν νὰ βαπτίξῃ ὅλους ἐκείνους, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν Ἰορδάνην· ὅθεν ἔχριεν αὐτοὺς μὲ τὸ ἅγιον ἔλαιον καὶ ἐβάπτιζεν. Ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ χρίσῃ γυναῖκα τινὰ, ἐσκανδαλιζέτο ὡς ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο ἐσκέπετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Κοινόβιον· ὁσάκις δὲ ἐσυλλογιζέτο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐφαίνετο εἰς αὐτόν ὁ μακάριος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ Πρόδρομος τοῦ Κυρίου, λέγων, ὑπόμεινον, γέρων, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρύνω ἀπὸ τὸν πόλεμον.

Ἡμέραν δὲ τινὰ ἤλθε κόρη τις ἐκ τῆς Περσίας ἵνα βαπτισθῇ, ἦτο δὲ τόσον πολὺ ὠραία, ὡς τε δὲν ἠδυνήθη ὁ Ἅγιος νὰ τὴν χρίσῃ γυμνῆν, καὶ ὡς ἐκ τούτου διέμεινεν ἐκεῖ ἡ κόρη δύο ἡμέρας ἀχριστος καὶ ἀβάπτιστος. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦτο, ἐξεπλάγη διὰ τὸ σκάνδαλον τοῦ γέροντος, καὶ ἠθέλησε νὰ διορίσῃ ἐπὶ τούτῳ γυναῖκα ἵνα χρίῃ καὶ βαπτίξῃ τὰς γυναῖκας· ἀλλ' ὅμως δὲν ἦτο τοῦτο δυνατόν, εἴτε διὰ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ τόπου, εἴτε καὶ δι' ἄλλας περιστάσεις. Ὁ δὲ γέρων λαβὼν τὸ μηλωτάριόν του, ἀνεχώρησεν εἰπὼν, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν μένω εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Τότε ὑπήντησεν αὐτόν ὁ τίμιος Πρόδρομος ἐξωθεν τοῦ Κοινοβίου, καὶ λέγει εἰς αὐτόν μὲ πραεῖαν φωνήν· Ἐπίστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, καὶ ἐγὼ σὲ ἐλαφρύνω ἀπὸ τὸν πόλεμον. Ὁ δὲ Ἀββᾶς Κόνων λέγει αὐτῷ ὀργίλως, πίστευσον ὅτι δὲν ἐπιστρέφω, ἐπειδὴ πολλάκις ὑπεσχέθης νὰ μὲ ἐλαφρύνῃς, καὶ οὐδὲν ἐπραξας.

Τότε ἐκράτησεν αὐτόν ὁ Θεῖος Πρόδρομος, καὶ ἀνασύρας τὰ φορέματά του, ἐσφράγισε μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ τὰ ὑποκάτω μέρη τοῦ ὀμφαλοῦ του, καὶ εἶπε· Πίστευσόν μοι, Ἀββᾶ Κόνων, ἐγὼ ἤθελον νὰ ἔχῃς μισθὸν διὰ τὸν πόλεμον αὐτόν (1), πλὴν τώρα ἐπίστρεψον εἰς τὸ Μοναστήριόν σου καὶ πλέον μὴ ἀμφιβάλλῃς περὶ τούτου. Ὅθεν ὁ γέρων ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Κοινόβιον, καὶ τὴν ἐπισύσαν ἔχρισε καὶ ἐβάπτισε τὴν Περσίδα κόρην, χωρὶς οὐδόλως νὰ στοχασθῇ ὅτι ἦτο γυνή. Ἐζῆσε δὲ μετὰ ταῦτα ὁ Ὁσίος ἄλλα εἴκοσιν ἔτη, καὶ φθάσας εἰς

(1) Διὰ τοῦτο ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸ Γερωντικόν, νικουὺς λογισμοὺς, αὐτὸς στέφανον Μαρτυρίου λή-
ῶτι εἶπε γέρων τις, ὅτι ὁποῖος ὑποφέρει τὸν πόλεμον ψεταί παρὰ Θεοῦ.

τῆς σαρκὸς, καὶ δὲν συγκατατίθεται εἰς τοὺς πορ-

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

τὸ ἄκρον τῆς ἀπαθείας, οὕτως ὥστε ἐνομιζέτο ὅτι ἐγένινεν ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.
Μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν (1). Φιλοθέα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Κ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Λέοντος Ἐπισκόπου Κατάνης.

» Ὁ μὲν νεκρὸς, Λέοντας εἰδ' οἴου πύθη,
» Πάντως ἐροῦμεν, τοῦ προέδρου Κατάνης.
» Εἰκάδι ἀμφὶ Λέοντα χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευσαν.

Λέων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Σοφοῦ ἐν ἔτει ὡς'. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Ῥαβένης πόλεως τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν ἐνταύτῳ καὶ εὐγενῶν. Διὰ δὲ τὴν τῆς ζωῆς του καθαρότητα, διήλθεν ὄλους τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης, γενόμενος Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος· τελευταῖον δὲ, μὲ θεϊκὴν ψῆφον, ἐγένετο καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Κατάνης, ἡ ὁποία κεῖται κατὰ τὴν περίφημον νῆσον τῆς Σικελίας, ὅπου εὐρίσκεται καὶ τὸ βουνὸν τῆς Αἴτνης, τὸ ὁποῖον ἐξερεύγει φλόγας πυρὸς μέχρι τῆς σήμερον. Οὗτος λοιπὸν ὁ μακάριος, ὡς Λέων πεποιθὼς κατὰ τὸ ὄνομά του, καὶ ζῆλον ἔχων διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, ἐλαμψεν ὡς φωστὴρ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐπιμελούμενος τῶν ψυχῶν, τῶν χηρῶν ὧν προστάτης, τοὺς πτωχοὺς περηγορῶν, τὸ σκότος τῆς πλάνης διώκων, καὶ διὰ τῆς προσευχῆς του κρημνίσας χαμαὶ ἐν εἰδωλικὸν ἀγαλμα.

Οὗτος ἔκτισε καὶ Ναὸν μεγαλώτατον εἰς τὸ ὄνομα τῆς καλλιῆκου Μάρτυρος Λουκίας, τῆς ἐκ Σικελίας, μὲ ἐδικὰ του φιλοτεχνήματα (2), καὶ κατέκαυσε τὸν μάγον καὶ τερατοποιὸν Ἡλιοδῶρον. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς δὲν ἔπαυε μὲν ἐνοχλῶν ὄλους τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Χριστιανοὺς, τέρατα ποιῶν ψευδῆ καὶ φαντασιώδη, ὕστερον δὲ ἐπεχείρησε νὰ φερθῆ καὶ ἐναντίον τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τούτου ἕνεκα ὁ μακάριος οὗτος Λέων ἐκράτησε τὸν τερατοποιὸν ἐκεῖνον διὰ τεχνασμάτων παντοίων, καὶ δέσας αὐτὸν μὲ τὸ ἱερὸν ἐπιτραχήλιόν του, διέταξε νὰ ἀναφθῆ μεγάλη πυρκαϊὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως· καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐδημοσίευσεν καὶ ἐθεάτρισε πᾶσαν μαγείαν, ἣν ἐτεχνεύετο ἐκεῖνος ὁ παράφρων, θέλων νὰ ποραστήσῃ καθαρῶς εἰς ὄλους τὴν ἐδικὴν του μὲν εὐσέβειαν καὶ ἀλήθειαν, ἐκεῖνου δὲ τοῦ ἀλιτηρίου τὴν δαιμονιώδη κακοτεχνίαν, ἐμβῆκε μετὰ τοῦ Ἡλιοδῶρου ἐν μέσῳ τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ δὲν ἐξήλθεν ἐξ αὐτῆς, εἰμὴ ἀφ' οὗ κατεκῆ τελείως ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος καὶ δαίλαιος.

Τοῦτο τὸ θαῦμα ἐξέπληξεν ἅπαντας, διότι ὄχι μόνον ὁ Ἅγιος ἐμεινεν ἀφλεκτος ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀλλ' οὐδὲ εἰς τὰ ἱερά του ἀμφία ἤγγισεν διόλου ἡ φωτιά. Ὅθεν ἐπειδὴ ἡ φήμη τοῦ ταιούτου θαύματος ἐφθασεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο καὶ οἱ αὐτοκράτορες Λέων ὁ Σοφὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς του, ἀκούσαντες, ἔστειλαν καὶ ἔφεραν τὸν Ἅγιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ λαμβάνοντες τοὺς ἱεροὺς πόδας του, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ δέηται τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ αὐτῶν. Οὗτος ὁ Ἅγιος ὄχι μόνον ζῶν ἦτο μέγιστος εἰς τὰ θαύματα, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν καὶ ἐνεταφιάσθη, ἐνήργει περισσότερα θαυμάσια. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸν Νέον Παράδεισον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Σαδῶκ Ἐπισκόπου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων Ἀγίων, τὸν ἀριθμὸν ὄντων ἑκατὸν εἰκοσιοκτῶ.

» Φέρει, σὺν ὀκτῶ καὶ Σαδῶκ Ἐπισκόπω,
» Ἡ δωδεκαπλῆ Μαρτύρων δεκάς ζῆφος.

Σαδῶκ.

(1) Ὁρα αὐτῆς τὸν Βίον εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον. δεκάτην τρίτην τοῦ Δεκεμβρίου, ὅτε καὶ τὸ Συναξάριον.
(2) Αὕτη ἡ Ἁγία Λουκία ἑορτάζεται κατὰ τὴν ριον αὐτῆς γράφεται.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν εἰς τὴν Περσίαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Σαβωρίου ἐν ἔτει τλ'. ἀποκεφαλισθέντες, ἰδιότι ὠμολόγησαν τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν. Ἱστορεῖται δέ, ὅτι ὁ Ἅγιος Σαδῶκ, πρὶν ἢ συλληφθῆ καὶ μαρτυρήσῃ, εἶδε κατ' ὄναρ τὸν πρὸ αὐτοῦ Ἱερομάρτυρα Ἅγιον Συμεῶν (1), ὁ ὅποιος ἴστατο ἐφ' ὑψηλῆς κλίμακος, καὶ παρεκίνει αὐτὸν νὰ ἀναβῆ· ἐφανέρωσε δὲ μετὰ τοῦτο, ὡς φαίνεται, τὴν διὰ τοῦ Μαρτυρίου τούτου ἀνάβασιν.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βησσαρίωνος.

»Πολλῶν ἰδρώτων καὶ πόνων Βησσαρίων
»Πολλὰς θανάων εὐρηκεν ἀντιμισθίας.

Βησσαρίων.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Βησσαρίων ἐγεννήθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ δὲ ἀπεγαλακτίσθη καὶ ἔμαθε τὰ ἱερά γράμματα, πῶς ἅγιον ἔλαμψεν ἐν τῇ καρδίᾳ του· ὅθεν ἐπειδὴ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἠγάπησε πολὺ τὸν Θεόν, δὲν ἐμόλυνε παντελῶς δι' οὐδενὸς ἁμαρτήματος τὸ δοθὲν εἰς αὐτὸν νηπιόθεν Ἅγιον Βάπτισμα, ἀλλ' ἀναβάς ἐπὶ ἐρήμου τόπου, ἐκεῖ ὡς πετεινὸν καὶ οἰοῦνσι ἄσαρκος ἠγωνίζετο, οὐ γὰρ εἶχε φροντίδα οἴκου, οὐ τόπους ἐπεθύμησεν, οὐ κόρον τροφῆς, οὐ κτήσεις ἀγρῶν, οὐ βίβλων περιφορὰς, καὶ τεσσαράκοντα ἔτη ποιήσας, δὲν ἐκοιμήθη πλαγιασμένος, ἀλλ' ἢ καθήμενος, ἢ ἱστάμενος. Καταφρονήσας ὅλως λοιπὸν τὸ σῶμα ὡς φθειρόμενον, ὑπέταξεν αὐτὸ εἰς τὸ κρεῖττον, ἦτοι εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ εὗρε τὸν Θεὸν βοηθόν, τὸν ὅποιον ἐπόθησε· διότι τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐστάθη εἰς προσευχὴν ἐν μέσῳ μῆδ' ῥάμνου, ὡς στύλος ἀκίνητος, τεταμένος ἔχων τὰς χεῖράς του καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ τὴν ψυχὴν ἠνωμένην ἔχων μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀχώριστον.

Διὰ τοῦτο καὶ ἠξιώθη ὁ τρισμακάριος νὰ λάβῃ τοιαύτην χάριν παρὰ Θεοῦ, ὥστε νὰ τελεῖ οὐ τὰ τυχόντα θαυμάσια· διότι αὐτός, ὡς ὁ Προφήτης Μωϋσῆς, χαράξας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν ἀέρα, μετέβαλε τὸ ἄλμυρόν ὕδωρ τῆς θαλάσσης εἰς γλυκύτατον, καὶ μετὰ αὐτὸ παρηγόρησε τὸν μαθητὴν του καὶ τὸν ἐζωοποίησεν, ὅς τις λειποθυμισμένος ὢν ἐκ τῆς δίψης, ἔπιεν ἀπὸ τοῦ γλυκοῦ ἐκεῖνο ὕδωρ καὶ ἐχόρτασε, καθὼς καὶ ἄλλοι πίνοντες ἐξ αὐτοῦ, εὐχαρίστησαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν. Αὐτός, ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, εὐρεθείς εἰς τινα τόπον, καὶ συνομιλῶν μετὰ πολλοὺς ἀδελφούς τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ἐσταμάτησε διὰ προσευχῆς του τὸν ἥλιον, ἕως ὅτου ἐτελείωσε τὴν διδασκαλίαν του· ἐπειδὴ, βασιλεύοντος τοῦ ἡλίου, δὲν προέφθανε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, ὅπου ἠθέλην. Αὐτός, ὡς ὁ Ἥλιος, ἐν καιρῷ ἀνομβρίας νερὸν ἐξ Οὐρανοῦ κατεδίβασεν, ὅχι ὁμῶς ὡς ὁ Ἥλιος ἀπαξ, ἀλλὰ δις καὶ πολλάκις, διότι τοῦτο ἐζήτησαν ἄλλοι ἀδελφοὶ παρ' αὐτοῦ· καὶ καθὼς ὁ Ἐλισαῖος διέβη τὸν Ἰορδάνην μετὰ τὴν μελωτὴν τοῦ Ἥλιου, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οὗτος διέβη τὸν ποταμὸν Νεῖλον περὶ μετὰ τοῦ Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ὥστε μόνον οἱ πόδες του ἕως εἰς τοὺς ἀστραγάλους ἐβράχησαν. Οὗτος καὶ ἄλλα σημεῖα διάφορα ἐποίησε μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Τὸν Θεὸν λοιπὸν μέχρι τέλους θεραπεύσας, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του εἰς γῆρας βαθύ, καὶ πρὸς ὃν ἐπόθει Χριστὸν ἐξεδήμησε (2).

(1) Οὗτος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ Σελευκεῖας καὶ Κτησιφώντος Ἐπίσκοπος, τὸν ὅποιον διέβηλον οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν Σαβῶριον. Ὁρᾷ τὸν Μελέτιον τόμ. α. σελ. 313. ἐορτάζεται δὲ κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ Ἀπριλίου.

(2) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Βησσαρίωνος ἀναφέρει ὁ Εὐεργετινὸς σελ. 400. ὅπερ εἶπομεν ἀνωτέρω ἦγον ὅτι τεσσαράκοντα ἡμερονύκτια ἐστάθη εἰς ἀκανθώδεις ῥάμνους χωρὶς νὰ κοιμᾶται, ἵνα νικήσῃ τὸν ὕπνον. Ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι ὁ Ὁσίος οὗτος διήλθεν ὅλην τὴν ζωὴν του ἀταράχως καὶ ἀμερίμνως

ὡς πτηνὸν, χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ οὐδὲν πρᾶγμα γήϊνον, οὔτε βιβλίον, οὔτε φόρεμα, ἐκτὸς ἑνὸς μόνου, καὶ αὐτοῦ ἐσχισμένου· ἀλλ' οὐδὲ ἐμβαιεν ὑπὸ σκέπην, ἀλλὰ περιπατῶν εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀκατοικήτους, ἔμενε πάντοτε χωρὶς στέγην, μαχόμενος μετὰ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος καὶ μετὰ τὴν καθσιν τοῦ θέρους, καὶ ἀνώτερος γενόμενος τῶν ἀναγκῶν τοῦ σώματος. Ἐὰν δὲ ποτε τυχὸν μετέβαιεν εἰς κατοικούμενον τόπον καὶ εἰς Μοναστήριον, ἐκάθητο ἔξω τῆς θύρας καὶ ἔκλαιεν, ὡς ἂν ἠθελε ναυαγήσῃ ἐρωτώμενος δὲ, διατὶ κλαίει, ἀπεκρίνετο, ὅτι κλαίει

Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀγαθῶνος Πάπα Ῥώμης.

» Ῥώμης Ἀγαθῶν οἰκκας διευθύνας,
» Πρύμνάν ἐκρυσσε πρὸς νοητοὺς λιμένας.

Ἀγαθῶν.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ θαυματουργὸς Ἀγαθῶν κατήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας, υἱὸς ὧν γονέων εὐσεβῶν τε καὶ εὐλαβῶν, ἐν ἔτει χν'. οἱ δὲ γονεῖς του ἐμόχθησαν καὶ ἐδίδαξαν αὐτὸν ὅλην τὴν ἀγίαν καὶ θεόπνευστον Γραφήν, ἐκ τῆς ὁποίας τόσον ὠφελήθη καὶ κατενύχθη ὁ αἰοίδιμος, ὥστε, ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς του ἀπεθανον, ἐσύναξεν ὅλον τὸν πλοῦτόν των, καὶ τὸν διένειμεν αὐθημερὸν τοῖς πτωχοῖς. Μετὰ ταῦτα δὲ ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριον, καὶ ἐγένε Μοναχός· ὅθεν ὑπηρέτει τῷ Θεῷ νυχθημερὸν καὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσήχεται. Εἰς τόσῃν δὲ ἀρετῇν ἐφθασεν, ὥστε καὶ χάριν τῶν ἰαμάτων παρὰ Κυρίου ἔλαβε· καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ δὲν ζύναται νὰ κρυβῆ, διὰ τοῦτο ἐγένε καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης. Καλῶς λοιπὸν διαλάμψας εἰς τὸ τοῦ Ἐπισκόπου ἀξίωμα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κινδέου Ἐπισκόπου Ηισσιδίας.

* » Ἐκ γῆς ἐλήφθη, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐστράφη,
» Γῆς δημιουργοῦ τῇ κελεύσει, Κινδέα.

* Κινδέας.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πλωτίνου.

* » Τοῦ Κυρίου φήσαντος, ἤχθω Πλωτίνος,
» Ἄγοντες ἦγον Ἄγγελοι τὸν Πλωτίνον.

* Πλωτίνος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΑ΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις.

» Καὶ ζῶντα, Τιμόθεε, καὶ τεθνηκότα,
» Τιμᾶ Θεὸς ζώντων σε καὶ τεθνηκότων.
» Εἰκάδι Τιμόθεον πρώτη κατὰ σῆμα κάλυψε.

Τιμόθεος.

Οὗτος ὁ μακάριος Τιμόθεος ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας ἐνεδύθη τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ μετὰ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν καὶ σύντονον προσευχὴν ἐνέκρωσε τὰ σκιρτήματα τῶν παθῶν ὅθεν γενόμενος ἀπαθῆς, ἐμεινεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς του παρθένος κατὰ τε το σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, διὸ κατέστη δοχεῖον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ χάρισμα ἔλαβεν ἰαμάτων, πᾶσαν ἀσθένειαν ἰατρῶν καὶ δαίμονας ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων διώκων. Οὕτω λοιπὸν καλῶς πολιτευσάμενος, μετὰ γῆρας ἀγαθὸν πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐσταθίου Ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας τῆς μεγάλης.

* Ἦν Εὐστάθιος μέχρις ἦν ζῶν καὶ πνέων,
» Θεοῦ κατ' ἐχθρῶν εὐσταθὲς μάλα πνέων.

Εὐστάθιος.

* **Ο**ὗτος ὁ Θεὸς Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ πρώτου ἐν τοῖς

διὰ τὸν πλοῦτον τὸν ὁποῖον ἔχασε, καὶ διὰ τὴν δόξαν καὶ εὐγένειαν ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσεν. Οἱ δὲ Μοναχοὶ, ἐπειδὴ δὲν κατέπειθον αὐτὸν νὰ ἐμβῆ εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ νὰ φάγη, διὰ τοῦτο ἐδίδον ἄρτον εἰς αὐτὸν λέγοντες· Ἀάβε τοῦτον, καὶ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχασας, δυνατὸς εἶναι Θεὸς νὰ σοὶ τὰ χαρίσῃ πάλιν. Ἐκεῖνος δὲ λαμβάνων τὸν ἄρτον, ἀνεστῆναζε

λέγων, δὲν ἤξεύρω ἂν εὖρω πάλιν τὰ ἀγαθὰ, ὅσα ἔχασα, δὲν θέλω ὅμως παύσει τοῦ νὰ ζητῶ, ὅσον δύναμαι· ἐνόει δὲ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ ὧν ἐστερήθημεν διὰ τὴν παράβασιν. Ὁ δὲ Βίος αὐτοῦ πλατυτέρως συντάχθη ἤδη ὑπὸ Ὀνουφρίου Μοναχοῦ Ἰβηρίτου.

(1) Σημειώσαι, ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ἐπισκοπῆς.

Βασιλευσι τῶν Χριστιανῶν Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει τκδ΄. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Σίδης τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφῶν, ὁ δὲ Νικήτας λέγει ὅτι κατήγετο ἐκ τῆς Μακεδονίας τῆς Φιλίππου· Διδάσκαλος δὲ ὢν ὁ Ἅγιος οὗτος, ἐπεμπε μὲ τὸν λόγον τῆς σοφίας του τὰς ἀκτίνας τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Οὗτος ἦτο παρῶν καὶ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην καὶ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν ἔτει τκε΄. κρατύνων μὲν τὸ δόγμα τῆς εὐσεβείας καὶ Ὀρθοδοξίας, ἐλέγχων δὲ καὶ ἀνατρέπων τοὺς Ἀρειανούς, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τῆς μιᾶς φύσεως τῆς Ἁγίας Τριάδος τομὴν καὶ διαίρεσιν εἰσήγαγον οἱ ἄφρονες, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ κτίσμα λέγοντες, καὶ χωρίζοντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς οὐσίας καὶ τιμῆς καὶ ἀξίας τοῦ ἐμοσυίου Πατρὸς του.

Ὅθεν διὰ τὴν ἐνθεον αὐτοῦ παρρησίαν, καὶ διὰ τὸν ζῆλον ὄνπερ εἶχεν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, ἐφθόνησαν αὐτὸν Εὐσεβίος ὁ Νικομηδείας, καὶ Θεόγνις ὁ Νικαίας, καὶ Εὐσεβίος ὁ Καισαρείας, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν κοινῶν τῆς ἀρειανῆς βλασφημίας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀθείας. Ὅθεν κινήθεντες, ὅτι δῆθεν μέλλουν νὰ ὑπάγῳσιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὑπήγαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκεῖ συνῆδριον συγκροτήσαντες, καθήρεσαν τὸν Ἅγιον ἵνα δὲ φανῶσιν ὅτι μὲ εὐλογον αἰτίαν καθήρεσαν αὐτὸν, τί ἐτεχνεύθησαν οἱ πολυμήχανοι; ἔδωκαν δῶρα μεγάλα εἰς τινα πόρνην, ἔχουσαν παιδίον νεογέννητον, καὶ ἐπεισαν αὐτὴν νὰ εἴπῃ ψευδῶς, ὅτι μὲ τὸν Ἅγιον τὸ ἐγέννησεν. Ὅθεν ἐλθοῦσα ἢ πόρνη μετὰ τοῦ τέκνου τῆς εἰς τὸ ἐκείνων Συνῆδριον, ἐσυκοφάντησε τὸν Ἅγιον ὅτι ἐξ αὐτοῦ συνέλαβε καὶ ἐγέννησε τὸ παιδίον· οἱ δὲ δόλιοι ἐκεῖνοι Ἀρχιερεῖς δὲν ἐζήτησαν ἄλλας μαρτυρίας, ἀλλὰ μόνον ἐπέβαλον ὄρκον εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ ἀρκεσθέντες εἰς τοῦτο, πάραυτα προέβησαν εἰς τὴν καθαιρέσιν τοῦ Ἁγίου μονονουχί, ἀλλὰ πείθουσι καὶ τὸν Βασιλέα (τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δηλαδὴ) νὰ ἐξορίσῃ τὸν Ἅγιον (1). Ὅθεν ἐπέμφθη ὁ μακάριος Εὐστάθιος εἰς τοὺς Φιλίππους διὰ τῆς Θράκης, καὶ ἐκεῖ ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του.

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἑκατὸν ἐτῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Βασιλέως Ζήνωνος, ἐν ἔτει υοζ΄. ἀνεκομίσθη τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον, καὶ ἐπέμφθη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Τότε ὅλον τὸ πλῆθος ὠρμησεν ἐκτὸς τῆς πόλεως ἕως δεκαοκτῶ μιλία, καὶ ὑπεδέχθη αὐτὸ εὐλαβῶς μὲ ὕμνους καὶ φῶτα καὶ θυμιάματα. Τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐτίμησε μὲ ἐγκώμιον καὶ ὁ Θεὸς Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἢ ὅποια ἐσυκοφάντησε τὸν μέγαν τοῦτον Εὐστάθιον, ἔπεσεν εἰς χαλεπὴν ἀσθένειαν, διὸ ὠμολόγησε μὲν, ὅτι ἀδίκως διέβλε καὶ ἐσυκοφάντησε τὸν Ἅγιον, ἐφανέρωσε δὲ καὶ τὰ ὄνόματα τῶν ἀρειανῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι τὴν κατέπεισαν διὰ χρημάτων νὰ εἴπῃ κατὰ τοῦ Ἁγίου τὴν συκοφαντίαν ταύτην καὶ νὰ ὀρκισθῇ παραφρόνως· εἶπε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ νεογέννητον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ συνέλαβε μεθ' ἑνὸς χαλκῆως, ὀνομαζομένου Εὐσταθίου (2).

τοῦ Πάπα Ἀγάθωνος συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμενικὴ ἕκτη Σύνοδος κατὰ Μονοθελητῶν, ἐν ἔτει ἠ80. ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀγάθωνος ἦσαν ἐξάρχοντες ἐν τῇ Συνόδῳ ἐκείνῃ Θεόδωρος καὶ Σέργιος οἱ Πρεσβύτεροι, σὺν Ἰωάννῃ Διακόνῳ.

(1) Ὅρα ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι τοῦ Συναξαρίου τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου, κατὰ τὴν δευτέραν Ματοῦ, τὴν ἀπολογίαν ἢ κάμνει ὁ Θεοδώριτος διὰ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δηλαδὴ, ὅτι ἀπατηθεὶς ἐξώρισε τοῦτον τὸν Ἅγιον καὶ ἄλλους.

(2) Παρ' ἄλλοις συντομώτερα γράφεται τὸ Συναξαρίον τοῦ Ἁγίου τούτου Εὐσταθίου. Ὅτι δηλ. αὐτὸς ἦτο πρῶτον Βεβρόϊας τῆς ἐν Συρίᾳ Ἐπίσκοπος, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀντιόχειας ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς πρώτης Συνόδου, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Νικήτας, εἰς τὴν ὁποίαν παρῶν, τὸν πανηγυ-

ρικὸν λόγον ἐξεφώνησεν εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον· καὶ ὅτι οἱ ἀνωτέρω Ἀρειανοὶ τρεῖς Ἐπίσκοποι δσινὰς συκοφαντίας συνέβραψαν κατ' αὐτοῦ, ἦτοι ὅτι ἦτο προστάτης τοῦ Σαβελλίου, ὅτι ἐφωράθη πόρνος, καὶ ὅτι κατεφρόνισε τὴν Βασιλίδαν, τὴν μακαρίαν δηλ. Ἐλένην, τὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τότε διατρίβουσαν, καὶ οὕτω καθήρεσαν αὐτόν. Εἰς τούτους δὲ πείσθεις ὁ Βασιλεὺς, τὸν ἐξώρισε διὰ τῆς Θράκης εἰς τὴν Τραϊανούπολιν, κατὰ τὸν Θεοδώριτον καὶ Ἱερώνυμον, (ἢ ὅποια εὐρίσκεται εἰς τὴν παράθαλασσίαν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Τράνι κοινῶς ὀνομαζομένη) περὶ τὸ 329. ἢ 330. ἐκεῖ δὲ διεληθὼν ὁ Ἅγιος ἕτη τριάκοντα, μετέβη πρὸς Κύριον περὶ τὸ 360. ἔτος. Σημείωσαι, ὅτι Μιχαὴλ ὁ Σύγγελλος, τὸν Ἅγιον Εὐστάθιον τοῦτον ὀνομάζει κορυφαῖον τῶν ἐν Νικαίᾳ Πατέρων, ὁ δὲ Χρυσόστομος ἐγκώ-

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Ἀμάστριδος.

» Ὁ Γεώργιος καὶ λιπὼν τὸ σαρκίον,

Γεώργιος.

» Πολλοὶς γεωργεῖ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἦτον υἱὸς εὐσεβῶν γονέων, Θεοδοσίου καὶ Μεγεθοῦς ὀνομαζομένων, οἱ ὁποῖοι κατήγοντο ἐκ τῆς Κρώμνης, ἣ τις εἶναι πόλις περὶ τὴν Ἀμάστριδα, εὐρισκομένη ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Ἐπειδὴ δὲ οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου τούτου ἔμενον ἀτεκνοὶ, παρεκάλουν τὸν Θεὸν διὰ προσευχῆς καὶ νηστείας νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς καρπὸν κοιλίας, τὸ ὅποιον καὶ ἔγινε· διότι μεθεὶς φωνὴν ἔμαθον καὶ τὴν σύλληψιν καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης, τὸ ὅποιον ἔμελλε νὰ λάβῃ ὁ ἐξ αὐτῶν μέλλων γεννηθῆναι υἱὸς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ γήρατός των, ὁ Γεώργιος οὗτος δηλαδή. Ὄταν δὲ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ ἀπεγαλακτίσθη, τὰ μὲν ἡθονικά καὶ πρόσκαιρα τῆς νεότητος πράγματα τελειῶς ἀπέβαλε, τὰ δὲ μέλλοντα ἀγαθὰ ὀλοκαρδίως ἐπόθησε· δὲν ἡμέλει δὲ καὶ τὰ μαθήματα, τὰ τε Θεῖα καὶ τὰ ἀνθρώπινα. Ὄθεν οἱ γονεῖς βλέποντες τὰς τοιαύτας ἀρετὰς τοῦ τέκνου των, ἔχαιρον καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἀρκούντως ἐξεπαιδεύθη ὁ Ἅγιος, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ μετέβη εἰς τὸ ὄρος τῆς Συρικῆς, ἐνθα εὐρῶν τίμιον γέροντα, λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν· ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέρον αὐτοῦ ἀπέθανεν, ὑπῆγεν εἰς τὴν Βόνιτζαν, ἣ ὅποια εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐν τῇ Ἠπειρῷ Ἀκαρνανίᾳ, πλησίον τοῦ Ξερσμέρου, καὶ ἐκεῖ ὁ αἰσίδιμος ἐταλαιπώρει ἑαυτὸν διὰ πάσης σκληραγωγίας καὶ ἀσκήσεως. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Ἀμάστριδος ἐτελεύτησεν, ἀνεδιβάσθη, καίτοι ἀκουσίως, ὁ Ὁσιος οὗτος εἰς τὸν θρόνον ἐκείνης, ὡς λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, μετὰ τὴν ψῆφον τοῦ Θεοῦ, καὶ μετὰ τὴν συμφωνίαν τῶν Ἱερῶν.

Χειροτονηθεὶς δὲ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀμάστριδος. Ὄθεν ὅλα ὁμοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιμελοῦντο καὶ ἐσπουδάζοντο, διατάξεις τῶν ἱερῶν, στολισμοὶ τοῦ Ἁγίου Βήματος, καταστάσεις τοῦ ἱερατικοῦ τάγματος, προστασίαι τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, πτωχοτροφίαι, χρεῶν ἐκκοπή καὶ ἐλευθερίαι, καὶ πρὸ πάντων ἐσπουδάζεται, ὑπ' αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια καὶ ὀρθοδοξία. Πρὸς τούτοις δὲ ἐβλεπέ τις εἰς τὴν Ἀμάστριδα νὰ τελῶνται παρὰ τοῦ Ἁγίου τούτου θαύματα διάφορα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς διεληθὼν τὴν ζωὴν του ὁ τρισμακάριστος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, παραδούς εἰς αὐτὸν ἐν εἰρήνῃ τὸ πνευμά του.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Χριστοῦ τέθηκας ὁ σχολαστικὸς θύτης,

Ἰωάννης.

» Καὶ τῶν μακρῶν σου νῦν σχολὴν ἄγεις πόνων (1).

Ὁ Ἅγιος Ζαχαρίας ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

μιον ἔπλαξεν εἰς αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Σοφός τις ἀνὴρ καὶ φιλοσοφεῖν εἰδώς» (σώζεται ἐν τῷ πέμπτῳ τόμ. τῆς ἐν Ἐτόνῃ ἐκδόσεως.)

(1) Ὁ Ἰωάννης οὗτος ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν ἐχρημάτισε μὲν πρότερον Πρεσβύτερος Ἀντιοχείας, ὕστερον δὲ, εὐρισκόμενος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀποκριτάριος τοῦ Ἀναστασίου Ἀντιοχείας, κατὰ τὸν Ζωναράν, ἔγινε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, μετὰ τὸ ἐξορισθῆναι τὸν Πατριάρχην Εὐτύχιον. Οὗτος ὁ Ἰωάννης, κατὰ μὲν τὸν Δοσίθεον (σελ. 514. τῆς Δωδεκαβίβλου), ἄλλος εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀντιοχέα Ἰωάννην, κατ' ἄλλους δὲ, ὁ αὐτός ἐστιν. Οὗτος ἔχει καὶ βιβλίον Νομοκάνονος, περὶ τοῦ ὁποίου ὄρα τὸν Δοσίθεον σελ. 514. τῆς Δωδεκαβίβλου. Ὁ δὲ Μελέτιος λέγει, ὅτι οὗτος διή-

ρεσε τοὺς Κανόνας εἰς τίτλους πενήκοντα. Τὸ δὲ Νομοκάνονον αὐτοῦ σώζεται ἐν τῇ Βατικανῇ (τῇ ἐν Ῥώμῃ) βιβλιοθήκῃ, ὡς μαρτυρεῖ Νικόλαος ὁ Ἀλαμάνος ἐν τοῖς σημειώμασι τῆς ἀποξέητου Ἱστορίας τοῦ Προκοπίου. Ὁ Ἰωάννης δὲ οὗτος ἐπατριάρχευσεν ἔτη ἕνδεκα καὶ μῆνας τινὰς, καὶ ἐτελεύτησεν ἐν ἔτει φοῶ'. Μετ' αὐτὸν δὲ ἔγινεν ὁ Εὐτύχιος Πατριάρχης δις, ἀνακληθεὶς ἐκ τῆς ἐξορίας. Καὶ ὄρα εἰς τὴν δευτέραν τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ εἰς τὴν ἕκτην τοῦ Ἀπριλίου.

(2) Ὁ Ζαχαρίας οὗτος κατὰ μὲν τὸν Ζωναράν ἐπατριάρχευσεν εἰκοσιπέντε ἔτη μετὰ τὸν Ἰσαάκιον, κατὰ δὲ τὸν Ἅγιον Νικηφόρον ἔτη εἰκοσιδύο, καὶ ἔγινεν ἀντ' αὐτοῦ ὁ Μόδεστος, ὄρα σελ. 517. τῆς Δωδεκαβίβλου. Ἐπατριάρχευσεν δὲ οὗτος ἐπὶ Ἡρα-

» Μακάριος εἰ καὶ θανὼν, Ζαχαρία,
» Ζαχαρία πρόεδρε γῆς μακαρίας (1).

Ζαχαρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΒ'. Μνήμη τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου εὐρεθέντων Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ἀποστόλων, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρκαδίου.

» Φανέντες ἐκ γῆς Μάρτυρες κεκρυμμένοι,
» Ἄφρουσι πᾶσαν ἐκ προσώπου γῆς βλάβην.

Μάρτυρες
φανερούμενοι.

* » Εἰκάδα δευτέρην ἀνά σεπτὰ φάνη χθονὸς ὄσα.

Οταν ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Θωμᾶς ἦτον εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἔτει τιέ. (2) τότε εὐρέθησαν τὰ τίμια Λειψάνα Ἀγίων τινῶν Μαρτύρων κεκρυμμένα ὑποκάτω εἰς τὴν γῆν, τὰ ὅποια παρευθὺς ἀνεκομίσθησαν ὑπ' αὐτοῦ εὐλαβῶς τε καὶ σεβασμῶς, μετὰ μεγάλης συβρότης λαοῦ· ὅτε καὶ διάφοροι ἀσθένειαι ἐθεραπεύθησαν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πολλῶν ἐτῶν, ἀπεκαλύφθη ἐκ Θεοῦ εἰς κληρικόν τινα καὶ καλλιγράφον, ἔτι εἰς τὸν ἴδιον τόπον ἐκεῖνον τὸν καλούμενον Εὐγενίου εὐρίσκονται κεκρυμμένα καὶ τὰ ἅγια Λειψάνα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Θεὸς Ἀπόστολος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων· « Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τοὺς συγγενεῖς μου καὶ συναιχμαλώτους μου, οἳ ἂν εἰσὶν ἐπίσημοι ἐν τοῖς Ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονόσαν ἐν Χριστῷ. » (Ῥωμ. ις'. 7.) (3)

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἀθανασίου ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

» Ἀθανάσιος, ὀρέμμα Παυλοπετρίου,
» Ἀποστόλοις σύνεστι Παύλῳ καὶ Πέτρῳ.

Ἀθανάσιος.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ εὐλαβῶν καὶ πλουσιωτάτων γονέων, ἐπειδὴ δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐγένινεν εὐλαβῆς, ἠγάπησε νὰ ἐνδυθῆ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ μεταβάς εἰς τὰ μέρη τοῦ πορθμοῦ τῆς Νικομηδείας, ἐκεῖ ἐγένινε Μοναχὸς ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ· τόσον δὲ ὑψώθη ὁ αἰδίδιμος μὲ τὰς ἀρετὰς, καὶ τόσον διεδόθη ἡ φήμη του, ὥστε ἐγένινε καὶ εἰς τοὺς Βασιλεῖς γινώριμος. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ εἰκονομάχου (4), διαβληθεὶς ὅτι σέβεται τὰς ἀχράντους Εἰκόνας, ἔλαβε διαφόρους βασάνους, καὶ ἐδοκίμασε πικροτάτας ἐξορίας καὶ θλίψεις· ὅθεν μένων στερεὸς, καὶ ἕως τέλους διατηρῶν τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀπῆλθε χαίρων πρὸς Κύριον.

Ἡ Ἀγία Μάρτυς Ἀνθοῦσα καὶ οἱ δώδεκα αὐτῆς οἰκέται ξίφει τελειοῦνται.

» Εὐνοὺς ἐφεῦρες, Ἀνθοῦσα, τοὺς οἰκέτας,
» Ξίφει θανούσῃ συνθανόντας σοὶ ξίφει.

Ἀνθοῦσα.

Οἰκέται ιβ'.

κλείου Βασιλέως ἐν ἔτει 610. κατὰ τὸν Μελέτιον, καὶ αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τοῦ Χοσρόου, πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ μετὰ τοῦ νικητοῦ τῶν Περσῶν Ἡρακλείου, ὅτε καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀνεκαινίσθη, καὶ ὁ αἰχμαλωτισθεὶς τίμιος Σταυρὸς μετακομισθεὶς, ὑψώθη ὑπὸ τῶν χειρῶν τοῦ αὐτοῦ Ζαχαρίου.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Μαυρικίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐβδομήκοντα Μαρτύρων ἐν τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ Δεκεμβρίου.

(2) Ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀρκαδίου, οὕτω χρονο-

λογεῖ τὴν εὑρεσιν τῶν Λειψάνων τούτων ὁ προσθέσας τὰς χρονολογίας ἐν τῷ Ὁρολογίῳ. Ὁ δὲ Μελέτιος ἐκτείνει τὰ ἔτη, διότι ἀναφέρει τὸν Κωνσταντινουπόλεως Θωμᾶν τὸν πρῶτον, λέγει, ὅτι ἦτο Πατριάρχης ἐν ἔτει 607. ἀναφέρει δὲ καὶ τὸν δεῦτερον Θωμᾶν τὸν Κωνσταντινουπόλεως, λέγει ὅτι ἦτον ἐν ἔτει 636.

(3) Ὁ Ἀνδρόνικος καὶ Ἰουνία ἐορτάζονται εἰς τὰς δεκαεπτὰ τοῦ Μῆνου ὁ δὲ Ἀνδρόνικος ἐορτάζεται καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουλίου μετ' ἄλλων Ἀποστόλων.

(4) Ἰσως οὗτος εἶναι Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ βασιλεύσας ἐν ἔτει 813.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Συνετός ξίφει τελειοῦται.

»Ψάλλει Συνετός καὶ καταθνήσκει ξίφει·

Συνετός.

»Βλέπων ἀσυνετοῦντας ἐξετηκόμην.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Θαλασσίου καὶ Λιμναίου.

»Λιμὴν Λιμναίων καὶ Θαλάσσιον φέρει,

Θαλάσσιος.

»Ὡσπερ θάλασσαν ἐκφυγόντας τὸν βίον.

Λιμναῖος.

Εκ τῶν δύο τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Θαλάσσιος ἐκτίσεν ἀσκητήριον ἐπὶ μικροῦ ὄρους χωρίου τινός τῆς Κύρου, Τιλλίμας ὀνομαζομένου, καὶ ὑπερέβαλεν ὅλους τοὺς τότε Ὁσίους, κατὰ τὴν ἀπλότητα τοῦ ἤθους καὶ κατὰ τὸ ταπεινὸν φρόνημα· ὁ δὲ Λιμναῖος, καὶ αὐτὸς ὑπεραγαπῶν τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ὑπῆγε πρὸς τὸν ἀνωτέρω μέγαν Θαλάσσιον, ὅταν ἦτο πολὺ νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ διδασκείας παρ' αὐτοῦ τὰ τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας μαθήματα, ὑπῆγεν ὕστερον πρὸς τὸν ἀοίδιμον Ὁσίον Μάρωνα, ὁ ὁποῖος ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ παρόντος Φεβρουαρίου. Τούτου λοιπὸν τοῦ Μάρωνος μιμηθεὶς τὴν ζωὴν ὁ Θεῖος Λιμναῖος, ἠγάπησε νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν του χωρὶς στέγην καὶ σκέπασμα· ὅθεν ἀναβάς ἐπὶ κερυφῆς ὄρους τινός, εὐρισκομένης ἐπὶ ἐνός χωρίου ὀνομαζομένου Τάργαλα, ἐκεῖ ἔζη ἀσκητικῶς, χωρὶς νὰ κτίσῃ καλύβην, ἀλλὰ μόνον περιέφραξεν ἑαυτὸν μὲ περιτείχισμα ἐκ ξηρολίθων, τὸ ὁποῖον εἶχε στέγην τὸν Οὐρανόν.

Ἐκ τῶν τοιούτων λοιπὸν ἀγῶνων ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ ὁ μακάριος νὰ διώκῃ δαιμόνια καὶ νὰ ἰατρεύῃ ἀσθενείας. Περιπατῶν δὲ ποτε, ἐδαγκάσθη ὑπὸ ὄφρα, ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του ἐμεινεν ἀβλαβής, καὶ ἐλυτρώθη ἐκ τοῦ θανάτου (1)· ἄλλοτε δὲ προσβληθεὶς ὑπὸ κωλικῆς (ἡ ὁποία εἶναι πάθος τῆς κοιλίας δεινὸν καὶ δυσκολοιάτρευτον, ἦτοι ὁ κοινῶς λεγόμενος κώλικας), ἔλαβε τὴν ὑγίαν του μὲ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ Θεοῦ ὀνόματος. Οὗτος ὁ Ὁσίος συναθροίσας ὅλους τοὺς τυφλοὺς ὅσοι ἠναγκάζοντο νὰ ζητῶσιν ἐλεημοσύνην, καὶ κτίσας τόσα κελλία, ὅσοι ἦσαν καὶ οἱ τυφλοὶ, ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν κελλίων, αὐτὸς δὲ τοῖς ἐχορήγει τὴν ἀναγκαίαν τροφήν, τὴν ὁποίαν ὠκονόμει ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς, ὅσοι προσήρχοντο εἰς αὐτὸν χάριν εὐλογίας. Ἐν διαστήματι λοιπὸν τριακονταοκτῶ ἐτῶν, ἀσκεπῆς βιώσας ὁ ἀοίδιμος, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βαραδάτου.

»Ἐν γῆ νεκρώσας, ὡς λέγει Παῦλος, μέλη,

Βαραδάτος.

»Ζωῆς μετέσχεν ἐν Πόλῳ Βαραδάτος.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Ἀντιοχείας, ἐπειδὴ δὲ ἠγάπησε τὴν ἐρημικὴν καὶ φιλόσοφον ζωὴν, πρῶτον μὲν ἐκλείσθη ἐντὸς μικροῦ κελλίου, ἐκεῖθεν δὲ ὑπῆγεν εἰς μίαν ράχιν ὑψηλότεραν, καὶ κατασκευάσας ἐκ ξύλων κιβώτιον μικρότατον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχώρει οὐδὲ αὐτὸ τὸ σῶμά του, ἠναγκάζετο ὁ ἀοίδιμος νὰ κύπτῃ πάντοτε, ἐπειδὴ τὸ κιβώτιον δὲν εἶχεν ὕψος σύμμετρον μὲ τὸ μέγεθος τοῦ σώματός του, οὐδὲ ἦτο συνηρμοσμένον καλῶς διὰ σανίδων, ἀλλὰ ἦτο καὶ χαμηλόν, καὶ ὅμοιον μὲ τὰς ἀνοικτὰς κιγκλίδας· ὅθεν οὔτε ὑπὸ τῆς βλάβης τῆς βροχῆς ἔμεινεν ἐλεύθερος, οὔτε ὑπὸ τῆς φλογὸς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἐβλάπτετο ὁ

(1) Τούτων τῶν δύο Ὁσίων τοὺς βίους συνέγραψεν ὁ Κύρου Θεοδώριτος, ἐν ἀριθμῶ εἰκοστῶ δευτέρῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους συντηρήσθη καὶ τὸ συναξάριον τοῦτο. Προστίθῃσι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι ὁ ὄφρις ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐδάγκασε τὸν Ὁσίον τοῦτον, ἦτον ἐχιδνα δαγκάσασα αὐτὸν εἰς τὸν πῶδα πλέον ἢ δεκάκις. Μικροῦς δὲ πόνους ὁ Ὁσίος δοκιμάζων ἀπὸ τὰ δαγκάματα τῆς ἐχιδνῆς,

δὲν ἠθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τέχνην ἰατρικὴν, ἀλλὰ μὲ μόνην τὴν σφραγίδά τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ μὲ τὴν προσευχὴν, καὶ μὲ τὴν ἐπικάλεισιν τοῦ Θεοῦ ὀνόματος ἰατρεύθη. Προστίθῃσι δὲ καὶ ταῦτα· «Ὅτι ὁ τῶν ὄλων Θεὸς εἶπασε κατὰ τοῦ ἱεροῦ σώματος ὅτι ὁ θηρίον ἐκεῖνο λυτῆσαι, ἵνα γυμνῆν ἅπασιν τῆς Θεῖας ἐκείνης ψυχῆς ἐπιδείξῃται τὴν καρτερίαν.»

μοίως ἐβλάπτετο. Ἀφ' οὗ δὲ ἐζῆσε τοιαύτην τεταλαιπωρημένην ζωὴν ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κιβωτίου, πεισθεὶς εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ τότε μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κυρίου Θεοδοῦτου. Πλὴν ἂν καὶ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, ἴστατο ὁμως ἀδιακόπως ἐκτεινὼν τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ δοξολογῶν μὲν τὸν τῶν ὅλων Θεόν, κεκαλυμμένον δὲ ἔχων ὅλον τὸ σῶμά του μὲ χιτῶνα δερμάτινον, καὶ μόνον εἰς τὴν ρίνα καὶ εἰς τὸ στόμα του ἀφήκε μικρὰν τρύπαν ἵνα ἐκεῖθεν ἀναπνέῃ τὸν κοινὸν τοῦτον ἀέρα. Ταύτας δὲ ὅλας τὰς κακουχίας ὑπέμεινεν ὁ ἀοιδίμος, μὴ δύνοντι δὲν εἶχε σῶμα ὑγιεινόν, ἀλλὰ ἀσθενὲς καὶ ἀβρῶστον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁμως ἔρωτος καὶ ὑπὸ ζεούσης προθυμίας πυρπολούμενος, ἐβίαζε τὸ σῶμά του νὰ κοπιᾷ εἰς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἐδύνατο νὰ κοπιᾷ. καίτοι δὲ εὐρίσκετο εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ἀρετῆς, εἶχεν ὁμως φρόνημα ταπεινόν, διότι ἤξευρεν ὡς φρόνιμος, πόσῃ βλάβῃ προξενεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ὑπερήφανον φρόνημα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον διελθὼν τὴν ζωὴν του ὁ τρισμακάριστος, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τελεσφόρου (2).

» Ἦνεγκε καρπὸν τῇ τομῇ Τελεσφόρος,
» Τελεσφορήσας εὐγενῆς οἶα σπῆρος.

Τελεσφόρος.

* Ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος Πάπας Ῥώμης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Ἀρχιερεὺς Βλάσιος ὠράθη μέγας,
» Κόσμος πεφηνῶς μᾶλλον αὐτὸς τῷ θρόνῳ.

* Βλάσιος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Πολυκάρπου Ἐπισκόπου Σμύρνης.

» Σοὶ Πολύκαρπος ὠλοκαυτώθη, Λόγε,
» Καρπὸν πολὺν δὸς ἐκ πυρὸς ζενοτρόπως.
» Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ κατὰ φλόξ Πολύκαρπον ἔκαυσεν.

Πολύκαρπος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Θεολόγῳ καὶ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ μετὰ τοῦ Θεοφύρου Ἰγνατίου, ἔγινε δὲ Σμύρνης Ἐπίσκοπος μετὰ τὸν Ἅγιον Βουκόλον, ὁ ὁποῖος ἐπροφήτευσεν διὰ τὴν Ἀρχιερωσύνην τὴν ὁποῖαν ἐμελλεν οὗτος νὰ λάβῃ. Ὄταν δὲ ἐκίνησε διωγμὸν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν ὁ ἀσεβὴς Δέκιος (3) ἐν ἔτει ρμγ'. συνελήφθη καὶ ὁ Θεὸς οὗτος Πολύκαρπος, καὶ προσεφέρθη εἰς τὸν Ἀνθύπατον (ἦτοι τὸν δεῦτερον ὄντα τοῦ Ὑπάτου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νῦν

(1) Καὶ τούτου τοῦ Ὄσιου τὸν Βίον συνέγραψεν ὁ Κύριος Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ἐβδόμῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐκ τοῦ ὁποῦ συνηρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο. Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος καὶ ταῦτα, ὅτι ὁ Ὄσιος οὗτος συνέσει κεκοσμημένος, ἀριστα καὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐποιεῖτο, καὶ ἐσυλλογίζετο ἐνίοτε τῶν τοῦ Ἀριστοτελικοῦ λαβυρίνθου ἀνεγνωκότων ἀμεινόν τε καὶ δυνατώτερον.

(2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται, ὅτι ὁ Τελεσφόρος οὗτος ἦτο Πάπας Ῥώμης, ἀλλὰ καὶ ὁ Μελέτιος τοῦτο τὸ ἴδιον λέγει (σελ. 199. τοῦ α. τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορ.) Ἐπεστάτησε δὲ οὗτος ὁ Τελεσφόρος ἔτη ἑνδεκα ἐν τῇ Ῥωμαίων Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος τοῦ Μαρτυρίου, ὡς λέγει ὁ Εἰρηναῖος ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς αὐτοκρατε-

ρίας τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ Πίου, τουτέστι τοῦ Εὐσεβοῦς, ἦτοι ἐν ἔτει 139.

(3) Οὐχὶ ὁ Δέκιος, ἀλλ' ὁ Ἀντωνίνος οὗτός ἐστιν, ὃς τις καὶ Πίος, ἦτοι εὐσεβὴς, ὠνομάζετο, καθὼς καὶ ἐν τῷ Ἐρολογίῳ Ἀντωνίνος γράφεται καὶ οὐχὶ Δέκιος, διότι ὁ μὲν Ἀντωνίνος ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει 139. ὁ δὲ Δέκιος ἐν ἔτει 250. Ἐπὶ τῆς Ἀρχιερατείας δὲ τοῦ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Ἀντωνίνου ὄντος Ἀνικητοῦ Πάπκα Ῥώμης, ὑπῆγεν ὁ Πολύκαρπος οὗτος εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ συνδιέλεχθη περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ὡς ἱστορεῖ ὁ Εἰρηναῖος (βιβλίῳ γ'. κεφ. γ'. κατὰ αἰρέσεων) μὴ συμφωνήσας δὲ τῷ Ῥώμης διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, ὡς λέγει ὁ Βαρώνιος καὶ ἄλλοι ἱστορικοί. (Ὅρα σελ. 199. τοῦ α. τόμ. τοῦ Μελετίου.)

τουρκιστί λεγόμενος Καϊμακάμης), και ὁμολογήσας παρῆσιν τὸν Χριστὸν, ἐτελείωσε διὰ πυρὸς τὸ Μαρτύριον, και οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἔλαβε και τὴν χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Κυρίου· ὄθεν πρὸ τοῦ μὲν νὰ γίνῃ Ἄρχιερεὺς, διὰ προσευχῆς του ἐπλήρωσε σίτου τὰς ἀποθήκας τῆς ἀναθρεψάσης αὐτὸν γυναικὸς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκκενώσει πρότερον διὰ τὰς χρείας τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἐγίνεν Ἄρχιερεὺς, ἐκράτησε τὴν ὁρμὴν πυρκαϊᾶς, και διὰ προσευχῆς του ἔφερε βροχὴν εἰς τὴν γῆν ἐν καιρῷ ἀνομβρίας, και πάλιν ἐμπόδισε τὴν ἀμετρίαν και ὑπερβολὴν τῆς βροχῆς. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον (2). Τὸν δὲ ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστῆς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ», σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων και ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Ἰωάννου, Μωϋσέως, Ἀντιόχου και Ἀντωνίνου.

- Σύνταγμα τετράριθμον ἀνδρῶν τιμίων,
- Συντάσσεται σοι (Χριστὲ δηλαδὴ) και μεθίσταται βίου.

Ἰωάννης.
Μωϋσῆς.
Ἀντιόχος.
Ἀντωνῖνος.

✱ **Ε**κ τῶν τεσσάρων τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Ἰωάννης ἐγίνε μαθητῆς και γνώριμος τοῦ Ὁσίου Λιμναίου, ὁ ὁποῖος ἠσκήτευσεν εἰς τὸ ὄρος ὄπερ πλησιάζει εἰς τὴν κώμην Τάργαλα, καθὼς προείπομεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ παρόντος μηνός. Οὗτος λοιπὸν μεταβάς εἰς βάρηνην τινὰ ψυχροτάτην (διότι ἔκειτο εἰς τὸ βόρειον μέρος), ἐκεῖ διήλθεν εικοσιπέντε ἔτη ἀσκεπῆς και ἀστεγος· ἡ τροφή του ἦτον ἄρτος και ἄλας, ἐφόρει ἐνδυμα ὑφασμένον μὲ τρίχας αἰγῶν, εἶχε δὲ τὸ σῶμά του δεδεμένον μὲ βαρύτατα αἰδηρα, ὑπὸ τῶν ὁποίων καταβαρυνόμενος, και ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καταφλεγόμενος, δὲν ἠθέλησέ ποτε νὰ λάβῃ ὁ γενναῖος ἀγωνιστῆς οὐδεμίαν ἀνεσιν και παρηγορίαν εἰς τὰς κακοπαθείας ταύτας. Ὅθεν και τὴν ἀμυγδαλέαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐφότευσε εἰς γνώριμός του πλησίον τῆς κλίνης του, και ἡ ὁποία μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἐγίνε σκιερὸν δένδρον, και αὐτὴν, λέγω, διέταξε και τὴν ἐκοφαν, ἵνα μὴ ἀπολαμβάνῃ ἐκ

(1) Ὁ Ἀποστολικὸς οὗτος ἀνὴρ Πολύκαρπος, δεινοπαθῶν και λυπούμενος διὰ τοὺς ἐπὶ τοῦ καιροῦ του ἀσεβεῖς και εἰδωλολάτρας, ἔλεγε τὸ ἀξιωμακρόν του τούτο λόγιον· «Ὡ Θεέ μου, εἰς τίνα μὲ καιρὸν διέτηρησας!» Περὶ τούτου τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου ἐβόων τὰ πλήθη τῶν Ἰουδαίων και τῶν ἐθνῶν· «Οὗτός ἐστιν ὁ τῆς Ἀσίας διδάσκαλος, ὁ Πατὴρ τῶν Χριστιανῶν.» Τοῦτον ὁ Εὐσέβιος καλεῖ Ἀποστολικὸν και προφητικὸν ἀνδρα, και χαρακτηῖρα τῆς Πίσσεως και τῆς ἀληθείας (βιβλίω δ' κεφ. ιδ' ιε.) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸ βιβλίον, τὸ καλούμενον Νέον Ἄθος Χαρίτων, και ταῦτα τὰ ἀξιόλογα γράφονται περὶ τῆς σταθερότητος τοῦ Ἁγίου τούτου Πολυκάρπου, ἡγουν ὅτι οὗτος παρέστη ἐμπροσθεν τοῦ Ἀνθυπάτου, ὅς τις μὲλανότι ἐζήτηε νὰ τὸν θανατώσῃ ὡς πταίστην, βλέπων ὁμοῦς τὴν γηραλέαν και σεβασμίαν ἡλικίαν και πολιάν του, και ἀκούων τὴν κἀλὴν φήμην τῆς ἐναρέτου πολιτείας του, τὸσον πολὺ τὸν ἠγάπησεν, ὥστε ἐπεθύμει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκ τοῦ θανάτου και νὰ τῷ φυλάξῃ τὴν ζωὴν· ὄθεν εἶπεν εἰς αὐτὸν ἐπὶ τέλους, νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ μόνον ἅπαξ, ὅχι μὲ τὴν καρδίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν γλῶσσαν, και ἂν τοῦτο πράξῃ, εὐθὺς θέλει τὸν

στεῖλῃ εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του, ὅχι μόνον ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑβρεως, ἀλλὰ και μετὰ πολλῶν χαρισμάτων. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν διαβολικὸν λόγον ἐφοβήθη και ἐτρόμαξεν ὁ σεβάσμιος γέρων, εἶτα ὑφόνων τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν, εἶπαι, ἀπεκρίθη, ὀγδοηκονταεξ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐγὼ ὑπηρετῶ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον κύριόν μου, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὅς τις δέν μοι προὔξεν οὐδεμίαν λύπην εἰς τὸ τὸσον διάστημα τῆς ζωῆς μου, μάλιστα δὲ μοι ἐχάρισε μυρίας εὐεργεσίας· πῶς λοιπὸν σὺ θέλεις τῶρα νὰ ὑβρίσω ἐγὼ τοιοῦτον ἀγαθὸν και εὐεργετικώτατόν μου αὐθέντην; μὴ μοι γένοιτο τοῦτο πῶποτε! Οὐ μόνον δὲ οἱ λόγοι του ἦσαν τοσοῦτον σταθεροὶ και γενναῖοι, ἀλλὰ και τὰ ἔργα του ὑπῆρξαν σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους, διότι ὄταν ἀνήφθη ἡ πυρκαϊᾶ, και ἀπεφασίσθη νὰ ῥιφθῇ ἐν αὐτῇ, ὁ γενναῖος τῆς εὐσεβείας ἀγωνιστῆς, ὄλος χαίρων και ἀγαλλόμενος, μόνος ἔλυσε τὰ ὑποδήματά του, μόνος ἐξέβαλε τὸ ἐπανωφόριόν του, και μόνος ἀναβαίνων ἐπὶ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐξηπλώθη ἡσύχως, ὅχι ὡς πταίστης ἵνα ἀπολέσῃ τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὡς ὁ θυρλούμενος φοῖνιξ, ἵνα ἀλλάξῃ τὰ πτερὰ, και νὰ πετάξῃ εἰς τὰ Οὐράνια. Τὰ αὐτὰ γράφονται και εἰς τὸν ῥηθέντα Βίον του μὲ ὀλίγην παραλλαγῆν.

της σκιᾶς της οὐδεμίαν ἀνακούφισιν. Μὲ τοιοῦτον τρόπον λοιπὸν ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰωάννης ἀγωνιζόμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Ὁ δὲ μακάριος Μωϋσῆς, μιμηθεὶς τὴν ζωὴν τοῦ ῥηθέντος Ὁσίου Ἰωάννου, ὑπῆγεν εἰς κορυφὴν τινα, κειμένην ἐν τῇ κώμῃ τῇ ὀνομαζομένη Ῥαμᾶ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο μὲ ἀσκητικῶς ἀγῶνας. Ὁ δὲ αἰοίδιμος Ἀντίοχος, καίτοι γέρων τὴν ἡλικίαν, μεγάλην ὁμως ἀσκησιν μετεχειρίζετο, ἀλλὰ καὶ ὁ τρισόλβιος Ἀντωνίνος, γέρων ὢν, ἔκτισε περιτείχιμά τι εἰς ἐρημότατον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο παρομοίως μὲ πούς νέους· διότι τὴν αὐτὴν τροφὴν τῶν νέων, δηλαδὴ ἄρτον καὶ ἄλας, ἔτρωγον καὶ οἱ δύο αὐτοί, καὶ τὸ αὐτὸ ποτὸν τῶν νέων ἐπινον, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αὐτὸ ἐκείνων τρίχινον φόρεμα ἐφόρου, καὶ τὰς αὐτὰς ἐκείνων ἀγρυπνίας καὶ προσευχὰς ἐποίουν. Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν, πάντοτε οἱ τέσσαρες οὗτοι Ὅσιοι εὕρισκοντο εἰς πόνους καὶ κόπους, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, καὶ οὔτε ἡ πολυκαίρια τῆς ἀσκήσεως, οὔτε τὸ γῆρας, οὔτε ἡ ἀσθένεια τῆς φύσεως ὀλιγόστευσε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀνδρίαν των, διότι εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ των ἐνθεον ἔρωτα καὶ προθυμίαν νὰ κοπιᾶζωσι διὰ τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἀγωνίζωνται. Ὄθεν μὲ τοιούτους ἀγῶνας διεληθόντες τὴν ζωὴν των, ἐν εἰρήνῃ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ (1).

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζεβινᾶς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Θεὸς Ζεβινᾶς λήξιν εἰς θείαν φθάνει,
»Λήξαντος αὐτῷ τοῦ παρ' ἀνθρώποις βίου.

Ζεβινᾶς.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν Πολυχρονίου, Μωσῆος καὶ Δαμιανοῦ, τῶν μαθητῶν τοῦ Ζεβινᾶ.

»Πολυχρόνιος καὶ συνασκηταὶ δύο,
»Οἱ τρεῖς ἁμοῦ πληροῦσι τῆς ζωῆς χρόνους.

Πολυχρόνιος.

Μωσῆς.

Δαμιανός.

Εκ τῶν τεσσάρων τούτων Ὁσίων, ὁ μὲν Θεὸς Ζεβινᾶς κάτασκευάσας ἐπὶ τινος ὄρους κελλίον, μετεχειρίζετο ἐν αὐτῷ ἀσκητικῶς ἀγῶνας μέχρι γῆρατος. Ὑπερέβαλε δὲ ὄλους τοὺς Ὁσίους τοῦ καιροῦ του κατὰ τὴν ὑπομονὴν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐν τῇ ἀγίᾳ προσευχῇ, οὕτως ὥστε ἐπειδὴ ἕνεκα τοῦ γῆρατος δὲν ἠδύνατο νὰ προσεύχηται ὀρθίως, προσήυχετο καὶ ἐδοξολόγει τὸν Θεὸν ὁ αἰοίδιμος ἐρειδόμενος ἐπὶ τῆς βακτηρίας του ὅθεν ζήσας μὲ θαυμασίαν καὶ θεάρεστον ζωὴν, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν παρόντα βίου, καὶ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Θεὸς Πολυχρόνιος ἐγένετο μαθητὴς τοῦ Ὁσίου Ζεβινᾶ, καὶ τόσον πολὺ ἐμιμήθη τὰς ἀρετὰς τοῦ διδασκάλου του, καὶ τόσον καθαρῶς ἐτύπωσεν εἰς ἑαυτὸν τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνου, ὅσον δὲν τυποῦνται εἰς τὸ κηρίον τοῦ δακτυλιδίου ὁ τύπος, διότι τὸ ἴδιον στάσιμον καὶ ἀδιάλειπτον τῆς ἐκείνου προσευχῆς μετεχειρίζετο καὶ οὗτος· σιδήρα ὁμως δὲν ἠθέλησε νὰ φορέσῃ, φοβούμενος μὴ ἡ ψυχὴ του ὑπερφηανευθῆ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀντὶ τῶν σιδηρῶν διέταξε καὶ τῷ ἑφσραν ρίζαν δένδρου βαρυτάτην, τὴν ὁποίαν ἐφορτόνετο τὴν νύκτα ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ οὕτω φορτωμένος προσήυχετο, ἀν δέ τις ἠθέλει κτυπήσῃ εἰς τὸ κελλίον του, ἐκρυσσε τὴν ρίζαν εἰς ἀπόκρυφον τόπον ἵνα ἀποφύγῃ τὸν ἐπαινον καὶ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων (2). Ὡς ἐκ τῶν τειοῦτων δὲ ἀγώνων ἔλαβε χάριν τῶν θαυμάτων παρὰ Θεοῦ ὁ τρισόλβιος, καὶ διὰ προσευχῆς του διέλωσέ ποτε ξηρασίαν καὶ κατεβίβασε βροχὴν, καὶ ἐλαιοδοχεῖον κενὸν ἐπλήρωσεν ἐλαίου. Ταῦτα καὶ ἄλλα θαυμάσια ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

(1) Καὶ τούτων τῶν τεσσάρων Ὁσίων γράφει τοὺς βίους ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅθεν ἠρανίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον.

(2) Ὁμοίως καὶ τούτων τῶν τεσσάρων Ὁσίων τοὺς βίους γράφει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ τέταρτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἠρα-

νίσθη καὶ τὸ παρὸν Συναξάριον. Προστίθησι δὲ ὁ Θεοδώριτος, ὅτι αὐτὸς γνώριμος ὢν τοῦ Ὁσίου Πολυχρονίου τούτου, ἠθέλησε νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ρίζαν ἐκείνην ἀπὸ τὸ κελλίον του ἵνα τὸν ἐλαφρύνῃ ἐκ τοῦ κόπου, ἀλλ' ὁ Ὅσιος δὲν τὸν ἀφῆκεν. Ἦτο δὲ ἡ ρίζα τόσον βρατεία, ὥστε μόλις ἐσηκόνετο ἐκ τῆς γῆς μὲ τὰς δύο χεῖρας.

Οἱ δὲ ἀνωτέρω ἄλλοι δύο Ὅσιοι, ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Δαμιανός, ἐχρημάτισαν καὶ αὐτοὶ μαθηταὶ τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ Ζεβινᾶ, ἀλλ' ὁ Μωϋσῆς μὲν ἔμεινε μέχρι τέλους παρὰ τῷ Ζεβινᾶ προσφέρων αὐτῷ, ὡς εἰς πατέρα καὶ κύριόν του, πᾶσαν ὑπακοήν καὶ ὑπηρεσίαν, καὶ μορφῶν εἰς ἑαυτὸν ὡς ἐν κατόπτρῳ τὴν ἀρετὴν, ἣ τις ἤστραπτεν ἐκ τῆς ἱερᾶς ψυχῆς τοῦ μακαρίου ἐκείνου γέροντος· ὁ δὲ Δαμιανός διδάσκαλον τῆς μοναδικῆς πολιτείας μεταχειρισθεὶς πρότερον τὸν Ὅσιον Πολυχρόνιον, ὕστερον ὑπῆγεν εἰς κώμην τινὰ ἐκεῖ πλησίον Νιαρᾶ καλουμένην, καὶ εὐρῶν ἐξωθεν αὐτῆς μικρὸν κελλίον, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ μετεχειρίζετο τὴν ἰδίαν πολιτείαν τοῦ διδασκάλου του Πολυχρονίου. Ὡστε ὅς τις καλῶς ἐγνώριζεν ἀμφοτέρους, τὸν τε Πολυχρόνιον καὶ τὸν Δαμιανόν, ἔπειτα δὲ ἐβλεπε μόνον τὸν Δαμιανόν, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἐνταυτῷ καὶ τὸν Πολυχρόνιον, καὶ θεωρεῖ τὴν τοῦ Πολυχρονίου ψυχὴν, ἠνωμένην μὲ τὸ σῶμα τοῦ Δαμιανοῦ· ἐπειδὴ καὶ εἰς τοὺς δύο ἔλαμπεν ἡ αὐτὴ ἀπλότης, ἡ αὐτὴ πραότης, ἡ αὐτὴ μετριότης, ἡ αὐτὴ γλυκύτης τῆς ὁμιλίας, ἡ αὐτὴ νῆψις καὶ προσοχὴ τῆς ψυχῆς, ἡ αὐτὴ κατανόησις τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτὸς κόπος καὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ τροφή καὶ ἡ ἀκτημοσύνη, διότι τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου Δαμιανοῦ ἄλλο τι δὲν περιεῖχεν εἰμὴ φακὴν βρεκτὴν, τὴσσην ὠφέλειαν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ Θεοῦ Πολυχρονίου (1).

Ἡ Ἁγία Γοργονία, ἡ ἀδελφὴ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τιμῶ τελευτῆν σὴν σιγῇ, Γοργονία,

Γοργονία.

»Γρηγορίου μέλψαντος αὐτὴν ἐκ λόγων (2).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Κλήμης ξίφει τελειοῦται.

»Κλήμης τὸ κλῆμα τῆς νοητῆς ἀμπέλου,

Κλήμης.

»Καινόν τι γλεῦκος, αἷμα, τμηθεὶς ἐκχείει.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Θεὴ ξίφει τελειοῦται.

»Θεὴν, ἀποσκώπτουσαν εἰς Θεοὺς πλάνους,

Θεή.

»Οἱ τῆς πλάνης κτείνουσι προστάται ξίφει.

Ὁ Ὅσιος νέος Ὁσιομάρτυς Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου πρότερον ἀσκήσας, εἶτα μαρτυρήσας ἐν Λαρίσση ἐν ἔτει ἀφξή. ἀγχόνῃ τελειοῦται (3).

* »Εὐαγγελίου καρπὸν εἴληψας, Μάκαρ,

* Δαμιανός.

»Ἡ Δαμιανὲ, ἀγχόνῃ λαβεῖν τέλος.

Ὁ Ὅσιος Δαμιανός, ὁ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς κατὰ τὸν Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἐσφιγμένου ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται κατὰ τὸ ἀσπ. ἔτος (4).

(1) Προστίθει δὲ ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Πολυχρονίου καὶ τοῦτο, ὅτι ἦτο τόσον πολὺ ταπεινός, ὥστε τῶν προσερχομένων αὐτῷ ἐλάμβανε καὶ ἐνηγαλίζετο τοὺς δύο πόδας, καὶ τὸ μέτωπόν του κλίνων ἕως εἰς τὴν γῆν, ἐζήτει παρ' αὐτῶν νὰ εὐχωνται ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε στρατιῶται ἦσαν, εἴτε χειροτέχναι, εἴτε ἄγροικοι. Ὅθεν ὑπῆγε ποτὲ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς Ἡγεμῶν, λάτρις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν εὐσεβῶν ἐραστῆς· ὁ δὲ Ὅσιος μαθὼν ὅτι εἶναι τοιοῦτος, ἔλαβε διὰ τῶν χειρῶν τοὺς πόδας ἐκείνου, λέγων, ὅτι ζητεῖ παρ' αὐτοῦ ἐν αἵτημα. Τότε δ' ἐν λόγῳ Ἡγεμῶν ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν ὅ,τι ἤθελε, νομίσας ὅτι θὰ τὸν παρεκάλει διὰ τινὰ ὑπήκοόν του, ὁ δὲ Ὅσιος εἶπεν αὐτῷ· Ἐπειδὴ μοι ὑπεσχέθης βεβαίως, σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρῃς εἰς τὸν Θεὸν εὐχὰς ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὁ δὲ Ἡγεμῶν κτυπήσας τὸ μέτωπόν του δεινοπαθῶς ἔλε-

γεν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νὰ παρακαλέσῃ τὸν Θεόν, οὔτε ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Ὅθεν δικαίως προστίθεισιν ὁ Θεοδώριτος περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου τὰ ἀξιόλογα ταῦτα· «Τὸν ἐν τοσοῦτῳ τοίνυν φιλοσοφίας ὕψει, τοσαύτην ἔχοντα τοῦ φρονήματος μετριότητα, ποῖος ἂν λόγος εὐφημῆσαι πρὸς ἄξιαν ἀρκέσει;»

(2) Τὸ ἐπιτάφιον ἐγκώμιον τῆς Ἁγίας Γοργονίας ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον μεταφρασμένον.

(3) Ὅρα περὶ τούτου εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον καὶ εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἁγιορευτῶν Πατέρων.

(4) Οὗτος ὁ Ὅσιος εἶχεν ἐντολὴν νὰ μὴ κοιμᾶται ποτε ἔξω τοῦ κελλίου του, εὐρεθεὶς δὲ μίαν φορὰν ἐκτὸς τῆς καλύβης του, καὶ μὴ γινώσκων πῶς ἀπέρχεται ἕνεκα τοῦ ὀμιχλώδους καιροῦ, ἐπεκαλέσθη τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν· ὅθεν Ἄγγελος Κυρίου ἀρπάσας αὐτὸν, τὸν ἔστησεν ἔμπροσθεν τῆς καλύβης του.

* » Δαμιανοῦ ὁ τάφος ἦν τῶν χαρίτων
» Λειμῶν γλυκύπνου, ὡ ζένης εὐωδίας!

* Δαμιανός.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ΄. Γέγονεν ἡ πρώτη καὶ δευτέρα εὐρεσις τῆς τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

» Ἐκ γῆς προφαίνει Πρόδρομος σεπτὴν κάραν,
» Καρπὸς παλαιῶν ἀξίους ποιεῖν πάλιν.
» Ὁ βαπτίσας πρὶν ὑδάτων πηγαῖς ὄχλους,
» Γῆθεν φανείς βάπτιζε πηγαῖς θαυμάτων.
» Εἰκοστὴν Προδρόμοιο φάνη κάρη ἀμφὶ τετάρτην.

Εὐρεσις
Κεφαλῆς Προδρόμου.

Η τιμία αὕτη καὶ Ἀγγέλοις αἰδέσιμος τοῦ Προδρόμου κεφαλὴ, πρῶτον μὲν εὐρέθη ἐν τῷ οἰκῷ τοῦ Ἡρώδου, διὰ τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀποκαλύψεως τοῦ ἰδίου Προδρόμου, ὑπὸ δύο Μοναχῶν οἱ ὅποιοι μετέβαινον εἰς προσκύνησιν τοῦ ζωοδόχου Τάφου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Παρὰ τῶν Μοναχῶν δὲ ἐκείνων ἔλαβεν αὐτὴν εἰς κεραμεὺς, καὶ τὴν μετέφερον εἰς τὴν Ἐμεσαν· γνωρίσας δὲ ἐκεῖνος ὅτι διὰ τῆς ἀγίας κάρας ἔλαβεν εὐτυχίαν, ἔτιμα αὐτὴν ὑπερβολικῶς, καὶ ὅταν ἐμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὴν ἀφήκεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, παραγγείλας αὐτῇ νὰ μὴ τὴν μετατοπίσῃ, μήτε νὰ τὴν δείξῃ εἰς ἄλλον, ἀλλὰ νὰ τὴν τιμᾷ καὶ νὰ τὴν προσκυνῇ.

Ἀφ' οὗ δὲ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐκείνου ἀπέθανεν, ἔλαβον τὴν ἀγίαν κάραν πολλοὶ, ἐπαλληλοδιαδόχως, καὶ ἐπὶ τέλος κατήνησεν ὁ πολῦτιμος οὗτος θησαυρὸς εἰς τινὰ ἱερομόναχον Ἀρειανόν, Εὐστάθιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὅποιος ἐδιώχθη παρὰ τῶν ὀρθοδόξων ἐκ τοῦ σπηλαιοῦ, ὅπου κατῴκει, διότι ἀπέδιδεν εἰς τὴν κακοδοξίαν καὶ αἵρεσίν του τὰς λατρείας, ὅσας ἐνήργει ἡ ἀγία κάρα, ἔλεγε δηλ. ὅτι διὰ τοῦτο ἐνεργεῖ ἐκεῖνη τὰς λατρείας, διότι αὐτὸς, ὁ ὅποιος τὴν ἔχει, εἶναι Ἀρειανός· ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖνος ὁ κακοδόξος ἐδιώχθη ἐκείθεν, ἀφήκεν εἰς τὸ σπηλαιον τὴν τιμίαν κεφαλὴν κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν, καὶ ἐκεῖ εὐρίσκετο αὕτη κεκρυμμένη μέχρι τῆς ἐποχῆς Μαρκελλοῦ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ἐμέσης Οὐρανίου λεγομένου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ νέου Οὐαλεντιανοῦ ἐν ἔτει υλᾶ. Τότε λοιπὸν πολλοὶ ἔλαβον Θείας ἀποκαλύψεις διὰ τὴν Προδρομικὴν ταύτην κεφαλὴν· ὅθεν εὐρέθη αὕτη δευτέρον ἐν τῷ στάμνῳ, ἢ τίς φερθεῖσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἀνω ρηθέντος Οὐρανίου, τοῦ Ἐπισκόπου Ἐμέσης, ἐνήργει διαφόρους λατρείας, καὶ παράδοξα θαύματα. Τελεῖται δὲ ἡ τῆς εὐρέσεως αὐτῆς Σύνηξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ προφητικὸν Ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸν τόπον ὀνομαζόμενον Φωρακίου (1).

Ταῖς τοῦ σοῦ Προδρόμου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τόση δὲ πολλὴ εὐωδία μύρου ἔπνεεν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ μετὰ θάνατον, ὥστε ἠσθάνοντο αὐτὴν οἱ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἐσφιγμένου Πατέρες, οἱ μακρὰν ὄντες ἐπέκεινα τοῦ ἐνὸς μιλίου.

(1) Ὁ δὲ Δοσίθεος λέγει, ὅτι ἡ κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ ἐφυλάχθη σῶα. Ὅθεν Γεώργιος ὁ Κωδινὸς ἱστορεῖ, ὅτι τινὲς τῶν τῆς Μακεδονίου αἵρέσεως (καίπερ ὁ Μετφραστῆς δὲν λέγει ὅτι ἦσαν αἵρετικοί!), εὐράντες αὐτὴν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἔφεραν εἰς Κιλικίαν· ὁ Βασιλεὺς δὲ Οὐάλης ἐμήνησε τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ

Μιρδονίῳ ὄντι εἰς Κιλικίαν, νὰ ἀποστείλῃ τὴν κάραν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐλθοῦσα δὲ αὕτη εἰς τὸ Παντεῖχιον, ἐστάθη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὰ πρόσω, τὴν ἀφήκαν ἐν κώμῃ Κολάου λεγομένη· ἐνθα ὁ μέγας Θεοδόσιος μεταβάς, ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν Βασιλικὴν ἀλουργίδα του, καὶ τὴν ἔφερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τόπον καλούμενον Ἐβδομον, ὅπου καὶ Ναὸν ἐγείρας περιβόητον τοῦ Βαπτιστοῦ, ἀπέθηκεν αὐτὴν ἐκεῖ. Ταύτης τῆς τιμίας κάρας μέρος μὲν ἦν εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστᾶ-

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΕ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ταράσιου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.

» Ἄκλυστος ὄρμος Ταράσιον λαμβάνει,
 » Κόσμου ταραχῆς καὶ ζάλης σεσωσμένον.
 » Εἰκάδι ἐκ ταραχῶν Ταράσιος ἔπειτατο πέμπτη.

Ταράσιος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ταράσιος ἐδογματίσει τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, ἣ ὁποία ἐκινδύνευεν ὄλωσεν νὰ ἀθετηθῆ καὶ νὰ ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· διότι διὰ συνεργίας αὐτοῦ συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκουμένη ἐβδόμη Σύνοδος ἐν ἔτει ψπγ'. ἐπὶ Κωνσταντινου καὶ Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ, διὰ δὲ τῆς Συνόδου ταύτης ἐπέσρεψαν οἱ τῶν Ῥωμαίων Βασιλεῖς εἰς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν Ἀγίων καὶ πανευφήμων Ἀποστόλων καὶ τῶν προτέρων ἁγίων καὶ Οἰκουμηνικῶν Συνόδων, καὶ ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἠνώθη μὲ τὰ Πατριαρχεῖα. Ζήσας λοιπὸν οὗτος εὐσεβῶς, ἐγίνε τιμιος καὶ σεβάσιμος παρὰ τοῖς ἀνωτέρω Βασιλευσίν, ἔκτισε δὲ καὶ ἱερὸν Μοναστήριον εἰς τὸ πέραν μέρος τοῦ γενοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ συνήθροισεν ἐν αὐτῷ πλῆθος Μοναχῶν· ἠλέησε δὲ καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ καλῶς ἐκυβέρνησε τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἰκοσιδύο ἔτη, ἣ κατ' ἄλλους εἰκοσιέν καὶ μῆνας δύο, καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη, καὶ ἐνεταφιάσθη ἐν τῷ ἀνωτέρω Μοναστηρίῳ, ὅπερ ὁ ἴδιος ἔκτισε. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος ἦτον ὄμιος μὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἐκτὸς μόνον τῆς λευκῆς κόμης ἣν εἶχεν ὁ Θεολόγος, καὶ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸν ὀφθαλμόν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1). (Τὸν ἑλληνικὸν τούτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Μέλλων ἁπείρων μεγέθει», σωζόμενον ἐν τῇ τῶν Ἰθῆρων καὶ ἐν ἄλλαις· τὸν δὲ ἀπλοῦν ὄρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Δριζιπάρῳ τῆς Θράκης.

» Τὸν Ἀλέξανδρον δίσκος εἶδεν ἡλίου,
 » Ἴπὲρ Θεοῦ τμηθέντα, δόξης ἡλίου.

Ἀλέξανδρος.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Τιβεριανοῦ ἐν ἔτει γ'. καταγόμενος ἐκ τῆς πόλεως Καρθαγένης. Κρατηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βῆθέντος Ἡγεμόνος, καὶ παρακινήθει· νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ὅχι μόνον δὲν ἐπέισθη, ἀλλὰ καὶ ἐξύβρισε σφόδρα τὸν Ἡγεμόνα· ὅθεν ἀναρτᾶται ἀπὸ τὰ ἄκρα τῶν χειρῶν, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν

ριον τοῦ Ἀγίου Διονυσίου κατὰ τὸ ὄρος τοῦ Ἄθω, ἀλλὰ λαφυραγωγηθὲν ἠφανίσθη, καὶ ποῦ ἤδη εὐρίσκειται, ἄδηλόν ἐστιν· μέρος δὲ ἦτον εἰς τὴν Οὐγγροβλαχίαν, εἰς Μοναστήριον ἐπιλεγόμενον Καλούτι, ὅπερ ἐγένετο ἀφιέρωμα τοῦ ἁγίου Τάφου, διὰ δὲ τὰς ἐκεῖ περιστάσεις ἔλαβε τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ ἀοίδιμος Δοσίθεος καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς Ἱερουσαλήμ, ἔνθα εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Τάφου. Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ γράφει ὁ Θεοφάνης, ὅτι ἡ κάρα τοῦ Βαπτιστοῦ μετετέθη ἐκ τοῦ σπηλαίου εἰς τὸν Ναὸν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἑμεσαν, ἴσως ἦτον ἡ ἡμίσεια (σελ. 267. τῆς Δωδεκαβίβλου)· ὅρα καὶ εἰς τὰς εἰκοσιεννέα τοῦ Αὐγούστου ἐν τῇ ὑποσημειώσει. Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὴν πρώτην ταύτην καὶ δευτέραν εὐρεσιν τῆς κεφαλῆς τοῦ Βαπτιστοῦ λόγος ἑλληνικὸς σώζεται ἐν τῇ Ἀκύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοδίῳ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Πά-

» λιν ἡμῖν ὁ Θεὸς ἐφέστηκε Πρόδρομος», ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαίδου λόγος διηγηματικὸς σώζεται περὶ τῆς εὐρέσεως τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου διαλαμβάνων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Μοναχοὶ δύο ἐκ τῆς Ἐώας ὀρμώμενοι», ὁ αὐτὸς δὲ σώζεται καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰθῆρων. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται καὶ ἄλλος λόγος περὶ αὐτῆς διαλαμβάνων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὁ ἀγαθότητι καὶ φιλοανθρωπίᾳ, καὶ τῇ ἀβρήτῳ αὐτοῦ σοφίᾳ».

(4) Οὗτος ὁ ἅγιος Ταράσιος ἦτο θεὸς τοῦ κριτικωτάτου καὶ ἁγιωτάτου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ ἐορταζομένου κατὰ τὴν ἑκτην τοῦ παρόντος· συνέγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν εἰς τὸν Πάπαν Ῥώμης Ἀδριανὸν κατὰ Σιμωνιακῶν, τὴν ἣ ποῖαν ὄρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

του κρεμάται πύτρα βαρεῖα, ἔπειτα κρεμασθεὶς κάλιν ἔσχιζεται καὶ δέρεται. Μεταβάς δὲ εἰς τὴν Μαρμιανούπολιν, ἐκεῖ καίεται εἰς τὸ πρόσωπον μὲ λαμπάδα ἀναμμένην· εἶτα ὑπήγεν εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐκεῖ ἀπεκεφαλίσθη, οὕτω λαβὼν ὁ ἀοιδίμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Ῥηγίνος (1) Ἐπίσκοπος Σκοπέλων ἕξει τελειοῦται.

» Ἄσειστος εἶ, Ῥηγίνε, τὴν προθυμίαν,
» Κὰν δεινὸν ἐνσείσωσι πυκνὰ σοι ἕψη.

Ῥηγίνος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι Λεβαδίας, υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, διὰ δὲ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Σκοπέλου (τῆς νήσου δηλαδή) καλεσθεὶς δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν Σαρδικῇ, ἧτοι τῇ νῦν λεγομένην Τριαδίτζα, γενομένην Σύνοδον, ἐν ἔτει τμζ'. ἐπὶ Κωνσταντίου καὶ Κώνσταντος τῶν αὐταδέλων καὶ Βασιλέων, ἠφάνισε διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς παρρησίας του τοὺς Ἀρειανούς, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ὁμοουσίου Εὐσεβιανούς (2). Ἄφ' οὗ δὲ ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του, ἐκινήθη διωγμὸς κατὰ τῶν Χριστιανῶν· ὅθεν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχοντος τῆς Ἑλλάδος, ὑπέστη πολλὰς τιμωρίας ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τελευτᾶτον ἀπετήθη τὴν κεφαλὴν ὁ ἀοιδίμος, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον (3).

Ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος, ἐν ἐσχάρᾳ πυρὸς ἀπλωθεὶς, τελειοῦται.

» Ἐνθέντες Ἀντώνιον εἰς πύρ· οἱ πλάνοι,
» Ἐψουσιν ὄψον νόστιμον· τῷ Κυρίῳ.

Ἀντώνιος.

Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν σαλὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐκὼν ἀμείψας, ὡς ὁ Δαβὶδ, τὰς φρένας,
» Βίον διέδρας, οὐ τὸν Ἀγγουρ, παμμάκαρ.

Θεόδωρος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μάρκελλος, Ἐπίσκοπος Ἀπαμείας τῆς Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Σπένδεις Θεῷ, Μάρκελλε, θερμῷ τῷ πόθῳ,
» Θερμῶν σταλαγμοῦς αἱμάτων ἐξ αὐχένος.

Μάρκελλος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΣ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Πορφυρίου Ἐπισκόπου Γάζης.

» Ἢ τίς παρέλθοι, τίς δὲ καὶ παραδράμοι,
» Τὸν Πορφόριον, κὰν παρῆλθεν ἐκ βίου;
» Πορφυρίοιο νέκυν κρύψε χθῶν εἰκάδι ἕκτη.

Πορφόριος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης, υἱὸς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, κατὰ τοὺς χρόνους Ἀρκαδίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τμζ'. ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του μετέβη εἰς Αἴγυπτον, ὅθεν ὑπήγεν εἰς σκήτιν καὶ ἔγινε Μοναχός. Μετὰ παρέλευσιν δὲ πέντε ἐτῶν μεταβαίνει εἰς Ἱερσόλυμα, καὶ πολλοὺς ἀπίστους φωτίσας μὲ τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας του, χειροτονεῖται Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου τῶν Ἱερουσόλυμων Πραυλίου· ὕστερον δὲ ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Γάζης ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης Ἰωάννου. Ἄφ' οὗ λοιπὸν ἔγινε Ἐπίσκοπος, πολλὰ θαυμάσια ἐποίησε, καὶ πολλοὺς ἀπίστους εἰς θεογνωσίαν ὑπέστρεψεν. Εἶτα βλέπων ἀδικουμένους τοὺς συνεπαρχιώτας του Χριστιανούς ὑπὸ τῶν

(1) Εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Ῥηγίνον ἐγκώμιον ἔχει διὰ στίχων πολιτικῶν ὁ μακαρίτης Καίσαρις Δακόντις ὁ Σκοπελίτης.

(2) Περί τῆς ἐν Σαρδικῇ Συνόδου βρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον.

(3) Περιττῶς δὲ καὶ ματαίως γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Ἰπασίου Ἐπισκόπου Γαγγρῶν, διότι ταῦτα προσγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου.

ἐξουσιασῶν τῆς Γάζης, εἰδωλολατρῶν ὄντων καὶ αἰρετικῶν, ὑπῆγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀδικουμένων, ἐνθα ἀνταμώνσας τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, τότε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, διηγήθη αὐτῷ τὰς ἀδικίας τῶν δεσποτῶν τῆς Γάζης, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν· ὅθεν ἐσυστήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου πρὸς τὸν Κουβικουλάριον τοῦ Βασιλέως Ἀμάντιον.

Ὑπὸ δὲ τοῦ Κουβικουλαρίου μαθοῦσα ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία τὰς ὑποθέσεις τοῦ Ἁγίου, ἐδέχθη μὲν αὐτὸν εὐμενῶς, ἀνέφερε δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν Βασιλέα, ὡσαύτως καὶ τὴν προφητείαν τοῦ Ἁγίου περὶ τοῦ ἀρσενικοῦ παιδός, τὸν ὁποῖον ἐμελλον νὰ γεννήσωσιν, ἦτοι τὸν μικρὸν Θεοδόσιον· ὁ δὲ Βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο, ἐχάρη καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν. Ἐπειτα γενῶ ἡ Βασίλισσα τὸν νέον Θεοδόσιον, καὶ προσκαλεσαμένη τὸν Ἅγιον Πορφύριον, εὐλογήθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλα του τὰ αἰτήματα, διὰ τὰ ὁποῖα παρεκάλεσε καὶ τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐδυσκολεύετο μὲν κατ' ἀρχὰς λέγων, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διωχθῶσιν ἐκ τῆς Γάζης οἱ εἰδωλολάτραι καὶ αἰρετικοὶ διὰ τὴν πολλὴν χρησιμότητα αὐτῶν καὶ βοήθειαν, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἡ Βασίλισσα ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν, ὅτι βαρεῖα μὲν εἶναι ἡ αἴτησις αὕτη, ὡ Δέσποτα, βαρυτέρα ὅμως εἶναι καὶ ἡ ταύτης παραίτησις, συνήνεσε καὶ αὐτὸς νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου αἰτούμενα, καὶ πάραυτα ἐστάλησαν προσταγαὶ Βασιλικαί, νὰ διωχθῶσιν ἐκ τῆς Γάζης οἱ αἰρετικοὶ καὶ εἰδωλολάτραι, οἱ τινες ἐξουσίαζον.

Τότε ὁ μακάριος Πορφύριος, λαβὼν παρὰ τῆς Βασίλισσης δύο κεντηνάρια χρυσοῦ πρὸς οἰκοδομὴν Ἐκκλησιῶν, καὶ διακόσια νομίσματα διὰ δαπάνας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ ἐκδιώξας τοὺς αἰρετικούς, τοὺς μὲν ἄλλους ναοὺς τῶν εἰδώλων κατεκρήμνισε, τὸν δὲν ναὸν τοῦ Θεοῦ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ὀνομαζομένου Μαρνα (ἦτοι Διὸς) κατέκαυσε, καὶ ἐκτίσεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν κατὰ τὸ σχέδιον τὸ ὁποῖον διώρισεν ἡ Βασίλισσα Εὐδοξία. Διαλάμψας λοιπὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ Θεὸς οὗτος Πατήρ, καὶ ποιήσας θαύματα πᾶμπολλα ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα ἔτη, ἐνδεκα μῆνας καὶ ὀκτῶ ἡμέρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. (Τὸν ἑλληνικὸν τοῦτου Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς κατὰ πλάτος, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τῶν Ἁγίων ἀνδρῶν τοὺς ἀθλους», καὶ σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς ἁγίας Μάρτυρος Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος, ἣ ὠμίλησεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ φρέατι, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ, ἦτοι τῶν πέντε αὐτῆς ἀδελφῶν καὶ τῶν δύο αὐτῆς υἱῶν, καὶ Σεβαστιανοῦ τοῦ Δουκός.

» Ῥίπτουσι τὴν σὴν Σαμαρεΐτιν εἰς φρέαρ,

» Τὴν εἰς φρέαρ σοι συλλαλήσασκεν, Λόγε.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νέρωνος ἐν εἰς εἰς'. διωγμὸς μέγας ἐκινήθη κατὰ τῶν Χριστιανῶν, διότι ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Νέρωνος οἱ δύο Κορυφαῖοι Ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Παῦλος, ἐκτοτε ἐζήτουν ἐπιμελῶς οἱ τύραννοι νὰ θανατώσωσι τοὺς μαθητὰς τῶν Ἀποστόλων. Τότε λοιπὸν καὶ ἡ Ἁγία αὕτη Φωτεινὴ, μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰωσὴ εὐρισκομένη εἰς τὴν Καρθαγένην, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς (τὴν νῦν Τύνιδα), ἐκήρυττε μετὰ παρρησίας τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Βίκτωρ δὲ ὁ μεγαλείτερος υἱὸς τῆς Ἁγίας, ποιήσας ἀνδραγάθημα καὶ νίκην εἰς τὸν τότε γινόμενον πόλεμον μετὰ τῶν Ἀράβων, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευσαν κατὰ τῶν Ῥωμαίων, διωρίσθη ἀρχιστράτηγος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ὅμως ἀγνοῶν, ὅτι ἦτον ὁ Βίκτωρ Χριστιανός, ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν μὲ διαταγὴν νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐκεῖσε Χριστιανούς.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ Δοῦξ Σεβαστιανός, λέγει πρὸς τὸν Βίκτορα· Ἐγὼ ἠξεύρω καλῶς, ὡ Στρατηλάτα, ὅτι εἶσαι Χριστιανός, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ μήτηρ σου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου Ἰωσὴ, ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὸν πρότερον μαρτυρήσαντα Ἀπόστολον Πέτρον, ἀλλ' ἐκτέλεσον ἀφεύκτως ὅτι σὲ διέταξεν ὁ Βασιλεὺς, ἵνα μὴ κινδυνεύσῃ ἡ ζωὴ σου. Ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ θέλω νὰ πράξω τὸ θέλημα τοῦ ἐπουρανίου καὶ ἀθανάτου Βασιλέως Χριστοῦ, τοῦ δὲ ἐπιγείου Βασιλέως Νέρωνος τὴν προσταγὴν, ἣ ὁποία ἐδόθη μοι ὅπως τιμωρῶ τοὺς Χριστιανούς, οὐδὲ νὰ ἀκούσω καταδέχομαι. Ὁ δὲ Δοῦξ, ἐγὼ, ἀδελφέ, τῷ εἶπε, σὲ συμβουλεύω

ὡς γνήσιον φίλον μου ὅσα σοὶ εἶναι συμφέροντα, διότι ἂν σὺ καθήσῃς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ θελήσῃς νὰ κρίνῃς καὶ νὰ βραβιάζῃς τοὺς Χριστιανοὺς, ἤξευρε ὅτι καὶ τὸν Βασιλέα θέλεις εὐαρεστῆσαι, καὶ τὰ χρήματα τῶν Χριστιανῶν θέλεις ἀπολαύσει· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μητέρα σου καὶ εἰς τὸν ἀδελφόν σου γράψον νὰ μὴ διδάσκωσι παρρησίᾳ τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀρνῶνται τὴν πάτριον θρησκείαν, ἵνα μὴ καὶ σὺ κινδυνεύσῃς ἕνεκα αὐτῶν, κρυφίως δὲ πρεσβεύετε τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὡς βούλεσθε. Τότε ὁ Βίκτωρ ἀπεκρίθη· Μὴ μοι γένοιτο νὰ πράξω ὅ,τι λέγεις, ἤτοι νὰ τιμωρήσω ἐγὼ τοὺς Χριστιανοὺς ἕπως κερδίσω τι ἐξ αὐτῶν, ἢ νὰ συμβουλευσω τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν μου νὰ μὴ κηρύττωσιν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐγὼ εἶμαι καὶ ἔσομαι κήρυξ τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι. Ὁ Δουξ εἶπεν· Ἐγὼ μὲν σὲ ἐσυμβούλευσα ὅσα σοὶ εἶναι ὠφέλιμα, οὐ δὲ σκέφθητι τί ὀφείλεις νὰ πράξῃς.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δουξ, εὐθὺς ἐτυφλώθη, καὶ πεσὼν κατὰ γῆς ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν πόνων τῶν ὀμμάτων του, ἐμεινεν ἄφωνος· ὅθεν ἤγειραν αὐτὸν οἱ παρεστῶτες, καὶ τὸν ἔθηκαν ἐπὶ κλίνης, ἐνθα ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας χωρὶς νὰ λαλήσῃ τελείως. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐφώνησε μεγαλοφώνως λέγων· Εἰς εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ἐλθὼν δὲ ὁ Βίκτωρ πρὸς αὐτόν, διατί τόσον ταχέως, τῷ εἶπε, μετεβλήθης; ὁ Δουξ ἀπεκρίθη, ὁ Χριστὸς μὲ προσκαλεῖ, γλυκύτατε Βίκτωρ. Ὅθεν εὐθὺς κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βίκτορος, ἐβαπτίσθη, καὶ ἅμα ἐξελθὼν ἐκ τῆς ἀγίας κολυμβήθρας, ἔλαβε τὸ φῶς του, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Βλέποντα δὲ τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ἐφοβήθησαν, μὴ καὶ αὐτοὶ πάθωσι τὰ ὅμοια, καὶ προστρέξαντες εἰς τὸν Βίκτορα, ἐβαπτίσθησαν.

Μετὰ ταῦτα ἐφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Νέρωνος ἡ φήμη αὕτη, ὅτι ὁ Στρατηλάτης τῆς Ἰταλίας Βίκτωρ καὶ ὁ Δουξ αὐτῆς Σεβαστιανὸς κηρύττουσι τὸ κήρυγμα Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ ὄλους τοὺς Ἕλληνας προσφέρουσιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τῆς Πίστεως, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Στρατηλάτου Φωτεινὴ μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰωσῆ, πορευθεῖσα εἰς Καρθαγένην, πράττει καὶ ἐκείνη τὰ ἴδια. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξήφθη, καὶ στέλλει πάραυτα στρατιώτας εἰς τὴν Ἰταλίαν ἵνα φέρωσιν ἔμπροσθέν του τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους Χριστιανοὺς, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, εἰς τοὺς ὁποίους ὁμοῦς ἐφάνη πρότερον ὁ Κύριος λέγων· «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς· μὴ φοβεῖσθε, ἐγὼ εἶμαι μεθ' ὑμῶν, καὶ ὁ Νέρων θέλει νικηθῆ μετὰ τῶν συντρόφων του». Ἐφάνη δὲ καὶ εἰς τὸν Βίκτορα ἰδιαιτέρως καὶ τῷ εἶπεν· «Ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦναι τὸ ὄνομά σου Φωτεινός, ἐπειδὴ πολλοὶ ἐφωτίσθησαν ὑπὸ σοῦ, καὶ προσεφέρθησαν εἰς ἐμὲ διὰ τῆς πίστεως, τὸν δὲ Σεβαστιανὸν ἐνδυνάμωσον εἰς τὸ μαρτύριον διὰ τῶν λόγων σου, καὶ μακάριος ὅς τις ἀγωνισθῆ μέχρι τέλους».

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κύριος, ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἀπεκαλύφθησαν δὲ ἐκ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν ὅσα ἐμελλον νὰ τῇ ἐπακολουθήσωσιν· ὅθεν ἀναχωρήσασα ἐκ τῆς Καρθαγένης, ὁμοῦ μετὰ πλῆθος Χριστιανῶν, μετέβη εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστόν. Ἐστράχθη δὲ ὅλη ἡ πόλις λέγουσα, ποία εἶναι αὕτη, ἢ ὁποία ἦλθεν ἐδῶ μετὰ τοσοῦτου πλήθους; ποία εἶναι αὕτη ἢ τις κηρύττει τὸν Χριστόν μετὰ τοσαύτης παρρησίας; Τότε ἐφέρθη ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ὁ Φωτεινός, ὁ υἱὸς τῆς Ἁγίας, ὡς καὶ ὁ Δουξ Σεβαστιανός. Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ ἐπρόλαβε νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰωσῆ καὶ τῶν Χριστιανῶν. Βλέπων δὲ αὐτοὺς ὁ Νέρων, τοὺς ἠρώτησε, διὰ ποίαν αἰτίαν ἦλθετε εἰς ἡμᾶς; καὶ ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὅπως σὲ διδάξωμιν νὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστόν.

Οἱ δὲ παρεστῶτες ἄρχοντες ἀνήγγειλον εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Δουξ Σεβαστιανός καὶ ὁ Στρατηλάτης Βίκτωρ, οἱ ἀπιστοῦντες εἰς τοὺς θεοὺς, ἦλθον ἐκ τῆς Ἰταλίας. Ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπεν, ἄς προσέλθωσι, καὶ ὅταν ἐκεῖνοι παρεστήσαν ἔμπροσθέν του, τοῖς λέγει, τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὁποία ἤκουσα περὶ ὑμῶν; οἱ Ἁγιοὶ ἀπεκρίθησαν, ὅσα ἤκουσας δι' ἡμᾶς, ὦ Βασιλεῦ, εἶναι ἀληθῆ. Ὁ δὲ Βασιλεὺς βλέπων τοὺς Ἁγίους μετὰ ἀγρίον ὄμμα, ἀρνείσθε, τοῖς εἶπε, σεις τὸν Χριστόν, ἢ προτιμάτε νὰ ἀποθάνητε μετὰ ἐπινειδίστον θάνατον; οἱ δὲ Ἁγιοὶ ὑψώσαντες τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, μὴ γένοιτο! ἀπεκρίθησαν, μὴ γένοιτο εἰς ἡμᾶς, Χριστέ Βασιλεῦ, νὰ χωρισθῶμεν ἀπὸ τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀ-

γάπη σου! Ἐπειτα πάλιν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς τοὺς Ἀγίους, πῶς ὀνομάζεσθε σεις; ἀπεκρίθη δὲ ἡ Ἀγία· Ἐγὼ μὲν, ἡ πρώτη ἀδελφή, ὠνομάσθην ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μου Φωτεινή, ἡ δὲ δευτέρα μου ἀδελφή ὀνομάζεται Ἀνατολή, ἡ τρίτη Φωτῶ, ἡ τετάρτη Φωτίς, ἡ πέμπτη Παρασκευὴ καὶ ἡ ἕκτη Κυριακή· ἐκ τῶν υἰῶν μου δὲ, ὁ μὲν πρῶτος ὀνομάζεται Βίκτωρ, καὶ ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετωνομάσθη Φωτεινός, ὁ δὲ δεύτερος, ὅς τις εἶναι μετ' ἐμοῦ, ὀνομάζεται Ἰωσῆς. Τότε ὁ Νέρων λέγει, ὅλοι σεις ἐσυμφωνήσατε νὰ τιμωρηθῆτε καὶ νὰ ἀποθάνητε διὰ τὸν Ναζωραῖον; ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίθη· Ναι ὅλοι ἡμεῖς διὰ τὴν αὐτοῦ ἀγάπην χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι ἀποθνήσκομεν. Ὅθεν προσέταξεν ὁ Βασιλεὺς νὰ συντριβῶσι μετ' αὐτοῦ οἱ ἄρμοι τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν των, καὶ ἅμα ἐφέρθη ἐκεῖ εἰς ἄκμων, ἔθηκαν οἱ Ἀγιοὶ τὰς χεῖράς των ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς κτυπῶσιν οἱ ὑπηρέται ἀπὸ τῆς τρίτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς ἕκτης· καὶ αὐτοὶ μὲν τρεῖς μετηλλάγησαν, κτυπῶντες τὰς χεῖρας τῶν Ἀγίων, οἱ δὲ Ἀγιοὶ δὲν ἠσθάνοντο τελείως τὴν βάσανον, οὔτε αἱ χεῖρές των συνετριβήσαν.

Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ διέταξε νὰ ἀποκόψωσι τὰς χεῖρας τῶν Ἀγίων· παρευθὺς δὲ οἱ ὑπηρέται ἔδесαν τὰς χεῖράς των, καὶ τὰς ἔθηκαν ἐπὶ τοῦ ἄκμωνος, καταβιάσαντες δὲ τὰς μαχαίρας ἐπτάκις, οὐδὲν κατῶρθωσαν, ἀλλὰ παρελύθησαν καὶ ἔπεσον κάτω ὡς νεκροί. Ἡ δὲ Ἀγία ἀβλαβῆς διαφυλαχθεῖσα ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἔλεγε χαίρουσα τὸ τοῦ Δαβὶδ· «Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι, τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.» Ἐρχισεν λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς νὰ ἀπορῆ καὶ νὰ διαλογίζηται μὲ ποίους τρόπους καὶ τέχνας θὰ ἠδύνατο νὰ νικήσῃ τοὺς Ἀγίους, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας προσέταξε νὰ ρίψωσιν ἐντὸς σκοτεινοτάτης φυλακῆς, τὴν δὲ Ἀγίαν καὶ τὰς ἀδελφάς της νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ κουβούκλιον, καὶ ἐκεῖ νὰ στρώσωσιν ἐπὶ τὰ κλῖνας χρυσαῆς, καὶ ἐπὶ τὰ χρυσοῦς θρόνους καὶ τράπεζαν, καὶ νὰ θέσωσιν ἐνώπιόν των πολλὰ χρήματα καὶ χρυσᾶ σολίδια, καὶ ἐνδύματα καὶ ζώνας χρυσαῆς· ἔπειτα προσέταξε καὶ τὴν θυγατέρα του Δομνίναν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ μετ' αὐτῆς ἡθεραπαίνας της, καὶ νὰ συνομιλῇ μετ' αὐτῆς Ἀγίας. Βλέπουσα δὲ ἡ Ἀγία Φωτεινὴ τὴν Δομνίναν, εἶπεν εἰς αὐτὴν, χαίρε ἡ τοῦ Χριστοῦ νύμφη· ἡ δὲ Δομνίνα ἀπεκρίθη, χαίροις καὶ σὺ, κυρία μου Φωτεινὴ, ἡ λαμπὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἀκούσασα δὲ ἡ Ἀγία Φωτεινὴ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εὐχαρίστησεν τὸν Κύριον, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὴν Δομνίναν, τὴν κατησπάσθη· ἔπειτα τὴν κατήχησεν ὁμοῦ μετ' αὐτῆς ἑκατὸν ὑπηρετρίας της, καὶ τὰς ἐβάπτισεν ὅλας, τὴν μὲν Δομνίναν μετονομάσασα Ἀνθοῦσαν, τὴν δὲ μεγαλύτεραν θεράπαινάν της, Στεφανίδα. Παρευθὺς δὲ διέταξεν ἡ Ἀγία Ἀνθοῦσα καὶ διενεμήθησαν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλα τὰ χρήματα καὶ κοσμήματα, ὅσα ἦσαν ἐν τῷ κουβουκλίῳ.

Ταῦτα δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ προστάσσει νὰ καύσωσιν ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας κάμινον, καὶ ἐν αὐτῇ νὰ ρίψωσιν τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν καὶ ὅλους τοὺς συντρόφους της, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο ἐγένετο, ἔμειναν οἱ Ἀγιοὶ ἐν μέσῳ τῆς καμίνου τρεῖς ἡμέρας, καὶ ὁ τύραννος νομίζων ὅτι κατεκάησαν ὑπὸ τοῦ πυρός, διέταξε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ κάμινος, καὶ τὰ ὅσα τῶν Ἀγίων νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸν ποταμὸν· ἀνοίξαντες δὲ εὗρον, ὡ τοῦ θαύματος! ὅλους τοὺς Ἀγίους σώους καὶ ἀβλαβεῖς, δοξάζοντας καὶ εὐλογοῦντας τὸν Θεόν, καὶ ἐξέστησαν ἅπαντες, ἐπειδὴ τὸ πῦρ δὲν ἤγγισεν αὐτοὺς παντελῶς. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ὡς εἶδον καὶ ἤκουσαν οἱ ἐν Ῥώμῃ, ἐξεπλάγησαν καὶ ἐδόξαζον καὶ αὐτοὶ τὸν Θεόν· ὁ δὲ Βασιλεὺς πάντῃ ἀσύνετος ὢν, προσέταξε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς ἁγίους Μάρτυρας θανατηφόρον δηλητήριον, τὸ ὁποῖον προσεκλήθη ὁ μάγος Λαμπάδιος ὀνομαζόμενος νὰ κατασκευάσῃ. Τοῦτο ἔλαβε πρώτη ἡ Ἀγία Φωτεινὴ, λέγουσα πρὸς τὸν μάγον· Δὲν ἔπρεπε νὰ λάβωμεν παντάπασιν ἐκ τῶν χειρῶν σου τὸ δηλητήριον καὶ νὰ πῖωμεν, ἐπειδὴ εἶσαι ἀκάθαρτος, ἵνα ὅμως γνωρίσης σὺ, ὦ Βασιλεῦ, καὶ ὁ κατασκευάσας τὸ δηλητήριον μάγος τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, ἰδοὺ ἐγὼ πίνω αὐτὸ πρῶτον πάντων ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ μου, καὶ ἔπειτα θὰ τὸ πῖωσι καὶ ὅλοι ὅσοι εἶναι μετ' ἐμοῦ.

Ἀφ' οὗ δὲ ὅλοι τοῦτο ἔπιον, καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς, βλέπων ὁ μάγος ἐξεπλάγη· εἶτα θεωρήσας τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν, ἔχω, εἶπε, καὶ ἄλλο δηλητήριον πολὺ δυνατώτερον, καὶ ἂν σεις πῖητε καὶ τοῦτο ἀβλαβῶς, θέλω πιστεῦσαι καὶ ἐγὼ εἰς τὸν Χριστόν σας. Ἐπειδὴ δὲ ἔπιον ὅλοι καὶ ἐξέ-

κείνου, καὶ οὐδὲν κακὸν ἔπαθον, τούτου ἕνεκα λαβὼν δὲ μάγος τὰ μαγικά του βιβλία, τὰ ἔρριψεν εἰς τὸ πῦρ, καὶ πιστεύσας εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη καὶ μετωνομάσθη Θεόκλητος. || ^{Θεόκλητος.} Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ἀρκάσωσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου τῶν Ἀγίων, καὶ νὰ ὑπάγωσι νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν ἔξω τοῦ τείχους τῆς πόλεως, καὶ οὕτω πρὸ τῶν ἄλλων ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον ὁ αἰοίδιμος Θεόκλητος, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν ἀφθαρτὸν στέφανον. Τῶν δὲ ἄλλων Ἀγίων καὶ τῆς μεγαλομάρτυρος Φωτεινῆς διέταξε νὰ κόψωσι τὰ νεύρα· τούτου δὲ γενομένου, οἱ Ἅγιοι ἐνέπαιζον τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς θεοὺς του. Τότε ὁ ἀλιτήριος προστάσσει νὰ ποτίσωσι μὲν τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν μόλυβδον βεβρασμένον ὁμοῦ μὲ θεῖον, νὰ χύσωσι δὲ τοῦτο καὶ εἰς τὰ ὕδατα τῶν ἄλλων Ἀγίων.

Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ἔμειναν ἀβλαβεῖς ἐκ ταύτης τῆς βασάνου, εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἔλεγον, ὅτι διὰ τοῦ βεβρασμένου μόλυβδου ἐδρόσισας τὰς καρδίας μας, αἱ ὁποῖαι ἐδίψων, ὡς ἐκ μεγάλης φλογός. Τότε ὁ Νέρων θαυμάζων καὶ ἐκπληττόμενος, προσέταξε νὰ κρεμασθῶσιν οἱ Ἅγιοι, καὶ οὕτω νὰ ξεσχίζωνται δυνατὰ εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ νὰ κατακαίωνται μὲ ἀναμμένας λαμπάδας· ἐπειδὴ δὲ οὗτοι προσευχηθέντες, ἐνεδυναμώθησαν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος, ὀργισθεὶς ὁ Νέρων, διέταξε νὰ συγκερασθῆ στάκτη μετὰ ὄξους, καὶ νὰ χυθῆ εἰς τὰς ῥίνας τῶν Ἀγίων, οἱ ὁποῖοι λαμβάνοντες ταύτην τὴν βράσανον, τὸ ὄξος σου, εἶπον, ὦ Βασιλεῦ, γλυκύτερον φαίνεται εἰς ἡμᾶς τοῦ μέλιτος καὶ κηρίου.

Ἐκ τούτου λοιπὸν ὀργισθεὶς ὁ Τύραννος περισσότερον, διέταξε νὰ ἐξορύσσωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Ἀγίων, καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτοὺς ἐν σκοτεινῇ φυλακῇ, ἣ ὁποία ἦτο πλήρης δηλητηριωδῶν ὀφειῶν καὶ ἄλλων ἐντόμων· καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τὰ μὲν φαρμακερὰ ἐκεῖνα ἐντομα ἐνεκρώθησαν, ἣ δὲ ἐκεῖθεν ἐκπεμπομένη ἀποφορὰ μετεβλήθη εἰς εὐωδίαν, καὶ τὸ σκότος τῆς φυλακῆς ἐγένετο φῶς ὑπέρλαμπρον. Τότε ὁ Χριστὸς ἐφάνη ἐν μέσῳ τῶν Ἀγίων, καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς, εἰρήνη ὑμῖν· λαβὼν δὲ τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν ἐκ τῆς χειρός, ἤγειρεν αὐτὴν καὶ εἶπεν, ἐγὼ εἰμὶ μεθ' ὑμῶν πάντοτε, ὅθεν μὴ φοβείσθε, ἀλλὰ μᾶλλον πάντοτε χαίρετε. Καὶ μὲ τὸν λόγον του εὐθὺς ἔπεσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των οἰονεὶ λέπια, καὶ οὕτω πως οἱ Ἅγιοι ἔλαβον τὸ φῶς των, καὶ ἰδόντες τὸν Κύριον, προσεκύνησαν αὐτόν· ὁ δὲ Κύριος εὐλογῶν αὐτοὺς, εἶπεν, ἀνδρίζεσθε καὶ ἐνδυναμοῦσθε, καὶ οὕτως ἀνέβη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Νέρων ἀφῆκε τοὺς Ἀγίους ἐν τῇ φυλακῇ ἕτη τρία, ἵνα ἐκ τῆς κακοπαθείας τελειώσωσι τὴν ζωὴν των μὲ πικρὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τὰ τρία ἔτη, εἶγεν ὁ Βασιλεὺς δοῦλον τινὰ κεκλεισμένον ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ διέταξε νὰ τὸν ἐκβάλωσι· πορευθέντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι ἵνα ἐκβάλωσι τὸν δοῦλον, ὡς εἶδον τοὺς ἁγίους Μάρτυρας ὑγιεῖς καὶ δυνατοὺς, ἐφανέρωσαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι οἱ τυφλωθέντες Γαλιλαῖοι βλέπουσι καὶ εἶναι ὑγιεῖς, καὶ ὅτι ἡ φυλακὴ λάμπουσα ὑπὸ φωτός καὶ εὐωδιάζουσα ἐκ μύρων, μετεβλήθη εἰς οἶκον Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν συβρέοντες οἱ Ἕλληνες, βαπτίζονται ὑπ' αὐτῶν, πιστεύοντες εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν κηρυττόμενον Χριστόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐξεπλάγη, καὶ ἀποστείλας ὑπηρέτας, ἔφερε τοὺς Ἀγίους ἐμπροσθέν του, καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς. Δὲν σὰς διετάξαμεν μὲ προσταγὴν Βασιλικὴν νὰ μὴ κηρύττητε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν πόλιν ταύτην τῶν Ῥωμαίων; πῶς λοιπὸν σεῖς ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκόμενοι, κηρύττετε τὸν Χριστόν; μάθετε ὅτι διὰ τοῦτο θέλω σὰς βασανίσει μὲ πολλὰς καὶ μεγάλας τιμωρίας. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν, ἐκεῖνο ὅπερ θέλεις ποιήσον, διότι ἡμεῖς δὲν θέλομεν παύσει κηρύττοντες τὸν Χριστόν, ὅς τις εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς καὶ ποιητὴς τοῦ παντός. Τότε ὁ Νέρων ὀργισθεὶς, προσέταξε νὰ σταυρώσωσι τοὺς Ἀγίους κατακέφαλα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, καὶ νὰ ξεσχίζωσι τὰς σάρκας των μὲ βούνευρα, ἕως οὗ διαλυθῶσιν οἱ ἄρμοι αὐτῶν· ἀφ' οὗ δὲ τοῦτο ἐγένετο, προσέταξε νὰ μείνωσι κρεμασμένοι ἀκόμη τέσσαρας ἡμέρας. Τὴν δὲ πέμπτην ἡμέραν μεταβάντες οἱ δῆμιοι ὅπως ἴδωσιν ἂν ζῶσιν οἱ Ἅγιοι, καθὼς εἶδον αὐτοὺς κρεμασμένους, αὐτοὶ μὲν οἱ δῆμιοι ἐτυφλώθησαν, Ἄγγελος δὲ Κυρίου καταβάς ἐκ τῶν Οὐρανῶν, ἔλυσε τοὺς Ἀγίους καὶ εἶτα χαιρετήσας αὐτοὺς, τοὺς ἀφῆκεν ὑγιεῖς.

Ἡ δὲ Ἁγία Φωτεινὴ εὐσπλαγχνισθεῖσα διὰ τὴν τυφλωσιν τῶν δημίων, προσευχήθη, καὶ εὐθὺς ἐκεῖνοι ἔλαβον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν των· ὅθεν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν καὶ ἐβαπτίσθη-

σαν. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Νέρων ὠργίσθη, καὶ διέταξε νὰ ἐκδώρῃσι τὸ δέρμα τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, τούτου δὲ γενομένου, ἡ Ἀγία ἐψάλλε λέγουσα· «Κύριε ἐδοκίμασάς με καὶ ἔγνωσ με». Ἀφ' οὗ δὲ ἐξέδαραν αὐτὴν, τὸ μὲν δέρμα τῆς ἐβρίψαν εἰς τὸν ποταμὸν, τὴν δὲ Ἀγίαν ἐντὸς ἀνύδρου φρέατος· εἶτα τὸν Ἅγιον Σεβαστιανὸν καὶ Φωτεινὸν καὶ Ἴωσῆν συλλαβόντες, ἔκοψαν τὰ κρύφια αὐτῶν μέλη καὶ τὰ ἀπέβριψαν, αὐτοὺς δὲ ἔκλεισαν ἐντὸς παλαιοῦ λουτροῦ. Τὰς δὲ πέντε ἀδελφάς τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς παρέστησεν ἔμπροσθέν του ὁ Νέρων, καὶ πρῶτον μὲν διέταξε νὰ κόψωσι τοὺς μαστοὺς των, εἶτα νὰ ἐκβάλωσι τὸ δέρμα των. Ὄταν λοιπὸν ὑπῆγαν οἱ δῆμιοι ἵνα ἐκδώρῃσι τὴν Ἀγίαν Φωτίδα, τὴν τετάρτην ἀδελφὴν, δὲν κατεδέχθη ἐκείνη νὰ κρατηθῆ ὑπὸ τινος, καθὼς αἱ λοιπαὶ ἀδελφαὶ τῆς, ἀλλὰ μόνη ἐστάθη ἀνδρείως, καὶ ἀνέσπασαν τὸ δέρμα τῆς ὥστε ἐθαύμασεν ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοψυχίαν τῆς.

Διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς σφόδρα, μετὰ τὴν βάσανον ταύτην ἐπενόησεν ὁ θηριώδης καὶ ἄλλην κατὰ τῆς Ἀγίας Φωτίδος, πολὺ δεινὴν καὶ ὀλεθρίαν, προσέταξε δηλ. νὰ κλίνωσι μὲ βίαν τὰς κορυφὰς δύο δένδρων, τὰ ὅποια ἦσαν εἰς τὸν κηπὸν του, καὶ ἀφ' οὗ εἰς αὐτὰς δέσωσι τὴν Ἀγίαν, νὰ τὰς ἀφήσωσι πάλιν νὰ στραφῶσιν εἰς τὴν προτέραν των θέσιν· ὅθεν ὑπὸ τούτων σχισθεῖσα ἡ Ἀγία εἰς δύο, παρέδωκεν ἡ μακαρία τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀμάραντον στέφανον. Τότε προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι μὲν ὅλους τοὺς Ἀγίους, μόνην δὲ τὴν Ἀγίαν Φωτεινὴν νὰ ἐκβάλωσιν ἐκ τοῦ ξηροῦ φρέατος, καὶ νὰ τὴν βίψωσιν ἐν τῇ φυλακῇ· ὅθεν αὕτη ἐλυπεῖτο διότι ἔμεινε μόνη καὶ δὲν ἐστέφθη ὁμοῦ μὲ τὰς λοιπὰς ἀδελφάς τῆς, καὶ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, ὁ ὁποῖος ἐμφανισθεὶς καὶ σφραγίσας αὐτὴν τρίς μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τμῆου Σταυροῦ, καὶ πληρώσας χαρᾶς, τὴν κατέστησεν ὑγιᾶ. Μετὰ πολλὰς δὲ ἡμέρας ὕμνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας αὐτοῦ (1).

Ἡ Ἀγία Ἀνατολή, ἡ δευτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Ἀνατολὴν εὗρηκε τὴν νοουμένην,

Ἀνατολή.

» Ἀνατολὴ τμηθεῖσα γενναιοφρόνως.

Ἡ Ἀγία Φωτῶ, ἡ τρίτη ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Φερνὴν ταλάντων μυρίων ἀνταξίαν,

Φωτῶ.

» Φωτῶ φέρει σοι τὴν κάραν, φῶτων Πάτερ.

Ἡ Ἀγία Φωτίς, ἡ τετάρτη ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, εἰς δύο προσδεθεῖσα δένδρα καὶ διαμεριθεῖσα τελειοῦται.

» Δώσεις ἐπαθλον δενδροθήλω Φωτίδι,

Φωτίς.

» Δενδρῶνα σεπτὸν τῆς Ἐδέμ, Θεοῦ Λόγε.

Ἡ Ἀγία Παρασκευὴ, ἡ πέμπτη ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Ἡ Παρασκευὴ πρὸς ξίφος τὸν αὐχένα,

Παρασκευή.

» Ἐτοιμον εἶχε καὶ παρεσκευασμένον.

Ἡ Ἀγία Κυριακὴ, ἡ ἕκτη ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Ἐκ Κυριακῆς οὐδὲ τοῦ ξίφους φόβος

Κυριακή.

» Τοῦ Κυρίου τὸν θεῖον ἐκβάλλει φόβον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Φωτεινός, ὁ πρῶτος υἱὸς τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Τίς οὗτος ἀτμὸς ἐκ ζόντων αἱμάτων;

Φωτεινός.

» Φωτεινός ἄρτι Μάρτυς ἐτμήθη κάραν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἴωσῆς, ὁ δεύτερος υἱὸς τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ξίφει τελειοῦται.

» Τομεὺς τραχῆλων ἐξεγύμνου τὸ ξίφος,

Ἴωσῆς.

» Ἴωσῆ δὲ τράχηλος οὐ φρίττει ξίφος.

(*) Τοῦτο τὸ ἴδιον Συναξάριον τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς εὐρίσκεται μεταφρασμένον καὶ εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

Ὁ Ἅγιος Σεβαστιανὸς ὁ Δοῦξ ξίφει τελειοῦται.

» Σεβαστιανῶ τοῦτον εἶπω τὸν λόγον
» Σέβάζομαι σε τὴν κάραν τετμημένον.

Σεβαστιανός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βίκτωρ ξίφει τελειοῦται.

* » Βίκτωρ ἐπ' ὤμοις τὴν κεφαλὴν οὐκ ἔχων,
» Κεῖται πρὸ τῆς γῆς ἐκταθείς μέγας μέγα.

* Βίκτωρ.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χριστόδουλος ξίφει τελειοῦται.

* » Κλήσις διδάσκει τίς σὺ, καὶ δούλος τίνος,
» Σπάθη δὲ, Χριστόδουλε, ποῖόν σοι τέλος.

* Χριστόδουλος.

* Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης Κάλφας, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος ἀφορέ. ξίφει τελειοῦται.

* » Πληγὰς ἀριθμεῖν μὴ, Ἰωάννη, θέλει,
» Σκηνὰς δὲ μᾶλλον, ἃς ἔχει ἔνδον Πόλος (1).

* Ἰωάννης.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΖ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

» Οὐδὲν, Δεκαπολίτα, γῆς πᾶσαι πόλεις,
» Πρὸς τὴν νοτιὴν ἔνθα περ τάττη Πόλιον.
» Εἰκάδι ἐβδομάτη Προκοπίῳ τέρμα φαάνθη.

Προκόπιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου καὶ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψμ'. καὶ πρῶτον μὲν, γενόμενος Μοναχός, διήλθε πᾶσαν ἀσκησιν μὲ ἀκρίθειαν καὶ ἐντελῶς ἐλαθάρισε τὸν ἑαυτὸν του, ὕστερον δὲ ἀνδρείως ἤλεγξε τοὺς αἰρετικούς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἠθέτουν τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς μὴ προσκυνεῦντες τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐνωμον εἰκόνα, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅχι μόνον διὰ λόγων, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλῶν κακοπαθειῶν καὶ θλίψεων. Ὄθεν ἐκ τούτου ἐφάνη μέγας Ὁμολογητής, καὶ πολλὰ θαύματα ποιήσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Γελασίου τοῦ ἀπὸ Μίμων, ὃς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα κελευσθεὶς διαπαιξαι, βαπτίζεται ἀληθῶς καὶ ξίφει τελειοῦται.

» Φῶτισμα μέλλων ἐγγελῆν γελᾶς πλάνην,
» Πλυθείς δὲ, Γελάσιε, τέμνη τὴν κάραν.

Γελάσιος.

Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Θαλλέλαιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

» Ὁ Θαλλέλαιος φαιδρὸς ἦκει πρὸς Πόλον,
» Θαλλοῖς ἐλαιῶν, ἀρεταῖς ἐστεμμένος.

Θαλλέλαιος.

Οὗτος κατήγετο ἐκ τῆς Κιλικίας, ἀγαπήσας δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν τῶν Γαβάλων (τὴν νῦν Γιβέλ, εὐρισκομένην ἐν τῇ Συρίᾳ καὶ ἀπέχουσαν τῆς Λαοδικίας μίλια δεκαοκτῶ πρὸς νότον), καὶ μακρὰν τῆς πόλεως ταύτης ἕως εἰκοσι στάδια, ἦτοι ἕως δύο ἡμισυ μίλια, ἐρῶν ὁ Ὁσιος οὗτος τόπον ὑψηλόν, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς ἀφιερωμένος εἰς τοὺς Δαίμονας καὶ τιμώμενος μὲ πολλὰς θυσίας ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐκτίσεν ἐκεῖ μικρὰν καλύβην. Βλέποντες δὲ οἱ Δαίμονες τὴν ἐκεῖ ἀφίξιν τοῦ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου Θαλλελαίου, ἐπεδίω-

(1) Τὸ Μαρτύριον τούτου δεῖ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Οὐκ ὀρθῶς δὲ οὗτος γράφεται Ὁμολογητής παρὰ τῷ Μηναιῷ.

κον νὰ θανατώσωσιν αὐτόν, ἀλλὰ δὲν ἐδύναντο κατ' οὐδένα τρόπον, διότι καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀδίστακτος πίστις τοῦ Ὁσίου ἐφύλαττεν αὐτόν, καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις τὸν ἐβοήθει. Μὴ δυνάμενοι λοιπὸν οἱ Δαίμονες νὰ βλάψωσι τὸν Ὁσιον, ὠργίσθησαν σφόδρα, καὶ ὠρμησαν κατὰ τῶν ἐκεῖ πεφυτευμένων δένδρων, οὕτως ὥστε αἴφνης ἐξεβρίζωσαν πλείονα τῶν πεντακοσίων.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετ' αὐτὸ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φοβήσωσι τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιστὴν, ἐφεῦρον οἱ ἀλιτήριοι ἄλλα μηχανεύματα, διότι συναχθέντες τὴν νύκτα, μετεχειρίζοντο θρήνους καὶ ὀλολυγμούς, εἶτα δεικνύοντες ἀναμμένας λαμπάδας, προσεπάθουν νὰ ἐνοσπεύωσι φόβον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ὁσίου· ἐπειδὴ δὲ ὄλα τὰ μηχανεύματά των ὁ Ὁσιος κατεφρόνησε, τούτου ἕνεκα ἀφήσαντες αὐτόν οἱ Δαίμονες, ἀνεχώρησαν. Ὁ δὲ Ὁσιος κατασκευάσας δύο τροχοὺς, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἦτο μέγας δύο πήχεις, συνήρμοσε καὶ τοὺς δύο μετ' ἀντιόχου, ὄχι πυκνάς, ἀλλὰ ἀραιάς, καθήσας δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῶν τροχῶν, ἐκάρφωσε μετ' ἀντιόχου τὰς ἀραιὰς ἐκείνας σανίδας, καὶ ἐκρέμασε τὸν διπλοῦν ἐκείνον τροχὸν εἰς τόπον ἀσκεπῆ, καὶ οὕτω καθήμενος ἐντὸς αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ κρεμάμενος, διήλθεν ἔτη δέκα· ἐπειδὴ δὲ εἶχε σῶμα μέγα, ὅταν ἐκάθητο, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτείνῃ πρὸς τὰ ἄνω τὸν λαιμόν του, ἀλλὰ ἔκυπτε πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν γονάτων.

Πρὸς τοῦτον τὸν Ὁσιον ὑπήγε ποτὲ ὁ Κύριος Θεοδώριτος, ὁ ὁποῖος γράφει καὶ τὸν Βίον του ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ὀγδόῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, καὶ ἠρώτησεν αὐτόν, διὰ ποίαν αἰτίαν μετεχειρίζετο τὸν καινὸν ἐκείνον τρόπον τῆς ἀσκήσεως, ὁ δὲ Ὁσιος ἀπεκρίθη· Ἐγὼ ἐπειδὴ εἶμαι ὑποκείμενος εἰς πολλὰς ἁμαρτίας, πιστεύω δ' ὅλλως τε ὅτι εἶναι ἀληθεῖς αἱ τιμωρίαι ἐκείναι, τὰς ὁποίας ἀπειλεῖ ὁ Θεὸς κατὰ τῶν ἁμαρτωλῶν, διὰ τοῦτο ἐφεῦρον τὸν καινὸν τοῦτον τρόπον τῆς ζωῆς, μηχανεύμενος εἰς τὸ σῶμά μου μετρίως τινὰς τιμωρίας εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ἵνα ἐλαφρώσω τὸ βῆρος τῶν ἐπαπειλουμένων ἐκείνων τιμωριῶν τῆς μελλούσης κολάσεως. Χειρότεροι δὲ εἶναι αἱ τιμωρίαι ἐκείναι, ὄχι μόνον κατὰ τὸ ποσόν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ποῖόν, διότι εἶναι στανικαὶ καὶ ἀκούσιαι, ὅ,τι δῆποτε δὲ εἶναι στανικὸν καὶ χωρὶς τὴν γνώμην τοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸ εἶναι λυπηρότατον, ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ὅ,τι εἶναι θεληματικὸν καὶ ἐκούσιον, καὶ ἂν ἦναι κοπιαστικὸν καὶ λυπηρὸν, εἶναι ὅμως κατώτερον κακόν, διότι ὁ κόπος ἐκείνου εἶναι θεληματικὸς, καὶ ὄχι βίαιος καὶ δυναστικός· ἂν λοιπὸν μετ' ἀντιόχου τὰς μικρὰς ταύτας θλίψεις ὀλιγοσέσω τὰς μελλούσας μεγάλας τιμωρίας, βεβαίως ἀποκτῶ μέγα κέρδος.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεοδώριτος, ἐθαύμασε πολὺ διὰ τὴν ἀγχινοίαν τοῦ Ὁσίου, διότι ὄχι μόνον ἠγωνίζετο περισσώτερον τῶν διωρισμένων καὶ συνήθων ἀγῶνων εἰς τοὺς ἀσκητὰς, καὶ ἐφεύρισκε μόνος ἄλλους ἀγῶνας μεγαλειτέρους, ἀλλὰ πρὸς τούτοις ἤξευρε καὶ τὰς αἰτίας τούτων, καὶ ταύτας εἰς τοὺς ἄλλους ἐδίδασκεν. Ἐλεγον δὲ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ περίξ, ὅτι πολλὰ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ὁσιος οὗτος διὰ τῆς προσευχῆς του, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς ζῶα, καθότι καὶ ἀνθρώποι καὶ ζῶα ἔλαβον δι' αὐτοῦ τὴν ἰατρείαν εἰς πολλὰ πάθη. Ἐκ τούτου δὲ τοῦ Ὁσίου παρακινούμενοι οἱ τὸν τόπον ἐκείνον κατοικοῦντες Ἕλληνες, ἀφήκαν τὴν πατρικὴν ἐσέβειαν καὶ τὸ περικαλύπτον αὐτοὺς σκότος, καὶ ἔλαβον τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας καὶ πίστεως· τούτους δὲ μεταχειριζόμενος ὁ Ὁσιος ὑπουργοῦς καὶ συνεργοῦς, ἐκρήμνισε τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον ναὸν τῶν Δαιμόνων, καὶ ἐκτίσεν αὐτὸν Ναὸν ἱερὸν εἰς ὄνομα τῶν καλλινίκων Μαρτύρων. Μετ' οὗτον λοιπὸν τρόπον ἀγωνισθεὶς ὁ μακάριος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀσκήσεως.

Ὁ Ἅγιος Στέφανος, ὁ συστησάμενος τὸ γεροκομεῖον τοῦ Ἀρματίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Γῆρι Στέφανος πρύτανις ζωῆς πόρου,

Στέφανος.

»Ὅπερ θανόντα πρύτανις στέφους στέφει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νήσιος βουνεύροις τυπτόμενος τελειοῦται.

»Νεύροις βοείοις Νήσιος πάσχων φέρει,

Νήσιος.

»Νευρούμενος γὰρ τῶν πόνων λήθην ἔχει.

Οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἡμῶν Ἀσκληπιός καὶ Ἰάκωβος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

- * » Πᾶσαν δικαίως γῆν κρίνοντι Δεσπότῃ,
 * Ἄνδρες δίκαιοι συμπαρέστησαν δύο (1).

* Ἀσκληπιός.
 * Ἰάκωβος.

Ὁ Ὅσιος Τιμόθεος ὁ ἐν Καισαρείᾳ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

- * » Τὸν Τιμόθεον ὡς Θεοῦ τιμῶ φίλον,
 * Οὐ καὶ τελευτῆ σφόδρα μοι τιμητέα.

* Τιμόθεος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου, συνα-
 θλητοῦ τοῦ Ἀγίου Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.

- * Ὁ Βασίλειος Χριστὸν ἐν ψυχῇ φέρων,
 * Ψυχὴν σκιᾶς (ἦτοι εἰκόνας) τίθησι τῆς αὐτοῦ χάριν.
 * Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδι ὀγδοάτῃ Βασιλείων.

Βασίλειος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ψμ'. νέος δὲ τὴν ἡλικίαν ἐγένετο Μοναχός, καὶ μετεχειρίζετο ἄκραν ἀσκησιν. Πρῶτον λοιπὸν καλῶς ἀγωνισάμενος, ὕστερον ἀντέστη ἀνδρείως εἰς τοὺς εἰκονομάχους διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διὸ καὶ συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ πολὺ ἐτιμωρήθη ὁ αἰδιδίμος, δὲν συγκατέβη ὁμῶς ἀπὸ τὴν καλὴν ταύτην ἀντίστασιν, ἀλλὰ ἐκήρυττε τὴν ἀληθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας μέχρι θανάτου, συναγωνιστὴν ἔχων καὶ τὸν Θεῖον Προκόπιον τὸν Δεκαπολίτην, τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ παρόντος· τούτου ἕνεκα καὶ ξεσμούς ἐλαβεν εἰς ὄλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸν τράχηλον παρὰ τῶν εἰκονομάχων, καὶ εἰς φυλακὴν ἐρρίφθη. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἰσαυρος ἀπέθανεν, ἠλευθερώθη ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ἠκολούθει τὴν προτέραν ἀσκητικὴν πολιτείαν, πολλοὺς μὲν ἁμαρτωλοὺς παρακινῶν εἰς τὴν ἀρετὴν διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ παραδείγματός του, πολλοὺς δὲ καχοδόξους ἐπιστρέφων εἰς τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, χαίρων καὶ εὐχαριστῶν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, δν ἐκ θρέφους ἠγάπησεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Προτερίου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας, καλάμοις ὀξέσι σφαγέντος.

- * Ὁ Προτέριος σφάττεται τοῖς καλάμοις,
 * Ὁ ξυγράφου κάλαμος ὦν κατὰ πλάνης.

Προτέριος.

Οὗτος ὁ αἰδιδίμος ἦτο Πρεσβύτερος τῆς ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίας ἐν ἔτει υν'. κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Μαρκιανοῦ καὶ Πουλχερίας· ὅταν δὲ συνεκροτήθη ἡ ἁγία καὶ Οἰκου-
 μενικὴ τετάρτη Σύνοδος ἐν ἔτει υνά. ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλεξανδρινῶν Ἐπισκόπων του καὶ Πρεσβυτέρων, καὶ πολὺ ἠγωνίσθη ὁ αἰδιδίμος κατὰ τῆς αἰρέσεως τῶν Μονοφυσιτῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Ἀλεξανδρείας Ἀπολινάριος (ὅς τις ἔγινε μετὰ

(1) Τούτων τῶν δύο Ὁσίων τοὺς βίους συντόμως ἀναφέρει ὁ Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ πέμπτῳ τῆς Φιλοθέου ἱστορίας λέγων, ὅτι ὁ μὲν Ἀσκληπιός συζήσας πρότερον μὲ πολλοὺς, καὶ μηδὲν θλαβεῖς ἐκ τῆς ἐπιμιξίας, ὕστερον μετεχειρίσθη τὴν ἀσκητικὴν καὶ ἐρημικὴν πολιτείαν, διὸ καὶ διπλῶν ἠξιώθη τῶν στεφάνων· ὁ δὲ Θεῖος Ἰάκωβος κεκλεισμένος ὦν

ἐντὸς μικροῦ κελλίου, παρὰ κόμη τινὶ Νιμουζᾶ καλουμένη, δὲν ἤναπτε φωτίαν, δὲν εἶχε φῶς λύχνου, δὲν ἦτον ὄρατὸς εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπεκρίνετο δι' ἐνόδου τόπου πλαγίως ἐσακαμμένου, καίτοι δὲ ἦτον ἐπέκεινα τῶν ἐννενηκοντα ἐτῶν γέρων, δὲν ἐξῆλθεν ὁμῶς ἐκ τοῦ κελλίου ἐκείνου. Ἠκμασαν δὲ οὗτοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Θεοδώριτου.

τὸν Μονοφυσίτην Διόσκορον τὸν ἐν τῇ τετάρτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καθαιρεθέντα), ἐδέχθη τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Θεῖος οὗτος Προτερίος, προβληθεὶς ὑπὸ τῆς Συνόδου πάσης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Μονοφυσῖται καὶ ἀκόλουθοι τοῦ Εὐτυχοῦς ἐποίουν ταραχὰς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἠπειλοῦν τὴν παρεμπόδισιν τῆς μετακομίσεως τοῦ σίτου ἐκ τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, διὰ τοῦτο ὁ εὐσεβὴς Βασιλεὺς Μαρκιανὸς διέταξε νὰ μεταφέρωσι τὸν σίτον εἰς τὸ Πηλοῦσιον ὄρος διὰ τοῦ ποταμοῦ Νεῖλου, καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ὅθεν οἱ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ κατοικοῦντες, στενοχωρηθέντες ὑπὸ τῆς πείνης, ἔβαλον μεσίτην εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Θεῖον τοῦτον Προτερίον ὁ δὲ Βασιλεὺς πεισθεὶς εἰς τὴν μεσιτείαν καὶ παράκλησιν τοῦ Ἁγίου, προσέταξε νὰ καταβαίη πάλιν ὁ σίτος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Βασιλεὺς Μαρκιανὸς, Τιμόθεος ὁ ἐπονομαζόμενος Αἰλουρος, ἐκλέξας νύκτα τινὰ σκοτεινὴν καὶ ἀσέληνον, ὕπηγε παράωρα εἰς τὰ κελλία τῶν Μοναχῶν, φορῶν σχῆμα μαῦρον, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῖς παραγγέλλει νὰ χωρισθῶσι τῆς κοινῆς καὶ ἐνώσεως τοῦ Προτερίου. Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἀπλοικοὶ ὄντες, ἠπατήθησαν, καὶ ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ Ἀρχιερέως τῶν ὁ δὲ Προτερίος φοβηθεὶς, ἔφυγεν, ὅτε βλέπει τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν λέγοντα εἰς αὐτόν, ἐπίστρεψον καὶ ἐγὼ προσμένω νὰ σὲ δεχθῶ, οὗτος δὲ ὁ λόγος ἐφάνερον τὸν θάνατον τοῦ Προτερίου.

Ἐπανελθὼν λοιπὸν ὁ Θεῖος Πατὴρ, ἐμβῆκεν (ἴσως ἵνα κρυβῆ) ἐντὸς τῆς μεγάλης κολυμβήθρας, τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ ἀνωτέρω πλανηθέντες Μοναχοὶ καὶ οἱ λοιποὶ Μονοφυσῖται, ἔτρεξαν, καὶ ἐκεῖ ἐνδον κατέσφαξαν μὲ κοπτεροὺς καλάμους τὸν τῷ Θεοῦ Ἀρχιερέα. ἔπειτα ἀντ' αὐτοῦ ἐχειροτόνησαν Ἀρχιερέα τὸν ἀπατήσαντα αὐτοὺς κακόφρονα Τιμόθεον, καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας τοῦτον ἀνεβίβασαν. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ μετὰ τὸν Μαρκιανὸν βασιλεύσας Λέων ὁ μέγας, ὁ καὶ Μακέλλης ἐπονομαζόμενος, τὸν μὲν Τιμόθεον ὑπέβαλεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀρχιερέων, ἵνα κριθῆ κανονικῶς ὑπ' αὐτῶν, οἱ τινες καθαιρέσαντες αὐτὸν τῆς ἀρχιερωσύνης, ἐξώρισαν εἰς τὴν Γάγγραν, τοὺς δὲ λαϊκοὺς, τοὺς συμμετασχόντας εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἁγίου Προτερίου, ἐτιμώρησεν ὁ Βασιλεὺς μὲ δαρμούς καὶ μὲ δήμευσιν τῶν κτημάτων τῶν διέταξε δὲ καὶ ἐχειροτονήθη ἄλλος Ἀρχιερεὺς ὀρθόδοξος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, Τιμόθεος Σαλοφακιδίλιος ὀνομαζόμενος, καὶ οὕτως ἔλαβε τέλος καὶ κατέπαυσεν ἡ ταραχὴ αὕτη καὶ ἐπανάστασις (1).

Ὁ Ὅσιος Βάρσος Ἐπίσκοπος Δαμασχοῦ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Πανηγυριν ζέοντος ἐκλιπὼν βίου,

Βάρσος.

» Σύνεστι Βάρσος Ἀγγέλων πανηγύρει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβρίκιος (2) ξίφει τελειοῦται.

» Χριστοῦ λατρευτῆς αὐχένα τμηθεὶς ξίφει,

Ἀβρίκιος.

» Θεῶν λατρευτὰς Ἀβρίκιος αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέστωρ σταυρωθεὶς τελειοῦται.

» Οὐκ εἶχεν εἶδος οὐδὲ κάλλος ἐν ζῴῳ,

Νέστωρ.

» Νέστωρ ἀπλωθεὶς, τὸ προφητικὸν φᾶναι.

(1) Σημειῶσαι, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ἐν τῇ Προτερίου ἐσφαξαν ἐκεῖ καὶ ἄλλους ἐξ' ἔπειτα σύ- πρὸς τὴν πέμπτην Σύνοδον ἐπιστολῇ λέγει περὶ τοῦ ραντες αὐτοὺς μὲ σχοινία εἰς ὅλην τὴν πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας, τὸ μὲν ἐν μέρος τοῦ σώματος τοῦ Ἀλεξανδρείας, τὸ μὲν ἐν μέρος τοῦ σώματος τοῦ Προτερίου ἐβρίψαν εἰς τοὺς σκύλους, τὸ δὲ ἄλλο Προτερίου ἐβρίψαν εἰς τοὺς σκύλους, τὸ δὲ ἄλλο κατακαύσαντες κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, ἐβρίψαν τὴν κόνιν αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα. Γράφει δὲ ὁ Θεοφάνης ὅτι ὁ Αἰλουρος ἐχειροτόνηε χωρὶς νὰ ᾖναι Ἅγιος, καὶ ἐβάπτιζε χωρὶς νὰ ᾖναι Πρεσβύτερος, ὅθεν καὶ Πρόδρομον αὐτὸν τοῦ Ἀντιχριστοῦ καλεῖ. (2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ συναξαριστῇ γράφεται Ἀβρίκιος.

Ούτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ τοῦ Ἡγεμόνος Πουπλίου ἐν ἔτει σν. καταγόμενος ἀπὸ τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας· ἐπειδὴ δὲ ἐσέβετο τὸν Χριστὸν, συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαντος Εἰρηναρχοῦ, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὁμολογήσας λοιπὸν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐσταυρώθη· ὅθεν εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ μὲ πολλὰς εὐχαριστίας, καὶ τοὺς Χριστιανούς στηρίζων εἰς τὴν Πίστιν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα, καὶ ἔλαβεν ἁ αἰοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν Ὁσίων Γυναικῶν Μαράνας τε καὶ Κύρας.

»Καταξιῶνται Μαράνα τε καὶ Κύρα,
»Σαρκὸς μαρασμῷ κυριεύειν τοῦ Πόλου.

Μαράνα.
Κύρα.

Αὗται αἱ Ἅγιοι γυναῖκες εἶχον πατρίδα τὴν Βεῤῥόϊαν τὴν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἦσαν δὲ περιφανοὺς καὶ ἐξόχου καταγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνατροφή των ἦτον ὁμοία μὲ τὸ γένος των· αὗται ὁμῶς αἱ αἰοίδιμοι, καταφρονήσασαι τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους, καὶ ὅλα τὰ τερπνὰ καὶ χαροποιὰ τῆς ζωῆς ταύτης, ἔκτισαν ἐκτὸς τῆς πόλεως μικρὸν περιτείχισμα, καὶ εἰσελθούσαι ἐντὸς αὐτοῦ ἔφραξαν τὴν θύραν μὲ λίθους καὶ πηλόν. Ἠλέπουσαι δὲ αὐτὰς αἱ τούτων δύο ὑπηρέτριαι, ἠθέλησαν καὶ αὗται νὰ ζήσωσι παρομοίαν ζωὴν, ὅθεν διέταξαν αὐτὰς αἱ τούτων δέσποιναί, νὰ κτίσωσιν ἐξωθεν τοῦ ἐδικοῦ των περιτείχισματος μικρὸν κελλίον, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀγωνίζωνται· ἔβλεπον δὲ ἐκ τινος μικροῦ παραθύρου τὰ ὑπὸ τῶν ὑπηρετριῶν των γινόμενα, καὶ συχνότερα τὰς παρεκίνοῦν νὰ προσεύχωνται, καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Θεοῦ περισσώτερον τὰς ἐθέρμαινον. Αὗται αἱ μακάριοι, ἡ Μαράνα, λέγω, καὶ ἡ Κύρα, δὲν εἶχον οἶκον, οὔτε καλύβην, ἀλλὰ ἦσαν χωρὶς στέγην καὶ σκέπασμα, καὶ ὑφιστάμεναι βροχᾶς καὶ χιόνας τὸν χειμῶνα, καὶ τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ θέρος, ἐνόμιζον, ὅτι ἀπολαμβάνουσι πολλὴν εὐφροσύνην. Τὴν τροφήν των δὲ ἐλάμβανον ἐκ τινος μικρᾶς θυρίδος, καὶ ἐκεῖθεν συνωμίλου καὶ μὲ τὰς γυναῖκας, ὅσαι ἤρχοντο εἰς αὐτὰς, κατὰ μόνον τὸν καιρὸν τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἡσύχαζον καὶ δὲν ὠμίλου· σημειώτερον δὲ ὅτι μόνη ἡ Μαράνα ὠμίλει, τῆς δὲ Κύρας οὐδεὶς οὐδέποτε ἤκουσε τὴν φωνήν. Ἐφόρου δὲ καὶ σιδήρα πολλὰ καὶ βαρέα εἰς τὸ σῶμά των, ὥστε ἡ Κύρα, ἔχουσα σῶμα ἀσθενέστερον, ἐνεκα τοῦ μεγάλου βάρους τῶν σιδήρων ἔκυπτε χαμαί, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνορθώσῃ τὸ σῶμά της· τὰ δὲ φορέματά των ἦσαν μεγαλώτατα, ὥστε ἐκάλυπτον καλῶς ὄχι μόνον ὄλον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τοὺς πόδας των (1).

Μὲ τοιαύτην ζωὴν πολιτευόμεναι αἱ μακάριοι, διήλθον τεσσαράκοντα δύο ἔτη, καὶ διαρκούσης τῆς ζωῆς των διὰ τρίτην φορὰν ἐνήστευσαν ἡμέρας τεσσαράκοντα, κατὰ τὸν Μωσῆν καὶ τὸν Ἠλίαν ὁμοίως καὶ διὰ τρίτην φορὰν ἐνήστευσαν τρεῖς ἑβδομάδας, καθὼς ἐνήστευσεν ὁ Προφήτης Δανιὴλ. Ἐπιθυμήσασαι δὲ ποτε νὰ ἴδωσι τοὺς ἱεροὺς τόπους τῶν σωτηρίων παθημάτων καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, κατέβησαν εἰς Ἱερουσόλυμα, καὶ κατὰ τὴν ὁδοποιρίαν δὲν ἔφαγον παντελῶς τροφήν, ἀλλὰ τότε μόνον ἔφαγον ἀφ' οὗ προσεκύνησαν τοὺς ἁγίους τόπους· ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπάνοδόν των δὲν ἔφαγον παντάπασι καθ' ὁδόν, ἐν ᾧ ὅπως διέλθη τις τὸ μεταξὺ Βεῤῥόϊας τῆς Ἀντιοχείας καὶ Ἱερουσολύμων ἐνυπάρχον διάστημα πρέπει νὰ δαπανήσῃ ὄχι ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσιν ἡμερῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐπεθύμησαν νὰ ἴδωσι καὶ τὸν Ναὸν τῆς

(1) Σημειώσαι, ὅτι καὶ τὸ Συναξάριον τῶν δύο τούτων γυναικῶν συνέγραψεν ὁ Κύρου Θεοδώριτος ἐν ἀριθμῷ εἰκοστῷ ἐνάτῳ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ὅς τις προσέτιθησιν, ὅτι βλέπων ὁ ἴδιος Θεοδώριτος τοσοῦτον βάρος τῶν σιδήρων, τὸ ὁποῖον εἶχον εἰς τὸν λαίμῳ καὶ εἰς τὴν ζώνην, καὶ εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τοὺς πόδας, τὰς παρεκάλει νὰ ἀποβάλλωσι τὰ σιδήρα, καὶ πεισθεῖσαι τὰ ἀπέβαλον· ἀφ' οὗ δὲ ἀνεχώρησεν ὁ Θεοδώριτος, πάλιν τὰ ἐφόρεσαν. Ὅθεν ἀπολούθως λέγει αὐτὸς τὰ ἀξιομνημόνευτα ταῦτα· «Τοσοῦτον ἀγωνισάμεναι χρόνον, ὡς ἄρτι τῶν ἀγῶνων ἀψάμεναι, τῶν ἰδρώτων ἔρῳσι. Τὸ γὰρ τοῦ Νυμφίου φανταζόμεναι κάλλος, εὐπετῶς μάλα καὶ βραδίως φέρουσι τοῦ δρόμου τὸν πόνον, καὶ καταλαβέν ἐπιείγονται τῶν ἀγῶνων τὸ τέλος, ἐν ἐκείνῳ τὸν ἐρώμενον ἐστῶτα βλέπουσαι, καὶ τῆς κίτης ὑποδεικνύντα τὸν στέφανον... Τοσοῦτον αὐτὰς τὸ θεῖον ἐξεβάκχευσε φίλτρον, οὕτως αὐτὰς ὁ θεὸς ἔρωσ περι τὸν Νυμφίον ἐξέμηνεν.»

Ἁγίας Πρωτομάρτυρος Θέκλης τὸν ἐν Ἰσαυρίᾳ εὕρισκόμενον, ἵνα διὰ τῆς ἐκείνου θεωρίας ἀνάψωσιν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν τὸ πῦρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης, μετέβησαν καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐπέστρεψαν, χωρὶς νὰ γευθῶσιν οὐδὲν φαγητόν· τοσοῦτον κατέφλεξε τὰς μακαρίας ὁ ἔρωσ τοῦ νοσητοῦ νυμφίου Χριστοῦ! Μὲ τοιαύτην λοιπὸν ἐνάρετον πολιτείαν στολίσασαι αἱ τρισόλβιαι τὸ γένος τῶν γυναικῶν, καὶ γενόμεναι εἰς τὰς ἄλλας γυναῖκας παραδείγματα ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, πρὸς ὃν ἠγάπησαν νυμφίον Χριστὸν ἐξεδήμησαν.

Οἱ Ἅγιοι ἐξ Μάρτυρες οἱ ἐξ Αἰγύπτου ζῆφει τελειοῦνται.

»Ζῆφει θανεῖν ἔγραψαν ἐξ Αἰγυπτίου,

Μάρτυρες
ἐξ.

»Οἱ τοὺς χρόνου γράψαντες ἔθλους καὶ βίους.

Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι Νυμφᾶς καὶ Εὐβουλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

»Χριστοῦ φυτεία Χρισταπόστολοι δύο,

Νυμφᾶς.
Εὐβουλος.

»Χριστῷ σύνεισιν, Εὐβουλος Νυμφᾶς ἅμα (1).

* Ἡ Ἁγία νεομάρτυς Κυράννα ἡ σωφρονεστάτη κατὰ τὴν Θεσσαλονικὴν ἐν ταῖς βασάνοις τελειοῦται, ἐν ἔτει ἀψνά.

* »Κυράννα παθῶν καὶ βασάνων κυρία
»Φανεῖσ' ἀπῆλθε πρὸς Κύριον Κυρίων (2).

* Κυράννα.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΘ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κασσιανοῦ τοῦ Ῥωμαίου.

»Θείους μεταστάς Κασσιανὸς πρὸς Νόας,

Κασσιανός.

»Θείας νοητῶς κασσίας ἀποπνέει.

* »Εἰκάδα ἄμφ' ἐνάτην θάνε Κασσιανὸς μεγαθύμων (3).

Οὗτος ὁ ὁσιώτατος Πατὴρ ἡμῶν Κασσιανὸς κατήγετο ἐκ τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐνδόξων, ὑπὸ τῶν ἐποίων παρεδόθη εἰς διδασκαλον, καὶ ἐπαιδεύθη εἰς τὸ ἄκρον τὴν ἐξωτερικὴν φιλοσοφίαν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχεν εὐφυῖαν ὀξυτάτην, εἶχε καὶ σπουδὴν θερμοτάτην καὶ ἐπιμέλειαν. Εἶτα ἐπεδόθη εἰς τὰ ἱερά καὶ Θεία μαθήματα τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Γραφῆς· ὅθεν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς Θείας γνώσεως, καὶ ἐστόλισε τὴν ζωὴν του μὲ ἀγενεῖαν καὶ καθαρότητα. Ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ἀφήσας γένος καὶ στρατείαν (ἦτο γὰρ πρότερον συγκατηριθμημένος εἰς τοὺς στρατιωτικὸς καταλόγους), καὶ πᾶσαν περιφάνειαν τῆς ζωῆς ταύτης, ἔλαβε τὸν Σταυρὸν εἰς τοὺς ὤμους του καὶ ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ, διότι εἰσελθὼν ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ, ἐγένετο Μοναχός, καὶ ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν ὑπακοὴν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς προσευχῆς, φθάσας ἐκ τῆς ἀκρας ὑπακοῆς καὶ ταπεινώσεως καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς διακρίσεως, καὶ οὕτως ὑπῆγεν εἰς τὴν ἡσυχίαν.

Ἐπειτα μεταβαίνει εἰς διαφόρους τόπους, καὶ ἀνταμόνει ἁγίους καὶ γνωστικωτάτους Ὁσίους, καὶ τὰς ἀρετὰς ὧν συναθροίζει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὡς ἄλλη φιλόπονος μέλισσα, ὥστε καὶ

(1) Περὶ τῶν δύο τούτων Ἀποστόλων ἀναφέρει ὁ Παῦλος εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Περὶ μὲν τοῦ Νυμφᾶ, ταῦτα· «Ἀσπάσασθε Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.» (Κολ. δ'. 45.) περὶ δὲ τοῦ Εὐβούλου ταῦτα γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον· «Ἀσπάζεται σε Εὐβουλος» (β'. Τιμ. δ'. 21.)

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυ-

ρολόγιον, τὴν δὲ ἁμαρτικὴν Ἀκολουθίαν συνέθετο ὁ σοφολογιώτατος διδάσκαλος κύρ. Χριστοφόρος ὁ Προδρομίτης.

(3) Σημείωσθε, ὅτι καὶ ὅταν δὲν ἦναι Δίσεκτος, ἤγουν καὶ ὅταν ὁ Φεβρουάριος ἔχη μόνον ἡμέρας εικοσικτῶ, καὶ τότε ἀναγινώσκεται τὸ Συναξάριον τοῦτο τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ.

αὐτὸς ἔγινεν εἰς τοὺς ἄλλους τύπος καὶ παράδειγμα παντὸς εἶδους ἀρετῆς, καὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ παρεκίνηει ἐκείνους νὰ μιμηθῶσι τὸν ἑαυτοῦ ζῆλον. Πάντα γὰρ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀσκητήρια περιήλθεν ὁ ἀοίδιμος, ὅσα εὕρισκοντο ἐν ἀπάσῃ τῇ Αἰγύπτῳ, Θηβαίδι, Νητρίᾳ, Ἀσίᾳ, Πόντῳ καὶ Καππαδοκίᾳ. Ὄθεν ἀνώτερος τῶν παθῶν γενόμενος, καὶ τὸν νοῦν καθάρισας, ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τόσον διὰ τῆς πείρας ὅσον καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἀκρίβειαν καὶ τὴν τελείαν κατὰ τῶν παθῶν νίκην· διὰ τοῦτο σοφῶς ἄγαν καὶ ὑψηλῶς συνέγραψε περὶ τῶν ὀκτῶ λογισμῶν (1) καὶ περὶ τῆς τάξεως τῶν ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ Κοινοβίων, διὰ τῶν ὁποίων συγγραμμάτων μεγάλην ὠφέλειαν προξενεῖ εἰς τε τοὺς ἡσυχαστὰς καὶ τοὺς κοινοβιάτας.

Ἦτο δὲ ὁ μακάριος οὗτος καὶ διὰ μόνης τῆς θεωρίας τοῦ πολλῆς ὠφελείας καὶ πνευματικῆς ἡδονῆς πρόξενος, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, αὐτὸς καὶ σιωπῶν καὶ λαλῶν ἔδιδε διδασκαλίαν καὶ συμβουλήν· αὐτὸς ἦτον ἐνταυτῷ καὶ ἀπλούστατος καὶ διακριτικώτατος, ὥστε καὶ ὁ πανόσιος ἐκεῖνος καὶ τρισμακάριος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος ἐπαινεῖ τὸν Ὅσιον τοῦτον εἰς τὸν περὶ ὑπακοῆς λόγον του. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον ὁσίως ζήσας, καὶ εἰς ἄκρον ἀπαθείας φθάσας, καὶ μὲ προφητικὸν διαλάμψας χάρισμα, καὶ μέγας ἀναφανείς πανταχοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Ἀεΐψανον ἀναβρῦει πλουσίως διαφόρους ἰατρείας εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ πλησιάζοντας.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ὁρα περὶ τοῦ Συγγράμματος τούτου εἰς τὴν Φιλοκαλίαν σελ. 59.

ΜΗΝ ΜΑΡΤΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας ΛΑ'. ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ΙΒ'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ΙΒ'.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Ο Μὴν οὗτος, ἀδελφοί, ὀνομάζεται ἀρχὴ καὶ πρῶτος τῶν μηνῶν ὑπὸ τοῦ Προφήτου καὶ Θεοπεσίου Μωϋσέως, οὕτω δὲ γράφεται περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς Ἐξόδου· «Ὁ μὴν οὗτος ὑμῖν, ἀρχὴ μηνῶν, πρῶτός ἐστιν ὑμῖν ἐν τοῖς μηνσὶ τοῦ ἔνιαυτου.» (Ἐξ. ΙΒ'. 1.) καὶ ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως μαθητόμεν, ὅτι, κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν ἱερῶν ἐρμηνευτῶν, ἐν τῷ μηνί τούτῳ ἐποίησεν ὁ Θεὸς ὅλα τὰ αἰσθητὰ κτίσματα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. Καὶ τοῦτο γίνεται φανερόν, διότι κατ' ἔτος εἰς τὸν Μάρτιον μῆνα ἡ γῆ βλαστάνει τὰς βοτάνας καὶ τὰ χόρτα, καθὼς καὶ τότε ἐβλάστησε ταῦτα εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Κόσμου, ὅταν ὁ Θεὸς προσέταξε καὶ εἶπε· «Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου.» (Γέν. Α'. 11.) καὶ διότι εἰς τὸν Μάρτιον γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀνοιξίς, καὶ ἡ θάλασσα γαληνιά, καὶ ὁ Οὐρανὸς φαίνεται διαυγέστερος καὶ λαμπρότερος, ἐλευθερούμενος ἀπὸ τῶν νεφελῶδες τοῦ προλαβόντος χειμῶνος. Καθὼς ταῦτα ἐγένον καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἐκείνην δημιουργίαν τοῦ Κόσμου.

Ὅθεν ἀκολούθως, εἰς τὸν Μάρτιον τοῦτον μῆνα ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον (1), κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα ἠλευθερώθη ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Φαραῶ, καὶ τὸ Πάσχα ἐποίησε, καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διήλθε, κατὰ τὸ ρητὸν τῆς Ἐξόδου, τὸ ὅποιον ἀνεφέραιμεν ἀνωτέρω κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα εἰσηλθόν οἱ Ἰσραηλιταὶ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἤτοι εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, καθὼς τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς βίβλου Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἐνθα γράφεται, ὅτι οἱ Ἰσραηλιταὶ ἐποίησαν τὸ Πάσχα εἰς τὴν Ἰεριχώ, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ μηνός, δηλαδὴ τοῦ Μαρτίου· «Καὶ ἐποίησαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ Πάσχα τῆς τεσσαρακαίδεκάτης ἡμέρας τοῦ μηνός ἀφ' ἑσπέρας, ἐπὶ δυσμῶν Ἰεριχῶ ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου ἐν τῷ πεδίῳ.» (Ἰησ. ε'. 10.)

(1) Ποία εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον; Ὁ μὲν Ματθαῖος ὁ πεζὸς χρονογράφος, καὶ ὁ Ξανθόπουλος, καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου, εἶπον ὅτι εἶναι ἡ εἰκοστὴ πέμπτη τοῦ Μαρτίου· ὁ δὲ Πατριάρχης Ἀναστάσιος εἶπεν, ὅτι εἶναι ἡ εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου, ἡ δὲ εἰκοστὴ πέμπτη εἶναι ἡ ἡμέρα, ἐν ἣ ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγένον ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ἀληθέστερον δὲ εἶπεν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός, ὅτι πρώτη ἡμέρα, ἐν ἣ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, εἶναι ἡ δωδεκάτη Μαρτίου· κατὰ δὲ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Μαρτίου παρέβη ὁ Ἀδάμ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ. Ἀληθέστερον δὲ οὗτος λέγει, καθὼς ἡ τετάρτη ἡμέρα, ἐν ἣ ἐγένοντο οἱ φωστῆρες, ἦτον ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ Μαρτίου· ἐπειδὴ ἡ Σελήνη εὐρέθη τότε δεκατεσσάρων ἡμισυ ἡμερῶν, καὶ ἕως ἑσπέρας ἐγένε δεκατεσσάρων ἡμερῶν, καὶ δεκαοκτῶ ὥρῶν, καὶ εἰκοσιδύο πρώτων λεπτῶν, διότι εἰς τὸσον διάστημα γίνεται ἡ Σελήνη τελεία καὶ πλησι-

αῖ καὶ δλόφωτος, καθὼς διδάσκουσιν ὁ Θεῖος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ νομικὸς Ματθαῖος ὁ Βλάσταρις, ὁ κύριος Μιχαὴλ ὁ Ψελλός καὶ πάντες οἱ νεώτεροι ἀστρονόμοι. Ἐκ τούτου λοιπὸν συνάγεται, ὅτι ἡ ἕκτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος, ἦτο δεκάτη ἑβδόμη τοῦ Μαρτίου. Πλὴν αἱ ἕνδεκα πρώται ἐκεῖναι ἡμέραι τοῦ Μαρτίου ἦσαν ἀνυπόστατοι καὶ ἀνύπαρκτοι, ἐπειδὴ ἐννοοῦνται γεννημένοι πρὸ τῆς γενέσεως τοῦ Κόσμου καὶ τῶν φωστῆρων, διότι εὐρέθη τότε ἡ Σελήνη τελεία, ὡς εἶπομεν· καὶ ὅρα περὶ τούτου τὸν Σεβαστὸν Τραπεζούντιον ἐν τῇ β'. ἐρωτήσῃ. Καὶ ὁ μὲν Μάρτιος εἶναι ἀρχὴ φυσικὴ τῆς γεννήσεως ὅλων τῶν καρπῶν τῆς γῆς, ὁ δὲ Σεπτέμβριος εἶναι φυσικὴ ἀρχὴ τῆς συλλήψεως καὶ ἐγκυμοσύνης ὅλων σχεδὸν τῶν αὐτῶν καρπῶν. Ἀλλὰ καὶ οἱ κύκλοι τοῦ Ἡλίου, ὁμοίως καὶ οἱ κύκλοι τῆς Σελήνης καὶ τὰ Θεμέλια καὶ αἱ Ἐπακταί, ἀπὸ τὸν Μάρτιον μῆνα ἀρχοῦνται ὅρα καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός.

Κατὰ τοῦτον τὸν μῆνα κατέβη ἐν τῶν Οὐρανῶν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν μας, καὶ συναλήφθη εἰς τὴν μακαρίαν κοιλίαν τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, σάρκα ἐξ αὐτῆς δανεισάμενος, δηλ. κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ Μαρτίου τούτου, κατὰ τὴν ὁποίαν εορτάζεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς κυρίας Θεοτόκου καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἀσπορος σύλληψις. Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, ἦτοι κατὰ τὰς εἰκοσιτρεῖς τοῦ Μαρτίου, κατεδέχθη νὰ λάβῃ ὁ Κύριος τὸν διὰ Σταυροῦ θάνατον, καὶ κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτην τοῦ ἰδίου τούτου Μαρτίου ἀνέστη ὁ Κύριος ἐκ τοῦ μνήματος, ὅτε καὶ κύριον Πάσχα λέγεται, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως του ἐχάρισε καὶ εἰς ἡμᾶς θεοπρεπῶς τὴν ἀνάστασιν. Εἰς τὸν μῆνα τοῦτον πιστούμεθα, ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ καὶ ἡ κοινὴ καὶ παγκόσμιος ὄλων τῶν ἀνθρώπων Ἀνάστασις, ὡς καὶ ἡ παντελής καὶ ἀκατάλυτος πάντων τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις. Ὅθεν ὅς τις ὀνομάσει τὸν Μάρτιον τοῦτον μῆνα ἄρτιον, φερωνύμως καὶ προσφῶς θέλει τὸν ὀνομάσει, ἐπειδὴ εἰς τὸν μῆνα τοῦτον εὕρισκε περιεχόμενα τὰ μυστήρια ὅλα τῆς πλάσεως καὶ ἀναπλάσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅλης τῆς κτίσεως, ὅσα ἔγιναν, καὶ γίνονται, καὶ θὰ γίνωσιν.

Οὗτος ὁ μῆν, παρὰ μὲν τοῖς Ἑβραίοις ὀνομάζεται Νισάν, παρὰ δὲ τοῖς Λατίνοις πρῶτον μὲν ὀνομάζετο Πρίμος, ἦτοι πρῶτος, ὕστερον δὲ ὀνομάσθη ὑπὸ τοῦ Ῥώμου τοῦ οἰκοδομήσαντος τὴν πόλιν τῆς Ῥώμης, καὶ δόντος εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομά του, Μάρτιος, διὰ τὴν ἐπομένην αἰτίαν. Ὁ Ῥώμος οὗτος ἔκτισεν ἱερὸν τοῦ ψευδωνύμου θεοῦ Ἄρεως κατὰ τὸν Πρίμον τοῦτον μῆνα, ὅταν δὲ ἀπεπεράτωσε καὶ ἐνεκαίνιασεν αὐτὸ, μετωνόμασε Μάρτιον καὶ τὸν μῆνα τοῦτον, τὸ ὅποιον δηλοῖ ἑλληνιστὶ μῆν τοῦ Ἄρεως ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἵνα μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τιμῆσῃ τὸν ἐδικόν του θεόν (1). Καὶ ἵνα ποιήσωμεν μικράν τινα παρέχθαι, ὁ μῆν οὗτος ὀνομάσθη Μάρτιος, ἦτοι μῆν ἄρτιος καὶ τέλειος, ἐπειδὴ ὁ προηγούμενος μῆν τοῦ Φεβρουαρίου εἶναι ἀτελής καὶ κολοβός· καὶ διὰ μὲν τοῦ ἀτελοῦς καὶ κολοβοῦ Φεβρουαρίου δηλοῦνται αἱ πρὸ τῆς κρίσεως καὶ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως ἡμέραι, περὶ τῶν ὁποίων νομίζω ὅτι εἶπεν ὁ Κύριος αἰνιγματωδῶς ἐν Εὐαγγελίῳ «Ὅτι εἰμὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ» (Ματθ. κδ'. 22.), διὰ δὲ τοῦ τελείου καὶ ἀρτίου τούτου μηνός δηλοῦται ἡ τελειότης καὶ ἀρτιότης, τὴν ὁποίαν μέλλουν νὰ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, καὶ πᾶσα ἡ κτίσις διὰ τῆς ἀφθαρσίας καὶ ἀποκαταστάσεως. Καὶ ταῦτα μὲν εἶπομεν περὶ τοῦ Μαρτίου μηνός, τώρα δὲ πρέπει νὰ ἀρχίσωμεν σὺν Θεῷ, κατὰ τάξιν, καὶ τὰ τοῦ Μαρτίου Συναξάρια.

Εἰς τὴν Α΄ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Εὐδοκίας τῆς ἀπὸ Σαμαρειτῶν.

• Ἡ Σαμαρειτὶς οὐχ ὕδωρ Εὐδοκία,

Εὐδοκία.

• Ἄλλ' αἷμα. Σῶτερ, ἐκ τραχήλου σοι φέρει.

• Μαρτίου ἀμφὶ πρώτη ἡ Εὐδοκίη ξίφος ἔτλη.

Αὕτη ἡ Ἁγία κατήγετο ἐκ τῆς Ἡλιουπόλεως τῆς εὕρισκομένης εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λιβανησίας τῆς Φοινίκης, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ ἐν ἔτει ρζ'. ἦτο δὲ ἀπίστος καὶ εἰδωλολάτριά. Καὶ πρότερον μὲν διήλθε τὴν ζωὴν τῆς εἰς πορνείας καὶ ἀκολασίας, καὶ ἐπειδὴ προσεῖλκυεν πολλοὺς ἐραστὰς διὰ τῆς ὠραιότητος ἣν εἶχε, διὰ τοῦτο συνήθρισε καὶ πολὺν πλοῦτον ὕστερον δὲ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τινος Μοναχοῦ, Γερμανοῦ ὀνομαζομένου, τοῦ ὁποίου ἤκουεν ἀναγινώσκοντας λόγους ψυχωφελῆς περὶ εὐσεβείας καὶ μετανοίας. Ἐβαπτίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοδώτου, πεισθεῖσα εἰς τὰς Θεϊκὰς ἀποκαλύψεις, ὅσας ἤξιώθη νὰ ἴδῃ· διότι αὕτη ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου ὀδηγούμενη, κατελήφθη ὑπὸ ἐκστάσεως, καὶ τῇ ἐφάνη, ὅτι ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ὅτι εἶδε μὲν τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι συνέχαιρον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς, εἶδε δὲ καὶ τινα μαυρὸν καὶ ἀσχημότατον εἰς τὸ πρόσωπον, ὁ ὁποῖος ἔτρυζε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐφώναζεν, ὅτι ἀδικεῖται, ἐὰν τὴν ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τῶν χειρῶν του. Ὅθεν συνελθοῦσα εἰς

(1) Ἄλλοι δὲ προσθέτουσι καὶ ἄλλην αἰτίαν, διὰ ἐπιτοπλεῖστον συνειθίζουσι νὰ συγχροτῶσιν οἱ Βασιτὴν ὁποίαν ὀνομάζεται Μάρτιος ὁ μῆν οὗτος, ἦτε τοὺς πολέμους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦτον ἕφορος ὁ γουν μῆν τοῦ Ἄρεως, καθότι ἐν τῷ μηνὶ τούτῳ ὡς πλεμφοποιὸς Ἄρης, κατὰ τὴν δοξασίαν τῶν Ἑλλήνων.

ἑαυτὴν, διεμοίρασεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸν κακῶς συναχθέντα πλοῦτόν της, καὶ μεταβᾶσα εἰς Μοναστήριον, ἔγινε Μοναχὴ. Ἀφ' οὗ δὲ καλῶς διήνησε τὸν δρόμον της ἀσκήσεως, ἐφέρθη εἰς τὸν Αὐρηλιανόν, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν Τραϊανόν ἔγινε Βασιλεὺς ἐν ἔτει σσ'. (1) διαβληθεῖσα ὡς Χριστιανὴ ὑπὸ τῶν πρώην αὐτῆς ἐραστῶν· ἐπειδὴ δὲ ἐθαυματούργησε καὶ ἀνέστησε τὸν υἱὸν τοῦ Βασιλέως, προσήλκυσε τὸν Βασιλέα εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ὑστερον δὲ ἐφέρθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἡλιουπόλεως Διογένη, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ἐθαυματούργησε, πάλιν ἀφέθη ἐλευθέρα ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος. Μετὰ ταῦτα, ὅταν ὁ Βικέντιος ἔγινεν Ἡγεμῶν, τότε καὶ ἡ μακαρία αὐτὴ παρ' ἐκείνου ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἀφθαρτον στέφανον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς ὄρα εἰς τὴν Καλοκαιρινήν.)

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Δομνίνης τῆς Νέας.

»Τῶν ἀρετῶν φέρουσα φέρτους Δομνίνα,
»Θεῶ προσήλθεν ἔμπορος πανολβία.

Δομνίνα.

✱ **Αὕτη** ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Κύρου, τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, θυγάτηρ γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἐκ νεαρᾶς δὲ ἡλικίας ἀγαπήσασα τὸν Θεόν, ἐμιμήθη τὴν ζωὴν τοῦ Ὁσίου Μάρωνος (ὁ ὁποῖος ἑορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Φεβρουαρίου), ὅθεν ἔκτισε μικρὰν καλύθην εἰς τὸν κήπον τοῦ μητρικοῦ της οἴκου, καὶ ἐκεῖ ἡσυχάζουσα καὶ πενθοῦσα, ἔβρεχε μὲ παντοτεινὰ δάκρυα τὰς παρειάς της, καὶ τὰ τρίχινα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλησίον Ἐκκλησία, ἐξηγείρετο ἡ μακαρία κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπορεύετο εἰς αὐτήν, ἐνθα προσέφερε τὰς προσευχὰς καὶ ὑμνωδίας της εἰς τὸν Θεόν· τοῦτο δὲ τὸ ἴδιον ἐποίει καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας καὶ κατὰ τὸ τέλος, διότι προέκρινε παντός ἄλλου τόπου νὰ προσεύχεται εἰς τὸν ἀφιερωμένον τόπον τῷ Θεῷ, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τοῦτο καὶ πολὺ ἐπεμελήθη καὶ ἐσκόλισεν αὐτήν, κείσασα τὴν μητέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς της νὰ δαπανήσωσι τὴν περιουσίαν των εἰς καλλωπισμὸν τοῦ Ναοῦ ἐκείνου. Αὕτη ἡ μακαρία τροφήν της εἶχε τὴν βεβρεγμένην φακὴν, καὶ τὸν πόνον τῆς νηστείας ταύτης ὑπέμεινε, μὲλονότι εἶχε σῶμα ἡμιθανές καὶ ἀσθενέστατον· ἐδεικνύετο δὲ εἰς ὅλους τοὺς ἀνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ὅσοι τὴν ἐβλεπον, χωρὶς αὐτὴ νὰ βλέπη πρόσωπόν τινος, καὶ χωρὶς νὰ δεικνύη εἰς τοὺς ἄλλους τὸ ἐδικόν της πρόσωπον, ἐπειδὴ ἦτο κεκαλυμμένη μὲ τὸ τρίχινον φόρεμα, καὶ ἔκυπτε μέχρι γονάτων, ὡμίλει δὲ λεπτὰ μὲν καὶ ἀνερθρα, καὶ πάντοτε δακρυβροοῦσα.

Αὕτη ἡ αἰοιδίμος πολλάκις λαμβάνουσα τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ μακαρίου Θεοδώριτου τοῦ Ἐπισκόπου Κύρου ἵνα τὴν ἀσπασθῆ (οὗτος δὲ ὁ Θεοδώριτος ἔγραψε καὶ τὸν Βίον της ἐν τῷ τριακοστῷ ἀριθμῷ τῆς Φιλοθέου Ἱστορίας, ἐξ οὗ ἠρανίσθη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο), καὶ ἐπιθέτουσα αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της πρὸς ἀγιασμόν, διὰ τοσοῦτων δακρύων τὴν κατέβρεχεν, ὥστε ἔσταζον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Θεοδώριτου τὰ δάκρυά της· ἐγέννη δὲ τὸ δάκρυον ἐκεῖνο ὁ θερμὸς πρὸς τὸν Θεόν αὐτῆς ἔρωσ, ὁ ὁποῖος ἤναπτε μὲν τὸν νοῦν τῆς Ὁσίας εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ θεωρίαν, ἐκέντα δὲ τὴν καρδίαν της μὲ τὰ βέλη του, καὶ ἐσπρωχνε τὴν ψυχὴν της νὰ ἐπιθυμῇ τὴν ἀνιχώρησιν ἀπὸ ταύτης τῆς ζωῆς, καὶ τὴν μετάστασιν εἰς τὴν ἄλλην. Μὲ τούτους τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνας διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ νύκτα ἡ τρισολβία, καὶ πρὸς τούτοις ὑπέρτει καὶ ἀνέπαυε μὲ ὄλας της τὰς δυνάμεις τοὺς τότε Ὁσίους καὶ ἀσκητάς· ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὅσοι ἤρχοντο πρὸς αὐτήν, τοὺς ἔστελλε μὲν νὰ καταλύσωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως (τοῦ Θεοδώριτου δηλαδὴ), ὄλα δὲ τὰ χρειώδη αὐτῆ τὰ ἐπεμπεν εἰς αὐτούς· διότι τῆ ἐπετρέπετο νὰ λαμβίνῃ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν της, καὶ νὰ τὰ ἐξοδεύῃ εἰς ἐλεημοσύνην, ἵνα ἐκ τῆς ἐλεημοσύνης εὐλογηθῶσι καὶ αὐξηθῶσι περισσότερο. Οὕτω λοιπὸν ἡ Ὁσία Δομνίνα ζήσασα θεαρέστως, μετέθη εἰς τὰς οὐρανίας παστάδας ἵνα χαίρῃ αἰωνίως.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ἀντωνίνης.

»Θάλαμος ἡ θάλασσα νυμφικῶς γίνη,
»Ἀντωνίναν κρύπτουσα, νύμφην Κυρίου.

Ἀντωνίνα.

(1) Ὁ Αὐρηλιανὸς διεδέχθη κατὰ μὲν τὸν Σ. Κομη- Μαθᾶ ἱστ. Κατάλ. Πατριαρχῶν, τὸν Κυντιλιανόν, τοῦ τᾶν ἐν τῇ Ἑκ. Ἱστ. τὸν Κλαύδιον, κατὰ δὲ τὸν τοῦ Τραϊανοῦ βασιλεύσαντος περὶ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος. Σ. Β.

Αὕτη κατήγετο ἐκ τῆς Νικαίας, ἣ τις νῦν τουρκιστὶ καλεῖται Ἴσνικ, κατὰ τοὺς χρό-
 νους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σϛέ. Παρασταθεῖσα λοιπὸν ἐμπροσθεν τοῦ ρη-
 θέντος Βασιλέως, καὶ τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ ὁμολογήσασα, πρῶτον μὲν λαμβάνει διαφόρους
 βασάνους καὶ ῥίπτεται ἐν φυλακῇ, εἶτα δὲ ἀποφυλακίζεται, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκείσθη νὰ θυσιάσῃ
 εἰς τὰ εἰδῶλα, κρεμάται καὶ ξεσχίζεται εἰς τὰς πλευράς. Ταῦτα πάσχουσα ἡ μακαρία ἐνέ-
 παιξε τοὺς θεοὺς τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν πλάνην τοῦ Βασιλέως, διὸ παρεδόθη εἰς τοὺς δημί-
 ους, ἵνα ἐκδύσωσι καὶ δειρώσιν αὐτὴν δυνατὰ· ὅταν δὲ οἱ δῆμιοι ἐκλήσασαν ἵνα γυμνώσωσιν
 αὐτὴν, εὐθὺς κατῆλθον Ἄγγελοι οὐρανῶθεν, καὶ τοὺς μὲν δημίους κτυπήσαντες δυνατὰ τοὺς
 ἐσπρωξαν, τὴν δὲ Ἁγίαν διεφύλαξαν ἀβλαβῆ. Μετὰ ταῦτα ἤπλωσαν αὐτὴν ἐπὶ ἀναμμένης
 ἐσχάρας, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐκ τῆς βασάνου ταύτης ἔμεινεν ἀβλαβὴς μετὰ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ,
 διὰ τοῦτο βάλλεται ἐντὸς σάκκου, καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Νικαίας, καὶ οὕτως ἡ ἀοί-
 διμος λαμβάνει τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάρκελλος καὶ Ἀντώνιος πυρὶ τελειοῦνται.

» Χὼν τις ἡ κάμινος ἀθληταί; δύο,

Μάρκελλος.

» Οἱ χρυσοῦ λαμπουσὶν ἐν ταύτῃ πλέον.

Ἀντώνιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Σίλβεστρος καὶ Σωφρόνιος ξίφει τελειοῦνται.

» Οὐ καρτερῶν Σίλβεστρος θρησκεύειν πλάνην,

Σίλβεστρος.

» Σὺν Σωφρονίῳ τὴν τομὴν ἐκαρτέρει.

Σωφρόνιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νεστοριανὸς ξίφει τελειοῦται.

» Εἰς τοῦπίσω τράχηλον ἐξεικυσμένος,

Νεστοριανός.

» Νεστοριανὸς τὴν τομὴν πρόσω φέρει.

* Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Χαρισίου, Νικηφόρου καὶ Ἀγαπίου.

* Χαρισίος.

* Τριὰς Τριάδι νῦν παρίστατ' ἐν Πόλῳ,

* Νικηφόρος.

* Ἡ τῶν ἀθλητῶν τῇ τὰ πάντα κτισίασῃ.

* Ἀγάπιος.

* Ὁ Ὅσιος Ἀγάπιος ὁ ἐν τοῖς ὄρεισι τῆς τοῦ Βατοπαιδίου Μονῆς ἀσκήσας, ὁ ὑπὸ τῶν Σα-
 ρακηνῶν αἰχμαλωτισθεὶς, καὶ αὐτοὺς μεταβαλὼν καὶ βαπτίσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* » Εἰ καὶ τὸ σῶμα αἰχμάλωτος, παμμάκαρ,

* Ἀγάπιος.

* Ἄλλ' οὐχὶ γνώμην, Ἀγάπιε, ὠράθης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Β'. (2) Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητικῆς.

* » Ποταμὸν Ἡσύχιος ὑδάτων ἔδω,

Ἡσύχιος.

* Ὅπως ποταμὸν τοῦ πυρὸς διεκφόγη.

* » Δευτερίῃ προσέβη Ἡσύχιος ἐν Πόλου δρμοῖς.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἡσύχιος ἤμας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν
 ἔτει τϛ'. πρῶτος ὢν τοῦ βασιλικῆς παλατίου καὶ τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, διότι ἦτο Μαγιστρι-

(1) Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρ.

περὶ τοῦ Ἡσυχίου τούτου, ἀτάκτως πάνυ καὶ ἀηδῶς.

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν
 ταύτην τοῦ Μαρτίου μηνός, ἐν τῷ ἑσπερινῷ καὶ τῷ
 ἁθρῶ, ψάλλονται τροπάρια καὶ Κανὼν τοῦ Ἁγίου
 Μάρτυρος Ἡσυχίου πρὸς τοῖς Μηναιαῖς· ἐν δὲ τοῖς
 Συναξαρίοις τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐδὲ γὰρ ἀναφέρεται

ὅθεν ἡμεῖς εὐρόντες τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου τού-
 του Ἡσυχίου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου κείμενον,
 μεταγράψαμεν αὐτὸ εἰς τὴν παρούσαν ἡμέραν, ἵνα μὴ
 ἄλλοθι μὲν εὐρίσκηται ἡ Ἀκολουθία αὐτοῦ, ἄλλοθι
 δὲ τὸ Συναξάριόν του.

ανός τὸ ἀξίωμα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμιανὸς διέταξεν, ὅτι ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ὅσοι ἦσαν βασιλικοὶ στρατιῶται, εἴν δὲν ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, νὰ στερηθῶσι τὰς ζώνας τὰς ὁποίας ἔφερον ὡς σημεῖον τῆς βασιλικῆς αὐτῶν ἀξίας, καὶ νὰ ζῶσιν ὡς ἰδιῶται καὶ ἀτιμοί, τοιαύτη παράνομος προσταγὴ παρεκίνησε πολλοὺς Χριστιανοὺς νὰ προτιμήσωσι κάλλιον ζῶν ἄμοιρον ἐξωτερικῶν τιμῶν, ἢ νὰ ἔχωσι μὲν τιμὰς, νὰ ἀπολλύωσι δὲ τὰς ψυχὰς των· μετὰ τῶν ἀνωτέρω δὲ Χριστιανῶν συνηριθμήθη καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Ἡσύχιος. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ἐκδυθῆ τὰ πολύτιμα ἐνδύματα, ἅπερ ἐφόρει ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἐνδυθῆ μανδύαν πενιχρὸν, χωρὶς χειρίδας (μανίκια), ὑφασμένον ἀπὸ μαλλία, καὶ νὰ συναναστρέφηται μὲ τὰς γυναῖκας, πρὸς ἀτιμίαν καὶ καταφρόνησιν.

Τούτου δὲ γενομένου, προσεκάλεσεν αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, καὶ τῷ εἶπε, δὲν ἐντρέπεσαι, ὦ Ἡσύχιε, ὅτι ἔχασας μὲν τὴν τιμὴν καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ Μαγιστριανοῦ, κατεβιάσθης δὲ εἰς τὴν ἀτιμον ταύτην ζῶν; ἢ δὲν ἠξεύρεις ὅτι οἱ Χριστιανοί, τῶν ὁποίων προετίμησας τὴν ζῶν, δὲν ἔχουσι δύναμιν νὰ σὲ ἀποκαταστήσωσι πάλιν εἰς τὰς προτέρας μεγάλας τιμὰς καὶ εἰς τὸ ἀξίωμά σου; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς ταῦτα, ἢ μὲν τιμὴ σου αὕτη, ὦ Βασιλεῦ, εἶναι προσωρινή, ἢ δὲ τιμὴ καὶ δόξα, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Χριστὸς, εἶναι αἰωνία καὶ ἀτελεύτητος. Ὅθεν διὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Βασιλεὺς ὀργισθεὶς, διέταξε νὰ δέσῃ μὲν μεγάλην μυλόπετραν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου, καὶ νὰ ρίψωσιν αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ, τοῦ καλουμένου Ὀρόντου, τοῦ ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας εὐρισκομένου, ὃς τις κοινῶς ὀνομάζεται Ὀρόντζ, καὶ οὕτως ὁ μακάριος ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδότου Ἐπισκόπου Κυρηνίας τῆς Κύπρου.

» Ἀθλῶν πέπλησαι, Θεόδοτε, στιγμάτων,
» Εἰ καὶ μετ' εἰρήνης σε Χριστὸς λαμβάνει.

Θεόδοτος.

✱ Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου τοῦ Βασιλέως καὶ Σαβίνου Ἁγεμόνου Κύπρου, ἐν ἔτει τκ'. διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν καὶ πίστιν παρέστη εἰς τὸν ῥηθέντα Ἁγεμόνα καὶ πρῶτον μὲν ἔδειραν αὐτὸν μὲ βούνευρα, ἔπειτα δὲ τὸν ἐκρέμασαν καὶ ἐξέσχισαν τὰς σάρκας του, εἶτα ἠπλωσαν αὐτὸν ἐπὶ σιδηρᾶς καὶ ἀναμμένης κλίνης. Ἐπειδὴ δὲ διεφυλάχθη ἀβλαβῆς ἐκ τοῦ πυρός μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐκάρφωσαν τοὺς πόδας του μὲ καρφία, καὶ οὕτω τὸν ἠνάγκασαν νὰ περιπατῆ ὕστερον δὲ ἐβρίψαν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Λικινίου ἔπαυσεν ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπελύθη τῆς φυλακῆς ὁ Ἅγιος κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Ἰανουαρίου ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον δύο ἔτη, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε, κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην τοῦ Μαρτίου. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Συναξίς εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, τὴν εὐρισκομένην εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἀρματίου (1).

Ὁ Ἅγιος Ὁμολογητῆς Κόϊντος ὁ Θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✱ » Ἐπωνυμίαν ἔσχες ἐκ τῶν πραγμάτων,
» Τὰ θαυμάσια, ὦ Κόϊντε παμμάκαρ.

Κόϊντος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη κατὰ τὴν Φρυγίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμαθε καὶ τὴν εὐσέβειαν, κατὰ τοὺς χρόνους Αὐρηλιανοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σοβ'. μεταβάς δὲ εἰς κώμην Αἰολίδα καλουμένην (2), ἐμοίραζεν ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ὁ δὲ Ἁγεμὼν Ροῦφος συλλαβὼν τὸν Ἅγιον καὶ διατάξας αὐτὸν νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐδαιμονίσθη παρακαλέσας δὲ ὁ Ἅγιος τὸν Θεόν, ἠλευθέρωσε τὸν Ἁγεμόνα ἀπὸ τοῦ δαιμόνιον, καὶ ὄχι μόνον ἀφέθη ἕνεκα τούτου ἐλεύ-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον Θεόδοτον Διονυσίου.

ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ Ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ « Ἐγκω-
» μιαζομένου δικαίου » (σώζεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ

(2) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται

Νεολίδα.

θερος, ἀλλὰ καὶ δῶρα ἔλαβεν εἰς ἀντιμισθίαν τῆς χάριτος παρὰ τοῦ Ἡγεμόνα. Ἐπειδὴ δὲ διὰ προσευχῆς τοῦ Ἁγίου ἐγένε σεισμός, καὶ ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐκρημνίσθη ὁ ναός, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ εἰδῶλα ἔπεσον, φυγόντες οἱ Ἕλληνες ἀφήκαν τὸν Ἅγιον ἐλεύθερον. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον μετὰ τὸν σεισμόν τεσσαράκοντα ἡμέραι, συνέλαβε τὸν Ἅγιον ὁ ἀρχὼν Κλίαρχος, πολὺ δεσπδαίμων καὶ ζηλωτῆς ὢν τῆς θρησκείας τῶν εἰδώλων ὅθεν προσέταξε καὶ συνέτριψαν τὰ σκέλη τοῦ Ἁγίου, τὰ ὅποια παρευθὺς ἐγέναν σῶα καὶ ὑγιῆ μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Μετὰ ταῦτα περιπάτει ὁ Ἅγιος εἰς διαφόρους τόπους ἐν διαστήματι δέκα ὀλοκλήρων ἐτῶν, ἰατροῦν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν, καὶ τοὺς πτωχοὺς ἐλεῶν, καὶ οὕτω μετὰ τὰ τοιαῦτα θαύματα καὶ θεάρεστα ἔργα πολιτευσάμενος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Νέστορος καὶ Τριβιμίου.

»Ὁ τὸν τράχηλον Νέστορος πλήξας ξίφει,
»Πληγὴν ὁμοίαν ἐντρίβει Τριβιμίου.

Νέστωρ.
Τριβιμίου.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Κυβερραίων (1), ἐκ τῆς Πέργης δὲ τῆς Παμφυλίας (ἡ ὁποία τῶρα Πίργι ὀνομάζεται, καὶ ἦτο μὲν πρότερον τιμημένη μετὰ θρόνον Μητροπολίτου, δεκαπέντε Ἐπισκόπους ἔχουσα, τῶρα δὲ εἶναι ἔρημος καὶ μετετέθη εἰς τὴν Ἀττάλειαν, ἢ τις πρότερον ἦτον Ἐπισκοπὴ τῆς Πέργης.) Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σνά. ἐπροδόθησαν οὗτοι ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐδάρησαν μετὰ ξηρὰ βούνευρα, ἐπειτα κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν μέχρι τῶν σπλάγχων· ἐμμείναντες δὲ ἀμετάθετοι εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Τρωαδίου, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων ἐπὶ Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σγγ'.

»Μὴ μέλλε, Τρωάδιε, θνήσκειν ἐκ ξίφους,
»Μὴ μέλλε καὶ μέλλῃσιν οὐχ ἔξει στέφος.

Τρωάδιος.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς καὶ Παρθένος Εὐθαλία ξίφει τελειοῦται.

»Υἱὸν φιλοῦσα μητροπαρθένου κόρης,
»Τορπὴν ὑπέστη καλλιπάρθενος κόρη.

Εὐθαλία.

***Α**ὕτη ἡ Ἁγία Μάρτυς Εὐθαλία ἦτον ἐν Σικελίᾳ μητέρα ἔχουσα αἰμορροῦσαν, Εὐθαλίαν καὶ αὐτὴν καλουμένην, καὶ ἰατρευθεῖσαν ἐκ τῆς ἀσθενείας ὑπὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἀλφειοῦ, Φιλαδέλφου καὶ Κυπρίνου (2), οἱ ὅποιοι ἐφάνησαν αὐτῇ κατ' ὄναρ καὶ τῇ εἶπον, εἰάν πιστεύσης εἰς τὸν Χριστὸν καὶ βαπτισθῆς, βεβαίως θέλεις ἰατρευθῆ καὶ σωθῆ, εἰάν δὲ μὴ πιστεύσης, φεύγε μακρὰν ἡμῶν· ἡ δὲ Εὐθαλία ἐξυπνήσασα, ἐπίσθη εἰς τοὺς λόγους τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστὸν, ἐβαπτίσθη μετὰ τῆς συνωνύμου θυγατρὸς τῆς. Εἶχε δὲ αὐτῆς υἱὸν, ὀνομαζόμενον Σερμιλιανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου κρατηθεῖσα ἡ μακαρία, ὀλίγον ἔλειπε νὰ πνεγῆ ὑπ' αὐτὸ διότι ἐπίσταυσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ λυτρωθεῖσα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ διὰ βοηθείας μιᾶς ὑπηρετρίας τῆς ἔφυγεν. Ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτῆς Εὐθαλία ἤλεγξε πολὺ τὸν ἀδελφόν τῆς, διότι ἠθέλησε νὰ θανατώσῃ τὴν μητέρα των, ἐκεῖνος δὲ εἶπε πρὸς αὐτὴν· Μήπως καὶ σὺ ἦσαι Χριστιανή; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ναὶ Χριστιανὴ εἶμαι, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν εἶμαι ἐτοιμὴ προθύμως νὰ ἀποθάνω. Τότε ὁ μιὰρὸς καὶ ἀλιτήριος ἀδελφὸς ἐγύμνωσεν αὐτὴν καὶ ἔδειρε δυνατὰ, εἴτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τινὰ δοῦλον τοῦ ἵνα τὴν ἀτιμάσῃ· ἡ δὲ Ἁγία προσευξάμενη, ἐτύφλωσε τὸν δοῦλον, ὅπερ βλέπων ὁ ἀδελφὸς τῆς ἠγέρθη ὡς ἄλλος δεύτερος Κάϊν καὶ ἀπέκοψε τὴν ἁγίαν αὐτῆς κεφαλὴν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ἡ μακαρία τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ συναξαριστῇ γράφεται Κυραιωτῶν.

(2) Οὗτοι οἱ Ἅγιοι φορτίζονται κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἀνδρόνικος καὶ Ἀθανασία ἔφει τελειοῦνται.

» Ἀθανασία συνθανόντα τῆ πάνυ,

Ἀνδρόνικος.

» Πεισίμεθα ζῆν Ἀνδρόνικον τὸν πάνυ.

Ἀθανασία.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐτρόπιου, Κλεόνικου, καὶ Βασιλίσκου.

Εἰς τὸν Εὐτρόπιον.

» Ὁ χρηστός ἡμῖν Εὐτρόπιος τοῦς τρόπους,

Εὐτρόπιος.

» Ἐφεύρε Χριστὸν καὶ τέλος διὰ ζήφους.

Εἰς τὸν Κλεόνικον.

» Καὶ Κλεόνικος εὐκλεᾶ νίκην ἔχει,

Κλεόνικος.

» Σταυρῷ κρεμάσθεις, ὡς ὁ Χριστὸς μου πάλα.

Εἰς τὸν Βασιλίσκου.

» Εἰρκτην τὸ σῶμα καὶ πρὸ τῆς εἰρκτης ἔχων,

Βασιλίσκος.

» Εἰρκτην λυτροῦται Βασιλίσκος ἐκ δύω.

» Ἐν ζύλῳ Εὐτρόπιος σταυρωτὸ τρίτῃ ἀεθλεύει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλησιανοῦ ἐν ἔτει σις'. καταγόμενοι μὲν ἐκ τῆς Ἀμασσίας, ἣ ὅποια εἶναι πόλις διάσημος τῆς ἐν Πόντῳ Καππαδοκίας, συγγενεῖς δὲ ὄντες καὶ συστρατιῶται μὲ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον τὸν Τήρωνα. Οὗτοι λοιπὸν διαβληθέντες εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀσκληπιοδότῃν, δέρονται δυνατὰ, ὁ δὲ Ἅγιος Εὐτρόπιος λαμβάνει καὶ εἰς τὸ στόμα πληγὰς, ἐπειδὴ ὕβρισε τὸν Ἡγεμόνα καὶ οἱ μὲν δέροντες αὐτοὺς ἐρατιῶται παρελύθησαν καὶ ἀπέκαμον, οἱ δὲ δερόμενοι Ἅγιοι ἔγιναν ὑγιεῖς, διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, θαύμα παράδοξον τὸ ὅπολον βλέποντες πολλοὶ ἀπίστοι ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἀπεκαφαλίσθησαν διὰ τοῦτο. Ταῦτα ἰδὼν καὶ ὁ Ἡγεμὼν μετεβλήθη, καὶ ἐπειράτο μὲ κολακείας νὰ κλονίσῃ ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἅγιον Κλεόνικον, καὶ ἄλλα μὲν δῶρα ἐδίδεν εἰς αὐτὸν, ἄλλα δὲ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ· ἀλλ' ὁ Ἅγιος, ἔχι μόνον ἐκ τούτων δὲν ἐμαλάχθη κατὰ τὴν γνώμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις παρωργισθεὶς, ἐχλεύασε καὶ τὴν ἀγνωσίαν τοῦ Ἡγεμόνος, καὶ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων. Ὅθεν ἐν ᾧ ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες προσέφερον θυσίας εἰς τοὺς θεοὺς των, ὁ Ἅγιος Κλεόνικος προσευχθεὶς, ἐκήρυξε χαμαὶ τὸ εἶδωλον τῆς Ἀρτέμιδος. Ταῦτα βλέποντες οἱ εἰδωλολάτραι, παρωργίσθησαν σφόδρα, καὶ βράσαντες εἰς τρεῖς λέβητας πίσαν ἄμοιβὴν με ἀσφαλτον, ἔχυσαν ταῦτα ἐπὶ τῶν ὠμοπλατῶν τῶν τριῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων· καὶ οἱ μὲν Ἅγιοι ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς, κατεκράθησαν δὲ οἱ χύοντες ταῦτα ὑπερήται. Ἐπειτα, ὁ μὲν Ἅγιος Εὐτρόπιος καὶ Κλεόνικος σταυρωθέντες, ἔλαβον ταῦς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, καὶ πρὸς τὴν αἰώνιον ἀπῆλθον ζωὴν· ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλίσκος, ῥιφθεὶς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἐν αὐτῇ διανύσας ἄριστόν χρόνον, τελειοῦται. (Ὅρα τὸ κατὰ πλάτος τούτων Μαρτύριον εἰς τὸν Ἐφραίμ.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεοδώριτου Πρεσβυτέρου Ἀντιοχείας.

» Χωρεῖν ἔχει που τῆς Ἐδέμ τὸ χωρίον,

Θεοδώριτος.

» Καὶ τὸν Θεοδώριτον ἔνδον τὸν μέγαν.

Ὅταν ὁ δυσσεβὴς καὶ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσεν ἐν ἔτει τξά. τότε καὶ ὁ θεῖος αὐτοῦ καὶ συνώνυμος Ἰουλιανὸς, Χριστιανὸς ὢν καὶ πιστὸς θεράπων τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἀναγνώστης τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπίσθη εἰς ἀθλίαν εἰς τὸν ἀνεψιὸν τοῦ, τὸν δυσσεβῆ καὶ παραβάτην Βασιλέα. Ὅθεν ἔχι μόνον ἠρτήθη, φεῦ! τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ προσεκόνησε

τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτοις ἐπρόβλεπεν ὁ ἀσεβὴς εἰς τὸν Τύραννον δλον τῶν πλουτῶν καὶ τὰ ἱερὰ κειμήλια, ὅσα ἀφείρωσεν ὁ μέγας Κωνσταντίνος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας, καὶ αὐτῷ κατέστη ὁ πρῶν εὐσεβὴς θεὸς, ὑπὸ τοῦ ἀσεβεστάτου ἀνεψιῦ του, διώκτης καὶ τύραννος τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν, οἱ μὲν ἄλλοι κληρικοὶ καὶ ἱερεῖς τῆς Ἀντιοχείας διεσκορπίσθησαν εἰς διάφορα μέρη, μόνος δὲ αὐτὸς ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος, Πρεσβύτερος ὢν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἐκκλησίας, ἔμεινεν ἐκεῖ μετὰ τινῶν ἄλλων Χριστιανῶν, κηρύττων παρρησία τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ὁμολογίαν. Διὸ συλλαβὼν αὐτὸν ὁ ῥηθεις Ἰουλιανὸς ὁ τοῦ Παραβάτου θεὸς, τὸν ἔρριψεν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐπειτα παραστήσας αὐτὸν ἐμπροσθέν του, διέταξε πρῶτον μὲν νὰ δείρωσι τὸν Ἅγιον εἰς τοὺς πόδας, εἶτα δὲ νὰ δείρωσιν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν μετὰ ταῦτα ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου, τὸν ἐξέσχισαν ἀνηλεῶς, καὶ ἐπειθὴ ἐξεσχίζετο εἰς διάστημα τριῶν ὥρων, τὸ μὲν αἷμα ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ σώματός του ὡς βρῦσις, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτοῦ ἐφαίνετο ὠραιότερον καὶ λαμπρότερον.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἤκουε τοῦ μιαινοῦ Ἰουλιανοῦ λέγοντος, θυσίασον, ἀθλιε, εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ἂν χρεωστῆς εἰς τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, ἢ εἰς ἄλλον τινα, ὁ ἀνεψιός μου Βασιλεὺς θέλει σὲ ἀπαλλάξει ἀπὸ τοῦ χρέος, ἵνα μὴ οὕτω κακῶς ἀπολέσης τὴν ψυχὴν σου—ταῦτα ἐκείνου λέγοντος, ὁ Ἅγιος, σὺ εἶσαι, ταλαίπωρε, ἀθλιος, ἀπεκρίθη, σὺ καὶ ὁ Βασιλεὺς σου, διότι ἀφήκατε τὸν Χριστὸν, καὶ προσεκολλήθητε εἰς τὸν Ἀντίχριστον, διὸ καὶ θέλετε γίνη ἀμφοτέροι προσάναμμα τοῦ εἰωνίου πυρός τῆς κολάσεως· ἐγὼ δὲ δὲν χρεωστῶ εἰς οὐδέν, εἰρή εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, διότι εἰς αὐτὸν χρεωστῶ νὰ φυλάξω ἀληθινὴν πίστιν μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀκάθαρτος καὶ θεορίσητος τύραννος, προσέταξε νὰ κατακαίωσι τὰς πλευρὰς τοῦ ἁγίου μὲ ἀναρμένας λαμπάδας· ὁ δὲ Μάρτυς ὑψώσας τὰ ὄμματα του εἰς τὸν Οὐρανὸν, προσηύχετο σιωπηλῶς, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἔπεσον ὡς νεκροὶ εἰς τὴν γῆν οἱ τὰς λαμπάδας κρατοῦντες, οἱ ὅποιοι καὶ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ. Τότε ὁ Ἰουλιανὸς καὶ οἱ συντρόφοι του ὀργισθέντες ἀνήγειραν τοὺς δημίους, καὶ τρισκατάρτοι, ἔλεγον, διατί ἀφήκατε τὰς λαμπάδας καὶ δὲν κατεκαύσατε τοῦτον τὸν δυσσεβῆ καὶ πανάθλιον, ἀλλὰ κατελήφθητε ὑπὸ νουκώσεως καὶ ἀμελείας; ταῦτα μὲν εἶπον ἐκεῖνοι, ὁ δὲ Ἅγιος, σὺ εἶσαι, ἀπεκρίθη εἰς τὸν τύραννον, δυσσεβὴς καὶ τρισκατάρτος καὶ τετυφλωμένος κατὰ τοὺς ψυχικοὺς ὀφθαλμοὺς, διότι δὲν βλέπεις, ἀθλιε, τοὺς Ἀγγέλους οἱ ὅποιοι φυλάττουσιν ἐμὲ τὸν δούλον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὰς ἀφίνουν νὰ μὲ ἐγγίσητε, μὴ μωρολογῆς λοιπὸν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι μέγας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰουλιανὸς κατησχόνθη, καὶ προστάσσει νὰ ῥιφθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι ἐν τῷ πελάγει· βλέπων δὲ αὐτοῦς ὁ Ἅγιος Θεοδώριτος φερομένους εἰς τὴν θάλασσαν, πορεύεσθε, τοῖς εἶπεν, ὦ τεκνία μου, ἐν εἰρήνῃ, πορεύεσθε τὴν μακαρίαν ταύτην ὁδόν, διότι καὶ ἐγὼ μετ' ὀλίγον μέλλω νὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἵνα συγχαίρω μετ' ὑμῶν εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἀσεβὴς θεὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐβίαζε τὸν Ἅγιον Θεοδώριτον νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος, σὺ μὲν, τῷ ἀπεκρίθη, σὺ δυσσεβέστατε καὶ ἀθλιώτατε δλων τῶν ἀνθρώπων, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θέλεις μασήσῃς ὄλα σου τὰ ἐντόσθια, καὶ ἐκ τοῦτου θέλεις ἀποδρίψῃς διαίως τὴν μιαιρὰν σου ψυχὴν εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως· ὁ δὲ ἀσεβέστερος σοῦ Τύραννος Ἰουλιανὸς ὁ ἀνεψιός σου, αὐτὸς, λέγω, εἰς τὴν γῆν τῆς Περσίας μέλλει νὰ κεντηθῇ μὲ οὐράνιον λόγχην, καὶ θέλει ῥιφθῇ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός, καὶ πλέον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ οὕτω ὁμοῦ καὶ οἱ δύο μέλλετε νὰ λάβητε τὰ ἐπιχειρα καὶ τὴν ἐκδίκησιν τῆς κακίας σας, ἐγὼ δὲ θέλω θυσιάσει εἰς τὸν Θεόν μου θυσίαν αἰνέσεως. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ ἀσεβὴς Ἰουλιανὸς προσέταξε παρευθὺς νὰ τὸν ἀποκεφαλίσωσιν· ἀπαγόμενος δὲ ὁ Μάρτυς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, προσηύχετο μὲ χαρὰν τῆς ψυχῆς του, καὶ ἀποκεφαλισθεὶς ἀνέβη εἰς τὸν Θεόν ἵνα λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Δεήσαναν λαβόντες τιπὲς Χριστιανοὶ, ἐκτίμως αὐτὸ ἐνεταφίασαν, καὶ ἐσημείωσαν τοὺς ἀνωτέρω λόγους, οὓς ἐπρόφητευσεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἱ τινες μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβον διὰ τῶν πραγμάτων τὴν ἐκβασιν· διότι, καθὼς προεἶπεν ὁ Ἅγιος, καὶ οἱ δύο Ἰουλιανῶν, ὁ κακὸς θεὸς καὶ ὁ κακίστος ἐ-

νεφίος, κακῶς οἱ κακοὶ ἐξέφυξαν, καὶ παρεδόθησαν αἱ ψυχαὶ των εἰς τὰς τιμωρίας τοῦ Ἄδου (1).
Οἱ Ἅγιοι Ζήνων καὶ Ζώϊλος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

» Ζωῆς λύσις Ζήνωνι καὶ τῷ Ζώϊλῳ,
» Ζωῆς ὑπῆρξε κρείττονος παραιτία.

Ζήνων.
Ζώϊλος.

Ἡ Ὁσία Πιαμοῦν, ἡ παρθένος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Κροσσῶτά χρυσᾶ Πιαμοῦν μελανφόρος,
» Τὰς ἀρετὰς ἀπεισιν ἠμφισμένη (2).

Πιαμοῦν.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Δ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου.

» Ὑπῆρέτης θῆρ τῷ Γερασίμῳ γέρας,
» Θῆρας παθῶν κτείναντι πρὶν λῆξαι βίου.
» Τῇ δὲ τετάρτῃ Γεράσιμος βίοτιο ἀπέπτη.

Γεράσιμος.

✱ Οὗτος ὁ Ὁσιος Γεράσιμος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως, τοῦ καλοῦμένου Πωγωνάτου ἐν ἔτει χθ'. ὡς λέγει Σωφρόνιος ὁ Ἱεροσολύμων ὁ τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου συγγράφας (3) παιδιόθεν δὲ στοιχειωθεὶς μετὰ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγνώθεις τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, μετέβη εἰς τὴν βαθυτέραν ἐρημον τῆς Θηβαίδος. Εἰς τοσαύτον δὲ ὕψος ἀρετῶν ἐφθασε, καὶ τοσαύτην αἰκισίτητα ἔλαβε πρὸς τὸν Θεόν, φυλάξας τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν καθαρὸν, ὥστε εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του καὶ αὐτὰ τὰ ἀγρία θηρία· διότι τὸν ὑπῆρέτει λέων τις, ὁ ὅποιος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὸν Ὁσιον, εἶχε καὶ τὸ διακόνημα τοῦτο, τὸ νὰ βόσκη τὸν ἄνον, ὃς τις ἔφερεν ὕδωρ εἰς τὸν Ὁσιον. Μίαν φορὰν δὲ διελθόντες ἐκεῖθεν τινὲς ἔμποροι, καὶ βλέποντες μόνον τὸν ὄνον, ἐκλεψάν αὐτόν, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ λέων ὃς τις ἐκοιμάτο· καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἐσπέρας ἐπανήλθεν αὐτός εἰς τὸν Ὁσιον παρὰ τὸ σῦνθηες ἀνευ τοῦ ὄνου.

Βλέπων δὲ τὸν λέοντα μόνον ὁ ὑπῆρέτης τοῦ Ὁσίου, ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα, ὅτι αὐτὸς ἔφαγε τὸν ὄνον· ὅθεν καταδικάσθη ὁ ταλαίπωρος λέων, νὰ φορτόνηται ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ἀτάμνους, καὶ νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἀντὶ τοῦ ὄνου, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἐκρατεῖτο ὁ ὄνος ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐμπόρων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἴδιοι ἔμποροι ἔτυχεν νὰ διέλθωσι πάλιν τὸν ἴδιον ἐκεῖνον δρόμον, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν ὄνον, διὰ τοῦτο ἅμα εἶδε ὁ λέων τὸν ὄνον, ἐγνώρισεν αὐτόν, καὶ ὠρμησεν αἰφνιδίως ἐναντίον τῶν ἐμπόρων μετὰ μέγαν βρῦχημα, οἱ τινες φοβηθέντες ἐφυγον. Ἐπειτα ἔλαβε διὰ τῶν ὀδόντων του τὸν χαλινὸν τοῦ ὄνου καὶ τὸν ἔσυρε, μετὰ τοῦ ὄνου δὲ ἔσυρεν καὶ ὄλας τὰς καμήλους, αἱ ὁποῖαι ἦσαν δεδεμέναι εἰς αὐτόν, καὶ οὕτω τὰς ἔφερεν ὄλας εἰς τὸ κελλίον τοῦ Ὁσίου Γερασίμου· κτυπῶν δὲ μετὰ τὴν οὐρὰν του τὴν θύραν τοῦ κελλίου τοῦ γέροντος, ἔκαμνεν ὡς ἐπίδειξιν, ὅτι προσέφερεν αὐτὰς κυνήγιον εἰς τὸν γέροντα.

(1) Λέγει γὰρ ὁ Θεοδώριτος ἐν τῷ γ' βιβλίῳ κεφ. ιβ' τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὅτι ὁ φερώνυμος θεὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ πεσὼν εἰς βαρυτάτην ἀσθένειαν, διεφθάρη ὑπὸ σήψεως τῶν ἐντοσθίων καὶ τὴν κόπρον του ἐξέμερτεν ἐκ τοῦ στόματός του, ἡ δὲ γυνὴ του πιστὴ καὶ εὐσεβὴς οὖσα, ἔλεγεν αὐτῷ· Πρέπει, ὦ ἄνδρα μου, νὰ ὑμνήσῃς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ὃς τις διὰ τῆς τιμωρίας ταύτης ἐδείξεν εἰς σὲ τὴν δύναμίν του, ἐπειδὴ ἂν αὐτὸς μετεχειρίζετο τὴν συνήθη του μακροθυμίαν, αὐτὸν δὲν ἦ-

θελες γνωρίσῃ ποῖος εἶναι ὁ παρὰ σοῦ πολεμούμενος.

(2) Τὸν Βίον τῆς Πιαμοῦν δεῖ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἰδῆ, ὅτι διὰ προσευχῆς τῆς ἑμειναν ἀκίνητοι οἱ κάτοικοι πόλεως τινος, οἱ τινες ἐκινήθησαν μετὰ ὄρμηθον φονικὴν ἵνα θανατώσωσι τοὺς κατοίκους ἑτέρας πόλεως μικροτέρας.

(3) Ἐν δὲ τῷ Ἱερολογίῳ χρονολογεῖται οὗτος, ὅτι ἦτον ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Μαρκιανοῦ τοῦ ἐν ἔτει κθ'. βασιλεύσαντος.

Βλέπων δὲ ὁ γέρον· τὸ πρᾶγμα, ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν μαθητὴν του, ἀδίκως κατηγορεῖτο ὑφ' ἡμῶν ὁ ἀθῶος λέων, ὅτι ἔφαγε τὸν ὄνον· τώρα λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσωμεν ἐκ τοῦ κάπου τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἄς ὑπάγη νὰ βόσκη εἰς τοὺς συνεθισμένους του τόπους. Τότε κλίνας τὴν κεφαλὴν του ὁ λέων, ὡς ἂν ἦτο λογικὸς, καὶ τρόπον τινὰ ἀποχαιρετήσας τὸν γέροντα, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐρημίαν καθ' ἑκάστην δὲ ἑβδομάδα ἤρχετο μίαν φοράν, καὶ προσεκύνη τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ γέρον ἀπέθανεν, ἤλθε πάλιν ὁ λέων κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ἐζήτηε νὰ προσκυνήσῃ τὸν γέροντα, μὴ εὐρίσκων δὲ αὐτὸν, ἐφαίνετο ὅτι λυπεῖται καὶ ἀγανακτεῖ· ἐπειδὴ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὀσίου με πολλὰ σχήματα ἔδωκεν εἰς τὸν λέοντα νὰ ἐνησῆσῃ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ γέρον, διὰ τοῦτο ἐκείνος ἐθρῆνει με λεπτὸν βρύχημα τὸν θάνατον τοῦ γέροντος, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηε τὸν τάφον του. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μαθητὴς τοῦ Ὀσίου ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον τοῦ γέροντος, τότε ὁ λέων ἔπεσεν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μεγάλως βρυχήσας, ἐκ τοῦ υπερβολικοῦ πάνου τῆς ταῦ γέροντος ἀγάπης ἐξέπνευσεν. Με τοιοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας, αὐτῶν κάμνει νὰ ὑποτάττωνται τὰ θηρία εἰς ἐκείνους, ὅσοι φυλάττουσι καθαρὸν τὸ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Παύλου καὶ Ἰουλιανῆς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ.

» Ὁ κείμενος μὲν, Παῦλος, ἡ δὲ κειμένη,
» Ἰουλιανῆ, σύγγονοι τετμημένοι.

Παῦλος.
Ἰουλιανῆ.

Οὗτοι οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοβ. καταγόμενοι ἐκ τῆς Πτολεμαίδος, υἱοὶ γονέων εὐσεβῶν. Καὶ ὁ μὲν Παῦλος ἦτον Ἀναγνώστης ἤτοι ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸν λαὸν τῆς ἱσραὴ βίβλους, τὰς ὁποίας μελετήσας φιλοπόνως, κατέλαβε τὸ νόημα αὐτῶν διὸ καίτοι νέος ὢν, ἐπιστόμιζεν ὁμῶς τοὺς ἐναντίους λίαν προχείρως, καὶ ἦτο κήρυξ ἔνθεος τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ Θεοῦ Λόγου οικονομίας. Ὅταν δὲ ἤλθεν ὁ Βασιλεὺς Αὐρηλιὸς εἰς τὴν Πτολεμαίδα, εἶδεν θάρρος εἰς τὴν ἀδελφὴν του Ἰουλιανῆν, καὶ ἐνεδυνάμονεν αὐτὴν νὰ σταθῇ προθύμως, ἐπειδὴ μέλλει νὰ ἀκολουθήσῃ πειρασμὸς μέγας· αὐτὸς δὲ ὠπλισε τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον αὐτὸν οἱ Ἕλληνας, ὅτι ἔκαμε τὸν σταυρὸν του, τὸν διέβαλον ὡς Χριστιανὸν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ παρααταθείς εἰς αὐτὸν, καὶ ἐλέγξας τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων, ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίσθη.

Ἡ δὲ Ἰουλιανῆ βλέπουσα τὸν ἀδελφὸν τῆς ξεσχισμένον, ἐφώνησε, κατηγοροῦσα τὸν Τύ-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι ὁ Ὀσίος οὗτος Γεράσιμος, ὡς ἀπλοῦς καὶ ἄκακος, ἠπατήθη ὑπὸ τοῦ μονοφυσίτου Θεοδοσίου (καθὼς ἠπατήθησαν καὶ ὁ Πέτρος, ὁ Μάρκος, ὁ Ἰούλλων καὶ Σιλβανὸς οἱ ἀναχωρηταί), καὶ ἐδόξαζε συνουσίωσιν καὶ φυρμὸν ἐπὶ τῶν ἀσυγχύτων τοῦ Χριστοῦ δύο οὐσιῶν τε καὶ φύσεων, καὶ μὲλονότι ἐτέλει θάματα. Ἰσπερον δὲ μεταβάς πρὸς τὸν Ἅγιον Εὐθύμιον ἠσυχάζοντα τότε εἰς τὸν Ῥουβᾶν, ὠμίλησε μετ' αὐτοῦ περὶ πίστεως, καὶ εὐρέθη ἠπατημένος ὅθεν διωρθώθη ὑπὸ τῶν θεορρήτων λόγων τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου, καθὼς καὶ οἱ ἀνωτέρω ἀναχωρηταί ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου διωρθώθησαν (ὄρα σελ. 399. τῆς Δωδεκαβίβλου.) Ὅρα καὶ εἰς τὴν ὑποσημειώσιν τῆς Μνήμης Ἰουστινιανοῦ τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Αὐγούστου, καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Ἰουλίου ἐν τῇ ὑποσημειώσει τοῦ Συναξαρίου τῶν δέκα χιλιάδων Ὀσίων. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Θεῖον Χρυσόστομον ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἰωβ πετάρτῳ λόγῳ αὐτοῦ, ὅπου φέρων τοὺς ἀπὸ ἀκακίας

λεχθέντας λόγους πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὸ τοῦ Ἰωβ τολμηρῶς, οἷον τό «Τίς δώσει κριτὴν ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἵνα γινῶ πόσαι εἰσὶν αἱ ἁμαρτίαι μου, ὅτι οὕτω με ἔκρινας;» καὶ τὸ «Λαλήσω πικρὰ ψυχῆς μου συνηχόμενος, καὶ ἐρῶ πρὸς Κύριον μή με ἀσεβεῖν διδάσκει, καὶ διατί με οὕτως ἔκρινας;» (1. 1.) Τούτους, λέγω, τοὺς τολμηροὺς λόγους, καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, φέρων εἰς τὸ μέσον; λέγει «Φοβερὸν τὸ ῥῆμα, ἀλλ' ἀπ' ἀκακίας. . . οὕτω καὶ ὁ Θεὸς εἶδὼς ὅτι οὐκ ἐκ κακίας, ἀλλ' ἐξ ἀκακίας φθέγγεται» (μαρτυρεῖ γὰρ ἀπὸ τῶν λέγων «Ἔτι δὲ ἔχεται ἀκακίας»), δέχεται τὰ παρὰ τοῦ Ἰωβ, εἰς κρίσιν καλούμενος παρ' αὐτοῦ. Ὅθεν ἐπιφέρει ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ τὰ λόγια ταῦτα ὁ Χρυσόρρημων· «Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀκακίαν ἐξῆλθες τῶν μέτρων τῆς φύσεως, συνέργων σου τῇ ἀκραϊότητι. Κὰν γὰρ τις ἀπὸ ἀκακίας ἀμάρτη, ὁ Θεὸς διορθοῦται τὰ ἀπὸ ἀκακίας γινόμενα.» Διατί δὲ ἀνέφερα εἰδὼ τὰ εἰρημένα; ἵνα προσαρμόσωμεν ταῦτα καὶ εἰς τὸν Ὀσίον Γεράσιμον τοῦ-

ρανον, ἃτι ἀδίκως ἔσχηκε τὸν ἀδελφὸν τῆς· ἔθεν συνελήφθη καὶ αὐτὴ, καὶ κρεμασθεῖσα ἐξοσχίσθη. Ἐπειτα ρίπνεται καὶ οἱ δύο ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ὑπερον βάλονται ἀμφότεροι ἐντὸς λίθης πλήρους πίσεως βεβρασμένης· μετὰ ταῦτα ἀπλάνονται ἐπὶ κλίης πεπυρωμένης, καὶ δέρονται εἰς τὴν ῥάχιν. Τότε ὁ Κοδράτος καὶ Ἀκάκιος οἱ δῆμιος, συμπονέσαντες τοὺς Ἁγίους, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, διὸ καὶ ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Ἐπειτα δεθέντες οἱ Ἅγιοι μὲ σιδηρὰ δισκὰ, ἐρρίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀπελύθησαν ὁμοῦ δι' ἐπιφανείας Θεοῦ Ἀγγέλου, καὶ φαγόντες μέχρι κόρου, εὐχαρίστησαν τὸν Χριστὸν, καὶ πάλιν παρεστάθησαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος παρακινῶν τοὺς Ἁγίους νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, αὐδὲν κατώρθωσε· διὰ τοῦτο πάλιν κρεμασθέντες οἱ Μάρτυρες, ἐδάρησαν δυνατὰ.

Τότε καὶ ὁ δῆμιος Στρατόνικος, συμπονέσας τὴν Ἁγίαν Ἰουλιανὴν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν. Ὁ δὲ Τύραννος μαθὼν ταῦτο ὠργίσθη, καὶ παρευθὺς διέταξε νὰ κόψωσι μὲν τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, τοὺς δὲ Ἁγίους νὰ κλείσωσιν ἐντὸς τόπου, ὅπου εἶχε θηρία καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ἐρπετὰ θανατηφόρα. Ἐπειδὴ δὲ ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐφυλάχθησαν οἱ Ἅγιοι ἀβλαβεῖς, διὰ τοῦτο, τὸν μὲν Ἅγιον Παῦλον προσέταξε νὰ δέσωσιν εἰς ἓνα πάλαν, καὶ νὰ κτυπῶσι τὰς σιαγόνας του μὲ μολύβδους, τὸ δὲ ἄλλο σῶμά του νὰ δέρωσι μὲ πεπυρωμένα σιδηρὰ ῥαβδία· τὴν δὲ ἀδελφὴν του Ἁγίαν Ἰουλιανὴν προσέταξε νὰ φέρωσιν εἰς πορνοστάσιον, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν διαφθεύρωσι ἀσελγεῖς τινες καὶ ἀκόλαστοι ἄνθρωποι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου παραστὰς, μὲ τὸν κογιортὸν τῶν ποδῶν του ἐτύφλωνε τὰ ὄμματα τῶν ἀκολάστων ἐκείνων· εὐσπλαγχνισθεῖσα ὁμοῦ ἡ Ἁγία τοὺς ἐλσεινοὺς ἐκείνους, ἔχυσεν εἰς αὐτοὺς νερόν καὶ τοὺς κατέστησεν ὑγιεῖς.

Διαμείνας λοιπὸν ἀφθορος, ρίπνεται μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἐντὸς λάκκου πλήρους πυρός, καὶ ἐπειδὴ ὁ Τύραννος διέτασσε νὰ λιθοβοληθῶσιν οἱ Ἅγιοι ἐντὸς ἐκείνου τοῦ λάκκου τοῦ πυρός, διὰ τοῦτο, ὡ ταῦ θαύματος! ἐφάνη ἐκ τῶν Οὐρανῶν νεφέλη πλήρης φλογός, ἣ τις πλησίασα εἰς τὸν Βασιλέα, ἀντὶ νὰ βρέξῃ βροχὴν ὕδατος, ἐβρέξεν ἐπ' αὐτοῦ βροχὴν πυρός. Ὁ δὲ Βασιλεὺς φοβηθεὶς, ἐξήγαγε μὲν τοὺς Ἁγίους ἐκ τοῦ λάκκου, δὲν διωρθώθη ὁμοῦ, ἀλλὰ πάλιν προσέταξε νὰ κατακαύσωσι τὰ πρόσωπα καὶ ὄλον τὸ σῶμα τῶν Ἁγίων μὲ ἀναμμένας λαμπάδας, καὶ τελευταίαν διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτούς· οὕτω δὲ οἱ τοῦ Χριστοῦ καλλίνικοι Μάρτυρες τοὺς στεφάνους ἔλαβον τῆς ἀθλήσεως.

* Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ ἀνωτέρω, Κοδράτος, Ἀκάκιος καὶ Στρατόνικος οἱ ἀπὸ δημίω, εἰ-
φει τελειοῦνται.

* Κοδράτος.

* Τρεῖς ἐσχέαντες αἷμα πολλῶν ὡς ὕδωρ,
* Σφῶν αἷμα, Χριστὲ, σοὶ χέουσιν ἐκ ξίφους.

* Ἀκάκιος.

* Στρατόνικος.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, ὁ Ἐπίσκοπος Κύπρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἐλαφὸς ὡσπερ ἐκ βρόχου ρυσθεὶς βίου,
Ἄνεισι Γρηγόριος, ἐνθα ζῶν ὕδωρ.

Γρηγόριος.

* Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ἐπίσκοπος Ἀσσυ τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὁ ζήσας ἐν εἰρήνῃ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* Ἐκ τοῦ τάφου σου, Γρηγόριε, ἐκρέει,
* Ἰδὼν γλόκιστον δόξαν εἰς Θεοῦ, μάκαρ.

* Γρηγόριος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων προσβόλαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλήσον ἡμᾶς.

τον καὶ τοὺς ἄλλους ἀναχωρητὰς, καὶ εἰς τὰς δεκάχι- περιέπεσον εἰς τινα ἀπάδοντα τῇ κοινῇ δόξῃ τῆς Ἐκκλ.
λιάδας τῶν ὁσίων, οἱ τινες ἐξ ἀπλότητος καὶ ἀγνοίας (†) τὸν Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ε΄ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.

Ἦκεις πρὸς αὐτὸν τὸν Θεὸν Θεὸς θέσει,

Κόνων.

Ἐὶς γῆν ἔφεις σου τὴν κόνιν, Κόνων Πάτερ.

* Ἐπίπτῃ καρτερόφρων ψυχὴν ὁ Κόνων ἀπέκτιν.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καταγόμενος μὲν ἐκ πόλεως πρὸς ὀνομαζομένης Βυδανθῆς ἣ τις ἀπέειχε τῆς πόλεως Ἰσαυρίας δεκαοκτὼ στάδια, ἦτοι δύο καὶ ἐπέκεινα μίλια, υἱὸς δὲ ὢν γονέων, Νέστορος καὶ Νάδας καλουμένων. Ὄταν δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε διὰ γάμου γυναῖκα ὀνόματι Ἄνναν, παρακινηθεὶς ὑπὸ τῶν γονέων του. Ὁ δὲ Ἁγίος ἐπεισε τὴν σύζυγόν του νὰ προτιμῆσθαι τὴν παρθενίαν μᾶλλον τοῦ γάμου, ὅθεν συνέζη μὲ ἐκείνην, ὅχι ὡς μὲ σύζυγον, ἀλλ' ὡς μὲ ἀδελφὴν καὶ κοινωὸν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος· διότι εἰς τοῦτο ὠδηγήθη ὁ Ἅγιος ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου καὶ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος λέγεται ὅτι ἐφάνη εἰς αὐτὸν μὲ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τὸν εἶδαξε τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ βαπτίσας αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ζωαρχικῆς Τριάδος, τὸν ἐκοινώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Οὗτος, καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου, δὲν ἐλείπε τὸ νὰ συμπαρίσταται αὐτῷ ἀοράτως, καὶ νὰ τῷ χαρίζῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν παραδόξων θαυμάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος καὶ τὴν σύζυγόν του Ἄνναν ἐπεισε νὰ παρθενεύῃ, καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβάπτισε.

Λέγεται δὲ, ὅτι Νέστωρ ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου τούτου ἐκρατήθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολα- || πιστω-
τρῶν, διότι ὠμολόγηε Θεὸν τὸν Χριστὸν, καὶ ἠξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἔλαβε χώ-
ραν συζήτησις καὶ φιλονεικία μεταξὺ τοῦ Ἁγίου Κόνωνος καὶ τῶν εἰδωλολατρῶν, ποῖος ἀρά-
γε Θεὸς εἶναι μεγαλειότερος, ὁ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου πιστευόμενος, ἢ ὁ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, διὰ
τοῦτο, ἐν ᾧ οἱ εἰδωλολάτραι ἐμελλον νὰ ὑπάγωσι μακρὰν εἰς ἓν σκοτεινὸν σπήλαιον, καὶ ἐκεῖ
νὰ ἐορτάσωσιν εἰς τὸν ψευδώνυμον θεὸν τῶν, ἀπεφασίσθη ἐκ συμφώνου, ὅτι, οἰκονομήσει ἐκ τῶν
δύο μερῶν φθάσει πρότερον εἰς τὸ σπήλαιον, τούτου ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλειότερος· καὶ οἱ μὲν εἰ-
δωλολάτραι ἔτρεχον ἐπιπείσει ἵνα φθάσωσι πρῶτοι, ὁ δὲ Ἅγιος, μολόντι πεζός, ἐφθασεν ἀθ-
τός πρῶτος, καὶ τῆσιν πολλοῖς τοὺς ὑπερέβαλεν εἰς τὸν δρόμον, ὥστε δταν αὐτὸς ἐπανάρχητο
ἐκ τοῦ σπηλαίου, τότε συνήθησεν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον μὲ πολλὴν ἰβρώτια καὶ κλισμαί-
νοντες. Οἱ δὲ Ἕλληγες ἐθαύμασαν μὲν διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, σκληροὶ δὲ κάλιν μέ-
νοντες, ἐζήτησαν νὰ μάθωσι καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ εἰδώλου τοῦ Δαιμόνος, ποῖος εἶναι Θεὸς μέγα-
λειότερος. Τότε ὁ Ἅγιος διέταξε τὸ εἶδωλον νὰ καταβῇ κάτω σὺν τῷ τοῦ εἰδώλου δαιμονίῳ
κατέβη δὲ τὸ δαιμόνιον, καὶ πλησιάσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, ἐφώνησεν· «Εἰς Θεὸς εἶ-
ναι, ὁ Χριστὸς, ὁ ὑπὸ σοῦ κηρυττόμενος.» Τότε οἱ Ἕλληγες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ
ἐφώνησεν καὶ αὐτοί· «Εἰς εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος,» καὶ, «Ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος ἐνίκησεν.»
ὅθεν αἱ τοιαῦται φωναὶ κηρυττόνται μεγαλοφώνως ὑπὸ τῶν Ἰσαύρων μέχρι τῆς σήμερον. ὅ-
ταν τελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου τούτου Κόνωνος. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Θεὸς Κόνων οὗτος
τόσαύτην δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν ὑπὸ Θεοῦ κατὰ τῶν Δαιμόνων, ὥστε ἄλλους μὲν Δαι-
μονας ἀπέστειλεν εἰς γεωργίαν, ἄλλους δὲ εἰς φύλαξιν τῶν καρπῶν, καὶ ἄλλους ἐκλείσεν ἐν-
τός πηλίνων ἀγγείων, τὰ ὁποῖα σφραγίσας ἐκρυψε καὶ κατέχωσεν ἐν τοῖς θεμελίοις τοῦ οἴκου του.

Ὁ δὲ τρόπος τοῦ Μαρτυρίου αὐτοῦ ἐγένετο οὕτω πως. Ὄταν ὁ Ἡγεμὼν Μάγνος ἔχων
βασιλικὰς προσταγὰς, ὑπήγεν εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, τότε καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος Κόνων συνελήθη
καὶ ἐφέρθη πρὸς αὐτόν· ὅθεν ὁμολογήσας τὸν Χριστὸν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ
εἶδωλα, ἐδάρη δυνατὰ καὶ ἐβέθη. Τοῦτο δὲ μαθὼν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔτρεξεν ὅπως δια-
σώσῃ μὲν αὐτόν, ἀποκτείνῃ δὲ τὸν Ἡγεμόνα, ἐπειδὴ ὅλοι εἶχον φωτισθῆ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου,
καὶ λάβῃ τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν· ἀλλ' ὁ μὲν
Ἡγεμὼν τοῦτο μαθὼν ἔφυγε, τὸν δὲ Ἅγιον λύσαντες ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ απογγίσαντες

τὸ αἰμοστάζον αἰμά του τὸν μετέφεραν εἰς τὸν οἶκόν του, ἔνθα ὁ Ἅγιος δύο ἔτη ζήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Λέγουσι δέ, ὅτι ἀφ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐτελεύτησεν, ἠθέλησαν οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀνιδρώσωσιν Ἐκκλησίαν τὸν οἶκόν του, καὶ σκάπτοντες εὗρον τὰ πῆλινα ἐκεῖνα ἀγγεῖα, ἐν οἷς ἦσαν κεκλεισμένα τὰ πονηρὰ πνεύματα· ἐπειδὴ δὲ ἠνοίχθη ἐν ἐξ ἐκείνων (διότι ὡς ἐκ τοῦ βάρους ἐνόμισαν οἱ κατασκευάζοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι αὐτὸ περιείχε χρυσόν), τὰ Δαιμόνια ἐξῆλθον εἰς εἶδος πυρός, καὶ οἱ μὲν κτίζοντες τὴν Ἐκκλησίαν ἔπεσον κατὰ γῆς, τὸ δὲ κτίριον τῆς Ἐκκλησίας ἐκρημνίσθη, τὰ δὲ ξύλα καὶ τὰ σχοινία ἐκάησαν, καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μετὰ τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν. Πλὴν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπηλλάγη ὁ τόπος ἐκεῖνος τῆς ἐνοχλήσεως τῶν Δαιμόνων, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου Κόνωνος, καὶ διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τῶν ἐκεῖσε Χριστιανῶν.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κόνωνος τοῦ κηπουροῦ.

» Ἦλων τύπους φέροντι Κυρίῳ Κόνων,

Κόνων.

» Ἦλων τύπους πρῶσαισιν εἰς πόδας φέρων.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά καταγόμενος ἐκ Ναζαρέτ· ἀναχωρήσας δὲ ἐκ τῆς πατρίδος του, ὑπῆγεν εἰς τὴν πόλιν Μάνδρων, τὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Παμφυλίας, καὶ διέμενεν εἰς τόπον καλούμενον Κάρμηλα, ἢ Κάρμενα, καλλιεργῶν κηπον, τὸν ὅποιον ποτίζων καὶ φυτεύων μὲ διάφορα λάχανα, ἐξ ἐκείνου ἐπορίζετο τὰ ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς. Ἦτο δὲ κατὰ τὴν γνώμην τόσον ἀκέρατος καὶ ἀπλοῦς, ὥστε, ὅταν ἀπήντησεν ἐκείνους οἱ ὅποιοι εἶχον διαταγὴν νὰ τὸν συλλάβωσι, καὶ ἔβλεπεν ὅτι τὸν ἐχαιρέτων, ἀντεχαιρέτα αὐτοὺς ἀπὸ ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ ἀφ' οὗ τῷ ἐφανέρωσαν ὅτι τὸν προσκαλεῖ Πούπλιος ὁ Ἁγεμὼν, τοῖς ἀπεκρίθη μὲ ἀπλότητα· Τί χρειάζομαι ἐγὼ εἰς τὸν Ἁγεμόνα, ἐν ᾧ μάλιστα εἶμαι Χριστιανός; ἄς καλῆ τοὺς ὁμόφρονάς του καὶ τοὺς κοινωνοὺς τῆς θρησκείας του. Δεσμευθεὶς λοιπὸν ὁ αἰσίδιμος, ἐφέρθη εἰς τὸν Ἁγεμόνα, ὑπὸ τοῦ ὁποίου παρεκινεῖτο νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἶδωλα· ὁ δὲ Ἅγιος στενάξας ἐκ βαθίων καρδίας, ὕβρισε μὲν τὸν Τύραννον, ἔδεβαίωσε δὲ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν διὰ τῆς ὁμολογίας του, εἰπὼν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σαλευθῇ ἐξ αὐτῆς, ἀν καὶ μυρίας λάβῃ βασάνους. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπαρφώθη εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ τρέχῃ ταχέως πρὸ τῆς ἀμάξης τοῦ Ἁγεμόνος· λειποθυμήσας δὲ καθ' ὁδόν, καὶ πεσὼν ἐπὶ τῶν γονάτων, προσευχήθη, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ἀγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Μάρκος, ὁ ἀσκητὴς καὶ θαυματουργός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Σιγᾶς ὁ Μάρκος τῷ τεθνηκότῳ νόμῳ,

Μάρκος.

» Ἄλλ' οὐ σιγῇ δώσω σε καὶ τεθνηκότα.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Μάρκος ἤκμαζε κατὰ τὸ ὑλ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ γενόμενος εἰς ὅλα φιλόπρονος, ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν, καὶ ἐνταύτῳ ἐφθασεν εἰς τὸ ἀκρον τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀρετῆς. Ἐμμεῖον δὲ καὶ ἀπόδειξις τῶν δύο τούτων εἶναι, τόσον οἱ συγγραφεῖντες παρ' αὐτοῦ λόγοι, οἱ ὅποιοι εἶναι πλήρεις πάσης παιδείας καὶ ὠφελείας, ὅσον καὶ ἡ δοθεῖσα εἰς αὐτὸν ἐνέργεια τῶν θαυμάτων, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἀναγκαῖον νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα. Ὅταν ὁ Ἅγιος ἠσύχαζεν ἐν τῷ κελλίῳ του, καὶ προσεῖχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἦλθεν πρὸς αὐτὸν ὕαινα (ἀγριογουροῦνα), φέρουσα σκύμνον τῆς τυφλόν, καὶ μὲ τὸ ταπεινὸν σχῆμά της ἐδείκνυεν ὅτι παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὸ γέννημά της καὶ νὰ ἰατρεύσῃ τὰ ὀμματα του· ὁ δὲ Ἅγιος πύσας εἰς τὰ τυφλά του ὀμματα, καὶ προσευχηθεὶς, κατέστησεν αὐτὰ ὕγιᾳ. Ἀφοῦ δὲ παρῆλθον ἡμέραι τινές, ἔφερεν εἰς τὸν Ἅγιον ἡ ὕαινα ἐν δέρμα μεγάλου κριοῦ, ὡς ἀμοιβὴν καὶ εὐχαριστίαν τῆς ἰατρείας τοῦ τέκνου της· ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἔλαβεν αὐτὸ, ἕως οὗ ἡ ὕαινα ἔδειξε διὰ τινῶν σχημάτων, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θέλει βλάψῃ πρᾶ-

ἔατα τῶν πενήτων (1). Συμπεραίνομεν δὲ ἐκ τούτου, ὅτι ἂν ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἦτο τάσον εὐ-
 σπλαγχνος καὶ συμπαθὴς εἰς τὴν ἄλογον φύσιν τῶν θηρίων, πόσον ἄραγε θὰ ἦτον εὐσπλαγχνος
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἡ τῆς φύσεως κοινωνία ἀπαιτεῖ νὰ εὐσπλαγχνιῆται πᾶς
 τις ὡς ὁμογενεῖς τε καὶ ὁμοφύλους; Τόσην δὲ καθαρότητα εἶχεν ὁ Ὄσιος οὗτος, ὥστε ὁ πρε-
 σβύτερος τῆς Σκήτεως ὤμνουν ὅτι οὐδέποτε ἐκοινώνησε τὸν Ἅγιον τοῦτον μὲ τὰς ἰδίας του
 χεῖρας, ἀλλ' ὅταν προσήρχετο ὅπως μεταλάβῃ, Ἄγγελος Κυρίου τὸν μετελάμβανε, τῷ ὁ-
 παίου τὴν χεῖρα ἐβλέπεν ἐκ τοῦ ἀγκῶνος βραστάζουσαν τὴν λαβίδα καὶ μεταλαμβάνουσαν
 τὸν Ὄσιον. Ἀπετάξατο δὲ ὁ Ὄσιος οὗτος τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς ἐν κόσμῳ, ὅταν ἦτον ἑτῶν
 τεσσαράκοντα· διανύσας δὲ εἰς τὴν ἀσκησιν ἔτη ἐξήκοντα, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἦτο δὲ
 κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος χαμηλός, ἀγένειος καὶ φαλακρός εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶχεν ὁ-
 μως λάμπουσαν ἐκ τῶν ἑσωθεν εἰς τὰ ἔξω τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (2).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλόγιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ζῖφει τελειοῦται.

» Τὴν Εὐλόγιον εὐλογεῖ πᾶσα κτίσις,

Εὐλόγιος.

» Κτίστου χάριν σοῦ τὴν κάραν τετμημένον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐλάμπιος ὁ ἐν Παλαιστίνῃ ζῖφει τελειοῦται.

» Τράχηλον Εὐλάμπιος ἐκτμηθεὶς ζῖφει,

Εὐλάμπιος.

» Τραχηλιώσαν δυσσέβειαν αἰσχύνει.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρχέλαος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἑκατὸν πενήκοντα δύο Μάρτυρες ζῖφει
 τελειοῦνται.

» Θεὸς πρῶτος Ἀρχέλαος αὐχένα' ζῖφει,

Ἀρχέλαος.

» Ἄρχει τομῆς σοι, λαὸς θεοῦ Κυρίου.

Μάρτυρες ρνβ'.

Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Βουλγαρὶς, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει
 αψπδ'. ζῖφει τελειοῦται.

* » Σταυρὸν τί τυποῖς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ;

Ἰωάννης.

» Ὅτι μαθητὴς εἰμί, φησι, Κυρίου (3).

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ϛ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων μεγάλων Μαρτύρων τεσσαράκοντα δύο, τῶν ἐν
 τῷ Ἀμορίῳ μαρτυρησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσῶη καὶ
 τῶν σὺν αὐτοῖς.

» Ἐπταπλῆριθμῶς συνθεθειμένον φέρει

Θεόδωρος.

» Τὴν ἐξ ἀριθμῶν ἢ τετμημένην φάλαγγιν.

Κωνσταντίνος.

» Τεσσαράκοντα κάρηνα δυοῖν ἅμα ἕκτη ἐκάρθη.

Καλλίστος.

Θεόφιλος.

Βασσῶης.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τοῦ Ἀμορίου, πόλεως τῆς ἄνω Φρυγίας ἢ τις ἠλώθη
 ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου Βασιλέως τοῦ εἰκονομάχου, καταγομένου

(1) Σημείωσαι, ὅτι τοιοῦτον θαῦμα ἀναγνώ-
 σκωμεν, ὅτι ἔκαμε καὶ ὁ Ὄσιος Μακάριος ὁ Ἀλε-
 ξανδρεὺς, καὶ ὅρα εἰς τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Ἰα-
 νουαρίου, καὶ εἰς τὸ Λαυσαϊκόν.

ρημένων ἕτεροι, ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ Φώ-
 τιος μνημονεύει ἀναγνώσει Ϛ'. τρεῖς δὲ μόνον ἀναφέ-
 ρονται ἐν τῇ Φιλοκαλίᾳ σελ. 94. Τόσον πολυω-
 φελεῖς εἶναι οἱ λόγοι τοῦ Ἁγίου τούτου, ὥστε ἐπε-
 κρᾶτῃσι παροιμίᾳ παλαιᾷ, ἢ λέγουσα· « Πάντα πώ-
 » λησον καὶ Μάρκον ἀγόρασον. »

(2) Οὗτος ὁ Ὄσιος ἔγινε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ
 Χρυσοστόμου, κατὰ τὸν Νικηφόρον Κάλλιστον τομ.
 β'. βιβλ. ιδ'. κεφ. γγ'. καὶ πολλοὺς συνέγραψε λόγους,
 ἐξ ὧν τριάκοντα μνημονεύονται παρὰ τοῦ αὐτοῦ Νικη-
 φόρου. Τώρα δὲ σώζονται μόνον λόγοι ὀκτώ, τῶν εἰ-

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὅρα εἰς τὸ Νέον Μαρ-
 τυρολόγιον.

καὶ αὐτοῦ, διὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαὴλ τοῦ Τραυλοῦ, ἐκ τοῦ ἰδίου Ἀμορίου, ἐν ἔτει αμθ. Ὁβτα λοιπὸν στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι ὄντες, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου γένους τῶν Ῥωμαίων, ἠχημαλωτίσθησαν ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, καὶ οὔτε ὑπὸ δειλίας ἐνικήθησαν οἱ μακάριοι, οὔτε ὑπὸ φιλοψυχίας, οὔτε ὑπὸ ἀσθενείας τῆς φύσεως, ἀλλ' ἀνδρείως ὁμολογήσαντες τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἥστιν, ἐναντιώθησαν κατὰ τῶν ἀσεβῶν Ὀθωμανῶν μὲ φρόνημα γενναίων, καὶ μὲ ἀνδριαν ψυχῆς· διότι δὲν ἐμαλάχθησαν ὑπὸ τῆς πολυχρονίου κακοπαθείας τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἀλλ' ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀσέβειαν μὲ ἀνδρικὴν γενναιότητα, καὶ μὴ καταδεχθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὴν εἰς Χριστὸν Ἥστιν, μετὰ χαρᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρκαδίου.

»Ὁσρὸν νοητὴν ἀρεταὶς ἐζωσμένος,

Ἀρκαδίος.

»Εὐζωνος, Ἀρκαδίε, πρὸς Πόλον τρέχεις.

Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἡσύχιος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Δοῦς, Ἡσύχιε, σαυτὸν ἡσάχω βίω,

Ἡσύχιος.

»Τέλους φθάσαντος, ἡσυχάζεις ἐκ βίου.

*Ὁ ὅτιος ὁ περιβόητος τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἡσύχιος ἀνετράφη εὐλαβῶς ἐξ αὐτῆς σχεδὸν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, διὸ καὶ τὰς ὑλικὰς προσπαθείας μισήσας, ἐχηρημάτισε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι ἐπόθει τῆς ἀνω Σιών τὴν ἀπόλαυσιν. Τοῦτο ἐστάθη αἰτία καὶ τοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, Ἄνδραπα ὀνομαζομένης καὶ εὕρισκομένης ἐν τῇ Γαλατία, ἡ ὁποία πρότερον ὀνομαζέτο νέα Κλαυδιούπολις, τινὲς δὲ νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ἡ κοινῶς λεγομένη Καστάμπολις· διὰ τοῦτο, λέγω, ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς πατρίδος του, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὰς ἐρήμους κατὰ τὴν θάλασσαν τῆς Ἀρδανίας, ὡς διέταξε τὸ πνεῦμά του ὁ τοῦτον ὀδηγῶν Θεός, ὑπῆγε δὲ καὶ εἰς τὸ ὄρος τὸ ὀνομαζόμενον τοῦ Μαίλωνος. Βλέποντες δὲ τὸν Ἅγιον οἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους κατοικοῦντες Δαίμονες, μετεχειρίζοντο πάντα τρόπον καὶ μηχανορραφίαν ἵνα τὸν ἐκδιώξωσιν ἐκεῖθεν, πρὸς τοῦτο μεταχειρισθέντες ὄργανα Ἰωάννην τινὰ καὶ Ἰλαρίωνα, καὶ διὰ μέσου ἐκείνων ἠρώτων τὸν Ἅγιον, ποῦ ἔχει σκοπὸν νὰ κατοικήσῃ. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἁγίου ὅτι μέλλει νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο, ἀντέλεγον οἱ κακοῦργοι ἐκεῖνοι οὕτως· Ἄνθρωπε, δὲν ἠξεύρεις τὴν δυσκολίαν τοῦ τόπου, καὶ διὰ τοῦτο ζητεῖς νὰ κατοικήσῃς ἐντὸς τῶν κόλπων τοῦ θανάτου, διότι ὁ τόπος οὗτος εἶναι ἡ κατοικία τῶν θηρίων καὶ τῶν κλεπτῶν, καὶ ὅσοι κατοικήσωσιν ἐν αὐτῷ, μίαν μόνην ἡμέραν δὲν ζῶσι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεὸς Πατὴρ, ἐστάθη συλλογισμένος, καὶ ἐστοχάσθη τὰ πρόσωπα τῶν ταῦτα λεγόντων, ὅθεν ἐγνώρισε μὲ τὴν διορατικὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι ὑπὸ δαιμόνων λαλοῦσι καὶ ἐνεργοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι· διὰ τοῦτο μὲ τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ διώξας ἐκ τῶν σωμάτων ἐκείνων τοὺς ἀσωμάτους Δαίμονας, ὑπῆγεν εἰς μίαν τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους ἐκείνου καὶ κατώκησεν, ἀκολουθῶν τὸν τοῦτον ὀδηγούντα Θεόν.

Ἐκεῖ λοιπὸν κατοικήσας ὁ Ὁσιος, ἐκαλλιέργησε τὴν γῆν καθ' ὅσον ἠδύνατο, καὶ ἐξ ἐκείνης ὠκονόμει τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως. Ἐλθόντα δὲ πτηνὰ, τὰ ὁποία ἔτρωγον τὰ γεννήματά του κατὰ τὴν βλάστησιν, μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔλαβον τὴν τιμωρίαν, διότι ἅμα ἔτρωγον τὰ βλαστάρια, ἐπιπτον νεκρὰ κατὰ γῆς· ἐπειδὴ δὲ πάλιν ἤλθον ἄλλα καὶ ἐβλαπτον τοὺς καρπούς, ὁ Ὁσιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, καὶ τρόπον τινὰ ἐμβριμησάμενος, ἐπετίμησεν αὐτὰ, φύγετε, λέγων, ἀπὸ τοὺς μοναχοῦς, καὶ μὴ βλάπτετε τοὺς κόπους αὐτῶν.

(1) Σημείωσαι ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Μαρτύριον τούτων συνεγράφη ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Συγγέλου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μαρτύρων ἄθλοισι, Θεὸς μὲν εὐφραίνεται καὶ >δοξάζεται» (σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων, ἐνθα αὐτῶν ὄρα εἰς τὸ Νέον Δαιμωνάριον. γῆ «Ἐμοὶ δοκοῦσιν οἱ Μάρτυρες»). Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζεται τὸ Μαρτύριον τούτων, οὗ ἡ ἀρχὴ «Φαιδρὰ μὲν τῆς πανηγύρεως.» Τὸν δὲ ἀπλοῦ Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸ Νέον Δαιμωνάριον.

Τότε τὰ πτηνά ταῦτα, ὡς ἀνῆσαν λογικά, ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ὁσίου καὶ ἀνεχώρησαν, καὶ πλέον δὲν ἐφάνησαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ὑστερον δὲ ὁ Ὁσιος κατέβη εἰς τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ὄρους, καὶ ἐκεῖ εὐρῶν ὕδωρ, ἔκτισεν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, καὶ ἐν αὐτῇ ἠσύχαζε, προσευχόμενος τῷ Κυρίῳ. Μίαν φοράν δὲ, ἐπειδὴ ἔφερον Χριστιανοί τινες εἰς τὸν Ὁσιον τὴν θυγατέρα των ἐνοχλουμένην ὑπὸ Δαιμονίου, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν νὰ τὴν ἰατριύσῃ, ὁ Ἅγιος ἄνευ χρονοτριβῆς ἰατρεύσεν αὐτὴν τῇ συνεργίᾳ τοῦ πρωτοκλήτου Ἀποστόλου, καὶ ἀπέδωκε τὴν κόρην εἰς τοὺς γονεῖς τῆς υἱαίνουσας, ἀποδοὺς δὲ αὐτὴν, εἶπε καὶ τοὺς προφητικoὺς τούτους λόγους εἰς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν θυγατέρα των· «Τάδε μοι προλέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου ἠθέλει κατασταθῆ ὁ τόπος οὗτος σεμνῶν γυναικῶν καὶ παρθένων ἀσκητήριον, καὶ μὲ τὰς ἀπαύστους ἐκεῖνων προσευχὰς θὰ διωχθῇ ἐντευθεν ὅλη ἡ τῶν Δαιμόνων παράταξις.» Ἐπραγματοποιήθησαν δὲ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἁγίου μετ' ὀλίγον χρόνον.

Ἄλλοτε ἐξερχόμενος ὁ Ὁσιος ἐκ τοῦ κελλίου του, ὡς ἐκ Θείας Προνοίας, βλέπει ἀνθρώπον ἀγροικόν, ὁ ὅποιος ὠδήγει βόας σύροντας ἀμάξιον φορτωμένον, συνέβη δὲ νὰ περιπλεχθῇ εἰς τῶν βοῶν καὶ νὰ πέσῃ πρηνῆς κατὰ γῆς, ὁ δὲ βοηλάτης ἔτρεξεν ὅπως τὸν ἀνεγείρῃ, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζεν, ἐπειδὴ ὁ βοὺς μετεβλήθη σχεδὸν εἰς λίθον ἀναισθητόν, καὶ νὰ κινηθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του δὲν ἠδύνατο· ὅθεν ἀπορῶν οὗτος περὶ τοῦ πρακτέου, ἐκάθητο θρηνῶν καὶ βρέχων τὸν ἑαυτὸν του μὲ δάκρυα. Βλέπων δὲ αὐτὸν ὁ συμπαθὴς Ἡσυχίος, τὸν ἐλυπήθη διὰ τὴν συμφορὰν του, καὶ πλησιάσας τὸν πεπτωκότα βοῦν, καὶ τρίψας διὰ τῆς χειρὸς του τὸν λαμόν τοῦ ζώου, ἐγέρθητι, τῷ εἶπεν, ὦ ὀκνηρὸν, καὶ τελείωσον τὸν ἐπίλοιπον δρόμον, μήπως ὁ ἐχθρὸς σὲ σφάξῃ μὲ τὴν μάχαιραν· ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὁσιος καὶ σημειώσας ἐπὶ τοῦ βοῦς τὸν τίμιον Σταυρὸν, ἔκαμε νὰ ἀναστηθῇ τὸ ζῶον, καὶ νὰ σύρῃ ἐλευθέρως τὸ ἀμάξιον. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ βοηλάτης, ἐξεπλάγη, καὶ πεσὼν εἰς τὴν γῆν, εὐχαρίστει τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸν ἐσυμπόνεσε, καὶ τὸ ζῶόν του ἀνέστησε, καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τὸν εὐώδωσεν.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἡσυχίος, ἐπειδὴ ἀνέπτυσσε περισσοτέραν ἀρετὴν, καὶ ἐσπούδαζε νὰ ὑποτάξῃ τὸ χεῖρον εἰς τὸ κρείττον, ἤτοι τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχὴν, ἠξιώθη νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους, Ἄγγελος γὰρ Κυρίου ἐλθὼν πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπεν ὅτι μετὰ τριάκοντα ἡμέρας θέλει ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον. Ὅθεν ὁ Ὁσιος εὐφρανθεὶς διὰ τὸ χαροποιὸν τοῦτο μῆνυμα, προσεκάλεσε τοὺς μετ' αὐτοῦ ὄντας ἀδελφοὺς, καὶ τοὺς ἐξοδίους καὶ πανουστάτους ἐφθέγγετο λόγους, προβαλὼν τὸν φόβον τῆς μελλούσης κολάσεως, διὰ τοῦ ὁποίου κατετρόμαξεν ἅπαντας· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον, ἐν ᾧ εἰσέτι ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφοὺς ὁ Ἅγιος, ἐλαμψεν ἐπ' αὐτοῦ φῶς οὐράνιον, καὶ εἰπὼν «Κύριε εἰς χειρὰς σου παρατίθημι τὸ πνευμά μου», ἀπεδήμησεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ὁ ἀοίδιμος. Τότε οἱ παρατυχόντες ἀδελφοί, κηδεύσαντες εὐλαβῶς τὸ καὶ Ἀγγέλοις σεβάσιμον σῶμά του, ἔθηκαν αὐτὸ ἐντὸς πετρίνης θήκης, παρὰ τῇ Βασιλικῇ πύλῃ τῆς Ἐκκλησίας· ὅταν δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του Εἰρήνη, ἐν ἔτει ψβ'. τότε ὁ τῆς Ἀμασείας Ἐπίσκοπος Θεοφύλακτος ἀνεκόμισε τὸ ἱερὸν Λείψανον τοῦ Ἁγίου, καὶ μετέθηκεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ἀποθέσας τοῦτο ἐν τῷ δεξιῷ μέρει τοῦ Ἁγίου Βήματος, ἐνθα εὐρίσκεται καὶ μέχρι τῆς σήμερον, παρὰ πάντων τιμώμενον.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Μάξιμος λιθοβοληθεὶς τελειοῦται.

Ὁλῶ βλέπων νῶ Μάξιμος πρὸς τὰ στέφη,
πρὸς τὰς βολὰς ὑπῆρχε τῶν λίθων λίθος.

Μάξιμος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐφρόσυνος ὕδωρ καχλάζον ποτισθεὶς τελειοῦται.

Ζέον πεπωκῶς φιάλη κοίλη πόμα,
Ὁ Μάρτυς Εὐφρόσυνος εὐφράνθη μάλα.

Εὐφρόσυνος.

Ἡ Εὐρεσις τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ὅτε εὐρέθη παρὰ τῆς μακαρίας Ἑλένης.

Δίδωσιν ἡμῖν Ἑλένη ταύτην χάριν,
βλέπειν τὸ σῶσεν ἐκ φθορᾶς ἡμᾶς ζύλον.

Σταυροῦ
Εὐρεσις.

Ἡ Εὐρέσις τῶν τιμίων Ἦλων, οἱ μετὰ τὸ εὐρεθῆναι, οἱ μὲν τῷ κράνει τῆς κεφαλῆς τοῦ Κωνσταντίνου ἐνεμίγησαν, οἱ δὲ τῷ χαλινῷ τοῦ ἵππου αὐτοῦ, προστάξει τῆς Ἀγίας Ἑλένης τῆς μητρὸς αὐτοῦ (1).

»Φανέντες Ἦλοι Βασιλεῖ, τοῦ μὲν κράνου,
»Ἄγαλμα κείνται, τοῦ χαλινῷ δὲ κράτος.

Ἦλων
Εὐρέσις.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰουλιανὸς καὶ Εὐβούλος ξίφει τελειοῦνται.

»Δεῦρο ξίφει θάνωμεν, Εὐβούλω λέγει,
»Ἰουλιανὸς εἰσφέρων εὐβουλίαν.

Ἰουλιανός.
Εὐβούλος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων ἑπτὰ Ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶν ἐπισκοπησάντων, Ἐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθόδωρου, Ἐλπίδιου, Καπίτωνος καὶ Αἰθέριου.

Εἰς τὸν Ἐφραίμ.

»Μὴ τὴν κεφαλὴν ταῖς ἀγάλασι κλίνων,
»Ἐφραίμ, ἀγάλλῃ τῇ τομῇ ταύτην κλίνων.

Ἐφραίμ.

Εἰς τὸν Βασιλέα.

»Συρεὶς Βασιλεὺς χερσὶ δεισιδαίμωνων,
»Χείρας διασπᾶ δεισιδαίμονος πλάνης.

Βασιλέως.

Εἰς τὸν Εὐγένιον, Ἀγαθόδωρον καὶ Ἐλπίδιον.

»Τριάς σύναθλος τοῦ Προφήτου τὸν λόγον,
»Εἰς μάστιγας δίδωκx τὸν νῶτον, λέγει.

Εὐγένιος.
Ἀγαθόδωρος.
Ἐλπίδιος.

Εἰς τὸν Καπίωνα.

»Ἐπῆρε χείρας εἰς προσευχὴν Καπίτων,
»Καὶ πρὸς Θεὸν μετῆρεν ἐξάρας πόδας.

Καπίτων.

Εἰς τὸν Αἰθέριον.

»Ἐκ τοῦ ποταμοῦ πρὸς Θεὸν χωρεῖς, Πάτερ.
»Τὸν ἐν ποταμῷ σαρκικῶς λελουμένον.

Αἰθέριος.

* Ἐβδομάτῃ Πατέρας μῦθος ἤρπασεν ἑπτὰ ἀριθμῷ.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἦτοι ἀπὸ Χριστοῦ ἐν ἔτει σςς'. Ἐρμῶν ὁ μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ἐστείλεν εἰς διάφορα ἔθνη Ἐπισκόπους, ἵνα κηρύττωσιν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ καταγγέλλωσι τὸν Χριστιανισμόν. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλησαν καὶ οὗτοι οἱ ἀνωτέρω ἑπτὰ Πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ταυροσκυθῶν· καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐφραίμ ἀπεσάλη εἰς τὴν Σκυθίαν, ὁ δὲ Ἅγιος Βασιλεὺς εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν, ἐνθα οὗτος φθάσας, ἐκήρυττεν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν εὐσεβείαν αὐτῶν καὶ κακίαν διὰ τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ νομίσαντες τὸν Ἅγιον ὄντα κήρυκα νέας πολιτείας καὶ φθορέα τῆς πατροπαράδοτου θρησκείας αὐτῶν, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἐδίωξαν ἐκ τῆς πόλεως τῶν· ὅθεν ὁ Ἅγιος φεύγων κατόκησεν ἐντὸς σπηλαίου ὀνομαζομένου Παρθενῶ-

(1) Περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ καὶ περὶ τῶν Ἦλων, δὲ εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου. Σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι Παῖσιος ὁ Γάζης φέρει μάρτυρα τὸν ἐκ Τουράνης Γρηγόριον λέγοντα, ὅτι ἡ Ἅγία Ἑλένη ζητοῦσα τὸ τίμιον εὖλον τοῦ Σταυροῦ, εὗρε τοὺς τρεῖς σταυροὺς, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ τοὺς δύο τῶν ληστῶν, καὶ τοὺς πόδας. ὁμοῦ μὲ τὰ καρφία τῶν· καὶ τὰ μὲν καρφία τῶν τῶν ληστῶν ἦσαν μαῦρα καὶ σκωριασμένα, τὰ δὲ καρφία τοῦ τοῦ Κυρίου ἤστραπτον καὶ ἔλαμπον. ὅθεν οὐκ ἀσφαλῶς λέγουσιν οἱ τινες, ὅτι οἱ ληστὰς δὲν ἐκαρφώθησαν εἰς τοὺς σταυροὺς μὲ καρφία, ἀλλ' ἐσταυρώθησαν σφιντοδεθέντες μὲ σχοινία κατὰ τὰς χεῖρας.

νος, και ἔχαιρος μὲν ἀφ' ἐνός και εὐφραίνετο, ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τὸν Χριστόν, ἐλοκίετο δὲ ἀφ' ἐτέρου διὰ τὴν τύφλωσιν και πλάνην τῶν ἀπίστων.

Ἐν τοιαύτῃ λοιπὸν διαθέσει ὁ Ἅγιος εὐρισκόμενος, εἰδέτο τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκείνων δι-
 ὀρθωσιν και σωτηρίαν. Ἐτυχε δὲ νὰ ἀποθάνῃ εἰς υἱὸς τοῦ Ἀρχοντος και πρώτου τῆς πόλεως
 ἐκείνης, τὸν ὅποιον ἐνεταφίασαν οἱ γονεῖς του. Οὗτος λοιπὸν ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν συγ-
 γενῶν του και λέγει εἰς αὐτούς: Ἐὰν θέλητε νὰ ζήσω πάλιν, προσκαλέσατε τὸν ξένον, τὸν
 ὅποιον εἰδείρατε και ἐδίωξατε, και ἀφ' οὗ πιστεῶσθε εἰς τὴν διδαχὴν του, παρακαλέσατε αὐτὸν
 νὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Ὅθεν τοῦτο ἐκείνοι πράξαντες, εἶδον νὰ ἀναστῆθῃ ὁ υἱὸς των διὰ τῶν
 εὐχῶν τοῦ Ὁσίου, και διὰ τῆς ἐπιχύσεως ὕδατος ἁγιασθέντος τῷ τύπῳ τοῦ Ἁγίου Βαπτί-
 σματος: διὸ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν μεθ' ὧν τῶν γνωστῶν και οἰκείων των, και ἐβα-
 πτίσθησαν ἅπαντες. Ὅσοι δὲ ἔμειναν ἐν τῇ ἀπιστίᾳ, οὗτοι διὰ παρακινήσεως τῶν ἐκεῖ Ἰου-
 δαίων παρωργίσθησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου, και δέσαντες αὐτὸν με σχοῖνία, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας
 και τὰς ἀγοράς: ὁ δὲ Ἅγιος συρόμενος εἰς πολὺ διάστημα τόπου και ἀποκαμῶν, παρέδωκε
 τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, και ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἐφραίμ ἐκήρυττε και αὐτὸς τὸν Χριστόν εἰς τὸν τόπον, ὅπου εὐρίσκειτο
 ὅθεν συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, και μὴ πεισθεὶς νὰ προσκυνῆσῃ τὰ εἰδῶλα, ἀπετμή-
 θη τὴν κεφαλὴν, και ἀνέβη στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια. Ὁ δὲ Εὐγένιος και Ἀγαθόδωρος και
 Ἐλπίδιος μετέβησαν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Βασιλεὺς, και ἐκήρυττον
 τὸν Χριστόν: οἱ δὲ ἐκεῖ Ἕλληνας ὀργήσαντες κατ' αὐτῶν τοὺς ἔδεσαν, και σφόντες εἰς τὸν δρό-
 μον, τοὺς ἐθανάτωσαν κατὰ τὴν ἑατὴν τοῦ παρόντος Μαρτίου, μετὰ ἐν ὀλόκληρον ἔτος, ἀφ' οὗ
 ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον Βασιλέα. Μετὰ τινα δὲ ἔτη ἐστάλη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Χερσῶνα ὑπὸ
 τοῦ Ἱεροσολύμων Πατριάρχου ὁ Ἅγιος Αἰθέριος, ὁ ὅποιος βλέπων τὴν ἀγριότητα και ἀπειθειαν
 τῶν ἐκεῖσε λαῶν, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Βυζάντιον ὅπως παρακάλεσῃ τὸν Βασιλέα νὰ τιμωρήσῃ
 τοὺς ἀτάκτους ἐκείνους, βασιλεύοντας τότε Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει γλ'. ἐπειδὴ δὲ
 ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, και διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Βασιλέως ἐδιώχθησαν μὲν ἐκ τῆς Χερσῶνος οἱ ἀ-
 σεβεῖς και ἀπίστοι, κατώκησαν δὲ ἐν αὐτῇ ἄνδρες εὐσεβεῖς, τούτου ἕνεκα ἤλθε πάλιν ὁ Ἅγιος
 Αἰθέριος εἰς τὸ Βυζάντιον, ἵνα εὐχαριστήσῃ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον περὶ τῆς εὐεργεσίας ταύ-
 τῆς. Ἐπανερχόμενος δὲ ἐκ τοῦ Βυζαντίου, ἐβρίβθη ὑπὸ τῶν ἀπίστων εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβιν
 κατὰ τὴν ἑκτην τοῦ παρόντος Μαρτίου.

Ὅθεν οἱ ἐν Χερσῶνι Χριστιανοὶ στερηθέντες τοῦ Ποιμένος των, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς
 τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, παρακαλοῦντες νὰ σταλῇ εἰς αὐτοὺς ἄλλος Ἀρχιερεὺς, διὸ ἐσάλη
 Ἐπίσκοπος εἰς αὐτοὺς ὁ μακάριος Καπίτων. Οἱ μὲν οὖν εὐσεβεῖς ἔχαιρον διὰ τοῦτο και εὐ-
 φραίνοντο, οἱ δὲ ἀσεβεῖς και ἀπίστοι ἐλυποῦντο: ὅθεν ἐζήτησαν νὰ ἰδῶσι σημεῖον και θαῦμα,
 ἵνα γνωρίσωσι δι' αὐτοῦ, ὅποια εἶναι ἡ ἀληθὴς πίστις, και συνωμολόγησαν, ὅτι εἶναι ἀληθὴς ἡ πί-
 στις ἐκείνου ὅς τις εἰσελθὼν ἐντὸς ἀναμμένης καμίνου ἠθελε διαφυλαχθῇ ὅλως ἀβλαβῆς. Διὰ τοῦτο
 ὁ ἱερός Καπίτων ἐνδεδομένος ὦν εἰς ἀρχιερατικὴν στολὴν, και τὸ ὠμοφόριον περιθεὶς, και
 σημειώσας ἑαυτὸν με τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ, και σταθεὶς ἐν
 αὐτῇ ἀρχετὴν ὥραν, ἐξῆλθεν ἀβλαβῆς και ἀφλεκτος, ἔχων τὸ φαινόλιόν του πλήρες ἀναμ-
 μένων ἀνθρώπων. Με τοῦτο λοιπὸν τὸ θαῦμα ἐξέπληξε τοὺς ὀπίστους ὁ Ἅγιος, και ἐβάπτι-
 σεν αὐτούς: ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι ἐπίστευσαν, τότε και ὁ Θεὸς Καπίτων ἀπῆλθε πρὸς
 Κύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου, ὥστε και οἱ ἑπτὰ οὗτοι Ἱερομάρτυρες
 ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι Ἐπίσκοποι Τριμυθούτου τῆς Κύπρου, Ἀρκάδιος (1) και Νέστωρ,
 ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

» Τῆς Τριμυθούτου ποιμένες καλοὶ δῶα,

» Ἐν τῇ καλῇ σκιρτῶσι τῆς Ἑδέμ πᾶα.

Ἀρκάδιος.

Νέστωρ.

(1) Ἴσως οὗτος εἶναι ἐκεῖνος ὅς τις ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου
 Γεωργίου κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Νομβρίου.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τοῦ ἀπλοῦ.

»Γῆθεν μεταστάς πρὸς Θεὸν Παῦλος Λόγον,
»Τῆς ἀπλότητος· πολλαπλᾶ στέφη λάβεν.

Παῦλος.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ Παῦλος, ὁ ὀνομασθεὶς ἀπλοῦς, ἦτο μὲν γεωργὸς καὶ ἀγροίκος καθ' ὑπερβολὴν, ἀκακος δὲ καὶ ἀπλαστός κατὰ τὴν γνώμην, εἴπερ τις καὶ ἄλλος· εἶχε δὲ καὶ γυναῖκα κακότροπον καὶ μοιχαλίδα, ἣ ὁποῖα μοιχευομένη ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸν Ὁσίον. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔτυχε νὰ ἐλθῆ ὁ Ὁσίος ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐν ἐκτάκτῳ ὥρᾳ, καὶ εὐρῶν τὴν γυναῖκά του μοιχευομένην εἰς τὸν οἶκόν του, γελάσας σεμνῶς, εἶπε πρὸς τὴν μοιχαλίδα· Καλὸν, δὲν με μέλει τίποτε μὰ τὸν Ἰησοῦν, ἐγὼ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἕξῃς οὔτε θέλω νὰ σὲ ἴδω μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Πρὸς δὲ τὸν μοιχὸν εἶπεν· Ἐχε τὴν γυναῖκά μου ταύτην σὺ ἀπὸ τοῦ νῦν, καὶ τὰ παιδία αὐτῆς, καὶ ἐγὼ ὑπάγω νὰ γίνω καλόγηρος. Ὁθεν εὐθὺς ὑπήγεν εἰς τὸν μέγαν Ἀντώνιον, καὶ κτυπήσαντος αὐτοῦ τὴν θύραν, ἐξῆλθεν ὁ Ἀντώνιος καὶ λέγει αὐτῷ, ποῖος εἶσαι σὺ, ἀδελφέ, καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ξένος εἶμαι, καὶ ἦλθον εἰς σὲ ἵνα γίνω Μοναχός. Ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, ἐξήκοντα ἐτῶν γέρων δὲν ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ Μοναχός, οὐδὲ δύναται νὰ ὑπομένῃ τὰς θλίψεις καὶ τὴν στενότητα τῆς ἐρήμου, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς, ὑπάγε εἰς Κοινόβιον, ἵνα καὶ τὰ σωματικά ἀγαθὰ πλοῦσια ἐκεῖ εὐρῆς, καὶ διανύσης ἀκόπως μὲ τοὺς κοινοβιάτας Μοναχοὺς τὴν ζωὴν σου, διότι οἱ ἀδελφοὶ θέλουσι βοηθήσει τὴν ἀδυναμίαν σου· ἐγὼ δὲ κάθημαι μόνος, καὶ ἀνά πέντε ἡμέρας τρώγω ἄρτον, καὶ αὐτὸν μετὰ φειδοῦς. Ὁ δὲ Παῦλος δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ τοῦ γέροντος, ἀλλ' ἐσπούδαζε νὰ καθίσῃ μετ' αὐτοῦ. Μὴ δυναθεὶς λοιπὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ διώξῃ αὐτόν, ἐκλείσας τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀφῆκεν αὐτόν ἐξω τρεῖς ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ δὲ Παῦλος ἔμεινε νῆστις, καὶ δὲν ἔφυγε. Τὴν δὲ τετάρτην ἡμέραν, ἔχων χρεῖαν ὁ Ἀντώνιος, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου, καὶ εὐρίσκων ἐξω τὸν Παῦλον, λέγει εἰς αὐτόν· Φύγε, γέρων, ἀπ' ἐδῶ, καὶ μὴ με ἀναγκάζῃς, διότι δὲν δύνασαι νὰ μείνης μετ' ἐμοῦ. Ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπάγω εἰς ἄλλο μέρος. Τότε βλέπων αὐτόν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι δὲν εἶχε μῆτε δισάκκιον, μῆτε ἄρτον, μῆτε ἄλλο τι, λέγει πρὸς αὐτόν· Ἐὰν ἔχῃς ὑπακοὴν, καὶ ἐκτελῆς ἀκόπως καὶ ἀγογγύστως ὅ,τι ἤθελες παραγγελθῆ ὑπ' ἐμοῦ, ἤξευρε ὅτι καὶ ἐδῶ ἔμπορεῖς νὰ σωθῆς, ἐὰν δὲ δὲν πράττῃς ὅ,τι σοὶ λέγω, τί ματαίως κοπιᾶζεις, καὶ δὲν ἐπανέρχῃσαι ἐκεῖ ὅθεν ἦλθες; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, λέγει· Ὅσα μοι εἶπῃς, ὅλα θέλω τὰ ἐκτελεῖν προθύμως. Τότε ὁ Ἀντώνιος τῷ λέγει· Στήθι καὶ προσεύχου, μέχρις οὗ εἰσέλθω ἐν τῷ σπηλαίῳ καὶ σοὶ φέρω ἐργόχειρον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἀντώνιος ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἔβλεπεν ἐξω ἕκ τινος μικρᾶς θυρίδος, ὁ δὲ Παῦλος ἴστατο ἀκίνητος καὶ προσήυχετο.

Μετὰ μίαν δὲ ἑβδομάδα, ἀφ' οὗ κατεξηράνηθ ὁ Παῦλος ὑπὸ τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου, ἐξῆλθεν ὁ Ἀντώνιος ἐκ τοῦ σπηλαίου, καὶ βρέξας θαλλία τῶν φοινίκων, λέγει εἰς τὸν Παῦλον· Λάβε ταῦτα καὶ πλέξον σειρὰν, καθὼς βλέπεις καὶ ἐμὲ πλέκοντα. Ἐπλεξε λοιπὸν ὁ Παῦλος μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας δεκαπέντε ὀργυῖας μετὰ πολλοῦ κόπου. Τότε τῷ λέγει ὁ Ἀντώνιος, κακῶς ἐπλεξας τὴν σειρὰν, χάλασον λοιπὸν αὐτὴν, καὶ πλέξον πάλιν ἐξ ἀρχῆς· ἦτο δὲ ὁ Παῦλος νῆστις ἐπτά ἡμέρας, καὶ ταῦτα ἐπραττεν ὁ Ἀντώνιος, ἵνα στενοχωρηθῆ ὁ Παῦλος καὶ ἀναχωρήσῃ. Ὁ δὲ Παῦλος μὲ μακροθυμίαν ἐνταῦτῳ καὶ σπουδῆν ἐχάλασε τὴν σειρὰν, καὶ ἐπλεξε πάλιν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς ἀγογγύστως καὶ μετὰ μεγάλης προθυμίας· τοῦτο δὲ βλέπων ὁ Ἀντώνιος, ἐξεπλάγη. Ὁθεν συμπονέσας αὐτόν, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, λέγει τῷ Παύλῳ, θέλεις νὰ φάγωμεν ὀλίγον ἄρτον; ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη· Καθὼς σοὶ φαίνεται, ποιήσον. Οὗτος δὲ ὁ λόγος περισσότερον συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐτοιμάσας λοιπὸν τράπεζαν, ἔθηκεν ἐπ' αὐτῆς τέσσαρα τεμάχια ἄρτου, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐζύγιζε τεσσαράκοντα ὀκτῶ δράμια, καὶ τὸ μὲν ἐν ἐξ αὐτῶν ἔβρεξε διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὰ δὲ ἄλλα τρία διὰ τὸν Παῦλον· καὶ οὕτως ἤρχισεν ὁ Ἀντώνιος νὰ εἴπῃ ἕνα ψαλμὸν, ἵνα δοκιμάσῃ δὲ καὶ εἰς αὐτὸ τὸν Παῦλον, ἔψαλε δὲ τὸν αὐτὸν ψαλμὸν, ὁ δὲ Παῦλος προσήυ-

χεστο προθυμότερον τοῦ Ἀντωνίου. Τότε ὁ Ἀντώνιος λέγει πρὸς τὸν Παῦλον, κάθησον μὲν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μὴ τρώγῃς, βλέπε δὲ μόνον καὶ πρόσχε εἰς τὰ παρατεθειμένα· ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος μετὰ προθυμίας ἐποίησε τὸ προσταχθὲν, λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος, ἐγέρθητι ἐκ τῆς τραπέζης καὶ προσεύχου, καὶ ἔπειτα κοιμήθητι. Ὁ δὲ Παῦλος χωρὶς νὰ φάγῃ παντελῶς ἄρτον, ἐποίησεν καθὼς προσετάχθη, καὶ ὑπνώσεν· κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ὁ Ἀντώνιος ἐξηγέρθη εἰς προσευχὴν, ἐξήγειρε δὲ καὶ τὸν Παῦλον, καὶ παρέτεινε τὴν προσευχὴν μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας τῆς ἡμέρας.

Ὅταν δὲ ἔγινεν ἑσπέρα βαθεῖα καὶ ἐνούκτως, παρέθηκεν ὁ Ἀντώνιος τράπεζαν, καὶ ἤρχισε νὰ ψάλλῃ. Ἀφ' οὗ δὲ προσευχήθησαν, ἐκάθησαν νὰ φάγωσι, καὶ ὁ μὲν Ἀντώνιος ἔφαγε τὸ ἐν τεμάχιον τοῦ ἄρτου καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἤγγισεν, ὁ δὲ Παῦλος ἐπειδὴ ἔτρωγεν ἀργότερα, εἶχεν ἀκόμη ἐκ τοῦ ἐδικοῦ του τεμαχίου, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ ἔφαγεν ὅλον, λέγει αὐτῷ ὁ Ἀντώνιος, φάγε, παππία, καὶ ἄλλο τεμάχιον ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐὰν φάγῃς καὶ σὺ, τρώγω καὶ ἐγώ. Ὁ Ἀντώνιος εἶπεν, εἰς ἐμὲ εἶναι ἀρκετὸν τὸ ἐν τεμάχιον διότι εἶμαι Μοναχός· ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ἐγὼ μέλλω νὰ γίνω Μοναχός, ἀρκετὸν εἶναι καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἐν τεμάχιον. Ὅθεν ἐγερθέντες καὶ οἱ δύο, ἔψαλλον, καὶ ὀλίγον κοιμηθέντες, πάλιν ἠγέρθησαν καὶ ἔψαλλον, ἕως οὗ ἐξημέρωσεν. Ἐπειτα ἐπέμψεν τὸν Παῦλον ὁ Ἅγιος νὰ περιπατῇ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέστρεψεν, ἤλθον ἀδελφοὶ πινες εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὅθεν προσεῖχεν ὁ Παῦλος, τί ἐμελλε νὰ προσταχθῇ παρὰ τοῦ Ἀντωνίου· ὁ δὲ Ἀντώνιος λέγει αὐτῷ, ὑπηρετήσον τοὺς ἀδελφοὺς σιωπηλῶς, καὶ μὴ γευθῆς τίποτε, μέχρις οὗ ἀναχωρήσωσιν. Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον τρεῖς ἡμέραι ὀλόκληροι, καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἐγεύθη τὴν ἐλαχίστην τροφήν, ἠρώτων αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ λέγοντες, διατί σιωπᾶς; ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος δὲν ἀπεκρίνετο, λέγει ὁ Ἀντώνιος πρὸς αὐτὸν, λάλησον εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἤρχισε νὰ λαλῇ εἰς αὐτούς.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἔφερον ἀδελφός τις εἰς τὸν Ἀντώνιον ἕν σταμίον μέλιτος, ὁ δὲ Ἀντώνιος ἔχυσεν αὐτὸ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔπειτα λέγει εἰς τὸν Παῦλον, σύναξον μὲ ὀστρεῖδιον τὸ μέλι τόσον καλὰ, ὥστε νὰ μὴ χαθῇ οὐδὲ βανίς αὐτοῦ· τούτου δὲ ῥηθέντος, δὲν ἐταράχθη τελείως ὁ Παῦλος, οὐδὲ ἠλλοιώθη. Ἄλλοτε προσέταξεν αὐτὸν ὁ Ἀντώνιος νὰ ἀντλή ὕδωρ ἐκ τοῦ ἐκεῖ φρέατος, καὶ νὰ τὸ χύνη ἀνωφελῶς εἰς τὴν γῆν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν (τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς παράλογον)· ἄλλοτε πάλιν παρέλυσεν τὸ φόρεμα τοῦ Παύλου, καὶ διέταξεν αὐτὸν νὰ τὸ ῥάπτῃ. Ὅταν δὲ εἶδεν ὁ Ἀντώνιος, ὅτι ἀγογγύστως καὶ ἀδιστακτικῶς ἐκτελεῖ ὁ Παῦλος πᾶσαν προσταγὴν του, λέγει αὐτῷ· Ἰδὲ, ἀδελφέ, καὶ ἐὰν ἡμπορῆς νὰ πράττης οὕτω καθ' ἐκάστην, μένε μετ' ἐμοῦ, εἰδεμὴ ὑπαγῇ ἐκεῖ ὅθεν ἤλθες. Ὁ δὲ Παῦλος ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἀντώνιον· Ἐὰν ἔχῃς νὰ μὲ προστάξῃς πλείονα τῶν ὅσων μέχρι τοῦδε μὲ προσέταξας, δὲν ἠξεύρω, ἄλλως ὅσα μέχρι τοῦδε μὲ προσέταξας, ὅλα εὐκόλως τὰ ἐκτελῶ. Τόσην δὲ ὑπακοὴν καὶ ταπεινῶσιν ἀπέκτησεν ὁ μακάριος οὗτος Παῦλος, ὥστε διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύτας ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ δύναμιν τοῦ νὰ διώκῃ δαιμόνια. Ὅθεν πληροφορηθεὶς τοῦτο παρὰ Θεοῦ ὁ μέγας Ἀντώνιος, εἶχεν αὐτὸν μεθ' ἑαυτοῦ μέχρι τινός χρόνου· ἔπειτα κατεσκεύασε κελλίον ἰδιαιτέρον, καὶ ἐκεῖ διέταξε τὸν Παῦλον νὰ κατοικήσῃ ἵνα μὲ τὴν κατ' ἰδίαν ἀναχώρησιν μάθῃ καὶ τὰς πανουργίας καὶ τέχνας τῶν Δαιμόνων, καὶ ἀντιπολεμῇ αὐτούς. Ἀφ' οὗ δὲ διέμεινε κατ' ἰδίαν ἐπὶ ἕν ἔτος, ἔγινε καὶ θαυματουργός, ὅθεν ἀξίως τὸν Θεὸν θεραπεύσας ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς. (Ὅρα περὶ τοῦ ἀπλοῦ τούτου Παύλου καὶ εἰς τὸ Ἰαυσαϊκόν.)

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἐφραίμ ὁ ποιμὴν νῦν σύνεστι Ποιμῆν,

»Μικρὸς μεγάλῳ ὡ μεγάλῳ ἀξίως!

* Ἐφραίμ.

Ὁ οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτον Ἐφραίμ Ἀμιδηός, ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ Κόμητος, ἐπὶ τοῦ Βασιλείου Ἰουστίνου τοῦ Θρακῆ ἐν ἔτει φη. πορεύσεις δὲ ὅπως ἀνακινίσῃ τὴν Ἀντιόχειαν, ἢ

ἡποία εἶχε κρημνισθῆ δεύτερον ὑπὸ τῶν σεισμῶν, προεχειρίσθη κατὰ νεοτὴν Βασιλικὴν ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῆς Ἀντιόχειας Ἐπίσκοπος ἐν ἔτει φκζ'. καθὼς γράφει ὁ Μελέτιος (τόμ. β'. σελ. 115.) ὡς ποτε οὕτω προεχειρίσθη καὶ ὁ Μεδιολάνων Ἀμβρόσιος, καὶ Νεκεάριος ὁ Κωνσταντινουπόλεως. Ἦτο δὲ ὁ Ἐφραιμ οὗτος ἀσπονδὸς ἐχθρὸς τῶν Μονοφυσιτῶν, καὶ ἔγραψε κατ' αὐτῶν ἐντόνως, ὡς λέγει ὁ Φώτιος. Οὗτος ἤκουσεν, ὅτι ἐν τῇ Ἱεραπόλει ἦτο Μοναχὸς τις στυλίτης, ἀκόλουθος τοῦ μονοφυσίτου Σεβήρου. Θείῳ λοιπὸν ζήλῳ κινούμενος, ὑπῆγε πρὸς ἐκεῖνον, καὶ ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκη τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Πίστεως, ἀλλ' ἐκεῖνος αὐδόλως πειθόμενος εἰς τοὺς λόγους του, μόνον εἶπεν· Ἄς ἐμβῶμεν ἐν τῇ πυρᾷ ἀμφότεροι, ἐκεῖνος δὲ εἶναι ὀρθόδοξος, καὶ ἔχει τὰ νικητήρια, ὅς τις δὲν βλαφθῆ ὑπὸ τῆς φλογός. Ταῦτα δὲ εἶπεν ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ἵνα φοβηθῆ ὁ Πατριάρχης, ἀλλ' ὁ Ἐφραιμ, φέρετε, εἶπεν, ἐδῶ ξύλα καὶ πῦρ, καὶ ἐγὼ ἐμβοῶ ἐν αὐτῷ στηρίζων ὅλον τὸ θάρρος μου εἰς τὸν παντοδύναμον Θεόν, κατὰβηθι δὲ καὶ σὺ ἐκ τοῦ στύλου· πλὴν ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ καταβῆ. Τότε ὁ Πατριάρχης ἐκδυθεὶς τὸν ἐπενδύτην του καὶ πρᾶσσευχηθεὶς, ἐβρίψεν ἑαυτὸν τε καὶ τὸ ἐπανωφθόριόν του ἐν τῇ πυρκαϊᾷ· καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! παράτα τὰ μὲν ξύλα ἐσθέσθησαν, αὐτὸς δὲ καὶ τὸ ἐπανωφθόριόν του ἔμειναν ἀβλαβῆ καὶ ἄκαυστα. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπων ὁ στυλίτης, κατέβη ἐκ τοῦ στύλου καὶ ἀνεθεμάτισε τὰν αἵρεσιν τοῦ Σεβήρου, καὶ οὕτως ἠνώθη τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ταῦτα διηγείται ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκρημνίσθη δεύτερον ἡ Ἀντιόχεια ὑπὸ σεισμῶν, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, διὰ τοῦτο πᾶς Χριστιανὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐπιγράψῃ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου του τὰς λέξεις ταύτας «Χριστὸς μεθ' ἡμῶν στήτω»· ἔθεν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης Θεούπολις ὠναμάσθη ἡ Ἀντιόχεια, ὡς ἱστορεῖ ὁ Νικηφόρος βιβλ. ιζ'. τῆς Ἱστορίας του. Πολλοὺς δὲ θρήνους ἐποίησε διὰ τὸν κρημνισμόν ταύτης ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Ἰουστίνος. Ὁ δὲ Ἅγιος Ἐφραιμ καλῶς καὶ θεαρέστως ποιμάνεας τὸ ποιμνίον του ἐπὶ δεκαοκτὼ ἔτη, κατὰ τὸν Μελέτιον, (τόμ. β'. σελ. 115.) ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Ὅρα σελ. 442. τῆς Δωδεκαβίβλου.)

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφύλακτου Ἐπισκόπου Νικομηδείας.

»Καὶ σαρκὸς ἐξάριστος ὡς καὶ πατρίδος,

Θεοφύλακτος.

»Θεῖος Θεοφύλακτος, οὐ Θεὸς φύλαξ.

»Ἦλυθεν ὀγδοάτῃ Θεοφύλακτος Θεοῦ ἄγγι.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀνατολῆς ἀκμάσας ἐν ἔτει ψθ'. πορευθεὶς δὲ εἰς Κωνσταντινουπόλιν, συνεσχέτισθη μετὰ τοῦ Ταρασίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὅταν ἀκόμη ἦτο Πρωτασηκρητὴς (ἤγουν πρῶτος μετὰ τῶν ὑπηρετούντων ταῖς βασιλικαῖς Σάκραις καὶ γράμμασιν, οἱ ὅποιοι λατινιστὶ ὀνομάζονται ἀσηκρηταί), καὶ ὑπ' αὐτοῦ καλῶς ἐπαιδεύθη τὰ θεῖα. Ὅταν δὲ θεῖα ψήφῳ ἀνέβη ὁ Ταρᾶσιος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπ' οὗ παρητήθη οικειοθελῶς τοῦ θρόνου ὁ πρὸ αὐτοῦ Παύλος ὁ Κύπριος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην παρὰ τῶν εἰκονομάχων ὠνάμαζε μόνος τὸν ἑαυτοῦ ἀνάξιον, τότε Μεγαλὸν ὁ Συνάδων καὶ ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος οὗτος γίνονται Μοναχοί, καὶ πέμπονται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ταρᾶσιου εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸ εὐρισκόμενον ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ὅθεν μίαν φορὰν, ἐν ᾗ τὰ κυνικὰ κλύματα ἦσαν εἰς ἐπίτασιν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, καὶ ἐδίψων ὑπερβολικῶς, τότε οἱ μακάριοι διὰ γύμνασιν τῆς δίψης καὶ ἐγκρατείας των ἠνοῖξαν τὸν χάλκινον σωλῆνα τῆς βρύσεως, καὶ ἀφήκαν νὰ χύνηται τὸ ὕδωρ, χωρὶς αὐτοὶ νὰ πῶσι παντελῶς. Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν παρόντες καὶ εἰς τὴν ἁγίαν καὶ Οἰκουμηνικὴν ἐβδόμην Σύνοδον, καὶ ταύτην λόγους τε καὶ πράξεις κατηγάλασαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνωτέρω δύο Πατέρων ἀμεγαλύνθη καὶ ἤστραψεν ὡς ἀστὴρ φεφ

πινότατος, τούτου ἕνεκα ἐκρίθησαν ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ταρσίου ἀπὸ ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐ-
 θος ὁ μὲν Μιχαὴλ προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος εἰς τὰ Σύναδα (1) (ἧτις ἦτο πόλις ἐνδοξοῦς τῆς
 μεγάλης Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ θαυμαστά μάρμαρά της, Ἐπισκόπος εἰκοσὶν ἔχουσα, τῶ-
 ρα δὲ εἶναι κρημισμένη), ὁ δὲ ἱερός Θεοφύλακτος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Νικομή-
 δειαν. Ὅσα δὲ διέπραξεν ἐκεῖ κατορθώματα ὁ μακάριος Θεοφύλακτος, αὐτὰ τὰ πράγματα μαρ-
 τυροῦσι, διότι Ἐκκλησίας ἔκτισε καὶ νοσοκομεία, ἐπροστάτευε τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, ἡ-
 λείπει μετὰ τοσαύτης ὑπερβολῆς, ὥστε ἐγέμιζε φιάλην μὲ ζεστόν ὕδωρ, καὶ μὲ αὐτὸ ἐπλυ-
 νε καὶ ἐκαθάριζε ἰδίαις χερσίν ὁ συμπαθέστατος τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς, καὶ τοὺς ἀλλοὺς
 ἀσθενεῖς, τοὺς ἔχοντας τὰ μέλη των βεβλαμμένα.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μέγας Ταρσίος πατριαρχεύσας δεκαεννέα ἔτη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἀφ' οὗ
 ἔγινε Πατριάρχης ὁ πάνσοφος Νικηφόρος, τότε ἠκολούθησε μεγάλη ταραχὴ καὶ συμφορὰ εἰς
 τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, διότι ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει ωγ'. ὅς τις ἐλύσ-
 σαξε κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ὄθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἐκλε-
 κτοὺς καὶ ἐλλογιμοὺς Ἀρχιερεῖς, ἦτοι τὸν Κυζικίου Ἀμφιλιάδην, τὸν Σάρδεων Εὐθύμιον, τὸν
 Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, τὸν Ἀμορίου Εὐδόξιον, τὸν Συνάδων Μιχαὴλ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς, σὺν
 τῷ μακαρίῳ τούτῳ Θεοφύλακτῳ παραλαβῶν δὲ ἄλλους αὐτοὺς, ὑπήγεν εἰς τὸν δυσσεβῆ καὶ
 ἀποστάτην Βασιλέα. Ὄθεν προτείναντες πολλὰς μαρτυρίας ἐκ τῶν Θείων Γραφῶν, αἱ ὁποῖαι
 ὑποστηρίζουσιν ὅτι πρέπει νὰ προσκυνῶνται αἱ ἅγιοι Εἰκόνες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταπίσωσι
 τὸν ἀφρονα, ἀλλ' ἔμεινε ἀδιόρθωτος. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς εἰσιώπησαν, ὁ δὲ μακάριος
 οὗτος Θεοφύλακτος εἶπε πρὸς τὸν Βασιλέα· Ἠξέβρω, ὅτι καταφρονεῖς τὴν μακροθυμίαν καὶ
 ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ, γίνωσκε ὅμως, ὅτι θὰ ἐπέλθῃ αἰφνης ἐπὶ σοῦ μέγας ὄλεθρος καὶ ἀφῆ-
 νισμός, καὶ ἡ καταστροφὴ σου θέλει γίνῃ καθὼς ὁ ἀνεμοστρόβιλος, ὥστε νὰ μὴ εὕρῃς τινὰ νὰ
 σὲ λυτρώσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου. Τοὺς λόγους τοὺτους ἀκούσας ὁ θηριώνυμος Βασιλεὺς, παρωργί-
 σθη σφόδρα, καὶ παρευθὺς προστάσσει νὰ ἐξορισθῶσιν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς· ὅθεν ὁ μὲν
 Ἅγιος Νικηφόρος ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Θάσον, ὁ δὲ αἰοιδίμος Μιχαὴλ Συνάδων ἐξωρίσθη
 εἰς τὴν Εὐδοκιάδα, ἡ ὁποία λέγουσι τινες, ὅτι εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Τοκάτ, πόλις ἐξαίρε-
 τος τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐμπόριον ἔχουσα περίφημον, πρὸς τὸν ποταμὸν Σάρον. Ὁμοίως
 καὶ ἄλλος Ἀρχιερεὺς ἐξωρίσθη εἰς ἄλλο μέρος· ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος ἐξωρίσθη
 εἰς Στρόβηλον, τὸ ἐπίσημον ἦτο φρούριον παραθαλάσσιον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν Κυβεῤῥαιωτῶν εὐ-
 ρισκόμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν διελθὼν ὁ αἰοιδίμος ἔτη τριάκοντα, καὶ ὑπομείνας γενναίως τὴν κα-
 κοπάθειαν τῆς ἐξορίας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφονεύθη Λέων ὁ Ἀρμένιος κατὰ τὴν
 νύκτα τῶν Χριστουγέννων, ψάλλον τὸν εἰρμὸν «Τῷ Παντάνακτος ἐξεπαύλισαν πόθω», καὶ
 ἀφ' οὗ ἡ Ὁρθοδοξία ἐλαμψεν ἐπὶ Θεοδώρας τῆς εὐσεβεστάτης Βασιλίδος ἐν ἔτει ωβ'. τότε
 ὁ ἁγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἔφερεν ἐκ τῆς ἐξορίας τὸ τίμιον Λείψανον τοῦ μακαρίου
 τούτου Θεοφύλακτου, καὶ ἀπέθετο αὐτὸ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι Ναῷ (2).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Πλουσιάδος τοῦ Ὁμολογητοῦ.

»Σάλπιγξ σιωπῆ Παῦλος ὁ Πλουσιάδος,
 »Σάλπιγξος ἤχην τὴν τελευταίαν μένων.

Παῦλος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν εἰκονομάχων, ὅθεν βλέπων αὐτοὺς νὰ φέ-
 ρωνται μὲ μεγάλην μανίαν καὶ ὀργὴν κατὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, νὰ ἀνατρέπωσι πᾶ-
 σαν ἀκρίβειαν νόμων, νὰ ἀφανίζωσι τὰς μορφὰς τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἐπομένως νὰ ἀνα-
 τρέπωσι τὴν εὐπρέπειαν καὶ στολισμὸν τῶν ἱερῶν Ναῶν, ταῦτα, λέγω, βλέπων ὁ αἰοιδίμος κα-

(1) Τὰ Σύναδα γράφονται διὰ δύο ν. καὶ ὀνομά-
 ζοντο πρότερον Συννάια, διότι κατακλήθησαν ἀπὸ
 μίαν σὺναξιν λαθῶν, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν εὐρισκο-
 μένων Μακεδόνων, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον.

(2) Ὁ ἑλληνικὸς Βίος τούτου σφάζεται ἐν τῇ με-
 γίστῃ Λαύρα καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰθέρων, οὗ ἡ
 ἀρχὴ «Ἄλλοις μὲν, ἄλλαι βίαι ἀίρεσις».

πετόξευσεν αὐτοὺς διὰ τῶν λόγων, ὡς διὰ βελῶν ὄθεν ἐπέμεινε παρ' αὐτῶν εὐχάριος, διακρίσεις καὶ ἄλλας πολλὰς σκληραγωγίας διὰ τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ ἁγίας Εἰκόνης. Ἀνδρείως λοιπὸν καὶ γενναίως ἀγωνισάμενος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, παρέθετο τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἑρμῆς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

» Ἑρμῆ θανόντι τῷ μαθητῇ Κυρίου,
» Ἑρμῶν ἔμπνουν ἐκ λόγων διαγλύφω.

Ἑρμῆς.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δίων μαχαίρα τελειοῦται.

» Κὰν δεξιὰ σφάττη σε δεινὴ τοῦ πλάνου,
» Ἡ δεξιὰ στέφει σε τοῦ Πλάστου, Δίων.

Δίων.

Ὁ Ὅσιος Δομέτιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ὁ Δομέτιος τῆς τελευταῖς τὸ χρέος
» Δι' ἐκβιβαστῶν ἐξέτισεν Ἀγγέλων.

Δομέτιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Θ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων μεγάλων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει μαρτυρησάντων.

» Πληροῦμεν ὑστέρημα σοῦ, Σῶτερ, πάθους,
» Τεσσαράκοντα συντριβέντες τὰ σκέλη.
» Ἀμφ' ἐνάτη εἰάγη σκέλη ἀνδρῶν τεσσαράκοντα.

Τεσσαράκοντα
Μάρτυρες.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες δὲν εἶχον μὲν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, ἦσαν δὲ ὅλοι στρατιῶται ὑπὸ τὸν αὐτὸν στρατηγόν, κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου Βασιλέως ἐν ἔτει τκ'. Συλληφθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν καὶ ἐξετασθέντες, πρῶτον μὲν δένονται μὲ ἀλυσίδας καὶ δεσμὰ καὶ ρίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ, εἶτα λιθοβολοῦνται εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ στόματα· οἱ δὲ λίθοι ριπτόμενοι, δὲν ἐκτύπων τοὺς Μάρτυρας, ἀλλὰ στρεφόμενοι ἐκτύπων ἐκείνους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐβρίπτον. Κατὰ τινὰ δὲ χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ψῦχος καὶ πάγος πολὺ, καὶ μάλιστα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Σεβαστείας, ἣ τις εἶναι ἰδίως φύσει παγετώδης, τότε κατεδικάσθησαν οἱ μακάριοι οὗτοι Μάρτυρες νὰ ριφθῶσι γυμνοὶ ἐν τῇ λίμνῃ τῆς πόλεως· ἐπειδὴ δὲ εἰς τῶν τεσσαράκοντα μικροψυχῆσας, ὑπῆγεν εἰς τὸ λουτρὸν, τὸ ὁποῖον ἦτον ἐκεῖ πλησίον ἀναμμένον, καὶ ἅμα τὸν προσέβαλεν ἡ θερμὴ τοῦ λουτροῦ διελύθη, διὰ τοῦτο ὁ παραφυλάττων ἐξω φύλαξ, βλέπων τοῦτο, εἰσέβη οικειοθελῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ ἀντὶ ἐκείνου τοῦ λειποτάκτου κατέταξεν ἑαυτὸν μετὰ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων. Παρεκινήθη δὲ εἰς τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς αὐτῆς· πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς τὸ λουτρὸν ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος, εἶδεν οὗτος οὐράνιον φῶς, ὅπερ περιεκύκλωνε τοὺς Ἅγίους Μάρτυρας, καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν εἶδε κεκοσμημένας μὲ λαμπροὺς στεφάνους· μόνον δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ἔμεινεν ἀστεφάνωτος (2).

(1) Τούτου τοῦ Ἀποστόλου Ἑρμοῦ μέμνηται ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ, οὕτω γὰρ περὶ τούτου γράφει· «Ἀσπάσασθε Ἑρμῆν» (Ῥωμ. ις' 44.) Οὗτος ἑορτάζεται καὶ κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου μετὰ Πατρῶνα, Δίνου, Γαίου καὶ Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων.

(2) Ὁρα καὶ τὸν μέγαν Βασίλειον ἐν τῷ εἰς τοὺς τεσσαράκοντα τούτους Μάρτυρας ἐγκωμίῳ λέγοντα,

ὅτι πρὸ τοῦ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος ἐκ τῆς λίμνης, εἶδεν ὁ φύλαξ τὰ ἀνωτέρω, οὕτω γὰρ φησὶν· «Ὡς δὲ, οἱ μὲν ἠγωνίζοντο, ὁ δὲ ἐπετήρει τὸ ἐκβησόμενον, εἶδε θέαμα ξένον, δυνάμεις τινὰς ἐξ οὐρανοῦ κατιούσας, καὶ αἶον παρὰ Βασιλέως δωρεὰς μεγάλας διανεμούσας τοῖς στρατιώταις, αἱ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσι διήρουν τὰ ἄῤῥα, ἓνα δὲ μόνον ἀφῆκαν πάγερaston, ἀνάξιον κρίνασαι τῶν στρατιῶν τιμῶν».

Ὅταν δὲ ἐγένετο ἡμέρα, ἐπειδὴ οἱ Ἅγιοι ἦσαν μὲν λειποθυμισμένοι, ἀλλ' εἰσέτι ἔζων, διὰ τοῦτο συνεντρίβησαν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Πολὸν δὲ ἦτον ἐπιθυμητός εἰς τοὺς τότε Χριστιανούς ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος, καὶ δῆλον ἐκ τούτου. Εἷς τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων, νέος κατὰ τὴν ἡλικίαν, Μελίτων δὲ ὀνόματι, δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ· ὅθεν ὁ Τύραννος διέταξε νὰ μὴ θλάσῃ τὰ σκέλη του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀπείρακτον, νομίζων ὅτι ἐπειδὴ ἦτο νέος καὶ δυνατός εἰς τὸ σῶμα, θὰ ζήσῃ, ἴσως δὲ καὶ θὰ μεταστραφῇ ἐκ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Βλέπουσα δὲ αὐτὸν ἡ μήτηρ του ἀκόμη ζωντανόν, καὶ φοβουμένη μήπως διὰ τὸ νεαρὸν καὶ φιλόζωνο δειλιάσῃ, καὶ εὑρεθῇ ἀνάξιος τῆς τιμῆς καὶ τάξεως τῶν συστρατιωτῶν του, διὰ τοῦτο παρίστατο εἰς τὸν υἱὸν της, καὶ ἐκτείνουσα τὰς χεῖράς της πρὸς αὐτόν, διὰ σημμάτων, διὰ τοῦ βλέμματος καὶ διὰ παντός τρόπου προσεπάθει νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος καὶ ἀνδρείαν ἐν τῇ καρδίᾳ του, «τέκνον ἐμοὶ γλυκύτατον, λέγουσα, τέκνον ἤδη τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς, ὀλίγον ἀκόμη ὑπόμεινον, ἵνα γίνῃς τέλειος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, μὴ φοβηθῇς δὲ τὰς βασάνους διότι ἰδοὺ ἀοράτως παρίσταται ὁ Χριστὸς βοηθῶς· ἀκόμη ὀλίγον, τέκνον μου, καὶ πλέον δὲν θέλεις δοκιμάσει οὐδεμίαν λύπην, οὔτε πόνον. Ὅλας ὑπεσκελίσας τὰς βασάνους, ὄλα τὰ δεινὰ ἐνίκησας μὲ τὴν ἀνδρείαν σου· χαρὰ θέλει σε δεχθῆ μετὰ ταῦτα, ἡδονή, ἀνεσις, εὐφροσύνη, ἀλλὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θέλεις ἀπολαύσει, συμβασιλεύων τῷ Χριστῷ, καὶ πρεσβευτῆς γενόμενος εἰς αὐτόν δι' ἐμέ τὴν μητέρα σου.»

Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ἡ φιλόθεος μήτηρ, ὅτι οἱ στρατιῶται ἐθήκαν τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, τὸν δὲ υἱὸν της ἀρῆκαν, ἐπ' ἐλπίδι ἴσως ζωῆς, τούτου ἕνεκα ἡ καλὴ καὶ ἀνδρεία μήτηρ, νομίσασα ὅτι ἡ ζωὴ αὕτη τοῦ υἱοῦ της εἶναι μᾶλλον θάνατος, κατεφρόνησεν μὲν τὴν ἀσθένειαν τῆς γυναικός, ἐλησμόνησε δὲ καὶ τὰ σπλάγχνα τὰ μητρικά, καὶ φορτωθεῖσα τὸν υἱὸν της ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐπορεύετο κατόπιν τῶν ἀμαξῶν μεγαλοψύχως, πληροφορηθεῖσα ἡ μακαρία, ὅτι τότε θέλει ἰδῆ ζῶντα τὸν υἱὸν της, ὅταν ἰδῆ αὐτόν διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαμμένον. Ὅταν δὲ εἶδεν ὅτι παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, φερόμενος ἐπὶ τῶν ὤμων της, τότε ἀπαλλαχθεῖσα πάσης φροντίδος, ἐχώρευε καὶ ἐσκήρτα διὰ τὸ τοιοῦτον χαροποιὸν τέλος τοῦ υἱοῦ της· διὸ φέρουσα τὸ λείψανόν του μέχρι τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἦσαν τὰ ἄλλα λείψανα τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ φιλάτον τέκνον της, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων συστρατιωτῶν τοῦτο συγκατέταξεν, ἵνα μηδὲ τὸ σῶμά του χωρισθῇ ἀπὸ τῶν σωμάτων τῶν Ἁγίων, μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων ἐσπούδαζε νὰ συναριθμῆσθαι καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ της.

Ἀνάψαντες δὲ οἱ στρατιῶται μεγάλην πυρκαϊάν, κατέκαυσαν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, ἔπειτα εἴτι ἀπέμεινον, τὸ ἔρριψαν ἐν τῷ ποταμῷ, φθονοῦντες μὴ λάβωσιν αὐτὰ οἱ Χριστιανοί· ἀλλ' ὅμως, κατὰ Θεῖαν οἰκονομίαν, συνήχθησαν τὰ ἅγια λείψανα εἰς τινὰ κρημνὸν τοῦ ποταμοῦ, καὶ λαβόντες αὐτὰ τινὲς Χριστιανοί, τὰ ἐχάρισαν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ὡς πλοῦτον ἀσύλητον. Τελεῖται δὲ τῶν Τεσσαράκοντα τούτων ἡ Σύναξις καὶ ἑορτὴ εἰς τὸν ἀγιώτατον καὶ μαρτυρικώτατον αὐτῶν Ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸ Χάλκινον τετράπυλον. (Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν εἰς τὸν νέον Θησαυρόν.) (1)

»δὲ εὐθὺς πρὸς τοὺς πόνους ἀπαγορεύσας, πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀπηυτομόλησε.» Σημειῶσαι, ὅτι ἐκ τοῦ ἐγκωμίου τούτου τοῦ πρὸς τοὺς Τεσσαράκοντα τοῦ μεγάλου Βασιλείου, αὐτολεξεῖ εἶναι ἠραρισμένα καὶ τὰ τρία σχεδὸν τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ τῶν Ἁγίων, ἦσαν τὸ «Φέροντες τὰ παρόντα γενναίως» καὶ τὰ λοιπὰ. Καὶ τοῦτο δὲ σημειῶσαι ὅτι ἐν τῷ δοξαστικῷ τῶν ἀποστίχων, πῶ περιέχοντι τὰ ὀνόματα τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα, ἀριθμοῦνται ὀνόματα τριακονταεπένεκα, καὶ οὐχὶ τεσσαράκοντα, λείπει δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δεσμοφύλακος, ὃς τις ἀντὶ τοῦ λειποτακτήσαντος

εἰσῆλθεν ἐν τῇ λίμνῃ καὶ ἤθλησεν· ὀνομάζετο δὲ Ἀγγλάιος, ὡς ἐν τῷ κατὰ πλάτος Βίῳ τῶν Ἁγίων ἀναφέρεται. Ὅθεν πρέπει καὶ αὐτὸ νὰ προστίθῃται ἐκεῖ ἀπαραιτήτως, ἵνα μὴ κολοβὸς εἴη ὁ ἀριθμὸς τῶν Τεσσαράκοντα.

(1) Σημειῶσαι, ὅτι ἐγκώμιον ἔχει εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα καὶ ὁ Νόσσης Γρηγόριος, καὶ ὁ Ἀστέριος Ἐπίσκοπος Ἀμασσίας, καὶ εἶναι ἑλληνικά, τὸ δὲ ἐγκώμιον τοῦ μεγάλου Βασιλείου μεταφράσθη μὲν παρ' ἄλλου εἰς τὸ ἀπλοῦν, διωρθώθη δὲ παρ' ἐμοῦ· ἐφρίσκονται δὲ πάντα ἐν τῇ ἱερᾷ καὶ βασιλικῇ Μαρ

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐρπασιανοῦ (1).

* Οὐρπασιανὸς ῥίπτει μὲν τὴν χλαμύδα,
* Καταισχύνει δὲ ἀσεβῶν Βασιλείαν.

Οὐρπασιανός.

Οταν ὁ ἀσεβίστατος Μαξιμιανὸς ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ἐν εἰσεσθῇ, κατετυράννευ ἄλλῃ τὴν περίχωρον τῆς Νικομηδείας, διάκυρος ὑπερασπιστῆς τῶν εἰδώλων γενόμενος. Τούτου λοιπὸν ἤναψαν τὴν ὀργὴν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ὡς μεγάλην τιὰ πυρκαϊάν, οἱ ἐμόφρονες καὶ συντράπεζοί του Ἕλληνας· ὅθεν συναθροίσας ποτὲ ὄλους ἐμοῦ τοὺς συγκλητικοὺς καὶ ἀρχοντας τῆς Βασιλείας του, ἐφώναξεν εἰς αὐτοὺς, ὅς τις ἐξ ὧν περιέπεσεν εἰς τὴν κακίστην θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν, καὶ δὲν θέλει νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τοὺς εὐμενεῖς ἡμῶν θεοὺς, καὶ νὰ τοὺς ἐξιλεώσῃ διὰ τῆς μετανοίας, οὗτος ἂς ἐκβάλῃ τὴν ἀξιοματικὴν ζώνην ἣν φέρει, καὶ ἂς φύγῃ ἐκ τοῦ Βασιλικοῦ παλατιοῦ καὶ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως, ἐπειδὴ ἡ πόλις αὕτη θεοῦ μεγάλου λατρεύει ἀπὸ τῶν προγόνων τῆς, καὶ ὄχι Θεὸν ἕνα ἐσταυρωμένον.

Τότε λοιπὸν τότε, φόβος καὶ τρόμος κατέλαβεν ὄλους τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστόν, καὶ τότε ἐβλεπέ τις ἀληθῶς, πῶς ἐγυμνάζετο καὶ ἐδοκιμάζετο, ὡς ὁ χρυσὸς εἰς τὸ πῦρ, ἢ εἰς τὸν Χριστόν πίστις καὶ εὐσέβεια· διότι ἄλλοι μὲν τῶν Χριστιανῶν ἐφευγον καὶ ἐκρύπτοντο, ἄλλοι δὲ παρεδίδοντο εἰς τὰς βασάνους, καὶ ὅσοι εἶχον ἀγάπην καθαρὰν καὶ γνησίαν εἰς τὸν Θεόν, αὐτοὶ καταφρονούντες τὰ ἴδια αὐτῶν σώματα, καὶ τὸν Τύραννον ἐμπαίζοντες, ἔρριπτον τὰς ζώνας κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ἐφευγον. Τότε λοιπὸν καὶ ὁ μεγαλόφρων οὗτος καὶ ἀδαμάντινος κατὰ τὴν ψυχὴν Οὐρπασιανός, παρασταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ ὄλης τῆς Συγκλήτου, ἀπέρριψε τὴν ἐδικὴν του χλαμύδα καὶ ζώνην, εἰπὼν· Ἐπειδὴ, Βασιλεῦ, ἐγὼ σήμερον στρατεύομαι τῷ ἐπουρανίῳ καὶ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ, τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ, λάβε τὴν ζώνην καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν, διότι προσωρινὴ εἶναι αὕτη, καὶ οὐδόλως χρησιμεύει.

Ταῦτα αἰφνιδίως εἰπόντος τοῦ Οὐρπασιανοῦ, ἀκούσας ὁ Μαξιμιανός, ἠλλοιώθη κατὰ τὸν νοῦν, καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἔμεινεν ἄφωνος. Ἐπειτα τρίψας τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ὑποβλέπων τὸν Μάρτυρα, ἐφώναξεν ἀγρίως ὡς ἀνήμερον θηρίον, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς παρεστώτας· Κρεμάσατε τοῦτον τὸν ἀλιτήριον, καὶ τὰς σάρκας αὐτοῦ καταξεσχίσατε μὲ τὰ βούνευρα. Τούτου δὲ γενομένου παρευθὺς, κατεξεσχίζετο ἐπὶ πολλὰς ὥρας μὲ τὰ βούνευρα ὁ τοῦ Χριστοῦ γενναῖος ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔχων προσηλωμένους εἰς τὸν Οὐρανόν, προσήυχετο, χωρὶς νὰ λυπηταὶ παντάπασιν· ὕστερον δὲ κατεβίβασαν τὸν Ἅγιον ἐκ τοῦ μηχανικοῦ μαγγάνου. Τότε λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας ὁ Τύραννος, ῥίψατε τοῦτον ἐντὸς σκοτεινῆς φυλακῆς, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν καταξηράνατε, ἕως οὗ σκεφθῶ μὲ ποῖον θάνατον νὰ τὸν ἐξυλοθρεύσω· ὁ δὲ Μάρτυς ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκόμενος, ἔχαιρε καὶ εὐφραίνεται, καὶ τὰς προσευχὰς του τῷ Κυρίῳ ἀπέδιδεν.

Ὁ δὲ ἀσεβὴς Βασιλεὺς κατεσκευάσεν ἐν ὄργανον τιμωρητικόν, τοῦτο δὲ ἦτο κλωβίον αἰδηροῦν, καὶ ἐξαγαγὼν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, διέταξε νὰ τὸν βάλωσιν ἐν τῷ κλωβίῳ, καὶ νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸ ὑψηλά· τούτου λοιπὸν γενομένου, ἐκρέματο ὁ Ἅγιος ἐκ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἐφόρει τὸ αἰδηροῦν κλωβίον εἰς ὄλον τὸ σῶμά του. Εἶτα προσέταξεν ὁ Τύραννος νὰ

νῆ τοῦ Ξηροποτάμου. Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι ἐν τινι χειρογράφῳ βιβλίῳ τοῦ Τυπικαρείου τῆς τῶν Ἰσθίων Μονῆς, εὐρίσκεται εἰς Κανὼν παρακλητικὸς πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. Ἐν δὲ τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῇ Μονῇ τῶν Ἰσθίων σώζεται καὶ τὸ ἑλληνικὸν τῶν τεσσαράκοντα Μαρτύρων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εἶχε μὲν τὰ Ῥωμαίων σκηπτρα Λικίνιος». Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὐρίσκεται ἐπιδήγησις περὶ αὐτῶν καὶ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἧς ἡ ἀρχὴ· «Κατὰ τοὺς

καίροισι Λικίνιου τοῦ Βασιλέως ἦν διωγμὸς μέγας τῶν Χριστιανῶν». Ἐχει δὲ καὶ ἐγκώμιον εἰς αὐτοὺς ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Εἰκόνα μαρτυρικὴν διαγράψαι βούλομαι» (τομ. β' τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκδόσεως.)

(1) Τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Οὐρπασιανοῦ γράφεται ἀτάκτως ἐν τοῖς Μηναιαῖσι κατὰ τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ παρόντος· ὅθεν ἐγράφη ἐδῶ ἐτάκτως, ἕπου καὶ ἡ μνήμη του ἐορτάζεται.

ανάψωσι λαμπάδας, και με αυτάς να κατακαίωσι τόν 'Αγιον άσπλάγγως· τόσον δέ κατακάη υπό τών λαμπάδων ό άθλητής, ώστε αι σάρκες του ανέλυσαν και έτρεχον εις τήν γήν, ώσει ή-το κηρίον, και έζυμώθησαν με τό χῶμα της γης, ώς λεπτός κονιαρτός. Ούτως ό του Χριστου Μάρ- τυς προσευχόμενος και αναλούμενος, έγέμισε τόν άερα εν μυριψικης ευωδίας, και άνέβη ώς άστέρ φεινάς προς τόν Κύριον, ίνα λάβη της νίκης τάν στέφανον, καθώσ Χριστιανοί τι- νες ηξιώθησαν να ίδωσιν αυτών αναβαίνοντα εις τους Ούρανοϋς με τριαύτην λαμπρότητα. 'Ο δέ άσεβής και άθλιος Μαξιμιανός, μένων άκόμη εν τή μανία του, προσέταξε να συναχθῃ έπι- μελώς ή γη εκείνη, εν η έπεσον αι σάρκες του 'Αγιου, όμοίως και τά κόκκαλά του, και ταυτα να απορπισθώσιν εν τή θαλάσση πρό τών οφθαλμών του.

'Ο 'Αγιος Καισάριος ό αδελφός Γρηγορίου του Θεολόγου εν ειρήνη τελειοϋται.

»'Ο Γρηγορίου, προς νεκρόν Καισαρίου, Καισάριος.
 »Γλώττης χαλινού της έμης λόγους λόγος (1).

Οι 'Αγιοι Μάρτυρες πάππος και μάμμη, πατήρ και μήτηρ, και δύο τέκνα ξίφει τελειοϋνται.

»Διά ξίφους ήλθεσιν συγγενές γένος, Παππομητρο-
τεκνία.
 »Η παππόμαμμος πατρομητροτεκνία.

Ταις τών σών 'Αγίων πρεσβείαις Χριστέ ό Θεός έλέησον ήμάς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Γ'. Μνήμη τοῦ 'Αγίου Μάρτυρος Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καί τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀνέκτου, Παύλου, Διονυσίου, Κυπριανοῦ καί Κρήσκεντος.

Εἰς τόν Κοδράτον.
 »Τῶν δυσσεβῶν τήν πίστιν ὕβρει πλύνας, Κοδράτος.
 »Τρηθείς, Κοδράτε, σὼν ἀφ' αἱμάτων πλύνη.
 Εἰς τόν Ἄνεκτον, Παῦλον καί Διονύσιον.
 »Γνωστοί; Ἄνεκτον σὺν δυοὶ κτείνει ξίφος, Ἄνεκτος.
 »Οἱ; οὐκ άνεκτόν μὴ θανεῖν Θεοῦ χάριν. Παῦλος.
 Εἰς τόν Κρήσκεντα καί Κυπριανόν.
 »'Ορῶν καταθνήσκοντα Κρήσκεντα ξίφει, Διονύσιος.
 »Σπύθει σὺν αὐτῷ Κυπριανός τεθνάσκει. Κρήσκης.
 »Ἄμφηκες δεκάτη Κοδράτον ξίφος ἐγκατέπεφνε. Κυπριανός.

Πάντες οὗτοι οἱ 'Αγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Δεκίου καί Οὐαλλεριανοῦ, καί 'Ιάσιμος 'Ηγεμόνος 'Ελλάδος ἐν ἐτει σβ'. 'Ο δέ 'Αγιος Κοδράτος ἐπειδὴ ἔμεινε πολὺ νήπιον, μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς του, ἐτρέφετο διὰ θαύματος, διότι περίξ αὐτοῦ ἐφαίνετο νε- φέλη δίδουσα εἰς αὐτόν φαγητόν· ὅταν δέ ἐγίνε νέος εἰκοσιοχτῶ ἐτῶν, τότε συνεσχετίσθη- σον μετ' αὐτοῦ οἱ ἀνω εἰρημένοι 'Αγιοι, μετὰ τῶν ὁμοίων συλληφθεῖς ὑπὸ τῶν 'Ελλήνων διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐδάρη δυνατὰ ὁμοῦ με' αὐτοὺς, καί οὕτως ἀποκεφαλίσθησαν ἅπαντες, καί ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς 'Οσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἀναστασίας τῆς Πατρικίας.

* »'Η Πατρικία πάντα λιποῦσα τάδε, 'Αναστασία.
 »Πάντων κατίστη κυρία ἐν τῷ Πόλει.

(1) Σημειώσαι διτι όχι μόνον ό Θεολόγος Γρη- τοπωμένοι εν τῷ τέλει της βίβλου 'Αναστασίας τοῦ γήριος λόγον ἐπιτάφου ἐπέλεξε εις τήν κερυφήν τοῦ Συναίτου, της καλουμένης 'Οδηγοῦ. Αἱ δέ ἄλλαι έ- Καισαρίου, ἀλλά και αὐτός ό Καισάριος ἐρωταπο- τυπώθησαν εν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῶν Πατέρων.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει φλ. ἤχησας γυνή τις ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐλαβῆς καὶ φοβούμενη τὸν Θεόν, Ἀναστασία ὀνόματι, καταγομένη ἐκ πλουσίων καὶ εὐγενῶν γονέων. Αὕτη δὲ ἦτο πρώτη Πατρικία τοῦ Βασιλέως, ἡ ὁποία ἔχουσα τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἐφύλαττε τὰς ἐντολάς του· εἶχε δὲ φυσικὴν ἀνδρείαν καὶ πολλὴν πραότητα, ὥστε ὅλοι οἱ φιλόθεοι Χριστιανοὶ ἔχαιρον διὰ τὰς ἀρετάς της, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς Ἰουστινιανός. Ἐπειδὴ δὲ ὁ τῶν ζικανίων σπορεύς διάβολος συνειθίζει νὰ φθονῇ πάντοτε καὶ νὰ κατηγορῇ τὸ καλὸν καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ ἰδὲν ἀφίνει νὰ ἔχωσιν ἀνάπαυσιν καὶ εἰρήνην οἱ τὴν ἀρετὴν μεταχειριζόμενοι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ μακαρία αὕτη Πατρικία ἐφθονήθη ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης, διὰ τὰς ἀρετάς της. Ὅθεν πληροφορηθεῖσα περὶ τοῦ φθόνου ὃν ἔτρεφεν ἡ Βασιλίσσα ἐναντίον της, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ ὄντως φρονίμη κατὰ Θεόν· Ἀναστασία, ἐπειδὴ καὶ τώρα εὖρες εὐλογον καὶ ἀληθῆ ἀφορμὴν, σῶζουσα σῶζε τὴν ψυχὴν σου, καὶ οὕτω τὴν μὲν Βασιλίσσαν θέλεις ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸν ἀλογον φθόνον, εἰς δὲ τὸν ἑαυτὸν σου θέλεις προξενήσει τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσυλλογίσθη ταῦτα ἡ μακαρία, ἐναύλωσε πλοῖον, καὶ λαβοῦσα μέρος τι τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν κτημάτων της, τὰ δὲ λοιπὰ ἀφήσασα, μετέβη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐκεῖ λοιπὸν κτίσασα Μοναστήριον ἐν τόπῳ ὀνομαζομένῳ Πέμπτῳ, ἠσύχαζεν ἐκεῖ, ὑφαίνουσα ἱερά πανία, καὶ σπουδάζουσα, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Θεόν· ἐν τῷ τόπῳ δὲ ἐκείνῳ ἕως τοῦ νῦν εὐρίσκεται τὸ Μοναστήριον αὐτῆς, ἐπονομαζόμενον τῆς Πατρικίας. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ἐτῶν, ἀπέθανεν ἡ Βασιλίσσα, καὶ τότε ἐνεθυμήθη ὁ Βασιλεὺς τὴν καλὴν Πατρικίαν· ὅθεν ἔστειλε πανταχοῦ ἀνθρώπους πρὸς ἀκριβῆ ἀναζήτησιν αὐτῆς. Μαθοῦσα δὲ τοῦτο ἡ ἀληθῶς ἀμνάς τοῦ Θεοῦ, ἀφήκε τὸ Μοναστήριόν της καὶ διὰ νυκτὸς ὑπῆγεν εἰς τὴν Σκήτιν πρὸς τὸν Ἀββᾶν Δανιὴλ, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὸν πάντα τὰ περὶ αὐτῆς. Ὁ δὲ Ὅσιος ἐνδύσας αὐτὴν ἀνδρικὰ φορέματα, μετωνόμασεν Ἀναστάσιον, καὶ εἶτα ἐμβάσας αὐτὴν ἐντὸς σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἦτο μακρὰν τῆς Σκήτειως, τὴν ἐκλείσεν ἐκεῖ, δοὺς κανόνα καὶ ἐντολὴν εἰς αὐτὴν, μήτε αὐτὴ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ σπηλαίου, μήτε εἰς ἄλλον τινὰ νὰ ἐπιτρέψῃ κατ' οὐδένα λόγον τὴν εἰσοδὸν διώρισεν δὲ καὶ ἓνα ἀδελφὸν νὰ κομίζῃ εἰς αὐτὴν ἐν σταμνίον ὕδατος, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποθέτῃ ἔξω τοῦ σπηλαίου, καὶ λαμβάνων εὐχὴν νὰ ἀναχωρῇ.

Ἔμεινε λοιπὸν ἐκεῖ κεκλεισμένη ἡ ὄντως ἀδαμαντίνη καὶ ἀνδρεία ψυχῇ, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ, εἰκοσιοκτὼ ὀλόκληρα ἔτη φυλάττουσα ἀκριβῶς τὸν κανόνα τοῦ γέροντος. Ὅθεν ποῖος νοῦς δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ἡ ποία γλῶσσα δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς ἀρετάς, ὅσας κατώρθωσεν ἡ αἰοδιμος, ἐν τῷ διαστήματι ἐκείνῳ τῶν εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν; ἡ ποία χεὶρ δύναται νὰ περιγράψῃ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα καθ' ἑκάστην προσέφερεν ἡ τρισολβία ὡς θυσίαν εἰς τὸν Κύριον; ἡ τοὺς ἀναστεναγμοὺς ἐκείνης καὶ ὀδύρμους, τὰς ἀγρυπνίας καὶ ψαλμωδίας, τὰς προσευχὰς καὶ ἀναγνώσεις, τὸ στάσιμον καὶ τὰς γονυκλισίας, τὰς χαμευνίας καὶ τὰς νηστείας; καὶ πρὸ πάντων, τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τοὺς πολέμους τῶν Δαιμόνων καὶ τὰς ἐπαναστάσεις, ἃς ἐκεῖ ἐδοκίμασεν ἡ μακαρία; ἡ τὰς πονηρὰς φαντασίας τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια; τὸ δὲ νὰ ἦναι ἐγκλειστος καὶ ὄλως περιωρισμένη καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῶν εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, γυνὴ Συγκλητικὴ, ἡ τις ἦτον ἀνατεθραμμένη ἐν τοῖς Ἀνακτέροις καὶ συνειθισμένη νὰ συναναστρέφεται πάντοτε μὲ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, τοῦτο ἀληθῶς, τοῦτο ἐκπλήττει πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν. Μὲ ταῦτους λοιπὸν καὶ τοὺς τοιοῦτους ἀγῶνας ἀγωνισαμένη, ἔγινε σκευὸς καὶ κατακτητὴριον τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, προγνωρίσασα δὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν πρὸς Κύριον αὐτῆς ἐκδημίαν, ἔγραψεν ἐπὶ κεράμου πρὸς τὸν γέροντα Δανιὴλ ταῦτα· «Συμπαλαβῶν τὸν ἀδελφόν, ὃς τις μοὶ ἔφερε τὸ ὕδωρ, καὶ τὰ ἐργαλεῖα, ὅσα εἶναι ἐπιτήδεια πρὸς κατασκευὴν τάφου, ἐλθέ ταχέως ἵνα ἐνταφιάσῃς τὸ τέκνον σου, Ἀναστάσιον τὸν εὐνοῦχον.» Ταῦτα γράψασα, ἔθηκεν ἔξω τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου. Ὁ δὲ Ὅσιος Δανιὴλ ἀπεκαλύφθη ταῦτα ὑπὸ Θεοῦ διὰ νυκτερινῆς ὀπτασίας, καὶ λέγει πρὸς τὸν μαθητὴν του· Σπεῦσον, ἀδελφέ, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατοικεῖ ὁ ἀδελφός ἡμῶν Ἀναστάσιος ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐρευνῶν ἔξω τοῦ σπηλαίου περὶ

θά εὐραχὲς κέραμον γεγραμμένον, τὸν ὁποῖον λάβε καὶ ἐπίσχεψον κατασκευασμένως πρὸς ἡμᾶς. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ ἀδελφός ἔφερε τὸ κεραμίδιον, ἀνέγνωσε τὰ γράμματα ὁ γέρον καὶ ἐδάκρυσεν· εἶτα συμπαραλαβὼν τὸν ἀδελφὸν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐργαλεῖα ἔδραμεν ἐκεῖ, καὶ ἀνοίξαντες τὸ σπήλαιον, εὗρον τὸν μακάριον Ἀναστάσιον θερμαινόμενον. Προσπεσὼν δὲ εἰς αὐτὸν ὁ γέρον, ἔκλαυσε λέγων· Μακάριος εἶσαι, ἀδελφεῖ Ἀναστάσιε, διότι φροντίζων καὶ ἐνθυμούμενος τὴν ὥραν ταύτην τοῦ θανάτου, κατεφρόνησας βασιλείαν ἐπίγειον. Εὐξαι λοιπὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον. Ὁ δὲ Ἀναστάσιος, ἐγὼ, Πάτερ, εἶπεν, ἐγὼ μᾶλλον ἔχω χρείαν πολλῶν εὐχῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ· ὁ γέρον ἀπεκρίθη, ἐὰν ἐγὼ ἀπέθνησκον πρότερον, βεβαίως ἐμελλον νὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ὑπὲρ σοῦ. Ἀναστᾶσα δὲ καὶ καθήσασα ἐπὶ ψιάθου, κατεφίλησε τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος, προσευξαμένη (1), ὅτι λαβὼν ὁ γέρον τὸν μαθητὴν του, τὸν ἐβρίψεν εἰς τοὺς πόδας αὐτῆς λέγων, εὐλόγησον τὸ τέκνον σου καὶ μαθητὴν μου. Ἡ δὲ Ἁγία καταφιλῆσασα αὐτὸν εἶπε· Θεὲ τῶν Πατέρων μου, ὅς τις περίστασαι εἰς ἐμέ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ἵνα μὲ χωρίσης ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου, σὺ Κύριε ὁ εἰδὼς πάντα τὰ διαθήματα καὶ τὰς ὁδοιπορίας τοῦ ἀδελφοῦ τούτου, τὰς ἀνόδους καὶ ἐπανόδους του εἰς τὸ σπήλαιον τοῦτο διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν ἀσθενεῖαν καὶ ταλαιπωρίαν, σὺ ἀνάπαυσον τὸ πνεῦμα τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς αὐτὸν, καθὼς ἀνέπαυσας καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἡλιοῦ εἰς τὸν Ἐλισσαῖον. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸν γέροντα λέγει· Διὰ τὸν Κύριον, Πάτερ, μὴ με ἐκδύσητε τὰ φορέματα τὰ ὅποια εἶμαι ἐνδεδυμένος, μηδὲ ἄλλος τις νὰ ἤξεύρῃ τὰ κατ' ἐμέ. Κοινωνήσασα δὲ τῶν Θεῶν Μυστηρίων, λέγει, δότε μοι τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ ἐμοῦ· ἀναβλέψασα δὲ εἰς τὰ δεξιὰ λέγει, καλῶς ἤλθετε (ἔλεγε δὲ τοῦτο εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους), καὶ ἰδοὺ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἐν εἴδει φλογός. Εἶτα ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ στόμα της, εἶπε· Κύριε εἰς χεῖράς σου παρατίθω τὸ πνεῦμά μου, καὶ τοῦτο εἶπουσα παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἀφ' οὗ δὲ ἔκλαυσαν ὁ γέρον καὶ ὁ μαθητὴς του, ὠρυξαν τάφον ἐμπροσθεν τοῦ σπηλαιοῦ. Εἶτα ἐκδυθείς ὁ γέρον τὸ φόρεμά του, λέγει τῷ μαθητῇ αὐτοῦ, ἐνδυσσον, τέκνον, τὸν ἀδελφὸν τὸ φόρεμα τοῦτο ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ φορεμάτων (ἦσαν δὲ ταῦτα χονδρὰ καὶ εὐτελέστατα)· ὅταν δὲ ἐνέδυσεν ὁ ἀδελφός τὴν μακαρίαν, ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν οἱ μαστοὶ της ὡς φύλλα κατεξηραμμένα, πλὴν δὲν εἶπε περὶ τούτου τίποτε εἰς τὸν γέροντα. Ἀφ' οὗ δὲ ἐνεταφίασαν αὐτὴν (1) καὶ ἐπίστρεφον εἰς τὴν Σκήτιν, λέγει ὁ μαθητὴς εἰς τὸν γέροντα, ἤξεύρεις, Πάτερ, ὅτι ὁ εὐνοῦχος Ἀναστάσιος ἦτο γυνή; ὁ δὲ γέρον ἀπεκρίνατο· Τὸ ἤξεύρω καὶ ἐγὼ, τέκνον, ἀλλ' ἵνα μὴ φανερωθῇ τὸ πρᾶγμα πανταχοῦ, τούτου ἕνεκα ἐνέδυσσα αὐτὴν μὲ ἀνδρικήν στολήν, καὶ Ἀναστάσιον τὴν ὠνόμασα διὰ τὸ ἀνύποπτον, διότι πολλὴ ζήτησις ἐγένε δι' αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, καὶ μάλιστα εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐφυλάχθη ὑφ' ἡμῶν ἀφανῆς χάριτι Θεοῦ. Τότε ὁ γέρον διηγῆθη λεπτομερῶς ὅλον τὸν βίον της.

ἘΟ Ἁγιος Μάρτυς Μαρκιανὸς ξύλοις θλασθεὶς τελειοῦται.

Ἐθαύμασαν βροτοὶ σε θλασθέντα ξύλοις,

Μαρκιανός.

Ἐμὴν λέγω σοι, Μαρκιανέ, καὶ Νός.

ἘΟ Ἁγιος νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Μαυρουδῆς, ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἰφμῶ· πυρὶ τελειοῦται.

(1) Ἐν δὲ τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων γράφονται καὶ ταῦτα, ἄπερ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Ὁσία· ἘΘεὸς ὁ ὀδηγήσας με ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, αὐτὸς πληρῶσαι μετὰ τοῦ γήραος σου ὡς μετὰ Ἀβραάμ· Μακάριος εἶ, σὺ νέε Ἀβραάμ καὶ ξενοδόχε Χριστοῦ, ὅτι πολλοὺς καρποὺς δέχεται ὁ Κύριος διὰ τῶν χειρῶν σου.

(2) Ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων γράφον-

ται καὶ ταῦτα, ὅτι δηλ. ἀφ' οὗ ἐνεταφίασαν αὐτὴν, εἶπεν ὁ γέρον εἰς τὸν μαθητὴν του, ἄς καταλύσωμεν σήμερον τὴν νηστεῖαν, καὶ ἄς ποιήσωμεν ἀγάπην ἐπὶ τοῦ γέροντος· καὶ κοινωνήσαντες, εἶραν αὐτὸν ἔχοντα ὀλίγα παξιμάδια, καὶ ὀλίγα βρεκτὰ ὄσπρια, καὶ ἔφαγον. Λαβόντες δὲ τὴν σαιρὰν καὶ τὴν σπυρίδα ἦν εἰργάζετο, ἀνεχώρησαν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ.

* Οὗ Μάρτυς ἀπλοῦς, ἀλλὰ καὶ θεῶν λόγων
 * Ῥήτωρ εὐδείχθης, ὃ Μιχαὴλ παμμάκαρ (1).

* Μιχαήλ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΑ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

» Ἐσπευδε τηρεῖν καὶ κεραίαν τοῦ νόμου,

Σωφρόνιος.

» Ὁ Σωφρόνιος, οὗ παρ' οὐρανοῖς κέρας.

» Ἐνδεκάτη σάββων ἔδω Σωφρόνιος παρὰ τύμβον.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μὲν τῆς Δαμασκοῦ τῆς κοινῶς καλουμένης Σιάμ, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ δὲ Φοινίκης τῆς καλουμένης Λιθανοστροφάνου, ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν καὶ σωφρόνων, πατὴρ μὲν Πλωθα, μητὴρ δὲ Μυροῦς ἐν ἔτει χ' διὰ δὲ τὴν εὐφυλίαν καὶ σπουδὴν τοῦ ἔγινεν ἐγκρατῆς ὄλων τῶν ἐπιστημῶν· οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτοις αὐτὸς κατοικῶν ἐντὸς τῆς πόλεως, μετεχειρίζετο τὴν ἀρετὴν καὶ ἀσκησὶν τὴν πραττομένην εἰς τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν. Ἐπειτα ὑπάγει εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσας, μετέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ περισσοτέραν μάθησιν τῆς σοφίας. Ἐν ταύτῃ λοιπὸν εὕρισκε ἄνδρα τινα, ὀνόματι Ἰωάννην, κάτοχον πάσης σοφίας ἐσωτερικῆς τε καὶ ἐξωτερικῆς· ὅθεν ἐπιτυχῶν τοῦ ποθουμένου, συγκατάκρησε μετ' αὐτοῦ, λαμβάνων μὲν ὅσα μαθήματα κλειότερα αὐτοῦ ἤξευρεν ἐκεῖνος, δίδων δὲ ἀντιστρόφως καὶ αὐτὸς εἰς ἐκεῖνον τὰ ἰδικὰ του. Ἐκεῖ δὲ ἐδρισκόμενος, ἔπαθεν ἐπίχυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, καὶ ἰατρεύεται ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου, οἱ ὅποιοι ὡς μισθὸν ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ, τὸ νὰ συγγράψῃ τὰ θαύματα, ὅσα ἐτέλουν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, τὰ ὅποια καὶ συνέγραψε κατὰ τὴν αἴτησιν τῶν Ἀγίων, καὶ οὕτως ἐπανήλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐπειτα διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Ὅτε δὲ ἠλώθησαν τὰ Ἱεροσόλυμα ὑπὸ τῶν Περσῶν, ὑπήγεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν ἐλεήμονα, ὅστις τότε ἦτο τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος, καὶ ὅτε ὁ Θεὸς Ἰωάννης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ὁ ἱερός οὗτος Σωφρόνιος συνέθεσεν εἰς αὐτὸν λόγον ἐπιτάγιον ἐγκωμιαστικόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφανέρωσε τὸν ἄμετρον θησαυρὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐσπλαγγνίας ὃν εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ του ὁ τρισμακάριστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ πολὺ ἐθρήνησε τὴν τούτου στέρησιν. Ἀφ' οὗ δὲ ὕστερον ἐπανήλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τίς δύναται νὰ διηγηθῇ, μὲ πόσῃ φροντίδᾳ καὶ μὲ ποίοις κόποις ἐποίμαине τὴν δοθείσαν αὐτῷ ποιήσασθαι; διότι δὲν εἶχε μόνον πάλην νοσητὴν κατὰ τῶν Δαιμόνων, ἀλλὰ εἶχε καὶ λογικὸν πόλεμον κατὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν, τοὺς ὁποίους ποτὲ μὲν ἀνέτρεπε διὰ τῶν Θεῶν Γραφῶν καὶ διὰ τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατρικῶν παραδόσεων, ποτὲ δὲ τοὺς ἐνίκᾳ καὶ διὰ τῶν ἰδικῶν του διδασκαλιῶν.

Πολλὰ δὲ συγγράμματα, λόγου καὶ μνήμης ἀξία, ἀφήκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀοίδιμος οὗτος Πατήρ, ἐν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ ὑπερθαύμαστος Βίος τῆς Ἰσαγγέλου Μαρίας τῆς Αἴγυπτίας, ἡ ὁποία ἠγωνίσθη τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγῶνας ὑπὲρ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ἄλλους διδάξας, καὶ στόμα Θεοῦ χρηματίσας, κατὰ τὸν Ἱερεμίαν, καὶ ἐπὶ κρία ἐτη ποιμάνας τὸ ποιμάνιον τοῦ Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν (2).

(1) Ὅρα τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον. τὸν Μόδεστον, ἐτελεύτησε δὲ ἐν ἔτει χλθ. τινὲς δὲ λέγουσιν, ὅτι ἡ ἐπιλόχιος εὐχαριστία, ἦτοι τὸ Φῶς,

(2) Ὁ Θεὸς οὗτος Σωφρόνιος ἔγινε Πατριάρχης μετὰ Παρβόν, εἶναι πόνημα τοῦ ἱεροῦ Σωφρονίου τούτου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομόρτουρος Πισνίου τοῦ Πρεσβυτέρου.

»Ὡς ἐγκρυφίας ἄρτος ἐξωπτημένος,
»Καυθεὶς προσήχθη Πιόνιος Κυρίω.

Πιόνιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο Πρεσβύτερος τῆς ἐν {Σμύρνη ἁγίας Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς καιροὺς Δεκίου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει σνά. συλληφθεὶς δὲ μετ' ἄλλων διὰ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, κατὰ πρῶτον ἐφέρθη εἰς τὸν νεωκόρον τῶν εἰδώλων Πολέμωνα, τὸν ὁποῖον ἐξήλεγε διὰ γραφικῶν καὶ ἱστορικῶν ἀποδείξεων, ὅτι εἶναι πεπλανημένος κατὰ τὴν θρησκείαν ἀκολούθως ἐβεβαίωσε τὰ πρότερον γενομένα θαυμάσια ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ὑστερινῶν καὶ ἐνεστώτων, καὶ ὅτι ὁ Θεός, ἐπειδὴ μέλλει νὰ δοκιμάσῃ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ πυρός, ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ Κόσμου, τούτου ἕνεκα ἐπρόλαβε καὶ ἐβεβαίωσε τοῦτο διὰ τῆς πυρίνης βροχῆς, δι' ἧς κατέκαυσε τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων, καὶ πρὸς τούτοις διὰ τοῦ φυσικοῦ πυρός, τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ἐκ τῆς γῆς εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Κόσμου. Ἐπειτα ἐφέρθη ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὸν Ἀρχοντα Λέπιδον (1), ὁ ὅποιος ἦτο συγκαθέδρος μετὸν ἀνωτέρω νεωκόρον. Ὑστερον δὲ παρέστη εἰς τὸν Ἀνθύπατον Κυντιλιανόν, καὶ παρ' ἐκείνου καταδικάσθη νὰ τελειωθῇ διὰ πυρός, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου ἄφθαρτον στέφανον.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Γεώργιος ὁ νεοφανῆς καὶ θαυματουργός, ὁ ἐν τῷ Διίππειῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ἐκ γειτόνων εἶ, Γεώργιε, κλῆθάδε,
»Κἀκείθεν, οἶμαί, Χριστομύσθη Παρθένω.

Γεώργιος.

Εγκαταλείψας οὗτος ὁ Ἅγιος σύζυγον, τέκνα καὶ συγγενεὶς, ἐπροτίμησε τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Ἐνδυσθεὶς λοιπὸν τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ φορτωθεὶς τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, περιπάτει εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χώρας καὶ εἰς τὰς ἐρήμους, ὑστεροῦμενος, θλιβόμενος, κακουχούμενος ἀποκαλυφθέντος δὲ εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ τοῦ θανάτου του, ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τῷ εὐρισκομένῳ εἰς τόπον καλούμενον Διίππειον, διατρίψας ἑπτὰ ἡμέρας, ἐκεῖ ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ θ' αἰοίδιμος. Ἐλθόντες δὲ ὅπως ἐνταφιάσωσιν αὐτὸν τινὲς Χριστιανοί, καὶ βλέποντες τὰ βαρύτατα σίδηρα τὸ δ-

οὐκ ἔστι δὲ, καθότι τοῦτο ἐλέγετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Βασιλείου, καὶ ἔτι πρὶν. Ἄδελφος δὲ εἶναι ὁ τούτου ποιητὴς, μδλονότι τινὲς λέγουσιν ὅτι εἶπε τὸν ὕμνον αὐτὸν ὁ Μάρτυς Ἀθηνογένης, ὃς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην τοῦ Ἰουλίου, οὕτω γὰρ αὐτολεξεί φησιν περὶ τούτου ὁ μέγας Βασιλεὺς: « Ἐδοξε τοῖς Πατράσιν ἡμῶν, » μὴ σιωπῆ τὴν χάριν τοῦ ἐσπερινοῦ φωτὸς δέχεσθαι, ἀλλ' εὐθὺς φανέντος, εὐχαριστεῖν καὶ ὃς τις » μὲν ὁ Πατὴρ τῶν ῥημάτων ἐκείνων τῆς ἐπιλυχνίου » εὐχαριστίας, εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν. Ὁ μέντοι λαὸς ἀρ- » χαίαν ἀφήσει τὴν φωνὴν, καὶ οὐδενὶ πώποτε ἀ- » σθεῖν ἐνομίσθησαν οἱ λέγοντες: « Αἰνοῦμεν Πατέρα » Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα Θεοῦ » (ἢ μάλλον, Θεόν). » εἰδὲ τις καὶ τὸν ὕμνον Ἀθηνογένους ἔγνω, ὡς περ τι » ἄλλο ἐξίτηριον τοῖς συνοῦσιν αὐτῷ καταλέλοιπεν, » ὁρμῶν ἤδη πρὸς τὴν διὰ πυρός τελείωσιν, οἶδε καὶ » τὴν τῶν Μαρτύρων γνώμην, ὅπως εἶχον περὶ τοῦ » Πνεύματος. » (κεφ. κθ' περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.) Τινὲς δὲ δοξάζουσιν ὅτι ἐπειδὴ ὁ Σωφρόνιος ἐκαλλώ-

πισεν αὐτὸ, καὶ κατέστησεν ἄρτιον, ὡς ἤδη δρᾶται, διὰ τοῦτο ἐκεῖνῳ ἐπιγράφεται. Ὅτι δὲ ὁ ὕμνος οὗτος, τὸ Φῶς ἱλαρὸν, ἀρχαιότερός ἐστι τοῦ Σωφρόνιου τοῦ κατὰ τὸν ἑβδομὸν αἰῶνα ἀκμάσαντος, καὶ τοῦ Βασιλείου, δείκνυται καὶ ἐκ τούτου, διότι ὁ ὕμνος αὐτὸς εὐρίσκεται γεγραμμένος καὶ ἐν τῷ παλαιῷ χειρογράφῳ Ἀλεξανδρινῷ Κώδικι τῶν ἑβδομήκοντα Ἑρμηνευτῶν τῆς Γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς Μάρκος ὁ Ἐφέσου (ἐν τῷ τέλει τοῦ Συγγράμματος Συμῶν τοῦ Θεσσαλονίκης) γράφει, ὅτι ποιητὴς τοῦ Φῶς ἱλαρὸν εἶναι ὁ Μάρτυς Ἀθηνογένης (ὃς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην τοῦ Ἰουλίου) ὅρα καὶ σελ. 45. τῆς ἱερᾶς Τελετουργίας. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπακιδίου σώζεται ὑπόμνημα τοῦ σοφωτάτου Ἰωάννου Ζωναρᾶ εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Σωφρόνιον, οὗ ἡ ἀρχὴ: « Οἱ τοῖς » θείους καὶ μακαρίους Πατράσι, τὸ αὐτὸ δὲ σώζεται καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ καὶ τοῖς Μηναιοῖς Ἐλπίδιος οὗτος γράφεται.

ποῖα ἐφόρει, καὶ ὅτι τὸ σῶμά του ὅλον ἦτο καρφωμένον διὰ τῶν σιδηρῶν, ὅλοι συμφώνως ἔκραζον τὸ, Κύριε ἐλέησον· ποιήσαντες δὲ θήκην μαρμαρίνου ἐθήκαν ἐν αὐτῇ τὸ Λεῖψανον τοῦ μακαρίου, καὶ οὕτως ἐνεταφίασαν αὐτὸ εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ ῥηθέντος Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου, ἀναβλύζον ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῷ προστρέχοντας, τινὲς τῶν ὁποίων ζῶσιν ἕως τῆς σήμερον, καὶ μαρτυροῦσι διὰ ζώσης φωνῆς τὰ εἰς αὐτοὺς γενόμενα τοῦ Ὁσίου θαύματα.

Ἡ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ Σιναΐτου.

✱ » Πῶς ἂν διήλθες πλέθρα γῆς τάχος τόσα,
» Εἰμὴ ἄσαρκος, ὡς τις ἦς, Πάτερ, βίω;

✱ Γεώργιος.

Ο Ὁσιος οὗτος Γεώργιος ἦτον ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ἱεροσολύμων μὲν Πέτρου, τοῦ πατριαρχεύσαντος ἔτη εἴκοσι, τοῦ Βασιλέως δὲ Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φλέ. Οὗτος λοιπὸν, ὡς γράφει ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, κατώκει εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος, νηστευτῆς ὢν καὶ πολὺ ἐνάρετος. Μίαν φορὰν δὲ ἐπεθύμησε νὰ μεταλάβῃ ἐν τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις Ναῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως (1), καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὐθὺς εὐρέθη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Σινᾶ ἕως τῶν Ἱεροσολύμων δώδεκα ἡμερῶν διάστημα διήλθεν ἐν τῷ ἅμα. Ὄθεν παρὼν εἰς τὴν Θεῖαν λειτουργίαν τὴν τελουμένην ἐν τῷ Ναῷ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἐκοινωνήσε τὰ Θεῖα Μυστήρια διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ῥηθέντος Ἱεροσολύμων Πέτρου. Μετὰ δὲ τὴν κοινωνίαν λέγει ὁ Πέτρος εἰς τὸν συγκαθεδρόν του Μηνᾶν, πότε ἦλθεν ὁ Ἀββᾶς οὗτος ὁ Σιναΐτης; (2) ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, καὶ ἐγὼ, Δέσποτα, τώρα εἶδον αὐτόν· ὁ Πατριάρχης τῷ λέγει, εἰπέ εἰς αὐτόν νὰ μείνῃ ἵνα συμπάγῃ σήμερον μεθ' ἡμῶν παζαμᾶν, ἦτοι ἄρτον εἰς τὴν τράπεζαν.

Προσεκάλεσε λοιπὸν ὁ Μηνᾶς τὸν Ὁσιον Γεώργιον εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ δὲ Γεώργιος ἀπεκρίθη, ἅς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἶτα προσευχήσει καὶ προσκυνήσας, ἐν τῷ ἅμα εὐρέθη πάλιν ἐν τῇ κέλλῃ του τῆ ἐν τῷ Σινᾶ Ὅρει. Ὄταν δὲ ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τραπέζης, ἐζήτηε ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Γεώργιον, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐφαίνετο, ὅθεν κατηγόρησεν αὐτόν ὡς ἀπειθῆ. Μετὰ ταῦτα ἐστείλειν ὁ Πατριάρχης τὸν Ἀββᾶν Φωτεινὸν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Φαράν, γράφων καὶ εἰς τοὺς Πατέρας τοῦ Σιναίου Ὅρους, ἵνα στείλωσιν εἰς αὐτόν τὸν Ὁσιον Γεώργιον, ἐπειδὴ δὲν ἐστάθη νὰ φάγῃ εἰς τὴν τράπεζάν του. Οἱ δὲ Πατέρες βλέποντες τὰ γράμματα τοῦ Πατριάρχου, ἐθαύμασαν, καὶ ὠμολόγησαν ἐν καθαρῷ συνειδήσει, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Γεώργιος οὐδέποτε ἐξῆλθε τοῦ Σινᾶ, ἀλλ' ἐκεῖ εὐρίσκετο πάντοτε· πρὸς ἀθώωσιν δὲ καὶ ἀπολογίαν περισσοτέραν, ἐστείλαν εἰς τὸν Πατριάρχην τρεῖς Ἱερομονάχους, τὸν Ἀββᾶν Στέφανον τὸν Καππαδόκη, τὸν Ἀββᾶν Ζώσιμον καὶ τὸν Ἀββᾶν Δουλίτιον. Ἐγραψε δὲ πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ ὁ Ὁσιος Γεώργιος λέγων· Συγχώρησόν μοι, σεβασμιώτατε Πάτερ, ἑβδομήκοντα ἔτη εἰσὶν ἀφ' ὅτου δὲν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Σινᾶ Ὅρους, οὔτε ἐν τῇ Παλαιστίνῃ εἰσῆλθον (3), εἰδὲ καὶ ἦλθον, δὲν ἤθελον ἀτιμάσῃ τὸν ἀγγελόν σου· πλὴν ἅς ἡξέυρη ἡ μακαριότης σου, ὅτι μετὰ ἕξ μηνῶν μέλλομεν ἀμφοτέροι νὰ ἀπέλθωμεν εἰς συνάντησιν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκεῖ θέλομεν εἶσθαι ἀχώριστοι διαπαντός. Ἐπληρώθη δὲ ἐμπράκτως ἡ προφητεία τοῦ Ὁσίου, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ παρῆλθον ἕξ μηνες, ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο. (Ὅρα τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν σελ. 472. τῆς Δωδεκαβίβλου τοῦ Κυρ. Δοσιθέου.) (4)

(1) Τινὲς λέγουσιν, ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως ἐπεθύμησε τοῦτο ὁ Ὁσιος.

(2) Φαίνεται, ὅτι οἱ Σιναΐται εἶχον σημεινί τι διακριτικὸν φαινόμενον εἰς τὰ ἕξω, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἐγνώρισε καὶ τὸν Σιναΐτην τοῦτον ὁ Πατριάρχης.

(3) Οὐ ψεύδεται ἐνταῦθα ὁ Ὁσιος λέγων, ὅτι δὲν ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Σινᾶ, καὶ δὲν εἰσῆλθον ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, καθότι οὐχὶ διὰ φυσικῆς δυνάμεως καὶ ἰδίας

κινήσεως τῶν ποδῶν του ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ εἰσῆλθεν ἐν Παλαιστίνῃ, ἀλλὰ διὰ ξένης καὶ ὑπερφυσικῆς καὶ ἀρρήτου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(4) Ἐκ τοῦ Συναξαρίου τούτου συμπεραίνομεν, ὅτι οἱ Ἅγιοι ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ὄντες, καίτοι φέροντες τὸ πικρὸν καὶ βαρὺ τοῦτο σῶμα, ὑπὸ τῆς παντοδυναμίας καὶ ζωοποιῦ χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐνδυναμούμενοι, χωνευόμενοι, καὶ μεταχαλ-

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τροφίμου καὶ Θαλλοῦ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ μαρτυρησάντων.

* »Θάλλουσαν εἶρον ἐν Πόλῳ τροφήν ξένην,
»Θαλλός τε καὶ Τρόφιμος ἀθληταὶ δύο.

Τρόφιμος:
Θαλλός.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν Βασιλέων, καὶ ἡγεμονεύοντος Ἀσκληπιοῦ ἐν Λαοδικείᾳ, ἐν ἔτει σιγή. διωγμὸς ἐγένετο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε ἤχμασαν καὶ οἱ Ἅγιοι οὗτοι Τρόφιμος καὶ Θαλλός, καταγόμενοι ἐκ τινος πόλεως Στρατονίκης ὀνομαζομένης, ἢ ὅποια τῶρα ὀνομάζεται Στρατονίκεια καὶ εὐρίσκεται ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Καρίας, τῆς τουρκιστὶ καλουμένης Αἰδανελλί. Οὗτοι λοιπὸν συλληφθέντες διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐλιθοβολήθησαν ἐπὶ ἀρκετὰς ὥρας, ὑπὸ δὲ τῆς Θείας χάριτος ἔμειναν ὄβλαβεῖς· τοῦτο δὲ τὸ θαυμάσιον βλέπων ὁ Ἡγεμὼν καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἡσχύνθησαν, καὶ ἀφήκαν πρὸς ὦραν ἀτιμωρήτους τοὺς Μάρτυρας. Ὑστερον δὲ πάλιν διαβληθέντες, παρεστάθησαν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν Θεὸν ἀληθῆ ὁμολογήσαντες ἐνώπιον πάντων, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐμπαίζαντες, καὶ τὸν Τύραννον ἐλέγξαντες, ἐκίνησαν αὐτὸν εἰς ὀργήν· διὰ τοῦτο ἐκρέμασαν τοὺς Ἅγίους γυμνοὺς ἐπὶ ξύλου, καὶ τὰς σάρκας αὐτῶν ἐξέσχισαν δυνατά. Οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχόμενοι ἐχλεύαζον τοὺς Ἑλληνας· ὅθεν ἐξήψαν περισσώτερον τὴν ὀργὴν τοῦ Τυράννου, ὁ ὅποιος διέταξε νὰ τελειωθῶσι μὲ σταυρικὸν θάνατον.

Ὅταν λοιπὸν οἱ Μάρτυρες ᾤδευον εἰς τὸν τόπον τῆς τιμωρίας, ἠκολούθει αὐτοὺς πολὺ πλῆθος λαοῦ, σταυρωθέντες δὲ προσήχοντο, καὶ ἐλάλουν εἰς τὸν λαὸν ἐκεῖνα τὰ ὅποια συνέφερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ λαοὶ ἐσπούδαζον νὰ ἐγγίωσι τὰ ἱερὰ τῶν Ἀγίων σώματα, καὶ ἄλλοι μὲν ἐπροθυμοποιούντο νὰ λάβωσι ῥανίδας ἐκ τῶν αἱμάτων των, ἄλλοι δὲ νὰ λάβωσι τὰ μανδύλιά των, ἄλλοι τὰ δακτυλίδια, καὶ ἄλλοι ἄλλα τινὰ εἶδη, χάριν εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ, εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον παντὸς πάθους. Τελευταῖον δὲ εὐλογίσαντες οἱ Ἅγιοι ὄλους τοὺς ἐκεῖ παρόντας Χριστιανούς, τοὺς ἐστειλαν εἰς τὰ ἴδια, αὐτοὶ δὲ παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των τῷ Κυρίῳ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Τινὲς δὲ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν λαβόντες τὰ ἅγια αὐτῶν Λειψάνα, ἐτύλιξαν αὐτὰ μὲ σινδόνας, καὶ τὰ ἐνεταφίασαν ἐν τόπῳ ἱερῷ· ὅτε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Ἀρχοντος Ἀσκληπιοῦ ὑπῆγε καὶ ἐμύρισε μὲ μύρα καὶ ἀρώματα τὴν θήκην τῶν ἁγίων Λειψάνων, καὶ ἠπλωσεν ἐπ' αὐτῶν πολύτιμον σινδόνα. Ὑστερον δὲ ὁ Ζώσιμος καὶ ὁ Ἀρτέμιος, οἱ εὐλαβεῖς καὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ, συμπατριῶται ὄντες τῶν Ἀγίων, ἔλαβον τὴν θήκην τῶν ἁγίων Λειψάνων, καὶ μετακομίσαντες ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν πατρίδι Στρατονίκῃ, ἀπεθησαύρισαν αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου πρὸ τῆς πόλεως, εἰς τόπον λεγόμενον Λατομία.

Ἡ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Ἀνακομιδὴ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἐπιμάχου (1):

»Κομίζεται σοι ὄλβος, ὄλβια πόλις,
»Ἐπιμάχου τὸ σῶμα τοῦ πανοῦβίου.

Ἀνακομιδὴ
Ἐπιμάχου.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

κευόμενοι, ἀποβάλλουσι μὲν τὴν παχύτητα καὶ βαρύτητα τοῦ σώματος, γίνονται δὲ κοῦφοι ὡς ἄετοι, κατὰ τὸ Προφητικόν. Ὅθεν ἀρπαζόμενοι ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ἐν στιγμῇ διαβαίνουσι διαστήματα πάμπολλα, καὶ ποταμούς ναυσιπόρους κούφως ὑπερβαίνουσιν, ὡς ἡ Αἴγυπτιὰ Μαρία καὶ ἄλλοι ὅσοι, καὶ πετοῦσιν ἐν τῷ ἀέρι, ὡς ὁ Μάξιμος ὁ Καυσοκαλυβίτης πετόμενος κατέβαινε ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Ἄθωνος· διότι

ἐκεῖνο τὸ ἀξίωμα, ὅπερ μέλλουν νὰ λάβωσι μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὰ ἄφθαρτα σώματα τῶν δικαίων, τὸ νὰ ἀρπάζωνται δηλαδὴ ἐν νεφέλαις, τοῦτο τινὲς Ἅγιοι ἐπέτυχον νὰ λάβωσιν ἀπὸ ἐδῶ εἰς ἀρραβῶνα καὶ πληροφορίαν ἐκεῖνου.

(1) Ἡ κυρία Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἐπιμάχου εορτάζεται κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτῃν τοῦ Οκτωβρίου.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΒ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Θεοφάνους τῆς Σιγριανῆς, τοῦ κειμένου ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγρῷ.

» Θεόφανες, φάνηθι πιστοῖς προστάτης,

Θεοφάνης.

» Τιμῶσι πιστῶς σὸν μετ' εἰρήνης τέλος.

» Δωδεκάτη φθινύθοντος ἀπῆρε βίου Θεοφάνης.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν Θεοφάνης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Λέοντος Ἰσαύρου τοῦ εἰκονομάχου ἐν ἔτει ψλ'. υἱὸς Ἰσαὰκ καὶ Θεοδότης. Ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του, ἔλαβε γυναῖκα διὰ γάμου παρὰ τὴν θέλησίν του, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ συνέζησε μετὰ τῆς συζύγου του ἔτη ὀκτώ· ἐπειδὴ δὲ ἠγάπα τὴν μοναχικὴν πολιτείαν, ὄχι μόνον αὐτὸς διῆγε τὴν ζωὴν του μετὰ παρθενίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σύζυγόν του ἐπέισε νὰ παρθενεύῃ καὶ ἐκείνη, μόλονότι ὁ πενθερὸς του τὸν ἠνάγκαζε νὰ πράττῃ τὰ τοῦ γάμου. Ἀλλὰ καὶ Λέων ὁ δυσσεβὴς καὶ εἰκονομάχος Βασιλεὺς, συμφωνήσας μετὰ τὸν πενθερὸν τούτου, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τοῦ σκοποῦ τῆς παρθενίας· ὅθεν ἐστείλεν αὐτὸν ἔξω εἰς ἓν φρούριον τῆς Κυζίκου, τὸ ὁποῖον τότε ἐκτίζετο, ἵνα συμβοηθῆσῃ καὶ αὐτὸς, καὶ μεταβὰς ἐκεῖ, ἐξετέλεσε τὴν προσταγὴν τοῦ Βασιλέως ἰδίαις δαπάναις. Ὄταν δὲ ἐφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, τότε καὶ ὁ θηριώνυμος Βασιλεὺς, καὶ ὁ πενθερὸς του ἀπέθανον, καὶ ἔμεινεν ὁ νέος ἐλεύθερος, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκουμένη ἐγένεν ἐλευθέρα, βασιλευσάσης τῆς Βασιλίδος Εἰρήνης μετὰ Κωνσταντίνου τοῦ υἱοῦ τῆς ἐν ἔτει ψπ'. ὅθεν ἐπειδὴ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν, καθὼς ὁ Ὁσίος ἤθελε, διὰ τοῦτο διένειμεν μὲν εἰς πτωχοὺς καὶ πένητας τὴν περιουσίαν του, καὶ τοὺς δούλους του ἠλευθέρωσεν, εἰς δὲ τὴν τιμίαν αὐτοῦ σύζυγον δούς χρήματα πολλὰ, ἐκούρευσε αὐτὴν καλογραιάν εἰς ἓν Μοναστήριον τῆς νήσου τοῦ Πρίγκηπος, μετονομάσας αὐτὴν Εἰρήνην ἀντὶ Μεγαλοῦς.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπέσχε πάσης φροντίδος καὶ ταραχῆς, διὰ τοῦτο ἀπέφρωσεν ὅλως τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Κύριον, καὶ μεταβὰς εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιγριανῆς (1), ἐκεῖ ἐγένετο Μοναχὸς ἐν τινὶ Μοναστηρίῳ Πολιχίνῳ (ἢ Πολυχρονίῳ) ὀνομαζομένῳ, καὶ κλεισθεὶς ἐντὸς κελλίου, κατεγίνετο εἰς τὸ ἐργόχειρον τῆς καλλιγραφίας, καὶ μετὰ τὸν κόπον τῶν ἰδίων χειρῶν του, ὄχι μόνον αὐτὸς ἐπαρίετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἐδίδοε τὰ χρειώδη. Μετὰ ἕξ ἔτη ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ Μοναστηρίου ἐκείνου, ὑπῆγεν εἰς τὴν νήσον Καλῶνυμον, ἣ τις κοινῶς λέγεται Καλόλιμνος, καὶ ὑπόκειται εἰς τὸν Νικομηδείας· ἐκεῖ δὲ κτίσας μέγα Μοναστήριον, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιγριανῆς. Ἐπειτα, κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔτος, ἠσθένησεν εἰς τοὺς νεφρούς, καὶ εἰς τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον, ἦτοι προσεβλήθη ὑπὸ λιθιάσεως· ὅθεν ἐκ τούτου ἔκειτο ὁ ἀοίδιμος πάντοτε κληῖρῆς. Μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσε Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ εἰκονομάχος, ἐν ἔτει ωιγ'. ὁ ὁποῖος ἐπειρᾶτο νὰ σύρῃ τὸν Ἅγιον τοῦτον εἰς τὴν πλάνην τῆς εἰκονομαχίας· τότε λοιπὸν οὗτος δὲν ἐφάνη μικρόψυχος καὶ δειλός, καὶ μόλονότι ἦτον ὑπὸ τῆς

(1) Σιγριανή, ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι εἶναι ἡ ἐν τῇ Μηδείᾳ εὐρισκομένη, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον καὶ ὁμοιοαληθέστερον λέγουσιν, ὅτι εἶναι ἡ ἐν Μιτυλήνῃ.

Ἐν τῇ Μιτυλήνῃ εὐρίσκεται κάβος καὶ ἀκρωτήριον, Σίγρι ὀνομαζόμενον (ὅπερ καὶ Σιγριὰς ὀνομάζεται) ἐν τῷ ἀκρωτηρίῳ δὲ τούτῳ εὐρίσκεται ὕψος, ἐν δὲ τῷ ὄρει Μοναστήριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένετο Μοναχὸς ὁ Ἅγιος οὗτος Θεοφάνης. Πιθανώτερον δὲ εἶναι ἡ τοιαύτη γνώμη, καθότι ἐν τῷ Βίῳ τοῦ Ὁσίου καὶ μεγάλου Ἰωαννικίου τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ γράφεται, ὅτι αὐτὸς ὑπῆγεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὴν Σιγριανήν, καὶ προ-

σεκύνησε τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Θεοφάνους, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι μετεκομισθὴ ἐκ Σαμοθράκης, ὅπου ἐτελεύτησεν, εἰς τὸ ἐν τῇ Σιγριανῇ Μοναστήριον· καὶ ὅτι ἐπιστρέφων εἰς τὸν Ὀλυμπον, διῆλθεν διὰ τῆς νήσου Θάσου, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐδίωξε τοὺς ἐν αὐτῇ ἐμφωλεύοντας ὄφεις. Ὅθεν πιθανώτερον εἶναι ὅτι ἡ Σιγριανὴ εὐρίσκετο ἐν τῇ Μιτυλήνῃ ἢ ἐν Μηδείᾳ. Ἄλλος δὲ εἶναι ὁ Θεοφάνης οὗτος ἀπὸ τὸν Θεοφάνη τὸν Γραπτὸν τὸν κατὰ τὴν δεκάτην πρώτην τοῦ Ὀκτωβρίου ἐορταζόμενον. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ μέγας ἀγρὸς, οὐκ οἶδαμεν, καίτοι πολλὰ περὶ τούτου ἐξετάσαντες.

σωματικῆς ἀσθενείας ἀκίνητος, ἐνδυναμώθη ὑπὸ τῆς προθυμίας τῆς ψυχῆς καὶ ὑπὸ τοῦ ζήλου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὄταν δὲ ὁ Τύραννος διέταξε τὸν Ἅγιον νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτόν, ἐλθὲ, λέγων, ἵνα εὐχρηθῆς ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπειδὴ θὰ ἐκστρατεύσω κατὰ τῶν Βουλγάρων, τότε ὁ Ἅγιος, ἀκίνητος ὢν, ὡς εἶπομεν, μετέβη διὰ τῆς ἀμάξης εἰς τὸ πλοῖον, καὶ οὕτως ὑπήγει μὲν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ ἀσχημον πρόσωπον τοῦ Βασιλέως. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐμήνυσε εἰς αὐτόν, λέγων: Ἐάν συγκατανεύσης εἰς τὴν παράκλησίν μου, καὶ πεισθῆς εἰς τοὺς λόγους μου, ἤξευρε, ὅτι θέλω γίνῃ πρόξενος πολλῶν ἀγαθῶν καὶ εἰς σέ καὶ εἰς τὸ Μοναστήριόν σου, εἰδεμὴ γίνωσκε ὅτι θὰ σέ κρεμάσω ἐπὶ ξύλου, καὶ μὲ τὸ ἐδικόν σου παράδειγμα θέλω τρομάξῃ καὶ τοὺς λαίπους, ὅσοι δὲν μοι πείθονται. Τότε ὁ Ἅγιος ζήλου πλησθεὶς, τὰς δωρεάς σου, τῷ ἐμήνυσε, καὶ τοὺς θησαυροὺς σου μὴ δώσης εἰς ἐμέ, τὸ δὲ ξύλον, εἰς τὸ ὅποιον θὰ μὲ κρεμάσης, ἢ καὶ τὸ πῦρ, ἐτοίμασον σήμερον, διότι ταῦτα ἐπιθυμῶ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ μου ἀγάπην. Ταῦτα ἀκούσας ὁ δυσσεβὴς Βασιλεὺς, παρέδωκε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην τὸν Μάντιν, ὃς τις ἐκαυχᾶτο εἰς τοὺς λόγους καὶ τὴν σοφίαν, καὶ ἦτο κυριευμένος ὑπὸ τῆς πλάνης τῶν εἰκονομάχων, διότι ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος Τύραννος, ὅτι ἐκεῖνος θὰ διαστρέψῃ τὸν Ἅγιον διὰ τῶν λόγων του. Φερθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ Μοναστήριον Σεργίου καὶ Βάχχου, τὸ ὅποιον ἔκειτο πλησίον τοῦ Βασιλικῆ καλατιῦ, καὶ ἐλθὼν εἰς φιλονεικίαν μὲ τὸν Πατριάρχην Ἰωάννην περὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, ἐνίκησεν αὐτόν καὶ κατεβρόντησε μὲ τὴν δύναμιν τῆς σοφίας του· δεῖξας δὲ καὶ ὅτι εἶναι ἀμετάθετος εἰς τὸ ἔρθόν τῆς Πίστεως φρόνημα, ἀπέστειλε κατησχυμένον εἰς τὸν Τύραννον τὸν ψευδοπατριάρχην, ὁ ὅποιος ἀντὶ νὰ ἀπακτῆσῃ δόξαν καὶ ὑπόληψιν ῥήτορος καὶ σοφοῦ, ἀπέκτησε μᾶλλον ὑπόληψιν βαρβάρου καὶ ἀγραμμάτου, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα εἶπεν, εὐκολώτερον, Βασιλεῦ, δύναται τις νὰ μαλακώσῃ τὸν σίδηρον, ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἄνδρα τοῦτον.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Τύραννος, φέρει τὸν Ἅγιον εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὰ ὀνομαζόμενα τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλείει αὐτόν ἐντός οἴκου σκοτεινοτάτου· ἔπειτα διώρισε φύλακας, ἵνα μὴ ἀφῆσασί τινα νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ. Οὕτω λοιπὸν κεκλεισμένος ὁ Ἅγιος διήλθε δύο ἔτη, καὶ ὑπομείνας γενναίως πᾶσαν θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, κατήσχυνε καὶ εἰς τοῦτο τὸν Τύραννον· ἐπειδὴ δὲ καθ' ἐκάστην ἡναγκάζετο ὁ Ἅγιος νὰ πεισθῆ εἰς τὴν κακοδοξίαν τοῦ Τυράννου, καὶ δὲν ἐπιθετο, ἐξορίζεται εἰς τὴν νῆσον Σαμοθράκην, πλησιάζουσαν εἰς τὴν νῆσον Θάσον. Ἡ ἐξορία δὲ αὕτη ἐπετάχυνε τὸν θάνατον τοῦ Ἀγίου, διότι εἰκοσιτρεῖς μόνον ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξορίαν ἔζησεν ὁ Ἅγιος ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ, καὶ οὕτω παραδοὺς τὴν ψυχὴν του ὁσίως καὶ εἰρηνικῶς εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας στέφανον. Παραλείπω δὲ νὰ εἶπω διὰ πόσων εὐλογιῶν ἐγέμισε τὴν Σαμοθράκην ὁ Ἅγιος μετὰ θάνατον, καὶ πόσας ἰατρείας ἔλαβον οἱ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ ἀσθενεῖς ὑπὸ τοῦ Λειψίνου τοῦ Ἀγίου. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῷ ὑπ' αὐτοῦ συσταθέντι κατὰ τὴν Σιγριανὴν (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Πάπα Ῥώμης τοῦ Διαλόγου.

Ἐὸ Γρηγόριος ἐκ μέσου μὲν τοῦ βίου,

Γρηγόριος.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγγέλων.

✱ Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φλέ. εἶχε δὲ μητέρα ὀνομαζομένην Σιλβίαν, καὶ κατώκει πλησίον τῆς θύρας τοῦ Ἀγίου ἐνδὲξου Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τόπον ὀνομαζόμενον Κέλλα Νόβα· γενόμενος δὲ πρῶτον Μοναχὸς καὶ Ἡγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου, τὸ ὅποιον ἐπωνομάζετο Κλεισακάβρη, ἀνέβη ἔπειτα εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ὅχι κατὰ τύχην τινὰ ἄλογον, ἀλλὰ κατὰ Θεῖαν ψῆφον τὴν ἀρχιερωσύνην λαβὼν, καθὼς κατόπιν ὁ λόγος θέλει τὸ φανερώσει. Ἐν ᾧ ὁ Ἅγιος εὐρίσκετο ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Μοναστηρίῳ, καὶ ἠσύχαζεν ἐν τῷ κελίῳ του, καλ-

(1) Σημειῶσαι, ὅτι τὸν ἑλληνικὸν βίον τοῦ Ἀγίου ἱερᾶ Μονῆ τῶν Ἰσθίων, ἐνθα σώζεται καὶ ἕτερος τοῦτου Θεοφάνους συνέγραψε Μιχαὴλ ὁ Πατριάρχης, λόγος εἰς τὸν αὐτόν, οὗ ἡ ἀρχὴ «ὡσπερ λειμῶν εὐοῦ ἡ ἀρχὴ» «Ἐμπρακτον κάλλος», σώζεται δὲ ἐν τῇ «κωνσταντίνῃ».

λιγραφῶν ἱερὰ βιβλία, προσήλθεν αὐτῷ πτωχός τις, ὃς τις διασωθεὶς ἐκ ναυαγίου, καὶ διηγούμενος τὴν συμφορὰν του, παρεκάλει τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ· ἦτο δὲ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον πτωχός ὄχι ἄνθρωπος ἀπλῶς, ἀλλὰ Ἄγγελος Θεοῦ, εἰς σχῆμα πτωχοῦ καὶ δεομένου φαινόμενος, ἵνα φανερώσῃ εἰς ὅλους τὸ εὐσπλαγχνον καὶ συμπαθητικὸν φρόνημα τοῦ Ἅγίου. Ὁ φαινόμενος λοιπὸν πτωχός ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην ἀπὸ τὸν Ἅγιον ἐξ νομίσματα, ὕστερον πάλιν ἐπέστρεψε καὶ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην, καὶ ἔλαβε καὶ δεύτερον ἄλλα ἔξ· ἦλθε δὲ καὶ τρίτον, καὶ δὲν ἐπέμψθη ἄδειος, διότι μὴ ἔχων ὁ Ἅγιος νὰ τῷ δώσῃ ἄλλα νομίσματα, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν προθύμως τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τοῦ Μοναστηρίου. Τόσον ἦτον ὁ τρισμακάριος συμπαθὴς πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνεξίκακος· διότι ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἐλέγξῃ δικαίως τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον, καὶ νὰ τὸν ἀποπέμψῃ μὲ κενὰς χεῖρας, τοῦτο μὲν διότι δις ἔλαβε πρῶτον ἐλεημοσύνην, καὶ ἔπειτα ἐφαίνετο φορτικός, τοῦτο δὲ καὶ διότι δὲν εἶχε τι νὰ τῷ δώσῃ, δὲν ἔπραξε τοῦτο ὁ Ἅγιος, ἀλλ' ἐπροτίμησε κάλλιον νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς Μονῆς, τῆς ὁποίας τὰ πράγματα εἶναι ἀναφαίρετα κατὰ τοὺς κανόνας καὶ νόμους, ἢ νὰ παραβλέψῃ τὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ στείλῃ αὐτὸν κενόν. Τοῦτο ἐποίησεν ὁ Ἅγιος πρὸ τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ἄφ' οὗ δὲ ἐγένεν Ἀρχιερεὺς καὶ Πάπας τῆς Ῥώμης, πάλιν μετεχειρίζετο συνήθως τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐλεημοσύνην. Ὅθεν διέταξέ ποτε τὸν Σακελλάριον νὰ καλέσῃ δώδεκα πτωχοὺς, ὅπως συμφάγωσι μετὰ τοῦ Ἅγίου ἐν τῇ τραπέζῃ, καθημένων δὲ αὐτῶν ἐφαίνετο εἰς μόνον τὸν Ἅγιον εἰς ἄνθρωπος περιπλέον, δέκατος τρίτος, ὁ ὁποῖος ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ προσώπου καὶ ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν κινήματων τῆς ψυχῆς του ἐφαίνετο ὅτι ἦτο διαφορετικὸς καὶ ἄλλοιος τῶν ἄλλων δώδεκα (1). Κρατήσας λοιπὸν τοῦτον ὁ Ἅγιος, ἠρώτα, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά του, καὶ ποῖος εἶναι, καὶ πῶς ὑπῆγε πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ φαινόμενος, τὸ μὲν ὄνομά μου, ἀπε-

(1) Σημειώσαι, ὅτι παρὰ τῷ Κιζσαρίῳ Δαπόντε τῷ μεταφράσαντι εἰς τὸ ἀπλοῦν τὰ τέσσαρα βιβλία τοῦ Ἅγίου τούτου Γρηγορίου, τὰ περιέχοντα τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ὁσίων, καὶ ταῦτα προστίθενται, ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἅγιος βλέπων τὸν δέκατον τρίτον ἐκεῖνον, ἐκάλεσε τὸν Σακελλάριον καὶ τῷ λέγει· Δὲν σοι εἶπα νὰ προσκαλέσῃς δώδεκα; καὶ πῶς σὺ παρὰ τὴν γνώμην μου προσεκάλεσας δεκατρεῖς; ὁ δὲ Σακελλάριος, ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε τὸν δέκατον τρίτον, πίστευσον ἔλεγε, σεβάσμιε Δέσποτα, πίστευσον, ὅτι δώδεκα μόνον εἶναι. Γνωρίσας λοιπὸν ὁ Πατριάρχης, ὅτι εἶναι Θεία ὄψασις, ἐστρέφετο συνεχῶς καὶ ἔβλεπε τὸν δέκατον τρίτον, ὃς τις ἐκάθητο κατωτέρω πάντων, μετεδάλλατο δὲ τὸ πρόσωπόν του, καὶ ποτὲ μὲν ἐφαίνετο γέρον λευκογένειος, ποτὲ δὲ νέος. Ἄφ' οὗ ἠγέρθησαν ἐκ τῆς τραπέζης, εἰς μὲν τοὺς ἄλλους δώδεκα εἶπεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἀνεχώρησαν, τὸν δὲ δέκατον τρίτον κρατήσας ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ κελλίον του, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τῆς μεγάλης δυνάμεως τοῦ Θεοῦ νὰ μοι φανερώσῃς ποῖος εἶσαι, καὶ πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου. Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη· Διατί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ αὐτὸ εἶναι θαυμαστόν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πτωχός ἐκεῖνος, ὃς τις ἦλθον ὅταν ἠσυχάζεις ἐν τῷ κελλίῳ σου, καὶ μοι ἔδωκας τὰ δώδεκα νομίσματα καὶ τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον, τὸ ὁποῖόν σοι ἔστειλε Σιλβία ἡ μήτηρ σου μὲ τὰ βρεκτὰ ὄσπρια. ἤξευρε λοιπὸν, ὅτι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς ταῦτα ἔλαβον

παρὰ σοῦ μὲ μακροθυμίαν καὶ ἀπλότητα τῆς καρδίας σου, ὤρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃς Ἀρχιερεὺς τῆς ἀγίας του Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἦσαι διάδοχος τοῦ κορυφαίου Πέτρου, τοῦ ὁποίου καὶ τὴν ἀρετὴν ἐμιμήθης, διότι καὶ ἐκεῖνος διεμοίραζεν ἐν ἀπλότητι καρδίας τὰ πράγματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τῷ προσέφερον, ὅτι ἂν ἐχρειάζετο ἕκαστος. Λέγει πρὸς αὐτόν ὁ Γρηγόριος, καὶ πόθεν ἠξέυρεις, ὅτι ὤρισεν ὁ Κύριος νὰ γίνῃ Πατριάρχης; ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Ἐγὼ εἶμαι Ἄγγελος Κυρίου Παντοκράτορος, καὶ διὰ τοῦτο ἠξέυρω, διότι καὶ τότε ὁ Κύριος μὲ ἀπέστειλε νὰ δοκιμάσω τὴν γνώμην σου, ἐὰν φιλανθρώπως καὶ ἰλαρῶς, καὶ ὄχι ἐπιδεικτικῶς πράττης τὴν ἐλεημοσύνην. Τοῦτο δὲ ἀκούσας ὁ Ἅγιος ἐφοβήθη, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἴδῃ Ἄγγελον· εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν ὁ Ἄγγελος, μὴ φοβηθῆς, ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με νὰ ἦμαι μετὰ σοῦ ἕως οὗ ζῆς, καὶ ὅτι θέλεις νὰ ζητήσῃς παρὰ Θεοῦ, στείλαι δι' ἐμοῦ τὸ ζήτημά σου εἰς τὸν Θεόν. Τότε ὁ μακάριος ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον καὶ προσεκύνησε τὸν Κύριον καὶ εἶπεν· Ἐὰν διὰ τὴν ὀλίγην ἐκείνην δόσιν, τόσον πλῆθος ἐλέους ἐδειξεν ὁ Κύριος εἰς ἐμὲ, πόσος ἄρα γε δόξης θέλουν ἀξιώθῃ οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολάς αὐτοῦ, καὶ ἐργαζόμενοι δικαιοσύνην πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῶν; Λέγεται δὲ διάλογος ὁ Ἅγιος οὗτος, διότι τοὺς περισσοτέρους λόγους οὗς συνέγραψε, τοὺς ἔχει ἐν σχήματι διαλόγου κατ' ἐρωταπόκρισιν.

κρίθη, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσῃ τις, ἐπειδὴ εἶναι θαυμαστόν, ὅτι δὲ εἶμαι Ἄγγελος Θεοῦ, τοῦτο φανερόν σοι, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὅς τις καὶ πρότερον ἐπέμφθη παρὰ Θεοῦ εἰς σὲ ἵνα ζητήσω ἐλεημοσύνην, καὶ προσετάχθη ἔκτοτε νὰ ἤμαι πάντοτε μετὰ σοῦ ἵνα σὲ φυλάττω.

Ἐγίνε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος Γρηγόριος κάτοχος ἀπάσης τῆς σοφίας τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὅθεν καὶ πολλὰ συγγράμματα ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένα λατινιστί, ἐκ τῶν ὁποίων μετεγλωττίσθησαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν τὰ τέσσαρα βιβλία, τὰ ὅποια περιέχουσι τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ διαπρεψάντων Ὀσίων Πατέρων· τινὰ δὲ ἐξ αὐτῶν μετεγλώττισε καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος αὐτοῦ Πέτρος, ὅς τις ἔλεγεν, ὅτι τὰ συγγράμματα τοῦ Ἁγίου τούτου δὲν ἦσαν συνθεσιμὰ μετὰ ἀνθρωπίνους συλλογισμοὺς καὶ μετὰ λόγους σοφίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἐβεβαίονεν ὅτι ὅταν ὁ Ἅγιος ἔγραφεν, ἔβλεπε μίαν λευκὴν περιστῆραν, ἣ ὅποια ἐπληθιάζεν εἰς τὸ στόμα του, καὶ τρόπον τινὰ ἐξήγει καὶ ὠδήγει αὐτὸν εἰς τὰ γραφόμενα. Περιπατῶν δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος εἰς τοὺς ἐν τῇ δύσει τόπους, ἐδίδασκε καὶ ὑπέσχεον εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸ γένος τῶν Σάξων. Οὕτω λοιπὸν θεοφιλῶς διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ τρισμακάριστος, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἦτο τεθησαυρισμένον ἐν τῇ παλαιᾷ Ῥώμῃ, καὶ ἐκεῖ ἐρχόμενοι κατ' ἔτος οἱ Σάξοι, ἐτίμων τὸν Ἅγιον μετὰ τιμᾶς καὶ ἱεροῦς ὕμνων. Λέγουσι δὲ, ὅτι οὗτος εἶναι ὅς τις ἐνομοθέτησε τὸ νὰ ἐπιτελῆται ἡ προηγιασμένη λειτουργία ἐν ταῖς νησιτίμοις ἡμέραις τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, ἣ ὅποια ἐπιτελεῖται καὶ μέχρι τῆς σήμερον (1).

* Οἱ Ἅγιοι ἐννέα Μάρτυρες πυρὶ τελειοῦνται.

* »Πρὸς τὴν κάμινον θαρσύνει τοὺς ἐννέα,
»Θεῖου πόθου κάμινος ἐκκεκαυμένη.

* Μάρτυρες
θ'.

Ἄ Ο Δίκαιος Φινεὲς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἔσθη Φινεὲς, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ πέλας,
»Ἡμῖν ἰλασμῶ ψυχικῇ θραύσειν λύων.

Φινεὲς.

* Ὁ Ὁσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν, ὁ νέος Θεολόγος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

* »Πρώην μὲν εἶχες γλώτταν ἀντὶ τῆς βίβλου,
»Γλώττης δὲ ἀντὶ, σὴν ἔχεις ἤδη βιβλόν.

* Συμεῶν.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περὶ δὲ τῆς προηγιασμένης λειτουργίας ὄρα εἰς τὸ ἡμέτερον Πηδάλιον ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ν.β. Κανόνος τῆς ς' ὅπου εὐρήσεις ὅτι αὕτη καὶ πρὸ τοῦ Διαλόγου ἦτο, καὶ ὅτι ἐκαλλωπίσθη μόνον παρ' αὐτοῦ καὶ οὐχὶ συνετέθη, καθότι εἰς τὰ συγγράμματα αὐτοῦ οὐχ εὐρίσκειται, καὶ καθότι ὁ Ἅγιος ἑλληνικὴν γλώσσαν δὲν ἤξευρε κατὰ τὴν κθ' ἐπιστολὴν τοῦ ς' βιβλίου αὐτοῦ (ὄρα καὶ τὸν Δοσίθεον ἐν τῇ Δωδεκαβίβλῳ σελ. 526.) προστίθησι δὲ ὁ Μελέτιος σελ. 141 τοῦ β' τόμου, ὅτι ὁ Θεὸς οὗτος Γρηγόριος ἐπωνομάσθη μέγας διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρετῆς του, καὶ ὅτι μετὰ τὸν Πελάγιον ἔγινε Πάπας Ῥώμης ἐν ἔτει φη' καὶ ἐδιοίκησε τὴν Ῥώμην ἔτη δεκατέσσαρα. Ἐγράψε δὲ, κατὰ τὸν Βελλαρμῖνον, βιβλία ἠθικὰ, εἰς τὸν Ἰωβ τριακοντακοτῶ, περὶ Ποιμαντικῆς φροντίδος μέρη τρία βιβλίον ἐν, Διαλόγων σὺν τῷ Πέτρῳ βιβλία τέσσαρα, εἰς τὸ Ἄσμα βιβλία δύο, εἰς τὸν Ἰεζεκιὴλ ὁμιλίαις εἰκοσιδύο, εἰς τὰ Εὐαγγέλια ὁμιλίαις τεσσαράκοντα, ἔκθεσις εἰς

τοὺς Ψαλμοὺς, εἰς τὴν πρώτην τῶν Βασιλειῶν βιβλία ἕξ, Ἐπιστολῶν βιβλία δώδεκα καὶ ἄλλα τὰ τέσσαρα δὲ βιβλία, τὰ περιέχοντα τοὺς βίους τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Ὀσίων, μετέφρασεν ἐκ τοῦ λατινικοῦ εἰς τὸ ἑλληνικὸν ὁ Πάπας Ζαχαρίας, μετὰ ἑκατὸν ἐξήκοντα ἔτη ἀπὸ τῆς τοῦ Ἁγίου κοιμήσεως, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ νέου Κωνσταντίνου, καὶ ὄρα σελ. 527. τῆς Δωδεκαβίβλου. Λέγει δὲ ὁ Πλάτινας εἰς τὸν Βίον τούτου, ὅτι διήλθε τὴν ζωὴν του ἐν ἀγιότητι καὶ ἀρετῇ καὶ διδασκαλίᾳ οὕτως ὥστε οὐδεὶς τῶν διαδόχων του ἐγίνεν ὁμοίος μετ' αὐτόν. Τόσην δὲ ταπεινώσειν εἶχεν ὁ αἰοίδιμος, ὥστε πρῶτος αὐτὸς ἔγραψε τὸν ἑαυτοῦ του «Δούλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», ἐναντιούμενος εἰς τὸν τίτλον Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, τοῦ ἐπιγράψαντος ἑαυτὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, περὶ οὗ ὄρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ Κανόνος τῆς δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν τῷ ἡμέτερῳ Πηδάλῳ.

(2) Τούτου ἡ Μνήμη μετετέθη εἰς τὴν δωδεκάτην τοῦ Ὀκτωβρίου, διὰ τὸ συμπίπτειν αὐτὴν τῇ νηστείᾳ

Τῷ αὐτῷ Μηνί Η΄ ἡ Ἀνακομιδὴ τοῦ Λειψάνου τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικηφόρου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

» Νίκης ἑορτὴν ἡ Πόλις, Νικηφόρε,

Νικηφόρος.

» Δοχὴν ἄγει σου Λειψάνου νικηφόρου.

» Χοῦς τρισκαιδεκάτῃ Νικηφόρου ἄστῃ ἐσέχθη.

Αφ' οὗ καθρέθη τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ψευδοπατριάρχης, μᾶλλον δὲ μαντιάρχης, Ἰωάννης ὁ παράνομος, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸν θρόνον αὐτῆς ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος ἐν ἔτει ωμγ'. ὁ ὁποῖος σὺν τοῖς ἄλλοις αὐτοῦ κατορθώμασι ἐπέτυχε καὶ τοῦτο, εἰπὼν ταῦτα εἰς τοὺς Βασιλεῖς Μιχαὴλ καὶ Θεοδώραν τὴν μητέρα του· Δὲν εἶναι δίκαιον νὰ μὴ φερθῇ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει τὸ τίμιον καὶ ἱερὸν Λειψάνον τοῦ αἰδεσίμου καὶ Πανοσίου ἐν Πατριαρχίᾳ Νικηφόρου, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ὀρθόδοξον καὶ ἀμώμητον Πίστιν ἐξώσθη τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου, καὶ ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του εἰς τὴν ἔξοριαν. Εἰς τούτους λοιπὸν τοὺς λόγους πεισθέντες οἱ ἀνωτέρω Βασιλεῖς, εὐθὺς ἀπέστειλαν ἀνθρώπους ἵνα φέρωσι τὸ Λειψάνον τοῦ Ἀγίου, καὶ μετ' αὐτῶν ὑπήγε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος Πατριάρχης Μεθόδιος τὸν ὁποῖον ἠκολούθησαν Ἱερεῖς τε καὶ Μοναχοί. Εὐρόντες δὲ τὸ τίμιον τοῦ Ἀγίου Λειψάνου ὅλως ἀφθαρτον καὶ ὀλόκληρον διαφυλαχθὲν ἐν διαστήματι ἑτῶν δεκαεννέα, ἔθηκαν αὐτὸ ἐν τῷ Βασιλικῷ πλοίῳ καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν μὲ λαμπάδας καὶ ὕμνους πνευματικούς. Ὄταν δὲ τὸ πλοῖον διέβαινε τὸ πέραμα τῆς ἀκροπόλεως, τότε ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ Σύγκλητος κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, προσηύχων τὸ ἅγιον Λειψάνον καὶ τὸ ἠσπάζοντο· εἶτα ἐγείραντες αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων των, ἀπέθεντο ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Ἐκεῖ δὲ ποιήσαντες ἀγρυπνίαν, τῷ πρωτῷ ἔβαλον πάλιν αὐτὸ εἰς τοὺς ὤμους των, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν τρισκαιδεκάτην ταύτην τοῦ παρόντος μηνός, κατὰ τὴν αὐτὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ἀπῆλθε καὶ εἰς τὴν ἔξοριαν. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς ἀνωτέρω Ἀγίοις Ἀποστόλοις τῆς μεγάλης (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Πουπλίου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

* » Στολὴν ἔβαψας αἱμάτων βέθοις, μάκαρ,

* Πούπλιος.

» Καὶ λαμπρὸς ὤφθης νῦν Κυρίῳ ἢ πλέον (2).

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀφρικανοῦ, Πουπλίου, καὶ Τερεντίου, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τῷ Παυλοπετρίῳ.

Ἀφρικανός.

» Συμμάρτυρας τρεῖς, ὧν διὰ ξίφους τέλος,

Πούπλιος.

» Ἴσα στεφάνοις τοῖς λάμβοις χρῆ στέφειν.

Τερέντιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀβίβος ὁ ἐξ Ἐρμουπόλεως, λίθῳ προσδεθείς καὶ ἐν ποταμῷ ῥιφθείς, τελεῖσθαι.

» Βληθείς Ἀβίβος εἰς ποταμὸν σὺν λίθῳ,

Ἀβίβος.

» Ἐκπλεῖ ποταμὸν συρφετώδῃ τοῦ βίου.

τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον Συμεὼν ἐφιλοπόνησεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία Ἀκολουθίαν τελείαν ὁμοῦ καὶ ἐγκώμιον, καὶ ὁ βουλόμενος ἑορτάζειν τὴν αὐτοῦ Θεϊότητα, ζητησάτω ταῦτα. Τὸν δὲ βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νεοτυπώτου καὶ ἱερᾶς αὐτοῦ βίβλου.

(1) Ἡ δὲ κυρία Μνήμη τοῦ Ἀγίου Νικηφόρου ἑορτάζεται κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Ἰουνίου μηνός. Τούτου εὐρίσκειται Ἀκολουθία καὶ ἐγκώμιον ἀπλοῦν

ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Δοχειαρίου.

(2) Οὗτος χρηματίσας Ἀθηνῶν Ἐπίσκοπος, τὸν διὰ Μαρτυρίου ὑπέστη θάνατον κατὰ τὸν δευτέρον ἀπὸ Χριστοῦ αἰῶνα, καθὼς γράφει περὶ αὐτοῦ Διονύσιος ὁ Κορίνθου Ἐπίσκοπος, ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἀθηναίους, τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει ὁ Εὐσέβιος βιβλ. δ'. κεφ. κγ'. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας. Ἐχρημάτισε δὲ οὗτος διάδοχος τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ἡ τότε, ἡ μετ' ὀλίγα ἔτη ἐπισκοπήσας.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Χριστίνα, ἡ ἐν Περσίᾳ, μαστιζομένη τελειοῦται.

»Μάστιξ τὸ τύπον, σὰρξ τὸ πάσχον Χριστίνης.

Χριστίνα.

»Χριστοῦ χάριν χέουσα κρουνοῦς αἱμάτων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΔ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Βενεδίκτου.

»Ἄγξας λογισμοῖς ὡς χαλινοῖς πᾶν πάθος,

Βενεδίκτος.

»Ζωῆς χαλινοῦς Βενεδίκτος ἐκπτύει.

* »Οὐλυμπον Βενεδίκτος ἔβη δεκάτῃ γε τετάρτῃ.

* **Ο**ὗτος ὁ Ὁσιος Βενεδίκτος (τὸ ὄποσον εἶναι ὄνομα λατινικόν, καὶ ἐρμηνεύεται ἑλληνιστῶς, εὐλογημένος) ἦτον ἐκ τῆς Νουρσίας, πόλεως τῆς Ἰταλίας, υἱὸς γονέων εὐσεβῶν καὶ πλουσίων. Ἀφῆσας τὴν πατρίδα του καὶ τοὺς γονεῖς του, ὅταν ἦτο πολὺ μικρᾶς ἡλικίας, ὑπῆγεν εἰς ἕρημὸν τινα τόπον ὁμοῦ μὲ τὸν ἀνατροφόν του, ἐνθα φιλιώσας τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, ἐπλουτίσθη παρ' αὐτοῦ μὲ δύναμιν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων καὶ τὰ μὲν ἄλλα θαυμάσια, ὅσα ἐποίησε, κατὰ πλάτος δηγεῖται ὁ Βίος καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ (1), νεκροὺς γὰρ ἀνέστανε, τὰ μέλλοντα προέλεγε, καὶ διελέγετο περὶ τῶν ἀπωτάτων πραγμάτων, ὡσεὶ ἦσαν παρόντα, ἐκεῖνο δὲ μόνον πρέπει νὰ εἰπωμεν ἐδῶ ὡς ἀναγκαῖον, ὅτι ὅταν ὁ Ὁσιος ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ πρὸς Κύριον, ἐπρόλαβε καὶ ἐμήνυσε, τόσον εἰς τοὺς μαθητὰς ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ πλησίον του, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μακρὰν διατελοῦντας, ὅτι θὰ τελευτήσῃ, καὶ ὅτι θὰ γίνῃ σημεῖον, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ γνωρισῶσιν ὅλοι, ὅτι χωρίζεται ἀπὸ τοῦ σώματος.

Πρὸ 85 λοιπὸν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὁσίας αὐτοῦ κοιμήσεως διέταξε νὰ ἀνοιχθῇ ὁ τάφος του καὶ νὰ ἦναι ἑτοιμος, καὶ εὐθὺς προσεβλήθη ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ ὃς τις κατεξήρανε τὸ σῶμά του εἰς ἡμέρας 85. Κατὰ δὲ τὴν ἕκτῃ ἡμέρῃ διέταξε τοὺς μαθητὰς του νὰ ἐπάρωσιν αὐτὸν, καὶ νὰ τὸν φέρωσιν εἰς τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν ἣν εἶχον, καὶ ἀφικθῆς ἐκεῖ ἐκοινωνήσῃ τὰ ἀχραντὰ Μυστήρια, ἰστάμενος ἀνὰ μέσον τῶν μαθητῶν του. Ὑπὸ τούτων λοιπὸν βασταζόμενος καὶ στήριζόμενος, ὕψωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ οὕτως ἄνω βλέπων καὶ προσευχόμενος παρέδωκε τὴν ἁγίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἐφάνη τοιαύτη τις ὄρασις εἰς δύο ἀδελφοὺς, εἰς τὸν ἕνα μὲν ἡσυχάζοντα ἐν τῷ κελλίῳ του, εἰς τὸν ἄλλον δὲ κατοικοῦντα μακρὰν ἦτοι εἶδον αὐτοὶ οἱ δύο, καὶ ἰδοὺ ἐφαίνετο ὁδὸς θαυμαστῆ ἀπὸ τοῦ κελλίου τοῦ Ὁσίου Βενεδίκτου μέχρις Οὐρανοῦ, κατ' ἀνατολάς, ἐστρωμένη ὅλη μὲ λαμπρὰ καὶ τίμια καὶ μεταξωτὰ ἱμάτια. Ἐν τῇ ὁδῷ δὲ ἐκείνη ἴσταντο ἄνδρες τινὲς θαυμαστοὶ κατὰ τὸ εἶδος καὶ ἐξαισιοί, κρατοῦντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, οἱ τινες βαστάζοντες τὸν Ὁσιον, ἀνέβαινον κατὰ τάξιν εἰς τὸν Οὐρανόν, ἄλλος τις δὲ λευκοφόρος καὶ φωτοφόρος, παρεστῶς τῷ Ὁσίῳ, ἠρώτα τοὺς βλέποντας τὴν ὄπτασίαν ταύτην Ὁσίου, ἀν γνωρίζωσι τίνας εἶναι ἡ θαυμαστῆ ἐκείνη ὁδὸς, τὴν ἐποῖαν βλέπουσι καὶ θαυμάζουσιν ἀποκριθέντων δὲ τῶν Ὁσίων ὅτι δὲν γνωρίζουσι, τότε ὁ φανείς ἐκεῖνος εἶπεν εἰς αὐτούς, αὕτη εἶναι ἡ ὁδὸς, διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Θεοῦ Βενεδίκτος ἀναβαίνει εἰς τὸν Οὐρανόν. Ἐλθόντες λοιπὸν εἰς ἑαυτοὺς οἱ Ὁσιοὶ ἐνόησαν, ὅτι ἀπῆλθεν ὁ Ἅγιος, καθὼς εἶδον αὐτὸν τελειούμενον· ἐφανέρωσε δὲ ἡ ὄπτασία αὕτη τὴν λαμπρότητα καὶ δορυφορίαν, ἣς ἠξιώθη ὁ Ἅγιος ὅταν ἐμελλε νὰ ἐκδημῆσῃ πρὸς Κύριον (2).

(1) Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ δευτέρον βιβλίον ἐκ τῶν τεσσάρων τοῦ Διαλόγου, τὰ ὁποῖα μετεφράσθησαν εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν παρὰ τοῦ ἀσπίμου Καισαρίου Δαπόντε τοῦ Σκοπελίτου.

(2) Περὶ τοῦ Ἁγίου τούτου Βενεδίκτου γράφει

ὁ Μελέτιος ἐν τῷ β'. τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, ὅτι οὗτος ἐν ἔτει φκθ'. ἀνέβη εἰς τὸ Κάσσιον ὄρος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας, καὶ ἐκεῖ κτίσας Κοινόβιον, ἐσχημάτισε τάγμα Μοναχῶν, τὸ ὁποῖον ὁνομάζεται τῶν Βενεδικτινῶν. Πρῶτος δὲ οὗτος ἐν

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀλεξάνδρου τοῦ ἐν Πίδνῃ.

» Μὴ τοὺς στεφάνους ζημιωθῆναι φέρων,
» Φέρει κεφαλῆς Ἀλέξανδρος ζημίαν.

Ἀλέξανδρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος εὐρισκόμενος ἐν τῷ σκότει τῆς πλάνης, ἔλαμψεν ὡς ἀστὴρ πολύφωτος, διότι ἤλεγξε τὴν πλάνην τῶν δυσσεβῶν εἰδωλολατρῶν, τὸν δὲ νοητὸν Διάβολον, τὸν καυχώμενον εἰς τὴν πλάνην, κατεπλήγωσε διὰ τῶν λόγων του ὡς διὰ βελῶν· ὅθεν οἱ πεπλανημένοι Ἕλληνες, μὴ ὑποφέροντες τὴν παρρησίαν καὶ ἀνδρίαν τοῦ Ἁγίου, ἐδοκίμαζον νὰ νικήσωσι τὴν μεγαλοφυχίαν του μὲ διαφόρους τρόπους καὶ κολακείας, ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἠδυνήθησαν, ἀπέκοψαν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν. Ὁ Θεὸς λοιπὸν ἀντήμειψεν αὐτὸν μὲ τὰ χαρίσματα τῶν ἱαμάτων, διότι τὸ αὐτοῦ Λεῖψανον ἱατρῶναι πᾶσαν ἀσθένειαν ἐκείνων, ὅσοι μετὰ πίστεως αὐτῷ προστρέχουσι.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου (1) Ἐπισκόπου Λαμφάκων.

» Ἡρὸ τοῦ θανεῖν Εὐσχημος, εἶπεν ἂν Παῦλος,
» Εὐσχημόνως ὠδεύειν ὡς ἐν ἡμέρᾳ.

Εὐσχημος.

Οὗτος ὁ Ὁσιος ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων, ἀπὸ βρέφους δὲ καλῶς αὐξήθει, καὶ κατασταθεὶς ἀνὴρ τέλειος, ἐχρημάτισε ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γενόμενος δὲ Μοναχὸς, ἀνέβη καὶ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ὅθεν καὶ ἐπληρώθη ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τρωθεὶς οὖν ὑπὸ θεικοῦ καὶ ἐνθέρμου ζήλου, τούτου ἕνεκα κατήσχυσε τοὺς Ἱερεῖς τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, θαυμάσια παράδοξα ἐνεργῶν, διότι νεκρὸν βρέφος ὑπὸ τῆς μητρὸς του βασταζόμενον διὰ προσευχῆς του ἀνέστησε, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπέφερε· καὶ εἰς τὰ θηρία φοβερὸς οὗτος ἔγιγε, διότι διὰ μόνης τῆς προσταγῆς του ἐδίωκεν αὐτὰ, τὰ ὅποια κατέτρωνον τὰ χλοηφόρα λάχανα (2). Κλεισθεὶς δὲ ἐν φυλακῇ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητῆς τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων Εἰκόνων, διὰ τῆς διδασκαλίας του κατέπεισε τοὺς αὐτὸν φυλάσσοντας νὰ προσκυνῶσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Τὸ δὲ θαυμαστὸν ἦτο τοῦτο, ὅτι ἂν καὶ ὁ Ἅγιος ἦτο φυλακισμένος καὶ ἐξόριστος, ἐφρόντιζεν ὁμως διὰ τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἤλειε αὐτοὺς κατὰ δύναμιν. Ὅθεν ἐν εἰρήνῃ τελειώσας τὴν ζωὴν του, δὲν ἔλειπε καὶ μετὰ θάνατον νὰ εὐεργετῆ διὰ τῶν ἀπέιρων θαυμάτων τοὺς πιστῶς αὐτῷ πλησιάζοντας, ῥῶσιν παντοίων νόσων αὐτοῖς χαριζόμενος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΕ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Μαρτύρων Πλησίου, Ῥωμύλου, Τιμολάου, Ἀλεξάνδρων δύο καὶ δύο Διονυσίων.

Εἰς τὸν Ἀγάπιον.

» Ἐσπευδεν Ἀγάπιος εἰς μαρτυρίαν,
» Θεοῦ γὰρ αὐτὸν ὑπέθαλπεν ἀγάπη.

Ἀγάπιος.

τῆ Δύσει τὴν Μοναχικὴν ζωὴν ἔδειξεν ὅθεν προπόντως ὑπὸ τοῦ Τριθεμίου ἐν τῷ περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων καὶ ὑπὸ ἄλλων ὀνομάζεται καθηγητῆς καὶ πρῶτος τῶν ἐν τῇ Δύσει Μοναχῶν. Ἐξέδωκε δὲ καὶ κανόνα, ἡ τύπον διηρημένον εἰς ἑβδομήκοντα τρία κεφάλαια τὸν ὅποιον ἐπιγράφει ὁ Ῥούδολφος, περὶ ἀρχῆς τοῦ Μοναχικοῦ βίου. Τὸ τάγμα δὲ τοῦτο τῶν Βενεδικτινῶν ἔμεινε ἐν διαστήματι ἐτῶν τετρακοσίων εἰς τὰ αὐτὰ ἦθη, καὶ

εἰς ἕνα τύπον, ὅθεν καὶ ἦτον εἰς τιμὴν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐμοιράσθη εἰς πολλὰ τάγματα, τὰ ὅποια ὅλα εἰ καὶ διάφορα εἰσι κατὰ τὰ φορέματα, ἀλλ' ὁμως δοξάζονται, ὅτι ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν Ἅγιον Βενεδικτον. Ἐτελεύτησε δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐν ἔτει φμβ'. ἢ φμγ'. ὦν ἐτῶν ἐξήκοντα δύο.

(1) Ἐν δὲ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ γράφεται Εὐσχήμονος.

(2) Ὅθεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Εὐσχήμου τούτου

- Εἰς τὸν Πλήσιον, Ῥωμόλον καὶ Τιμόλαον.
 »Σὺν τοῖς δυοῖ Πλήσιος ἐκτμηθεὶς ξίφει,
 »Θεοῦ σὺν αὐτοῖς ἴσταται νῦν πλησίον.
 Εἰς τοὺς δύο Ἀλεξάνδρους καὶ Διονυσίους.
 * »Ὡς Ἀλεξάνδροι κλησὶς, ἐκτομή, στέφος,
 »Καὶ Διονυσίους τε κοινὰ ἦν τάδε.
 »Πέμπτη καὶ δεκάτη τμήθη Ἀγάπιος, ἑταῖροι.
- Πλήσιος.
 Ῥωμόλος.
 Τιμόλαος.
 Ἀλεξάνδροι
 δύο.
 Διονύσιοι δύο.

* **Ο**ὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϛζ'. καὶ ὁ μὲν Ἀγάπιος ἦτον ἐκ τῆς Γάζης πόλεως τῆς Παλαιστίνης, ὁ δὲ Τιμόλαος ἐκ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, οἱ δύο δὲ Διονύσιοι ἦσαν ἐκ τῆς Τριπόλεως τῆς ἐν Φοινίκῃ καὶ ὁ Ῥωμόλος ἦτον ὑποδιάκονος τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Διοσπόλεως, ἣ τις πρότερον ἐκαλεῖτο Λύδδα, καὶ κοινῶς καλεῖται Ἅγιος Γεώργιος· ὁ δὲ Πλήσιος καὶ οἱ δύο Ἀλεξάνδροι ἦσαν Αἰγύπτιοι. Οὗτοι λοιπὸν δέσαντες πρῶτον τὰς ψυχὰς των μὲ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, ἔπειτα βαλόντες ἀλύσεις σιδηρᾶς εἰς τὰς χεῖράς των, ὑπῆγαν εἰς τὸν Οὐρβανὸν τὸν Ἡγεμόνα τῆς Καισαρείας, καὶ ὠμολόγησαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς· ὁ δὲ Ἡγεμὼν μὴ δόνηθεὶς νὰ μαλακώσῃ τὴν γνώμην των, καὶ νὰ χωρίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ, οὔτε μὲ ἀπειλὰς, οὔτε μὲ κολακείας, προσέταξε καὶ ἀπέκοψαν τὰς κεφαλὰς των, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀριστοβούλου Ἐπισκόπου Βρετανίας, ἀδελφοῦ Βαρνάβα τοῦ Ἀποστόλου.

- * »Ἐπου, Ἀριστόβουλε, Παύλω ἐνθάδε,
 »Ὡς ἂν χορεύσης ἄμυ Παύλω ἐν Πόλῳ.
- Ἀριστόβουλος.

Οὗτος ἦτον εἰς τῶν ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἅγιον Ἀπόστολον Παῦλον, διακονῶν αὐτῷ καὶ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ εἰς διαφόρους τόπους. Οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Παύλου Ἐπίσκοπος ἐν τῇ νήσῳ τῶν Βρετανῶν (τῇ Ἀγγλίᾳ), ἐν ἣ κατώκουν τότε θηριώδεις καὶ ὠμότατοι ἄνθρωποι, ὑπὸ τῶν ὁποίων ποτὲ μὲν ἐδέρετο, ποτὲ δὲ ἐσύρετο εἰς τὴν ἀγορὰν, καὶ διὰ τῶν τοιοῦτων θλίψεων καὶ βασάνων πολλοὺς κατέπεισε νὰ πιστεύσωσι εἰς τὸν Χριστόν. Ἐκεῖ λοιπὸν Ἐκκλησίας οἰκοδομήσας, καὶ Διακόνους καὶ Πρεσβυτέρους χειροτονήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ὁ μακάριος (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νίκανδρος ὁ ἐν Αἰγύπτῳ, τὴν δορὰν ἀφαιρεθεὶς, τελειοῦται.

- »Νίκανδρον ἐκδέρουσιν ὡσπερ ἄρνιον,
 »Χεῖρας βελόντες οἱ μάγειροι τῆς πλάνης.
- Νίκανδρος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σϛγ'. ἐπειδὴ δὲ ἦτον ἀνατεθραμμένος μὲ τὴν εὐσέβειαν καὶ προσκεκολλημένος εἰς τὴν ἀγάπην τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, διὰ τοῦτο ἔργον εἶχε, νὰ λαμβάνῃ κρυφίως τὰ ἅγια Λείψανα τῶν Μαρτύρων ἐκείνων, ὅσοι ἀπέθνησκον διὰ τὴν εὐσέβειαν, καὶ νὰ ἐνταφιάζῃ αὐτὰ ἐντίμως καὶ σεβασμίως. Μίαν φορὰν δὲ βλέπων τὰ τίμια Λείψανα Ἁγίων τινῶν Μαρτύρων ἐβρίμμένα καὶ ἀνεπιμέλητα, ὑπῆγε διὰ νυκτός, καὶ λαμβάνων αὐτὰ, τὰ ἐνεταφίασεν εἰς ἓνα τόπον εὐλαβῶς καὶ κοσμίως. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν κατὰ τύχην εἰδωλολάτρης τις, τὸν διέβαλεν εἰς τὸν Ἄρχοντα· ὅθεν κρατηθεὶς ὁ Ἅγιος ὑπ' ἐκείνου, ὠμολόγησε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν Θεὸν ἀληθινόν, διὸ ἐξέδαραν αὐτὸν ὡς πρόβατον, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου (2).

πρέπει νὰ ἀναφέρηται ὑπὸ τοῦ ἱερέως, δταν αὐτὸς ἀνα- Ὀκτωβρίου, ὅπου ἐορτάζεται οὗτος μετὰ Στάχυος, γινώσκῃ ἐν τοῖς κήποις τὰς εὐχὰς τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος. Ἀμπλίου, Οὐρβανῶ καὶ Ναρκίσσου.

- (1) Ὅρα καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν πρῶτην τοῦ (2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπω-

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μανουὴλ ὁ Κρής, ὁ ἐν Χίῳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψψβ.' ξίφει σφαγιασθεὶς τελειοῦται.

* »Πρόβατον ὡσπερ σφαγιασθεὶς, παμμάκαρ,
»Μάνδρα προσήχθης, ὦ Μανουὴλ, τῆ ἄνω (1).

Μανουὴλ.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ις' Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Σαβίνου τοῦ Αἰγυπτίου.

* »Ρεῖθρον Σκαμάνδρου τῆς ἐλέγξεως ὕδωρ,
»Εὐανδρίας ἑλεγχος ἦν τῆς Σαβίνου.

Σαβίνος.

* »Τῆ δεκάτῃ ἕκτῃ ἐντεῦθεν ἀπῆρε Σαβίνος.

Οὗτος κατήγετο ἐξ Ἐρμουπόλεως, τῆς ἐν Αἰγύπτῳ, κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ τοῦ Βασιλέως, ἐν ἔτει σψθ.' κρυπτόμενος δὲ μετ' ἄλλων Χριστιανῶν ἐξω τῆς πόλεως, ἐντὸς οἰκίας μικρᾶς, ἐζητεῖτο ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν διότι μεγάλως ὑπολήπτοντο καὶ ἐξετίμων αὐτὸν οἱ Χριστιανοί, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι αὐτὸς ἦτον ἐκ τοῦ πρώτου γένους, καὶ προσέτι διότι ὑπερείχε τοὺς ἄλλους κατὰ τὸν ζῆλον τῆς πίστεως. Φερθεὶς λοιπὸν πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τῆς πόλεως Ἀββιανόν, καὶ ὁμολογήσας τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐκρεμάσθη, καὶ τόσον πολὺ ἐξεσχίσθη ὁ αἰδιδιμος, ὥστε ἐβρέυσαν εἰς τὴν γῆν ὅλαι αἱ σάρκες του· εἶτα ἔκλαυσαν αὐτὸν μὲ ἀναμμένας λαμπάδας. Ὑστερον δὲ δέσαντες ἐξ αὐτοῦ λίθον, τὸν ἐβρίψαν ἐν τῷ Σκαμάνδρῳ ποταμῷ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ ἐν Ῥουφιαναῖς ἐν εἰρήνῃ τελειωθέντος.

* Τιμῶμεν, Ἰωάννη, σὴν ἐκδημίαν,
»Ἐνδημίαν δὲ πρὸς Θεὸν μάλλον φᾶναι.

Ἰωάννης.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥωμανός, ὁ ἐν τῷ Παρίῳ, ξίφει τελειοῦται.

* Τὸ πρὸς σὲ φίλτρον εἰς ἀγῶνας δεικνύει,
»Ὁ Ῥωμανός σου, Σῶτερ, ὁρμῶν πρὸς ξίφος.

Ῥωμανός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πάπας ἐν δένδρῳ κρεμασθεὶς τελειοῦται.

* Δεσμῆ πέδαις εἰς δένδρον, ᾧ προσβάς, Πάπα,
»Ζακχαῖος οἶα Χριστὸν ἐκπνεύσας βλέπει.

Πάπας.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Πάπας βλέπων τὴν οἰκουμένην, ὅτι ἐκλυδωνίζετο ὅλη ὑπὸ τῆς εἰδωλολατρίας, παρέστη εἰς τὸν Ἄρχοντα, τὸν ὁποῖον κατασχύνας διὰ τῆς πολλῆς παρρησίας, μεθ' ἧς ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν, ἐβρίφη κατὰ γῆς καὶ ἐδάρη μὲ ραβδίᾳ εἰς ὄλον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ πρόσωπον. Μετὰ ταῦτα ἐκρεμάσθη ὑψηλὰ, καὶ ἐξεσχίσθη μὲ σιδηρὰ ὀνύχια, καὶ καρφώσαντες ὕστερον εἰς τοὺς πόδας του σιδηρὰ ὑποδήματα, καὶ μὲ αὐτὰ βιάσαντές τον νὰ περιπατήσῃ πολλὴν δρόμον, τελευταῖον ἔδρασαν αὐτὸν εἰς ἐν ἄκαρπον δένδρον τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἐβλάστησε φύλλα καὶ ἄνθη καὶ καρποὺς, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδιδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον ἔχει ἡ Λυακονία, χαίρουσα καὶ ἀγαλλομένη δι' αὐτό.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Ἰουλιανοῦ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ.

* »Ἰουλιανός εἰς ἀλὸς δύσας βάθος,
»Εὐράτο Χριστὸν τίμιον μαργαρίτην.

Ἰουλιανός.

μένω Συναξαριτῆ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἀγίου Μάρ- που καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ γράφεται.
τυρος Μενίγνου τοῦ Κναφῶος, διότι οὗτος ἐσπτάζε- (1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυ-
ται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Νοεμβρίου, δ- ρολόγιον.

Ούτος ἦτον ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀναζαρβέων, κειμένης ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Κιλικίων ἐπαρχίᾳ, υἱὸς πατρὸς μὲν Ἑλληνοῦ βουλευτοῦ, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐμυθήθη τὸν Χριστιανισμόν, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν. Ὄταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας του, παρέστη εἰς τὸν Ἡγεμόνα Μαρκιανόν, καὶ ἐπειδὴ δὲν κατεδέχθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδῶλα, ἐδάρη εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐρρίφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Συμβουλευθεὶς δὲ παρὰ τῆς μητρὸς του, ἐνεδυναμώθη ὑπ' αὐτῆς εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ἐρωτηθεὶς δεύτερον, ἀπεκρίθη, ὅτι ἐπιμένει εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου· διὸ ἐτέθη ἐντὸς σάκκου γεμάτου ἀπὸ ἀμμῶν καὶ θανατηφόρα ζώδια, καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, λαβὼν ὁ αἰοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου οὕτω τὸν στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι δέκα Μάρτυρες οἱ ἐν Φοινίκη ζῆσαι τελειοῦνται.

» Χορὸν δέκανδρον Μαρτύρων διὰ ζήλους

Μάρτυρες ι'.

» Ἄνδροκτόνοι κτείνουσι, Μαρτυροκτόνοι.

Ὁ Ἅγιος Ἀλεξανδρίων Πάπας Ῥώμης ζῆσαι τελειοῦται.

» Ῥώμης παλαιᾶς Ἀλεξανδρίων Πάπας,

Ἀλεξανδρίων.

» Ἐδὲμ κατοικεῖ τὴν παλαιὰν πατρίδα.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀνίνα τοῦ θαυματουργοῦ.

» Σοφῶ καλυφθεὶς θαυματουργὸς Ἀνίνας,

Ἀνίνας.

» Οὐ συγκάλυπτε τὴν χάριν τῶν θαυμάτων.

Ούτος ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἀν καὶ πάντῃ ἀμαθῆς, ἠγάπησε τὴν πραότητα καὶ τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἡσύχαζε κατ' ἰδίαν. Δεκαπενταετῆς δὲ γενόμενος, ἔμεινε ὄρφανὸς γονέων ὅθεν ἀφῆσας πάντα τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ εὐρῶν Μοναχόν τινα Μαίουμᾶν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπερβολικὴν ἀκτημοσύνην, ἔμεινε παρ' αὐτῷ ἀγρυπνῶν καὶ προσευχόμενος. Τόσπην δὲ πολλὴν πτωχείαν εἶχον οἱ αἰοίδιμοι, ὥστε διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων ἔτρωγον ἀπαξ μόνον ἀνὰ ἕκαστον τετραήμερον, καίτοι δὲ ὑπέφερον τοιαύτην στενοχωρίαν, ἐνετρόφων ἐν αὐτῇ, ὥσει εὕρισκοντο ἐν βασιλικῇ τραπέζῃ. Μετὰ ταῦτα ἠθέλησεν ὁ τούτου πνευματικὸς διδάσκαλος καὶ ὁδηγὸς νὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ ἐκείνων τῶν μερῶν, οὗτος δὲ ὁ μακάριος Ἀνίνας εἶπεν εἰς αὐτόν, συγχώρησόν μοι, Πάτερ τίμιε, ἐγὼ ἐπειδὴ ὠδηγήθην παρὰ Θεοῦ νὰ ἔλθω εἰς σέ, διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ ἐδῶ· ὅθεν ὁ Ὁσιος οὗτος ἔμεινε ἐκεῖ καὶ δὲν ἀνεχώρησε. Μετέβαινε δὲ πολλάκις εἰς τὴν ἐσωτέραν ἔρημον, πορευόμενος μακρὰν εἰς εἴκοσι καὶ τριάκοντα ἡμερῶν διάστημα, καὶ πάλιν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ κελλίον του. Οὗτος λοιπὸν, ἐπειδὴ ὑπέταξε τὰ πάθη τοῦ σώματος εἰς τὸν νοῦν, διὰ τοῦτο ἔλαβεν ἀντιμισθίαν καὶ χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ ὑποτάσσωνται αὐτῷ τὰ ἄγρια θηρία· ὅθεν καὶ δύο λέοντες ἠκολούθουν αὐτῷ, ὅπουδῆποτε καὶ ἀν ἤθελεν ὑπάγῃ, καὶ ἐπειδὴ ἐμβῆκεν εἰς τὸν πόδα τοῦ ἐνός τῶν δύο λέόντων τραχεῖα ἀκανθα, ταύτην ἐκβαλὼν ὁ Ὁσιος, καὶ δέσας τὸν πόδα του, ὑγιῆ αὐτὸν ἐποίησεν.

Ἐκ τούτων λοιπὸν ἐξαπλωθείσης τῆς φήμης τοῦ Ὁσίου εἰς πάντα τόπον, προσέτρεχον αὐτῷ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, οἳ τινες εἶχον μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ὁ Ὁσιος ἰάτρειε διὰ μόνης τῆς προσευχῆς του· διὸ ἔπαυσε πλέον τοῦ νὰ μεταβαίней εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔμεινε μόνον ἐν τῷ κελλίῳ του. Τὸ ὕδωρ δὲ ὅπερ ἔπινεν ὁ Ὁσιος δὲν ἦτο πλησίον, ἀλλ' ἔφερον αὐτὸ ἐκ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, ἤτοι τέσσαρα, ἢ πέντε μίλια μακρόθεν· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἔπινεν αὐτὸ μόνος ὁ Ὁσιος, σπανίως αὐτὸ ἔφερον, ὅταν δὲ ἤρχισεν τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτόν, τότε ἦτο ἀναγκαία ἡ τοῦ ὕδατος μεταχειρίσις, καὶ κατεσκεύασε μικρὸν τινα λάκκον, ἵνα συρρέῃ ἐκεῖ τὸ τῆς βροχῆς ὕδωρ, πλὴν καὶ ὁ τοιοῦτος λάκκος ἐξηγίτευτο καὶ ἐκενοῦτο ἕνεκα τοῦ πολλοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο προσταχθέντος ποτὲ τοῦ διακονητοῦ νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ λάκκου ὕδωρ, ἐπειδὴ οὗτος εἶπεν, ὅτι οὐδὲ ἐν ποτήριον ὕδατος δύναται νὰ γεμίσῃ ἐκεῖθεν, τούτου ἕνεκα ὁ Ὁσιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ στενάξας ἐκ βαθέων καρ-

δίας, λέγει εἰς τὸν διακονητὴν τοῦ μετ' ἱλαρὸν πρόσωπον· Ὑπαγε, τέκνον, ἐν ὀνόματι Κυρίου, καὶ ἀντλήσας ἐκ τοῦ λάκκου, φέρε ὕδωρ εἰς τοὺς ἀδελφούς. Πεισθεὶς δὲ ὁ διακονητὴς, ὑπῆγεν εἰς τὸν λάκκον, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! εὗρισκε αὐτὸν γεμάτον ὕδατος, ὅθεν ἀνεβόα, ἔλθετε ὅλοι νὰ ἴδῃτε πρᾶγμα ἐξάισιον· πηδήσαντες λοιπὸν ὅλοι, καὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ψυχροῦ καὶ καθαρωτάτου ἐκείνου ὕδατος ἐξέστησαν, καὶ ἐδίδον εὐχαριστίας τῷ Θεῷ, τῷ δοξάζοντι τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν. Τοῦτου τοῦ θαύματος τὴν φήμην καὶ τὸν κρότον θέλων νὰ συσκιάσῃ ὁ Ὅσιος, ἐσυλλογίσθη νὰ φέρῃ πάλιν μόνος τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ Εὐφράτου, ὡς καὶ πρότερον· διὸ εἶχεν ἔργον ἀπαραίτητον, νὰ φέρῃ καθ' ἑκάστην νύκτα τὸ ὕδωρ ἐν τῷ κελλίῳ του. Ἄλλοτε πάλιν ἦλθε τόσῳ πολὺς λαὸς εἰς τὸν Ὅσιον, ὥστε ἐξηντλήθη ὅλος τὸ ὕδωρ τοῦ λάκκου, καὶ λαβὼν οὗτος ἀγγεῖον, ἐπορεύετο εἰς τὸν ποταμὸν, πρὶν δὲ ἀπομακρυνθῆ ὀλίγον διάστημα, ἐπέστρεψε καὶ νομίσαντες οἱ ἐκεῖσε παρευρεθέντες, ὅτι ἕνεκα ἀδυναμίας ἐπέστρεψεν, ἔτρεξαν ἵνα ὑπαντήσωσι τὸν γέροντα. Λαβὼν δὲ εἰς τὸ σταμνίον ἀπὸ τῶν χειρῶν του, εἶδεν ὅτι ἦτο πλήρες ὕδατος· ὅθεν εὐθὺς ἀνεβόησε μεγαλοφώνως, δότε δόξαν τῷ Θεῷ, ὅτι αἱ χεῖρες τοῦ γέροντος ἀναβλύζουσιν ὕδωρ ζωντανόν. Ἐτρεξαν δὲ ὅλοι εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ βλέποντες αὐτὸ πλήρες ὕδατος ψυχροῦ, ἐξεπλάγησαν· ὅθεν ἤρχισαν νὰ κυλιῶνται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου, παρακαλοῦντες αὐτόν νὰ παραιτηθῆ πλέον τοῦ τοιοῦτου ἔργου, καὶ νὰ μὴ λαμβάνῃ δι' αὐτοὺς τόσον πολὺν κόπον, διότι ἔλεγον ὅτι ἂν δὲν ἐγίνετο τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἔπρεπε βεβαίως νὰ φέρῃ τὸ νερόν ἐκ τοῦ Εὐφράτου. Ὁ δὲ Ὅσιος πεσὼν εἰς τὴν γῆν, ὠνόμαζε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ σκώληκα καὶ ἐξουθένημα λαοῦ, λέγων δὲ τοὺς τοιοῦτους λόγους, μόλις καὶ μετὰ βίας κατέπεισε τὸ πλῆθος.

Τότε ἀκούσας ὁ Καισαρείας Ἐπίσκοπος, ὀνόματι Πατρικίος, ὅτι ὁ Ἅγιος μόνος φέρει τὸ ὕδωρ, ἐχάρισεν εἰς αὐτόν ὄνον, ἵνα τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ κόπου. Μίαν δὲ φορὰν πτωχὸς τις χρεωστῶν χρήματα, καὶ ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὅσιον καὶ διηγήθη τὴν συμφορὰν του, ὃ δὲ Ὅσιος, ἀφ' ἐνός μὲν διότι δὲν εἶχε νὰ δώσῃ τι εἰς αὐτόν, καὶ ἐξ ἄλλου διότι δὲν ἤθελε νὰ ἀφήσῃ τὸν πτωχὸν μετὰ κενὰς τὰς χεῖρας, τούτου ἕνεκα ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸν ὄνον, εἰπὼν, πώλησον, τέκνον, τὸ ζῶον, καὶ δός τὸ χρέος σου, ἐλευθερώθητι. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, ἔδωκεν ἄλλο ζῶον εἰς αὐτόν εἰπὼν, τοῦτο δὲν σοι τὸ δίδω δωρεάν, ἀλλ' ἵνα φέρῃς τὸ ὕδωρ, καὶ ὅταν τὸ χρειασθῶ, πάλιν τὸ λαμβάνω ὀπίσω. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν εἰς αὐτόν ἄλλος πτωχός, καὶ μὴ ἔχων ὁ Ὅσιος νὰ τῷ δώσῃ τι, τῷ ἔδωκε καὶ τὸν ἄλλον ὄνον. Τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἀνωτέρω Ἐπίσκοπος, κατεσκεύασε δοχεῖον ἢ πίθον μέγαν, ὃ ὁποῖος σώζεται ἕως τῆς σήμερον τοῦτον λοιπὸν ἀπέστειλεν ἀνθρώπους καὶ τὸν ἐγέμιζαν μετὰ ἀχθοφῶρα ζῶα, ἔχων εἰς αὐτοὺς διαταγὴν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὰ ὀπίσω. Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἤκουσε στυλίτης τις εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη περιβόητος κατὰ τὴν ἀρετὴν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐχθρευθεὶς ἀδελφός τις ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας, ἐβρίψε λίθον, καὶ τὸν ἐπλήγωσεν· ὃ δὲ στυλίτης θέλων νὰ τιμωρήσῃ τὴν τόλμην τοῦ ἀτάκτου ἐκείνου, κατέβη ἐκ τοῦ στύλου. Τοῦτο προγνωρίσας διὰ Πνεύματος Ἁγίου ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἀνίνας, ἔγραψεν εἰς τὸν στυλίτην ἐπιστολὴν, τὴν ὁποῖαν ἔστειλεν εἰς αὐτόν διὰ λέοντος· καὶ ἐξεπλάγη μὲν ἐκ τοῦ φόβου ὁ στυλίτης βλέπων τὸν λέοντα, λαβὼν δὲ τὴν ἐπιστολὴν ὁ μαθητὴς του, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντά του, ὃ ὁποῖος ἀναγνώσας αὐτήν, κατενύχθη, καὶ ἀφῆσας εἰς τὸν Θεόν τὴν κατὰ τοῦ τολμητιοῦ ἐκδίκησιν, ἀντέγραψεν εἰς τὸν Ὅσιον διὰ τοῦ ἰδίου λέοντος, εὐχαριστῶν πολὺ τῷ Θεῷ, καὶ αὐτῷ, ὡς τοῦ Θεοῦ θεράποντι.

Γυνὴ τις εἶχε πάθος χαλεπὸν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐπορεύετο πρὸς τὸν Ἅγιον, ἀπαντήσας δὲ αὐτὴν εἰς βάρβαρος, ὥρμησε νὰ τὴν ἀτιμάσῃ, τῆς δὲ γυναικὸς ἐπικαλεσαμένης τὸ ὄνομα τοῦ Ὁσίου καὶ τὴν αὐτοῦ βοήθειαν, εὐθὺς ὁ ἀνήμερος βάρβαρος ἡμερώθη, καὶ ἀπλώσας τὴν χεῖρά του ὅπως λάβῃ τὸ ὄπλον του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπήξῃ εἰς τὴν γῆν πρὶν ἢ ἀρχίσῃ τὴν κατὰ τῆς γυναικὸς βίαν, ὦ τοῦ θαύματος! εὗρεν αὐτὸ ἐβρίζωμένον εἰς τὸ χῶμα. Ὅθεν θαυμάσας διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ κατηχηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐβαπτίσθη, εἶτα δὲ γενόμενος Μοναχὸς παρὰ τῷ Ὁσίῳ, ἐχρημάτισεν εἰς τὴν ἀρετὴν δοκιμώτατος· ἡ δὲ γυνὴ λαβοῦσα τὴν ἰατρειάν τοῦ πάθους τῆς, χαίρουσα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς· Πολλὰ δὲ

καὶ ἄλλα ὑπερφυῆ θαύματα ἐποίησεν ὁ Ἅγιος οὗτος, τὰ ὅποια ἀκουσίως παραλείπομεν ἵνα μὴ φαινώμεθα προσκορεῖς εἰς τοὺς ἀναγνώστας. Οὗτος λοιπὸν ὁ τρισόβλιος δῆνυσεν ἐν τῷ ἀσκητηρίῳ του ἔτη ἐννενηκονταπέντε, χωρὶς νὰ μεταβῇ ἀλλαχοῦ· ὅλα δὲ τὰ ἔτη τῆς ζωῆς του συμποσοῦνται εἰς ἑκατὸν δέκα. Οὗτος προεῖπε πολλὰς προρρήσεις περὶ μελλόντων, αἱ τινες ἐπραγματοποιήθησαν· οὗτος συνήθρισε καὶ ἱκανὴν ἀδελφότητα, τὴν ὁποίαν προσκαλέσας, ἐξελέξεν ἐξ αὐτῆς ἓνα ἀδελφόν, τὸν πλέον ἐνάρετον καὶ διακριτικώτερον, καὶ εἶπε, τοῦτον, ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ἐχειροτόνησεν ἀντιέμοῦ Ποιμένα σας, καὶ δεῖξας τὸν ἀδελφόν διὰ τῆς χειρὸς, κατησπάσατο καὶ εὐλόγησεν ὅλους. Ζήσας δὲ μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἑπτὰ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Χριστοδούλου τοῦ θαυματουργοῦ (1). * Χριστόδουλος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσεβίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΖ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

• Ἄνθρωπος ἐν γῆ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος,
• Ἐξείς τι καινὸν κἂν Πόλω, Πάτερ, μόνος.
• Ἐβδομάτῃ δεκάτῃ, Ἀλέξιε, δέξαι κῆρα.

Ἀλέξιος.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς μονογενῆς γονέων εὐγενῶν καὶ πλουσίων, πατὴρ μὲν Εὐφημιανοῦ Πατρικίου, μητὴρ δὲ Ἀγλαΐδος, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου ἐν ἔτει πρ'. γενομένου δὲ τοῦ γάμου αὐτοῦ, καὶ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἐτοιμασθέντος, ὅτε ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ μετὰ τῆς νύμφης, τότε ὁ Ἅγιος ἔδωκεν αὐτῇ δακτύλιον, καὶ ταύτην εὐχθεὶς ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐδεσσαν, ἐνθα διέμενεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δεκαοκτῶ ἔτη, ἐνδεδυμένος μὲ πενιχρὰ καὶ ἐμβαλωμένα ἱμάτια, καὶ τρεφόμενος μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὸ ἔλεος τῶν Χριστιανῶν.

Ἀναχωρῶν δὲ ἐκεῖθεν (ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κρύπτηται πάντοτε ἡ ἀρετὴ του, καὶ ἐπομένως προσέτρεχον συνεχῶς πολλοὶ εἰς αὐτόν, καὶ ἠνώχλουν τὴν ἡσυχίαν του), ἐπόθει νὰ ὑπάγῃ εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας ἵνα προσμείνῃ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, δὲν ἐπέτυχεν ὁμῶς τοῦ ποθομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀνεμὸς ἦτον ἐναντίος, καὶ ἐξώκειλε τὸ πλοῖον εἰς ἄλλο μέρος· ἐπέστρεψε λοιπὸν πάλιν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ μεταβὰς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς του ἀγνώριστος, ἐκάθησεν εἰς τὴν θύραν, καὶ ἐκεῖ διήνυσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δούλων, ἐμπαιζόμενος καὶ τόσα πάσχων, ὅσα εἶναι ἐπόμενον νὰ πάσχῃ ἄνθρωπος ξένος, ὃς τις δὲν ἔχει οὐδεμίαν παρρησίαν, ὑπὸ τρυφηλῶν καὶ ἀτάκτων ἀνθρωπαρίων.

Ὅταν δὲ ἐφθασε τὸ τέλος του, ἐζήτησε χαρτίον καὶ ἔγραψεν ἐν αὐτῷ, ποῖος εἶναι, καὶ ὑπὸ ποίων γονέων ἐγεννήθη· τοῦτο δὲ ἐβάσταζεν ἐπάνω του καὶ μετὰ θάνατον ὁ Ἅγιος, ἕως ὅτου ὁ Βασιλεὺς Ὀνώριος θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς τὰ περὶ αὐτοῦ, προσῆλθεν εἰς τὸ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον, καὶ κατοπολλὰ παρακάλεσας τὸν Ἅγιον καὶ ἀποθανόντα, ἔλαβε τὸ χαρτίον, τὸ ὅποιον ἀναγνώσθην εἰς ἐπήκοον πάντων, ἐκίνησεν εἰς ἐκπληξιν ὅλους τοὺς ἀκούσαντας. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἀποστόλου καὶ κορυφαίου Πέτρου, ἀναβλύζον πάντοτε μύρα εὐώδη καὶ ἰατρείας διαφόρων ἀσθενειῶν εἰς τοὺς πλησιάζοντας αὐτῷ μετὰ πίστεως. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον, τὸν δὲ ἐλληνικὸν Βίον του συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχή· «Μνήμη δικαίων,» ὁ ὁποῖος σώζεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ καὶ ἐν ἄλλαις. Καὶ ἐν τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ σώζονται δύο Βίοι αὐτοῦ, ὧν τοῦ μὲν ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη· «Ἐδεῖ μὲν ὦ ἱερώτατε, τοῦ δὲ ἐτέρου αὕτη· «Ἐγένετο ἀνὴρ εὐσεβῆς ἐν τῇ Ῥώμῃ»).

(1) Τὸν Βίον τούτου ὄρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως:

Σεισμοῦ Μνήμη.

Ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος ὁ Ὁμολογητὴς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Στήριγμα πιστοῖς, καὶ μεταστάς ἐκ βίου,

Θεοστήρικτος.

» Τὰς σὰς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ὁ Ἅγιος Ὁσιομάρτυς Παῦλος ὑπὲρ τῶν ἁγίων Εἰκόνων πυρὶ τελειοῦται.

» Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον Εἰκόνων,

Παῦλος.

» Ὡ φλόξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μαρτῖνος ξίφει τελειοῦται.

» Τμηθεὶς Μαρτῖνος ἐκτέμνει κάρην πλάνης,

Μαρτῖνος.

» Καὶ σὺν κεφαλῇ τῶν ὄλων Χριστῷ μένει.

Ὁ ὁτός ὁ Ἅγιος ἦτον ἐκ προγόνων Χριστιανός, βλέπων δὲ τοὺς εἰδωλολάτρας προσφέροντας θυσίας, ὄχι μόνον εἰς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἐρπετὰ καὶ βδελυρὰ ζώωφι, ἤναψεν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ζήλου, καὶ ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες ἐώρταζον εἰς τὰ ἄψυχα εἰδώλα, ὤρμησε καὶ κατεκρήμνισε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς ἐν αὐτῷ θυσίας κατεπάτησε, τὸν δὲ ἑαυτὸν τοῦ ὠνόμασε Χριστιανόν. Παρευθὺς λοιπὸν συνελήφθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, οἱ τινες πρῶτον μὲν ἔδειραν τὸν Ἅγιον μὲ χονδρὰς βάρβδους, καὶ συντρίψαντες διὰ λίθων τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας του, ἔσυραν αὐτὸν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς· εἶτα δέσαντες αὐτὸν, παρέδωκαν εἰς τὸν Ἄρχοντα, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου δεινῶς βασανισθεὶς, τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθη, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἁγίων πρεσβείαις Χριστῷ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΗ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

» Ἐἴσελθε κέρδος ἐκ ταλάντων προσφέρων

Κύριλλος.

» Εἰς τὴν χαρὰν, Κύριλλε, τοῦ σοῦ Κυρίου.

» Ὅγδοάτῃ δεκάτῃ θάνατος μέλας εἶλε Κύριλλον.

Ὁ ὁτός ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Κύριλλος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐν ἔτει τμ'. ὦν δὲ υἱὸς εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων γονέων, ἀνετρέφη παρ' αὐτῶν καὶ ἐπαιδεύθη μὲ εὐσεβῆ καὶ ὀρθὰ δόγματα. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ τότε Ἱεροσολύμων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὁ μακάριος οὗτος Κύριλλος ἀνέβη εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπερμαχῶν αὐτῷ διὰ τὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων δόγματα. Τότε ἤκμασε καὶ ὁ Ἀρειανὸς Ἀκάκιος, ὁ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Καισαρείας ἔχων τὸν θρόνον, ὁ ὁποῖος ἀν καὶ ἀπεκηρύχθη καὶ καθηρέθη ὑπὸ τῆς ἐν Σαρδικῇ γενομένης τοπικῆς Συνόδου, διότι δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Υἱὸν ὁμοούσιον μὲ τὸν Πατέρα, δὲν ὑπέκυψεν ὁμως εἰς τὴν συνοδικὴν ταύτην καθαίρεσιν, ἀλλὰ τυραννικῶς ἐκράτει τὸν θρόνον τῆς Καισαρείας, ἄτε γνώριμος ὦν καὶ φίλος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίου, τοῦ φρονούντος ἐκ κουφότητος τὰ τοῦ Ἀρείου δόγματα· ἔθεν αὐτὸς λαβῶν ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Βασιλέως, κατεβίβασεν ἐκ τοῦ θρόνου τὸν μακάριον τοῦτον Κύριλλον, καὶ ἐξώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὁ δὲ θεσπέσιος Κύριλλος πορευθεὶς εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, συνανεστρέφετο μετὰ τοῦ ἐκεῖ θαυμαστοῦ Σιλβανοῦ. Συγκροτηθείσης δὲ Συνόδου ἐν Σελευκίᾳ, καὶ ἀποτελοῦντος μέρος αὐτῆς τοῦ Ἁγίου τούτου Κυρίλλου, ὁ ῥηθεὶς κακόδοξος Ἀκάκιος ἀπεσιώρτησεν ἀπὸ τῆς Συνόδου, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου διαβάλλων τὸν Θεῖον Κύριλλον, ἐξῆψε τὴν ὀργὴν τοῦ Βασιλέως κατὰ τοῦ Ἁγίου, καταδικασθέντος εἰς ἐξορίαν. Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ Κωνσταντίος, ἔλαβε τὴν Βασιλείαν ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐν ἔτει τξά. ὁ ὁποῖος θέλων νὰ προσελκύσῃ τὴν εὐ-

νοσαν καὶ ἀγάπην τῶν Ἐπισκόπων ἐκείνων, οὓς εἶχεν ἐξορίσῃ ὁ Κωνστάντιος, διέταξε νὰ ἐπανέλθωσιν ὅλοι οἱ ἐξόριστοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των· ὅθεν μετὰ τῶν ἄλλων ἀπέλαβε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων καὶ οὗτος ὁ Ἅγιος. Καλῶς λοιπὸν καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ποιμνιον, καὶ καταλιπὼν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὡς μνημόσυνον τῆς αὐτοῦ σοφίας, τὰς φερομένας Κατηχήσεις τοῦ ὁμοῦ μὲ ἄλλους λόγους, καὶ ζήσας ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ μὲ τέλος μακάριον. Ἦτο δὲ κατὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος, μέτριος μὲν κατὰ τὸ μέγεθος, ὠχρὸς, ἔχων μαλλία πολλὰ εἰς τὴν κεφαλὴν, ῥίνα δὲ ὀλίγον μικρὰν· εἶχε τὸ πρόσωπον τετράγωνον, τὰς δὲ ὀφρὺς εἶχεν εὐθείας καὶ ἴσας, καὶ τὸ γένειον λευκόν, δασύ καὶ εἰς δύο κεχωρισμένον, τὸ δὲ ἦθος του ὠμοίαζε μὲ ἦθος ἀγροίκου χωρικοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη Τροφίμου καὶ Εὐκαρπίωνος τῶν ἐν Νικομηδείᾳ Μαρτύρων.

✱ »Τροφὴν ἄληκτον καρπὸν εὖρον καμίνου,
»Εὐκαρπίων, Τρόφιμος οἱ ἀθληφόροι.

Τρόφιμος.
Εὐκαρπίων.

Οταν ἤναπτεν ἐν Νικομηδείᾳ ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιή. τότε οἱ Χριστιανοὶ ἐκρατοῦντο καὶ ἐρρίπτοντο ἐν ταῖς φυλακαῖς, εἶτα δὲ ἀνακρινόμενοι μὲ πολλὰς ἐξετάσεις καὶ τιμωρίας, ὅσοι ἔμενον μέχρι τέλους εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ, ἐθανατόνοντο. Κατ' ἐκείνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἤκμασαν καὶ οὗτοι οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὁ Τρόφιμος καὶ ὁ Εὐκαρπίων, οἱ ὅποιοι ὄντες πρότερον δυνατοὶ, τολμηροὶ καὶ συνηριθμημένοι εἰς τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα, ἦσαν καὶ διώκται καὶ ἄκροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Χριστιανῶν, συλλαμβάνοντες τοὺς Χριστιανούς καὶ φυλακίζοντες αὐτούς, διότι ἐπέτυχον νὰ λάβωσι παρὰ τῶν Τυράννων πᾶσαν ἐξουσίαν κατ' ἐκείνων, καὶ κατ' ἀρέσκειαν ἄλλους μὲν ἐτιμῶρουν, ἄλλους δὲ περιποιούντο. Οὗτοι λοιπὸν πορευόμενοι ποτε ὅπως συλλάβωσι τινὰς Χριστιανούς, εἶδον πυρίνην νεφέλην, ἣ τις ἐφαίνετο ὡς μεγάλη τις πυρκαϊά, ἣ ὁποία κατήρχετο ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ κατ' αὐτῶν, ἤκουσαν δὲ καὶ μίαν φωνὴν λέγουσαν εἰς αὐτούς· «Διατί »σεῖς σπουδάετε νὰ φοβερίζητε τοὺς δούλους μου; μὴ πλανᾶσθε, διότι οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ »τοὺς πιστεύοντας εἰς ἐμὲ, μᾶλλον δὲ σεῖς προσκολληθῆτε εἰς τοὺς δούλους μου, καὶ θέλετε κερ»δίσει τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.» Ταύτην τὴν φωνὴν ὡς ἤκουσαν οὗτοι, οἱ πρότερον ὄντες θρασεῖς καὶ ὠμοί, καὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὑπερηφανευόμενοι, εὐθύς ἔπεσον χαμαί, μὴ δυνάμενοι οὔτε νὰ ὑψώσωσι τὰ ὄμματα ὅπως ἴδωσιν, οὔτε νὰ ὑποφέρωσι τὴν βροντώδη ἐκείνην καὶ οὐράνιον φωνὴν· κείμενοι δὲ κατὰ γῆς, τοῦτο καὶ μόνον ἔλεγον, ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς ὃς τις ἐφάνη εἰς ἡμᾶς σήμερον, καὶ μακάριοι θέλομεν γίνῃ καὶ ἡμεῖς, ἐὰν κατασταθῶμεν δοῦλοί του.

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἔλεγον ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ, ἐσχίσθη εἰς δύο ἡ πύρινος ἐκείνη νεφέλη, καὶ ἐστάθη ἑκατέρωθεν αὐτῶν, καὶ πάλιν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αὐτῆς νεφέλης ἄλλη φωνὴ λέγουσα· «Ἐ»γέρθητε, καὶ ἐπειδὴ μετανοεῖτε διὰ τὴν πλάνην σας, ἰδοὺ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σας.» Ἐγερθέντες δὲ, εἶδον λευκοφόρον καὶ ὠραῖον ἄνδρα καθήμενον ἐν μέσῳ τῆς νεφέλης, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου παρίστατο πλῆθος πολὺ· ὅθεν κατακλαγόντες ἐκ τοῦ θεάματος τούτου, δέξαι, Κύριε, καὶ ἡμᾶς, ὡς ἐξ ἐνός στόματος ἀνεβόησαν, διότι τὰ σφάλματά μας εἶναι πολλὰ καὶ ἀμέτρητα, ἐπειδὴ κατεφρονήσαμεν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ τοὺς εἰς σὲ πιστεύοντας Χριστιανούς ἠτιμάσαμεν. Ταῦτα τῶν στρατιωτῶν εἰπόντων, εὐθύς πάλιν τὸ ρηθὲν νέφος ἔγινεν ἐν, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Οὗτοι δὲ κλαύσαντες διὰ τὴν προτέραν πλάνην των καὶ ἀσπλαγχνίαν, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσαντες, ἐπανῆλθον, καὶ ὅσους Χριστιανούς εὕρισκον φυλακωμένους, ἀπορρίψαντες ἀπὸ τῶν καρδιῶν των πάντα φόβον καὶ δειλίαν, ἠσπάζοντο αὐτούς καὶ τοὺς προσεκύουν ὡς ἀδελφούς· ἀπολύοντες δὲ αὐτούς ἐκ τῶν δεσμῶν, τοὺς ἔλεγον νὰ ἀπέρχωνται εἰς τὰ ἴδια.

Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἄρχων καὶ μεγάλως ὀργισθεὶς κατ' αὐτῶν, διέταξε νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιόν του οἱ Ἅγιοι· ὅταν δὲ παρεστάθησαν, ἠρώτησεν αὐτούς, ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς των. Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνοι διηγῆθησαν λεπτομερῶς ὅλην τὴν ὁπτασίαν ἣν εἶδον, διέταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτούς εἰς ξύλον, καὶ νὰ ξεσχίζωσι μὲ χειράγρας τὰ σώματά των, καὶ

Ἐπειτα διέταξε νὰ ἐρίθῃσι τὰς πληγὰς των μὲ τρίχυνα ὑφάσματα· οἱ δὲ Ἅγιοι ἀνδρείως τὰς βασάνους ταύτας ὑπομένοντες, προσήχοντο χαίροντες καὶ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ. Ὁ δὲ Ἄρχων, βλέπων αὐτοὺς χαίροντας, ὠργίσθη σφόδρα, καὶ προστάσσει νὰ ἀναφθῇ κάμινος ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως Νικομηδείας, καὶ ἐν αὐτῇ νὰ βιβθῶσιν οἱ Ἅγιοι· τούτου γενομένου, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των αἱ μακάριοι εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς τοῦ Μαρτυρίου ἀμάραντους στεφάνους.

Οἱ Ἅγιοι μύριοι Μάρτυρες (ἦτοι δέκα χιλιάδες) ζῆφι τελειοῦνται.

- » Τμηθέντες ἄνδρες μύριοι τοὺς ἀσχέναι,
- » Ἀπῆλθον ἐνθα μυριόμματοι Νέες.

Μάρτυρες
μύριοι

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 10'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ συζύγων Χρυσάνθου καὶ Δαρείας.

- » Κἂν ἐκπνέωσι ζῶντες εἰσδύντες βόθρῳ,
- » Ζῶσι Χρυσάνθος ἐν Ἡώλῳ καὶ Δαρεία.
- » Χῶσαν συζυγίην δεκάτῃ ἐνάτῃ ὁμόλεκτρον.

Χρυσάνθος.
Δαρεία.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βισιλέως Νουμεριανοῦ ἐν ἔτει σδ'. καὶ ὁ μὲν Χρυσάνθος ἦτον υἱὸς Συγκλητικοῦ τινος ἀρχόντος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὀνόματι Πολέμωνος, ἡ δὲ Δαρεία κατήγετο ἐξ Ἀθηνῶν. Κατηχηθεὶς ὁ Χρυσάνθος τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν ὑπὸ τινος Ἐπισκόπου, ὃς τις ἦτο κεκρυμμένος ἐντὸς σπηλαίου, καὶ βαπτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν, τοῦθ' ἔπερ μαθῶν ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου, ἐκλείσεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ, καὶ τὸν ἐτιμῶρει μὲ πολυήμερον πείναν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔμειναν ἀσάλευτος εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, τοῦτου ἕνεκα ὁ πατὴρ του ἔστειλε καὶ ἔφερεν ἐξ Ἀθηνῶν ὠραίαν νεάνιδα, Δαρείαν ὀνόματι, ἡ τις ἦτο φιλόσοφος, καὶ ἠνάγκαζεν τὸν υἱὸν του Χρυσάνθου νὰ λάβῃ αὐτὴν εἰς γάμον μὲ σκοπὸν νὰ μεταβληθῇ, διὰ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἀπὸ τῆς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ Ἅγιος βλέπων αὐτὴν, τὴν μετεχειρίσθη ὡς ἀδελφὴν καὶ ὅχι ὡς γυναῖκα, συμφωνησάντων ἀμφοτέρων νὰ μένωσι παρθένοι ἕως θανάτου· ὅθεν ἀντι νὰ πείσῃ ἡ Δαρεία τὸν Χρυσάνθου, ἐπεισεν ὁ Χρυσάνθος τὴν Δαρείαν διὰ τῶν διδασκαλιῶν του, καὶ ἀρνηθεὶσα αὐτὴ τὴν πατρικὴν ἀσέβειαν, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐδέχθη τὸ Ἅγιον Βάπτισμα.

Ἐδίδασκον λοιπὸν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν λαὸν σωφροσύνην καὶ καθαρότητα. Οἱ δὲ Ἕλληνας μαθόντες, ὅτι οἱ Ἅγιοι πείθουσι τὰς γυναῖκας νὰ ἀφίνωσι τοὺς συζύγους των καὶ νὰ νυμφεύωνται τὸν Χριστὸν, ὠργίσθησαν καὶ διέβαλον τοὺς Ἅγίους εἰς τὸν ἑπαρχὸν Κελλερῖνον, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τριβούνου Κλαυδίου· ὁ δὲ Κλαύδιος ἐκβαλὼν τοὺς Ἅγίους ἐξω τῆς πόλεως, ἐτιμῶρην αὐτοὺς μὲ διαφόρους βασάνους, καὶ ἰδὼν ὅτι ἔμειναν ἀβλαβεῖς, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ὅθεν τούτους βεβανίσας ὁ Κελλερῖνος ὡς πιστεύσαντας, ἐθανάτωσεν αὐτοὺς, καθὼς ρηθῆσεται κατωτέρω· τὸν δὲ Ἅγιον Χρυσάνθου καὶ Δαρείαν, διέταξε καὶ τοὺς ἔρρηψαν ἐντὸς λάκκου βορβορώδους, καὶ ἐν αὐτῶ χλωσθέντες καὶ καταπατηθέντες ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κλαυδίου τοῦ Τριβούνου, τοῦ τιμωρήσαντος τὸν Ἅγιον Χρυσάνθου καὶ Δαρείαν.

- » Φυγὼν θάλασσαν Κλαύδιος τὴν τῆς πλάνης,
- » Ἐνδον θαλάσσης βάλλεται παρὰ πλάνων.

Κλαύδιος.

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Ἰλαρία, ἡ σύζυγος Κλαυδίου τοῦ Τριβούνου, ζῆφι τελειοῦται.

- » Ἰλαρία τμηθεῖσα τὴν κάραν ζῆφι,
- » Θεοῦ πρόσωπον ἰλαρώτατον βλέπει.

Ἰλαρία

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μαῦρος καὶ Ἰάσων, οἱ υἱοὶ Κλαυδίου καὶ Ἰλαρίας, ἕξει τελειοῦνται.

» Ἐν ἀδελφῷ τέμνεται Μαῦρῳ χάρις,
» Ἀδελφά τούτῳ συμφρονήσας Ἰάσων.

Μαῦρος.
Ἰάσων.

Ο Ἅγιος οὗτος Κλαύδιος ἦτο Τριβούνος κατὰ τὸ ἀξίωμα, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, καὶ παρέλαθε παρὰ τοῦ ἐπιάρχου Κελλερίνου τὸν Ἅγιον Χρῦσανθον καὶ Δαρσίαν ἵνα τιμωρήσῃ αὐτούς, βλέπων δὲ ὅτι οὐδεμία ἀφ' ἐνὸς βάσανος ἔσχυε νὰ βλάβῃ τοὺς Ἅγίους οὐδὲ ἐφαίνετο ἔχνος πληγῆς εἰς τὰ σώματά των, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ Ἅγιος Χρῦσανθος καίτοι δερόμενος με ἀκανθώδη βραβδία οὕτως ὥστε οἱ δήμιοι ἠδυνάτησαν δέροντες, αὐτὸς ὁμως τοσοῦτον ἔχαιρεν ὥστε ἐπασχεν ἄλλος, ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου θαυμασίῳ ὡς φρόνιμος, ὅτι διὰ Θείας δυνάμεως τοῦτο ἐγένετο· ὁθεν προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου καὶ παρυσθὺς ἐβαπτίσθη αὐτὸς τε καὶ ἡ γυνὴ του Ἰλαρία, καὶ οἱ δύο υἱοὶ του Μαῦρος καὶ Ἰάσων, καὶ ὅσοι οἱ δούλοι καὶ φίλοι του, ὡς καὶ οἱ ὑποτασσόμενοι αὐτῷ στρατιῶται μεθ' ὅλων τῶν φίλων των. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Νουμμεριανός, διέταξε νὰ δεθῇ λίθος εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου καὶ νὰ ριφθῇ ἐν τῇ θαλάσῃ, ὅλοι δὲ οἱ στρατιῶται νὰ βρσανισθῶσι καὶ οἱ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν νὰ ἀποκεφαλίζωνται ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ οὕτως ἔλαβον ὁ τε Ἅγιος Κλαύδιος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ στρατιῶται τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως· οἱ δὲ υἱοὶ του αὐτόκλητοι προσήλθον εἰς τὸ Μαρτύριον, καὶ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν ἐνώπιον τοῦ Τυράννου, ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτύριου. Πλησίον δὲ τοῦ τόπου, ὅπου ἐθανατώθησαν οἱ Ἅγιοι, ἦτον ἐν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον καθάρισαντες οἱ ἐκεῖ εὐρεθέντες Χριστιανοὶ, ἐνεταφίασαν ἐν αὐτῷ τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων. Ἡ δὲ Ἁγία Ἰλαρία λαβοῦσα τὰ Λείψανα τῶν υἱῶν της, ἐνεταφίασεν αὐτὰ ἐν ἰδιαιτέρῳ τόπῳ, καὶ συνεχῶς ἐπεσκέπτετο τοὺς τάφους αὐτῶν· διὸ συλληφθεῖσα καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ συρμένη βιαίως ὡς Χριστιανή, παρεκάλεσε τοὺς σύροντας αὐτὴν στρατιῶτας νὰ τὴν ἀφήσωσιν ὀλίγον, καὶ ἀφεθείσα ὕψωσε τὰς χεῖρας εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ προσευχήθη, προσευχαμένη δὲ παρέδωκε τὴν ψυχὴν της εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τοῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες οἱ δήμιοι, ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐφυγον ἐκείθεν· δύο δὲ ὑπερέτριαι τῆς Ἁγίας μαθοῦσαι τὸν θάνατον τῆς κυρίας των καὶ πορευθεῖσαι ἐπὶ τόπου ἔλαβον τὸ Λείψانون αὐτῆς, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ πλησίον εἰς τοὺς τάφους τῶν δύο υἱῶν της.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παγγάριος ἕξει τελειοῦνται.

» Ὁ Παγγάριος πᾶσαν ἦν πλουτῶν χάρις,
» Ὀν πρὸς τιμὴν ἤλειψεν ἡ Θεοῦ χάρις.

Παγγάριος.

Οταν οἱ Βασιλεῖς Διοκλητιανὸς καὶ Μιξημιανὸς ἐβασίλευον, ἐκ τοῦ διωκισμοῦ τοῦ ὀγδοηκοστοῦ ἔκτου ἔτους μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πέμπτου, ἦτοι ἐν διαστήματι ἑτῶν ὀλοκλήρων δεκαεννέα, τότε καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην ἦτο διεσπαρμένη ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων, καὶ πᾶς Χριστιανός, ὁμολογῶν τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον ἐστερεῖτό τῆς περιουσίας καὶ τῶν κτημάτων του, ἀλλ' ἔχανε πρὸς τούτοις καὶ τὴν ἰδίαν ζωὴν του, ἀφ' οὗ πρότερον ἐδοκίμαζε πολλὰς καὶ διαφόρους βασάνους. Κατ' ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν καιρὸν ἔζη καὶ ὁ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς οὗτος Παγγάριος, ὁ ὁποῖος κατήγετο μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Οὐσάνων, ἐκ τῆς πόλεως τῆς καλουμένης Βιλλαπάτης (1), ἦτο δὲ υἱὸς γονέων Χριστιανῶν, ἀνὴρ ὑψηλὸς καὶ ὠραῖος. Πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν Ῥώμην, ἐφιλιώθη μετὰ τὸν Διοκλητιανόν, καὶ ἐγένετο πρῶτος τῶν ἀρχόντων τῆς Συγκλήτου, καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς δὲ ταύτης ἀγάπης ἦν πρὸς ἀλλήλους ἐτρέφον, ἠρνήθη φεῖ ὁ Παγγάριος τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, καὶ ἐγένετο ὁμοφρων τῷ Βασιλεῖ, ὁ δὲ Βασιλεὺς διώρισε νὰ λαμβάνῃ ὁ Παγγάριος ἐτησίως διάφορα σιτηρέσια παρὰ τῆς Βασιλείας, ἀλλὰ μὲν με ἐγγραφον διατύπωσιν, ἀλλὰ δὲ καὶ με Βασιλικὴν προσταγὴν, ἵνα διὰ τούτων ἔχη πᾶσαν ἀπόλαυσιν καὶ ἀνάπαυσιν. Ταύτην τὴν πιερὰν εἶδον μαθοῦσα ἡ μακαρία μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ

(1) Ἡ Βιλλαπάτη ἴσως εἶναι ἡ Βίλλα, ἡ ἐν Γερμανίᾳ εὕρισκομένη, ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ γράφεται Βιλλαπάτη.

Παγχαρίου, ἔγραψαν εἰς αὐτὸν ἐπιστολὴν, καὶ συνεβούλευον αὐτὸν πρῶτον μὲν νὰ ἐνθυμηθῆ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ἔπειτα τὴν φοβερὰν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅς τις ἐγνώρισε τὸν Χριστὸν καὶ παρῆρσία τὸν ὠμολόγησεν ἔμπροσθεν Βασιλέων καὶ Ἀρχόντων, αὐτὸς μέλλει ἀντιστρόφως νὰ ὁμολογηθῆ παρὰ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἐπαγγελίαν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, καθὼς αὐτὸς ἤξεύρει ταῦτα λίαν καλῶς· ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ὅσοι ἠθέτησαν καὶ ἠρνήθησαν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ πολλὴν καταδίκην μέλλουσι νὰ λάβωσιν ἐν τῇ φοβερᾷ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, καθὼς καὶ τοῦτο λίαν καλῶς τὸ ἤξεύρει· «Ὅς τις, γὰρ ἔφησιν, ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς, ὅς τις δ' ἀρνήσεται με ἔμπροσθεν τῶ ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι καὶ ἐγὼ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς.» (Ματ. ι. 33.) Πρὸς τοῦτους ἔγραψεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸ ἄλλο ῥητὸν τοῦ Κυρίου τὸ λέγον· «Τί ὠφελήσῃ ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδίσῃ, καὶ ἠζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; ἢ τί δώσῃ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» (Μαρκ. ἡ. 36.)

Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν ὁ Παγχαρίος καὶ ἀναγνώσας, ἤλθεν εἰς συναίσθησιν τοῦ κακοῦ ὅπερ ἔπαθε, καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῆ καὶ νὰ δδύρηται ῥιπτόμενος δὲ κατὰ γῆς, ἐλέησόν με, Κύριε Παντοκράτωρ, ἔλεγε, ἐλέησόν με, καὶ μὴ με κατασιχύνῃς τὸν δούλόν σου ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εὐσπλαγχνίσθητί με διὰ τὸ ἔλεός σου. Βλέποντες δὲ τινες αὐλικοὶ αὐτὸν οὕτω πικρῶς κλαίοντα, καὶ τοιοῦτους λόγους ἐκφέροντα, ἐφανέρωσαν τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα. Ὅθεν παραστάντος αὐτῷ τοῦ Παγχαρίου, λέγε μοι, προσφιλέστατε Παγχαρίε, τῷ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, λέγε μοι, μήπως εἶσαι Ναζωραῖος; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ναὶ Ναζωραῖος εἶμαι, Βασιλεῦ, καὶ Χριστιανός. Ὁ Βασιλεὺς τῷ λέγει, ἀρνήθητι, Παγχαρίε, τὸ ὄνομα αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην μου, διότι ἄς ᾔναι γνωστὸν σοι, ὅτι δὲν θέλω ἀποφασίσει νὰ λάβῃς σύντομον καὶ ταχὺν θάνατον, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀναλύσω πρότερον μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους βασάνους· ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲν, ὦ Βασιλεῦ, καὶ διότι μόνον ἔγινα ἕως τῶρα ὁμόφρων σου φοβοῦμαι καὶ φρίττω, μὴ πέσῃ πῦρ οὐρανόθεν καὶ με κατακαύσῃ, εἰς τὸ ἐξῆς δὲ μὴ γένοιτό ποτε νὰ ἀρνηθῶ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, εἴτε σήμερον, εἴτε μετὰ πολυετίαν διὰ πολλῶν τιμωριῶν ἀναλώσεως, ὡς λέγεις, τὸ σῶμά μου.

Τότε προστάσσει ὁ Τύραννος νὰ ἐκδύσῃ τὸν Ἅγιον καὶ νὰ τὸν δέρῃσι μὲ βούνευρα, καλίσας δὲ τὴν Σύγκλητον ὅλην τῶν Ἀρχόντων, λέγει πρὸς αὐτούς· Ἐμάθατε ὅτι Παγχαρίος, ὁ Σακελλάριος καὶ Σκρινιάριος τῆς Βασιλείας, ἔπεσεν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Γαλιλαίων; εἰπατέ μοι λοιπὸν τί νὰ πράξω εἰς αὐτόν; Οἱ Ἀρχόντες ἀπεκρίθησαν· Πρόσταξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ γυμνωθῆ ὁ Παγχαρίος ἐν μέσῳ τοῦ θεάτρου, καὶ ἐκεῖ νὰ δέρηται, εἴτα δὲ ἀπόστειλον αὐτόν εἰς τὴν Νικομήδειαν, πρὸς τὸν ἐκεῖ Ἀρχοντα, ἵνα ἐκεῖνος τιμωρήσῃ αὐτόν, καὶ μὴ γίνωμεν ἡμεῖς κοινῶν τοῦ αἵματός σου, ἀφ' οὗ ἦτο τοσοῦτον ἀγαπητός σοι. Ἦρσεν ἡ βουλή αὕτη εἰς τὸν Βασιλέα, ἐπειδὴ ἠγάπα αὐτόν καθ' ὑπερβολὴν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ· ὅθεν πρᾶσθησαντες τὸν Ἅγιον εἰς τὸ θέατρον, ἔδειραν αὐτόν δυνατὰ. Τότε ὁ Βασιλεὺς παριδώσας τὸν Μάρτυρα εἰς τοὺς στρατιώτας, ἐστειλεν ἔγγραφον ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀρχοντα τῆς Νικομηδείας, διὰ τῆς ὁποίας τὸν διέτατε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ἅγιον μὲ πολυεῖδη θάνατον.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐφθασεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Νικομήδειαν, καὶ παρεατάθη εἰς τὸν Ἀρχοντα, ἠναγκάζετο παρ' ἐκείνου νὰ ἀποκριθῆ, ὅθεν ἀπεκρίθη ταῦτα· Ἴδού, ἐκ τῆς Βασιλικῆς προσταγῆς ἐπληροφορήθης, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός, ποίησον λοιπὸν ἐπιμελῶς καὶ ἄνευ συστολῆς ὅ,τι φαίνεται σοι εὐλογον. Ὁ Ἀρχων εἶπε, πῶς λέγεται τὸ ὄνομά σου; καὶ ὁ Μάρτυς, Παγχαρίος μὲν εἶναι τὸ ὄνομά μου, Χριστιανός δὲν εἶμαι ἐκ προγόνων, καὶ ἐπειδὴ ἐνικήθη ὑπὸ τῆς ἀπάτης τοῦ Βασιλέως, καὶ ἔγινα ὁμόφρων αὐτοῦ, κακῶς καὶ ἀνοήτως τοῦτο διαπράξας, διὰ τοῦτο τῶρα σὺν Θεῷ διορθωθείς ὑπὸ τῆς μητρὸς μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, προσέτρεξα εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεόν μου· ὅθεν σπεύδω νὰ ἀποθάνω διὰ τὸ ὄνομά μου, ἵνα μὲ τὴν καλὴν ὁμολογίαν ταύτην καὶ τὸν θάνατόν μου ἐξαλειψῶ τὴν ἀρνησιν, τὴν ὁποίαν κακῶς ἐποίησα.

Ὁ Ἀρχων εἶπεν, ἄφες αὐτὰ καὶ ἐκτέλεσον τὴν προσταγὴν τοῦ Βασιλέως, μὴ θελήσης δὲ νὰ ἀπολέσῃς τὸ μνημόσυνόν σου ἀπὸ τῆς γῆς σου, ὅς τις εἶσαι τοσοῦτον εὐμορφος καὶ ὠραῖοτατος ἄνθρωπος· ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἡ ἀπόλεια αὕτη, περὶ ἧς λέγεις, εἶναι μὲν προσωρινή,

προξενει ὁμως ζωὴν αἰώνιον εἰς ἐκείνους, ὅσοι διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ τὴν ὑπομείνωσι. Τέλος πάντων, βλέπων ὁ Ἄρχων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ Μάρτυρος, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν· προσευχηθεὶς δὲ ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς, ἀπεκεφαλίσθη ἐν Νικομηδείᾳ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ αἰδίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Διόδωρος ὁ Πρεσβύτερος, καὶ Μαρριανὸς ὁ Διάκονος, σπηλαιῶ ἐγκλεισθέντες, τελειοῦνται.

» Ὡς θῆμα τὸ σπῆλαιον, ἔνδον γὰρ φέρεται.

Θεόδωρος.

» Θύτην τε Χριστοῦ, καὶ σὺν αὐτῷ λευτήν.

Μαρριανός.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δημήτριος ὁ Τορναῶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφ' ἧς ἔφει τελειοῦται.

* Δημήτριος δούς τὴν κεφαλὴν λαμβάνει

* Δημήτριος.

» Στέφη ἄπειρα χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Κ'. Μνήμη τῶν Ὁσίων Ἀββάδων, ἧτοι Πατέρων, τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων, τῶν λεγομένων Μαύρων.

* Διπλοῦς στεφάνους χειρὸς ἐκ τοῦ Κυρίου,

» Πόνων χάριν δέχεσθε καὶ τῶν αἱμάτων.

» Εἰκάδι Ἀββάδες ἐκ χθονὸς Οὐρανὸν ἤλυθον εὐρύν.

* Οὗτοι οἱ Ὁσίοι Ἀββάδες συναθροισθέντες ἐκ διαφορῶν τόπων, ἠσύχαζον ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τοῦ Ἁγίου Σάββα, ὑπηρετοῦντες τὸν Θεὸν μὲ ἐνάρετον πολιτείαν, καὶ μὲ πολλὴν καουχίαν καὶ ἀσκησιν. Ἄλλ' ὁ φθονερός καὶ μισόκαλος Διάβολος, ὁ πάντοτε φθονῶν τοὺς ἐναρέτους, ἐκίνησε κατὰ τῶν Ὁσίων τούτων τοὺς ἀθέους Αἰθίοπας, τοὺς καλουμένους Μαύρους, οἱ ὅποιοι ἐλπίζοντες νὰ εὕρωσι χρήματα καὶ πλοῦτον, ὑπήγον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Σάββα· ἐπειδὴ δὲ ἐρευνησαντες δὲν εὕρον χρήματα, καθὼς ἠλπίζον, ἔχυσαν τὴν ὀργὴν τῶν οἱ αἰμοδόροι κατὰ τῶν ἐκείσε Ἀγίων Πατέρων, καὶ ἄλλους μὲν ἐξ αὐτῶν ἀπεκεφάλισαν, ἄλλους δὲ κατέκοψαν εἰς λεπτά, ἄλλους ἔσχισαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἄλλους κεντήσαντες διὰ τοῦ ξίφους, ἔχυσαν τὰ αἵματα αὐτῶν εἰς τὴν γῆν. Οἱ δὲ Ὁσίοι εὐχαριστοῦντες, παρέδωκαν τὰς ψυχὰς τῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἀπέλαβον τὴν αἰώνιον καὶ μακαρίαν ζωὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπέμειναν, καὶ τοὺς προτέρους ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰς ὑστερινὰς βασάνους τοῦ Μαρτυρίου (2).

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Περί τῶν Ἀββάδων τούτων τῶν φονευθέντων γράφει ὁ Δοσίθεος σελ. 535. τῆς Δωδεκαβίβλου, ὅτι ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες. Ἀφ' οὗ δὲ οὗτοι ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἀφέθησαν τὰ σώματά των ἄταφ ἐνθεν κάκεισε ἐβριμμένα, τὰ ὅποια βλέπων ὁ Ἀββᾶς Νικομήτης, ἐνεβριμῆσατο καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, καὶ εἶπε τὸ τοῦ Ἡσαίου ἐκεῖνο· Ἄνδρες δίκαιοι αἰροῦνται, καὶ οὐδεὶς κατανοεῖ ἀπὸ γὰρ προσώπου ἀδικίας ἦρται ὁ δίκαιος, ἔσται ἐν εἰρήνῃ ἢ ταφῇ αὐτοῦ, ἦρται ἐκ μέσου.» (Ἡσ. ν.) καὶ πάλιν ἐβόησε τὰ τοῦ Σολομῶντος· «Οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ» καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες,

» μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτοῖς, καὶ εὕρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ.» (Σοφ. γ' 3.) Ἦλθε δὲ καὶ ὁ τότε Ἱεροσολύμων Μόδεστος, καὶ αὐτὸς ἀγιώτατος ὢν Ἀββᾶς, καὶ ὡς εἶδεν ἔρημα τὰ κελλία ὄλκ, δὲν ἐδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα· ἔδραμε δὲ καὶ κατησπάζετο τὰ ἱερώτατα Λείψανα τῶν Ὁσίων Πατέρων.

Γράφει δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ὁ Ὁσίος Ἀντίοχος ὁ Παλαστινὸς πρὸς Εὐστάθιον Ἡγουμένον Μονῆς τῆς Ἀταλικῆς, ἢ δὲ βίβλος αὐτοῦ οὕτως ἐπιγράφεται· «Πανδέκτη βίβλος, ἔχουσα κεφάλαια διάφορα ἑκατὸν τριᾶκοντα, τοῦ Μοναχοῦ Ἀντιόχου τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα.» ταύτης γὰρ εἶχε τότε αὐτὸς τὴν ἐπιστολίαν. (Λαύρας δὲ ὀνομάζουσιν οἱ ἡμέτεροι τὰ μεγάλα καὶ πολυάνθρωπα Μοναστήρια μεταφορικῶς ἀ-

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα Μνήμη τῶν ἐν Ἀμινῶν Ἁγίων ἐπτὰ Μαρτύρων γυναικῶν, Ἀλεξανδρίας, Κλαυδίας, Εὐφρασίας, Ματρῶνης, Ἰουλιανῆς, Εὐφημίας καὶ Θεοδώρας (1).

» Δηλοὶ γυναικῶν τῶν πεπυρπολημένων

» Ἀριθμὸς ἐπτὰ παρθένος τῶν παρθένων (2).

Ἀλεξάνδρῃ· Κλαυδίᾳ·
Εὐφρασίᾳ· Ματρῶνᾳ·
Ἰουλιανῇ· Εὐφημίᾳ·
Θεοδώρᾳ.

Αὐταὶ αἱ Ἁγίαι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σϛ'. ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκινήθη διωγμὸς μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὅθεν πᾶσα ἡλικία τῶν ὁμολογούντων τὸν Χριστὸν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐθανάτονετο μὲ διάφορα βασανιστήρια. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ τοιοῦτος πολυώδυνος διωγμὸς ἐγένετο καὶ ἐν τῇ πόλει τῆς Καππαδοκίας Ἀμινῶν, ὁ δὲ ἄρχων αὐτῆς ἐθανάτονε ἀπανθρώπως τοὺς ἐκεῖ Χριστιανούς, τούτου ἕνεκα καὶ αἱ ἐπτὰ Ἁγίαι παρθένοι αὐταὶ παρεστάθησαν ἐμπροσθεν τοῦ ἀρχοντος μὲ παρρησίαν, καὶ τὸν μὲν Χριστὸν ὡμολόγησαν Θεὸν ἀληθινόν, τὸν δὲ ἄρχοντα ὠνόμασαν ἀπάνθρωπον, καὶ θηριώδη, καὶ τῆς ἀληθείας ἐχθρόν. Ὅθεν πρῶτον μὲν ἐξέδυσαν αὐτὰς καὶ ἔδειραν μὲ βιβδία, ἔπειτα δὲ ἀπέκοψαν τοὺς μαστοὺς τῶν μὲ μαχαίρας· μετὰ ταῦτα ἐκρέμασαν αὐτὰς καὶ τὰς ἐξέσχισαν τοσοῦτον, ὥστε ἐφάνησαν τὰ ἐντόσθιά των. Τελευταίον δὲ ῥιφθῆσαι ἐν τῷ ἀναμμένῳ καμίνῳ, παρέδωκαν αἱ μακάριαι τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβον καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικήτας, Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

✱ » Ἐπεὶ τύπου σου δεῖνὰ Νικήτας φέρων,

Νικήτας.

» Νῦν σὸν πρόσωπον, Χριστέ, ἐν Πάλῳ βλέπει.

Ο ἐν Ἀγίοις θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Νικήτας ἤκμασε κατὰ τοὺς καιροὺς τῶν εἰκονομάχων, καὶ ἐχρημάτισεν Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος πόλεως τῆς Βιθυνίας, ἡ ὁποία καὶ Ἀπολλωνία καὶ κοινῶς Ἀπολλωνιάδα ὀνομάζεται, ὑποκειμένη ποτὲ εἰς τὸν Μητροπολίτην Νικομηδείας. Οὗτος λοιπὸν, ὄχι μόνον ἐστάθη πιστὸς καὶ εὐλαβὴς καὶ ὀρθοδόξοτατος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἦτον ἐλεήμων καὶ συμπαθὴς, καὶ πολὺς μὲν εἰς τὴν γνῶσιν καὶ μάθησιν τῶν Γραφῶν, περισσώτερος δὲ εἰς τὸν λόγον καὶ τὴν εὐγλωττίαν. Ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν εἰκονομάχων νὰ μὴ προσκυνῇ τὴν πάνσεπτον εἰκόνα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς παναχράντου αὐτοῦ Μητρὸς, καὶ τῶν ἱερῶν καὶ Θεῶν Ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ μὴ πεισθεὶς, τούτου ἕνεκα ἐξωρίσθη, καὶ πειρασμούς ἀνυποφόρους ἐδοκίμασεν ὁ αἰοίδιμος, ἐκ τῶν ὁποίων χαλεπῶς ἀσθενήσας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὸν τῆς ὁμολογίας ἀκράτητον στεφάνον.

πὸ τῆς Λαύρας, ἦτοι τῆς ἐνδομύχου καύσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ λίαν αὔρας ἔχειν, ἦτοι πολλὰς σπασάς, διὰ τοὺς ἐν αὐτοῖς πολλοὺς ἀνθρώπους· ὁ δὲ Βαρῖνος τὴν Λαύραν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τοῦ λαδὸν ῥέειν δι' αὐτῆς.) Οὗτος, λέγω, γράφει περὶ τῶν Πατέρων τούτων, ὅτι πρὸ δεκτῶ ἡμερῶν τῆς ἀλώσεως τῶν Ἱεροσολύμων ἐπαθὸν τὰ δεῖνὰ Μαρτύρια ὑπὸ τῶν βαρβάρων, κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει 610. δὲν ἤξευρε δὲ πῶς νὰ ὀνομάσῃ τοῦ φονευθέντος ὁ Ἀντίοχος, λέγων ὁ Ἀπορῶ πότερον χρὴ αὐτοὺς ὀνομάσαι, Ἁγγέλους ἢ ἀνθρώπους; ἐξ ἀπαλῶν γὰρ δυνάμεων ἔλαβον τὸν γλυκὺν ζυγὸν τοῦ Κυρίου, καὶ οἱ πλείονες ἦσαν ἡπλήρεις ἡμερῶν, ταπεινοί, πρᾶοι, τίμιοι, ἀμεμπτοί, εὐλαβεῖς, ἀλλότριοι πάσης κακουργίας καὶ μέμψεως, ἐπάσαις τὰς ἀρετὰς κεκοσμημένοι, καὶ θεϊκῶν χαρισμάτων πεπληρωμένοι. Τινὲς δὲ ἐμέτρων ὑπὲρ τὰ

ἑκατὸν ἔτη. δὲν ἐξήρχοντο ἐκ τῆς Λαύρας, οὔτε εἰς τὸ κάστρον (τῶν Ἱεροσολύμων) ἀπήρχοντο. Ὄντως οὐράνιοι ἄνθρωποι, καὶ ἐπίγειοι ἄγγελοι, Ἰσμαηλίται δὲ ἦσαν οἱ αὐτοὺς φονεύσαντες. Ὅταν δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Λαύραν, τινὲς μὲν Μοναχοὶ ἐφυγον, τινὲς δὲ ἔμειναν, ὅσοι δηλαδὴ ἦσαν δυνατώτεροι καὶ νεώτεροι. Ἄλλοι δὲ φαίνονται νὰ ἦναι οὗτοι ἀπὸ τοῦ ἐσραζομένου κατὰ τὴν δεκάτην ἔκτην τοῦ Μαΐου, καὶ ὅρα ἐκεῖ.

(1) Ἐν δὲ ταῖς Μηναιαῖς γράφεται Θεοδοσίας.

(2) Ὁ ἐπτὰ ἀριθμὸς καλεῖται παρθένος ὑπὸ τῶν ἀριθμητικῶν, καθότι αὐτὸς μόνος ἐντὸς τῆς δεκάδος οὔτε γεννᾷ ἄλλον ἀριθμὸν, οὔτε γεννᾶται παρ' ἄλλου. Λέγει οὖν τὸ δίστιχον τοῦτο, ὅτι ὁ ἐπτὰ παρθένος ἀριθμὸς δηλοῖ τὸν ἐπτὰ ἀριθμὸν τῶν ἐπτὰ παρθένων γυναικῶν τούτων, τῶν πεπυρπολημένων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥοδιανὸς ἕξει τελειοῦται.

» Ὁ Ῥοδιανὸς ὡς ἐρυθρόν σαι ῥόδον,
» Χριστὲ, προσήχθη τῇ τομῇ βεβαμμένος.

Ῥοδιανός.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀκύλας ὁ Ἐπαρχὸς ἕξει τελειοῦται.

» Ἄμωμον ἱερεὸν ᾤφθη, Ἀκύλα,
» Τμηθεὶς ἀμώμω Δεσπότη διὰ ξίφους.

Ἀκύλας.

Ὁ Ἅγιος Λολλίων πυγμαῖς βαλλόμενος τελειοῦται.

» Ὁ Λολλίων ἔστηκε τὰς πυγμαῖς φέρον,
» Καὶ μὴ στεναγμὸν μηδὲ μωγῶν ἐκφέρων.

Λολλίων.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐμμανουὴλ ἕξει τελειοῦται.

» ἕξει χεστήτω, κὰν κοτὴν φησὶ μὸς
» Ἐμμανουὴλ πέφυκεν αἱματος μία.

Ἐμμανουὴλ.

Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μύρων ὁ Κρήτης, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ ἀψυγ. ἔτος ἀγχόνῃ τελειοῦται.

* » Μύρον νοπτὸν ὠράθη ἐξ ἀγχόνης,
» Μύρων ἀθλητὰ, δοξα Κρήτης καὶ κλέος (†).

* Μύρων.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησαν ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου Ἐπισκόπου τοῦ Ὁμολογητοῦ.

» Δύπας ἐνεγκῶν σῆς χάριν σιας, Δάγε,
» Βίου σημάδων Ἰακώβος ἠπάγη.

Ἰακώβος.

* » Κρύψαν ὑπὸ χθόνα εἰκάδ' Ἰακώβον κατὰ πρώτην.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας μεταχειρισθεὶς τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, ἐκαθάρισε ἑαυτὸν μὲ τὴν νηστείαν καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν, ὅθεν ἀνεβιβάσθη καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἐπισκοπῆς. Πολλοὺς δὲ διωγμοὺς καὶ ἔξορίας ὑπέμεινεν ὁ μακάριος διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Ἐκδότων, καὶ διότι ἤλεγχε καὶ ἀπιστρέφετο τοὺς εἰκονομάχους· ὅθεν τοὺς τοιοῦτους πειρασμοὺς δοκιμάζων ἀνδρείως, καὶ παλαιῶν μὲ πείναν καὶ δίψαν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν τῆς ὁμολογίας ἀφθαρτον στέφανον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θωμᾶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

» Ζωὴν ὁ Θωμᾶς ἐκλιπῶν μετρουμένην,
» Ζωὴν πρεπόντως εὔρεν οὐ μετρουμένην.

Θωμᾶς.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Θωμᾶς, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του καὶ διὰ τὴν ἀκραν αὐτοῦ σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν, ἐχειροτονήθη Διάκονος τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ Σακελλᾶριος ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ἐν θαύμασι μεγίστου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αἰδίου Βασιλέως Μαυρικίου, ἐν ἔτει φέ. ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ ῥηθεὶς Θεὸς Ἰωάννης καὶ ὁ τοῦ Ἰωάννου διάδοχος Κυριακός, προσχειρίσθη Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ἅγιος οὗτος Θωμᾶς. Διοικήσας λοιπὸν τὸν θρόνον ἔτη τρία καὶ μῆνας χξξ δέ, πολὺ ἠγωνιάθη κατὰ τῶν αἰρέσεων ὁ αἰδύμος, καὶ τὰ ἐρθόδοξα ἑσπερέως δόγματα ὅθεν κελῶς ποιμάντας τὸ ἐμπειτευθὲν εἰς αὐτὸν ποιμνίαν, ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη (2).

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ἔρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρ ρόλογιον.

(2) Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Θωμᾶς ὁ πρῶτος, ὁ Διάκονος Κωνσταντινουπόλεως, καὶ οὐχὶ ὁ δεύτε-

ρος ὁ πατριαρχεύσας ἐν ἔτει 656. ἐπὶ Κωνσταντίνου. Διατείνεται δὲ ὁ Μελέτιος ὅτι ὁ πρῶτος Θωμᾶς ἦτον ἐπὶ Ἡρακλείου καὶ ἐπατριαρχεῦσεν ἐν ἔτει 607.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Φιλήμων καὶ Δομνίνος ξίφει τελειοῦνται.

» Τμηθεὶς, Φιλήμων, Δομνίνον τὸν σὸν φίλον

» Φιλεῖ κεφαλῆς ἐκτομὴν ἀπειργάστω.

Φιλήμων.

Δομνίνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἦσαν ἐκ τῆς μεγαλοδόξου Ῥώμης, κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ περιήρχοντο τὴν Ἰταλίαν καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστόν, πολλοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν καὶ βαπτίζοντας αὐτούς. Ὅθεν διὰ τὴν αἰτίαν ταύτην συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ προσεφέρθησαν εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Ἰταλίας· ἐπειδὴ δὲ οὔτε μὲ κολακείας ἐμαλάχθησαν, οὔτε μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν ἐπίσθησαν, ἀλλὰ τὸν Χριστόν ἐπικαλούμενοι, Θεὸν αὐτὸν ἀνεκήρυττον, τούτου ἕνεκα οἱ εἰδωλολάτραι ἐτάνυσαν αὐτοὺς κατὰ γῆς γυμνοὺς ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἐξεραιν ἀνηλεῶς. Καὶ ἀφ' οὗ ἐφυλάκισαν καὶ ἀπεφυλάκισαν αὐτούς, ἀπέκοψαν ἐπὶ τέλους τὰς ἀγίας αὐτῶν κεφαλὰς, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βήρυλλος, Ἐπίσκοπος Κατάνης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Διπλὰ θανὼν Βήρυλλος εὖρατο στέφη,

» Ὡς κυριεύσας καὶ πικρῶν καὶ δαιμόνων.

Βήρυλλος

Οὗτος ὁ Ἅγιος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀντιοχείας, μαθητὴς ὢν Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου. Μεταβάς εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τοῦ Κορυφαίου, χειροτονήθη παρ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Κατάνης τῆς ἐν Σικελίᾳ· καλῶς δὲ καὶ θεοφιλῶς ποιμάνας τὸ ποιμνίον του, πολλοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ πολλὰ ἐποίησε θαύματα, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι πρέπον νὰ διηγηθῶμεν ἐνταυθα. Εἰς τόπον τινὰ τῆς Κατάνης ἦτο πηγὴ τις, ἡ ὁποία ἀνέβλυζεν ὕδωρ πικρότατον, οὗ τινοσ τὴν πικρίαν μετέβαλεν ὁ Ἅγιος εἰς γλυκύτητα διὰ προσευχῆς του· τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα βλέπων Ἕλληνας, ἄκρος λατρευτῆς τῶν εἰδώλων, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπίστευσαν καὶ ἄλλοι πολλοί. Μετὰ ταῦτα λοιπὸν θαυμάσια διαλάμπας ὁ Ἅγιος, καὶ φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, ἐκοιμήθη τὸν εἰς τοὺς δικαίους πρέποντα ὕπνον· τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ πόλει τῆς Κατάνης μεγαλοπρεπῶς, τὸ ὅποιον ἀναβλύζει διαφόρους ἰατρείας μέχρι τῆς σήμερον εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἀπὸ τῶν πλησιάζοντας.

Ὁ Ἅγιος Σεραπίων ὁ ἀπὸ Σιδωνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Δοὺς πάντα χερσὶν ἐνδεῶν Σεραπίων,

» Τέλος δίδωσι καὶ τὸ πνεῦμα Κυρίου (1).

Σεραπίων.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΒ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλείου Πρεσβυτέρου τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἐκκλησίας.

» Σῶαν Προφήτης εἶπεν ἀλγεῖν κοιλίαν,

» Τετρημένῃ δὲ Μάρτυς ἀλγεῖν οὐκ ἔφη.

» Εἰκάδι δευτερὴ Βασίλειος ἐτρήθη σοῦβλαις.

Βασίλειος.

Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, καὶ Σατορνίνου Ἡγυμῶνος Ἀγκύρας, ἐν ἔτει τξβ'. Πρεσβύτερος τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ ἀγίας Ἐκκλησίας. Διαβληθεὶς εἰς τὸν Ἡγυμῶνα, πα-

(1) Τὸν Βίον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Ἐκλόγιον. Σημείωσαι, ὅτι ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων προστίθεται καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Ὅσιος οὗτος Σεραπίων ἦτον οἰθνεῖ πετεινὸν χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ οὐδὲν πρᾶγμα τοῦ Κόσμου τούτου, ἀλλὰ μόνον φορῶν σινδῶνα καὶ κρατῶν μικρὸν Εὐαγγέλιον, περιήρχετο ἕνθεν κάκεισε ὡς ἀσώματος. Πολλοίς δὲ εὕρισκόν τινες αὐτὸν ἐν τῇ ἐδῶ καθήμενον καὶ κλαίοντα, καὶ ἡρώτων αὐτόν,

ριστάθη εἰς αὐτόν, καὶ ἐρωτηθεὶς εἰ ἀρνήσεται τὸν Χριστόν καὶ μὴ πεισθεὶς, κρεμάται ἐπὶ ξύλου, καταξασχίζεται εἰς τὰς πλευράς, καὶ ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ· εἶτα ἐκβάλλεται ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ πάλιν ξασχίζεται δυνατὰ, καὶ δεθεὶς μὲ σιδηρὰς ἀλύσεις πάλιν ῥίπτεται ἐν τῇ φυλακῇ. Μετὰ τινες δὲ ἡμέρας, ὅταν ὁ Ἰουλιανὸς διήρχετο διὰ τῆς Ἀγκύρας, προσεφέρθη εἰς αὐτὸν δεδεμένος ὁ Ἅγιος, καὶ ἐρωτηθεὶς περὶ αὐτοῦ καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ ἀρνήσῃ τὸν Χριστόν, παραδόθη εἰς τὸν Κόμητα Φλαβέντιον ἵνα ἀνασπάσῃ λωρία ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ Μάρτυρος, τὸ ὅποιον πάραυτα ἐξετελέσθη. Ὅθεν ἀπ' οὗ ἀνέσπασαν πολλὰ λωρία, ἐκ τε τῶν ἐμπροσθίων καὶ ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τοῦ Ἁγίου, τὰ ὅποια ἐκρέμαντε εἰς τοὺς ὤμους του, ὁ γενναῖος ἀδάμας ἀσπάσας ἐν λωρίῳ καὶ ἀνασπάσας αὐτὸ ἐκ τοῦ σώματός του, τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰουλιανοῦ· ἐκεῖνος δὲ διέταξε νὰ πυρώσῃσι σούβλας καὶ μὲ αὐτὰς νὰ κατακαύσῃσι τὸν Μάρτυρα, καὶ νὰ τρυπήσῃσι τὴν κοιλίαν καὶ βράχιν καὶ ὄλους τοὺς ἄρμους τοῦ σώματός του. Ταύτων γενομένων, παρέδωκεν ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Καλλινίκη καὶ Βασίλισσα ξίφει τελιοῦνται.

» Καλλινίκην τέμνουσι σὺν Βασιλίση,

Καλλινίκη.

» Τὰς καλλινίκους καὶ Πόλου Βασιλίδας.

Βασίλισσα.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Δροσίδος, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, καὶ τῶν σὺν αὐτῇ πέντε Κανονικῶν.

Εἰς τὴν Δροσίδα.

» Δροσίς λιπούσα πατρικὴν πᾶσαν σχέσιν,

Δροσίς.

» Ἐρεῦρε Χριστὸν τὸν ποθεινὸν νυμφίον.

Εἰς τὰς Κανονικάς.

» Εἰ καὶ ἔχωνθύητε, λαμπραὶ κερθῆνοι,

Κανονικαὶ

» Ἄλλ' οὐρανῶς οἰκάτε νῦν σὺν Ἀγγέλοις.

ε.

Οταν ἐβασίλευσεν ὁ Τραϊανὸς ἐν εἰρηῇ, ὄχι μόνον καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐθανάτονε τοὺς τὸν Χριστὸν ὁμολογοῦντας Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ τὰ τούτων τίμια Λείψανα ἐρρίπτεν ὁ μαρὸς εἰς ἀτίμους καὶ ἀκαθάρτους τόπους. Τότε λοιπὸν ἦσαν πέντε γυναῖκες Κανονικαί, ἦτοι καλογραῖαι, αἱ ὁποῖαι ἀσκούμεναι ἐν τινὶ ἀσκητηρίῳ καὶ τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ φυλάττουσαι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτῶν ἀρετῶν, εἶχον ἔργον ἀπαραίτητον καὶ τὸ νὰ μυρίζωσι τὰ Λείψανα τῶν Ἁγίων Μαρτύρων μὲ μύρα καὶ νὰ τυλίσσωσι μὲ σινδόνια, καὶ νὰ ἐνταφιάζωσιν αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῶν ἀσκητηρίῳ. Ταῦτο δὲ μαθοῦσα Δροσίς ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως Τραϊανοῦ, ὑπῆγεν εἰς τὰς ἀνωτέρω καλογραίας, ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ πολύτιμα ἱμάτια (διότι οἱ φυλάττοντες τὸ παλάτιον Κοιτικουλάριοι, καταληφθέντες ὑπὸ ὕπνου βαθύως, δὲν ᾔσθάνθησαν, ὅταν ἐξῆλθεν ἡ Δροσίς), καὶ παρεκάλει αὐτὴ τὰς καλογραίας, νὰ υπάγῃσιν ὁμοῦ νὰ λάβωσι Λείψανόν τι Μάρτυρος.

Ὁ δὲ Ἄδριανός, ὁ ἀββαθωνιστικὸς τῆς Δροσίδος καὶ σύμβουλος τοῦ πατρὸς τῆς, Ἄυτοκράτωρ δέσποτα, εἶπε, πρόσταξον νὰ διορισθῶσι στρατιῶται ὅπως φυλάττωσι τὰ σώματα τῶν κακοθανάτων Χριστιανῶν, ἵνα μάθωμεν, ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ τινες κλέπτουσι τὰ σώματα ταῦτα· ὁ δὲ Βασιλεὺς διέταξε τοῦτο. Ἀγρυπνήσαντες λοιπὸν οἱ φύλακες, συνέλαβον τὰς πέντε καλογραίας μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Δροσίδος, καὶ τὸ πρῶν παρέστησαν αὐτὰς εἰς τὸν Βασιλέα. Βλέπων δὲ ὁ Βασιλεὺς τὴν θυγατέρα του, ἐξεπλάγη, καὶ διέταξε νὰ φυλάττηται αὐτὴ ἀσφαλῶς, μήπως μετανοήσῃ· διὰ δὲ τὰς πέντε καλογραίας διέταξε νὰ κατασκευασθῇ μέγα χωνευτήριον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου νὰ τεθῶσιν αἱ καλογραῖαι ἐκεῖναι, νὰ τεθῇ δὲ ἐνταύτῳ καὶ ἀρκε-

διετί οὕτω κλιεῖς, γέρον; ὁ δὲ ἀπεκρίνετο· Ὁ αὐ- καόντες, ἐνόμιζον, ὅτι ὁμιλεῖ περὶ χρυσοῦ καὶ πλοῦ-
θύντης μου ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμὲ τὸν πλοῦτόν σου, του ὕλικού, διὸ ῥίπτοντες εἰς αὐτὸν ὀλίγον ἄρτον,
ἐγὼ δὲ τὸν ἔφασα, καὶ θέλει νὰ μὲ παιδείσῃ. Τὰῦτα ἔ- ἔλεγον· Ἄββε, γέρον, τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ φῆγε.

τὸν χάλκωμα, ἵνα ἀναλύσῃ καὶ σμιχθῇ μετὰ τὰ ἀναλυθέντα σώματα τῶν καλογραιῶν, καὶ γίνωσιν ἀμφοτέρωθεν ἐν μίγμα, καὶ οὕτω διὰ τοῦ τοιοῦτου χαλκώματος κατασκευασθῶσιν αἱ βάσεις καὶ τὰ πατώματα τῶν χαλκίνων ἀγγείων τοῦ δημοσίου λουτροῦ, τὸ ὅποσον ἐκτίσθη νεωστὶ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐμελλε νὰ ἀναφθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν λεγομένην τῶν Ἀπολλωνίων, καὶ νὰ ἐγκαινισθῇ εἰς θεραπείαν τῶν ὁμοφρόνων τοῦ Βασιλέως εἰδωλολατρῶν.

Ταῦτα λοιπὸν ἀφ' οὗ ἐγίναν, καὶ ἀφ' οὗ αἱ τοῦ Χριστοῦ καλογραῖαι ἐχωνεύθησαν, κατασκευάσθησαν τὰ χάλκινα ἀγγεῖα τοῦ λουτροῦ. Ὅθεν ἀνάφαντες εἰ στρατιῶται τὸ λουτρόν, ἐκέρυττον πανταχοῦ λέγοντες· Ὅσοι εἴθε φίλοι τῶν εὐμενῶν θεῶν, ἔλθετε εἰς τὰ ἐγκαινία τοῦ δημοσίου λουτροῦ. Καὶ εὐθύς συνέτρεχον ἅπαντες. Ὁ ἐλθὼν λοιπὸν πρῶτος ἅμα ἐπλησίασεν εἰς τὴν πρώτην θύραν τοῦ λουτροῦ, ἔπεσε χαμαὶ, καὶ ἐξεψύχησε· τὸ ἴδιον ἔπαθον καὶ ὅσοι ἄλλοι μετ' ἐκείνων ἐπλησίασαν, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὄλων ἐκείνων ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς προσεκάλεσε τοὺς λατρευτὰς τῶν θεῶν του, καὶ εἶπετέ μοι, ἔλεγε πρὸς αὐτοὺς, εἶπετέ μοι, μήπως ἐγίνε μαγεία τις παρὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τὸ λουτρόν; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν, οὐχὶ Βασιλεῦ, ἀλλὰ τὰ χάλκινα ἐκεῖνα ἀγγεῖα, τὰ κατασκευασθέντα διὰ τῶν λειψάνων τῶν καλογραιῶν, ταῦτα ἐποίησαν τὸ θαυμάσιον τοῦτο, πρόσταξον δὲ νὰ γίνωσιν ἄλλα ἀγγεῖα, καὶ οὕτω θέλει παύσει ὁ γινόμενος θάνατος. Τούτου δὲ γενομένου, εἶπεν ὁ ἀρραβωνιστικὸς τῆς Δροσίδος Ἀδριανὸς πρὸς τὸν Βασιλέα, πρόσταξον, ὦ Βασιλεῦ, νὰ χωνευθῶσι δεῦτερον τὰ πρῶτα πατώματα τῶν χαλκῶν ἀγγείων, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ γίνωσιν ἀνδριάντες γυμνοί, ἔχοντες τὸ εἶδος τῶν καλογραιῶν ἐκείνων, πρὸς δυνείδος καὶ ἀτιμίαν αὐτῶν, οἱ δὲ ἀνδριάντες αὐτοὶ νὰ στηθῶσιν εἰς τὸ δημόσιον λουτρόν τῆς Βασιλείας σου· καὶ εὐθύς διέταξεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἐγίναν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐστήθησαν οἱ ἀνδριάντες τῶν καλογραιῶν εἰς τὸ λουτρόν, βλέπει ὁ Βασιλεὺς καθ' ὕπνον πέντε προβατίνας καθαρὰς, αἱ τινες ἔβοσκον ἐντὸς ἐνὸς περιβολίου, καὶ ποιμένα φοβερόν βόσκοντα αὐτάς καὶ εἰπόντα εἰς τὸν Βασιλέα· Ἀσεβέστατε Βασιλεῦ, τὰς καλογραῖας, τὰς ὁποίας σὺ ἐνόμισας νὰ στήσῃς γυμνάς εἰς τὸ λουτρόν σου δι' ἀτιμίαν, ταύτας ὁ καλὸς ποιμὴν Χριστὸς, χωρίσας ἀπὸ σοῦ, τὰς ἔβαλεν εἰς τὸν ὠραῖον τοῦτον τόπον τοῦ Παραδείσου, ἔνθα μέλλει νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ θυγάτηρ σου Δροσίς, ἡ καθαρὰ ἄμνας τοῦ Θεοῦ.

Ἐξυπνος δὲ γενομένου ὁ Βασιλεὺς, ὠργίσθη, ὅτι καὶ μετὰ θάνατον αἱ Ἅγαι γυναῖκες ἐξουδένωσαν τὰς βουλὰς του. Ὅθεν εἰς πείσμα καὶ ἐκδίκησιν αὐτῶν διατάσσει νὰ ἀναφθῶσι δύο μεγάλοι κλιβανοί, ἡ κάμιννοι, ἐκατέρωθεν τῆς πόλεως, καὶ νὰ καίωνται καθ' ἐκάστην, προσθέσας καὶ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπὶ ἐκάστου κλιβάνου καὶ ἐκάστης καμίνου, περιβεβλημένην μετὰ βασιλικὸν κύρος καὶ περιέχουσαν ταῦτα· « Ἄνδρες Γαλιλαῖοι οἱ προσκυνοῦντες τὸν ἐσταυρωμένον, λυτρώσατε σεαυτοὺς ἑμὲν ἐκ τῶν βυσάνων, ἡμᾶς δὲ ἐκ κόπων, καὶ ἕκαστος ὑμῶν ἄς ῥίψῃ μόνος τὸν ἑαυτοῦν τοῦ ἀκωλύτως ἐν αἰῶνι οὐδέποτε βούλεται κλιβάνῳ, ἢ καμίνῳ. » Ταύτην λοιπὸν τὴν προσταγὴν ἀκούσασα ἡ τοῦ Θεοῦ δούλη Δροσίς, ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀπανθρώπου Βασιλέως, καὶ ὅτι πᾶς Χριστιανὸς, ὑπὸ τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ φλεγόμενος, ἐρρίπτετο αὐθορμήτως ἐντὸς τῶν κλιβάνων καὶ τῶν καμίνων, ὕψωσε τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἶπε· Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γίε τοῦ Θεοῦ, ἐὰν ἦναι θέλημά σου ἅγιον νὰ σωθῶ καὶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τῆς μακρόδου θρησκείας Τραϊανοῦ τοῦ πατρός μου, σὺ συνέργησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν κυμφῶνα καὶ ἀρραβωνισμὸν τοῦ δυσσεβοῦς Ἀδριανοῦ, καὶ νὰ ἀναβῶ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἔνθα εὐρισκονται καὶ αἱ πέντε καλογραῖαι, αἱ τινες μετ' ὠδήγησαν εἰς τὸν φόβον σου. Κοίμισον δὲ μετὰ βαθὺν ὕπνον τοὺς ἐμὲ φυλάττοντας, ἵνα δυνηθῶ νὰ φύγω ἀπαρτήρητος.

Ταῦτα εἰπούσα ἐξεδύθη τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἐξῆλθεν ἡρέμα τοῦ παλατίου χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πορευομένη δὲ νὰ ῥιφθῇ ἐν τινι τῶν ἐκεῖ καμίνων, ἐστοχάσθη καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν· Πῶς ὑπάγω εἰς τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ ἔχω ἐνδύμα γάμου; ἤτοι χωρὶς νὰ λάβω τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶμαι ἀκάθαρτος; ἀλλ', ὦ Βασιλεῦ τῶν βασιλευόντων Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἰδοὺ ἀφῆκα τὴν βασιλείαν μου διὰ τὴν ἀγάπην σου, ἵνα καταστήσῃς με θυρωρὸν τῆς ἐδικῆς σου Βασιλείας, σὺ δὲ ὅς τις δι' ἡμᾶς ἐβαπτίσθης, βάπτισον καὶ ἐμὲ διὰ Πνεύματος Ἁγίου.

Ἄρα δὲ εἶπε ταῦτα, ἐξήγαγε μὲν πρῶτον τὸ μύρον ὅπερ εἶχεν ἀπὸ τὸν κοιτῶνά της, καὶ ἤλειψεν ἑαυτὴν, εἶτα δὲ ἐβαπτίσθη ἐν τινι τῶν ἐκεῖ γαφυρωτῶν λάκκων, λέγουσα· Βαπτίζεται ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Δροσίς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Φυλάξασα δὲ ἑαυτὴν ἑπτὰ ἡμέρας, ἔτρωγε τροφήν, τὴν ὁποίαν τῇ ἔφερεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ τινες φιλόχριστοι Χριστιανοὶ εὐρόντες αὐτὴν, ἔμαθον τὰ περὶ αὐτῆς πάντα, καθὼς ἐκείνη ἡ μακαρία τὰ διηγήθη εἰς αὐτούς· κατὰ δὲ τὴν ὀγδόην ἡμέραν, παρακαλοῦσα τὸν Θεὸν καὶ προσευχομένη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ τί πρέπει νὰ πράξῃ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

* Μνήμη τοῦ Ἁγίου νέου Ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος ἐν ἔτει αἰωδ'. Ἱερεὶ τελειωθέντος.

» Βατὰ κρατῶν ἠδὲ Στζυρνὸν, παμμακάρι,
» Εὐθυμος, Εὐθύμιο, χωρεῖς πρὸς Ζήφους.

* Εὐθύμιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Νίκωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων μαθητῶν αὐτοῦ ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.

Εἰς τὸν Νίκωνα.

» Νίκης στεφάνους εὐτρεπίζει σοι, Νίκων,
» Βραβεὺς στεφάνων ἠθῆσκε λοιπὸν τῷ Ζίφει.
» Εἰκάδι τῇ τριτάτῃ Νίκων Ζίφει κράτα δῶκεν.
Εἰς τοὺς ἑκατὸν ἑννεήκοντα ἑννέα.

Νίκων.

» Ἐνὸς δέοντος τέσσαρας συμμαρτύρων
» Διὰ Ζίφους κτείνουσι πεντηκοντάδας.

* Μάρτυρες ἑκατὸν
ἑννεηκονταεννέα.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Νίκων ἦτο κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ Ἁγεμόνος Κυρτιανοῦ, καὶ κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Νεαπόλεως, ὡραίος κατὰ τὸ σωματικὸν κάλλος, λαμπρὸς τὴν ὄψιν καὶ φοβερός εἰς τοὺς πολέμους· υἱὸς δὲ πατρὸς μὲν Ἑλληνοῦ, μητρὸς δὲ Χριστιανῆς. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ τότε συνεκροτήθη μέγας πόλεμος, καὶ ἔλαβε χώραν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀγῶν δυνατὸς, ἐνεθυμήθη ὁ μακάριος τὰς διδασκαλίας καὶ συμβουλὰς τῆς μητρὸς του, διὰ σενάξας ἀπὸ βάθους καρδίας, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, βοήθει μοι, καὶ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὀπλισθεὶς ὤρμησεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν, καὶ ἄλλους μὲν ἐκτύπα μὲ τὴν μάχαιραν, ἄλλους δὲ ἐπλήγονε μὲ τὸ ἀκόντιον, καὶ δὲν ἀφήκεν αὐτούς, ἕως οὗ τοὺς ἐνίκησεν ὅλους καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγωσι κατησχυμένοι· ἅπαντες δὲ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἀνδραγαθίαν. Ὄθεν ἐπειδὴ ἠκολούθησαν τὰ πράγματα ὡς οἱ συμπατριῶταί του Νεαπολίται ἐπόθουν, ἐπανήλθον εἰς τὰ ἴδια· μετ' αὐτῶν δὲ ἐπανήλθεν οἰκάδε καὶ ὁ Νίκων.

Ἐἶτα φανερώσας εἰς τὴν μητέρα του ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ βαπτισθῇ, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Νεαπόλεως διὰ τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Φθάσας δὲ εἰς τὴν νῆσον Χίον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος της, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας, καταγιγόμενος εἰς νηστείας, ἀγρυπνίας καὶ προσευχάς· ὅθεν λαμβάνει καλὰ εὐαγγέλια παρὰ Θεοῦ Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος ἔδωκεν εἰς αὐτὸν βάρβδον καὶ τῷ εἶπε, νὰ καταβῇ εἰς τὸν αἰγιαλὸν φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὴν βάρβδον ταύτην. Καταβάς λοιπὸν εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁ Ἅγιος εὗρε πλοιάριον, καὶ ἐπιβιβασθεὶς ἐπ' αὐτοῦ, διὰ δύο ἡμέρας ὕπηγεν εἰς τὸ ὄρος τοῦ Γάνου, ἔνθα κατὰ συγκυρίαν ἀπήνητησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπος τις εἰς σχῆμα Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος λαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου κατώκει, καὶ κατηχήσας αὐτὸν, τὸν ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἐκοινώνησεν αὐτὸν τῶν Θεῶν Μυστηρίων· μετὰ παρέλευσιν δὲ τριῶν ἔτων, τὸν ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερον, καὶ ἔπειτα Ἐπίσκοπον.

Συναθροισθέντων δὲ ἐκεῖ πολλῶν ἀδελφῶν, ἦτοι ἑκατὸν ἑννεήκοντα, ἔλαβε τὴν πρόστασιν

τούτων καὶ ἡγουμένηαν ὁ ἱερός Νίκων. Ἐπειτα συμπαραλαβὼν ὅλους αὐτοὺς, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μιτυλήνην, καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀφ' οὗ εἶδε τὴν μητέρα του, καὶ ἐνεταφίασεν αὐτὴν ἀποθανοῦσαν, μετέβη εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ κατέκχησεν εἰς τὸ ἐκεῖ εὐρισχόμενον ὄρος τοῦ Ταυρομενίου, ἀποκτήσας ἀκόμη καὶ ἄλλους ἐννέα μαθητάς. Ὁ δὲ Ἅγερμων τῆς Σικελίας μαθὼν τὰ περὶ τοῦ Ἁγίου, παρέστησεν αὐτὸν ἐμπροσθέν του, μεθ' ὧν τῶν ἑκατὸν ἐννεπήκοντα ἐννέα μαθητῶν του, καὶ ἀφ' οὗ ἠρώτησεν αὐτοὺς ἐὰν ἀρνῶνται τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν ἐπέισθησαν, διατάσσει νὰ τανυσθῶσι κατὰ γῆς καὶ μετὰ πληγὰς νὰ κατακοπῶσι, καὶ τελευταῖον διέταξε καὶ τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Τὸν δὲ Ἅγιον Νίκωνα ἐξήπλωσαν ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τοῦ σώματος, καὶ μετὰ ἀναμμένας λαμπάδας ἔκαυσαν αὐτὸν. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ὑποζύγια ζῶα, τὰ ὅποια ἔσυραν τὸν Ἅγιον κατὰ γῆς, καὶ τὸν ἐβρίψαν κάτω εἰς ἓνα κρημνόν. Μετὰ ταῦτα κτυπήσαντες τὸ στόμα τοῦ Μάρτυρος μετὰ λίθους, ἀπέκοψαν τὴν γλῶσσαν του, καὶ τελευταῖον τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δομέτιος ξίφει τελειοῦται.

» Ὁργᾶ κατοῖσαι τὴν σπάθην Δομετίου,
» Ὁ δεινὸν οὗτος εἰσορῶν σπαθηφόρος.

Δομέτιος.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ὁσιομάρτυς Λουκάς, ὁ ἐν Μιτυλήνῃ μαρτυρήσας κατὰ τὸ ἔτος αὐθ. ἀγ-
χόνῃ τελειοῦται (2).

* » Λουκάς ὁσιος, ἐκ δὲ τοῦ ξίφους πέλει
» Συνθιξώτης τοῦ χοροῦ τῶν Μαρτύρων.

* Λουκάς.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΑ΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρτέμωνος Ἐπισκόπου Σελευκείας
τῆς Πισσιδείας (3).

» Τὴν σάρκα βίψας ὡς ἔλυτρον Ἀρτέμων,
» Οὐ γῆς ἔχων τι στέλλεται τὴν πρὸς Πόλον.
» Εἰκάδι ἀμφὶ τετάρτῃ ἐδέξατο Ἀρτέμον, Ἐδάμ.

Ἀρτέμων.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμων κατήγετο ἐκ τῆς Σελευκείας τῆς Πισσιδείας, ἐνθα ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη, κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων. Ὄθεν ὅταν ὁ μακάριος Ἀπόστολος Παῦλος περπατᾷ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου, τότε εὐρῶν καὶ τοῦτον τὸν Ἅγιον κατέστησεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον καὶ ποιμένα καὶ διδάσκαλον τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε ὁ λύχνος νὰ κρύπτηται ὑπὸ τὸ μῶδιον. Οὗτος λοιπὸν καλῶς τὸ ποιμνίον του ποιμάνας, καὶ γενόμενος εἰς ὅλους τοὺς χρόνους ἔχοντας λιμὴν σωτήριος, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν προνοητής, τῶν πτωχῶν βοηθός, καὶ ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ θεάρεστα ἔργα διελθὼν τὴν ζωὴν του ὁ τρισόλβιος, εἰς γῆρας βαθὺ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῆς τετυπωμένης συναξαριστῆς τὸ συναξάριον τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ νεοφανοῦς καὶ θαυματουργοῦ, διότι τοῦτο ἔγραψεν κατὰ τὴν ἐνδεκάτην Μαρτίου, ὅτε καὶ ἑορτάζεται.

(2) Τὸ Μαρτύριον τοῦτου ἔρχεται εἰς τὸ Νέον Λεωμῶνιον.

(3) Σημειῶσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις καὶ ἡ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου Ἐπισκόπου τοῦ ὁμολογητοῦ, διότι τοῦτου ἡ Μνήμη

τελεῖται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην Μαρτίου, ὅπου καὶ τὸ συναξάριον αὐτοῦ γράφεται· διὸ ἀντὶ τοῦτου ἔγραψεν ὁ Ἅγιος Ἀρτέμων, ὁ Σελευκείας Ἐπίσκοπος. Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὴν προεόριον ταύτην ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ λόγος σώζεται ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαιδίου Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου, οὗ ἡ ἀρχὴ «Τοὺς θεοὺς Ἰσοροκῆρυκας, οὐ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀκροάσεως δεῖ ἀποβλέπειν».

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος Πρεσβυτέρου Λαοδικείας.

«Κόσμου μεταστάς καὶ Θεῷ προσεγγίσας,
«Σὺς εἰμι καὶ σώσον με, φησὶν Ἀρτέμων.

Ἀρτέμων.

✱ **Ο**ταν ὁ Διοκλητιανὸς ἐβασίλευεν ἐν Ῥώμῃ ἐστάλησαν Βασιλικὰ προστάγματα διὰ ἀρχόντων καὶ ἡγεμόνων εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, διορίζοντα νὰ προσφέρωσιν ὅλοι θυσίας καὶ σπονδὰς εἰς τὰ εἰδωλὰ συνενεία τούτου ἀπεστάλη καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Λαοδικείας εἰς Κόμης (1) ὀνόματι Πατρικίος, ὃς τις ἐβίαζεν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδονύμους Θεοὺς, καθὼς διετάχθη. Τοῦτο μαθὼν Σισίνιος ὁ τῆς Λαοδικείας Ἐπίσκοπος, ὁμοῦ μετὸν Πρεσβύτερον τοῦτον Ἀρτέμονα, παρέλαβον τινὰς Χριστιανούς, καὶ ὑπήγον τὴν νύκτα ἐν τῷ νῶ τῆς ψευδοθεᾶς Ἀρτέμιδος, ἐνθα συντρίψαντες τὰ ἐκεῖ εἰδωλα, τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, κατέκαυσαν αὐτὰ, καὶ τὰ κατέστησαν κόνιν, ἀφανίσαντες καὶ τοὺς ἐκεῖ εὐρισκομένους δράκοντας, οἱ ὅποιοι, καθὼς ἔλεγον, κατὰ μὲν τὸ μήκος ἦσαν διγδύκοντα πήχεων, κατὰ δὲ τὸ πλάτος πήχεων εἴκοσι. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπληροφόρηθη ταῦτα ὁ ἀνωτέρω Κόμης, ἀργίσθη σφόδρα, καὶ παραλαβὼν μετ' ἐαυτοῦ πλῆθος λαοῦ, ἐξῆλθε μετ' αὐτῶν ἔξω τῆς πόλεως, καθήμενος ἐπὶ βασιλικῷ ἵππῳ, καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, ἀφ' ἐνός μὲν ἵνα σφάξῃ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἵνα κατακόψῃ μεληδὼν τὸν Σισίνιον καὶ τὸν Ἀρτέμονα. ὅταν δὲ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸν κατέλαβε φόβος καὶ τρόμος, καὶ ἐκυριεύθη ὑπὸ τοσοῦτου πῦρετος; ὥστε ἐβαλὼν αὐτὸν εἰς κλίνην, καὶ τὸν ἐπανάερον σηκῶν εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς ἄκραν ταλαιπωρίαν καὶ ἀδυναμίαν σώματος, ἐμήνυσε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον ταῦτα. Παρακάλεσον τὸν Θεὸν νὰ ἐλευθερωθῶ ἐκ τῆς ἀσθενείας, καὶ θέλω σοὶ ἀνεγείρη χρυσοὺν ἀνδράντα, τὸν ὅποιον θέλω στήσαι ἐν τῷ μέσω τῆς πόλεως. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος ἀντέγραψεν αὐτῷ, τὸ χρυσοῖόν σου ἂν ᾖ ἡμεῖς εἰδὼν σου, ἐὰν δὲ πιστεύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν μου ἤξευρε, ὅτι εὐθὺς θέλει σε ἰατρεύειν. τότε ὁ Κόμης ἔγραψεν εἰς αὐτόν, πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν μόνον με ἰατρεύσῃ, καὶ ὦ τοῦ θύματος! εὐθὺς ἰατρεύθη καὶ ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης.

Περπατῶν λοιπὸν ὁστος καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Καισάρειαν, τρία ὡς ἔγγιστα μίλια μακρὰν τῆς Λαοδικείας, ἀπήτησεν τὸν Πρεσβύτερον Ἅγιον Ἀρτέμονα, τὸν ὅποιον ἠκολούθουν δύο ἑλπίφοι καὶ ἑξ' ἄγριοι ὄνοι, καὶ λέγει αὐτῷ, πῶς ἐκράτησας τὰ ζῶα ταῦτα; ὁ δὲ Ἀρτέμων ἀπεκρίθη, μετὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ μου τὰ ἐκράτησα. Ὁ Κόμης λέγει, εἶσαι λοιπὸν Χριστιανός; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας. Τότε ἐκράτησεν αὐτόν ὁ Κόμης, καὶ δέσας μετὰ δύο ἀλυσίδας, τὸν παρέδωκεν εἰς δύο στρατιώτας, καὶ διέταξε νὰ τὸν ἀκολουθῇ κατόπιν ἕως οὗ φθάσῃ εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὁ δὲ Ἅγιος καταβαρυνθεὶς ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν ἀλύσεων, ἐστράφη πρὸς τὰ ζῶα τὰ ὀπίσθαι τὸν ἠκολούθουν, καὶ λέγει εἰς αὐτὰ, ὑπάγετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον καὶ εὐθὺς, ὡς λογικὰ, ὑπήκουσάν καὶ ὑπήγον. Βλέπων δὲ ταῦτα ὁ Ἐπίσκοπος, ἠρώτησε τὸν θυρωρὸν λέγων, πόθεν ἦλθον ἐδῶ τὰ ζῶα ταῦτα; τότε, κατὰ προστάγην Θεοῦ, ἔλαβεν ἀνθρωπίνην φωνὴν μία ἐλαφος καὶ εἶπεν, Ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ἐκράτηθη ὑπὸ τοῦ ἀσεβοῦς Κόμητος, καὶ φέρεται δέσμιος εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅθεν προσέταξεν ἡμᾶς τὰ ζῶα νὰ ἐλθωμεν ἐδῶ ἵνα σοὶ δώσωμεν εἰδήσιν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἐπίσκοπος λαλῶν τὸ ζῶον, ἔγινεν ἐκθαμβὸς, καὶ καλέσας Φιλέαν τὸν Διάκονον, ἀπέστειλεν αὐτόν εἰς τὴν Καισάρειαν λέγων, Ὑπάγε καὶ μάθε, ἐὰν ᾖ ἀληθὴ ὅσα ἠκούσαμεν παρὰ τῆς ἐλάφου. Μεταβὰς δὲ ἐκεῖ οὗτος, εὗρε τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἀφ' οὗ ἀντεχαιρετίσθησαν, διέταξαν αὐτοὺς οἱ φύλακες νὰ μακρυνθῶσιν ἀπ' ἀλλήλων.

Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν ἐκάθησεν ὁ Κόμης εἰς τὸ κριτήριον, καὶ φέρει ἔμπροσθεν τοῦ τὸν Ἅγιον Ἀρτέμονα, πρὸς ὃν λέγει, Τίμησον τὸ γηρατειὸν σου, ἄνθρωπε, καὶ θυσιάσῃς εἰς τοὺς Θεοὺς. Ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, Δεκαεξ' ἔτη διήνησα ἀναγνώστης, ἀναγινώσκων τὰς ἱεράς βίβλους ἐν

(1) Κόμης εἶναι λέξις λατινικὴ, καὶ ἐρμηνεύεται κυρίως, ὁ ἀκόλουθος καὶ συνοδοιπόρος καὶ ὀπαδός· σημαίνει τὸν τουρμιστὴ λεγόμενον Νπειλέμπειν, ἢ καὶ τὸν ἀστρατηγὸν, καὶ ἰσῶς τοιοῦτον σημαζόμενον ἔχει καὶ δὲ καὶ τὸν ἑπαρχὸν καὶ ἡγεμόνα, καὶ ἐνίοτε δηλαδὴ ὁ Κόμης ἐνταῦθα, τουτίστι τὸ τοῦ στρατηλάτου.

τῷ Ναῶ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐπήκοον πάντων, εἰκοσιοκτῶ δὲ ἔτη ἐποίησα Διάκονος Χριστοῦ, ἀναγινώσκων εἰς τὸν λαὸν τὰ ἅγια Εὐαγγέλια, καὶ τριακοντατριζ ἔτη ἀριθμῶ Πρεσβύτερος καὶ Ἱερεὺς, διδάσκων καὶ κηρύττων τὴν τοῦ Χριστοῦ μου δύναμιν καὶ Θεότητα, καὶ τώρα μοι λέγεις νὰ θυσιάσω εἰς τὸν ὁμοίον σου ἀναίσθητον Δαίμονα; μὴ γένοιτό μοι τοῦτο εἰς τὸν αἰῶνα!

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κόμης ἐταράχθη ὑπὸ ὀργῆς, καὶ πυρώσας πολὺ ἐσχάραν, ἤπλωσε τὸν Ἄγιον Ἀρτέμονα ἐπ' αὐτῆς: πονῶν δὲ ὁ Ἄγιος ἐκ τοῦ καυσίματος τοῦ πυρός ὕψωσε τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἶπε, μὴ ἀφήσης τοῦτον τὸν μιαρὸν Κόμητα νὰ γελάσῃ με ἐμὲ τὸν δούλόν σου, ἀλλὰ σὺ ἡξεύρων, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὴν ἀγάπην σου, δός μοι ὑπομονήν, ἵνα ἐντελῶς αὐτὸν καταισχύνω. Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, ἰδοὺ ἐφθασε καὶ ἡ ἔλαφος, ἡ ἀποσταλεῖσα εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σισίνιον καὶ λαλήσασα, ἐλθοῦσα δὲ ἐλειγε διὰ τῆς γλώσσης τῆς τὰς πληγὰς τῶν Ἁγίων, καὶ κατὰ προσταγὴν Θεοῦ λέγει εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν (οὐδὲν γὰρ ἀδύνατον εἶναι εἰς τὸν Θεόν.) Τί δὲ εἶπεν ἡ ἔλαφος; «Ἦξευρε, ὦ ἀσεβέστατε Κόμη, ὅτι ὁ μὲν δούλος τοῦ Θεοῦ Ἀρτέμων ταχέως θέλει βοηθηθῆ παρὰ Θεοῦ, σὺ δὲ δι' αὐτὸν θέλεις καταδικασθῆ ὑπὸ τοῦ ἰδίου Θεοῦ, διότι θὰ σὲ ἀρπάσωσι δύο ὄρνεα, καὶ θὰ σὲ βάλλωσιν ἐντὸς βράζοντος λέβητος, καὶ αἱ σάρκες σου θὰ ἀναλυθῶσι καὶ θὰ γίνωσιν ὡς χυλός, ἐπειδὴ ἐφάνης ἀχάριστος, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀρνηθεὶς τὸν Θεόν, ὃν ὠμολόγησας καὶ ἐπίστευσας ὡς ἰατρῶσαντά σε, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπανθρώπως βασανίσας τὸν δίκαιον Ἀρτέμονα.» Ταῦτα δὲ ὁ Κόμης ἀκούσας παρὰ τῆς ἐλάφου, ὠργίσθη σφόδρα διότι ἠλέγχθη ὑπὸ ἀγρίου ζώου, καὶ προστάσσει τοὺς στρατιῶτας του νὰ τὴν τοξεύσωσι, πηδήσασα ὁμῶς ἡ ἔλαφος πλησίον εἰς τὸν ὄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἦτο συγκάθεδρος τοῦ Κόμητος, αὐτὴ μὲν ἐλυτρώθη οὕτως ἐκ τῶν βελῶν, καὶ ἐφυγεν ἔξω, ὁ δὲ συγκάθεδρος τοῦ Κόμητος κτυπηθεὶς μετὰ τὸ βέλος, καὶ θανατηφόρως ἐξ αὐτοῦ πληγωθεὶς, ἀπώλεσε τὴν μιαρὰν φυγὴν του· τοῦτον ἰδὼν ὁ Κόμης ἐλυπήθη καὶ ἀνεχώρησεν, ἐρρίψεν ὁμῶς πάλιν τὸν Ἄγιον ἐν τῇ φυλακῇ. Τὴν δὲ ἐρχομένην ἡμέραν διέταξεν ὁ Κόμης νὰ τεθῆ πίσσα ἐντὸς λέβητος καὶ νὰ βράσῃ δυνατὰ· ἔπειτα νὰ ριφθῆ ἐν αὐτῇ ὁ Ἄγιος κατακέφαλα. Τοῦτου γενομένου, προσήλθον οἱ στρατιῶται εἰς τὸν Κόμητα λέγοντες, ὅτι ἡ πίσσα ἐβρασσε δυνατὰ, ὁ δὲ Κόμης δὲν ἐπίστευσεν, ἀλλ' ἔλεγεν, ὅτι θὰ ὑπάγῃ μόνος νὰ ἰδῆ μετὰ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς, καὶ τότε θὰ βεβαιωθῆ περὶ τῆς ἀληθείας· ἰππεύσας λοιπὸν, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν λέβητα, καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν, ὦ τοῦ θαύματος! αἰφνιδίως ἦλθον δύο Ἄγγελοι ἐξ Οὐρανοῦ εἰς σχῆμα ἀετῶν, καὶ ἀρπάσαντες τὸν Κόμητα ἐκ τοῦ ἵππου, ἔβαλον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ λέβητος, καὶ τόσον ἀνέλυσε καὶ ἐχώνευθη ὅλον τὸ σῶμά του, ὥστε δὲν ἐμεινεν οὔτε ὄστον.

Τοῦτο τὸ θαυμάσιον βλέποντες οἱ στρατιῶται καὶ ὅλος ὁ λαός, ἐξέστησαν, καὶ φοβηθέντες ἐφυγον· ἐμεινε δὲ μόνος ὁ Ἄγιος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐνθα ἴστατο, δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεόν, καὶ προσευχηθεὶς, ἀνέβλυσεν ἐκεῖ πολὺ ὕδωρ. Τοῦτο βλέποντες Βιτάλιος ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων καὶ ἄλλοι πολλοί, κατηχήθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου καὶ ἐβαπτίσθησαν. Τὴν νύκτα δὲ ἐκείνην ἠκούσθη εἰς τὸν Ἄγιον φωνὴ λέγουσα· Ἐξέλθε ταύτης τῆς πόλεως, καὶ ὑπάγε εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν εἰς τοὺς παραθαλασσίους τόπους τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἔπου θέλεις καθαρῶσι πολλοὺς ἀπὸ δαιμόνια καὶ ἀπὸ διαφόρους ἰσθηνείας, καὶ πολλοὶ διὰ σοῦ θὰ φωτισθῶσι καὶ θὰ δοξάσωσι τὸν Θεόν. Ὅθεν ὁ Ἄγιος κατηχῆσας ἐκεῖ πολλοὺς, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτοὺς ἀνέβη ἐπὶ ἀγρίου ὄνου, καὶ ἐπορεύετο ὅπου ἡ Θεία φωνὴ τὸν ἐδίδαξεν· ἀρπαγίς δὲ ὑπὸ Θεοῦ Ἀγγέλου, ἐφθασε παρευθὺς εἰς τὸν τόπον, ὃν ἀπεκαλύφθη. Πολλὰ οὖν σημεῖα καὶ θαύματα ποιήσας ἐκεῖ μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς φωτίσας καὶ ὀδηγήσας πρὸς τὸν Θεόν, ὕστερον δὲ κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀπεκεφαλίσθη ὁ μακάριος καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ζαχαρίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

» Θεῶ πρὸς ἰσχὺν ἐξομοιωθεὶς, Πάτερ,
» Γίῳ Θεοῦ οὐγκληρος ἐκστάς γῆς γίνῃ.

Ζαχαρίας.

(1) Ὁ Ὅσιος οὗτος Ζαχαρίας φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ χαριτωμένος ἐκεῖνος υἱὸς τοῦ Ἀββᾶ Καρίωνος, ὁ εορταζόμενος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Νομβρίου ἕξ τις παιδίον ὢν, ὑπῆγε μετὰ τοῦ

Οἱ Ἅγιοι ὀκτώ Μάρτυρες οἱ ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης (1) ξίφει τελειοῦνται.

» Σωτήρος ὀκταριθμῶς ἐκτιμήθη φάλαγξ,
» Τοῦ πρὶν προσηθέντος ὀκταημέρου (2).

Μάρτυρες
ὀκτώ.

Ὁ Ὅσιος Μαρτίνος ὁ Θηβαῖος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Καλῶ τραφαίς, κάλλιστε γῆρα Μαρτίνε,
» Θενῶν θανοῦσι προστέθεισαι Μαρτάσι.

Μαρτίνος.

Ὁ Ἅγιος νέος ἱερομάρτυς Παρθένιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Τῷ Παρθενίῳ ἐπλάκη διπλοῦν στέφος,
» ὧς ἱερεῖ τε καὶ ἀθλητῇ Κυρίου (3).

* Παρθένιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΕ. ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (4).

» Ἠγγισεν Ἰδὸν Ἄγγελος τῇ Παρθενῷ,
» Πατὴρς μεγίστης Ἄγγελον βουλῆς μέγαν.
» Γῆθεο τῇ Μαρίῃ ἔφατ' Ἄγγελος εἰκάδι πέμπτη.

Εὐαγγελισμὸς
Θεοτόκου.

πατὴρς αὐτοῦ εἰς τὴν Σκῆτιν καὶ ἔγινε Μοναχός, καὶ εἰς τόσην ἀκρότητα ταπεινώσεως καὶ ἀρετῆς ἔφθασεν, ὥστε ἤξιώθη νὰ ἔχη εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐγκάτοικον τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ νυχθημερὸν ἐφλέγετο ὑπ' αὐτῆς ἡ καρδιά του, ὡς γράφεται ἐν τῷ Γερωντικῷ.

Ὅθεν πολλοὶ μεγάλοι Πατέρες καὶ γέροντες ἠρώτων αὐτὸν νὰ μάθωσι, γνωρίζοντες ὅτι ἀνεπαύετο εἰς αὐτὸν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Διὰ τοῦτο ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Εὐεργετινόν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Μακάριος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· Εἰπέ μοι ποῖον εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Μοναχοῦ; ὁ δὲ Ζαχαρίας ἀπεκρίθη, ἐμὲ ἐρωτᾷς, Πάτερ; Λέγει ὁ Ἀββᾶς Μακάριος, ἔχω πᾶσαν πίστιν εἰς σέ, τέκνον Ζαχαρία, διότι με παρακινεῖ τις ἔσωθεν νὰ σέ ἐρωτήσω· ἔφη δὲ ὁ Ζαχαρίας, τὸ κατ' ἐμὲ, Πάτερ, τὸ ἐκυτὸν βιάζεσθαι εἰς πάντα, τοῦτο ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ Μοναχοῦ. (σελ. 228.)

Ὁμοίως καὶ ἐν σελ. 278. τοῦ αὐτοῦ ἀναγινώσκωμεν, ὅτι ὁ Ἀββᾶς Μωϋσῆς ἠρώτησε τὸν Ζαχαρίαν τοῦτον· Εἰπέ μοι τί ποιήσω; Ἀκούσας δὲ ὁ Ζαχαρίας ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀββᾶ Μωϋσῆως λέγων· Σύ με ἐρωτᾷς, Πάτερ; Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Πιστευσόν μοι, τέκνον Ζαχαρία, εἶδον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατελθόν ἐπὶ σέ, καὶ ἐκ τούτου ἀναγκάζομαι ἐρωτησάσαις. Λαθὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας τὸ κουκούλιον αὐτοῦ ἔθηκεν ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ καταπατήσας αὐτὸ εἶπεν· Ἐὰν μὴ συντριβῇ οὕτως ὁ ἀνθρώπος, οὐ δύναται εἶναι Μοναχός. Ἐλεγε δὲ περὶ αὐτοῦ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Καρίων· Ἐγὼ πολλοὺς

κόπους ἐποίησα πλέον τοῦ υἱοῦ μου Ζαχαρίου, καὶ οὐκ ἔφθασα εἰς τὰ μέτρα αὐτοῦ διὰ τὴν ταπεινωσιν καὶ σιωπὴν αὐτοῦ (αὐτόθι.) Ἐλθόντος δὲ ποτε εἰς θεωρίαν τοῦ Ζαχαρίου τούτου ἐκαίοντο ὑπὸ τῆς ἐνεργείας τῆς χάριτος τὰ ἐντόσθια του· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Καρίων νομίζων, ὅτι ὑπὸ δαιμόνων ἦτον ἡ θεωρία, ἔδειρεν αὐτόν. Ἀπελθὼν δὲ ὁ Ζαχαρίας πρὸς τὸν Ἀββᾶν Ποιμένα, καὶ ἀναγγέλλας, παρὰ τοῦ Ποιμένου δὲ πάλιν πεμφθεὶς εἰς ἄλλον γέροντα, ἐπληροφορήθη παρ' ἐκείνου, ὅτι Θεία ἦτον ἡ θεωρία, ἤκουσεν ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὸν πατέρα του.

Ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ τελευτήσῃ ὁ Ὅσιος οὗτος Ζαχαρίας, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ξηθὴς Ἀββᾶς Μωϋσῆς, τί βλέπεις; ὁ δὲ Ζαχαρίας ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι καλύτερον, ὦ Πάτερ, τὸ σιωπᾶν; καὶ ὁ γέρον εἶπε, ναί, τέκνον, σιώπα. Ἐν δὲ τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, καθιζόμενος ἐκεῖ ὁ Ἀββᾶς Ἰσιδώρος, καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπεν· Εὐφραίνου, τέκνον μου Ζαχαρία, ὅτι ἠνεψύχθησάν σοι αἱ πύλαι τῆς τῶν οὐρανῶν Βασιλείας (αὐτόθι.)

(1) Ἐν δὲ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις γράφεται, οἱ ἐκ Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον καὶ τὸ δίστιχον Νικανόρου τοῦ Αἰγυπτίου, διότι ταῦτα προεγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Μαρτίου, ὅτε ἡ Μνήμη αὐτοῦ εορτάζεται.

(3) Τὸ Μαρτύριον τούτου δεῖ εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(4) Σημείωσαι, ὅτι εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν ἐγκά-

Ο φιλόστροφος και ἐλεήμων Θεός, ὁ πάντοτε φροντίζων διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ὡς Πα-
τὴρ φιλόστοργος, θεωρῶν τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν αὐτοῦ κατατυραννούμενον ὑπὸ τοῦ Διαβόλου,
καὶ κατασυρόμενον εἰς τὰ πάθη τῆς ἀτιμίας, καὶ εἰς τὴν εἰδωλολατρῆαν ὑποκείμενον, ἠθέλησε νὰ
ἀποστείλῃ τὸν Υἱὸν του τὸν μονογενῆ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅπως λυτρώσῃ αὐτὸ
ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου. Ἐπειδὴ δὲ ἠθέλησε νὰ ἦναι ἀγνωστον τὸ μυστήριον τοῦτο, ὅχι μό-
νον εἰς τὸν Σατανᾶν, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς οὐρανίους Δυνάμεις (1), διὰ τοῦτο ἐνεπιστεύθη αὐτὸ
εἰς ἓνα Ἀρχάγγελον, ἤτοι εἰς τὸν ἐνδοξότατον Γαβριήλ· προωκονόμενης δὲ νὰ γεννηθῇ καὶ ἡ Ἀ-
γία Παρθένος Μαρία, καὶ νὰ φυλαχθῇ καθαρὰ, ὡς ἀξία τοῦ τοιοῦτου μεγάλου μυστηρίου καὶ παγ-
κοσμίου καλοῦ. Ὅθεν ἐλθὼν ὁ Ἄγγελος εἰς πόλιν Ναζαρέτ, εἶπεν αὐτῇ· «Χαίρε κεχαριτωμένη,
» ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.» Ἡ δὲ Παρθένος προτάξασα ἄλλους τινὰς λόγους, εἶπε τελευταῖον πρὸς
τὸν Ἄγγελον· «Ἴδού ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου.» καὶ εὐθὺς μετὰ τὸν λό-
γον τοῦτον συνέλαβεν ὑπερφυῶς ἐν τῇ ἀχράντῳ κοιλίᾳ αὐτῆς τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὴν
ἐνυπόστατον σοφίαν καὶ δύναμιν αὐτοῦ, μὲ τὴν ἐπισκίασιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ
μὲ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἐκτοτε λοιπὸν ἐτετέλεσθησαν οἰκονομικῶς ἅπαντα
τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ Λόγου διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν καὶ ἀπολύτρωσιν (2). (Ὅρα εἰς τὸν

μικ ἐπλεξαν ὁ Χρυσόστομος δύο, ὧν τοῦ μὲν ἑνὸς
ἡ ἀρχὴ ἐστὶν αὕτη· «Βασιλικῶν μυστηρίων ἐορτὴν
» ἐορτάζομεν σήμερον», τοῦ δὲ ἑτέρου αὕτη· «Πά-
» λιν χαρὰς εὐαγγελία». Ἀνδρέας ὁ Κρήτης, οὗ ἡ
ἀρχὴ· «Ἐπέστη σήμερον ἡ πάντων χαρὰ». Ἰωάννης
ὁ Δαμασκηνός, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Nūn ἡ τῆς Βασιλίδος
» Βασιλικῆ». Γρηγόριος ὁ Νεοκαισαρείας, οὗ ἡ ἀρχὴ
«Ἐορτάς μὲν ἀπάσης καὶ ὑμνωδίας». Γερμανός ὁ
Κωνσταντινουπόλεως, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τῆς παρουσίας
» τιμίας καὶ Βασιλικῆς». Θεόδωρος ὁ μονερανή-
της, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὅταν ἡ χειμῆριος τῆς εἰδωλο-
» λατρείας». (σώζονται πάντες ἐν τῷ Κοινοβίῳ
τοῦ Διονυσίου.) Ἔχει ἐγκώμιον εἰς τὴν αὐτὴν ἐορ-
τὴν καὶ ὁ Πρόκλος, καὶ Ἰωάννης ὁ Βρυένιος. Καὶ ὁ
Θεῖος δὲ Νύσσης Γρηγόριος λόγον σύντομον καὶ γλα-
φυρὸν ἐνταύτῳ συνέθετο εἰς τὸν εὐαγγελισμόν, ὃς
τις σώζεται μὲν ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Σταυρονηκίτα
χειρογράφοι, δὲν ὑπάρχει ὁμοίως ἐν τοῖς τετυπωμένοις
τρισὶ τόμοις τοῦ Ἁγίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Τῇ προτέρᾳ
» Κυριακῇ τὴν ἀρθόδοξον ταύτην Ἐκκλησίαν οὐ
» ράνιον χορείαν ἐκάλεσεν ὁ μέγας Βασιλεὺς». Ἀλλὰ
καὶ Ἰωάννης ὁ πάνσοφος καὶ γεωμέτρης λόγον προ-
φωνητικὸν καὶ χριστήριον συνέθετο εἰς τὸν εὐαγ-
γελισμόν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Χαίρετε, ταῦτό μοι τὸ θρα-
» γυ καὶ μέγα τοῦ λόγου προοίμιον, χαίρετε».

Καὶ ὁ ὕπατος τῶν φιλοσόφων Ψελλός, οὗ ἡ ἀρ-
χὴ· «Ἀρχὴ μὲν τῶν ὄντων Θεός» (σώζονται καὶ
οἱ δύο ἐν τῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Βατοπαιδίου, καὶ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκρά-
τορος.) Γρηγόριος ὁ Παλιμᾶς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ὁ μὲν
» ψυχλωδὸς Προφήτης». Γερμανός ὁ Κωνσταντινου-
» πόλεως λόγον δεύτερον, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐπ' ὄρους
» εὐψηλοῦ ἀνάβηθι δὲ εὐαγγελιζόμενος» (σώζονται ἐν
εὐτῷ δευτέρῳ Πανηγυρικῷ τῆς τοῦ Βατοπαιδίου.)

Ἐν δὲ τῇ Ἀπόρᾳ καὶ ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἱερώων
σώζεται καὶ ἕτερος λόγος Γρηγορίου Νεοκαισαρείας,
οὗ ἡ ἀρχὴ· «Σήμερον ἀγγελικῆ παρατάξις». Ἐν τῷ
περιωνύμῳ δὲ Ναῶ τοῦ Πρωτάτου σώζεται καὶ εἰς
λόγος Σωφρονίου Ἱεροσολύμων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «εὐαγ-
» γέλις, ἀδελφοί, εὐαγγέλις, καὶ πάλιν ἐρῶ εὐαγγέλις».
Ἄλλὰ καὶ ὁ Φώτιος λόγου συνέθετο εἰς τὴν
αὐτὴν ἐορτὴν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Φαιδρὰ τῆς παρουσίας
» ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πενήνηρις, καὶ λαμπρὸν τὴν
» γχαρὰν τοῖς πέτραις ἀποφέρεται», ὁμοίως καὶ
Θεοφάνης ὁ Κερκυρῆς ὁ Τυρομενίας Ἐπίσκοπος,
οὗ ἡ ἀρχὴ· «Σήμερον ἡ Ἐκκλησίᾳ δαδουχεῖται μυ-
» στικῶς καὶ πυρσοῦεται» (σώζεται ἐν τῷ Πρωτάτῳ.)

(1) Ὁ δὲ Θεοφύλακτος Μάξιμος ἐν τῇ μβ' ἐρωτή-
σει οὕτως ἐπὶ λέξεως λέγει· «Ἐπειδὴ τινες ἀπο-
» ροῦσιν, ὅτι πῶς λαθεῖν λέγεται τὰς Οὐρανίους Δυ-
» νάμεις ἢ τοῦ Κυρίου ἐνανθρώπησις, ὁπόταν εὐ-
» ρίσκωμεν, ὅτι καὶ αἱ προφητεῖαι αἱ πρὸ τοῦ Κυ-
» ρίου δι' Ἀγγέλων γεγονάσι, καὶ τὴν σύλληψιν
» τῆς Παρθένου ὁ Γαβριὴλ εὐαγγελίζεται, καὶ τοὺς
» ποιμένας Ἄγγελοι μυσταγωγοῦσιν; Ἀποκρίσις—
» Ὅτι μὲν ἤδεισαν οἱ Ἄγγελοι τὴν μέλλουσαν ἐ-
» σεσθαι ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου
» ἐνανθρώπησιν, οὐδεὶς ἀμφιβάλλει· ἐκεῖνο δὲ ἔλα-
» ρθεν αὐτοῦς ἡ ἀκατάληπτος τοῦ Κυρίου σύλληψις
» καὶ ὁ τρόπος—πῶς ὄλος ἐν τῷ Πατρὶ ὦν, καὶ
» ὄλος ὦν ἐν πᾶσι, καὶ πάντα πληρῶν, ὄλος ἦν ἐν
» τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου.»

(2) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι ἂν τύχη ἡ ἐορτὴ
τοῦ εὐαγγελισμοῦ κατὰ τὴν μεγάλην ἐβδομάδα,
οἴνου μόνου καὶ ἐλαίου κατάλυσις γίνεται, οὐχὶ δὲ
καὶ ἰχθύος, διὰ τὸ αἰδέσθαι τὸν πικρὸν τοῦ Κυ-
ρίου, καθὼς πάντα τὰ τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι,
καὶ τοὶ ὁ Θεὸς Νικηφόρος ἐν τῷ πέμπτῳ αὐτοῦ

Θησαυρόν τοῦ πεζογράφου Δαμασκηνοῦ, καί εἰς τὸν Μηκάτην, καί εἰς τὴν Σάλπιγγα, καί εἰς τὴν Σαγήνην, καί εἰς τὸν Κωρὸν, καί εἰς τὴν Κατήχησιν τοῦ Στουδίτου.)

- * Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Σεννούφιος ὁ Σημειοφόρος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.
 - * » Τὸ σῆμα κρύπτει σῶμα τοῦ Σεννούφιοι, * Σεννούφιος.
 - * » Σημεῖα τοῦ δείξαντος ἐν βίῳ ξένα.
- * Αἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Πελαγία καὶ Θεοδοσία ξίφει τελειοῦνται.
 - * » Θεοδοσία καὶ Πελαγία ξίφει * Θεοδοσία.
 - * » Πέλαγος εὖρον δωρεῶν Θεοῦ Λόγου. * Πελαγία.
- * Δήμιός τις, τὸν Χριστὸν ἐπιγνούς καὶ ἐν ζσφώδει φρουρᾷ βληθείς, τελειοῦται.
 - * » Εἰρκτὴν σκοτεινὴν δῆμιος κατεκρίθη, * Δήμιος.
 - * » Γνοὺς Χριστὸν ἐξάγοντα φῶς ἀπὸ σκότους.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΣ. τὴν Σύναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἀνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς παραδεδομένην, ὡς τῷ Θεῷ καὶ ὑπερφυσί καὶ ἀπορρήτῳ μυστηρίῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας καθυπουργήσαντος (1).

Κανὼν λέγει, ὅτι ἐὰν τύχη ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἢ τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἀμαρτάνομεν καταλύοντες οἶνον καὶ ἰχθύας. Ἀληθῶς μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεὸς Νικηφόρος· ἐπειδὴ ὁμοῦς ὄλα τὰ Τυπικὰ οὕτως ἀποφασίζουσι, καὶ Ἅγιοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καὶ οἱ γράψαντες τὰ Τυπικὰ, καὶ ἀρχαιότεροι μάλιστα τοῦ Θεοῦ τούτου Νικηφόρου, ὅποιοι εἶναι ὁ Σάββας, ὁ Θεὸς Ἰωάννης, ὁ Δαμασκηνός, ὁ Χαρίτων, ὁ Εὐθύμιος, ὁ Κυριακὸς καὶ ἄλλοι ὅμοιοι, διὰ τοῦτο προτιμῶμεν τὴν κοινὴν τῶν Πατέρων ὁμοφώνίαν, καὶ μάλιστα διότι ὑποπτεύομεν μήπως ἦναι κοιλιοδούλου τινὸς προσθήκη οἱ ἰχθύς, ἐπειδὴ δυσκόλως παραδεχόμεθα ὅτι τοιοῦτος Ἅγιος εἶπεν ἐναντί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διατάξεως. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν λέγει ἀποφαντικῶς εἰς τὸν ἀνωτέρω Κανόνι, ὅτι νὰ ἐσθίηται ἰχθύς, ἀλλ' ὑποθετικῶς, ὅτι ἐὰν φάγη τις ἰχθὺν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τυχούσῃ τῇ μεγάλῃ Πέμπτῃ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, δὲν ἀμαρτάνει· δὲν εἶπεν ὅτι καλῶς ποιεῖ, ἀλλ' ὅτι δὲν ἀμαρτάνει, καὶ πολὺ διαφέρει τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου. Ἐγὼ εἶχον ὑποσημείωσιν εἰς τὸν ἀνωτέρω κέμπτον Κανόνα τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, τὸν περιεχόμενον ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πηδάλῳ μετὰ τῶν λοιπῶν τριάκοντα ἑπτὰ Κανόνων τοῦ αὐτοῦ Ἁγίου· ἀλλ' ὁ νοθεύσας τὸ ἱερὸν Πηδάλιον, καὶ πολλὰς ἀτόπους προσθήκας καὶ ἀφαιρέσεις ἐν αὐτῷ ποιησάμενος, αὐτὸς κακῶς ἀφήρесе καὶ τὴν ὑποσημείωσιν ἐκείνην, ἵνα δώσῃ ἄδικαια νὰ καταλύωσιν οἱ Χριστιανοὶ ὀψάρια ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τυχούσῃ κατὰ τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. Ὅρα δὲ καὶ εἰς τὸ τριακον-

στὸν ὄγδοον κεφάλαιον τοῦ Καθολικοῦ καὶ τετυπωμένου Τυπικοῦ, ὅπου αὐτολεξεῖ γράφονται ταῦτα· «Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἑορτὴ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἰ τύχη τῇ μεγάλῃ ἑβδομάδι, ἐν ἣ ἂν ἡμέρᾳ ἐπιστῇ, γίνεται παράκλησις τοῖς ἀδελφοῖς ἐπὶ μεταλήψει οἴνου καὶ ἐλαίου, ἰχθύος δὲ οὐ.»

Καὶ τοῦτο δὲ προσημειοῦμεν, ὅτι ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ οὐδέποτε μετατίθεται εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἀλλ' εἰς οἵαν δῆποτε ἡμέραν τύχη κατ' ἐκείνην καὶ ἑορτάζεται, ὡς ἅπαντα τὰ Τυπικὰ συμφώνως διορίζουσι· καὶ ὁ ἀνωτέρω δὲ Κανὼν τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου, καὶ οἱ λόγοι τῶν Διδασκάλων παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων οἱ εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην πεπονημένοι, καὶ μάλιστα τοῦ Βρυεννίου Ἰωσήφ, τοῦτο βεβαιοῦσιν. Ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ εἶναι ἀρχὴ καὶ κεφαλὴ ὄλων τῶν Δεσποτικῶν ἑορτῶν, ἐὰν αὕτη μετατεθῇ, εἶναι ἀνάγκη νὰ συμμετατεθῶσι καὶ αἱ ἄλλαι Δεσποτικαὶ ἑορταί, καὶ ἡ τῶν Χριστουγέννων δηλαδὴ, καὶ ἡ τῶν Θεοφανείων, καὶ ἡ τῆς Ὑπαπαντῆς, καὶ καθεξῆς ὄλαί αἱ ἄλλαι, καὶ οὕτως ἤθελε προέλθῃ μεγάλη σύγχυσις εἰς ὅλον τὸν κύκλον τῶν ἑορτῶν· ὅθεν οἱ ταύτην μετατιθέντες κακῶς ποιοῦσιν. Εὐηγγελίσθη δὲ ἡ Θεοτόκος ἐν ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ, ἢ κατ' ἄλλους ἐν Κυριακῇ.

(1) Σημείωσαι, ὅτι Γαβριὴλ ὁμοῦς Θεὸς καὶ ἀνθρώπος, κατὰ τὸν Κωνσταντινουπόλεως Πρόκλον· διὸ καὶ αὐτὸς ἐξαιρέτως ὑπρέτησεν εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἐνσάρκου Οὐκονομίας τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. Λέγει δὲ καὶ Θεοφάνης ὁ Κεραμεὺς, ὁ Ταυρομηνίας Ἐπίσκοπος, ὅτι τὰ ἑπτὰ στοιχεῖα τὰ ἀπαρτίζοντα τὸ ὄνομα τοῦ

» Τὸν σὺν ἀπαγγείλαντα σάρκωσιν Νόα,
 » Τιμῆ προπούση πᾶσα σὰρξ τιμᾶ, Λόγε.
 » Εἰκάδι ἀμφ' ὕμνος Γαβριὴλ κτίσιν ἔκτη ἐγείρει.

Γαβριὴλ
 Σύναξις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων εἰκοσιῆξ Μαρτύρων τῶν ἐν Γοθία μαρτυρησάντων, ἐξ ὧν εἰσι Πρεσβύτεροι δύο, Βαθούσις καὶ Οὐίρκας, μετὰ δύο υἱῶν αὐτοῦ καὶ τριῶν θυγατέρων, καὶ Ἀρβύλλας μονάζων—λαϊκοὶ δέ, Ἀθήπας, Ἀγνάς, Ρύαξ, Ἡγάθραξ, Ἦσκόος, Σύλας, Σίγητιζας, Σουηρίλλας, Σείμβλας, Θέρμας, Φιλγας, καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν Ἄννα, Ἀλλάς, Βάρις, Μωϊκῶ, Μαμούκα, Οὐίρκῶ καὶ Ἀνιμάις.

» Τόσσην πυρὶ φλέγουσι πληθὺν Μαρτύρων,
 » Ὅσας ἄγει μὲν σήμερον τὰς ἡμέρας.

Μάρτυρες
 εἰκοσιῆξ.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουγγουρίχου Βασιλέως τῶν Γόθων καὶ Γρατιανοῦ Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τοσ'. διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον ὑπὸ τοῦ ῥηθέντος Ἰουγγουρίχου, κατακαύσαντος τοῦ ἀσεβεστάτου τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατεκράτησαν καὶ οἱ ἀνωτέρω ῥηθέντες εἰκοσιῆξ Μάρτυρες. Τότε δὲ συνέβη καὶ τοιοῦτόν τι· ἐν ᾧ εἰς Χριστιανὸς ἔφερεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν προσφορὰν, συλληφθεὶς οὗτος ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀντὶ τῆς ἀψύχου προσφορᾶς αὐτοῦ ὁ ἴδιος ἐγίνε προσφορὰ εἰς τὸν Θεόν, ὀλοκαυτωθεὶς διὰ τοῦ πυρὸς καὶ λαβῶν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κοδράτου, Θεοδοσίου, Μανουήλ καὶ ἐτέρων τεσσαράκοντα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

» Κοδράτε, θαυμάζω σε τῆς εὐανδρίας,
 » Πῶς ὑπτιάζων ἀνδρικῶς σφάττη, μάκαρ.

Κοδράτος.

Εἰς τὸν Θεοδοσίον.

» Θεοδόσιος τῷ Θεῷ ζῶν καὶ μόνῳ,
 » Ζωὴν δι' αὐτὸν ἐκ ξίφους καταστρέφει.

Θεοδόσιος.

Εἰς τὸν Μανουήλ.

» Ξίφει χεθῆτω, κἂν κοτύλη φησὶ μοι
 » Ὁ Μανουήλ πέφυκεν αἵματος μία.

Μανουήλ.

Εἰς τοὺς τεσσαράκοντα.

* » Τεσσαράκοντα Μάρτυρες διὰ ξίφους
 » Θεῷ προσηνέχθησαν ὡ τῆς ἀνδρίας!

Μάρτυρες.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, βλέποντες δὲ καθ' ἐκάστην φονευομένους τοὺς Χριστιανούς ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν, συνεφώνησαν νὰ ὁμολογήσῃσι παρῆρησίᾳ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ὅπως γίνωσι κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ὑπήγον λοιπὸν αὐτόκλητοι καὶ παρεδόθησαν εἰς τὸν τῆς χώρας Ἀρχοντα, ὁ ὅποιος ἐξήταξε τότε καὶ ἐτιμῶρει πολλοὺς Χριστιανούς· καὶ παρασταθέντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι Χριστιανοί. Ὅθεν ἐρρίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἀποφυλακίσαντες δὲ αὐτοὺς μετὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ κρεμάσαντές τοὺς γυμνοὺς ἐπὶ ξύλου, κατεξέσχισαν τὰς πλευράς των. Εἶτα τοὺς ἔσυραν ἐπὶ τριβόλων, καὶ τελευταῖον τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Στέφανος Ἡγούμενος Τριγλίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Θεοῦ Στέφανος ἀμπελώνος ἐργάτης,
 » Θεῷ παραστάς καμάτου μισθὸν λάβη.

Στέφανος.

Γαβριὴλ σημαίνουσι, ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ Γαβριὴλ εὐαγγελισθεὶς τεχθῆναι Χριστὸς, ἦκει ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ Κόσμου παντός, τοῦ μετρομένου ὑπὸ τῆς ἑβδομάδος καὶ περατουμένου ἐν αἰῶσιν ἐπτά. (Λόγῳ εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν.)

Ούτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου ἐν ἔτει ωιέ. ἠγάπησε δὲ τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας· ὅθεν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ πολιτείαν, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις τῶν Μοναχῶν, ἐγένετο Ἐγούμενος τοῦ Μοναστηρίου τοῦ καλουμένου Τριγλία. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσχόλασεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τὴν ἀσκησιν καὶ ἡγουμενίαν, προσεκλήθη ὑστερον ὑπὸ τοῦ ρηθέντος δυσσεβοῦς Λέοντος τοῦ εἰκονομάχου, τοῦ κινήσαντος μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν προσκυνοῦντων τὰς σεπτὰς καὶ ἁγίας Εἰκόνας. Ἠναγκάσθη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ Τυράννου ὁ Ἅγιος νὰ ἀρνηθῆ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ νὰ ὑπογράψῃ κατὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπίσθη, ἀλλὰ μᾶλλον ὠνόμασε δυσσεβεὶς τοὺς ἀναγκάζοντάς αὐτὸν εἰς τοῦτο εἰκονομάχους, τούτου ἕνεκα ἐτιμωρήθη πολὺ, καὶ ἐν φυλακαῖς ἐβρίχθη, καὶ εἰς ἐξορίαν ἐπέμψθη· οὕτω δὲ δεινῶς ταλαιπωρηθεὶς ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, διὰ τῆς εἰκόνα τοῦ ὁποίου τοὺς πολλοὺς κόπους καὶ τὰς κακοπαθείας ὁ ἀοίδιμος ἐδοκίμασεν.

* Διήγησις ὠφέλιμος Μάλχου Μοναχοῦ αἰχμαλωτισθέντος (1).

* Βλέψον, Μοναχὲ, τίσιν οἶκν λαμβάνει
* Πιρῆκος πᾶς, καὶ διόρθωσιν λάβε.

* Μάλχος.

Τριάκοντα ὡς ἐγγιστα μιλία μακρὰν τῆς Ἀντιοχείας τῆς Συρίας ὑπάρχει κώμη Μαρφνεία ὀνομαζομένη, ἐν ἣ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ Μάλχος οὗτος, καὶ ἐσέβετο τὸν Θεόν. Καὶ οἱ μὲν γονεῖς αὐτοῦ ἐμελέτων νὰ συνδέσωσιν αὐτὸν μετὰ γυναικός, αὐτὸς δὲ ἀπ' ἐναντίας ἐσκέπτετο νὰ φύγῃ καὶ νὰ γίνῃ Μοναχός· ὅθεν ἀπελθὼν εἰς Ἰβηρίαν, ἐγένετο Μοναχὸς πλησίον εἰς πνευματικὸς ἀνδρας, ὄντας ἐκεῖ. Ἀγωνισθεὶς λοιπὸν ὁ ἀοίδιμος, εὐηρέστησεν εἰς τὸν Θεόν.

Ὅταν δὲ ἔμαθεν, ὅτι ἀπέθανεν ὁ πατήρ του, ἐμελέτα νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χήραν μητέρα του, ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἵνα μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνης γίνῃ κληρονόμος ὅλης τῆς πατρικῆς του περιουσίας· καὶ μέρος μὲν ἐξ αὐτῆς νὰ δώσῃ ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς, μέρος δὲ νὰ ἐξοδεύσῃ εἰς οἰκοδομὴν Μοναστηρίου του. Τὸν ἐν λόγῳ τοῦτον σκοπὸν καὶ λογισμόν του ἐφάνέρωσεν εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ γέροντα, ὁ ὅποσος ἐμπόδιζεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λογισμοῦ τούτου ὡς ἀνωφελοῦς καὶ ἀσυμφόρου, μάλιστα δὲ καὶ ἐβεβαίονεν αὐτὸν, ὅτι οἱ λογισμοὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκ τῶν Δαιμόνων. Ὁ δὲ Μάλχος μὴ θελήσας νὰ πεισθῆ εἰς τοὺς λόγους τοῦ γέροντός του, ἐξῆλθε τοῦ Μοναστηρίου καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἐδεσσαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μὴ ἀπαντήσῃ Σαρακηνοὺς καθ' ὁδόν, περιέμενεν ἐκεῖ μέχρις οὗ εὖρη καὶ ἄλλους συνοδοιπόρους· ἀφ' οὗ δὲ συνήχθησαν ἐβδομήκοντα ὁδοιπόροι, περιεπάτει πλέον ἄνευ φόβου. Παρ' ἐλπίδα δὲ μως ἐφάνη καθ' ὁδόν πληθὸς Σαρακηνῶν, οἱ ὅποιοι αἰφνιδίως ὀρμήσαντες κατὰ τῶν ὁδοιπόρων, ἐζώγρησαν καὶ ἠχμαλώτισαν ἅπαντας.

Τότε καὶ ὁ Μάλχος οὗτος ἐκληρώθη εἰς τινα μαθρον Αἰθίοπα, ὁ ὅποσος ἔλαβεν αὐτὸν αἰχμαλωτὸν, μετὰ τινος γυναικός. Τούτους λοιπὸν καὶ τοὺς δύο αἰχμαλώτους διέταξεν ὁ Αἰθίοψ νὰ ἰπεύσωσιν ὁμοῦ ἐπὶ γοργοκαμήλου· ἐπειδὴ δὲ ἡ κάμηλος ἔτρεχε πολὺ, κινδυνεύων ὁ Μάλχος νὰ κρημισθῆ ὁμοῦ μετὰ τὴν γυναῖκα, ἐνηγκαλίσθη καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκα, καὶ ἡ γυνὴ τὸν Μάλχον, καὶ οὕτω διὰ τῆς ἐναγκαλίσεως ἴσταντο στερεοὶ ἐπὶ τῆς καμήλου. Ὅχι μόνον δὲ τοῦτο τὸ ἄτοπον συνέβη εἰς τὸν Μάλχον ὡς ἐκ τῆς παρακοῆς του, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις ἐφαγεν ἀκουσίως κρέας καμήλου· καὶ ὅταν ὁ αὐθέντης του Αἰθίοψ ἀφίκετο εἰς τὸν οἶκόν του, ὁ Μάλχος προσήλθεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ κυρίου του, καὶ ὑπετάσσετο ὡς δοῦλος εἰς αὐτήν, κομίζων ὕδωρ καὶ ῥίπτων ἔξω τὰ σκουπίδα. Τελευταῖον δὲ ἐπεφόρτισεν αὐτὸν ὁ αὐθέντης του νὰ βόσκη τὰ πρόβατά του, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστάσιαν ταύτην τῶν πραβάτων ἀνεκουφίσθη ὀλίγον ἐκ τῶν βαρέων προσταγμάτων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβάλλ-

(1) Τοῦτο τὸ διήγημα ἠρανίσθη ἐκ τοῦ Γερροντικοῦ, πισκόπου Ἐλενουπόλεως συναχθεὶς, καὶ εἰς ὑποθέσεις τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Παράδεισος τῶν Πατέρων ἐν εἰκοσιτρεῖς διαίρεθαις. χειρογράφοις σωζόμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ Παλλαδίου Ἐ-

λετο πρότερον. Παρηγορείτο δὲ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, συλλογιζόμενος τὰ παραδείγματα τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Προφήτου καὶ ἀριδύμου Βασιλέως Δαβὶδ, ὁ ὁποῖος διότι ἐποίμαινε τὰ ἄλογα πρόβατα, εὔρε τὴν Βασιλείαν καὶ ποιμαντικὴν τῶν λογικῶν ἀνθρώπων. Ἐπειδὴ δὲ εὐφρόστησεν ὁ Μάλχος εἰς τὸν αὐθέντην του, διὰ τε τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προβάτων καὶ τὴν κατασκευὴν τοῦ τυρίου, ὡς καὶ διὰ τὴν φυλακὴν ὄλων τῶν σκευῶν καὶ ἐδεσμάτων τοῦ οἴκου του, τὰ ὅποια παρίδιδε σῶα καὶ ὀλόκληρα μὲ συνειδίσειν καθαρὰν καὶ μὲ πίστιν καὶ εὐλαβίαν, διὰ ταῦτα, λέγων, τὰ καλά τοῦ Μάλχου, ἐσυλλογιζέτο ὁ αὐθέντης του Αἰθίοψ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀναπόδοσιν τινα· καὶ πρὸς τοῦτο ἔκρινε κατάλληλον τὸ νὰ δώσῃ τῷ Μάλχῳ εἰς γάμον ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἤχημαλώτισε μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μάλχος προσκλήθεισ ὑπὸ τοῦ κυρίου του, καὶ ἀκούσας τοῦτο, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπρόβαλε βραδύτητα καὶ ἀναβολὴν χρόνου, λέγων, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν δύναται τοῦτο νὰ πράξῃ διότι εἶναι Μοναχός, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἡ γυνὴ δὲν εἶναι ἐλευθέρη, ἀλλ' εἶναι συνεζευγμένη μὲ ἄνδρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶναι δίκαιον νὰ ἀποσπασθῇ τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ νομίμου ἀνδρὸς αὐτῆς.

Ὁ δὲ Αἰθίοψ τοῦτο ἀκούσας, ἐξεγύμνωσε τὸ ξίφος του, καὶ ἐφοβήρισεν ὅτι θὰ τὸν θανατώσῃ. Τότε ὁ Μάλχος ἐμάνθανε διὰ τῆς δοκιμῆς τὰ θανατηφόρα βλαστήματα τὰ ὅποια ἐγέννησεν εἰς αὐτὸν ἡ παρακοὴ τοῦ πνευματικοῦ του πατρός· φοβηθεὶς δὲ ἐνουμφεύθη ἀκουσίως τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἀπεφάσισεν ὅμως ἐν τῷ νῷ, ὅτι κάλλιον νὰ θανατώσῃ αὐτὸς ἑαυτὸν ἢ νὰ συνευρεθῇ μετ' αὐτῆς. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνὴ ἐκείνη θαυμασία οὔσα καὶ φρονίμη καὶ σώφρων, ἔβλεπε τὴν ἀνυπόφορον λύπην καὶ ἀδημονίαν τοῦ Μάλχου, ἐφοβήθη, μήπως ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θλίψεως ἀποθάνῃ· διὸ τὸν συνεβούλευσε νὰ ἦναι μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναπόσπαστοι καὶ οἱ δύο, διὰ τὸν φόβον τοῦ Αἰθίοπος καὶ διὰ τὸ ἀνυπόφοτον, γὰ φυλάττωσι δὲ ἐν τῷ κρυπτῷ καθαρὸν καὶ παρθένον τὸν ἑαυτὸν των, διότι οὕτω πως, ἔλεγεν ἡ τιμία γυνὴ, θέλει λάβῃ πληροφορίαν ὁ αὐθέντης μας, ὅτι δὲν θὰ μεταχειρισθῶμεν δολιότητα. Ἦρσεν ἡ βουλή αὕτη εἰς τὸν Μάλχον, πλὴν αὐτὸς ἐνουμούμενος τὴν καθαρὰν καὶ ἁγίαν ζωὴν, ἣν διηγεῖν, ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐμελέτα νὰ φύγῃ· τοῦτο νοήσασα ἡ γυνὴ, παρεκάλει νὰ τὸν συνακολουθήσῃ καὶ αὐτῇ, ἵνα γίνῃ καλογραία ἐν τινι παρθενῶν καὶ Μοναστηρίῳ, ὁ δὲ Μάλχος τῇ τὸ ὑπέσχεθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖ πλησίον ἦτο ποταμὸς μεγαλώτατος, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινεν αὐτοὺς νὰ φύγωσιν ἐλευθέρως, ὡς ἐκ τῆς δυσκόλου αὐτοῦ διαβάσεως, τούτου ἕνεκα κατεσκευάσαν δύο ἄσκους δερματίνους, καὶ δέσαντες αὐτοὺς ἀσφαλῶς, ἔλαβεν ὁ Μάλχος τὸν ἕνα, καὶ ἡ γυνὴ τὸν ἄλλον, καὶ ἐμβάντες διὰ νυκτὸς εἰς τὸν ποταμὸν, μετεχειρίσθησαν τοὺς μὲν ἄσκους ὡς ἀκάτιον, τοὺς δὲ πόδας των ὡς πηδάλια, καὶ οὕτως ἀφίχθησαν εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν εὐχαριστήσαντες τὸν Θεόν, ὅχι μόνον περιεπάτουσ τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέραν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταπλεγόμενοι, συνεχῶς ὅμως βλέποντες πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἴδου λοιπὸν βλέπουσι τὸν αὐθέντην των, τὸν Αἰθίοπα, μετὰ τινος δούλου, οἱ ὁποῖοι ἀναβάντες ἐπὶ δύο γοργοκαμήλων, ἐβάσταζον εἰς τὰς χεῖράς των ξίφη γεγυμνωμένα καὶ ἔτρεχον κατόπιν των.

Ὅταν δὲ ἐκείνοι ἐπλησίασαν ἵνα τοὺς συλλάβωσι, τότε οὗτοι ἐκ τοῦ φόβου των ἀπελιθώθησαν καὶ ὡς ἀναίσθητοι νεκροὶ ἔγιναν. Κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ, ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των βαθύτατον σπηλαῖον, καὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ· ἐμβάντες δὲ, εὔρον ἐν αὐτῷ ἀσπίδα τινα καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα θανατηφόρα ἕρπετά, καὶ θηρία πολλὰ, λέοντας καὶ λεάινας, τὰ ὅποια διὰ τὴν πολλὴν καθύσιν τοῦ ἡλίου προσέφυγον εἰς αὐτὸ, ἵνα λάβωσιν ἀναψυχὴν. Καίτοι λοιπὸν ἐφοβήθησαν οὗτοι τὰ ῥηθέντα θηρία, ἐπειδὴ ὅμως ἦτο μεγαλήτερος ὁ φόβος τοῦ Αἰθίοπος, ἐσφράγισαν τὸν ἑαυτὸν των μὲ τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ οὕτως ἐστάθησαν εἰς τι μέρος τοῦ σπηλαίου, προσμένοντες νὰ γίνωσι βορὰ τῶν θηρίων. Καταβάντες δὲ ἀπὸ τὰς καμήλους ὁ Αἰθίοψ καὶ ὁ δούλος του, ἔδεσαν αὐτὰς πλησίον τοῦ σπηλαίου· καὶ ὁ μὲν δούλος εἰσῆλθε πρῶτος ἐν τῷ σπηλαίῳ ἵνα ἐκβάλλῃ ἔξω τὸν Μάλχον καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ δὲ Αἰθίοψ κρατῶν τὸ ξίφος ἵστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ σπηλαίου ἵνα κατὰ τὴν διάβασίν των θανατώσῃ αὐτούς. Ἀμα λοιπὸν ἐμβῆκεν ὁ δούλος, ἐπήδησε κατ' αὐτοῦ μία λέαινα, ἡ ὁποία ἀρπάσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ, τὸν ἐπνιξεν· εἶτα δάκνουσα αὐτὸν, τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φωλεάν της. Καὶ ὁ μὲν Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ βλέποντες τοῦτο

εδόξασαν τὸν Θεόν, ὁ δὲ Αἰθίοψ νομίσας, ὅτι οἱ φυγόντες ἀνθίστανται εἰς τὸν δούλον, καὶ δὲν πείθονται νὰ ἐξέλθωσι τοῦ σπηλαίου, εἰσῆλθε καὶ αὐτός, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὴν μάχαιραν. Πάραυτα δὲ πηδήσασα πάλιν κατ' αὐτοῦ ἡ ἰδία λέαινα, ἐθανάτωσε καὶ αὐτόν. Τότε ὁ Μάλχος καὶ ἡ γυνὴ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα, ὅπερ ἐποίησεν εἰς αὐτούς, περιέμνων ἐκεῖ, βεβαίαι ὄντες, ὅτι καὶ αὐτοὶ μετ' ἄλλῃγον θὰ κατασπαραχθῶσιν ὑπὸ τῆς λεαίνης, ἀλλ' ἡ λέαινα λαβοῦσα τὸν σκύμνον τῆς, ἐξῆλθε τοῦ σπηλαίου. Ἐξεληθόντες λοιπὸν καὶ αὐτοὶ, εἰδόντες τὰς καμήλους δεδεμένους καὶ φορτωμένους μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ· ὅθεν φαγόντες καὶ εὐφρανθέντες, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Ἐπειτα ἀναβάντες εἰς τὰς καμήλους, διήλθον τὴν ἔρημον διὰ δέκα ἡμέρας, καὶ ὑπῆγον εἰς πόλιν τινα· ἐκείθεν δὲ ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὁ Ἄρχων τῆς πόλεως πρὸς τὸν Δούκα τῆς Μεσοποταμίας, ὁ ὁποῖος ἐξαγοράσας τὰς καμήλους, καὶ φιλοφρόνως αὐτοὺς δεξιωθείς, τοὺς ἀπέστειλε χαίροντας εἰς τὸν οἶκόν των. Τότε ὁ Μοναχὸς Μάλχος δούς ἱκανὰ χρήματα εἰς τινα παρθενῶνα καὶ ἀσκητήριον γυναικῶν, ἔβαλεν ἐν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, αὐτὸς δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅθεν ἔφυγε, τὸν μὲν πνευματικὸν αὐτοῦ πατέρα καὶ γέροντα εὔρεν ἀποθαμμένον, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς διηγῆθη ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Ὅθεν διδαχθεὶς ἐξ ὧν ἔπαθε, παρέμεινεν εἰς τὸ ἔξῃς ἐν τῷ Μοναστηρίῳ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐλύτρωσεν ἐκ τοσοῦτων μεγάλων κινδύνων. Διανύσας λοιπὸν ἔτη ἀρκετὰ, καὶ τῷ Θεῷ εὐαρέστως δουλεύσας, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΖ'. Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Ματρῶνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.

»Οὐκ ἄξιον λαθεῖν σε, Μάρτυς Ματρῶνα,

Ματρῶνα.

»Κἂν ἔνδον εἰρκτῆς ἐκπνέης κεκρυμμένη.

»Εἰκάδι ἑβδομάτῃ θάνε Ματρῶνῃ ἐν εἰρκτῇ.

Αὕτη ἦτον ὑπηρέτρια Ἑβραίας τινός Παντίλλης ὀνομαζομένης, ἡ ὁποία ἦτο σύζυγος ἀρχιστρατήγου τινός ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅταν δὲ ἡ κυρία τῆς αὐτῆς μετέβαινεν εἰς τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων, ἠκολούθει μὲν αὐτὴν καὶ ἡ Ματρῶνα, δὲν εἰσῆρχετο ὁμοῦς ἐν τῇ Συναγωγῇ, ἀλλ' ἐπιστρέφουσα μετέβαινεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερῶθαι εἰς τὴν κυρίαν τῆς τοῦτο, ἐδάρη ἡ μακαρία αὐτὴ ἀνηλεῶς, καὶ ἐκλείσθη ἐν φυλακῇ, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαχθεῖσα πάλιν δέρεται, καὶ πάλιν κλείσεται ἐν αὐτῇ. Ἐκεῖ δὲ διανύσασα ἡμέρας πολλὰς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ ἅγιον αὐτῆς Λεῖψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως· ἡ δὲ κυρία τῆς Παντίλλα ὠλίσησεν ἀνωθεν ἀπὸ τοῦ ταίχους, καὶ ἔπεσε κάτω εἰς ὑπολήνιον τι, ὅπου χύνεται τὸ γλεῦκος, καὶ ἐκεῖ κατέστρεψε τὴν ζωὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἀξίαν καταδίκην παρὰ Θεοῦ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὅσιος Κήρυκος, ὁ ἐν τῷ Ἄπρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Εγὼ, Πάτερ Κήρυκε, καὶ τεθνηκότα,

Κήρυκος.

»Κἂν καρδίᾳ, φέρειν σε κἂν γλώττῃ θέλω.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ καὶ Λυδίας τῆς αὐτοῦ γυναικός, καὶ τῶν δύο τέκνων αὐτοῦ, Θεοπρέπιου, Μακεδόνας, Ἀμφιλοχίου τοῦ Δουκὸς καὶ Κρονίδου τοῦ Κομενταρησίου.

Εἰς τὸν Φιλητὸν καὶ Λυδίαν.

»Ὡσπερ Φιλητοῦ καὶ Λυδίας σὰρξ μίξ,

Φιλητός.

»Οὕτως ἐν αὐτῶν καὶ μετ' εἰρήνης τέλος.

Λυδία.

Εἰς τὸν Θεοπρέπιον καὶ Μακεδόνα.

»Θνήσκει Θεοπρέπιος σὺν Μακεδόني,

Θεοπρέπιος.

»Θεοπρεπῶς ἄδοντες ὕμνους Κυρίῳ.

Μακεδόν.

Εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον καὶ Κρονίδην.

» Δοῦξ συντελευτᾷ τῷ Κομενταρησίῳ,
» Ἐξουσιάζων ἐξυπηρετουμένῳ.

Ἀμφιλόχιος·
Κρονίδης.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἀδριανοῦ τοῦ Βασιλέως (1) ἐν εἰε ρχέ. Χριστιανοὶ κατὰ τὴν θρησκείαν καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν λατρεύοντες τῷ Θεῷ. Συλληφθεὶς δὲ ὁ μακάριος Φιλήτος μετὰ τῆς συζύγου του Λυδίας, καὶ δύο τέκνων του, Θεοκρεπίου καὶ Μακεδόνας, παρεστάθη εἰς τὸν Βασιλέα. Ὁ δὲ Βασιλεὺς, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῆ κατὰ τῆς σοφίας τοῦ Ἁγίου, ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὅς τις ἦτο Δοῦξ τῆς Σλαβονίας· εὐθὺς δὲ ἐκεῖνος ἐκρέμασεν αὐτοὺς ἐπὶ ξύλου, καὶ διέταξε νὰ κτυπῶσι τὰ σώματά των μὲ ξυλίνας σπάθας. Τότε ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν Κρονίδης ὁ Κομενταρησίος, ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν λοιπῶν ἐρρίφθη ἐν τῇ φυλακῇ. Κατὰ τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην, ἐν ᾧ οἱ Ἅγιοι ἐπαλλον καὶ προσήυχοντο, ἐφάνησαν οὐράνιοι Ἄγγελοι παραθαβύνοντες καὶ ἐνδυναμόνοντες αὐτοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου· τῷ πρῶτῳ δὲ παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἀμφιλόχιον, ὁ ὁποῖος εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, πολλοὶ βάσανοι καὶ τιμωρίαι εἶναι ἠτοιμασμέναι διὰ σᾶς, ἔβαλε τοὺς Ἅγίους ἐντὸς λέβητος πλήρους ζέοντος ἐλαίου καὶ ρητίνης, καὶ ὦ τοῦ θαύματος, παρευθὺς ὁ λέβης ἐψυχράνθη. Τότε θαυμάσας ὁ Δοῦξ Ἀμφιλόχιος διὰ τὸ γινόμενον θαῦμα, ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσηλθεν αὐτὸς ἐντὸς τοῦ λέβητος λέγων, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι· φωνὴ δὲ Θεϊκὴ ἔγινεν εἰς αὐτὸν λέγουσα, εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, καὶ ἀνάβηθι ἐδῶ εἰς ἐμέ. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σλαβονίαν, ὁργῆς ἐμπλεῶς καὶ ἐκτοξεύων ἀπειλάς. Φθάσας λοιπὸν ἐκεῖ, προστάσσει νὰ κατῆ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας λέβης πλήρης ἐλαίου, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ νὰ ριφθῶσιν ὅλοι οἱ ἕξ Ἅγιοι· τούτου δὲ γενομένου, ἐφυλάχθησαν ἀβλαβεῖς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὁ οὖν Βασιλεὺς, καταισχυθεὶς διὰ τὸ θαυμάσιον τοῦτο, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην· οἱ δὲ Ἅγιοι προσευχηθέντες καὶ εὐχαριστήσαντες τῷ Θεῷ, παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὰς ψυχὰς των, καὶ ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ἰωάννης καὶ Βαρούχιος (2) ζῆφει τελειοῦνται.

» Οὐ θάρσος ἦττον Ἰωάννου πρὸς ζήφας
» Ὁ Βαρούχιος εἶχεν, εἰμὴ καὶ πλέον.

Ἰωάννης·
Βαρούχιος.

Ὁ Προφῆτης Ἄνανι (3) ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Τριάς τρίπους σός, Ἄνανι θεοπρόπι,
» Δι' ἧς τὸ μέλλον προῦλεγες πρὸ τοῦ τέλους.

Ἄνανι.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Παύλου Ἐπισκόπου Κορίνθου, ἀδελφοῦ γεγονότος Πέτρου Ἐπισκόπου Ἀργους τοῦ Σημειοφόρου (4).

(1) Τὸ Συναξάριον τοῦτο γεγραμμένον ἐστὶν ἐν τοῖς Μηναίοις κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Μαρτίου ἀτάκτως, ὅθεν ἐγράφη ὡς καθῶς ἀπῆται ἡ τάξις. Σημειῶσαι, ὅτι κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην ταύτην τοῦ Μαρτίου ἐτελειώθησαν διὰ τοῦ Μαρτυρίου οἱ ἐννέα Μάρτυρες, οἱ ἐν τῷ Συναξερίῳ Ἰωνᾶ καὶ Βαραχησίου περιεχόμενοι, κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνιάτην τοῦ παρόντος.

(2) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφονται Ἰωνᾶς καὶ Βαραχῆσιος οὐκ ὀρθῶς, διότι κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην ἑορτάζονται οὗτοι.

(3) Περὶ τοῦ Ἄνανι τοῦ Προφήτου τούτου ταῦτα γράφει ἡ Ἁγία Γραφή· «Καὶ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤλθεν Ἄνανι ὁ Προφῆτης πρὸς Ἀσά Βασιλέα Ἰούδα, καὶ

εἶπεν αὐτῷ· Ἐν τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ Βασιλέα Συρίας, καὶ μὴ πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον Θεόν σου, διὰ τοῦτο ἐσώθη ἡ δύναμις Συρίας ἀπὸ τῆς χειρὸς σου. Οὐχ οἱ Αἰθίοπες καὶ Αἰθῦες ἦσαν εἰς δύναμιν πολλήν; καὶ εἰς θάρσος; εἰς ἰππεῖς; εἰς πλῆθος σφόδρα; καὶ ἐν τῷ πεποιθέναι σε ἐπὶ Κύριον, παρέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς σου. Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπιβλέπουσιν ἐν πάσῃ τῇ γῆ, κατισχύσαι ἐν πάσῃ καρδίᾳ πλήρη πρὸς αὐτόν· ἠγνόηκας ἐπὶ τούτῳ, ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται μετὰ σοῦ πόλεμος. Καὶ ἐθυμώθη Ἀσά τῷ Προφῆτῃ, καὶ ἠπαρέθετο αὐτὸν εἰς φυλακὴν.» (β. Παρ. 15. 7.) ἐσφαλμένως δὲ Ἀνίαν γράφουσι αὐτὸν τὰ Μηναιῖ.

(4) Ὁ Πέτρος οὗτος ἴσως εἶναι ὁ ἑορταζόμενος κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Ἰανουαρίου, ὅς τις καὶ θαυματουργὸς

* »Φύσει ἀδελφός ὦν ὁ Παῦλος τοῦ Πέτρου,
»Πόλει σὺν αὐτῷ ἐγκατοικεῖ τῇ ἄνω.

Παῦλος.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου (1).

»Εὐτυχὲς Εὐτύχιος ἦλθεν εἰς πέρας,
»Γῆθεν μεταστάς καὶ κατοικήσας Πόλον.

Εὐτύχιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰλαρίωνος τοῦ νέου, Ἡγουμένου γεγονότος Μονῆς τῆς Πελεκητῆς (2).

»Δοὺς Ἰλαρίων γῆ τὸ γῆθεν σαρκίον,
»Γῆν μακάρων ὤκησε τὴν μακαρίαν.
»Ὀγδὸν Ἰλαρίωνα κινήσατο εἰκάδι πότμος.

Ἰλαρίων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἡρωδίωνος, ἐνὸς τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων.

»Ῥόδον νοητὸν ὦν σαφῶς Ἡρωδίων,
»Ξίφει τρυγηθεὶς πάλιν ἀνθεὶ ἐν Πόλω.

Ἡρωδίων.

Οὗτος ἦτον εἰς ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα μεθητῶν τοῦ Κυρίου, ἀκολουθῶν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ μάλιστα τὸν Κορυθαῖον Πέτρον, καὶ γενόμενος συνεργός τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου. ἔπειτα χειροτονηθεὶς Ἐπίσκοπος τῶν νέων Πατρῶν, ἐδίδασκε καὶ ὑπέστρεφε πολλοὺς πρὸς τὸν Κύριον. Ὄθεν συλληφθεὶς (3) ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐνταῦτῷ καὶ τῶν Ἰουδαίων, ἐδάρη δυνατὰ, ἄλλων μὲν δερόντων αὐτόν, ἄλλων δὲ συντριβόντων τὸ στόμα του διὰ λίθων, καὶ ἄλλων κτυπούντων αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν· τελευταῖον δὲ ἀπέσφαξαν αὐτόν οἱ θηριόγνωμοι, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, παραδοὺς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ τρισόλβιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΚΘ'. Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Μάρκου Ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων (4), Κυρίλλου Διακόνου, καὶ τῶν ἐν Ἀσκάλωνι καὶ Γάζῃ παρθένων γυναικῶν καὶ ἱερωμένων ἀνδρῶν.

Εἰς τὸν Μάρκον.

Μάρκος.

»Ἐπαγρυπνήσας πρῶτα πολλαῖς αἰκίαις,
»Ἰπνωσε Μάρκος θεῖον εἰρήνης ὕπνον.

ὀνομάζεται. Τούτων τῶν δύο ἀδελφῶν τὸ Συναξάριον γράφεται κατὰ τὴν τρίτην τοῦ Μαΐου.

(1) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηνιαίοις ἡ Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίωνος, διότι οὗτος ἐορτάζεται μετὰ Ὀλυμπᾶ καὶ Ἐράστου καὶ Σωσιπάτρου καὶ Κουάρτου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον εἰκοστὴν ἐγδὸν τοῦ παρόντος Μαρτίου ἰδίᾳ.

(2) Σημειῶσαι, ὅτι τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς εὑρίσκεται κατὰ τὴν Προῦσαν, τὸ ὁποῖον σώζεται καὶ κατοικεῖται ἕως τῆς σήμερον.

(3) Κατὰ δὲ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἀπόστολος οὗτος μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ἐράστου,

Σωσιπάτρου καὶ Κουάρτου, γράφεται ὅτι ὁ Ἡρωδίων οὗτος ἀπεκφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Νέρωνος μετὰ Ὀλυμπᾶ.

Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τετυπωμένῳ Συναξαριστῇ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Φιλητοῦ τοῦ Συγκλητικοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, διότι τούτου ἡ Μνήμη προερτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ παρόντος Μαρτίου, ὅπου καὶ τὸ Συναξάριον αὐτοῦ κατὰ τάξιν συνηρμύσθη.

(4) Ἀρεθουσα εἶναι πόλις ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κειμένη κατὰ τὸν κόλπον τοῦ Στρώμωκος, ἧτοι τοῦ Χάνδακος ποταμοῦ, ἡ ὁποία ὕστερον ὀνομάσθη Ῥενδίνα, μεθ' ὅσον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Θεσσαλονίκης Μητροπολίτην.

Εἰς τὸν Κύριλλον.

»Γαστήρ Κυρίλλου λεύτου διὰ ξίφους,
 »ὧσεὶ πάχος γῆς εἶπε Δαβὶδ ἑρβάρια.

Κύριλλος.

Εἰς τὰς Παρθένοισ.

»Κεῖνται γυναῖκες βρώσεως χοίροις σκάφαι,
 »Γαστρός παθοῦσαι ῥήξιν ἐκ χοιροφρόνων.

Παρθένοι.

* »Εὐκάδι ἡδ' ἐνάτη ἀθληταὶ εἰς Πόλον ἴκον.

* **Ο**ὗτος ὁ Ἅγιος Μάρκος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου (1) τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τκῆ. ζήλω δὲ Θεῷ κινήσεις, ἐκρήμνισεν ἕνα ναὸν τῶν εἰδώλων, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν Ἐκκλησίαν. Ὄταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ἐν ἔτει τξά. καὶ ἀπέδωκε πολλὴν τιμὴν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ παρῆρσιαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας, ὅχι μόνον εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον Μάρκον πολλὰ κακὰ ἐδειξεν ὁ ἀποστάτης κρημνίσαντα τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων καὶ ἐγκαθιδρύσαντα αὐτὸν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἐκρήμνισαν τοὺς βωμοὺς τῶν εἰδώλων. Ὁ δὲ Ἅγιος Μάρκος, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκρύβη καὶ συνεστάλη εἰς τι μέρος, κατὰ τὴν τοῦτο προστάσσοσαν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἀντ' αὐτοῦ συνελήφθησαν ἄλλοι καὶ ἐμιμωροῦντο, τούτου ἕνεκα ἀπεκαλύφθη, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς ἑαυτὸν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας. Οἱ δὲ στρατιῶται κρατήσαντες αὐτὸν, τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ κατέφερον εἰς τὸ σῶμά του πολλοὺς ραβδισμοὺς, ρίψαντες ἔπειτα αὐτὸν ἐντὸς βρωμερῶν χανδάκων.

Μετὰ ταῦτα τὸν ἐξήγαγον ἐκεῖθεν καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς παιδία ἵνα τὸν κατακεντῶσι μὲ βελόνας· εἶτα ποιήσαντες γάρον (ἄλμην), ἔβρεξαν δι' αὐτοῦ ὄλον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου. Ὑστερον, χρίσαντες αὐτὸν διὰ μέλιτος καὶ θέσαντες ἐντὸς γυργάθου, τὸν ἐκρέμασαν μὲ σχοινία ἔξω, κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μεσημερίου, ἵνα προσβάλληται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καὶ καταφλέγηται, καὶ πρὸς τούτοις ἵνα ἦναι τροφὴ εἰς τὰς μελλίσσας καὶ σφήκας. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, ὑπέμεινε ἀνδρείως τὰς βασάνους ὁ μακάριος Μάρκος, ὅχι μόνον χάριν τῆς εὐσεβείας, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ δώσῃ οὐδὲ ὀβολὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας οἱ τινες ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ μικρὰν τινα βοήθειαν ὥπως ἀνοικοδομήσωσι τὸν ὑπ' αὐτοῦ κρημνισθέντα ναὸν τῶν εἰδώλων, πρὸς σύστασιν τῆς ἀσεβείας των· καὶ δὲν ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς οὐδὲ ὀλίγον τι ὁ Ἅγιος, ἐπειδὴ ἐὰν ἔδιδεν, ἐφαίνετο ὅτι προδίδει τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ὄθεν μὲ τὴν ἐνστάσιν νικήσας τοὺς Ἕλληνας, ἐνίκησεν αὐτοὺς καὶ διὰ τῆς πράξεως, διότι βλέποντες οἱ Ἕλληνες τὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφυχίαν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου γέροντος Μάρκου, κατεβίβασαν μὲν αὐτὸν ἐκεῖθεν, ὅπου τὸν εἶχον κρεμασμένον, αὐτοὶ δὲ μεταβληθέντες μετεχειρίσθησαν αὐτὸν διδάσκαλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὴν εὐσέβειαν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν.

Καλὸν δὲ εἶναι νὰ διηγηθῶμεν ἐνταῦθα ἐκεῖνο ὅπερ ἐτόλμησαν οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ πόλει Φοινίκη κατὰ Κυρίλλου τοῦ Διακόνου, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Παραβάτου. Ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰδῶλα τῶν Δαιμόνων ἐκρήμνισε, συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἕλλήνων, καὶ ἔλαβε παρ' αὐτῶν δεινὸν καὶ βίαιον θάνατον, διότι ἔσχισαν αὐτοῦ τὴν κοιλίαν, καὶ διεσχόρπισαν τὰ σπλάγγνα του, ὥστε ἔγινεν ἐλευρινὸν θέαμα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τὰ σπλάγγνα του ἔφαγον οἱ Ἕλληνες, διὸ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ ἀνταξίαν ἐκδίκησιν· διότι ἐν ᾧ ταῦτα ἔτρωγον, κατέπεσον οἱ ὀδόντες των, καὶ ἐκόπη ἡ γλῶσσά των, καὶ ἡ ὀπτική δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν των ἐβλάβη (2). Ποῖος δὲ τραγικῶς νὰ παραστήσῃ ὅσας διέπραξαν βασάνους οἱ Ἕλληνες ἐν τῇ Γάζῃ τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐν τῇ Ἀσκάλωνι κατὰ γυναικῶν τιτων πικρῶν καὶ ἰερωμένων ἀνδρῶν, ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ αὐτοῦ Παραβάτου; σχίσαντες γὰρ οἱ θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι τὰς κοιλίας τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ βαλόντες ἐντὸς τῶν κοιλῶν των κριθάριον, τὰς ἐβρίψαν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων

(1) Ὁ δὲ Θεοδώρητος ἀναφέρων τὸ διήγημα τοῦτο ἐν τρίτῳ βιβλίῳ κεφ. ἕκτῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἐξ οὗ καὶ ἠρανίσθη, λέγει ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτον ἐπὶ Κωνσταντίου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου. (2) Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα τοῦ Κυρίλλου διηγεῖται ὁ Κύριος Θεοδώρητος αὐτόθι.

ἵνα τὰς φάγωσι. Τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ δράματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀσεβοῦς Βασιλείας τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ καὶ τῶν ὑποτασσομένων εἰς τὴν Βασιλείαν του· ἀλλ' εἰς μὲν τοὺς Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τῶν ἐδῶ προσκαίρων βρασάνων, προὔξενήθη ἡ αἰώνιος μακαριότης, εἰς δὲ τὸν αἴτιον τούτων ἀσεβίστατον Ἰουλιανὸν παρεσκευάσθη ἡ γέεννα τοῦ πυρὸς καὶ ἐνακολάφθη ἡ αἰώνιος κατασχώνη (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰωνᾶ, Βαραχησίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.

Εἰς τὸν Ἰωνᾶν.

»Ἐχεις Ἰωνᾶν καὶ σὺ, γῆ, πάντως μέγαν,
»Κατ' οὐδὲν ἐνδόντα τοῦ θαλαττίου.

Ἰωνᾶς.

Εἰς τὸν Βαραχήσιον.

»Διψῶν Βαραχήσιος ἀθλητῶν τέλους,
»Χανδὸν ζεούσης ἐκπίνει πίσης σκύφον.

Βαραχήσιος.

Εἰς τοὺς ἐννέα.

* »Χριστοῦ ὑπερτμηθέντες ἄνδρες ἐννέα,
»Ἢδη σύνεισι τάξεις ταις ἐννέα.

Μάρτυρες θ'.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν ἐκ τῆς Περσίας, κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν καὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ' Μοναχοὶ δὲ ὄντες ἀφῆκαν τὸ Μοναστήριόν των καὶ ὑπῆγον εἰς κώμην τινὰ ὀνομαζομένην Μαρμιαβώχ· εὐρόντες δὲ ἐκεῖ ἐννέα Ἁγίους Μάρτυρας κεκλεισμένους ἐν φυλακῇ, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι, Ζανιθᾶς, Λάζαρος, Μαρουθᾶς, Ναρσῆς, Ἡλίας, Μάρης, Ἀβίβος, Συμεήθης καὶ Σάββας, παρεθάρρυναν αὐτοὺς νὰ ἐπιμείνωσιν εἰς τὴν Πίστιν καὶ ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ ἀκλόνητοι μέχρι τέλους, οἱ τινες ἐπιμείναντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Ὅθεν ἐξ αἰτίας τοιαύτης συλληφθέντες οὗτοι, ἐφέρθησαν εἰς τοὺς τρεῖς Ἀρχοντας Μασδράθ, Σιρῶ καὶ Μαρμισήν, οἱ ὅποιοι συνεβούλευσαν καὶ ἐνταῦτῳ ἠπέλιψαν τοὺς Ἁγίους, ἵνα ἀρνηθῶσι μὲν τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, προσκυνήσωσι δὲ τὸν ἥλιον, τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ· οἱ δὲ Ἅγιοι οὐδόλως ἐπέισθησαν.

Ὅθεν πρῶτον ὁ Ἰωνᾶς δένεται κατὰ Περσικὸν νόμον, κατὰ τὸν ὅποιον, ὅταν οἱ Πέρσαι θέλουν νὰ δειρώσι τινὰ, τὸν καθίζουσι πρῶτον κατὰ γῆς, καὶ ἔπειτα δένουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του εἰς ξύλον· ὁ δὲ δεθεὶς μένων ἀκίνητος ὡς λίθος, δέχεται τοὺς ραβδισμοὺς, ἐπειδὴ διὰ τὸ πολὺ καὶ σφιγκτὸν δέσιμον δὲν δύναται ὁ δερόμενος νὰ σαλεύσῃ ἢ νὰ κινηθῇ ποσῶς. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τοιοῦτοτρόπως ἐδειραν ἀρκοῦντως τὸν Ἅγιον μὲ ράβδους τραχείας, ἔδεσαν τοὺς πόδας του μὲ σχοινία, καὶ ἔσυραν αὐτὸν ἔξω εἰς τόπον ἀσέγαστον ἵνα ταλαιπωρῆται καὶ παγώσῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ παγετοῦ.

Ἐπειτα ἔλαβον τὸν Ἅγιον Βαραχήσιον, καὶ βῶλους χαλκοῦς πυρώσαντες, ἔβαλον αὐτοὺς ὑπὸ τὰς μασχάλας του· εἶτα ἔβρασαν μέλυθρον καὶ τὸν ἔχυσαν ἐντὸς τῶν βλεφάρων, τῆς ρινὸς καὶ τοῦ λάρυγγος καὶ τῶν δύο Ἁγίων. Μετὰ ταῦτα τὸν μὲν Βαραχήσιον ἔδεσαν ἐκ τῶν ποδῶν, καὶ ἐκρέμασαν κατακέφαλα· τοῦ δὲ Ἰωνᾶ ἀποκόψαντες τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, καὶ ἐκδειραντες τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἀφαιρέσαντες τὴν γλώσσαν του, ἔθηκαν αὐτὸν ἐντὸς χαλκίνου ἀγγείου πλήρους πίσης, ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ. Ἐπειτα ἔσφιγξαν αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, καὶ οὕτω τὸν ἔρριψαν ἐντὸς λάκκου βαθυτάτου, ἐνθα ἐτελείωσε καὶ ἔλαβεν ὁ αἰόιδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ὁ δὲ Ἅγιος Βαραχήσιος πάλιν ἐφέρθη εἰς ἐξέτασιν, καὶ γυμνὸς σύρεται ἐπὶ ἀκαθῶν. Εἶτα ἐνέπηξαν καλὰ μους ὀξεῖς ἐν τῷ σώματι του, καὶ βαλόντες αὐτὸν εἰς γαλεάγραν, συνέτριψαν ὄλον τὸ σῶμά του· μετὰ δὲ ταῦτα ἔβρασαν πίσαν, καὶ ἔχυσαν αὐτὴν ἐν τῷ λάρυγγι αὐτοῦ, καὶ οὕτω παρέ-

(1) Καὶ τοῦτο τὸ διήγημα ἀναφέρει ὁ αὐτὸς Θεόδωρος ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ καὶ κεφαλαίῳ προστιθησὶ καλὰ τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, καὶ κατέκαυσαν αὐτὰ, δὲ καὶ τοῦτο αὐτόθι, ὅτι ἐν τῇ Σεβαστῇ πόλει ἦνοι- τὴν δὲ κόνιν δισκόρπισαν εἰς τὸν ἀέρα.

δωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου. Τὰ ἅγια τούτων Λείψανα συνσταφιάσθησαν μετὰ τῶν Λειψάνων τῶν ἀνωτέρω ἑννέα Μαρτύρων, ὑπὸ τινος ὀνομαζομένου Αὐδησιώτου, ὃς τις ἐξηγόρασεν αὐτὰ ἀντὶ πεντακοσίων μιλιαρσιῶν (νομισμάτων Ἑσραϊκῶν). Καὶ οἱ μὲν ἀνωτέρω ἑννέα Μάρτυρες ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην τοῦ παρόντος Μαρτίου· ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης καὶ Βαραχήσιος ἐτελειώθησαν κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἑνάτην ταύτην τοῦ αὐτοῦ μηνός (1).

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος Ἐπίσκοπος Κίου τῆς Βιθυνίας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν πηλὸν ἐκδύς, Εὐστάθιε παμμάρκαρ,
»Χριστῷ παρέστις τῷ δι' ἡμᾶς πηλίνῳ.

Εὐστάθιος.

Ὁ ὅτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν καὶ Ὁμολογητὴς Εὐστάθιος, ἀποτινάξας ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ, ὡς φορτίον βαρὸν, ἔγινε Μοναχὸς, καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀόκνως ἐποίει τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, καὶ ἐπεμελεῖτο τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. ὕστερον δὲ ἔγινε καὶ ἱερεὺς, πεισθεὶς εἰς τὰς πολλὰς πρὸς αὐτὸν παρακλήσεις τοῦ λαοῦ. Εὐχαριστεῖ δὲ πάντοτε τὸν Θεόν, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε πίστιν ἀδίστακτον· εἶχεν ἀγάπην εἰς ὅλους ἀνυπόκριτον· ἦτο διδακτικὸς, ταπεινὸς, συμπαθὴς, ἐλεήμων, ζηλωτὴς καλῶν ἔργων. Ὅθεν διὰ τὰς ἀρετὰς του ταύτας, ἔγινε καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς ἐν Βιθυνίᾳ Κίου, (ἢ ὁποῖα κοινῶς λέγεται Κιὸ, καὶ τουρκιστὶ καλεῖται Τζομπλέκ, πάλαι δὲ ὠνομάζετο Κίερος, ὕστερον δὲ ὠνομάσθη Προυσιᾶς, καὶ ἡ τις πρότερον εἶχε θρόνον Ἐπισκόπου ὑπὸ τὸν Νικαίας Μητροπολίτην). Ταύτην λοιπὸν τὴν Ἐπισκοπὴν παραλαβὼν ὁ Ἅγιος, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη, κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ παραδόσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐπειδὴ δὲ ἀνεφύη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἡ αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τοῦτο ὁ μακάριος οὗτος ὠπλίσθη μὲ τὴν μελέτην τῶν Θείων Γραφῶν, καὶ διὰ αὐτῆς, ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκτύπα τοὺς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι ἐκαυχῶντο ἐναντίον τῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν· ὅθεν τινὲς ἐξ αὐτῶν διέβαλον τὸν Ἅγιον εἰς τὸν τότε εἰκονομάχον Βασιλέα. Κατὰ πρῶτον λοιπὸν ἠπειλήθη ὁ Ἅγιος, ἔπειτα δὲ ἔλαβεν ἐμπτύσματα εἰς τὸ πρόσωπον, δαρμούς, φυλακὰς, κακοπαθείας, ἀνακρίσεις καὶ ῥαβδισμούς· καὶ τελευταῖον δεῖραντες αὐτὸν οἱ εἰκονομάχοι μεχονδρὰς ῥάβδους, τὸν ἐξώρισαν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς του, διὰ τὴν προσκύνησιν καὶ τιμὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς τὴν ἐξορίαν διήλθεν ἐπὶ τινα ἔτη θλιβόμενος, κακουχούμενος ὕστερούμενος, πεινῶν, διψῶν καὶ γυμνητεύων· διὰ τῶν τοιούτων κακοπαθειῶν ταλαιπωρηθεὶς ὁ ἀοίδιμος καὶ εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ, ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Α΄. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Συγγραφέως τῆς Κλίμακος.

»Ἐπὶ κλίμαξι κλίμακας πυκνῶς, Πάτερ,
»Τὰς ἀρετὰς θείας, ἔγθασας Πόλου μέχρι.
»Χαῖρεν Ἰωάννης τριακοστῇ ἑξαναλύων.

Ἰωάννης.

Ὁ ὅτος ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου.

(1) Σημειώσαι, ὅτι τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Λαζάρου, ἑνὸς ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἑννέα Μαρτύρων, ἀπεθησαυρίσθησαν ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἁγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων, κατὰ τὴν εἰκοστὴν Ἰουνίου.

(2) Περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ ἡμῶν Μηναιοῖς ἢ Μνήμη τῶν Ἀποστόλων Σωθένους, Ἀπολλῶ, Κηφᾶ, Καίσαρος καὶ Ἐπαφροδίτου, καθότι ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον αὐτῶν προεγράφη κατὰ τὴν ὀγδόην τοῦ Δεκεμβρίου.

νου του νεωτέρου, του ανεψιού Ίουστινιανού, εν έτει φθ'. Δεκαεξαετής δὲ ὢν, ἐγένετο ἔμπειρος τῆς ἐγκυκλίου καὶ ἐξωτερικῆς σοφίας, καὶ ἔκτοτε προσέφερεν ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεὸν θυσίαν ἱερωτάτην· ὅθεν ἀναβάς εἰς τὸ Σίναϊον Ὅρος, διήγε τὴν ζωὴν του ὑποτασσόμενος γέροντι. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ ἐννεακαίδεκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀφήκε τὴν ὑποταγὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας, μακρὰν τοῦ Κυριακοῦ τῆς ἐν τῷ Σιναίῳ ακήτως ἕως πέντε σημεῖα· ὠνομάζετο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος Θωλάς. Ἐκαὶ λοιπὸν διήλθεν ὁ αἰδιμος τεσσαράκοντα ὀλόκληρα ἔτη, καταφλεγόμενος καθ' ἑκάστην ὑπὸ τοῦ διακαοῦς ἔρωτος καὶ τοῦ πυρός τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης. Οὗτος ἔτρωγε μὲν ὅλα τὰ φαγητὰ ὅσα εἶναι συγκεχωρημένον νὰ τρώωσιν οἱ Μοναχοί, ἔτρωγεν ὁμως ἐξ αὐτῶν ὀλίγον· ἔτρωγε δὲ ὅλα τὰ φαγητὰ, ἵνα ὡς διακριτικὸς θραυὴ πανσόφως τὸ κέρατον τῆς ὑπερηφανίας, ἢ ὅποια θὰ τὸν ἠνώχλει ἐὰν δὲν ἔτρωγεν, ὡς διαφέροντα τῶν ἄλλων Μοναχῶν.

Τίς δὲ δύναται νὰ διηγηθῆ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων, ἢ τις ἔτρεχεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μακαρίου τούτου; ὕπνον δὲ τόσον ὀλίγον ἐκοιμᾶτο, ὅσον νὰ μὴ βλάβῃ τὸν νοῦν του ἢ ὑπερβολικὴ ἀγρυπνία, ὅλας δὲ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του ἦτο προσευχὴ παντοτεινὴ καὶ ἀέναντος, καὶ ἔρωσ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσύγκριτος. Οὗτος λοιπὸν ἐπειδὴ ἀπέκτησε πᾶσαν ἀρετὴν, καὶ κάλως ἐπολιτεύθη, ἠξιώθη νὰ λάβῃ παρὰ Θεοῦ μεγάλας θεωρίας καὶ προορατικὸν χάρισμα· ὅθεν κοιμωμένου τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ ὑπὸ λίθον, ὅς τις ἐμελλε νὰ πέσῃ ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν συντρίψῃ, τοῦτο προγνωρίσας ὁ Ὄσιος διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῷ κελλίῳ καθημένος, ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν μαθητὴν του, καὶ ἐξεγείρας αὐτὸν τοῦ ὕπνου, τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς, καὶ κατέστη Ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Σιναίῳ Ὅρει Μοναστηρίου, ἀφήκε τὴν πράσκαρον ταύτην ζωὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον· πρὸ τοῦ θανάτου του δὲ συνέγραψε τὴν πάνσοφον βίβλον τῶν τριάκοντα Θεῶν καὶ πνευματικῶν ἀναβάσεων, ἢ ὅποια διὰ τοῦτο καὶ Κλίμαξ ἐπονομάζεται (1).

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἰωὰδ ἢ Ἰωήλ.

* »Λέων πατάσσει σέ, Προφῆτα Κυρίου,
»Ὡς κερκάντα τὸν Δόγον τοῦ Κυρίου.

Ἰωὰδ
ἢ
Ἰωήλ.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῆς Σαμαρείας (2), ἐκτύπησε δὲ αὐτὸν ὁ λέων ὅταν ἀπεστάλῃ καὶ ἤλεγξε τὸν Βασιλέα. Ἰεροβοὰμ, διότι ἐποίησε χρυσᾶς δαμάλεις καὶ προσεκύνη αὐτάς. Ὁ μὲν γὰρ Θεὸς προσέταξεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὸν Βασιλέα, νὰ μὴ φάγῃ δὲ ἄρτον, μηδὲ νὰ πῖν ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ, ἀλλὰ νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως· αὐτὸς δὲ πορευθεὶς εὔρε τὸν Ἰεροβοὰμ ὀνομαζόμενον, καὶ ἐκάλεσεν ἐν λόγῳ Κυρίου καὶ εἶπε, «Θυσιαστήριον, τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ γεννᾶται υἱὸς εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰούδα Ἰωαίας ὀνόματι, ὁ ὅποιος θέλει θυσιάσει ἐπὶ σοῦ τοὺς ἱερεῖς τῶν ὑψηλῶν τόπων τῶν εἰδώλων.» Τοῦ δὲ Ἰεροβοὰμ ἐκτειναντος τὴν χεῖρά του ἵνα συλλάβῃ τὸν Προφήτην τοῦτον, ἐξηράνθη ἡ χεὶρ του, καὶ ἐπειδὴ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἰεροβοὰμ παρεκάλεσε τὸν Προφήτην νὰ τὸν ἰατρεύσῃ, ἐδέθη ὁ Προφήτης τοῦ Θεοῦ καὶ ἰατρεύθη ἡ χεὶρ τοῦ Βασιλέως, καταστάσα ὑγιὴς ὡς πρότερον.

Ἐπανερχόμενος δὲ ὁ Προφήτης εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, κατεπίσθη ὑπὸ ψευδοπροφήτου τινὸς Ἐμβὲ ὀνομαζομένου, καὶ ἔφαγεν ἄρτον μετ' αὐτοῦ, παρακούσας τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν παραδίῃν του ταύτην ἐπέτρεψεν ὁ Θεὸς νὰ θανατωθῇ μὲν ὑπὸ λέοντος, ἀλλὰ νὰ μὴ φαγῶθῃ ὑπ' αὐτοῦ· ἐνεταφιάσθη δὲ εἰς τὴν Βαιθὴλ, πλησίον τοῦ ψευδοπροφήτου ἐκεῖνου ὑπὸ τοῦ ἑποίου ἀπατηθεὶς παρήκουσε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ (3).

(1) Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Ὄσιον τοῦτον Ἰωάννην ἐγκόμιον ἐπλεξε Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Οὐδὲν ὑμιμώτερον ἀρετῆς», καὶ Ἀναστάσιος ὁ Σιναίτης, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἄει μὲν ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάρις» (σώζονται καὶ τὰ δύο ἐν τῇ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν ἄλλαις.)

(2) Ἡ Ἱστορία τοῦ Προφήτου τούτου γράφεται ἐν κρηφ. γγ' τῆς τρίτης τῶν Βασιλειῶν σελ. 4. ὅπου καὶ

λέγεται, ὅτι οὗτος ἦτον ἐκ γῆς Ἰούδα, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς Σαμαρείας· «Καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐξ Ἰούδα παρεγένετο ἐν λόγῳ Κυρίου εἰς Βαιθὴλ.»

(3) Σημειώσαι, ὅτι τὸν Προφήτην τοῦτον οὐχὶ Ἰωὰδ, ἀλλὰ Ἰωήλ ὀνομάζει ἡ Θεία Γραφή, διότι λέγει· «Καὶ οἱ κατάλοιποι λόγοι Σαλομών. Ἰδοὺ οὗτοι γεγραμμένοι ἐν ταῖς ὁράσεσιν Ἰωήλ τοῦ ὄρων»

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ ἐν τῷ φρέατι.

* Ὁ ἐν φρέατι ζῶν Ἰωάννης κάτω,
» Ἄνω πίνει νῦν ζῶντος ὕδατος φρέαρ.

Ἰωάννης.

* Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἤκμασε γυνή τις πλουσία πολὺ καὶ φοβουμένη τὸν Θεόν, Ἰουλιανή ὀνόματι, ἣ ὅποια νέα εὖσα ἔμεινε χήρα με δύο ὄρφανὰ νήπια, Ἰωάννην καὶ Θεμιστίαν ὀνομαζόμενα. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τότε Ἕλληνες Βασιλεῖς ἐξέδωκαν διάταγμα καὶ προσταγὴν νὰ τιμωρῶνται οἱ τὸν Χριστὸν σεβόμενοι Χριστιανοί, φοβηθεῖσα ἡ χήρα, ἔλαβε τὰ δύο αὐτῆς τέκνα καὶ κατέφυγεν εἰς οἶκον τινὰ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κρυπτομένη ἀνέτρεφε τὰ τέκνα τῆς ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου. Ὁ δὲ υἱὸς τῆς Ἰωάννης, ὅταν ἤρχετο ὁ καιρὸς τῆς προσευχῆς, ἄφινε τὴν μητέρα του καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ προσήρχετο ἐν τῷ κρυπτῷ, ἐπανήρχετο εἰς τὴν μητέρα του· διότι τότε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐκρύπτοντο διὰ τὸν φόβον τῶν εἰδωλολατρῶν. Μίαν φορὰν δὲ πορευομένου τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα προσευχηθῆ κατὰ τὴν συνήθειάν του, εὗρεν αὐτὸν φιλόθεός τις Χριστιανός, ὁ ὁποῖος τὸν συνέβουλευσε νὰ ὑπάγῃ κάλλιον εἰς τὸ ὄρος νὰ προσεύχηται, ἢ νὰ μεταβαίῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κινδυνεύων οὕτω νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν εἰδωλολατρῶν. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας τὴν συμβουλήν ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του· Κυρία μου μητέρα, εἰς φιλόθεος Χριστιανὸς μοὶ εἶπε νὰ ὑπάγω εἰς αὐτόν, ἐγὼ δὲ ἔκρινα πρέπον νὰ ζητήσω τὴν εὐχὴν σου, καὶ τότε νὰ ὑπάγω. Ἡ δὲ μήτηρ του ἀφῆκεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ νομιζουσα ὅτι θέλει ἐπανέλθῃ τάχιστα. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀποχαιρετίσας τὴν μητέρα καὶ ἀδελφὴν του, ὑπῆγεν εἰς τὴν ἔρημον πρὸς τινὰ Μοναχὸν Αἰγύπτιον, Φαρμουθὲ ὀνομαζόμενον, καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς ἐκείνου, ἐπορεύθη εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρημον· εὐρῶν δὲ ἐν ξηροπήγαδον, πλήρες σκορπίων καὶ ὄφειων καὶ ἄλλων διαφόρων ἐρπετῶν, προσευχήθη, καὶ ἔπειτα ἐβρίσκει τὸν ἑαυτὸν του ἐν τῷ ξηρῷ ἐκείνῳ φρέατι. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐδέχθη αὐτὸν ὅταν κατέβαινε κάτω, καὶ οὕτω τὸν ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ, ἐν ᾧ τὸ φρέαρ ἦτο βαθὺ εἴκοσι πῆχεις.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκεῖ κατέβη, ἠπλωσε τὰς χεῖράς του σταυροειδῶς ὁ αἰσίδιμος, καὶ ἐστάθη προσευχόμενος ἐν διαστήματι ἡμερῶν τεσσαράκοντα, χωρὶς νὰ φάγῃ, χωρὶς νὰ πῖνῃ, χωρὶς νὰ κοιμηθῆ καὶ χωρὶς νὰ καταβιάσῃ τὰς χεῖράς του· καὶ τὰ μὲν θηρία καὶ ἐρπετὰ εὐθὺς ἐφυγον, Ἄγγελος δὲ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔφερε καθ' ἐκάστην τροφὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Φαρμουθὲ, ἔφερε καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην ἄρτον. Πλὴν ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦτο νέος τὴν ἡλικίαν, δὲν ἔφερον ὁ Ἄγγελος τὸν ἄρτον εἰς αὐτόν, ἵνα μὴ ὑπερφηανευθῆ, ἀλλὰ τὸν παρέδιδεν εἰς τὸν Φαρμουθὲ, λέγων αὐτῷ· Ἰδοὺ Κύριος ἐστειλὲ σοὶ τὸν ἄρτον τοῦτον, ἵνα τὸν φέρῃς εἰς τὸν Ἀββᾶν Ἰωάννην, τὸν ἐν τῷ ξηρῷ φρέατι εὐρισκόμενον. Ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς τὸν ἄρτον παρὰ τοῦ Φαρμουθὲ, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔφαγε· ἐδόξαζε λοιπὸν τὸν Θεόν, καὶ καθ' ἐκάστην ἐλάμβανε τροφὴν παρὰ τοῦ γέροντος ἐπὶ τινὰ ἔτη. Ὁ δὲ Διάβολος μὴ ὑποφέρων νὰ βλέπῃ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας τοῦ Ἰωάννου, μετεμορφώθη εἰς ἕνα δούλον τοῦ Ὁσίου, καὶ προσελθὼν ὁ σχηματισθεὶς δούλος πρὸς τὸν γέροντα Φαρμουθὲ, ἠπάτησεν αὐτὸν διὰ τῶν λόγων του. Ὅθεν παραλαβὼν αὐτὸν τὸν ἔφερον ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ ξηροπηγάδου, καὶ ἤρχισε νὰ συμβουλευῆ τὸν Ἰωάννην

» τος περὶ Ἱεροβοάμ υἱοῦ Ναβάτ.» (β'. Παραλειπόμεν. θ'. 29.) Ὅθεν λέγει ὁ Θεοδώρητος· ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ β' τῶν Παραλειπομένων· «Μανθάνομεν ἐντεῦθεν, ὡς Νάθαν ὁ Προφήτης, καὶ Ἀχιά ὁ Σηλωνίτης, καὶ Ἰωὴλ, ὁ κατὰ τοῦ Ἱεροβοάμ τὴν ψῆφον ἐξενεγκών, βιβλίους εἶχον συγγεγραμμένας.»—καὶ πάλιν λέγει· «Μεμαθηκάμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ ἐν Βαιθηλ θυσιαστήριον ῥαγῆναι κελεύσας, δὲν ὁ λέων συνέτριψεν, ὁ τοῦ Θεοῦ παραβεβηκώς τὴν ἐντολήν, Ἰωὴλ προσηγορεύετο.» Ἐπειδὴ ὁ Προφήτης Ἰωὴλ ὁ τοῦ Βαιθηλ, οὐ τινος τὸ βιβλίον σώζεται,

οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ Σολομώντος. Ὅτι δὲ ψευδοπροφήτης δὲν ἦτον, ὡς γράφεται ἐδῶ ἐν τῷ Συναξαριστῇ, ὁ πείσας τὸν Προφήτην τοῦτον Ἰωὴλ νὰ φάγῃ τροφὴν, μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος Θεοδώρητος λέγων· Ὅτι δὲ οὐ ψευδοπροφήτης ἦν ὁ τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ παραπείσας τροφῆς μεταλαβεῖν παρ' αὐτῷ, καὶ ἐντεῦθεν καταμαθεῖν εὐπέτες, διεσώθη γὰρ φησι τὰ ὁσαῦτα τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ Προφήτου τοῦ κατοικοῦντος ἐν Βαιθηλ, μετὰ τῶν ὁσῶν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἤκοντος ἐξ Ἰούδα, καὶ λελαληκότος πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ· ἐποίησεν ἰωσίας.» (Ἐρωτήσ. νς'. εἰς τὴν δ'. τῶν Βασιλ.).

δσα ἀπρεπή. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἐνόησε τὴν μηχανὴν τοῦ Διαβόλου, καὶ τὸν γέροντα διώρθωσε, καὶ τὸν Διάβολον κατήσχυνε, καὶ οὕτως ἀπέστειλε καὶ τοὺς δύο, χωρὶς αὐτὸς νὰ λάβῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του οὐδεμίαν βλάβην.

Μετὰ ταῦτα συνήθροισεν ὁ Διάβολος πλήθη Δαιμόνων, καὶ μετεσχημάτισεν αὐτοὺς εἰς τὰ πρόσωπα τῆς μητρὸς τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀδελφῆς, καὶ φίλων καὶ συγγενῶν καὶ δούλων καὶ ὑπηρετριῶν, καὶ ἄλλων γνωστῶν ἐκείνου· οἱ ὅποιοι ὅλοι ἤλθον ἐπὶ τοῦ στομίου τοῦ φρέατος καὶ ἐθρήνουν καὶ ἐκλαιον, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ κἀν ὅπως τὸν ἴδωσιν ἢ τοῦλάχιστον ὅπως τοὺς ὁμίλῃσιν. Ὁ δὲ Ἅγιος προσήχθετο κάτωθεν, καὶ τελείως μὲ αὐτοὺς δὲν ὠμίλησεν· ὅθεν οἱ Δαίμονες ἐγιναν ἀφαντοί. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ὄσιος διέτριψεν εἰς τὸ ξηροπήγαδον δέκα ἔτη, καὶ κατάρθρωσε πᾶσαν ἀσκησιν καὶ ἀρετὴν, καὶ εὐηρέστησε γνησίως εἰς τὸν Θεόν, τότε Μοναχὸς τις, Χρῦσιος ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος διῆγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τριάκοντα, ὀδηγηθεὶς ὑπὸ Θεικοῦ Ἀγγέλου, ὑπῆγεν ὅπως ἐνταφιάσῃ τὸν Ἰωάννην· σταθεὶς δὲ τρεῖς ἡμέρας ἐπὶ τοῦ φρέατος, ὠρkiζε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ κρύψῃ εἰς αὐτὸν οὐδεμίαν του ἀρετὴν, ἀλλὰ νὰ τὰς φανερώσῃ, καθὼς ἐφάνη ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν. Ὅθεν ἐγινε θαῦμα πλῆττον τὰς ἀκοὰς πάντων· διότι ἡ γῆ τοῦ φρέατος ὑψώθη κάτω ἀπὸ τοῦ βάθους τῶν εἰκοσι πῆχεων καὶ ἀνέβη ἐπάνω, καὶ οὕτως ἠνταμώθησαν ἀμφότεροι οἱ Ὄσιοι καὶ ἐχαιρετίσθησαν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀθετηθῇ ὁ ὄρκος τοῦ Χρῦσιου εἰς τὸν Ἰωάννην, διὰ τοῦτο διηγήθη ὁ Ἰωάννης εἰς αὐτὸν ὄλην τὴν ζωὴν καὶ τὰ κατορθώματά του· εἶτα ἀσπασάμενος τὸν Χρῦσιον ἐν φιλήματι ἀγίῳ, καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὸν, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε ὁ Χρῦσιος ποιήσας τάφον ἔθηκε τὸ ἐπανωφόριόν του εἰς τὸ Λεῖψανον τοῦ Ὄσιου Ἰωάννου, καὶ τὴν πλάκα τοῦ στόματος τοῦ πηγαδίου ἔβαλεν ἐπὶ τοῦ τάφου του· εἶτα ἀναγνώσας τοὺς συνήθεις ψαλμοὺς, ἐφύτευεν ἓνα φοῖνικα εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ὡς τοῦ θαύματος! εὐθὺς ἐβρίζώθη, εὐθὺς ἠῤῥξῆσεν, εὐθὺς ἀποκατεστάθη τέλειον δένδρον, εὐθὺς ἠνθησε καὶ εὐθὺς ἐγέμισεν ἀπὸ καρπῶν. Τοῦτο τὸ παράδοξον βλέπων ὁ Χρῦσιος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν λέγων· Δόξα σοι, Κύριε, ὅτι τοὺς ἀγαπῶντας καὶ δοξάζοντάς σε ἠξέύρεις νὰ δοξάζῃς, καὶ νὰ κάμνης κληρονόμους τῆς Βασιλείας σου. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Χρῦσιος ταῦτα διελογίζετο προσευχόμενος, ἤρπασεν αὐτὸν Πνεῦμα Κυρίου, καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν τόπον ὅπου ἠσύχαζεν· ὅθεν προσκαλεσάμενος ἓνα εὐλαβῆ καὶ ἐμπειρον ἄνθρωπον, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ γράψῃ ταῦτα, καθὼς τὰ εἶδε καὶ τὰ ἤκουσεν.

— Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ὁ τῆς Σιών πρόεδρος αἰσθητοῦ θρόνου,
» Πρὸς τὴν Σιών ἀπῆρε τὴν νοουμένην.

Ἰωάννης.

Ἡ Ἁγία Εὐβούλη, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἐν Οὐρανοῖς σύνεστιν ἀθλητῆ τέκνω,
» Ἀθλητομήτωρ καλλίτεκνος Εὐβούλη (1).

Εὐβούλη.

* Ὁ Ἅγιος νέος Ἱερομάρτυς Ζαχαρίας ὁ μαρτυρήσας ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ ἔτος αχπδ' ἔξιφει τελειοῦται.

* Δέχου στεφάνους ἐκ Θεοῦ, Ζαχαρία,
» Ὡς Ἱεράρχης καὶ ἀθλητῆς Κυρίου (2).

Ζαχαρίας.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τῷ τυπωμένῳ Συναξαριστῇ ἡ Μνήμη τοῦ Ὄσιου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Εὐσταθίου Κίου Βιθυνίας, διότι αὕτη προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐγγάτην τοῦ παρόντος· ὁμοίως περιττῶς γράφεται ἐδῶ ἡ Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Σωσθένους, Ἀπελλῶ, Κηφᾶ, Καίσαρος καὶ Ἐπαφροδίτου, διότι αὕτη ἐγράφη κατὰ τὴν ἐγδόχην τοῦ Δεκεμβρίου. (2) Τὸ Μαρτύριον τούτου δρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΛΑ΄ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ὑπατίου Ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

»Κτείνει γυνή βαλοῦσα καιρίαν λίθῳ

Ἑπάτιος.

»Τὸν Ἑπάτιον φεῦ γυναικί ἀθλίᾳ!

»Πρώτη Ἑπατίῳ βίβλου πέρας ἐν τριακοστῇ.

Ο ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἑπάτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἑτει τῆ. ἀναγνωριζόμενος εἰς τῶν τριακοσίων καὶ θεσφόρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον συνελθόντων, ἐν ἑτει τκέ. Οὗτος λοιπὸν διὰ τὴν ἐνάρετον αὐτοῦ καὶ ἐνθεον πολιτείαν μεγάλα ἐτέλεσε θαύματα, καὶ πολλὰ πλήθη τῶν ἀπίστων προσέφερον εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ οἶκον κατασκευάσας ὑπεδέχετο τοὺς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ προστρέχοντας εἰς αὐτόν. Οὗτος ἠφάνισε διὰ τοῦ λόγου τοὺς πολιορκούντας τὴν χώραν τὴν καλουμένην Ἀσπλαγκάς· καὶ ὅταν περιεπάτει τὴν νύκτα, ἐφωτίζετο ὑπὸ Θεοῦ καὶ λαμπροῦ φωτός, καὶ ὕδωρ ἄλμυρόν εἰς γλυκὺ μετέβαλεν. Εἰς τοὺς χρόνους δὲ Κωνσταντίου τοῦ υἱοῦ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, μέγας τις δράκων ἐλθὼν ἐκ τινος μέρους, ἐμβῆκεν ἐν τῷ Βασιλικῷ θησαυρῷ, καὶ τοσοῦτον φόβον λέγουσιν ὅτι ἐπροξένοι εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν θησαυρόν, ἀν δὲ τολμηρὸς τις ἐκεῖ ἐπλησίαζεν, εὐθὺς ἐθανατόνετο ὑπὸ τοῦ δράκοντος. Ὅθεν ἐκ τούτου ὁ Βασιλεὺς διέκειτο εἰς ἀπορίαν, καὶ ἠγνόει τί νὰ πράξῃ.

Ἀκούσας δὲ τὴν φήμην τοῦ Ἁγίου τούτου Ἑπατίου, ἔστειλεν εἰς αὐτόν πρέσβεις καὶ μεσίτας, διὰ τῶν ὁποίων τὸν παρεκάλει νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτόν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐλθὼν, καὶ βλέπων ὅτι προσηγήτησεν αὐτόν ὁ Βασιλεὺς μὲ πᾶσαν τιμὴν καὶ εὐλάβειαν, καὶ ὅτι εἶπε πρὸ τῶν ποδῶν του, ἀνήγειρεν αὐτόν καὶ τῷ λέγει· Ἐχε θάρρος καὶ μὴ λυπησῆσαι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ, ὅθεν πιστεue καὶ θάρρει εἰς τὸν Θεόν, καὶ θέλεις ἴδῃ μετ' ὀλίγον τὴν τοῦ Θεοῦ ἀκαταμάχητον δύναμιν. Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ Βασιλεὺς δεῖξας μακρόθεν τὸ θηρίον, μὴ ἀπροσέκτως, εἶπεν, ὦ Πάτερ, πλησιάσῃς εἰς τὸν δράκοντα, ἵνα μὴ πάθῃς ἐκεῖνο ὅπερ καὶ ἄλλοι ἔπαθον, ἵνα μὴ δηλαδὴ θανατωθῇς ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη· Ἡ ἡμετέρα προσευχὴ, ὦ Βασιλεῦ, οὐδεμίαν ἔχει δύναμιν εἰς τὰ τοιαῦτα μεγάλα θαυμάσια, ἢ δὲ σὴ πίστις καὶ ἡ τοῦ Κυρίου μεγάλη καὶ ἀνίκητος δύναμις, αὐτὰ ἀνάνται νὰ κατορθώσωσι τὸ πᾶν.

Τότε πεσὼν ὁ Ἅγιος κατὰ γῆς, προσευχήθη ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν, εἶτα δὲ ἐγερθεὶς λέγει εἰς τὸν Βασιλέα· Πρόσταξον νὰ ἀναφθῇ μεγάλη πυρὰ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀνεγερμένη ἡ στήλη τοῦ πατρός σου Κωνσταντίνου, καὶ ἐκεῖνοι οἱ τινες θὰ ἀνάψωσι τὸ πῦρ, ἃς περιμείνωσιν ἕως οὗ καὶ ἐγὼ ὑπάγω ἐκεῖ. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἅγιος, ἐπλησίασε μόνος εἰς τὸν θησαυρόν, καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν, κρατῶν καὶ ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς του, φέρουσαν ἐπάνω τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ· κτοπῶν δὲ διὰ τῆς ῥάβδου τὸν δράκοντα, οὐδὲν κατώρθωσεν. Ὅθεν τινὲς βλέποντες μακρόθεν, ἦσαν πεφοβισμένοι καὶ ἐντρομοὶ, νομίζοντες ὅτι ἐθανατώθη ὁ Ἑπάτιος ὑπὸ τοῦ δράκοντος, ἀλλ' ὁ Ἅγιος ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ τὸν Θεόν ἐπικαλεσάμενος, ἔβαλε τὴν ῥάβδον του εἰς τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ εἶπεν, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκολούθει μοι, ὦ θηρίον· καὶ ὁ δράκων δαγκάσας τὴν ῥάβδον τοῦ Ἁγίου, ἠκολούθει αὐτόν, ὡς ἀν ἐδιώκετο ὑπὸ τινος. Ἐξελθὼν οὖν ὁ Ἅγιος ἐκ τοῦ Βασιλικῷ θησαυροῦ, διήλθεν ὅλην τὴν ἀγορὰν σύρων καὶ τὸν δράκοντα ὀπισθέν του, διὸ ἐξέπληξεν ἅπαντας· διότι ὁ δράκων ἐκεῖνος ἦτο φοβερόν καὶ ἐξαισίον θέαμα, ἔχων, ὡς ἔλεγον, μέγεθος ἐξήκοντα ὀλων πήχεων.

Πλησιάσας δὲ εἰς τὴν πυρὰν, εἶπε πρὸς τὸν δράκοντα· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τὸν ὁποῖον κηρύττω ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, σὲ προστάσω νὰ ἐμβῆς εἰς τὸ μέσον τῆς πυρᾶς. Ὁ δὲ φοβερός ἐκεῖνος δράκων κυρτωθεὶς καὶ ἐξαπλωθεὶς, ἔβριθθη ἐνώπιον πάντων ἐν τῷ μέσῳ τῆς πυρᾶς, καὶ κατεκάη· ὅθεν ὅλοι οἱ θεωροῦντες ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, ἐπειδὴ καὶ ἀνέδειξεν εἰς τὰς ἡμέρας αὐτῶν τοιοῦτον φωστῆρα καὶ θαυματουργόν Ἅγιον. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐξῆ-

πλαγαίς διὰ τὸ παράδοξον, ἐτίμησεν ὑπερβολικῶς τὸν Ἅγιον, καὶ προστάξας νὰ ἱστορήσῃαι τὴν εἰκόνα του εἰς σανίδα, ἐθήκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Βασιλικῆς θησαυροῦ εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, τὸν δὲ Ἅγιον κατασπασάμενος, ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του. Ἀπερχομένου δὲ τοῦ Ἅγίου ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸν θρόνον του ἐν εὐλογίαις Θεοῦ, ἐπειδὴ ἐφθονεῖτο ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν Ναυατιανῶν (1), οἳ τινες καθ' ἑκάστην αὐτὸν κατέτρεχον, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀπίστων τῶν κατοικούντων τὴν Λαζικήν καὶ Τραπεζοῦντα, οἱ μισοὶ ἐκεῖνοι καρτερήσαντες εἰς τινα τόπον κρημνώδη, ὅταν ὁ Ἅγιος διήρχετο ἐκεῖθεν, ὠρμησαν αἰφνιδίως κατ' αὐτοῦ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ὡς θηρία, καὶ ἐκτύπων αὐτὸν, ἄλλος μὲ ξύλον, ἕτερος μὲ λίθους καὶ ἄλλος μὲ μάχαιραν, ρίψαντες εἰτα αὐτὸν ἀπὸ μεγάλου ὕψους κάτω εἰς τὸν ποταμόν· ὁ δὲ Ἅγιος ἡμιθανὴς γενόμενος, ἤπλωσεν ὀλίγον τὰς ἀγίας του χεῖρας, καὶ ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Οὐρανόν, Κύριε, μὴ στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, ὡς ὁ πρωτομάρτυς ἔλεγε Στέφανος. Ἐν ᾧ δὲ ὁ Ἅγιος ἀκόμη ἀνέπνευε, γυνὴ τις μιὰ καὶ ἀκάθαρτος, ἡ ὁποία ἔπιεν ὅλον τὸ ποτήριον τῆς αἵρέσεως, λαβοῦσα λίθον μέγαν, ἐκτύπησε τὸν Ἅγιον εἰς τὸν μήνιγγα, καὶ οὕτως ἡ δυστυχὴς καὶ ἀθλία ἐστέρησεν αὐτὸν τῆς ὀλίγης ἐκείνης ζωῆς, ἣ τις τῷ ἐναπέμεινε. Καὶ ἡ μὲν τοῦ Ἅγίου ψυχὴ παρεδόθη εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἡ δὲ ταλαίπωρος ἐκείνη γυνή, κυριευθεῖσα ὑπὸ δαιμονίου, ἐκτύπησε τὸ στήθος τῆς διὰ τοῦ ἰδίου ἐκείνου λίθου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθανάτωσε τὸν Ἅγιον· ὁμοίως δὲ καὶ ὅλοι ὅσοι συνεκοινώνησαν εἰς τὸν φόνον του ἐτιμωρήθησαν ὑπὸ ἀκαθάρτων Δαιμόνων. Τὸ δὲ Λεῖψανον τοῦ Ἅγίου κρύψαντες ἐντὸς ἀχυρῶνος, ἀνεχώρησαν, ἀλλ' ὁ γεωργὸς καὶ κύριος τοῦ ἀχυρῶνος, πορευθεὶς νὰ δώσῃ ἄχυρα εἰς τὰ ζῶά του, ἤκουσε οὐράνιον δοξολογίαν καὶ Ἀγγελικὴν ψαλμωδίαν εἰς τὸν ἀχυρῶνα· ὅθεν εὐρών τὸ ἅγιον Λεῖψανον, παρευθὺς ἐφανέρωσεν τοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Μαθόντες δὲ τοῦτο οἱ Χριστιανοί, οἱ κατοικοῦντες τὰς Γάγγρας, συνήλθον εἰς τὸν ἀχυρῶνα, καὶ ἀφ' οὗ ἐθρήνησαν κοινῶς διὰ τὴν στέρησιν τοιοῦτου ποιμένος, μετέφεραν τὸ ἅγιον αὐτοῦ Λεῖψανον εἰς τὰς Γάγγρας, καὶ ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. Ἡ δὲ γυνή, ἡ φρονεῦτρια τοῦ Ἅγίου, ἠκολούθει ὀπισθεν τοῦ ἁγίου Λεῖψάνου, κλαίουσα καὶ τύπτουσα ἑαυτὴν διὰ τοῦ ἰδίου ἐκείνου λίθου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐφόνευσεν τὸν Ἅγιον· διὸ ἀφ' οὗ ἐνεταφιάσθη τὸ ἅγιον Λεῖψανον, ἰατρεύθη ἐκ τοῦ δαιμονίου. Ὅμοίως ἰατρεύθησαν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸν φόνον τοῦ Ἅγίου· καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ θαύματα ἐγίναν καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τοῦ Λεῖψάνου καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἅπερ ὁμοῦς παραλείπομεν ὡς ἐκ τῆς πληθύος καὶ διὰ τὸ δύσκολον τῆς αὐτῶν διηγήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀκακίου Ἐπισκόπου Μελιτινῆς τοῦ Ὁμολογητοῦ.

Ἀκακίῳ θνήσκοντι, τῷ γῆς Ἀγγέλω,
Ἡχώρην ἐτοιμάζουσιν Ἄγγελοι Πόλου.

Ἀκάκιος.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου ἐν ἔτει σνά. ἐπειδὴ δὲ ἐδίδασκε τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, συνελήφθη ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Ὑπατον Μαρκιανόν, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρωτηθεὶς διὰ τὸ κήρυγμα τὸ παρ' αὐτοῦ κηρυττόμενον, διηγήθη μὲν ὅλην τὴν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου οἰκονομίαν, καὶ ἐλάλησε περὶ τῶν Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ἠλεγξε δὲ καὶ ἐνέπειξε τὴν φλύαρον πλάνην τῶν Ἑλλήνων· ὅθεν δέχεται διαφόρους βασάνους, καὶ κλείεται ἐν φυλακῇ. Τότε ὁ Μαρκιανὸς ἔστειλε γράμματα εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐφανέρωσεν τὰ περὶ τοῦ Ἅγίου· ὁ δὲ Βασιλεὺς προσέταξε νὰ ἀπελευθερωθῇ ὁ Ἅγιος ἀνευ ὀνειδισμοῦ καὶ τιμωρίας. Περιπάτει λοιπὸν εἰς τὸ ἕξῃς ἐλεύθερος ὁ τρισόλδιος οὗτος Πατήρ, φέρων εἰς τὸ σῶμά του

(1) Σημειῶσαι, ὅτι Ναυατιανοὶ ἔλεγαντο οἱ ἀτάκτοι καὶ ἀσεβεῖς Νανάται τοῦ Πρεσβυτέρου τῆς Ρώμης, ὅς ἀκολούθησε, κατὰ τὸν Ἐπιφάνειον αἵρεσ. νθ'. καὶ οἱ δὲν ἐδέχοντο ἐκείνους, ὅσοι ἤρκοοντο μὲν ἐν καιρῷ διωγμοῦ, εἰτα δὲ μετενάουν, ἀλλ' οὐτε συνεκοινῶναι μὲ τοὺς διγᾶμους· ἔλεγε προσέτι ὅτι μετᾶ τὸ βάπτισμα δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐλεσθῇ ὁ ἀμαρτήσας, κατὰ τὸν Ἐπιφάνειον αἵρεσ. νθ'. καὶ τὸν Ἀύγουστινον αἵρεσ. λθ'. (ἕρα καὶ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ὁγδῶδου Κανόνας τῆς ἁ. Συνόδου ἐν τῷ ἡμετέρῳ Κανονικῷ).

τὰ στίγματα καὶ τὰς πληγὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· πολλοὺς δὲ διδάξας τὸν Χριστιανισμόν, καὶ διαλάμπας καλῶς μὲ διδασκαλίας καὶ θαύματα, ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ πρὸς Κύριον (1).

Μνήμη τῶν Ἀγίων τῶν ἐν Περσίᾳ μαρτυρησάντων Αὐδᾶ Ἐπισκόπου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐν-νεὰ Μαρτύρων, καὶ ἄλλων πολλῶν Ἀγίων, τῶν εἰς φυλακὴν βληθέντων, καὶ ὑπὸ μυῶν καὶ γαλῶν τῶν συγκλεισθέντων αὐτοῖς βιβρωσκομένων.

Εἰς τὸν Αὐδᾶν.

»Αὐδᾶς ἐνισχύοντος ὑψίστου Λόγου,
»Καθειλεν ἰσχύον δυσσεβῶν τμηθῆς κάραν.

Αὐδᾶς.

Εἰς τοὺς ἐννέα Μάρτυρας.

»Ἐν τοῖς ὄνυξι καλάμους δεδεγμένοι,
»Σφᾶς Μάρτυρας γράφουσιν ἄνδρες ἐννέα.

Μάρτυρες
θ΄.

Εἰς τοὺς ἄλλους πολλοὺς Ἀγίους.

»Ζῶων ταμεῖα Μαρτύρων τὰ σαρκία
»Μυς ἐτρέφοντο καὶ γαλαὶ ἐν τῷ βόθρῳ.

*Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως τῶν Ῥωμαίων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱ΄. Ἰσ-διγέρδης ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν ἐκίνησε χαλεπώτατον διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, λαβὼν τὴν ἀκόλουθον ἀφορμὴν. Ἐπίσκοπός τις τῆς Περσίας Αὐδᾶς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐστολισμένος μὲ πολλὰ εἶδη ἀρετῶν, κινήθεις ὑπὸ Θεοῦ ζήλου, ἐκρήμνισε τὸν ναόν, ἐν ᾧ ἐλάτρευον οἱ Πέρσαι τὸ πῦρ. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς παρὰ τῶν μάγων (οἱ τινες ἐθεοποίησαν τὰ στοιχεῖα κατὰ τὸν Θεοδώρητον, τὸν γράφοντα καὶ τὸ Συναξάριον τοῦτο ἐν κεφαλαιῷ λή. τοῦ πέμπτου βιβλίου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἱστορίας, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Συγγραφεὺς τοῦ Συναξαριστοῦ ἠ-ρανίσθη τοῦτο), ἔστειλε καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον Αὐδᾶν ἐνώπιόν του, καὶ πρῶτον μὲν κατηγόρησε μὲ ἠπιότητα τὴν πρᾶξίν του, προστάξας αὐτὸν νὰ κτίσῃ πάλιν τὸν κριμνησθέντα ναόν, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἐναντιοῦτο καὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πράξῃ τοῦτο, ὁ Βασιλεὺς ἐφοβή-ρισεν ὅτι θὰ κηρμνίσῃ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τῶν Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπραξε, προστάξας πρῶτον νὰ θανατωθῇ ὁ Θεῖος Αὐδᾶς. Μαθὼν δὲ τὴν προσταγὴν καὶ ἀπόφασιν ταύτην τοῦ Βασιλέως ὁ Ἅγιος, ἐχάρη καταπολλὰ, καὶ οὕτω χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος, ἔλαβεν ὁ ἀοίδι-μος τὸ τοῦ Μαρτυρίου μακάριον τέλος.

Ἀφ' οὗ δὲ παρῆλθον τριάκοντα ἔτη, πάλιν ἡ ζῆλη τοῦ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοῦ ἐμει-νεν ἐν Περσίᾳ, κινουμένη καὶ ριπιζομένη ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν μάγων, καθὼς κινεῖται καὶ ἡ ζῆλη τῆς θαλάσσης ὑπὸ θυέλλης· οἱ μάγοι δὲ ἦσαν οἱ τινες ἐπροξένουν εἰς τοὺς Χριστιανούς τὰ βα-σανιστήρια, ἄλλους μὲν θανατόνοντες μὲ διαφόρους τιμωρίας, ἄλλους δὲ ἐξορίζοντες, ἐκ τῶν ὁποίων θέλω ἀναφέρειν ἐνταῦθα δύο ἢ τρεῖς, ἵνα διὰ τούτων δείξω καὶ τὴν ἀνδρίαν τῶν ἄλλων Χριστιανῶν τις Ὀρμισδης ὀνομαζόμενος, ἦτον ἐκ τοῦ γένους τῶν Ἀχαιμενιδῶν, τοῦ ἐνδόξου καὶ πε-ριφανοῦς παρὰ Πέρσαις (2), ἔχων πατέρα ἐπαρχον. Τοῦτον μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἦτο Χριστι-ανός, ἔστειλε καὶ τὸν ἔφερεν ἐμπροσθέν του, καὶ προσέταξεν αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Ποιητὴν τοῦ Θεοῦ· ὁ δὲ Ὀρμισδης εἶπε, μὴ μοι γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Ποιητὴν μου Θεόν, καὶ νὰ κα-ταφρονήσω αὐτὸν, κἂν λάβω μυρίας παιδείας! (3) καὶ ὁ Βασιλεὺς θαυμάσας τὴν τοῦ Ἀγίου παρ-

(1) Ἡ δὲ εὐρεσις τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου τούτου Ἀκακίου ἰορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην πέμπτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Παλαιὰ καὶ ἐπίσημος φυλὴ τῶν Περσῶν ἦσαν οἱ Ἀχαιμενιδαι, καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀχαιμένου παλαιοῦ τῆς Περσίας Βασιλέως καὶ πάππου Καμ-βύσου, τοῦ πατρὸς Κύρου τοῦ μεγάλου (Μηναῖον β. Κουτλουμουσιανοῦ.)

(3) Παρὰ δὲ τῷ Θεοδώρῳ γράφεται οὕτως· «Ὁ δὲ (ἦτοι ὁ Ὀρμισδης) ἔφη, μήτε δίκαια μήτε συμ-» φέροντα προσεταχέναι τὸν Βασιλέα. Ὁ γάρ τοι » παιδευόμενος ῥαδίως τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων καταφρο-» νεῖν καὶ τοῦτον ἀρνεῖσθαι, ῥᾶν ἂν καὶ Βασιλέως κα-» ταφρονήσῃ. Ἄνθρωπος γάρ δὴ οὗτος θνητὴν φύσιν » κεκληρωμένος. Εἰ δὲ τιμωρίας ἐσχάτης ἄξιος ὁ » τὰ σὰ, ὦ Βασιλεῦ, ἀρνούμενος σκῆπτρα, πολ-

ρησίαν, ἐστέρησεν αὐτὸν τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀξιωματῶν του. Τὰ λοιπὰ τούτου τοῦ Ἁγίου ὄρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου, ἐπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸν Διάκονον Βενιαμὴν τὸν μεγαλομάρτυρα κρατήσας ὁ Βασιλεὺς, ἔβαλεν αὐτὸν ἐν φυλακῇ, καὶ μετὰ διαφόρους βασάνους τὸν ἐθανάτωσε· καὶ ὄρα περὶ τούτου εἰς τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐπου γράφεται τὸ Συναξάριον αὐτοῦ. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς βασάνους προὔξενησαν εἰς τοὺς Χριστιανούς οἱ μισοὶ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν, οὐχὶ ἐλάσσονας τῶν βασάνων, ὅσας ἐποίησεν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανός. Καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις (προστίθῃσι ὁ Θεοδώρητος ἐν τῷ ἀνωτέρῳ κεφαλαίῳ) ἂν ὁ Θεὸς ὑποφέρῃ τσαύτας δυσσεβείας καὶ παραχωρῇ νὰ γίνωνται τοιαῦτα δεινὰ εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἐπειδὴ καὶ τοὺς πολέμους τούτους προεῖπεν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀνίκητον· καὶ αὐτὰ δὲ τὰ πράγματα μᾶς διδάσκουσιν ὅτι περισσοτέραν ὠφέλειαν προξενεὶ ὁ πόλεμος εἰς ἡμᾶς ἢ ἡ εἰρήνη (1). Διὸ καὶ οἱ ἀνωτέρω Ἅγιοι διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἀθλήσεως ἐδέχθησαν παρὰ Κυρίου τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῆς μακαριότητος.

* Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Μένανδρος, κατὰ πετρῶν γυμνὸς συρόμενος, τελειοῦται.

* » Γυμνὸν συρέντα τὸν Μένανδρον ἐν πέτραις,
» Στολὴν ὁ Χριστὸς ἐνδύει σωτηρίας.

* Μένανδρος.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος, ὁ ἐν τῇ πόλει Ἰαμορίου γεννηθεὶς, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Καρπούς, Βλάσιε, ἀρετῶν ἐκπλαστάνας,
» Οὐς περ τρυγᾶς νῦν ἐν Πόλῳ μετ' Ἀγγέλων.

* Βλάσιος.

* Οἱ Ἅγιοι τριακονταοκτὼ Μάρτυρες, συγγενεῖς ὄντες, ξίφει τελειοῦνται.

* » Φυλὴ πεσοῦσα συγγενῆς διὰ ξίφους,
» Φύλα τροποῦται τῶν πεσόντων ἐκ Πόλου.

* Μάρτυρες
λῆ.

* Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Στέφανος ὁ θαυματουργὸς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Τὸν δὲ Στέφανον ἀστεφῆ πῶς ἐλλίπω,
» Τὸν θαυματουργόν, ὃν στέφει Θεοῦ χάρις;

* Στέφανος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

» λαπλασίων κολάσεων ἀξιώτερος, ὁ τὸν τοῦ παντὸς ἀρνούμενος Ποιητὴν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς δέον τῶν εἰρημένων θαυμάσαι σοφίαν, ἐγύμνωσε μὲν καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῶν ἀξιωματῶν τὸν γενναῖον ἀθλητὴν, γυμνὸν δὲ ἔλκειν τῆς στρατιᾶς τὰς καμῆλους ἐκέλευσε» καὶ τὰ λοιπὰ, ἅπερ ὄρα εἰς τὴν τρίτην τοῦ Νοεμβρίου.

(1) Οἱ λόγοι τοῦ σοφοῦ Θεοδώρητου εἰσὶν οὔτοι· «Οὐ χρὴ δὲ θαυμάζειν, ὅτι τῆς ἐκείνων θηριωδίας καὶ δυσσεβείας ἀνέχεται ὁ τῶν ὄλων Πρύτανης. » Καὶ γὰρ πρὸ τῆς Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλείας, ὅσοι Ῥωμαῖοι ἐγένοντο Βασιλεῖς, κατὰ τῶν θιασωτῶν τῆς ἀληθείας ἐλύττησαν. Διοκλητιανὸς δὲ, ἐν τῇ τοῦ σωτηρίου Πάθους ἡ-

» μέρῃ (ἦτοι ἐν τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ) τὰς ἐν ἀπάσῃ τῇ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ κατέλυσεν Ἐκκλησίας. » Ἀλλ' ἐννεὰ διεληλυθότων ἐτῶν, αὐταὶ μὲν ἤθησαν, καὶ πολλαπλασίον ἐδέξαντο μέγεθος τε καὶ κάλος, ἐκεῖνος δὲ μετὰ τῆς δυσσεβείας ἀπεσβέσθη. Καὶ τοὺς πολέμους δὲ τούτους προεῖρκεν ὁ Δεσπότης, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἀήττητον· καὶ αὐτὰ δὲ ἡμᾶς διδάσκει τὰ πράγματα, ὡς πλείονα ἡμῖν τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος πορίζει τὴν ὠφέλειαν. Ἡ μὲν γὰρ ἀβροῦς ἡμᾶς καὶ ἀνημέρους καὶ δειλοῦς ἀπεργάζεται, ὁ δὲ πόλεμος, τὰ τε φρονήματα παραθήγει, καὶ τῶν παρόντων ὡς βεσόντων παρασκευάζει κατὰ ταφρονεῖν.»

» Ὁ Μάρτιος μὴν ὧδε λαμβάνει τέλος,
» Θεῷ δὲ δόξαν τῷ Τέλει πάντων φέρει.

ΜΗΝ ΑΠΡΙΛΙΟΣ (1)

Ἐχων ἡμέρας Λ'. ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιγ'. καὶ ἡ νύξ ὥρας ια'.

Εἰς τὴν Α' Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

» Ἀπῆρε πνεῦμα, σὰρξ ἀπεβῆν πάλαι,

Μαρία.

» Τὸν ὄστινον, γῆ, κρύπτε νεκρὸν Μαρίας.

» Πρῶτη Ἀπριλίου Μαρίη θάνατον εὖχος ἐρήμου.

Αὕτη ἡ Ὁσία ἦτον ἐκ τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκ'. Ζήσασα δὲ πρότερον ἀκολάστως, καὶ προσκαλοῦσα εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη (διότι παιδιόθεν ἐκρημνίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτὰς), ὕστερον ἐπεδόθη ἡ μακαρία εἰς ἀσκησιν καὶ ἀρετῆν· καὶ τοσοῦτον ὑψώθη διὰ τῆς ἀπαθείας, ὥστε περιεπάτει ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ποταμῶν, χωρὶς νὰ καταβυθίζηται, καὶ ὅταν προσήχεται, ἴστατο ὑπεράνω τῆς γῆς, μετέωρος εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ μετανοίας εἶναι αὕτη. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, ὅταν ἐν Ἱερουσαλήμ ἐγένετο ἡ ὑψωσις τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ ζωοποιῦ Σταυροῦ, πολλοὶ Χριστιανοὶ συνέρχον πανταχόθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως ἴδωσι τὸ τίμιον ξύλον τοῦ Σταυροῦ. Τότε ὑπῆγεν ἐκεῖ καὶ ἡ Ὁσία αὕτη, ὁμοῦ μετ' ἀκολάστους καὶ ἀσελεῖς νέους, ζητοῦσα δὲ νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Ἀναστάσεως, ὅπως ἴδῃ τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν, ἐμποδιζέτο ἀοράτως, καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε νὰ ἴδῃ. Κατέστησε λοιπὸν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυήτριαν, ὅτι εἰάν ἀφεθῇ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ ἴδῃ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, νὰ φυλάξῃ σωφροσύνην εἰς τὸ ἔξῃς, καὶ ἄλλην φορὰν νὰ μὴ μολύνῃ τὸ σῶμά της μετ' ἐπιθυμίας καὶ ἡδονᾶς. Ὅθεν ἐπιτυχοῦσα τοῦ ποθουμένου, δὲν ἐβέουθη εἰς τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχασίν της, ἀλλὰ περάσασα τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν, μετέβη εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἐζήσεν ἡ τρισολβία τεσσαράκοντα ἔτη, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἀνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεὸν εἶχε θεατὴν της· καὶ τοσοῦτον ἠγωνίσθη, ὥστε ἀνέβη μὲν ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπέκτησε δὲ ζωὴν ἐπὶ γῆς Ἀγγελικὴν τε καὶ ὑπεράνθρωπον, καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μυστήριον Βασιλέως κρύπτειν, καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττειν, ἐνδοξον», μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἀπλοῦν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός.)

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ ὁμολογητοῦ Μακαρίου Ἡγουμένου Μονῆς τῆς καλουμένης Πελεκητῆς.

» Ὁ Μακάριος μακαριστὸς ἐν βίῳ,

Μακάριος.

» Μακρῶς νῦν γῆ ἐνοικεῖ Μακάρων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Μακάριος ἦτον ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐν ἔτει ψπέ. ἀπορφανευθεὶς δὲ ἐτι νήπιον ὢν, ἀνετράφη ὑπὸ τοῦ γνησίου θεοῦ του, καὶ ἐδόθη εἰς παιδείαν ἱερῶν γραμμάτων· ὅθεν τυχὼν φύσεως δεξιᾶς, καὶ δεῖξας μεγάλην ἐπιμέλειαν, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἁγίας Γραφῆς, καὶ ἐγνώρισε, τόσον τὴν τῶν γηίνων πραγμάτων εὐτέλειαν καὶ

(1) Ἀπρίλιος δὲν εἶναι ὄνομα ἑλληνικόν, ἀλλὰ λατινικόν ἢ ἰταλικόν, καὶ δηλοῖ ἀ ν ο ι κ τ ὸ ς, ἔτυμολογούμενον ἀπὸ τὸ ἀργίρε λατινικόν, ἢ ἀργίρε ἰταλικόν, ὅπερ σημαίνει ἀνοίγω· καθότι ἐν τῷ Ἀπριλίῳ μηνὶ ἀνοίγουσιν ὅλα τὰ δένδρα. καὶ κάμνουσιν ἄνθη, καὶ εἰς αὐτὸν γίνεται ἡ γλυκυτάτη ἀναξίς.

ταχείαν τούτων φθοράν, ὅσον καὶ τῶν οὐρανίων τὴν ἀφθαρσίαν καὶ αἰδιότητα. Διὰ τοῦτο ἐξελ-
θὼν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπῆγεν εἰς Μοναστήριόν τι ὀνομαζόμενον Πελεκητὴν (1)· συναριθ-
μήσας δὲ ἑαυτὸν μετὰ τῶν ἐκεῖ Μοναχῶν, ἀντὶ Χριστοφόρου μετωνομάσθη ὕστερον Μακάριος,
διὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Ἀγγελικοῦ σχήματος. Ὁθεν ἀφ' οὗ ὑπηρέτησεν εἰς ὅλας τὰς διακονίας τοῦ
Μοναστηρίου καὶ κατῴρθωσε τὰς ἀρετὰς, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως ἀφ' οὗ ἀπέκτησε πολλὴν
ταπεινώσιν, τότε ἐγένινεν Ἡγούμενος τῶν ἀδελφῶν, καὶ θαυματουργὸς ἐξαισίος, διότι δι' αὐτοῦ
ιάτρευεν ὁ Θεὸς πάθη ἀνίατα, καὶ διὰ προσευχῆς του ἐν καιρῷ ἀβροχίας βροχὴν ἐξ Οὐρανοῦ
κατέπεμψεν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐγένεε μέγας καὶ περιβόητος, διὰ τοῦτο ἔτρεχε
πρὸς αὐτὸν πολὺ πλῆθος Χριστιανῶν, ἄλλοι μὲν ὅπως καθαρισθῶσιν ἀπὸ τῶν ψυχικῶν παθῶν
διὰ τῆς διδασκαλίας του, ἄλλοι δὲ ὅπως ἀπολαύσωσι τὴν ἰατροίαν τῶν σωματικῶν τῶν ἀσθε-
νειῶν, καὶ ἄλλοι ὅπως λάβωσι τὴν ὑγίειαν τῆς ψυχῆς ἐν τοῦτῳ καὶ τοῦ σώματος, καὶ ἐπανέλθωσιν
ὕγιεις εἰς τὸν οἶκόν των. Ταύτην τὴν φήμην τοῦ Ἁγίου ἀκούσας καὶ ὁ τότε ἀγιώτατος Πατριάρχης
Ταράσιος, ἔστειλε καὶ τὸν ἐκάλεσεν ἵνα ἰατρεύσῃ τὸν Παῦλον Πατρίκιον, ὁ ὁποῖος προσεβλήθη ὑπὸ
θανατηφόρου ἀσθενείας, ἣ τις δὲν παρεῖχεν ἐλπίδα ἰατρείας, καὶ ὄντως ἐθεραπεύθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου.
Ὑστερον δὲ καὶ ἡ σύζυγός του προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀσθενείας, καὶ ἀπελπισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἰα-
τρῶν, ἰατρεύθη καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ Ὁσίου. Τοῦτον λοιπὸν ὅταν ἠντάμωσεν ὁ Πατριάρχης Ταράσιος,
ἐχειροτόνησεν Ἱερέα· ἐδειξε δὲ ὁ αἰδιμὸς ὑπακοὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Πατριάρχου, ἐπειδὴ ἐμῖσει μὲν
τὴν παρακοὴν, ἠγάπα δὲ τὴν ὑπακοὴν, ἣ ὁποία φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ζωὴν. Ἐπανελθὼν ὁ Ὁ-
σίος εἰς τὸ Μοναστήριόν του Ἱερέυς, περισσοτέραν ταπεινώσιν μετεχειρίζετο ἢ πρότερον.

Μετὰ ταῦτα ἀνεβίβασεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ σκανδαλοποιὸς Διάβολος Βασιλέα τύ-
ραννον ἐν ἔτει ωιγ' ὄς τις κατέκαιε τὰς ἁγίας Εἰκόνας· οὗτος δὲ ἦτο Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὁ ὁποῖος
ἐξώρισεν τὸν ἀγιώτατον Πατριάρχην Νικηφόρον, καὶ ἐκ τῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἀρχιμανδριτῶν
ἄλλους μὲν ἀσπλάγχχνως ἔδερεν, ἄλλους δὲ ἐξώριζε, καὶ ἄλλους ἐρρίπτεν εἰς φυλακάς. Τότε
λοιπὸν καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος Μακάριος ἐβασανίσθη ὑπὸ τοῦ Τυράννου μὲ διαφόρους τιμωρίας,
καὶ ἐρρίφθη ἐν φυλακῇ, ἐνθα ἔμεινεν ὁ αἰδιμὸς ἕως οὗ ἐφρονεύθη ὁ ἀλιτήριος Λέων. Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ
τὸν Λέοντα ἐγένεε Βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Τραυλὸς ἐν ἔτει ωκ'· τότε ἐξήγαγε τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς
φυλακῆς· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος, πρῶτον μὲν ἐκολάκευσε τὸν Ἅγιον, πα-
ραινῶν αὐτὸν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ διὰ πρεσβειῶν ἄλλων νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσ-
κύνησιν, ὕστερον δὲ ἠπειλήσεν αὐτόν, ἀλλὰ βλέπων ὅτι οὐδὲν κατῴρθονεν, ἐξώρισεν τὸν Ὁσίον
εἰς τὴν μικρὰν νῆσον τὴν καλουμένην Ἀφουσίαν (ἣ ὁποία κεῖται μὲν πλησίον εἰς τὴν Ἄλωνα,
τὴν τουρκιστὶ λεγομένην Πασᾶ λιμάνι, ὑπόκειται δὲ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Προικονήσου), καὶ
ἐκεῖ ἐφύλαττεν αὐτὸν ἀσφαλῶς. Ὁ δὲ Ἅγιος ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὅλας τὰς κακοπαθείας τῆς ἐ-
ξορίας, εὐχαριστῶν τῷ Θεῷ· καὶ διανύσας πολὺν χρόνον ἐξόριστος, καὶ πολλὰ ἀγωνισάμενος, καὶ
θαύματα πολλὰ ποιήσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Γερόντιος καὶ Βασιλείδης ξίφει τελειοῦνται.

»Σὺν Βασιλείδῃ Γερόντιος ἐκ ξίφους
»Γερῶν μετέσχε παμβασιλέως Λόγου.

Γερόντιος.
Βασιλείδης.

Ἐὸ δίκαιος Ἄχαζ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἄχαζ Θεοῦ πέφυκεν ἐστῶς πλησίον,
»Ἄχαζ ὅς εἶπεν· Οὐ Θεὸν μου πειράσω.

Ἄχαζ.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς εὐρίσκεται παρὰ τῆς Προύσης κατοικημένον ὑπὸ τινῶν ἀδελφῶν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Β'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου τοῦ θαυματουργοῦ.

» Τί τοῦτο τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;

Τίτος.

» Δεῖπω μεταστάς δόξαν οὕτω Κυρίῳ.

» Δευτέρῃ Τίτοιο ἀπὸ ψυχῆν Νόξς ἦσαν.

Οὗτος ὁ μακάριος καὶ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Τίτος ἠγάπησε τὸν Θεὸν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας. Ὄθεν ὑπήγεν εἰς ἓν Κοινόβιον καὶ ἐγένετο Μοναχός, καὶ τοσοῦτον προέκοψεν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν, ὥστε ὑπερέβη ὄχι μόνον τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Κοινοβίου ἐκείνου, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συγχρόνους του Μοναχοὺς· γενόμενος δὲ καὶ Ἡγούμενος καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ, τοσαύτην ἀγάπην, πραότητα καὶ συμπάθειαν εἶχεν ὁ τρισόλβιος εἰς τὸ ποιμνιὸν του, ὥστε οὐδεὶς ἄλλος τότε ὑπῆρχεν ὁμοῖος αὐτοῦ. Ἐφυλάχθη δὲ καθαρὸς καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν ἐκ νεαρᾶς του ἡλικίας, ὡς Ἄγγελος Θεοῦ, ἀξιωθεὶς διὰ τοῦτο νὰ γίνῃ καὶ θαυματουργός. Οὕτω λοιπὸν ζήσας, καὶ ἀφήσας τοὺς μαθητὰς καὶ συνασκητὰς του εἰκόνα ἐμψυχὸν τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς καὶ ἀσκητικῆς πολιτείας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδέσιου.

* Ἰσῶ συμβυθισθεὶς, Ἀμφικλὲ συγγόνῳ,

Ἀμφιανός.

» Ἰδῶρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγει.

Αἰδέσιος.

Οὔτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σιγέ. αὐτάδελφοι μὲν ὄντες ἐκ μητρὸς, καταγόμενοι δὲ ἐκ τῆς Λυδίας. Οὔτοι λοιπὸν πορευθέντες εἰς τὴν Βηρυτὸν, ὠδηγήθησαν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παμφίλου, καὶ ὡς Χριστιανοὶ παρεστάθησαν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐρβανόν, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποίου πρῶτος ὁ Ἀμφιανός ἐκήρυξε παρρησίᾳ τὸν Χριστόν. Διὰ τοῦτο ἐδειραν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐλάκτισαν οἱ στρατιῶται, καὶ ἀλείψαντες ἔπειτα μὲ ἔλαιον τοῦ Ἁγίου τοὺς πόδας, ἔκαυσαν αὐτοὺς διὰ πυρὸς, καὶ ὕστερον ἐκρέμασαν αὐτόν· κρεμάμενος δὲ ἐφαίνετο ὁ αἰδιδίμος ὄλος πρισμένος, ἐσχισμένα μὲν ἔχων τὰ πλευρὰ ἐκ τῶν πολλῶν λακτισμάτων, κατακεκαυμένις δὲ φέρων τὰς σάρκας τῶν ποδῶν του. Ἐπιμένων λοιπὸν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν, ἐβρίβθη ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτως ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε παρὰ Κυρίου τὸν τοῦ Μαρτυρίου στέφανον. Ὁ δὲ ἀδελφός του Αἰδέσιος κατεδικάσθη νὰ ταλαιπωρῆται εἰς τὰ μέταλλα τοῦ χαλκώματος, τὰ εἰς τὴν Αἴγυπτον εὐρισκόμενα· βλέπων δὲ τὸν ἄρχοντα Ἱεροκλέα τιμωροῦντα τοὺς Χριστιανοὺς, κατεφρόνησε τὴν ζωὴν του καὶ ἐκτύπησεν αὐτόν διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς. Ὄθεν ἐτιμωρήθη μὲ διαφόρους βασάνους· ὕστερον δὲ ἐβρίβθη καὶ αὐτός ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ μακάριος τὸν ἀμέραντον στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας παρθενομάρτυρος Θεοδώρας (1).

» Σεμνὴ κελὴ τε ἡ Θεοδώρα οὕτα,

Θεοδώρα.

» Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἦτον ἐκ τῆς πόλεως Τύρου, δεκαεπταετῆς δὲ παρέστη εἰς τὸν Οὐρβανόν, τὸν Ἄρχοντα τῆς Παλαιστίνης, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐρωτηθεῖσα καὶ ὁμολογήσασα τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, ἐδάρη ἐπὶ πολλὴν ὥραν εἰς τὰ πλευρὰ καὶ τοὺς μαστοὺς· εἶτα ἐβρίβθη ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ οὕτω παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

(1) Ἐν δὲ τοῖς χειρογράφοις Συναξαρισταῖς γράφεται Θεοδοσίας, καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστι, φάνηται ὅτι ἡ Θεοδοσία αὕτη εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Θεοδοσίαν τὴν εορταζομένην κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην τοῦ Μαΐου, καθότι καὶ ἐκείνη, ὡς καὶ αὕτη, Τυρία ἦτο καὶ δεκαοκταετῆς παρέστη Οὐρβανῷ τῷ ἄρχοντι.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πολύκαρπος ἕξει τελειοῦται.

»Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίου,

Πολύκαρπος.

»Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

* Ὁ Ὅσιος Γρηγόριος, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Νικομηδείας ἀσκήσας, ἐν ἔτει ασμ'. ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. (1).

* Ἐφιππος ἄλα, Γρηγόριε, καθάπερ

* Γρηγόριος.

»Χέρσον διήλθες ὦ τεραστίου ξένου!

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Γ' Μνήμη τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Νικήτα Ἡγουμένου Μονῆς τοῦ Μηδικίου (2).

»Ρυσθεὶς βίου Νικήτας ὡς στρουθὸς πάγης,

Νικήτας.

»Πτεροῖς νοητοῖς ἵπταται πρὸς τὸν Πόλον.

»Νικήταν καλέουσι τρίτη ἐπὶ δῶμα Θεοῦ.

Οὗτος ὁ Ὅσιος ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας ἀγαπήσας τὴν ἐγκράτειαν, ἀφῆκε τὸν Κόσμον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ὅπου εἰργάζετο πᾶσαν ἀρετὴν· ὅθεν ἐκ τούτων ὠφώθη καὶ ἔγινε μέγας καὶ περιβόητος, καὶ ἐπειδὴ ἐκυβερνάτο μὲ τὴν τοῦ λόγου διάκρισιν, ἔγινε καὶ οἰκονόμος ψυχῶν καὶ πιστὸς Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ. Διωχθεὶς δὲ ἐκ τοῦ ποιμνίου του παρὰ τῶν εἰκονομάχων, ὡς προσκυνητῆς τῶν Θεῶν καὶ ἁγίων Εἰκόνων, κατεδικάσθη εἰς πικρὰς ἐξορίας· πλὴν αὐτὸς εὐχαριστῶν δι' ὅλας τὰς κακοπαθείας αὐτοῦ ἐδοκίμασε χάριν τῶν Θεῶν Εἰκόνων, ἐδείχθη δόκιμος ἀγωνιστῆς, καὶ ἤλεγξε μὲν τὴν ψυχοβλαβῆ αἴρεσιν τῶν θεομάχων, διὰ τῶν διδασκαλιῶν δὲ αὐτοῦ καὶ παρακινήσεων πολλοὺς ἔκαμε νὰ μαρτυρήσωσι διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων. Ὅθεν καὶ διπλᾶς τὰς λαμπάδας ἀνάψας, τῆς ὁμολογίας δηλαδὴ καὶ τῆς ἀσκήσεως, διπλοῦς καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ χειρὸς Κυρίου ἐδέχθη, πρὸς τὸν ὅποιον μεταστάς, ἀνεπαύσατο.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσήφ τοῦ Ὑμνογράφου.

»Ζῶντος Θεοῦ σὺ θεῖος ὑμνητῆς, Πάτερ,

Ἰωσήφ.

»Ἐγὼ δὲ σοῦ θανόντος ὑμνητῆς νέος.

Οὗτος ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ἤκμαζε κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ εἰκονομάχου, ἐν ἔτει ωλβ'. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς Σικελίας, υἱὸς γονέων Πλωτίνου καὶ Ἀγάθης ὀνομαζομένων· ἦτο δὲ εὐσεβῆς καὶ πρᾶος κατὰ τὴν γνώμην, καὶ κατεγίνετο εἰς τὴν μελέτην τῶν Θεῶν Γραφῶν. Ἀλωθείσης τῆς Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, ὑπῆγεν ὁ Ὅσιος οὗτος εἰς τὴν Πελοπόννησον, μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου ἔγινε Μοναχὸς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως. Καὶ κλίνην μὲν εἶχε τὴν γῆν ἐστρωμένην μὲ ἐν δέρμα, τὰ δὲ φορέματά του ἦσαν εὐτελῆ· ἡ τροφή του ἦτον ὀλίγος ἄρτος, καὶ ποτὸν του τὸ ἀπλοῦν ὕδωρ· μετεχειρίζετο ἀγρυπνίαν καὶ στάσιμον ὀλονύκτιον· ἔκλινε συνεχῶς τὰ γόνατά του εἰς προσευχὴν· εἶχε εἰς τὸ στόμα του ὕμνους συνεχεῖς πρὸς τὸν Θεόν· ἐποίει ἐργόχειρον τὴν καλλιγραφίαν, καὶ ἀνεγίνωσκε τὰς Θείας Γραφάς. Ἐκ τούτων δὲ καὶ τῶν τοιούτων κόπων ἔγινεν ὁ αἰδῆμος πρᾶος, σεμνὸς, μέτριος, ἀπλοῦς, ἀκακος, καὶ εἶχεν ὅλας τὰς

(1) Ὅρα τὸν Βίον αὐτοῦ ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ, σκεται πλησίον εἰς τὰ Μουντανία, ὅπου εὐρίσκεται τὸν ὅποιον συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Καλοθέτης, μετέφρασε δὲ ἡ ἐμὴ ἀναξίωτος. Ῥύακος, καὶ ἡ τῆς Πελεκητῆς, καθὼς ἀνήγγειλαν

(2) Σημείωσαι, ὅτι ἡ Μονὴ τοῦ Μηδικίου εὐρί- ἡμῖν οἱ ταύτας ἱστορήσαντες.

ἄλλας ἀρετάς, ὅσαι ἔπονται εἰς τὰς ἄνω εἰρημένας· ὅθεν διὰ τὰς ἀρετάς του ταύτας ἐχειροτονήθη Ἱερεύς. Δέν παρήλθε χρόνος πολὺς, ὅτε εὐρών τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἄνδρα Ἅγιον καὶ ἐλλόγιμον, ὑπήγε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὁμοῦ μὲ ἐκεῖνον ἐκλείσθη ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἀγωνιζόμενος μὲ σκληραγωγίας καὶ ἄλλας κακουχίας τοῦ σώματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐβλάστησεν ἡ χριστομάχος αἵρεσις τῶν εἰκονομάχων, διὰ τοῦτο ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ῥώμην ὁ μακάριος οὗτος, παρακινήθεις ὑπὸ τινων εὐσεβῶν καὶ πορευόμενον ἀπήντησαν αὐτὸν πειρατικὰ πλοιάρια Κρητικῶν, οἱ τινες ὀδηγήσαντες τὸν αἰχμάλωτον εἰς τὴν Κρήτην, τὸν ἐβρίψαν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος ὁ Ἅγιος ἐδίδασκε πάντες τοὺς εἰς αὐτὸν ἐρχομένους τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ ἀρετῆς, καὶ διὰ τῶν ψυχοφελῶν λόγων του πολλοὺς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Διαβόλου. Ἐκεῖ δὲ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἱεροπρεπῆς τις καὶ σεβάσμιος ἀνὴρ, ὃς τις ἦτον ὁ μέγας Νικόλαος καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τῆς Μύρα τῆς Λυκίας, καὶ ἦλθον πρὸς σέ, ὅθεν λάβε τὴν κεφαλίδα, ἦτοι τὸ χαρτίον τοῦτο ὅπερ σοι δίδω. Ὁ δὲ Ἅγιος λαβὼν αὐτὴν, ἐν τῷ ἅμα ἀνεγίνωσκε τὸ χαρτίον, καὶ ἐψαλλεν ἐνταῦτῳ λέγων· «Τάχυνον ὁ οἰκτίρμων, καὶ σπεῦσον ὡς ἐλεήμων εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, ὅτι δύνασαι βουλόμενος.» Τὸ δὲ νόημα τοῦ ἁσματος τούτου, ὃ τοῦ θαύματος ἐυθὺς τῷ πρῶτῳ ἔργον ἐγένετο, διότι ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ὁ τῆς εἰκονομαχίας ἀρχηγὸς Θεόφιλος, ἔλαβε πάλιν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐπρέπειαν τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων Εἰκόνων· ὅθεν τότε καὶ ὁ Ὅσιος οὗτος Ἰωσήφ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τῆν ἐν Κρήτῃ φυλακῇ, ἀνέβη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος ἔλαβε παρὰ τινος Χριστιανοῦ μέρος τοῦ τιμίου Λειψάνου τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου Βαρθολομαίου, καὶ ἔκτισε Ναὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀποστόλου μετὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου, διὰ τοῦτο σπουδαίως ἐφρόντιζε νὰ τιμήτῃ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀποστόλου μὲ ἱερὰ ἅσματα καὶ τροπάρια. Ὅθεν παρεκάλει μετὰ δακρύων καὶ στεναγμῶν τὸν τοῦ Κυρίου Ἀπόστολον νὰ τῷ δώσῃ τὴν χάριν τῆς τούτων συνθέσεως, διὸ καὶ τοῦ ποθουμένου ἐπέτυχε· διότι εἶδε κατ' ὄπτασίαν φοβερὸν ἄνδρα μὲ σχῆμα ἀποστολικόν, ὁ ὁποῖος λαβὼν ἐκ τῆς ἱερᾶς Τραπέζης τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ Ὁσίου, καὶ ἔπειτα τὸν εὐλόγησε. Τοῦτο δὲ ἦτον ἀρχὴ τοῦ Θείου χαρίσματος τὸ ὁποῖον ἐπεθύμει, διότι ἔκτοτε τόσον εὐκόλως καὶ ἀπόνως συνέθετε τὰς ἱερὰς μελωδίας, καὶ τοὺς ἁσματικούς κανόνας καὶ τὰ τροπάρια, καὶ ἐδίδεν εἰς τοὺς ζητοῦντας αὐτὰ, ὥστε τινὲς ἐνόμιζον ὅτι δὲν συνέθετε ταῦτα ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅτι τὰ ἠρᾶνίζετο παρ' ἄλλων, καὶ ἀποστηθίζων αὐτὰ, τὰ ἀντέγραφε καὶ τὰ ἐδίδεν εἰς τοὺς ζητοῦντας. Δέν εἶχεν ὁμως οὕτω τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐκεῖνοι ἐνόμιζον ἀπατώμενοι, ἀλλὰ τὰ ἅσματα ταῦτα προέφερεν ὁ Ὅσιος διὰ Θείου χαρίσματος· διὰ τοῦτο καὶ παρ' ὄλων ἐφημίζετο, καὶ εἰς ὄλους ἦτο ποθεινὸς καὶ ἐπέραστος, ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἰδιώτας καὶ ἀρχοντας, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς τότε Βασιλεῖς. Καί τοι δὲ ἐξωρίσθη ὑπὸ Βάρδα τοῦ Καίσαρος, τοῦ Θείου τοῦ Βασιλέως Μιχαὴλ, ἐν ἔτει ὡςζ'. διότι ἤλεγξεν αὐτὸν (1), εὐθὺς πάλιν ἀνεκλήθη ἐκ τῆς ἐξορίας καὶ ἐγινε σκευοφύλαξ τῶν ἱερῶν σκευῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας τοῦ Θείου Ἰγνατίου (2). Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ἀπέθανεν, ἡγάπα τὸν Ὅσιον τοῦτον καὶ ἐπήνει ὁ σοφὸς Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἐγινε Πατριάρχης μετὰ τὸν Ἰγνατίον (3). Ἐπειδὴ δὲ ἠγωνίζετο ὁ αἰοίδιμος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσιν εἰς τὴν Κριμαίαν· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βάρδα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσεν ὁ ἀνεψιὸς του Μιχαὴλ, ἠλευθερώθη ὁ Ἅγιος ἐκ τῆς ἐξορίας παρὰ τῆς Βασιλείσσης Θεοδώρας, ἡ ὁποία ἐποίησε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἀναστήλωσιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων.

Ὅθεν ζήσας μετὰ ταῦτα, καὶ πολλοὺς Ἁγίους ἐγκωμιάσας μὲ διαφόρους κανόνας καὶ τροπάρια, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἐνεταφιάσθη τὸ τιμίον αὐτοῦ Λειψάνον εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκεῖ·

(1) Ἰῶως ἤλεγξεν αὐτὸν ὁ Ἅγιος διότι ὁ Βάρδας ἀφῆκε τὴν γυναῖκά του, καὶ συνεφθέρετο μὲ τὴν νύμφην του, καθὼς διὰ τοῦτο ἤλεγξεν αὐτὸν καὶ ὁ Πατριάρχης Ἰγνατίος· διὸ καὶ κατεβίβασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θρόνου.

(2) Ὁ Θεῖος Ἰγνατίος εορτάζεται ὡς Ἅγιος κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ Ὀκτωβρίου.

(3) Ὁμοίως καὶ ὁ Φώτιος ὡς Ἅγιος εορτάζεται κατὰ τὴν ἕκτην Φεβρουαρίου.

νο, όπου και τώρα εύρίσκεται. Ὁ δὲ Θεὸς, θέλων νὰ δεῖξη εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἦν ἀπέλαβε τιμὴν ὁ Ἅγιος οὗτος Ἰωσήφ μετὰ θάνατον, τοιοῦτόν τι ὠκονόμησεν. Καθ' ὃν καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος, ἀνθρώπος τις ἔχων δούλον χρήσιμον, ἀπώλεσεν αὐτόν· ὅθεν ὑπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος τοῦ ἐπονομαζομένου Φανερωτοῦ, καὶ παρεκάλει τὸν Μάρτυρα νὰ τῷ φανερώσῃ, ποῦ εἶναι ὁ δούλος του. Προσμείνας δὲ ἐν τῷ Ναῷ τρία ἡμερονύχια, καὶ μηδὲν μαθὼν περὶ τοῦ δούλου αὐτοῦ, ἐλυπεῖτο καὶ ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὁ ὀρθρος καὶ ἀνεγινώσκετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν λόγος ψυχωφελῆς, ἐκοιμήθη ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος, καὶ ἰδοὺ βλέπει κατ' ὄναρ τὸν Μάρτυρα, ὁ ὁποῖος τῷ ἔλεγε· Διατί λυπεῖσαι, ὦ ἀνθρώπε; ἤξευρε, ὅτι ὁ ποιητὴς Ἰωσήφ ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ταύτην, καὶ ἔγινεν ὀψίκειον, ἤτοι προὑπάντησις καὶ προπομπὴ εἰς αὐτόν ὑφ' ὄλων ἡμῶν τῶν Ἀγίων, διότι ἐτίμησεν ἡμᾶς μὲ κανόνας καὶ τροπάρια ἐγκωμιαστικά ἢ ἅγια ἐκεῖνου ψυχῆ· τούτου ἕνεκα δὲν ἤμην ἐδῶ, ἀλλὰ τώρα ἤλθον ὕπαγε λοιπὸν εἰς τὸν δεῖνα τόπον, ὅπου θέλεις εὕρη τὸν δούλον τὸν ὁποῖον ζητεῖς (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλπιδηφόρος ξίφει τελειοῦται.

»Ξίφους ἀληθῆς Μάρτυς Ἐλπιδηφόρος,

Ἐλπιδηφόρος.

»Θεὸν φέρει ἄψευστον εὐελπιστίαν.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Δίος κεράμῳ τὴν κεφαλὴν βληθεὶς τελειοῦται.

»Βαλὼν κεράμῳ δυσσεβῆς Δίου κάραν,

Δίος.

»Ὡς σκεῦος αὐτὴν συντρίβει κεραμῆως.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Βυθόνιος ἐν θαλάσῃ ριφθεὶς τελειοῦται.

»Ὁ Βυθόνιος εἰς βυθὸν βεβλημένος,

Βυθόνιος.

»Τὴν κλῆσιν εὕρεν εἰς προφητείαν τέλους.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Γάλυκος ὑπὸ θηρίων δηχθεὶς τελειοῦται.

»Δηχθεὶς ὀδοῦσι Γάλυκος τῶν θηρίων,

Γάλυκος.

»Θηρὸς νοητοῦ τοὺς ὀδόντας συντρίβει.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Ἰλλυριὸς, ὁ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Μυρσινῶνος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐκ Μυρσινῶνος, Ἰλλυριε, πρὸς Πόλον,

Ἰλλυριὸς.

»Ὅχ ὡς ὁ Χριστὸς ἐξ ἑλαιῶνος, φέρῃ.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Παῦλος Ῥώσσοις ὁ ἀπελεύθερος, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀχπγ. ξίφει τελειοῦται.

* Πρὸς Παῦλον ἔσχε κοινὰ κλῆσιν καὶ ξίφος,

* Παῦλος.

»Παῦλος νέαθλος οὗτος, δεῖ Ῥώσσοις πέλει (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Ἄριστος καὶ πολυγραφώτατος μελωδὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐχηρμάτισεν ὁ Θεὸς οὗτος Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος· διότι ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἀσματικῶν Κανόνων, τοὺς ὁποῖους συνέθεσαν οἱ ἄλλοι ποιηταί, οἱ τινες ἐν τοῖς Μηναιοῖς περιέχονται, ὄλους τοὺς ἄλλους συνέθεσεν ὁ μελωδικὸς τοῦ Ἁγίου τούτου κάλαμος, οἱ τινες τετυπωμένοι εἰσὶν ἐν τοῖς Μηναιοῖς, τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα ἐν τῇ ἐννάτῃ ᾠδῇ ἐπιφέροντες κατὰ τὴν ἀκροστοιχίδα. Δὲν ἠρκέσθη δὲ ὁ ἱερός οὗτος γραμματεὺς μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ ὁκτωήχους Κανόνας συνέθεσεν εἰς τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸν μέγαν Νικόλαον, εἰς τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, εἰς τὸν Ἀρχάγγελον Μιχαὴλ, εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον τὸν Πρωτομάρτυρα, εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, εἰς τὸν Ἅγιον Παντελεήμονα καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους Ἁγίους, οἱ τινες καὶ σώζονται ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει χειρόγραφοι

καὶ ἀνέκδοτοι· ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' ἑκάστην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ψαλλομένη ὀκτώηχος κατανοκτικὴ, ἣ τις κοινῶς ὀνομάζεται Παρακλητικὴ, εἴτε διότι παρακινεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, καὶ αὕτη, λέγω, τούτου τοῦ Θεοῦ ἀνδρὸς ἐστὶ πόνημα, πλὴν μόνον τῶν κατὰ πᾶν Σάββατον ἐν τοῖς ἀποστίχοις κειμένων τροπαρίων τῶν περὶ κεκοιμημένων διαλαμβανόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι πόνημα τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Μελωδοῦ καὶ Γραπτοῦ. Τούτου τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τὴν Ἀκολουθίαν, τύποις οὕσαν ἐκδεδομένην ἐλλίπῳ, ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀδυναμία. Σημειῶσαι, ὅτι τὸν Βίον τοῦ Ἁγίου τούτου Ἰωσήφ συνέγραψεν ὁ Διάκονος Ἰωάννης, καὶ ὄρα σελ. 274. τοῦ β. τομ. τοῦ Μελετίου.

(2) Τὸ Μαρτύριον τούτου ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Τῷ αὐτῷ μηνί Δ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου τοῦ ἐν τῷ ὄρει Μαλαιῷ (1).

»Ψυχὴν ὁ Γεώργιος ἀσμένως δίδως,

Γεώργιος.

»Ψυχῶν γεωργῷ καὶ φυτουργῷ σερκίων.

* »Τῇ δὲ τετάρτῃ ἀπήρε Γεώργιος εἰς Πόλον εὐρύν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Θεοδούλου καὶ Ἀγαθόποδος.

»Πρῶτος θάλασσαν εἰσιὼν Ἀγαθόπους,

Θεόδουλος.

»Ἔργοις ὑπῆρχε χρηστόπους Θεοδόλῳ.

Ἀγαθόπους.

Εκ τῶν δύο τούτων Μαρτύρων ὁ μὲν Θεόδουλος ἦτο νεώτερος, ὁ δὲ Ἀγαθόπους πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν, ἀμφοτέροι καταγόμενοι ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης. Διὰ δὲ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν παρεστάθησαν εἰς τὸν ἀρχοντα Φαυστινον, καὶ μὴ πεισθέντες νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ φυλάττοντες τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν ἀσάλευτον, ἐβρίβθησαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω τελειωθέντες, ἔλαβον οἱ ἀοίδιμοι τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Πρὸ δὲ τῆς τελειώσεώς των ἐδηλώθη εἰς αὐτοὺς δι' ἀποκαλύψεως ὁ,τι ἐμελλον νὰ πάθωσιν. Ἐφάνη εἰς αὐτοὺς καθ' ὕπνον, ὅτι ἐπεβιάσθησαν εἰς πλοιάριον καὶ ἐπλεον· ἐπειτα γενομένης δῆθεν τρικυμίας, ἐσχίσθη τὸ πλοιάριον εἰς δύο, καὶ ὅλοι μὲν οἱ πλείοντες ἐπνίγησαν, αὐτοὶ δὲ μόνοι διασωθέντες, ἀνέβησαν ἐπὶ ὄρους τινός, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος ἔφθανε μέχρις Οὐρανοῦ· ἐδήλου δὲ τὸ ὄραμα ὅπερ ἔπαθον ὑστερον ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ τὴν ἀνοδὸν αὐτῶν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Τοῦτο τὸ ἴδιον ἐφανερῶθη αἰνιγματωδῶς εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδουλον πρὶν ἢ ὑποβληθῆ εἰς τὸ Μαρτύριον, δι' ἐνός δακτυλιδίου, ἐφάνη δηλαδὴ εἰς αὐτόν, ὅτι ἔθηκε τις εἰς τὴν χεῖρά του δακτύλιον, τὸ ὅποιον ἐσήμαινε τὸν ἀβραάμνα τοῦ Μαρτυρίου σου (2).

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Φερφούθης (3), καὶ τῆς αὐταδέλφης αὐτῆς, καὶ τῆς ταύτης παιδίσκης.

Εἰς τὴν Φερφούθαν.

»Ἀπλὴν με πλάττεις, Χριστέ, διπλὴ τὴν φύσιν,

Φερφούθα.

»Ἐχεις δὲ πισθεῖσάν με διπλὴν Φερφούθαν.

Εἰς τὴν αὐταδέλφην καὶ τὴν παιδίσκην αὐτῆς.

»Δούλας ἀληθεῖς Δεσπότης Θεοῦ δύο,

Δέσποινα

»Δούλην τε καὶ Δέσποιναν ἔπρισε πρίων.

καὶ δούλη.

Ηκμασαν αἱ ἅγιοι γυναῖκες αὗται κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ' ἀδελφαὶ οὖσαι τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ μαρτυρήσαντος ἐν Περσίᾳ, μετὰ χιλίων ἑκατὸν πενήκοντα ἄλλων Χριστιανῶν (4). Πασχούσης δὲ τῆς τοῦ Βασιλέως γυναικὸς ὑπὸ τινος συμβάσης ἀσθενείας, διέβαλόν τινες τὰς Ἁγίας ταύτας, ὅτι εἶναι μάγισσαι, καὶ κατασκευάζουσι θανατηφόρα δηλητήρια. Ὅθεν συνελήφθησαν καὶ ἐφέρθησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον, Πάπαν ὀνομαζόμενον· αἱ δὲ Ἁγιοὶ ἀπελογήθησαν, ὅτι εἶναι ἀθῶναι ταύτης τῆς διαβολῆς καὶ συκοφαντίας, καὶ ἐνταύτῳ εἶπον, ὅτι εἶναι Χριστιαναί, εἰς δὲ τοὺς Χριστιανοὺς δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ διαπράττωσι τοιαῦτα μαγικά καὶ παράνομα ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ διπλὴ ἔγινε κατ' αὐτῶν ἡ κατηγορία, ὅχι μόνον ὅτι εἶναι μάγισσαι, ἀλλ' ὅτι εἶναι καὶ Χριστιαναί, διὰ τοῦτο κατεδικάσθησαν νὰ θανατωθῶσιν. Ἐξηπλώθησαν λοιπὸν κατὰ γῆς, καὶ ἐδέθησαν αἱ μακάριοι εἰς πάλους· ἐπειτα ἐπρίονίσθησαν ἀνα μέσον ἀπὸ τοῦ

(1) Τινὲς λέγουσιν ὅτι τὸ Μαλαιὸν εἶναι ὄρος εὐρισκόμενον εἰς τὴν ἐν τῇ Πελοποννήσῳ Μάνην, ὅπερ ὀνομάζεται τὴν σήμερον Κάβο Μαλέας· δὲν εἶναι ὅμως τοῦτο πιθανόν, καθότι τὸ Μαλαιὸν ἦτον ὄρος, ὃ δὲ Μαλέας εἶναι ἀκρωτήριον.

(2) Τὸ Ἑλληνικὸν τούτων Μαρτύριον εὐρίσκεται

ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἄει μὲν ἐπικνουῦσαν τὴν πρὸς Θεὸν εὐσεβειαν».

(3) Παρὰ τοῖς Μηναιοῖς ἀναφέρεται Φερφούθη.

(4) Τούτου ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον εὐρίσκται κατὰ τὴν δεκάτην ἐβδόμην τοῦ παρόντος μηνός,

λαιμοῦ μέχρι ποδῶν, καὶ ἀφ' οὗ διηρέθησαν εἰς δύο τὰ σώματά των, ἐκαρφώθησαν ἐπὶ ξύλων τὰ τούτων τεμάχια. Διελθοῦσα δὲ διὰ μέσου αὐτῶν ἡ Βασίλισσα, λατρεύθη ἀπὸ τὸ πάθος της, διότι οὕτως ἐκπληροφόρησαν αὐτὴν οἱ τὰς Ἀγίας διαβαλόντες, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ λατρευθῆ ἐκτός ἐάν διέλθῃ ἀναμέσον τῶν νεκρῶν σωμάτων τῶν Ἀγίων.

Ὁ Ἅγιος Πόπλιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἐν Οὐρανῷ, Πόπλιε, μισθός σοι μέγας, Πόπλιος.

» Πρὸς οὗς ἀπαίρων χαῖρε καὶ κρότει μέγα.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Πλάτων, ὁ Ἠγούμενος Μονῆς τοῦ Στουδίου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Πλάτων ἀρίστην εὖ μετεπλάσθη πλάσιν, Πλάτων.

» Χριστῷ πλάσαντι συγκραθεὶς κράσιν ξένην.

Οἱ Ὅσιοι Θεωνᾶς, Συμεῶν καὶ Φερβίνος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦνται.

» Ψυχὰς δέχου τρεῖς οὐ κεκληιδωμένας, Θεωνᾶς.

» Ψυχῶν ἀκληιδῶτε τῶν θείων τόπε, Συμεῶν.

» Φερβίνος.

Ὁ Ὅσιος Θεωνᾶς, ὁ ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἀσκήσας, ὕστερον δὲ Ἐπίσκοπος Θεσσαλονίκης γενόμενος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* » Λιπὼν Θεωνᾶς τὴν κάτω προεδρίαν, Θεωνᾶς.

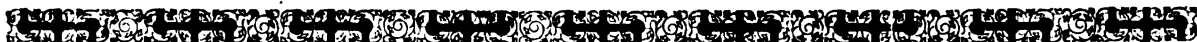
» Παρίσταται νῦν τῷ Προέδρῳ τῶν ἄλων.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ζωσιμά, τοῦ κηδεύσαντος τὴν Ὁσίαν Μαρίαν τὴν Αἴγυπτίαν.

» Ζῶσαν προπέμψας Ζωσιμάς τὴν Μαρίαν, Ζωσιμάς.

» Θανοῦσαν εὖρεν, ἀλλὰ νῦν ζῶσιν ἅμα.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ε΄ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κλαυδιανοῦ (2) καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Διοδώρου, Οὐίκτωρος, Οὐίκτωρινου, Παππίου, Σαραπίωνος καὶ Νικηφόρου.

» Σπύδεις δακλάζων, Κλαυδιανέ, πρὸς γόνυ,

» Τορῆ κεφαλῆς πρὸς Θεοῦ δραμεῖν γόνυ.

» Πέμπτη Κλαυδιανοῦ κεφαλὴν τάμε χεῖρ φονέσσα.

Διοδωρος.
Οὐίκτωρ.
Οὐίκτωρινος.
Παππίος.
Σαραπίων.
Νικηφόρος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ

* » Θεσσαλονίκη, σχοῦσα καλὰ μυρία, Θεοδώρα.

» Καὶ Θεοδώραν πλοῦτον ἄσυλον φέρεις.

Αὕτη ἡ Ὁσία Θεοδώρα ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας ἀγαπήσασα τὸν Χριστὸν, ἠρνήθη τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ πορευθεῖσα εἰς Κοινόβιον, ἐγένε Μοναχὴ· ἐκεῖ δὲ ἀγωνισθεῖσα, κατῴρωσεν ὅλας τὰς ἀρετάς. Τόσην δὲ ὑπερβολικὴν ὑπακοὴν καὶ τιμὴν προσέφερεν ἡ μακαρία εἰς ὅλας τὰς ἀδελφάς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν προεστῶσαν καὶ ἡγουμένην, ὥστε καὶ μετὰ θάνατον ἐδείχθη ὡσεὶ ἦτο ζωντανή. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐφύλαξε τὴν ζωὴν της καθαρὰν καὶ ἀκληιδῶτον, ἀφῆκεν ἑαυτὴν εἰς τὰς λοιπὰς ἀδελφάς τοῦ Μοναστηρίου στήλην ζῶσαν καὶ παράδειγμα ἐμφύχον τῆς ἀρετῆς. Ὀλίγον δὲ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Θεοδώρας, ἀπέθανε καὶ ἡ ἡγουμένη, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ ἐζησε μετὰ καθαρὰν καὶ πνευματικὴν ζωὴν· διὰ τοῦτο συνέβηρεσε πολὺ πλῆθος λαοῦ εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν της, καὶ ἀρχόντες ὄνομαστοί. Ὅταν λοιπὸν συνήχθη πλῆθος Μοναχῶν

(1) Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἅγιον τοῦτον Θεωνᾶν καὶ τὸ ἅγιον αὐτοῦ κατὰκειται Αἰψάνον. Ὅρα εἰς ἐπιλοπόννησον ἢ ἐμὴ ἀδυναμία ἀσματικὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγιορευτῶν Πατέρων.

θίαν, ἢ τις εὐρίσκειται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἀγίας (2) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Κλαυδίου.

Ἀναστασίας τῇ εἰς τὴν Γαλατίσταν καμμένη, ἔπου

καὶ ἐπισήμων ἀνδρῶν, ἠνεώχθη ὁ τάφος, ἐν ᾧ πρό πολυετίας, ἔκειτο τὸ Λεῖψανον τῆς Ὀσίας ταύτης Θεοδώρας, ὅπως ἐντὸς αὐτοῦ τεθῆ καὶ τὸ Λεῖψανον τῆς ἡγουμένης· τότε δὲ ἐγινε θαῦμα ἐξαισιον, τὸ ὅποιον φέρει μὲν ἐκπλήξιν εἰς τοὺς βλέποντας, φέρει δὲ κατάνυξιν εἰς τοὺς ἀκούοντας. Ὁ τόπος, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ τάφος τῆς Ὀσίας, ἦτον ὑψηλὸς καὶ κατάλληλος ὅπως ἐνδον ἐλέπωσιν ὅλοι οἱ παρεστῶτες. Ὅθεν ὅτε ἔβαλον τὸ Λεῖψανον τῆς ἡγουμένης ἐντὸς τοῦ τάφου, ὦ τοῦ θαύματος! εἶδον ὅλοι οἱ παρεστῶτες, ὅτι ἡ πρό πολλοῦ νεκρὰ Θεοδώρα, ὡσεὶ ἦτο ζωντανή, ἔσφιγξε καὶ περιέστειλεν ἑαυτὴν εἰς ἓν μέρος τοῦ τάφου, καὶ ἔδωκε τόπον ὅπως ἐνταφιασθῆ ἡ πνευματικὴ τῆς μήτηρ. Τοῦτο τὸ ἐξαισιον θαῦμα βλέποντες ὅλοι οἱ παρευρεθέντες, ἐφώναζον ὁμοφώνως τὸ Κύριε ἐλέησον· ἔκτοτε δὲ καὶ μέχρι σήμερον πολλὰ σημεῖα ἐποίησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς Ὀσίας ταύτης Θεοδώρας, δαιμονισμένους ἐλευθερώσας, τυφλοὺς ὀμματώσας καὶ ἀσθενεῖς ἀναριθμήτους ὑγιεῖς ποιήσας.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θεοδώρας καὶ Δίδυμου.

» Σὺν τῇ συνάθλῳ, Δίδυμε, τμηθεὶς φλέγη,
» Φέρων σὺν αὐτῇ δίδυμον τιμωρίαν.

Θεοδώρα.
Δίδυμος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βασιλέων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σφέ. καὶ Ἠγεμόνος τῆς Ἀλεξανδρείας Εὐστρατίου, διωγμὸς ἐκινεῖτο κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Τότε συλληφθεῖσα ἡ παρθένος αὕτη Θεοδώρα καὶ ὁμολογήσασα Θεὸν τὸν Χριστὸν ἐνώπιον πάντων, δέρεται καὶ ῥίπτεται ἐν φυλακῇ· μετὰ παρέλευσιν δὲ ἡμερῶν τινῶν ἀπεφυλαχίσθη ἡ Ἀγία, καὶ πάλιν κριθεῖσα ἐκλείσθη ἐν τινι πορνοστασίῳ. Ὁ δὲ Ἠγεμὼν ἔστειλε νέους ἀκόλαστους ὅπως τὴν ἀτιμάσωσι, καὶ οὗτοι μὲν ἐφώρμων ὡς ἄλογα θηλυμανῆ κατὰ τῆς Ἀγίας, αὕτη δὲ ἐδέετο τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν διαφυλάξῃ. Ὅθεν κατ' οἰκονομίαν τῆς Θεῖας αὐτοῦ Προνοίας εὐρέθη ἐκεῖ ἐνδοξότατος τις Ἄρχων ὀνόματι Δίδυμος, ὁ ὁποῖος ἐνδυθεὶς φορέματα στρατιωτικὰ, καὶ ἐκδυθεὶς τὰ ἴδια, ἔδωκεν αὐτὰ εἰς τὴν παρθένον καὶ τὰ ἐφόρεσε, καθὼς καὶ τὰ ὄπλα του. Ταῦτα λοιπὸν ἐνδυθεῖσα ἡ παρθένος, ὡς ὁ Δίδυμος τὴν συνεβούλευσεν, ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ πορνοστασίου, καὶ οὕτω ἐφυλάχθη ἄμωμος καὶ καθαρὰ, εὐχαριστοῦσα τὸν Θεόν. Εἷς δὲ ἐκ τῶν ἀσελγῶν ἐκείνων εἰσελθὼν ἐν τῷ πορνοστασίῳ διὰ τὴν παρθένον, καὶ εὐρῶν ἀντ' ἐκείνης τὸν Δίδυμον καθεζόμενον, ἐμεινεν ἐξεστῆκώς, καὶ ἐσυλλογίζετο καθ' ἑαυτὸν λέγων· Ἀρά γε ὁ Χριστὸς δύναται νὰ μεταβάλλῃ τὰς παρθένας γυναῖκας εἰς ἀνδρας; ἡμεῖς εἶδομεν, ὅτι ὁ εἰσελθὼν Δίδυμος, ὃς τις ἦτον ἐνδεδυμένος στρατιωτικὰ, ἐξῆλθεν, ἡ δὲ παρθένος, ἣ τις ἦτον ἐδῶ, ποῦ εἶναι τῶρα; ἐγὼ μὲν ὅταν ἤκουον, ὅτι ὁ Χριστὸς μετέβαλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ἐνόμιζον τοῦτο μῦθον καὶ ψεῦδος, ἀλλὰ τῶρα βλέπω μεγαλείτερον θαῦμα. Βλέπων δὲ ὁ Δίδυμος αὐτὸν ταῦτα συλλογίζόμενον καὶ ἀπαροῦντα, τῷ ἐφανέρωσε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπραξε τοῦτο τὸ δράμα, καὶ ὅτι ἐὰν θέλῃ ἄς τὸ εἶπῃ εἰς τὸν Ἄρχοντα, καὶ ἄς προσθέσῃ ἀκόμη, ὅτι ὁ τὴν παρθένον μετασχημάτισας καὶ λυτρώσας Δίδυμος προσμένει ἐκεῖ ἐν τῷ πορνοστασίῳ.

Μόλις δὲ ὁ ἀκόλαστος ἐκεῖνος ταῦτα ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Ἄρχοντα, εὐθὺς παρέστησαν τὸν Δίδυμον εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἄρχοντος, ὁ ὁποῖος ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· Πῶς ἀπετόλμησας τοιοῦτόν τι νὰ διαπράξῃς; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ εἶμαι Χριστιανός, καὶ ἠξέυρω νὰ πραγματευώμαι καλῶς, διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως προὔξενησα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου δύο στεφάνους, τὸν μὲν, διότι ἐλύτρωσα τὴν παρθένον ἐκ τῶν ἀθέων χειρῶν σας καὶ καθαρὰν αὐτὴν διεφύλαξα, τὸν δὲ, διότι καὶ ἐγὼ ἐφανέρωθην πρὸς ὑμᾶς ὅτι εἶμαι Χριστιανός. Ὁ Ἄρχων εἶπε· Δὲ μὲν τὴν τόλμην αὐτὴν ἦν ἐδειξας, προστάσσω νὰ κοπῆ ἡ κεφαλὴ σου, διότι δὲ πιστεύεις εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν θέλεις νὰ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεοὺς, προστάσσω νὰ κατακαῆ τὸ σῶμά σου διὰ πυρός.

Ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ χαρᾶς ἀνεβόησεν, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς μου ὁ μὴ παραβλέψας τὴν ἐπινοίαν καὶ μηχανὴν, ἣν ἐφεύρον. Ὅθεν ὀδηγηθεὶς ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, προσευχήθη, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθη καὶ ἡ μὲν ἁγία αὐτοῦ ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὰ Οὐράνια ὡς τινες Χριστιανοὶ εἶδον αὐτὴν καὶ τὴν ἐμαρτύρησαν, τὴν δὲ σῶμά του ἐβρίφη.

ἐν τῇ πυρᾷ. Τότε φιλόχριστοι τινὲς συλλέξαντες τὰ ἐναπομείναντα ἄκαυστα τίμια Λείψανα, ἐνεταφίασαν αὐτὰ εἰς ἐνδοξον τόπον. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ παρθένος Θεοδώρα πάλιν συλληφθεῖσα, ἐκάη καὶ αὐτὴ διὰ πυρὸς, καὶ οὕτω τελειώσασα τὸν τοῦ Μαρτυρίου δρόμον, ἔλαβε παρὰ Κυρίου στέφανον ἀφθαρτον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θέρμος πυρὶ τελειοῦται.

»Θέρμην ἔρωτος ἐνθέου Θέρμος φέρων, Θέρμος.
»Θέρμην πυρὸς φλέγοντος ὡς ψῆζιν κρίνει.

Αἱ Ἅγαι δύο Μάρτυρες Κυρία καὶ Δούλη ξίφει τελειοῦνται.

»Ἐχρῆν ἐπεσθαι Κυρία καὶ Δουλίδα, Κυρία.
»Ἐκ γῆς λούση πρὸς Θεὸν διὰ ξίφους. Δούλη.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πομπήσιος ξίφει τελειοῦται.

»Ὡς ζῶν πρόβατον, Πομπήσιε, Κυρίου, Πομπήσιος.
»Χείεις ἀμελχθεὶς ἀχένα ξίφει γάλα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ζήνων πίσσαν χρισθεὶς, καὶ εἰς πῦρ βληθεὶς, καὶ δόρατι ἐνδον τῆς πυρᾶς τρωθεὶς, τελειοῦται.

»Ἄθλος τριπλοῦς Ζήνωνι πίσσα, πῦρ, δόρυ, Ζήνων.
»Οἶμαι, δι' ἣν ἐπαυχε ταῦτα Τριάδα.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Μάξιμος καὶ Τερέντιος ξίφει τελειοῦνται.

»Ἰσοῦ μετέσχον καὶ στέφους ὡς καὶ τέλους, Μάξιμος.
»Τερέντιος, Μάξιμος, οἷς τομὴ τέλος. Τερέντιος.

Αἱ Ἅγαι πέντε κόραι, αἱ ἀπὸ Λέσβου, ξίφει τελειοῦνται.

»Ἀθληφόρους τίθησι Λεσβία· κόρας, Κόραι
»Μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρας, πέντε ξίφος. πέντε.

Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἀθλήσας ἐν τῇ νέα Ἐφέσῳ κατὰ τὸ ἔτος αἰῶ. ξίφει τελειοῦται (1).

* »Τομὴν ὑποίσας, ὦ Γεώργιε, ξίφος, Γεώργιος.
»Χαρᾶ ἀπέπτυσ εἰς χαρᾶς τὸ χωρίον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Ϛ'. Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐτυχίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

»Εὐτύχιον θανόντα τιμῶν τοῖς λόγοις, Εὐτύχιος.
»Ἐμαυτὸν αὐτὸς εὐτυχέστατον κρίνω.
»Ψυχῇ Εὐτυχίῳ πύλη Πόλου οἴγεται ἕκτη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατῆρ ἡμῶν Εὐτύχιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει φλ'. καταγόμενος ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Φρυγίας, ἐκ κώμης τινὸς ὀνομαζομένης Θείας Κώμης· ἀνατραφεὶς δὲ παρὰ τῷ Πρεσβυτέρῳ Ἡσυχίῳ (ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν πάππος τοῦ Ἁγίου, διὰ δὲ τὴν θεοφιλίαν του ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ νὰ τελεῖ θαύματα), ἐβαπτίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πάππου του ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Αὐγουστοπόλεως, ἐν ἣ ἐκεῖνος ἐτέλει τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ τῆς ὁποίας ἦτο προσέτι σκευοφύλαξ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐμελέτησε τὰ ἱερὰ λόγια, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸ βάθος τῆς γνώσεως τῶν Γραφῶν, τούτου ἐνεκα προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ τότε Ἐπισκόπου τῆς Ἀμασείας, καὶ

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Ἐκλόγιον καὶ εἰς τὸ Νέον Δειμωνάριον.

παρ' αὐτοῦ ἐκουρεύθη τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἤτοι ἐγένεν ἀναγνώστης ἐν τῷ Ναῶ τῆς Κορίας Θεοτόκου, τῷ εὐρίσκομένῳ εἰς τόπον λεγόμενον τοῦ Οὐρβικίου· εἶτα ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων Σελεύκου καὶ Μελετίου συστήθην Μοναστήριον, γίνεται ἐκεῖσε Μοναχός, καὶ καθίσταται ἔπειτα Ἀρχιμανδρίτης.

Ἐν ᾧ δὲ ἡ ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ πέμπτη Σύνοδος συνεκροτεῖτο ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει ρνγ'. καὶ ἐκαλοῦντο ἐν αὐτῇ ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ Ἀρχιερεῖς, τότε ἐπειδὴ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀμασειᾶς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Σύνοδον ἕνεκα ἀσθενείας τινὸς συμβάσης αὐτῷ, ἐστάλη ὁ μακάριος οὗτος Εὐτύχιος, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὸν τῆς Ἀμασειᾶς ἐν τῇ Συνόδῳ. Πορευθεὶς λοιπὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Θεῖος Εὐτύχιος, ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐμπράκτως νὰ ἐννοήσωσι τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν του, διότι ἐφάνη λαμπρὸς μὲ τὰς σοφὰς ἀντιρρήσεις καὶ ἀποκρίσεις του κατὰ τῶν αἵρετικῶν, δείξας διὰ τῶν Θεῶν Γραφῶν, ὅτι οἱ τότε αἵρετικοὶ (ὅποιοι ἦσαν Ἀνθιμος ὁ Τραπεζούντιος, ὁ φρονῶν τὰ τοῦ Εὐτυχοῦς δυσσεβῆ φρονήματα, Σεβήρος, Πέτρος ὁ Ἀπαμείας καὶ Ζωόρας, παραλειπομένων τῶν παλαιῶν αἵρετικῶν, ἤτοι τοῦ Ὀριγένους, Διδύμου καὶ Εὐαγρίου, τοὺς ὁποίους ἀνεθεμάτισεν ἡ ἰδία αὕτη Σύνοδος μὲ τὰ συγγράμματα αὐτῶν) πρέπει νὰ ἀναθεματισθῶσιν. Ὅθεν ἐκ τούτου ὁ Ἅγιος ἐφείλκυσε τὴν ἀγάπην τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ, ὁ δὲ τότε Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μηνᾶς εἶπεν ἐκ Θεῖας ἀποκαλύψεως, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ διάδοχος του. Διὸ ἀφ' οὗ μετ' ὀλίγον ἐξεδήμησεν ὁ Μηνᾶς πρὸς Κύριον, ἐκάλεσε τὸν Ἅγιον τοῦτον Εὐτύχιον ἐκ τῆς Ἀμασειᾶς ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανός, καὶ διὰ τῆς ψήφου τῶν Ἀρχιερέων καὶ ὅλου τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, ἀνέδειξεν αὐτὸν Πατριάρχην τῆς λαμπρᾶς Κωνσταντινουπόλεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ τῶν ζιζανίων σκορευὲς Διάβολος, μὴ ὑποφέρων νὰ ἐλέπη τὴν εὐστάθειαν καὶ εἰρήνην τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἠθέλησε νὰ τὴν συγχύσῃ μὲ σαθρὰ δόγματα, παραπεισάσας τινὰς νὰ λέγωσιν, ὅτι ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου προσληφθεῖσα σὰρξ παρὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου ἦτο πρὸ τοῦ πάθους ἀφθαρτος. Εἰς τοῦτο δὲ τὸ κακόδοξον φρόνημα ἔπεσε καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανός, τὸν ὅποιον ἐπειδὴ ἠλεγξεν ὁ Ἅγιος, ἐξωρίσθη παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀμασειαν (ἀφ' οὗ ἐπατριάρχευσε δώδεκα ἔτη, μῆνας τέσσαρας καὶ ἡμέρας δεκατρεῖς), καὶ ἐγένεν ἀντ' αὐτοῦ Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν Ἰωάννης. Ἀφίχθεις ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἐν Ἀμασειᾷ παλαιὸν τοῦ Μοναστήριον, ἠκολούθει πάλιν τὴν προτέραν του ἀσκησιν, καὶ πολλὰς ἐκεῖ θαυματουργίας ἐποίησε· διανύσας δὲ δώδεκα ἔτη ἐν τῇ ἐξορίᾳ, πάλιν ἀνεκλήθη καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν ἔτει ρφς'. (ἀφ' οὗ δηλαδὴ ἀπέθανεν ὁ Ἰουστινιανός (1) καὶ ἐγέναν Βασιλεῖς ὁ Ἰουστίνος ἐν ἔτει ρξέ. καὶ ὁ Τιβέριος ἐν ἔτει ρφς'.) τυχῶν, κατὰ τὴν ἐπανόδον του, λαμπρᾶς ὑποδοχῆς καὶ δεξιώσεως ὑφ' ὅλων τῶν προκρίτων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ καταπαύσας διὰ προσευχῆς του τὴν λοιμικὴν ἀσθένειαν, ἣ τις τότε ἐμάστιζε τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐθανάτωνεν ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς κατοίκους. Διανύσας λοιπὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰκοσιτέσσαρα ἔτη καὶ μῆνας εἴξ ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Οὗτος ὁ Ἅγιος προεῖπε μὲν εἰς τὸν Τιβέριον, ὅτι θὰ γίνῃ Βασιλεὺς, ἐλθὼν δὲ ὅπως τὸν ἐπισκεφθῆ, προεῖπεν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ· ἀμφότερα δὲ ταῦτα ἀληθῆ ἀπεδείχθησαν διὰ τῶν ἔργων, ἐπειδὴ μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἁγίου ἀπέθανεν ὁ Τιβέριος. Κατετέθη δὲ τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου Εὐτυχίου ὑπὸ τὴν ἁγίαν Τράπεζαν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅπου εὐρίσκοντο καὶ τὰ ἅγια Λεῖψανα Ἀνδρέου καὶ Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων (2)· τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

(1) Ὁ Μελέτιος λέγει, ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπέθανεν μετὰ τὴν αἵρεσιν, σελ. 86. τοῦ 6. τόμ. τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας· ὅρα περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν δευτέραν Αὐγουστοῦν ἐν τῇ περὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὑποσημειώσει.

(2) Πῶς νοεῖται τὸ ὑπὸ τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν ἀποτίθεσθαι τὰ ἅγια Λεῖψανα ταῦτα, ὅρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Συναξαρίου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Νείλου ἐν τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Νοεμβρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων ἑκατὸν εἴκοσι Μαρτύρων, τῶν ἐν Περσίδι πυρὶ τελειωθέντων.

» Ἄν ἐξαριθμηῆς οὐς τὸ πῦρ Πέρσας φλέγει,
» Εὐρῆς ἔχοντας τετράκις τὸ τρεῖς δέκα.

Μάρτυρες
ρκ'.

Ἡ Ὁσία Πλατωνίς ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Πόλου πλάτη φέρουσι τὴν Πλατωνίδα,
» Τὴν ἀρεταῖς λάμψασαν εἰς τὰ γῆς πλάτη.

Πλατωνίς.

Οἱ Ἄγιοι δύο Μάρτυρες οἱ ἐν Ἀσκάλωνι, ἐν τῇ γῇ ἄχρι τῆς ὁσφύος χωσθέντες, τελειοῦνται.

» Ἀνηρότως σοι γῆ φύει καρπὸν, Λόγε,
» Ὁ καρπὸς ἄνδρες ἄχρις ὁσφύος δύο.

Μάρτυρες
δύο.

* Ὁ Ὁσιος Πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, ὁ ἀσκήσας ἐν ἔτει αὐτῇ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (1).

* » Κανὼν ἀκριβοῆς, Γρηγόριε, ὠράθης,
» Θείας προσευχῆς, πάντα εἰς ἡν ἄτρυνεις.

* Γρηγόριος.

* Ὁ Ὁσιος Γρηγόριος ὁ ἀσκήσας ἐν τοῖς ὄρισις τῆς μεγίστης Λαύρας τοῦ Ἄθω ἐν ἔτει αὐτῇ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

* » Τὸν Γρηγόριον, νήψεως τὸν ἐργάτην,
» Λόγοις γεραίρω, καὶ γὰρ οὕτως ἦν θέμις.

* Γρηγόριος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Ζ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Καλλιπίου.

» Καλλιόπιος ἔμπαλιν παγεῖς ξόλω,
» Τὸν ὀρθίως παγέντα δοξάζει Λόγον.

Καλλιόπιος.

* » Ζωὴν Καλλιπίου ἀγήρω ἐβδόμη εὐρεν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Καλλιόπιος ἤμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει τῆδ'. υἱὸς μὲν Θεοκλείας ἡ ὁποία ἦτο δεδιδασμένη τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καταγόμενος δὲ ἐκ Πέργης τῆς Παμφυλίας. Ἀνατραφεὶς λοιπὸν εὐσεβῶς παρὰ τῆς μητρὸς του, ἐμελέτησε τὰς Θείας Γραφάς, ὅταν δὲ ἐκινήθη ὁ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς ὑπὸ τοῦ Μαξιμιανοῦ, τότε καὶ ὁ γενναῖος οὗτος ἀγωνιστὴς ἐνδυναμωθείς, καὶ πρὸς ταῦτοις λαβὼν συμβουλὰς παρὰ τῆς μητρὸς του νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χριστὸν μετὰ Μαρτύριον, ὑπῆγεν αὐτόκλητος πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Μάξιμον (ὁ ὁποῖος διέτριβε κατὰ τὴν ἐν τῇ Γαλατίᾳ Πομπηιοῦπολιν, ἢ τις οὕτως ὠνομάσθη ἐκ τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τοῦ νικῆσαντος τὸν Μιθριδάτην περὶ ταύτης τῆς πόλεως, τῆς πάλαι Εὐπατορίας καλουμένης), καὶ παρρησιασθεὶς εἰς αὐτὸν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀνακηρύξας, δένεται ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ δέρεται διὰ μολύβδων· ἔπειτα τανύεται ἐπὶ τροχῷ, καὶ κάτωθεν καίεται διὰ πυρὸς, ἀλλ' ἐλθὼν Ἄγγελος Κυρίου, ἐσταμάτησε τὸν τροχόν, καὶ τὸ πῦρ ἐψύχρανε. Σπαραχθέντων δὲ ὄλων τῶν μελῶν τοῦ Μάρτυρος ἐφαίνετο ἄσχημος, διὸ καὶ ἐρρίφθη ἐν τῇ φυλακῇ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐλθοῦσα ἡ μήτηρ του, ἐσκόγιζε τὰ αἵματα τὰ ῥέοντα ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ παμφιλιάτου υἱοῦ της· ὅθεν διαμοιράσασα εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν περιουσίαν της, καὶ ἐλευθερώσασα τοὺς δούλους καὶ δούλας της, οἵτινες ὄλοι ἦσαν πεντακόσιοι πεν-

(1) Τὸν Βίον τούτου συνέγραψεν ἑλληνιστὶ ὁ μαθητὴς αὐτοῦ ἀγιώτατος Κάλιστος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, εὑρίσκεται δὲ μεταφρασμένος εἰς τὸ ἄπλοῦν ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ.

(2) Οὗτος ἐκ Βυζαντίου ὁρμώμενος, ἐχρημάτισε διδάσκαλος τοῦ Θείου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἐν τῇ νηπτικῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ δι' Ἄγγελου τροφῆν ἐλάβεν. Ὅρα εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

τήκοντα, ἐσυντρόφευε τὸν υἱὸν τῆς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ συνέβαλλε τῷ Θεῷ μετ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ φῶς οὐράνιον ἔλαμψεν ἐν τῇ φυλακῇ κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἄνωθεν, ἣ ὁποῖα ἐμακάριζε καὶ ἐπήνει τὴν παύρησίαν καὶ ὁμολογίαν τοῦ Μάρτυρος, ἐκ τούτου περισσότερο ἐνεδυναμώθη ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ Μαρτυρίου.

Τέλος πάντων, ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς ἔμενε ἀμετάθετος ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίᾳ, κατεδικάσθη νὰ σταυρωθῇ. Συνεκοινωνεὶ δὲ ὁ μακάριος μετὰ τὰ Δεσποτικά Πάθη καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου (ὡς γὰρ ὁ Κύριος ὑπέμεινε πάθη καὶ Σταυρὸν, οὕτως ὑπέμεινε αὐτὰ καὶ ὁ αἰοιδίμος Καλλιόπιος), ἀλλ' ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον ἔμελλε νὰ σταυρωθῇ· διότι ὅταν ἔγινεν ἡ περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀπόφασις ἦτο μεγάλη Πέμπτη, ὅτε ἐορτάζομεν τὰ φρικτὰ τοῦ Κυρίου παθήματα. Παρακαλεσάσης δὲ τῆς μητρὸς αὐτοῦ τοὺς διώκτας νὰ μὴ θανατώσωσιν ἄλλως πῶς τὸν υἱὸν τῆς, εἰμὴ διὰ σταυροῦ, καὶ προσενεγκούσης διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς αὐτοὺς πέντε χρυσὰ νομίσματα, ἐσταυρώθη ὁ Ἅγιος κατακέφαλα, καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, τότε ὁ τοῦ Χριστοῦ ποθεινότατος Μάρτυς παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ἀφ' οὗ δὲ κατεβίβασαν τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος ἐκ τοῦ σταυροῦ, ἐχύθη ἡ φιλόπαις μήτηρ καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀγαπητόν τῆς υἱόν, ἔχουσα δὲ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐλειποθύμησε, καὶ παρέδωκε καὶ αὐτὴ τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ οὕτως ἐνεταφιάσθη ἡ φιλιτάτη μήτηρ μετὰ τοῦ φιλιτάτου υἱοῦ ὑπὸ τινῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν ἀνδρῶν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Μιτυλήνης.

Ἐχει Μιτυλήνη σε καὶ τεθνηκότα,

Γεώργιος.

Ὡς ζῶντα, Γεώργιε, προστάτην μέγαν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ποθήσας τὸν Χριστόν, ἐνεδύθη καὶ τὸ σχῆμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἤσκησε μὲν καὶ κατώρθωσεν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὁ αἰοιδίμος, καὶ ἐξαιρέτως μάλιστα κατώρθωσε καὶ ἀπέκτησε τὴν ταπεινοφροσύνην, ἔγινε δὲ καὶ πολλὰ ἐλεήμων. Διὰ τὰς τοιαύτας λοιπὸν ἀρετὰς του ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς νήσου Μιτυλήνης, εἰς τὸν ὅποιον καλῶς διαλάμψας, ἤλεγξε τοὺς τότε εἰκονομάχους διὰ τῆς μεγάλης σοφίας αὐτοῦ, οὕτως ὥστε ἔφεραν αὐτοὺς εἰς τὸ σημεῖον νὰ γνωρίσωσι τὴν πλάνην καὶ κακοδοξίαν των, καὶ ἐν βραχυλογίᾳ οὗτος ἐν τῷ σώματι ὑπάρχων, ἡμιλλᾶτο μετὰ τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐγκρατείας του· ὅθεν μετὰ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα ὁ μακάριος διαπρέψας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἐμνηύθη δὲ τὸ τέλος αὐτοῦ παρὰ Θεοῦ διὰ Θεοῦ ἀστέρος καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἰδιον, καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον του· οὐ μόνον δὲ ζῶν ἦτον εἰς ὅλους ποθητός ὁ Ἅγιος οὗτος, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον εἰς ὅλους εἶναι ἀξιέραστος διὰ τὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ Λειψάνου ἀναδύζοντα θαύματα (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ῥουφῖνος ὁ Διάκονος μαχαίρα τελειοῦται.

Ἐσφαγῆς λογισθεὶς ὡς πρόβατον Ῥουφῖνος,

Ῥουφῖνος.

Ἐσφάττει παλαιὸν τὸν Διάβολον λύκον.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Ἀκυλίνα, τὰς χεῖρας ὀπίσω δεσμευθεῖσα καὶ τὴν κοιλίαν φλεχθεῖσα, τελειοῦται.

Ἐπισθόχειρα σχοινίοις στρεβλουμένην,

Ἀκυλίνα.

Ἐμπροσθίως φλέγουσι τὴν Ἀκυλίναν.

Οἱ Ἅγιοι διακόσιοι Μάρτυρες, οἱ ἐν Σινώπῃ, ξίφει τελειοῦνται.

Ἄνειλεν ἀνδρῶν εἰκάδας δέκα ξίφος,

Μάρτυρες σ'.

Ὅς ἀνδρικός νοῦς, ἀνδρικὴ καὶ καρδιά.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι παρὰ τοῖς τετυπωμένοις καὶ δύο Ἅγιοι εἰς αὐτὰς ἐορτάζονται, εἰς τὴν μὲν Παναγίαις δις γράφεται ἡ ἐβδόμη τοῦ Ἀπριλίου μηνός, ὁ Ἅγιος Καλλιόπιος, καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὁ Ἅγιος Γε-

Τῷ αὐτῷ μηνί Η΄. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Ἀγάθου, Φλέγοντος, Ρούφου καὶ Ἀσύγκριτου (1).

Εἰς τὸν Ἄγαθον.

»Ψυχὴν Ἀγάθου τοῦ Προφηταποστόλου

Ἄγαθος.

»Ὁ Ψυχασώστης προσκαλεῖται Δεσπότης.

Εἰς τὸν Φλέγοντα.

»Σβέσας πλάνης φλέγουσαν ὁ Φλέγων φλόγα,

Φλέγων.

»Οὗς Δαβὶδ εἶπε, πῦρ φλέγον, βλέπει Νόκς.

Εἰς τὸν Ρούφον.

* »Παῦλος καλεῖ σε, Ῥούφ', Ἀπόστολος μέγας,

Ῥούφος.

»Ἐκλεκτὸν ὄντως ὧ ἐπαινῶ ἀξίου!

Εἰς τὸν Ἀσύγκριτον.

* »Ἀσύγκριτον δὲ πᾶς ἐπαινέσει μάλα,

Ἀσύγκριτος.

»Τοῦτον γὰρ ἠσπᾶσθε Παύλου τὸ στόμα.

* »Ὀγδοάτη μετέβησαν Ἀπάστολοι Ἀγγελίες τε.

Εκ τῶν ἱερῶν τούτων Ἀποστόλων ὁ μὲν Ἄγαθος ἦτον ὁ ἀναφερόμενος ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων, ὃς τις λαβὼν τὴν ζώνην τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἔδεσεν αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ προεφήτευσεν περὶ αὐτοῦ ταῦτα: «Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον—Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν ἐν Ἰερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας Ἐθνῶν.» (Πράξ. κά. 11.) τῆς προφητείας ταύτης πληρωθείσης καὶ διὰ τῶν ἔργων, διὰτι ὄχι μόνον ἔδεσαν τὸν Παῦλον οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν θανατώσωσιν (2). Οὗτος λοιπὸν κηρύξας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Οἰκουμένης, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκληρώθη, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ Ῥούφος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ λέγων «Ἀσπᾶσα» σθε Ῥούφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.» (Ῥωμ. ις'. 13.) ἐγένετο Ἐπίσκοπος Θηβῶν, τῶν ἐν Ἑλλάδι. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ Φλέγων καὶ Ἀσύγκριτος, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον εἰς διάφορα μέρη τοῦ Κόσμου, ἐπέστρεψαν πολλοὺς ἀπίστους εἰς τὴν ἀληθῆ Πίστιν· μετὰ διαφορὰς δὲ τιμωρίας βασανισθέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ἐτελειώθησαν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καὶ οὕτως ἔλαβον παρὰ Κυρίου τὰ σῶράνια ἀγαθὰ τῆς αἰδίου μακαριότητος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κελεστίνου Πάπα Ῥώμης.

»Τὸ χάσμα καὶ σὲ, παμμακάρι Κελεστίνε,

Κελεστίνος.

»Χοροῦ δίστα μὴ μεμακαρισμένου.

ὦργιος Μιτυλήνης, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ πολὺ ἄτακτον καὶ ἀνάρμοστον. Ὅθεν κατὰ τὴν μίαν ἑβδομήκοντα τοῦ Ἀπριλίου, ἢ πρέπει νὰ συμπάλλωνται καὶ τὰ τροπάκια τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μιτυλήνης, ἢ ἐν τοῖς ἀποδείκνοις νὰ ψάλλωνται ταῦτα ἰδιαίτερον, καὶ ὁ κανὼν αὐτοῦ.

(1) Σημειώσαι, ὅτι περιττῶς ἐνταῦθα γράφεται παρὰ τοῖς Μηνιαίοις ἢ Μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Ἡρωδίου καὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἐρμού, διότι ὁ Ἡρωδίων ἐορτάζεται μὲν μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ἐράστου, Σωσπάρτου καὶ Κουάρτου κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν ὁγδόην τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἑρμῆς ἐορτάζεται μετὰ

Πατρόβα, Λίνου, Γαίου καὶ Φιλολόγου τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὴν πέμπτην τοῦ Νοεμβρίου, ἰδίως δὲ ἐορτάζεται κατὰ τὴν ὁγδόην τοῦ Μαρτίου.

(2) Οὗτος ὁ Ἄγαθος προεφήτευσεν καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐπέλθῃ πείνα μεγάλη ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, ὡς γράφουσιν αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων: «Ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων Προφῆται »εἰς Ἀντιόχειαν, ἀναστάς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὃς τις καὶ ἐγένετο ἐπὶ »Κλαυδίου Καίσαρος.» (Πράξ. ιά. 28.) Σημειώσαι, ὅτι ἡ πείνα αὕτη, τὴν ὁποίαν προεφήτευσεν ὁ Ἄγαθος, ἐγένετο εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν τέταρτον ἔτος ἀπὸ Χρ-

Ούτος ὁ μακάριος Κελεστίνος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ. καλῶς ἀναθεραμμένος διὰ βίου καὶ λόγου, ἦτοι διὰ πράξεως καὶ θεωρίας· διὰ δὲ τὰς ἀρετὰς του ταύτας ἤξιώθη νὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, ἀφ' οὗ ἐτελεύτησεν ὁ Πάπας αὐτῆς Ζώσιμος, ὁ ὁποῖος διεδέχθη τὸν Βονιφάτιον, τοῦ Βονιφατίου διαδεχθέντος τὸν μέγαν Ἰννοκέντιον. Οὗτος λοιπὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀγίας καὶ οἰκουμενικῆς τρίτης Συνόδου, τῆς συγκροτηθείσης ἐν ἔτει υἱά. ἠγωνίσθη ὁ τρισόλβιος διὰ τὰς ἀποστολικὰς καὶ πατρικὰς παραδόσεις, καὶ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του καθήρεσε τὸν δυσσεβῆ Νεστόριον, καὶ τὰς θεομισεῖς αὐτοῦ βλασφημίας ἤλεγξε καὶ ἀπεκήρυξε, συνεργὸς γενόμενος εἰς τὴν καθάρεισίν του μετὰ τοῦ θεσπεσίου Κυρίλλου τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ τούτου Κελεστίνου, καὶ ἀντὶ τούτου προεκάθητο ἐν τῇ Συνόδῳ. Πολλὰ λοιπὸν καὶ ἄλλα κατορθώματα λόγου καὶ μνήμης ἀξία ποιήσας, ἐν εἰρήνῃ ἀφῆκε τὴν παροῦσαν ζωὴν, καὶ πρὸς τὴν ἀτελεύτητον καὶ μακαρίαν ζωὴν ἐξεδήμησεν.

* Ὁ Ἅγιος Πανσίλυπος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* »Ὁ Πανσίλυπος γῆς λιπὼν παροικίαν,
»Εἰς πνυσίλυπον ἔρχεται κατοικίαν.

* Πνυσίλυπος.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ναύκληρος, ὁ ἐν τῇ Κῶ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αχξθ.' πυρὶ τελειοῦται (1).

* »Πλεύσας θάλασσαν ἐν πυρὶ τὴν τοῦ βίου,
»Ναύκληρ' ἔφθασας εἰς γαληνοὺς λιμένας.

* Ἰωάννης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ. ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Θ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Εὐψυχίου τοῦ ἐν Καισαρείᾳ.

* Ἐκεῖ μετήλθεν Εὐψύχιον τὸ ξίφος,
»Οὗ Χριστὸς ἦλθε, Καισαρείας εἰς μέρος.
»Φάσανον ἀμφ' ἐνάτην Εὐψυχίου ἔκταμε λαιμόν.

Εὐψύχιος.

Ούτος ἦτον ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν (2) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ ἐν ἔτει τξβ'. ζῶν δὲ ζωὴν ἀμειπτον, ἔλαβε γυναῖκα νόμιμον. Εἶτα δὲ ἀνάψας ὑπὸ Θεϊκοῦ ζήλου καὶ παραλαβὼν πολλοὺς Χριστιανούς, ἐκρήμνισεν ἐκ θεμελίων τὸν ἑλληνικὸν ναὸν τὸν ἐπονομαζόμενον τῆς Τύχης, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε συμπάθειαν καὶ ἀγάπην ὁ ἐπάρατος Ἰουλιανός, θυσίας προσφέρων εἰς αὐτὸν καθ' ἑκάστην. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφανερώθη ἡ πράξις αὐτῆ τοῦ Ἁγίου, προσέταξεν ὁ Παραβάτης, οἱ μὲν ἄλλοι Χριστιανοὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ἐξορίας καὶ βασάνους, ὁ δὲ Ἅγιος Εὐψύχιος νὰ ἀποκεφαλίσθῃ, καθὼς αὐτουργὸς τῆς τοιαύτης πράξεως· ὅθεν ἀποκεφαλίσθαις, ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

στοῦ, διὸ καὶ οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ Χριστιανοὶ ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ συνάξωσιν ἐλεημοσύνας, ἃς ἀπέστειλαν εἰς τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανούς διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου, ὡς ἀναφέρουσι αἱ Πράξεις ἐν κεφ. ιά. 30. Ταύτην τὴν ψεῖραν τὴν ἐπὶ Κλαυδίου ἀναφέρουσι καὶ οἱ ἔξω Ἱστορικοὶ, δηλαδὴ ὁ Σουετόνιος εἰς τὸν Κλαύδιον κεφ. ιη. καὶ ὁ Ἰώσηπος ἀρχαιολόγος βιβλίῳ κ.' κεφ. β'. διηγοῦνται δὲ αὐτοὶ, ὅτι τόση παραχῆ τοῦ λαοῦ ἐγένετο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἕνεκα τῆς πείνης, καὶ τότε αὖ βλασφῆμους λόγους ἤκουσε πα-

ρὰ τοῦ λαοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ παλάτιον, καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἀσφαλείας του. (Ὅρα τὴν Ἑκατονταετηρίδα.)

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντιγραφικόν, καὶ ἀντὶ νὰ γράψῃ Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ὅπου ὑπῆγεν ὁ Κύριος κατὰ τὴν περιλήψιν τοῦ διεπίχου ἰάμβου, ἔγραψε Καππαδοκῶν, ὅπου ὁ Κύριος οὐκ ἀπῆλθε, διότι ἄλλως προκύπτει ἀντίφασις.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Βαδίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου καὶ τῶν ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ.

* Ἐπτάς μαθητῶν συντέμνεται Βαδίω,
 * Εἰς Οὐρανοῦς δ' ἔφθασεν, οὐ Θεοῦ θρόνος.

Βάδιμος καὶ
 Μαθηταὶ ἑπτὰ.

* Οὗτος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου μὲν Βασιλέως Περσῶν, Κωνσταντίνου δὲ τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τλ'. ἔχων πατρίδα τὴν Βηθλαπάτην, ὧν δὲ καταγωγῆς περιφανοῦς καὶ ἐνδόξου. Καταφρονήσας λοιπὸν τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του καὶ τὸν πολὺν πλοῦτόν του, ἔγινε Μοναχὸς καὶ Ἀρχιμανδρίτης ἐνός Μοναστηρίου, διὰ δὲ τὴν τοῦ Χριστοῦ ὁμολογίαν συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἐν Περσίᾳ πυρσολατρῶν, μετὰ ἑπτὰ μαθητῶν αὐτοῦ, ἐφυλακίσθη ἐπὶ τέσσαρας μῆνας· εἶτα ἐξαγαγόντες τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, παρέδωκαν αὐτὸν, ὅπως τὸν ἀποκεφαλίσῃ, εἰς τινα δῆμιον Νιρσᾶν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἦτο μὲν πρότερον Χριστιανός, διὰ δὲ τὸν φόβον τῶν βασάνων ἠρνήθη τὸν Χριστόν. Τοῦτον βλέπων ὁ Ἅγιος Βάδιμος, ἐταλά- νισε καὶ ἐλσειολόγησε διὰ τὴν ἀρνησίαν· τετράκις δὲ κατέφερε τὸ ξίφος κατὰ τοῦ Ἁγίου ὁ ἀρνη- σίχριστος δῆμιος μὲ τρέμουσαν χεῖρα, καὶ οὕτω μὲ πολλὸν πόνον καὶ βάσανον ἔκαμε τὸν Ἅγιον νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμά του εἰς τὸν Θεόν. Ὑστερον δὲ καὶ αὐτὸς ὁ δῆμιος διὰ ξίφους ἐθανατώθη, ἀπ' οὗ πρότερον ἐτιμωρήθη μὲ πολλὰ δεινὰ παρὰ Θεοῦ, διότι μέχρι τέλους ἔμεινεν εἰς τὴν ἀρ- νησίαν. Ἀπεκεφαλίσθησαν δὲ μετὰ τοῦ Ἁγίου Βαδίου καὶ οἱ ῥηθέντες ἑπτὰ μαθηταὶ του, καὶ οὕτως ἔλαβον ὅλοι ὁμοῦ τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν ἐν τῇ αἰχμαλωσίᾳ ἀναιρεθέντων ἐν Περσίᾳ.

* Εἰς πυρσολατρῶν γῆν ἐναθλεῖ Περσίδα,
 * Ἡ Χριστολατρῶν αὐχενότμητος φάλαγξ.

Μάρτυρες
 οἱ ἐν Περσίᾳ
 ἀναιρεθέντες.

Ο τῶν Περσῶν Βασιλεὺς Σαβώριος κατὰ τὸ πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς Βασιλείας του διήλθε πολεμῶν τοὺς τόπους τῶν Ῥωμαίων ἀλώσας δὲ τὴν χώραν τὴν ὀνομαζομένην Βιζάντην, τοὺς μὲν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένους στρατιώτας, καὶ ἐκείνους ὅσοι ἠδύναντο νὰ φέρωσιν ὄπλα ἐθα- νάτωσε, τὸν δὲ ἀπειροπόλεμον λαόν, ἦτοι τὰς γυναῖκας, τοὺς γέροντας καὶ τὰ παιδιά, τὸν Ἐ- πίσκοπον Ἡλιόδωρον, καὶ τοὺς Πρεσβυτέρους Δησᾶν καὶ Μαριάβ, καὶ ὄλους τοὺς κληρικούς δὲν ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ ἀφῆκεν αὐτοὺς ζωντανούς. Ὅταν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος Ἡλιόδωρος ἐμελλε νὰ ἀ- ποθάνῃ, ἐχειροτόνησεν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Πρεσβύτερον Δησᾶν. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀνεφέρτεο εἰς τὸν Θεόν ἡ δοξολογία, ἡ συνειθισμένη νὰ γίνεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τότε ὁ ἀρχιμάρτυς Ἀδεφᾶρ ἀνέφερεν εἰς τὸν Βασιλέα Σαβώριον, ὅτι οἱ παρ' αὐτοῦ ἀφέντες Χριστιανοὶ ἐξέλεξαν Ἐπίσκοπον αὐτῶν τὸν Δησᾶν, καὶ ἤδη βλασφημοῦσιν ἐναντίον τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς θρησκείας του ἄνδρες Χριστι- ἀνοὶ τὸν ἀριθμὸν τετρακόσιοι, οἱ ὁποῖοι ὅλοι συλληφθέντες, ἐπειδὴ δὲν ἐπαίσθησαν νὰ προσκυνή- σωσι τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ, ἀπεκεφαλίσθησαν. Πέντε δὲ ἐξ αὐτῶν μικροψυχήσαντες καὶ φοβηθέν- τες, προσέδραμον εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ ἐδέχθησαν τὴν μιανὴν θρησκείαν του, ἀπολέσαντες οἱ ἄθλιοι τὰς ψυχὰς των διὰ τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν. Εἰς δὲ τῶν ἀποκεφαλιζομένων, Αὐδιησοῦς ὀνομαζόμενος, μὴ λαθὼν κτύπημα ξίφους δυνατὸν καὶ θανατηφόρον, δὲν ἀπίθανεν, ἀλλὰ ζήσας ἐκήρυττεν ἀνδρείως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐρμύσας δὲ ἀσεβῆς τις κατ' αὐτοῦ τὸν ἐθανάτωσε διὰ μαχαίρας, καὶ οὗτος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν σφαγὴν, καθὸ ἀξιωθείς νὰ συναριθμηθῇ μετὰ τῶν λογικῶν, οἱ τινες ἀπεκεφαλίσθησαν πρότερον, διότι ἐλυπεῖτο καὶ ἀνεστίναζεν ὁ αἰοίδιμος, ὅτι ἐχω- ρίσθη ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῶν συμμαρτύρων του.

Ὁ ῥηθείς Ἅγιος Αὐδιησοῦς μαχαίρα τελειοῦται.

* Ἐν αἰχμάλωτος Αὐδιησοῦς τὴν τύχην,
 * Ἠλευθέρωται τὴν σφαγὴν δοῦς ὡς λύτρον.

Αὐδιησοῦς.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί Ι'. Μήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τερεντίου, Ἀφρικανοῦ, Μαξιμου, Πομπηίου καὶ ἐτέρων τριακονταεξ, ἀλλὰ δὴ καὶ τῶν περὶ τὸν μακάριον Ζήνωνα καὶ Ἀλέξανδρον καὶ Θεόδωρον.

Εἰς τὸν Τερέντιον.

» Ἐπαθλα ποῖα τῆς τομῆς Τερεντίω;

» Ἄ μὴ συνέσχευ ὄψις, οὐς, ἢ καρδία.

Εἰς τοὺς λοιπούς.

» Ἰδῶμεν οὐς τέμνουσιν ἀθλητὰς ὄσοι

» Δεκάς τετραπλῆ, πρὸς δὲ καὶ ἄλλοι μάλκ.

» Ἀσφάργον (ἦτοι λαιμὸν) δεκάτη γε Τερέντιος ἐξαπεκάρθη.

Τερέντιος,

Ἀφρικανός.

Μάξιμος.

Πομπήιος.

Ζήνων.

Ἀλέξανδρος.

Θεόδωρος.

Οὗτοι οἱ Μάρτυρες ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Δεκίου καὶ Ἡγεμόνος Φουρτουιανοῦ, ἐν ἔτει σνά. καταγόμενοι ἐκ τῆς Ἀφρικῆς. Δημοσιευθέντος δὲ Βασιλικοῦ προστάγματος νὰ ἀρνῶνται μὲν οἱ Χριστιανοὶ τὸν Χριστὸν, ὅσοι δὲ ἐμμένουσιν εἰς τὴν πίστιν τῶν καὶ δὲν πείθονται εἰς τὸν Βασιλέα νὰ τιμωρῶνται διὰ διαφόρων βασάνων, καὶ ὡς ἐκ τούτου βλέποντες οἱ Ἅγιοι οὗτοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες πολλοὺς Χριστιανούς ἐξαπατωμένους καὶ παραδιδόμενους αὐθορμήτως εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδωλολατρῶν, συνεφώνησαν μεταξύ τῶν νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τῶν Ἐλλήνων, καὶ νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἀνδρίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διὰ τὴν Πίστιν καὶ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὑπεθυμίζοντες ἀλλήλοις τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, οἱ τινες παρακινῶσι τοὺς Χριστιανούς εἰς τὸ Μαρτύριον. «Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτενόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν.» (Ματθ. 1. 28.) Ὡδηγήθησαν λοιπὸν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Φουρτουιανὸν οἱ γενναῖοι ἀγωνισταί, καὶ ἐκήρυξαν μὲν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, θεάτριον δὲ τὴν ἀσθένειαν τῶν εἰδῶλων. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν προσέταξε νὰ ρίψωσι τοὺς Ἅγίους ἐν τῇ φυλακῇ, ὕστερον δὲ ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς συντρόφους τοῦ μακαρίου Ζήνωνος, Ἀλεξάνδρου καὶ Θεοδώρου τοὺς ὁποίους πρότερον ἔκρινε καὶ ἐπαίδευσεν ὅθεν συνεβούλευεν αὐτοὺς νὰ ἀρνηθῶσι τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ προσέλθωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀντέστησαν εἰς τοῦτο, καὶ ἐδείχθησαν ἀμετάθετοι εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὅχι μόνον διὰ τῶν λόγων οὐς εἶπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν βασάνων ἃς ἔπαθον, τούτου ἕνεκα προσέταξεν ὁ ἀσεβὴς νὰ δειρῶσι τοὺς Ἅγίους δι' ἀκανθῶν καὶ τραχέων ραβδίων, καὶ διὰ νεύρων βοῶν ἠλλάχθησαν δὲ οἱ ἄδελφοί αὐτοὺς στρατιῶται, καὶ τόσον ἠφανίσθησαν αἱ σάρκες τῶν Ἀγίων ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου δαρμοῦ, ὥστε ἐφαίνοντο ἐξωθεν τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχνα τῶν.

Ἐπειτα ἐκάρφωσαν αὐτοὺς εἰς τὴν ράχιν μὲ σουβλία πεπυρωμένα, καὶ ἐπὶ τῶν πληγῶν τῶν ἔχυσαν ὄξος μὲ ἄλας, καὶ ἔτριβον αὐτὰς διὰ τριχίνων ὑφασμάτων. ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἅγιοι διὰ προσευχῆς τῶν ἐκρήμνισαν τὰ εἰδῶλα, λυπηθεὶς εἰς τὸ ἄκρον ὁ Ἡγεμὼν, καὶ ἀπελαπισθεὶς περὶ τῆς τούτων μεταβολῆς, διέταξε νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσωσι, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ ἀσίδεμοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Εἶτα παρεστάθησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ Ἁγίου Τερεντίου, οἱ ἑποιοὶ παρρησίᾳ ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, καθείρχθησαν πάλιν, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐθήκαν εἰς τὸν λαιμὸν αὐτῶν δεσμά, καὶ ἀφ' οὗ ὑποκάτω αὐτῶν ἔστρωσαν σιδηρὰ τριβόλια, καὶ ἔδεσαν τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τῶν μὲ ἀλυσίδα. Οἱ δὲ Ἅγιοι ἐδοκίμασαν τὴν δεινὴν ταύτην τιμωρίαν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν, ἢ νὰ πίωσι, διότι ἐμπόδισεν ὁ θηριώδης Ἡγεμὼν τοὺς δεσμοφύλακας τοῦ νὰ εἰσάξωσιν ἐν τῇ φυλακῇ τὸ ἐλάχιστον φαγητὸν ἢ ποτόν· ἀλλ' ὁμοῦς ὁ Θεὸς ἠξίωσε τοὺς Μάρτυράς του τῆς Θεϊκῆς αὐτοῦ βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως, διότι ἅγιοι Ἄγγελοι ἐπιστάντες εἰς τὴν φυλακὴν ἔβλυσαν τοὺς Ἅγίους ἐκ τῶν δεσμῶν, καὶ ἔφερον εἰς αὐτοὺς τροφὴν οὐράνιον, διὰ τῆς ὁποίας ἐνδυναμωθέντες, πάλιν παρέστησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα. Ὅθεν ἐξέσχισαν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὰ θηρία τοὺς παρέδωκαν, ἀλλ' οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἠγγίσειεν αὐτοῖς· διὰ τοῦτο τελευτοῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τῆς ἀθλήσεως τοὺς στεφάνους.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρᾳ ἡ Ἁγία Πρoφήτις Ὀλδὰ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Ἀφῆκεν Ὀλδὰ πνεῦμα μέλλοντα βλέπον,

Ὀλδὰ.

» Ἡ πνεύματος γέμουσα θείου πηθία (1).

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰακώβου Πρεσβυτέρου καὶ Ἀζᾶ Διακόνου.

Εἰς τὸν Ἰάκωβον.

» Τὸν Ἰάκωβον καὶ τετμημένον γράφω,

Ἰάκωβος.

» Καὶ τῆς τομῆς φέροντα μισθὸν τὸ στέφος.

Εἰς τὸν Ἀζᾶν.

» Τμηθῆις ὁ Χριστοῦ Λευίτης Ἀζᾶς κάραν,

Ἀζᾶς.

» Χριστοῦ τὸν ἐχθρὸν Λευιθὰν αἰσχύνει.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν καὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντινίου Βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τלב΄. καὶ ὁ μὲν Πρεσβύτερος Ἰάκωβος ἦτον ἐκ τινος κώμης Φαρναθὰ ὀνομαζομένης, ὁ δὲ Διάκονος Ἀζᾶς ἦτον ἐκ τῆς κώμης τῆς καλουμένης Βιθνηρά. Οὗτοι λοιπὸν συλληφθέντες παρέστησαν εἰς τὸν ἀρχιμάγον Ἀχσοχαργάν, καὶ ἐπειδὴ ὠμολόγησαν παρῆρσιὰ τὸν Χριστόν, διὰ τοῦτο ἐχυσαν εἰς τὴν ρινά των ὄξος μὲ σιβάκιον μεμιγμένον· ἔπειτα ἐδειραν αὐτοὺς καὶ ἐκρέμασαν γυμνοὺς εἰς τόπον ἀνοικτὸν καὶ ἀστέγαστον, ὅπου ἐπῆξαν οἱ αἰοιδμοὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους τῆς νυκτός. Εἶτα κατεδίβασαν αὐτοὺς, καὶ μὴ πειοθέντες νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ πῦρ κατὰ προσταγὴν τοῦ Ἀρχοντος ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως οἱ μακάριοι στεφανηφόροι ἀνήλθον εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δῆμος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Σμύρνῃ ἐν ἔτει ατζγ΄. ξίφει τελειοῦται.

* Δῆμοις ἀθλητῶν, μὴ φοβηθῆις δημίους,

* Δῆμος.

» Δῆμος συνηρίθμηται ἀθλητῆς νέος (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. *

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΑ΄. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα Ἐπισκόπου Περγάμου.

» Ταύρω παλαίεις, καλλιμάρτυς Ἀντίπα,

Ἀντίπας.

» Ὅς σε φλογίζειν, οὐ κρατίζειν ἔχει.

» Χάλκεον ἐνδεκάτη βληθεὶς φλέγη, Ἀντίπα, εἰς βοῦν.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δομετιανοῦ ἐν ἔτει πγ΄. σύγχρονος γενόμενος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων· ὅταν δηλαδὴ ὁ Θεολόγος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἦτον εἰς τὴν Πάτμον ἐξόριστος, καθὼς περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν Μάρτυρα πιστὸν ὀνομάζων αὐτόν. Οὕτω γάρ φησιν ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ, λέγοντος πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς ἐν Περγάμῳ Ἐκκλησίας· «Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις, ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ Μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.» (Ἀποκάλ. β΄. 13.)

(1) Περὶ τῆς Προφήτιδος ταύτης γράφει ἡ Θεία Γραφή, ὅτι ἦτον ἐν τῷ καιρῷ Ἰωσίου τοῦ Βασιλέως, ὃς τις εὐρών τὸ Βιβλίον τοῦ νόμου (ιδιόγραφον ἴσως ὃν ὑπὸ τοῦ Μωυσέως) καὶ ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του, καὶ ἔπειτα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ὀλδὰν ταύτην, ἡ ὅποια ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους ταῦτα· «Εἶπατε τῷ ἀνδρὶ τῷ ἀποστείλαντι ὑμᾶς πρὸς με—Τὰδε λέγει Κύριος, ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω κακὰ ἐπὶ τὸν τόπον καὶ ἐπὶ τοὺς ἐνοικοῦν-

τας αὐτόν, πάντας τοὺς λόγους τοῦ Βιβλίου, οὓς ἀνέγνω ὁ Βασιλεὺς, ἀνθ' ὧν ἐγκατέλιπόν με, καὶ ἐθυμίωμ ἑτέροις, ὅπως παροργίσωσί με ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἐκκαυθήσεται ὁ θυμός μου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ οὐ σβεσθήσεται, καὶ τὰ λοιπά.» (δ΄ Βασιλει. κβ΄. 15.) κατόκει δὲ ἡ Ὀλδὰ αὕτη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐν τῇ Μασσα. Ὀλδὰ δὲ αὕτη, προξυτώνως, λέγεται παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ. (2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Ν. Μαρτυρολ.

Οὗτος λοιπὸν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἐπίσκοπος Περγάμου· πολὺ δὲ πρεσβύτης ὢν τὴν ἡλικίαν, συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐν Περγάμῳ εἰδωλολατρῶν, διότι ἐφάνησαν εἰς αὐτοὺς οἱ παρ' αὐτῶν λατρευόμενοι Δαίμονες καὶ τοῖς εἶπον, ὅτι δὲν δύνανται νὰ κατοικῶσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, οὔτε νὰ δέχωνται τὰς προσφερομένας αὐτοῖς θυσίας, ἐπειδὴ τοὺς διώκει ἐκείθεν ὁ Ἀντίπας. Ἐφέρθη λοιπὸν εἰς τὸν ἠγεμόνα ὁ Ἅγιος, ὁ δὲ ἠγεμὼν προσεπάθει νὰ πείσῃ αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν λέγων, ὅτι τὰ ἀρχαιότερα εἶναι καὶ τιμιώτερα, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν ἡ μὲν τῶν Ἑλλήνων θρησκεία, ὡς παλαιὰ καὶ ὡς αὐξηθεῖσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων, εἶναι τιμιώτερα, ἡ δὲ τῶν Χριστιανῶν Πίστις, καθὼ λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν τῆς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ δεχθεῖσα παρ' ὀλίγων τινῶν, εἶναι καὶ ἀτιμωτέρα. Εἰς τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος προσφεύστατα, φέρων εἰς ἀπόδειξιν τὴν ἱστορίαν τοῦ Καίν· διότι, καθὼς ὁ ἀδελφοκτόνος Καίν μισεῖται καὶ ἀποστρέφεται ὑφ' ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα ἀνθρώπων, ἂν καὶ αὐτὸς ᾖναι ἀρχαιότερος κατὰ τοὺς χρόνους, οὕτω καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀσέβεια εἶναι μισητὴ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους Χριστιανούς, ἂν καὶ ᾖναι κατὰ τοὺς χρόνους ἀρχαιότερα.

Τοῦτον τὸν λόγον ἀκούσας ὁ ἠγεμὼν καὶ οἱ Ἕλληνες, ὠργίσθησαν σφόδρα, καὶ ἔβαλον τὸν Ἅγιον ἐντὸς χαλκίνου βούς, ὁ ὁποῖος ἦτο πεφυρακτωμένος· ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος ὁ Ἅγιος, πολὺ παρεκάλεσε τὸν Θεόν, καὶ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἐδοξολόγησε δύναμιν, εὐχαριστήσας, διότι ἠξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὴν ἀγάπην του. Προσέθηκε δὲ καὶ ταύτην τὴν παρακλήσιν πρὸς τὸν Θεόν, ὅτι ὁ ἐνθυμούμενος τὸ ὄνομά του νὰ φυλάττηται ἀνώτερος καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀσθενειῶν καὶ παθῶν, πρὸ πάντων δὲ ἐκ τοῦ ἀνυποφόρου πόνου τῶν ὀδόντων, καὶ ἠυχθήναι νὰ λάβωσι συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν των, καὶ νὰ εὐρωσιν ἐξίλασμον παρὰ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅσοι ἐορτάζουν τὴν μνήμην του. Ἐπιτυχῶν λοιπὸν τῆς αἰτήσεως ταύτης παρὰ Κυρίου, πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησε· τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λειψάνον ἐνεταφιάσθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Περγάμου, ὅπου καὶ ἀναβλύζει μύρα καὶ ἰατρείας πάντοτε. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν σεπτὴν Ναὸν τοῦ Ἀγίου καὶ πανευφήμου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, παρὰ τῇ ἁγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Τρυφαίνης τῆς ἐν Κυζίκῳ.

»Χωρίζεται Τρύφαινα σαρκὸς πηλίνης,

Τρύφαινα.

»Ἡ πηλὸν αὐτῆς τὰς τρυφὰς ἠγουμένη.

Ὁ Ὅσιος Φαρμούθιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Ἐξῆλθε Φαρμούθιος ἐκ τῶν ἐνθάδε,

Φαρμούθιος.

»Φαρμουθὶ μηνί, δῆλον ὡς Ἀπριλίῳ.

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΙΒ΄ Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Βασιλείου Ἐπισκόπου Παρίου.

»Χαίρων τελεύτα, Βασίλειε τρισμάκαρ·

Βασίλειος.

»Ἐκεῖ γὰρ ἤξεις, οὐ χαρᾶς πλησθῆς ὄσσης.

»Δωδεκάτῃ, Βασίλειε, ταφήναι δύσσαο νεκρός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσσεβῶν εἰκονομάχων, διὰ δὲ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του καὶ ἦν διήλθε ἐνθεὸν ζωὴν, ἐγένετο Ἐπίσκοπος Παρίου· μὴ θελήσας δὲ

(1) Σημείωσαι, ὅτι τούτου τοῦ Ἀγίου τὴν Ἄ- ὀδόνην τῶν ὀδόντων καὶ (δρα αὐτὴν ἐν τῷ τέλει κολουθίαν ἀνεπλήρωσεν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης διὰ τοὺς τοῦ παρόντος τόμου τετυπωμένον). βουλομένους ἐορτάζειν τὸν Ἅγιον διὰ τὴν ἀφόρητον.

να συμφωνήσῃ εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν εἰκονομάχων, καὶ νὰ υπογράψῃ εἰς τὴν ἀθέτησιν τῶν ἁγίων Εἰκόνων, διήλθεν ὁ ἀοίδιμος ὄλην τὴν ζωὴν του μὲ θλίψεις, διωγμοὺς καὶ στενοχωρίας, φεύγων πάντοτε ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ὑπερμαχῶν μὲν διὰ τὰ δόγματα τῶν Θεῶν Πατέρων, ἐναντιούμενος δὲ καὶ μισῶν τὰς συναγωγὰς τῶν κακοδόξων. Ὄθεν τὸν Θεὸν θεραπεύσας, καὶ εὐάρεστος αὐτῷ εἰς ὅλα φανείς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμου ἑξακισχιλίου ὧ τετρακοσίου ὧ πεντηκός ὧ, μετεκομίσθη ἡ τιμία Ζώνη τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ἀπὸ τῆς Ἐπισκοπῆς || Ζώνης τῆς Θεοτότου Ζήλας (ἡ τις ἦν πόλις τῆς Καππαδοκίας, κοινῶς Ζήλια καλουμένη, τανὺν δὲ ἐστὶ ||^{κου μετακομίσας.} κατηδαφισμένη) εἰς τὴν Βασιλίδαν τῶν πόλεων, ἐπὶ Κωνσταντίνου καὶ Ῥωμανοῦ τῶν Πορφυρογεννήτων (1) μετὰ ταῦτα δὲ ἀπετέθη ἐν τῇ ἁγίᾳ σορῷ τῶν Χαλκοπρατείων, κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου, καὶ ὄρα ἐκεῖ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ὁσίας Ἀνθούσης θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου.

»Ρίζης δυσώδους καρπὸς εὐώδης μάλα,
»Ἀνθοῦσα σεμνὴ γῆς ἀπανθεὶ καὶ βίου.

Ἀνθοῦσα.

Αὕτη ἡ Ἁγία ἀναγκασθεῖσα πολλάκις ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῆς Κοπρωνύμου, τοῦ ἐν ἔτει ψμά. βασιλεύσαντος, νὰ ὑπανδρευθῇ, δὲν ἐπέισθη· τελευτήσαντος δὲ τοῦ πατρὸς τῆς ἔλαβεν εὐκαιρίαν καὶ διένειμε τὴν περιουσίαν τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ εἰς Ἐκκλησίας καὶ εὐαγεῖς οἴκους καὶ Μοναστήρια, πολλῶν ὀρφανῶν μήτηρ καὶ χηρῶν ὑπερασπίστρια οὕτω κατασταθεῖσα ἡ ἀοίδιμος. Πολλάκις δὲ βιαζομένη διὰ μεγάλων παρακλήσεων τῆς ὀρθοδόξου βασιλίσσης Εἰρήνης, τῆς ἐν ἔτει ψπ'. βασιλευσάσης, ἔνα μὲνη παρ' αὐτῇ καὶ νὰ συμβασιλεύῃ, οὐδέποτε ἔστερξεν· καὶ ἐν ὧσιν διέτριβεν ἐν τῷ παλατίῳ, ἔξωθεν μὲν ἐφόρει βασιλικά φορέματα, ἔσωθεν δὲ τρίχινα. Ἡ τροφή τῆς ἦτον ἀσκητικὴ, ποτόν τῆς ἦτο τὸ καθαρὸν ὕδωρ, τὰ δάκρυα εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, ὁ ὕμνος δὲ καὶ ἡ ψαλμωδία δὲν ἔλειπαν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἔγινε καὶ Μοναχῆ, κουρευθεῖσα διὰ χειρὸς τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατριάρχου Ταρσίου, ἐν τῷ Μοναστηρίῳ τῷ καλουμένῳ τῆς Ὁμονοίας· ἔκτοτε δὲ οὔτε αὐτὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ Μοναστηρίου, οὔτε ἄλλη καλογραία. Αὕτη δὲν ἔλειψέ ποτε ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἠτόνησεν, οὐδὲ ἡμέλησε τὴν προσευχὴν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ταπεινῶσις αὐτῆς ἦτον ἀμέτρητος· ὑπηρετεῖ ὄλας τὰς ἀδελφὰς, ἐστόλιζε τὴν Ἐκκλησίαν, ἔφερεν ὕδωρ, παρίστατο εἰς τὴν τράπεζαν καὶ διηκόνει. Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν θεάρεστα ἔργα διεληθῆσα τὴν ζωὴν τῆς ἡ μακαρία, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον μὲ τὰ φορτία τῶν ἀρετῶν, εὖσα ἐτῶν πεντήκοντα δύο.

Οἱ Ἁγιοὶ Μάρτυρες Δήμησ καὶ Πρωτίων ξίφει τελειοῦνται.

»Πρῶτος κεφαλὴν Πρωτίων ἀφῆρέθη,
»Μεθ' οὗ κάραν προὔτεινε Δήμησ δημίῳ.

Δήμησ.
Πρωτίων.

Ὁ Ἁγιὸς Ἱερομάρτυς Ἀρτέμων ξίφει τελειοῦται.

»Εὖρε στεφάνους ἀρτίμητος Ἀρτέμων,
»Πρέποντας αὐτοῦ τῇ τετμημένῃ κάρᾳ (2).

Ἀρτέμων.

Οἱ Ἁγιοὶ τρεῖς Ἀβδάδες καὶ Ὁσιομάρτυρες Μηνᾶς (3), Δαβὶδ καὶ Ἰωάννης τοξεύομενοι τελειοῦνται.

»Δούλους Θεοῦ τρεῖς Ἀβδάδας παθοκτόνους,
»Τοξεύμασι κτείνουσιν ἀνθρωποκτόνοι.

Μηνᾶς.
Δαβίδ.
Ἰωάννης.

(1) Ὁ ἐν τοῖς Ὡρολογίοις προσθεῖς τὰς χρονολογίας, καὶ δὴ καὶ τὸ Συναξάριον τὸ κατὰ τὴν τριακοστὴν πρώτην τοῦ Αὐγούστου καίμενον, λέγουσι συμφώνως, ὅτι μετεκομίσθη ἡ ἁγία Ζώνη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φλ'.

(2) Ἐν δὲ τῷ Ὡρολογίῳ καὶ ἐν τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῇ γράφεται εἰς τὰς δεκατρεῖς τοῦ παρόντος ἡ Μνήμη τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀρτέμονος τούτου.

(3) Περὶ τοῦ Ὁσίου τούτου Μηνᾶ γράφεται ἐν τῷ Παραδείσῳ τῶν Πατέρων, ὅτι προσῆλθεν αὐτῷ.

* Ὁ Ὅσιος Ἀκάκιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος Σκήτει τοῦ Καυσοκαλυβίου ἀσκή-
σας ἐν ἔτει ἀψλ'. ἐν εἰρήνῃ ἐκοιμήθη.

* »Εἰ καὶ νέος σὺ, Ἀκάκιε, τοῖς χρόνοις,
»Ἄλλ' οὖν πλαισιὸς ὑπερῆρας τοῖς πόνοις (1).

* Ἀκάκιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΓ'. τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Μαρτίνου Πάπα Ῥώμης.

»Ὁ σὴν γεγηθῶς σάρκα, Σῶτερ, ἐσθίω,
»Ἀπεκδύσει γέγηθε σαρκὸς Μαρτίνος.
»Ἀμφὶ τρίτῃ δεκάτῃ θάνα Μαρτίνος περίπυστος.

Μαρτίνος.

* **Ο**ὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Κωνσταντος τοῦ ἐγγόνου Ἑρακλείου ἐν ἔτει χμδ'. ὁ ὁποῖος ἐφρονεῦθη εἰς τὰς ἐν Σικελίᾳ Συρακούσας, ἐν τῷ λουτρῷ τῷ λεγομένῳ Δάφνῃ, λαβὼν πληγὴν εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ τινος κάδδου ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Τρωίλου. Οὗτος λοιπὸν ὁ Θεσπέσιος διὰ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ἐφέρθη βιαίως ἐκ τῆς Ῥώμης εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, μετ' ἄλλων δυτικῶν Ἐπισκόπων, κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως· καὶ πολλὰς θλίψεις καὶ κακοπαθείας ὑπέμεινε μετ' ἐκείνων καθ' ὁδὸν ὁ μακάριος, ἕως οὗ νὰ φθάσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν Βασιλεὺς ὑπεράσπιζε τὴν δυσσεβῆ αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, ὁ δὲ Ἅγιος Μαρτίνος ἀπεκλήρυξε καὶ ἀνεθεμάτισε τὸν Σέργιον, Πύρρον καὶ Θεόδωρον τοὺς Μονοθελητάς, καὶ ὄρον ἐξέδωκε μετὰ τῆς ἐν Ῥώμῃ συναχθείσης Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀνέτρεπε τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν (2), διὰ ταῦτα ἐστειλεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἔφερε τὸν Ἅγιον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὡς εἶπομεν, καὶ δέσας αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ἐπισκόπους, ὡς κακούργους καὶ ληστὰς, μετ' ἀλύσεις καὶ δεσμὰ, ἐφυλάκισεν αὐτοὺς εἰς τὸ Πραιτώριον, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἀφήκε φυλακισμένους τρία ὀλόκληρα ἔτη. Ἐπειτα ἀπέστειλεν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐξορίστους εἰς τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὴν Κριμαίαν· ἐκεῖ δὲ πολλὰ δεινὰ ὑπομείνας ὁ αἰδιμνος, καὶ μαρτυρικῶς τὴν ζωὴν του διανύσας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐξω τῆς πόλεως Χερσῶνος, ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν ἀνωτέρω Ὁμολογητῶν Ἐπισκόπων δυτικῶν, τῶν σὺν τῷ Ἀγίῳ Μαρτίνῳ.

* »Ὅρθα φρονῶντες ἄνδρες ἱερωμένοι,
»Φυγὴν κατεκρίθησαν εὐθύμως μάλα.

Ἐπίσκοποι
δυτικοί.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κυντιλιανοῦ, Μαξίμου καὶ Δάδα, ὧν ἡ Σύναξις τελεῖται ἐν τοῖς Βιγλεντίου.

Κυντιλιανός.

* »Τίνας κεφαλῶν οἶδε κείμενοι δίχα;
»Κυντιλιανός, Μάξιμός τε καὶ Δάδας.

Μάξιμος.
Δάδας.

Κατὰ τοὺς χρόνους Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ τῶν ἀσεβῶν Βασιλέων ἐν ἔτει σης'. συνελήφθησαν οἱ Ἅγιοι οὗτοι εἰς τὴν χώραν Ὀζοβίαν, καὶ παρεδόθησαν εἰς τοὺς Ὑπάτους, τὸν

ἀδελφός τις, ὁ δὲ Μηνᾶς παραλαβὼν αὐτὸν, ὑπήγεν εἰς τὸν Ἀββᾶν Μακάριον, καὶ ὅταν ἐκεῖ ἐφθασεν, εἶπεν ὁ ἀδελφός τῷ Ἀββᾷ Μακαρίῳ Πάτερ, πρὸ τριάκοντα ἡδὴ ἔτων δὲν ἐφαγον κρέας. Ὁ δὲ Μακάριος ἀπεκρίθη αὐτῷ, τοῦτο πληροφορήσῃς με, τέκνον, πόσκι ἡμέραι εἶναι ἀφ' ὅτου δὲν κατεκάλησας τὸν ἀδελφόν σου, οὐδὲ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ στόματός σου λόγος ἀρ-

γός· καὶ ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφός, μετενόησεν εἰπὼν, εὖζαι, Πάτερ, ἵνα θάλω ἀρχὴν.

(1) Τὸν Βίον τοῦ Ὁσίου τούτου ὄρα εἰς τὸ τέλος τοῦ Νέου Μαρτυρολογίου.

(2) Σημειῶσκι, ὅτι ὁ Ἅγιος Μαρτίνος ἀρχιερατεύσεν ἐν Ῥώμῃ πέντε ἔτη καὶ μῆνας τέσσαρας.

Ταρκύνιον και Γάιον. Κριθέντες λοιπόν ὑπ' αὐτῶν, και ὁμολογήσαντες τὸν Χριστὸν, ἐρρίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθησαν, ἐφάνη ὁ Διάβολος εἰς αὐτοὺς και τοὺς συνεβούλευε νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, μεθ' ὃ ἐξεγερθέντες τοῦ ὕπνου προσήχοντο, στριζόντες ὃ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Τότε Ἄγγελος Κυρίου ἐλθὼν, ἔδωκε θάρρος και δύναμιν εἰς αὐτοὺς· ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἀναγκασθέντες πολὺ ὑπὸ τῶν δυσσεβῶν νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον δὲν τὸν ἠρνήθησαν, ἀλλὰ και ἐκέρυξαν μάλιστα αὐτὸν μεγαλοφώνως και θαρσαλέως Θεὸν ἀληθινόν και Ποιητὴν τοῦ παντός. Ὅθεν ἐδάρησαν δυνατὰ, και πάλιν ἐρρίφθησαν ἐν φυλακῇ· ἔπειτα ἐξετασθέντες μετ' ἄλλων ὁμοῦ, ἀπεκεφαλίσθησαν ἐπὶ τέλους, και οὕτως ἀνέδησαν οἱ μακάριοι στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ἐὸ Ἅγιος Μάρτυς Ἐλευθέριος ὁ Πέρσης ζῖφει τελειοῦται.

» Ἐλευθέριος οὐκ ἐδουλώθη πλάνη,

Ἐλευθέριος.

» Ἐλεύθερος δὲ πρὸς ζήφους ἔστη στόμα.

Ἐὸ Ἅγιος Μάρτυς Θεοδόσιος ζῖφει τελειοῦται.

» Θεοὶ προσίστειν μηδαμῶς πεισθεὶς δόσιν,

Θεοδόσιος.

» Ἦχθη Θεοδόσιος τὴν ἐπὶ ζήφους.

Ἐὸ Ἅγιος Μάρτυς Ζώϊλος ὁ Ῥωμαῖος, ἐν ζύλω κρεμασθεὶς, τελειοῦται.

» Τόξου βέλει, Ζώϊλε, πληγεὶς ἐν ζύλω,

Ζώϊλος.

» Πλήττεις τὸν εἰσάξαντα τὴν φθορὰν ζύλω.

* Τοῦ Ἁγίου νέου Μάρτυρος Δημητρίου τοῦ Πελοποννησίου, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1803. (1)

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΔ΄. Μνήμη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀριστάρχου (2), Πούδη και Τρόφιμου

Εἰς τὸν Ἀρίσταρχον.

» Τιμῶ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἀριστερά,

Ἀρίσταρχος.

» Καλῶς ἀριστεύσαντα μέχρι και ζήφους.

Εἰς τὸν Πούδην.

» Ποῦ δὴ μετέστης, ὡς ἀπετημήτης, Πούδη;

Πούδης.

» Ποῦ δὴ μετέστην, ἢ πρὸς ἀφθαρτὸν κλέος;

Εἰς τὸν Τρόφιμον.

» Τριφὴν Τρόφιμος Οὐρανοῦ ποθῶν ἄκρω,

Τρόφιμος.

» Τροφὴ προσήκται τῷ τεθηγμένῳ ζῖφει (3).

* Τῇ δεκάτῃ δὲ μαθηταὶ ἀπήραν και γε τετάρτη.

Οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων, ἠκολούθησαν δὲ τὸν μέγαν Ἀπόστολον Παῦλον, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, και συγκακοπαθοῦντες μετὰ τοῦ διδασκάλου αὐτῶν Παύλου εἰς ὄλους τοὺς διωγμοὺς αὐτοῦ και πειρασμοὺς· ἀφ' οὗ δὲ ὁ Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη, τότε και αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσθησαν ὑπὸ τοῦ Νέρωνος. Ταῦτα διηγείται ὁ μακάριος και πανόλβιος Δωρόθεος (ὁ Τύρου δηλαδὴ Ἐπίσκοπος, οὗ τινος ἡ μνήμη ἐορτάζεται κατὰ τὴν ἐννάτην τοῦ Ὀκτωβρίου), ὁ ὁπίστος πορευόμενος εἰς τὴν Ῥώμην, τὰ ἔμαθε, και εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν τὰ περιέγραψε, και τὰ ἀφήκεν εἰς ὑπομνήματα· δὲν ἔγραψε δὲ μόνον διὰ τούτους,

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Λεωμυρίον.

(2) Σημειῖται, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἀρίσταρχος ἐορτάζεται μετὰ Μάρκου και Ζήνωνος κατὰ τὴν εἰκο-

στήν ἐβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου, και ὄρα ἐκεῖ τὸν Βίον αὐτοῦ πλατύτερον γραφόμενον.

(3) Οὕτω διώρθωσεν ὁ Κουτλουμουσιανὸς τὸ διόστιχον τοῦτα τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως. Σ. Ε.

ἀλλὰ καὶ δι' ὄλους τοὺς Ἀποστόλους, καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους Ἀγίους, ὡς καὶ διὰ τοὺς ἱε-
ροὺς Προφήτας, διότι ἐγένετο ὁ Ἅγιος διὰ τῆς εὐφροσύνης καὶ ἀγχινοῦσας τοῦ φιλομαθῆς καὶ πο-
λυμαθῆς καὶ πολυτάκτου ὡς ἄλλος οὐδεὶς (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀρδαλίων ὁ Μῖμος πυρὶ τελειοῦται.

»Νῦν μῖμος ὄντως Ἀρδαλίων ἢ πάλαι,

Ἀρδαλίων.

»Μιμούμενος γὰρ Μάρτυρας τὸ πῦρ στέγει.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Μαξιμιανοῦ ἐν ἔτει σγῆ. καταγιγνώμενος ἐν
τοῖς θεάτροις καὶ ταῖς κωμωδίαις, μιμούμενος τὸν μὲν καὶ τὸν δέ, καὶ ὑποκρινόμενος τὰ τῶν
ἄλλων πάθη καὶ δράματα. Ἐπειδὴ δέ ποτε ἐστοχάσθη νὰ μιμηθῆ καθ' ὑπόκρισιν τὴν ἀντί-
στασιν ἣν ἐδείκνυον οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τῶν Τυράννων, ὅταν ἐμαρτύρουν, τούτου ἕνεκα ἐκρε-
μάσθη ὑψηλὰ καὶ ἐξεσχίζετο, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς. Ὅταν
λοιπὸν ὁ λαὸς βλέπων ταῦτα ἐχειροκρότει καὶ ἐπήγει τὴν ἐπιτηδεῖαν αὐτοῦ μίμησιν ἐν ταῦτῳ
καὶ γενναιοκαρδίαν, τότε ὁ Ἀρδαλίων ἐκραξε μεγαλοφώνως καὶ εἶπεν εἰς τὸν λαὸν νὰ σιω-
πήσωσι, καὶ οὕτως ἐκήρυξεν ὅτι εἶναι τῇ ἀληθείᾳ Χριστιανός. Ὅθεν ὁ Ἀρχὸν τοῦ τόπου συνεβού-
λευσεν αὐτὸν νὰ μεταβάλλῃ γνώμην, ἀλλ' ὁ Ἀρδαλίων δὲν ἠθέλησε νὰ πεισθῆ, καὶ ἐπιμένων εἰς
τὴν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ πυρκαϊᾶς, ἐκεῖ ἀναφθίσσης, καὶ οὕτως ἐτε-
λειώθη ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θωμαίδος.

»Αἰῶνος ἤρας τοῦδε τὴν Θωμαίδα,

Θωμαίς.

»Τὸ τῆς Γραφῆς μέλλοντος αἰῶνος, Πάτερ.

Η Ἀγία αὕτη Θωμαίς ἐγεννήθη μὲν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀνετράφη δὲ καλῶς, καὶ ἐπαιδεύθη
ὑπὸ τῶν γονέων τῆς ἑπειτα συζευχθεῖσα, ἔζη ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἡγαπημένη μετὸν ἄνδρα τῆς,
καὶ διάγουσα τὴν ζωὴν τῆς μετὰ κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Συγκατοικοῦντος δὲ ἐν τῇ αὐτῇ
οἰκίᾳ τοῦ πενθεροῦ τῆς, καὶ ἀπόντος ἡμέραν τιὰ τοῦ συζύγου τῆς, ὁ τῶν ψυχῶν φορεὺς Διά-
βολος ἐπένευσεν αἰσχροὺς λογισμοὺς εἰς τὸν γέροντα κατὰ τῆς νύμφης τοῦ Θωμαίδος, προσ-
παθοῦντα νὰ συνέλθῃ μετ' αὐτῆς, καὶ μηχανευόμενον πάντα τρόπον ὅπως ἐπιτύχῃ τὸν μο-
χθηρὸν σκοπὸν τοῦ. Ἡ δὲ μακαρία Θωμαίς συμβουλεύουσα τὸν γέροντα, καὶ παρακαλοῦσα αὐ-
τὸν νὰ ἀποβάλῃ τῆς καρδίας τοῦ τοιοῦτον διαβολικὸν λογισμὸν, ματαίως ἐκοπίαζεν ὁ δὲ κα-
χογέρων τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διαδόλου, ἔλαβε τὸ ξίφος τοῦ υἱοῦ τοῦ, καὶ κτυπήσας τὴν νύμ-
φην τοῦ εἰς θανατηφόρον μέρος, ἐσχίσεν αὐτὴν καὶ ἐθανάτωσε. Καὶ ἡ μὲν μακαρία Θωμαίς
παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐγένετο Μάρτυς διὰ τὴν σωφροσύνην, ὁ δὲ γέροντα πύ-
ραυτα τυφλωθεὶς κατὰ τοὺς σωματικὸς ὀφθαλμοὺς, περιεφέρετο ἐνθεν ἄκείσε ἐντός τῆς οἰκίας.

Τότε ἐτύχε νὰ ὑπάγωσι Χριστιανοὶ τινες πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ υἱοῦ τοῦ, καὶ εὔρον νεκρὰν
τὴν Ἀγίαν Θωμαίδα, ἐρριμμένην χαμαὶ, καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς αἱματοβαμμένον. Ἰδόντες δὲ
ταῦτα καὶ τὸν γέροντα περιτριγυρίζοντα καὶ περιπλανώμενον ἐνθεν ἄκείσε, ἠρώτων αὐτὸν,
ποῖος ἐθανάτωσε τὴν νύμφην τοῦ ὁ δὲ γέροντα φανερώσας τὴν ἀλήθειαν, καὶ εἰπὼν ὅτι αὐτὸς διὰ
τῶν χειρῶν τοῦ τὴν ἐφόνευσεν, ἐπροθυμοποιεῖτο καὶ παρεκάλει αὐτοὺς, νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὸν
Ἀρχόντα καὶ ἐξουσιαστὴν, ὅπως λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἀνήκουσαν τιμωρίαν κατὰ τοὺς πολι-
τικὸς νόμους. Πεισθέντες λοιπὸν ἐκεῖνοι τὸν παρέστησαν εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν, ὁ ὁποῖος φα-
νερωθεῖσας τῆς ἀληθείας διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀββᾶς Δανιὴλ,
ὁ πρῶτος τῆς Σχήτεως, κατέβη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ λαβὼν τὸ Λεῖψανον τῆς Ἀγίας Θω-

(1) Περὶ τοῦ Ἀποστόλου Πούδῃ οὕτω γράφει πρὸς ἦτον Ἀσιανὸς καὶ Ἐφέσιος: «Ἦσαν γὰρ φρεσι προεω-
τὸν Τιμόθεον ὁ Παῦλος: «Ἀπάξεται σε Εὐδουλος
»καὶ Πούδης» (6'. Τιμ. δ'. 21.) περὶ δὲ τοῦ Προφί-
μου, αἱ μὲν Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γράφουσιν, ὅτι
»ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα» (6'. Τιμὸθ δ'. 20.)

μαίδος, ἀνεβίβασεν αὐτὸ εἰς τὴν Σκῆτιν, καὶ ἀπέθηκεν ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν Πατέρων, ἐπειδὴ ἔλαβε τὸ μαρτυρικὸν τέλος χάριν τῆς σωφροσύνης. Εἷς δὲ ἀδελφὸς ἐκ τῆς Σκῆτεως, ἐνοχληθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους τῆς πορνείας, προσέτρεξεν εἰς τὸν τάφον τῆς μακαρίας, καὶ χρισθεὶς μὲ τὸ ἔλαιον τῆς κανδήλας τῆς Ἀγίας, ἔλαβεν εὐλογίαν παρ' αὐτῆς, φανείσης εἰς αὐτὸν κατ' ὄναρ· ἐξυπνήσας δὲ ἠλευθερώθη οὗτος ἐκ τοῦ πάθους. Ἐκτοτε λοιπὸν καὶ ἕως τοῦ νῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ τῆς Σκῆτεως ἔχουσι μεγάλην βοήθον εἰς τοὺς πολέμους τῆς σαρκὸς τὴν μακαρίαν ταύτην Θωμαῖδα.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων προσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνί ΙΕ΄. Μνήμη τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Κρήσκεντος.

»Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον,

Κρήσκης.

»Ἡγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.

»Κάτθανε καὶ Κρήσκης πέμπτη δεκάτῃ πυρὶ λαύρῳ.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῶν Μύρων τῆς Λυκίας, καταγωγῆς λαμπρᾶς καὶ περιφανοῦς, καὶ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς· βλέπων δὲ ἀκμάζουσαν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων αὐξανομένην, καὶ ὅτι ἦσαν πολλοὶ δεδουλωμένοι εἰς τὴν πλάνην καὶ προσέφερον θυσίας εἰς τὰ εἴδωλα ἕσσανα, ζήλω κινούμενος ὁ μακάριος, ὑπῆγεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, καὶ ἐνουθέτει αὐτοὺς νὰ ἀπέχῳσι μὲν ἀπο τῆς πλάνης ταύτης, νὰ ἐπιστρέψωσι δὲ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος πιστεύεται ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν, καὶ εἶναι δημιουργὸς πάσης πνοῆς καὶ χορηγὸς πάσης ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἡγεμῶν ὠνόμασε τὸν Ἅγιον καχοδαίμονα καὶ δυστυχῆ, διότι θεληματικῶς ἠθέλησε νὰ ἐμῆθῃ εἰς τὰς βρασμοὺς, διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν, ὅτι τὸ νὰ πάσχῃ τις διὰ τὸν Χριστὸν, τοῦτο εἶναι πρόξενον εὐτυχίας καὶ εὐδαιμονίας· ἐρωτώμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἡγεμῶνος, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομά του καὶ ἡ πατρίς του, μίαν μόνην ἀπάντησιν ἔδιδεν εἰς ὅλα τὰ ἐρωτήματα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι Χριστιανός. Ὅθεν δὲν κατεδέχθη οὐδὲ μὲ ψιλὸν σχῆμα νὰ φανῆ ὅτι προσφέρει σέβας εἰς τὰ εἴδωλα, καθὼς ὁ Ἡγεμῶν τὸν συνεβούλευεν, ἀλλ' ὠμολόγησε τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἐμπροσθεν εἰς ὅλους· ἔλεγε δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ σῶμα οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀνευ τῆς θελήσεως τῆς ψυχῆς, ὡς παρὰ τῆς ψυχῆς κινούμενον καὶ κυβερνώμενον. Τούτων λοιπὸν ἕνεκα, πρῶτον μὲν ἐκρεμάσθη ὁ Ἅγιος καὶ ἐξεσχίσθη, εἶτα δὲ ἀναφθεῖσης πυρκαϊᾶς ἐρρίφθη ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ τὸ πῦρ οὔτε κἀν τρίχα τῆς κεφαλῆς του ἠγγίσειεν· ὅθεν εὐχαριστῶν, παρέθετο τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων γυναικῶν Ἀναστασίας καὶ Βασιλίσσης.

»Ἀμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύο,

Ἀναστασία.

»Ἀναστασίαν καὶ Βασιλίσσαν ἅμα.

Βασιλίσσα.

Ηκμασαν αἱ Ἅγιοι αὗται κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Νέρωνος, ἐν ἔτει νς'. καταγόμεναι ἐκ τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης, εὐγενεῖς καὶ πλούσιαι, καὶ μαθήτραι χρηματίσασαι τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, τῶν ὑπὸ Νέρωνος θανατωθέντων· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῶν Ἀγίων λαβοῦσαι αἱ Ἅγιοι αὗται ἐν καιρῷ νυκτὸς τὰ τίμια καὶ ἀποστολικά Λειψανά των, καὶ ἐνταφιάσασαι αὐτὰ, ἐφανερῶθησαν εἰς τὸν δυσσεβῆ Νέρωνα, καὶ ἀπήχθησαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Ὅθεν πρῶτον μὲν ρίπτονται ἐν τῇ φυλακῇ, ὕστερον δὲ ἐρωτηθεῖσαι, ἐὰν ἀρνῶνται τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ ἀποκριθεῖσαι ὅτι ἐμμένουσιν εἰς αὐτήν, ἐκρεμάσθησαν ὑψηλά· εἶτα ἀπέκοψαν τοὺς μα-

πτοδς αὐτῶν, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, τὰς γλώσσας των, καὶ τελευταῖον τὰς κεφαλὰς των, καὶ οὕτως ἀνέβησαν αἱ μακάριαι στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λεωνίδας, ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

» Σκότος συνέχευε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,

Λεωνίδας.

» Δύναντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Θεόδωρος Πρεσβύτερος καὶ Παισολύπιος ξίφει τελειοῦνται.

» Παισολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ θύτη,

Θεόδωρος.

» Δῶρόν τι παυσίλυπον ἔντως τὸ ξίφος.

Παισολύπιος.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΣ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων παρθένων καὶ αὐταδέλφων Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας.

Εἰς τὴν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν.

» Χιὼν τὸ πῦρ ἦν τῆς Χιονίας τάχα,

Ἀγάπη.

» Οὐ συμμετασχεῖν ἠγάπησεν Ἀγάπη.

Χιονία.

Εἰς τὴν Εἰρήνην.

» Βέλος σε πέμπει πρὸς τὸν εἰρήνης τόπον,

Εἰρήνη.

» Ἀφ' αἱμάτων σῶν ἐκμεθυσθὲν, Εἰρήνη.

» Χιονίην, Ἀγάπην ἐκκαιδεκάτῃ κατέκαυσαν.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἅγιος Μάρτυς Χρυσόγονος (1) ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σπξ'. διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν καὶ πίστιν παρὰ τῆ λίμνη ἐκείνῃ, ἐνθα ἔμενον αἱ τρεῖς αὐταὶ ἀδελφαὶ ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ Χιονία, μετὰ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Ζώϊλου, τότε, λέγω, ἐφάνη κατ' ὄναρ ὁ βῆθεις Ἅγιος Χρυσόγονος εἰς τὸν διαληφθέντα Ζώϊλον λέγων αὐτῷ, ὅτι ἡ Ἁγία Ἀναστασία ἡ Φαρμακολυτρία (ἡ τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου) μέλλει νὰ συναγωνισθῇ μετὰ τὰς τρεῖς ταύτας Ἀγίας ἀδελφὰς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου· τοῦθ' ὅπερ μαθοῦσα ἡ Ἀναστασία, ὑπήγεν εἰς τὰς Ἀγίας ταύτας, καὶ τὰς ἐχαιρέτησε, καὶ ὀπηρέτει αὐτάς. Ἀκούσας δὲ τοῦτο ὁ Διοκλητιανός, συνέλαβεν αὐτάς καὶ τὰς παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀρχοντα τῆς χώρας, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐβασανίσθησαν· ἔπειτα παρεδόθησαν εἰς ἄλλον Ἀρχοντα Σισίνιον ὀνομαζόμενον, καὶ αὐτὸς μὲν ὁ ἴδιος ἐβρίψεν εἰς τὸ πῦρ τὴν Ἀγίαν Ἀγάπην καὶ Χιονίαν, στρατιώτης τις δὲ ταύσας τὸ τόξον του, καὶ βίβας τὸ βέλος κατὰ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης ἐτόξευσεν αὐτήν, καὶ οὕτως αἱ μακάριαι τρεῖς ἀδελφαὶ ἀπῆλθον στεφανηφοροῦσαι εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φίληκος Ἐπισκόπου, Ἰανουαρίου Πρεσβυτέρου, Φουρτουνάτου καὶ Σεπτεμίνου.

» Τετράς ἀθλητῶν συγκεκομμένων ξίφει,

Φίληξ.

» Νῦν συγχορεύει μυριάσιν Ἀγγέλων.

Ἰανουάριος.

Φουρτουνάτος.

Σεπτεμίνος.

Κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς βασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ, ἐν ἔτει σπδ'. ἐξεδόθη διάταγμα καὶ προσταγὴ νὰ καίωνται εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ὅλα τὰ βιβλία τῶν Χριστιανῶν. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλη εἰς τὴν πόλιν ὀνομαζομένην τοῦ Βιουκᾶν παμμιάρδος τις Ἠγεμῶν, Μαγνιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος παραστήσας ἐμπροσθέν του Φίληκα τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ Ἰανουάριον τὸν Πρεσβύτερον, καὶ Φουρτουνάτον καὶ Σεπτεμίνον, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτοὺς τοῦ Βασιλείως τὸ πρόσταγμα, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν ὅσα ἔχουσι βιβλία. Ὁ δὲ ἀγιώτατος Φίληξ ἀ-

(1) Οὗτος ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου.

πεκρίθη πρὸς αὐτόν· Ἔστιν γεγραμμένον, ὃ Ἡγεμῶν, «Μὴ δώτε τὰ ἅγια τοῖς κυσί, μηδὲ ρί-
»ψητε τοὺς μαργαρίτας ἐμπροσθεν τῶν χοίρων.» (Ματ. ζ'. 6.) ὅθεν ματαίως κοπιᾶζεις ζητῶν
παρ' ἡμῶν τὰ βιβλία, ἂν καὶ ἔχῃς Βασιλικά προστάγματα. Ὁ Ἄρχων εἶπεν, ἀφες τὰς μωρο-
λογίας ταύτας καὶ πρᾶξον κατὰ τὸ θέλημα τῶν Βασιλέων, διότι ἄλλως θὰ σὲ στείλω δεδε-
μένον εἰς τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ Ἄγιος ἀπεκρίθη Ὅμοιος εἶμαι τώρα ἐνώπιον σοῦ, τοιοῦτος θέλω
φανῆ καὶ ἐνώπιον ὄλων, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως σου, ἥτοι ἔσομαι ἀγάλευτος εἰς τὴν
γνώμην ταύτην. Τότε ὁ Ἡγεμῶν ἐκλείσας τὸν Ἄγιον ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἀρῆκεν αὐτὸν ἀνε-
πιμέλητον ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· εἶτα τὸν ἀπεφυλάκισε, καὶ κρίνας αὐτὸν ἐκ δευτέρου, καὶ εὐ-
ρῶν ἀμετάθετον, τὸν ἔδρασε ὁμοῦ μὲ τὸς ῥηθέντας τρεῖς, καὶ ἔστειλεν αὐτοὺς δεσμίους εἰς
τὸν Ἀνθύπατον. Ὁ δὲ Ἀνθύπατος ἐξετάσας τοὺς Μάρτυρας, καὶ φυλακίσας αὐτούς, μετὰ πα-
ρέλευσιν ἑνδεκα ἡμερῶν τοὺς ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τοὺς ἔδρασε· εἶτα τοὺς ἔστειλεν εἰς
τὸν Ἐπαρχὸν τῶν Πραιτωρίων, ὁ ὅποιος δεξάμενος αὐτοὺς καὶ πολλὰ φοβησάσας, ὡς εἶδεν αὐ-
τοὺς ἀμεταβλήτους, τοὺς ἔρριψεν ἐν δεινοτάτῃ τινὶ φυλακῇ, ἔνθα τοὺς ἐφύλαττε μὲ μεγάλην
ἀσφάλειαν καὶ ἐπιτήρησιν.

Ἀφ' οὗ δὲ παρήλθον δεκατέσσαρες ἡμέραι, ἀπεφυλάκισε τοὺς Ἄγιους καὶ τοὺς ἔκρινε δεύ-
τερον· εἶτα ἐμβάσας αὐτοὺς εἰς πλοιάριον ὁμοῦ μὲ ἵππους, τοὺς ἔδρασε ὄλους ἐκ τῶν ποδῶν
τῶν ἀλόγων ζώων. Ἐκυλίοντο λοιπὸν οἱ σεβασμιώτατοι ἄνδρες εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων τεσ-
σαρας ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγωσιν, ἢ νὰ πίωσιν, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ· φθάσαντες δὲ εἰς λιμένα
πόλεως τινος, ἐδεξιώθησαν κρυφίως ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Χριστιανῶν. Ἐκεῖθεν δὲ μετέβησαν εἰς τὴν πόλιν
Ταυρομενήν, ἀφ' ὅπου πλεύσαντες ἐν τῇ Λυκαονίᾳ, προσωρμύθησαν εἰς πόλιν καλουμένην
Αἰλουροί. Τότε ὁ ἀσέβης ἐπαρχὸς εὐσπλαγχνισθεὶς, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τῶν Ἀγίων καὶ μὲ πρα-
εῖαν φωνὴν τοὺς ἠρώτα, παρακινῶν νὰ δώσωσι τὰ βιβλία καὶ νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα·
ἀλλ' οἱ Ἄγιοι ἀνθίσταντο εἰς αὐτὸν λέγοντες, ὅτι οὔτε βιβλία δίδουσιν, οὔτε εἰς τὰ εἰδῶλα θυσι-
άζουσιν. Ὅθεν προσέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσιν αὐτούς· οἱ δὲ Ἄγιοι προσευχηθέντες, ἀπεκεφα-
λίσθησαν, καὶ ἀνήλθον στεφανηφόροι εἰς τὰ Οὐράνια.

Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Λεωνίδου, Χαρίσσης (1), Νίκης, Γαληνῆς, Καλλίδος, Νουνε-
χίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας.

Εἰς τὸν Λεωνίδην.

»Κόλποις θαλάσσης ἐκδοθεὶς Λεωνίδης,
»Φθάνει κολυμβῶν Ἀβραάμ κόλπων ἄχρ.

Ἄβραάμ.

Πρὸς τὴν Χάρισσαν.

»Θάλασσαν ἢ Χάρισα φρίττειν οὐκ ἔχω,
»Ἢ τις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.

Χάρισα.

Εἰς τὴν Γαληνὴν καὶ Νίκην.

»Βυθῷ Γαληνῆ καὶ Νίκη βεβλημένοι,
»Νίκην ἐφεύρον καὶ Γαληνὴν ἐκ σάλου.

Γαληνή.
Νίκη.

Εἰς τὴν Καλλίδα.

»Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
»Κάλλους ἐρῶσαν ψυχραστοῦ νυμφίου.

Καλλίς.

Εἰς τὴν Νουνεχίαν.

»Εὐροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίας,
»Τὸ νουνεχὲς σου δεικνύεις, Νουνεχία.

Νουνεχία.

Εἰς τὴν Βασιλίσσαν καὶ Θεοδώραν.

»Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο,
»Αἴχνην φυγούσας δυσσεβείας γαστέρα.

Βασιλίσσα.
Θεοδώρα.

Οὗτος ὁ Ἄγιος Μάρτυς Λεωνίδης μετὰ τῶν εἰρημένων ἁγίων γυναικῶν κατήγετο ἐκ τῆς

(1) Ἐν δὲ τοῖς Μηναίοις γράφεται Χαρίσσης.

Ἑλλάδος, ἦτοι τῆς Πελοποννήσου (διότι λέγεται Ἑλλάς ἐν μέρος τῆς Πελοποννήσου), ἔξαρχος δὲ ὧν πνευματικοῦ χοροῦ, συνελήφθη κατὰ τὰς ἑορτασίμους ἡμέρας τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως ἐν τῇ Τροιζηνίᾳ (ἢ ὅποια κεῖται ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εἰς τὸν Σαρωνικὸν αἰγιαλὸν ἀντικρὺ τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κοινῶς τῶρα λέγεται Φανάρι, ἢ κατ' ἄλλους Πεδιάδα, ἐπισκοπὴ οὕσα τοῦ Κορίνθου) συλληφθεῖσαι δὲ καὶ αἱ ἅγαι γυναῖκες αὗται, ἐφέρθησαν ὁμοῦ εἰς τὴν Κόρινθον πρὸς τὸν Ἡγεμόνα αὐτῆς, Βενοῦστον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος βλέπων τὸν Ἅγιον Λεωνίδην ἐμμένοντα ἀσάλευτον εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, προσέταξε νὰ κρεμάσωσιν αὐτὸν καὶ νὰ τὸν ξεσχίζωσιν, εἶτα νὰ ριθῶσιν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης αὐτὸς καὶ αἱ μετ' αὐτοῦ ἅγαι γυναῖκες. Ἐκεῖ δὲ ριπτομένων τῶν Ἀγίων, λέγουσιν, ὅτι ἡ μακαρία Χάρισσα ἐψαλλον, ὡς καὶ ἡ Προφητις ποτὲ Μαρτίμ διὰ τὸν καταποντισμὸν τῶν Αἰγυπτίων, λέγουσα ταῦτα: «Ἐν μίλιον ἔδραμον, Κύριε, στράτευμα μὲ ἐδίωξε, Κύριε, καὶ οὐκ ἤρνησάμην σε, σῶσόν μου τὸ πνεῦμα.» καὶ αἱ ἄλλαι γυναῖκες συνεβοήθουν αὐτῇ καὶ συνέψαλλον, ἕως οὗ ἀφίχθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπιβιασθεῖσαι δὲ εἰς πλοῖαριον, ἐψαλλον τὴν αὐτὴν ᾠδὴν ἕως οὗ ἐφθασαν τριάκοντα στάδια, ἦτοι τέσσαρα σχεδὸν μιλία· εἶτα ἔδεσαν αὐτὰς μὲ πέτρας, καὶ ἐβρίψαν ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης πρὸ μιᾶς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, κατὰ τὸ μέγα δηλαδὴ Σάββατον, καὶ οὕτως ἔλαβον αἱ μακάριαι παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εἰρήνης.

»Εἰρηνικῶς ζήτασα, Μάρτυς Εἰρήνη,

Εἰρήνη.

»Οὐκ εἰρηνικῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ξίφους θνήσκεις.

Αὕτη ἦτο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ Πάσχα ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Ἑλλάδος, ὅταν καὶ ὁ Ἅγιος Λεωνίδης ἐμαρτύρησε, καὶ αἱ σὺν αὐτῷ ἅγαι γυναῖκες, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω. Αὕτη λοιπὸν δοξολογοῦσα τὸν Θεὸν μετὰ τῶν τότε Χριστιανῶν ἐν ἰδιαιτέρᾳ τιμῇ Ἐκκλησίᾳ, ἐμνηύθη εἰς τὸν Ἄρχοντα, καὶ κρατηθεῖσα ἐβρίφθη ἐν τῇ φυλακῇ· εἶτα ἐξαγαγόντες αὐτὴν ἐκ τῆς φυλακῆς, ἔκοψαν τὴν γλῶσσάν της, καὶ ἐξεβρίζωσιν τοὺς ἐαυτῆς ὀδόντας. Τελευταῖον δὲ τὴν ἀπεκεφάλισαν, καὶ οὕτως ἀνεβῆ ἡ μακαρία στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Μιχαὴλ ὁ Βουρλιώτης, ὁ ἐν Σμύρνῃ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αἴψοβ'. Ξίφει τελειοῦται.

* Βαρφεῖς, Μιχαὴλ, τῷ λύθρῳ σῶν αἱμάτων,
»Λευκὸς δέδειξαι ὡς χιῶν, ἀθληφόρε (1).

* Μιχαήλ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΖ΄ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν, Ἐπισκόπου Περσίας, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀδελλᾶ Πρεσβυτέρου, Γοθαζάτ, Φουαίικ καὶ ἐτέρων χιλίων ἑκατὸν πενήτηκοντα.

Εἰς τὸν Συμεῶν.

»Ἐπίσκοπόν σε, Συμεῶν, ἐγὼ μέγα,

Συμεῶν.

»Ἐκ δὲ ξίφους μέγιστον ἀθλητὴν ἔγγων.

Εἰς τὸν Ἀδελλᾶν.

»Ἄρκτου τὸ θεῖον Ἀδελλᾶς ἔδω στόμα,

Ἀδελλᾶς.

»Βδέλλης ἀπλήσου τοῦ Σκταν φυγῶν στόμα.

Εἰς τὸν Γοθαζάτ.

»Ἐπιτραπέντος τοῦ θείου, ἢ τεθνάναι,

Γοθαζάτ.

»Θανεῖν Γοθαζάτ εἴλετο τμηθεὶς ξίφει.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τὸν Φουσίκ.

»Τὸ δέσμα Φουσίκ ἐκδάρθω μοι λέγει,
»Χιτῶν ὑφανθεὶς τοῦ Σατανᾶ τῇ κρόκῃ (1).

Εἰς τοὺς ἑκατὸν πενήκοντα.

»Τέμνουσιν ἀνδρῶν τριπλοπεντήκοντάδα,
»Τὴν τριπρόσωπον προσκυνοῦσαν οὐσίαν.

Εἰς τοὺς χίλιους.

»Πίπτουσι Περσῶν ἀμφὶ χίλιους ξίφει,
»Ἰδῶν ἔφη: ἂν, Παῦλε Μαρτύριον νέφος.
»Ἐβδομάτῃ Συμεῶν δεκάτῃ ἀπὸ αὐχένα κάρθη.

Φουσίκ.

Μάρτυρες
ρν΄.

Μάρτυρες
χίλιοι.

Κατὰ τοὺς χρόνους Σαβωρίου Βασιλέως Περσῶν, καὶ Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου Βασιλέως Ῥωμαίων, ἐν ἔτει τλ΄ ἡγεμονευόντων δὲ εἰς τὰς πόλεις τῆς Περσίας Κτησιφῶντος καὶ Σαλῆκ, ἐγραψάν τινες Πέρσαι εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ὁ Ἄρχιερεὺς τῶν Χριστιανῶν Συμεῶν καὶ ἄλλοι πολλοὶ δὲν καταδέχονται νὰ ἦναι ὑποκείμενοι εἰς αὐτόν, ἀλλὰ προτιμῶσι μᾶλλον νὰ ἀποθάνωσιν ἐνδόξως δια τὸν Χριστόν, ἢ νὰ ὑπαρκεῖσιν ἀτίμως καὶ ἀδόξως παράνομον Βασιλέα καὶ Ἡγεμόνα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ὠργίσθη, καὶ προσέταξε νὰ φέρωσιν ἐμπροσθέν του τὸν Ἅγιον Συμεῶν δεδεμένον δια δύο ἀλύσεων· ἔπειτα προστάσσει νὰ ρίψωσι τὸν Ἅγιον ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου οὗτος εὐρισκόμενος ἐπέστρεψε διὰ τῶν διδασκαλιῶν του εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὸν Πραιπόσιτον Γοθαζίτ, ὃς τις προτερον μὲν ἦτο Χριστιανός, διὰ δὲ τὴν παράκλησιν καὶ ἀξίωσιν τοῦ Βασιλέως, καὶ διὰ τὸν φόβον τῶν βασιάνων, προσεκύνησε τὸν ἥλιον, κατα τὴν θρησκείαν τῶν Περσῶν. Οὗτος λοιπὸν ὁ πρῶην ἀρνησίχριστος Γοθαζίτ συλληφθεὶς, ἀπεκεφαλίσθη, καὶ ἔλαβε τοιοῦτον μισθὸν ὑπὸ τοῦ ἀγνώμονος Βασιλέως ἀντὶ τῶν κόπων οὓς ἐδοκίμασεν ὅπως τὸν ἀναθρέψῃ ἀφ' οὗ ἀπεγαλακτισθῇ, (διότι αὐτὸς ὁ σοιδιμος ἀνέθρεψεν αὐτόν.)

Ταύτην δὲ μόνον τὴν χάριν ἐζήτησεν ὁ Ἅγιος παρὰ τοῦ Βασιλέως, νὰ φανερώσῃ δηλ. εἰς ὅλους ὅτι ἐθανάτωσεν αὐτὸν ὄχι δια αὐθάδειαν καὶ ἀρρασίαν τῆς γλώσσης του, ὄχι διὰ ἄλλην ἄτοπον πρᾶξιν, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν, ἐκ τῆς ὁποίας πρότερον ἐξέπεσον ἕνεκα δειλίας καὶ μικροφυγίας ταύτην τὴν χάριν ὑπεσχεθῆ ὁ Βασιλεὺς εἰς αὐτόν. Τοῦτο δὲ καὶ ὁ Ἅγιος Συμεῶν ἀκούσας ἐν τῇ φυλακῇ, ἐπήνεσε καὶ ἐχάρη, καὶ προσευχήθη μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ δεσμωτῶν νὰ λάβωσιν ὅσον οἶόν τε τάχιον τὸ ἴδιον τέλος καὶ αὐτοί, δηλ. νὰ ἀποκεφαλισθῶσι διὰ τὸν Χριστόν, τὸ ὅποιον καὶ ἐγίνε, διότι ἅμα ἐξήγαγον τοὺς φυλακισμένους, ἀπεκεφάλισαν αὐτούς· ἦσαν δὲ οὗτοι τὸν ἀριθμὸν χίλιοι ἑκατὸν πενήκοντα, πρῶτος δὲ πάντων ὁ Ἅγιος Συμεῶν ὁ Ἐπίσκοπος, ὃς τις παρεκίνησεν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ μαρτυρήσωσι. Λέγουσι δὲ, ὅτι εἷς ἐξ αὐτῶν ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ὁ δὲ Κουροπαλάτης τοῦ Βασιλέως, Φουσίκ ὀνομαζόμενος, τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ φοβῆθῃ τελείως, ἀλλὰ κεκλεισμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς νὰ δεχθῇ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, τὸ ὅποιον διαπερᾶ ταχέως ὅπερ ἐκεῖνος καὶ ἐποίησεν. Ὅθεν διαβληθεὶς διὰ τοῦτο εἰς τὸν Βασιλέα ὁ ῥηθεὶς Ἅγιος Φουσίκ, ὠμολόγησε παρῆρσία τὸν Χριστόν· τοῦτου ἕνεκεν ἀποκόψαντες τὴν γλώσσάν του, ἀνέσπασαν τὸ δέσμα τοῦ σώματός του, καὶ ἐν τῇ βασιάνῳ ταύτῃ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ μακάριος, καὶ ἔλαβε μετὰ τῶν ἄλλων ἀπάντων τὸν στέφανον τῆς ἀθλήσεως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀδριανοῦ τοῦ Νέου.

»Εἰ οὐκ ἔγνωσ τίς ἐστίν ὁ φλογὸς μέσον,
»Γνώσῃ λαλοῦντος Ἀδριανῆ, καρτέρει.

Ἀδριανός.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀδριανός ἦτον εἷς ἐκ τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι συλ-

(1) Χιτῶνα ἴσως ὀνομάζει ἐδῶ ὁ στιχοῦργος τὸ προξενθηθεὶς ἐκ τῆς προκατορικῆς ἀμαρτίας, φθόνῳ ἀνθρώπινον δέσμα, τὸ ὅποιον ὑφάνθη διὰ τῆς κρόκῃ καὶ συμβουλῆ τοῦ Διαβόλου, καὶ τοῦ Σατανᾶ, τουτέστιν διὰ τῆς φθορᾶς, τῆς

ληφθέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐφυλακίσθησαν. Ἐν ᾧ λοιπὸν οἱ Ἕλληνες προσέφερον θυσίας εἰς τοὺς ψευδωνύμους θεοὺς των, ἐξήγαγον καὶ τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ πλησιάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν βωμὸν, καὶ νὰ προσφέρῃ λιθανωτὸν, ἥτοι θυμίαμα, εἰς τοὺς δαίμονας· ὁ δὲ γενναῖος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον τοῦτο δὲν ἐπραξεν, ἀλλ' ἔτριξε καὶ ἐκρήμνισε τὸν βωμὸν, καὶ τὰς ἐπ' αὐτοῦ θυσίας ἔχυσε, καὶ τὸ πῦρ διεσκόρπισεν. Ὅθεν ἐκίνησε τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀρχόντος, καὶ ἤναψε τὰς καρδίας τῶν παρευρεθέντων εἰδωλολατρῶν, οἱ ὅποιοι κρατήσαντες αὐτόν, ἔδειραν ἀνηλεῶς, διότι ἄλλος μὲν διὰ βάβδων ἐκτύπα αὐτόν, ἄλλος δὲ διὰ λίθων τὸ στόμα του συνέτριβε, καὶ ἄλλος ἐτυπτεν αὐτόν εἰς τὴν κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ ἀνάψαντες κάμινον μεγάλην, ἐβρίψαν τὸν Ἅγιον ἐν αὐτῇ, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν ὁ μακάριος τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου του, καὶ ἀπῆλθε στεφανηφόρος εἰς τὰ Οὐράνια.

Ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἀγαπητός, ὁ Πάπας Ῥώμης, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

•Θῆσκων τί κράζεις; Σῶτερ, ἠγάπησά σε.

Ἄγαπητός.

•Ἄλλ' ἠγαπήθης, Ἀγαπητέ, καὶ πλέον.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἀγαπητός ἤμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει φμ'. ἀνατραφείς δὲ διὰ πάσης ἀρετῆς καὶ ἀσκήσεως, ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἔγινε Πάπας Ῥώμης. Ἐπειτα ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅπως ἀνταμώσῃ τὸν Βασιλέα Ἰουστινιανόν, καθ' ὁδὸν δὲ εὐρισκόμενος ἔδωκεν ἀπόδειξιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας αὐτοῦ. Ἐρχόμενος γὰρ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εὗρεν ἐκεῖ ἀνθρώπον πάσχοντα δύο ἀνιάτα πάθη, διότι οὔτε νὰ λαλήσῃ ἐδύνατο, οὔτε νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ ἀπὸ γεννήσεώς του ἦτο καὶ ἀλαλος, καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσύρετο κατὰ γῆς ὡς ἐρπετόν· ὅθεν λαθὼν αὐτόν ἐκ τῆς χειρὸς ὁ Ἅγιος, ἐποίησεν αὐτόν ἄρτιον καὶ ὑγιᾶ εἰς τοὺς πόδας, βαλὼν δὲ καὶ εἰς τὸ στόμα του μίαν μερίδα τοῦ δεσποτικοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, εὐλαλον αὐτόν κατέστησεν.

Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὁ Ἅγιος ἐποίησεν ἕτερον θαῦμα, ἦτοι παρευθείς εἰς τὴν θύραν τῆς πόλεως, τὴν ὀνομαζομένην χρυσοῦν, εὗρεν ἐκεῖ τυφλόν, καὶ θέσας τὴν χειρὰ του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐχάρισεν εἰς αὐτόν τὴν ὀπτικὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν· διὸ ἀξίως διὰ τὰς ἀρετὰς του ταῦτας καὶ τὰ χαρίσματα ἐδέχθη μετὰ μεγάλων τιμῶν ὑπὸ τε τῶν Ἀρχόντων καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ ὑφ' ὄλου τοῦ λαοῦ. Ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος, ἐξωστράχισεν Ἀνθίμου τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Τραπεζοῦντος, ὃς τις κακῶς ἀνέβη ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διότι ἐφρόνει ὁ κακόδοξος τὴν τοῦ Εὐτυχοῦς καὶ Σεβήρου τῶν Μονοφυσιτῶν αἵρεσιν, καὶ τοῦτον παρέδωκεν εἰς τὸ ἀνάθεμα· ἀντὶ δὲ τοῦ Ἀνθίμου ἐχειροτόνησε Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἀγιώτατον Μηνᾶν, καὶ εἰς τὸν θρόνον αὐτόν ἐκάθισεν, ὃς τις ἦτο Πρεσβύτερος. Ἐπιζήσας δὲ ὀλίγον ὕστερον, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε· καὶ ἡ Σύναξις αὐτοῦ τελεῖται ἐν τῷ Ναῷ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῶν μεγάλων.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων προεδαιξίαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΗ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου, μαθητοῦ τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.

•Ἰωάννη, εὐχάρησον ὡς Ἰωάννης.

Ἰωάννης.

•Οὐ γαστρός ἐντός, ἀλλὰ τῆς Ἐδέμ μέτρον.

* •Ὀκτωκαιδικάτη Ἰωάννης τέκυς ὤφθη.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατῆρ ἡμῶν Ἰωάννης ἐκ νεαρῆς τοῦ ἡλικίας μετήσας τὸν Ἰβόραμον, ἦ

γάπησε τὸν Χριστὸν, καὶ πορευθεὶς πρὸς τὸν μέγαν Γρηγόριον τὸν Δεκαπολίτην, ἔγινε παρ' ἐκείνου Μοναχός, καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ζύρισκετο μετ' αὐτοῦ, ἀγωνιζόμενος καθ' ὅλα, καὶ ὑπηρετῶν τὸν Θεόν· τοσοῦτον δὲ περιβόητος ἐγένετο ὁ ἀοίδιμος εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ὑπαταγὴν, καὶ τόσον ἐστάθη εὐπειθὴς καὶ ὑπηρετῆς προθυμότατος, ὥστε ὁ Θεὸς Γρηγόριος, ὁ πνευματικὸς τοῦ πατρὸς, ἔχαιρε δι' αὐτὸν καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος Γρηγόριος, μετέβη ὁ Θεὸς οὗτος Ἰωάννης εἰς ἄλλον ξένον καὶ ἀγνώριστον τόπον, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ξεκτεύσαντος καὶ εἰς ξενιτείαν γεννηθέντος Χριστοῦ, καὶ ἐκεῖ ἠγωνίζετο ὁ τρισόλβιος· πορευθεὶς δὲ ὕστερον εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τόπους, ὑπῆγεν ἔπειτα εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Ὁσίου Χαρίτωνος. Ἐκεῖ λοιπὸν δοθεὶς εἰς περισσοτέρους ἀγῶνας ἀρετῆς, ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα, τοῦ στρατηλάτου καὶ Γότθου.

» Ἔπελθε, Σάββα, φθαρτὸν ἡδέως ὕδωρ,

Σάββας.

» Ὡς ἂν πίνης ἀφθαρτὸν ἡδονῆς ὕδωρ.

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Οὐαλεντινιανοῦ τοῦ μεγάλου καὶ Οὐάλεντος ἐν ἔτει τ'ξς'. διέτριβε δὲ εἰς τὴν Γοθθίαν, τὴν κατὰ τὴν Κριμαίαν, πλησίον τοῦ Καφα. Ὦν δὲ ἔτι παιδίον μικρὸν, προετίμησε τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐχλεύαζε τοὺς λατρευτὰς τῶν εἰδώλων, καὶ ὄχι μόνον δὲν ἐδέχετο νὰ φάγη τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας προσέφεραν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις ἐμπόδιζε καὶ τοὺς θέλοντας ἐξ αὐτῶν νὰ τρώγωσιν Ἕλληνας, διδάσκων αὐτοὺς τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο εἰς πολλοὺς πρόξενος σωτηρίας, διὰ ταῦτο ὠρμησάν κατ' αὐτοῦ οἱ τῶν εἰδώλων λατρευταὶ Ἕλληνες, καὶ ἐδίωξαν αὐτὸν ἐκ τῆς πόλεως τῶν. Μετὰ τινα δὲ χρόνον, ἐν ᾧ ἠρεῦντων οἱ εἰδωλολάτραι νὰ εὕρωσι Χριστιανούς, ὁ Ἅγιος οὗτος Σάββας προσῆλθεν αὐτόκλητος εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐφανερῶθη ὅτι εἶναι Χριστιανός· οἱ δὲ εἰδωλολάτραι ἐμπαίζαντες πρῶτον αὐτὸν, τὸν ἀφῆκαν ἀπειρακτὸν. Ὑστερον δὲ, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γότθων Ἀθανάριχος, συνέλαβον τὸν Ἅγιον, καὶ ἀφ' εὗ ἔδειραν αὐτὸν μετ' ἀρραγγέλιον, ἦταν μὲ σχοινίον πλεκτὸν, τὸν ἐξήπλωσαν ἐπὶ ἀξόνος· ἔπειτα ἐκρέμασαν αὐτὸν ἐκ τῆς δοκοῦ τῆς στέγης, καὶ τὸν ἠγάγκασαν νὰ γευθῆ ἐκ τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων. Μὴ θελήσαντος δὲ τοῦ Ἁγίου ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν Μουσαίου, καὶ ἐκεῖ κρεμάσαντες εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ξύλου βαρῦ, ἐπνίξαν αὐτὸν, ἀγοντα τὸν τριακοστὸν ὀγδοὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Κοσμά Ἐπισκόπου Καλλιθρόνος.

» Θραύσας εἶλω σὰ καὶ μεταστάς σου, βίε,

Κοσμάς.

» Ἐξῶ βελῶν ὑπῆρξε Κοσμάς, ὡς λόγος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἀνατραφεὶς διὰ τοῦ γάλακτος τῆς ἀσκήσεως, καὶ καθαρίας ἑαυτὸν διὰ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων τῆς ἀρετῆς, ἔγινε κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· διὸ καὶ μὲ τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης τιμηθεὶς, ὕστερον κατέστη καὶ παμὴν θεοπρόβλητος εἰς ἐν Καρχηδόνι ἁγίας Ἐκκλησίας. Θωρακισθεὶς λοιπὸν διὰ τῶν ὅπλων τῆς Πίστεως, κατέβαλε μὲν τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ δύναμιν τῶν ἀθειούτων καὶ μὴ προσκυνώτων τὴν ἀεπτὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἐδίδαξε δὲ αὐτοὺς νὰ τιμῶσι καὶ προσκυνῶσιν αὐτὴν, αὐτὸς πρῶτος ταύτην τιμῶν καὶ προσκυνῶν, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ τὸν στέφανον τῆς ὁμολογίας ἔλαβεν. Οὗτος ἐφύλαξεν ἕως τέλους τὴν εὐλάβειαν, ἣν ἔτραφε πρὸς τὰ θεῖα παιδιώθεν, χωρὶς νὰ κρατηθῆ ὑπὸ ὑπναυ ἀμελείας, διότι ἐπιμελῶς τὴν ζωὴν του διακούς, ἐφθασεν ὁ ἀοίδιμος εἰς τοὺς λιμένας τῆς ἀπαθείας μετὰ τοῦ σοφοῦ Αὐξεντίου, μεθ' οὗ ἐτέλεσε τοὺς ἀγῶνας τῆς ἀσκήσεως, καὶ ἑσαβδάτισε καλῶς, ἦτοι ἠλύεντος. κατέπαυσεν εἰς τὴν οὐράνιον κατάπαυσιν, παραθεὺς τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τὸ δὲ τίμημα αὐτοῦ Λαίψανον κατετέθη ἐν τῷ Ναῷ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἡ Ὁσία μήτηρ ἡμῶν Ἀθανασία, ἡ θαυματουργός, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἀθανασίας τῇ κορπῇ προσφέρω

Ἀθανασία.

» Στέφανον ἀθάνατον διὰ τῶν λόγων.

Αὕτη ἡ Ἁγία Ἀθανασία, ἡ τῆς ἀθανασίας οὔσα ἐπώνυμος, ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Αἰγίνῃ ὑπὸ γονέων εὐσεβῶν τε καὶ εὐγενῶν· μαθοῦσα δὲ το ψαλτήριον καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν Ἀπολουθίαν, ἐσπούδαζεν ἡ αἰδίδιμος νὰ ἀπειρώτῃ ἑαυτὴν εἰς τὸν Θεόν. Ὑπανήρευσάντων δὲ τῶν γονέων τῆς αὐτῆν ἀκουσαν, μετὰ δεκαεξ ἡμέρας ἀπὸ τοῦ γάμου εἰσέβαλον βάρβοροι εἰς τὴν Αἰγίναν, καὶ ἐξεληθὼν ὁ σύζυγός τῆς πρὸς ὑπηρεσίαν ἐσφάγη ὑπ' αὐτῶν. Τότε λοιπὸν ἀνεκαί- νισεν ἡ Ὁσία τὸν πρῶτον σκοπὸν καὶ λογισμὸν τῆς τοῦ να γίνῃ καλογραία, ἐφοβεῖτο ὁμως καὶ ἐσυλλογιζέτο, πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μακρυνθῇ ἀπο τῶν γονέων τῆς ἀπαρατήρητος. Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐσυλλογιζέτο, ἰδοὺ διὰ Βασιλικῆς προσταγῆς διετάσσοντο ὅλοι οἱ παρθένοι καὶ χῆραι, αἱ ἐν Αἰγίνῃ, νὰ νυμφευθῶσιν ἄνδρας ἐθνικούς· διὸ πάλιν ἀκούσιως ἔλαβεν ἡ Ὁσία δεῦτερον ἄνδρα. Ἐπειδὴ δὲ πάντοτε ἐφρόντιζε καὶ ἐμελέτα διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς, διὰ τοῦτο κατεγίνετο εἰς προσ- ευχὰς καὶ δεήσεις, καὶ διένεμε τὸν πλοῦτόν τῆς ἀφθονοπαρόχως εἰς πτωχοὺς καὶ δεομένους· καὶ μετὰ τινα χρόνον ἐπεισε καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς καὶ ἐγένε Μοναχός, ἂν καὶ ἦτο βιβλιότομος, προκόψας δὲ οὗτος ὁαίως εἰς τὰς ἀρετὰς, ἀπῆλθε μετ' ὀλίγον πρὸς Κύριον. Λαβοῦσα ἔκτοτε ἐλευ- θερίαν ἡ μακαρία Ἀθανασία, διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅλον τὸν πλοῦτόν τῆς, συμπαραλαβοῦσα δὲ καὶ ἄλλας γυναῖκας, ὑπῆγεν εἰς ἀσκητήριον καὶ παρθενῶνα, καὶ ἐκεῖ γενομένη Μοναχῆ, ἠγωνίζετο πολὺ μετ' αὐτῶν. Οὐδέποτε αὕτη ἐτρωγεν ἰχθύας ἢ τυρόν, εἰμῆ μόνον κατα τὸ ἅγιον Πασχα καὶ κατα τὰς ἡμέρας τοῦ δωδεκαημέρου, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἡμέρας ταυτας ἐγεύετο μόνον τυροῦ καὶ ἰχ- θύος, δὲν ἐχόρταινεν ὁμως ἐξ αὐτῶν· κατὰ δὲ τὰς ἄλλας ἡμέρας δὲν ἐτρωγεν εἰμῆ ὀλίγον ἄρτον, καὶ δὲν ἐπινεν εἰμῆ ὀλίγον ὕδωρ, μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ ταῦτα μὲ ἐγκράτειαν, καὶ ὄχι μὲ χορτασμόν. Κατὰ δὲ τὰς ἁγίας Τεσσαρακοστὰς, οὔτε ἄρτον ἐτρωγεν, οὔτε ὕδωρ ἐπινεν, ἀλλὰ μόνον ἐτρωγεν ἀνὰ δύο ἡμέρας λεπτα λάχανα. Ἄφ' οὗ δὲ παρήλθον τέσσαρα ἔτη, ἐγένετο Ἡγουμένη τοῦ ἀσκητηρίου ἐκείνου, καὶ ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρίζεται τὴν πλέον εὐτελε- στέραν καὶ ταπεινότεραν ζωὴν ἀπὸ ὅλας τὰς Μοναχῶν, ὥστε, ἐκ τῆς ταπεινώσεως τῆς ταύτης, δὲν ἐγνωρίζετο ὅτι εἶναι Ἡγουμένη καὶ προσετώσα. Ὅταν δὲ ἐκοιμάτο ἡ Ὁσία, δὲν εἶχε προσ- κεφάλαιον, ἀλλὰ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ λίθου, ἐπιτηδεῖως εὐτρεπισμένου διὰ τοῦτο καὶ μόνον, καὶ οὕτως ἐλάμβανεν ὀλίγον ὕπνον. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τεσσάρων ἐτῶν, ἐτρωθῆ ἡ αἰδιδι- μος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν ἡσυχίαν ὁμοῦ μὲ τὰς γυναῖκας ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ Κόσμου, καὶ τὰς ὠδήγησεν εἰς τὸ ἀσκητήριον. Ὅθεν εἰς τοῦτο μεταχειρισθεῖσα συνεργὸν ἱε- ροπρεπῆ τινα ἄνδρα, Ματθαῖον καλούμενον, ἀπῆλθεν εἰς τόπον ἡσυχαστικόν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀ- δελφῶν, καὶ ἐκεῖ ἐτρώγησεν ἀρκετῶς τοὺς καρπούς τῆς ἡσυχίας. Ὁ δὲ προῤῥηθῆς Ματθαῖος ἐκόμιζεν εἰς τὰς Ὁσίας τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ὁποῖα ἐπρομηθεύετο διὰ τοῦ ἐργοχει- ρου τῶν ἰδίων.

Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἠκολούθησεν ἀνάγκη καὶ βία, ὑπῆγεν ἡ Ὁσία εἰς τὸ Βυζάντιον, ἔ- χουσα συνεργὸν τῆς Πρεσβυτερόν τινα εὐνοῦχον ἐκ φύσεως καὶ Ἰγνάτιον ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος Ματθαῖος ἥτον ἐστολισμένος μὲ πᾶσαν ἀρετὴν, καθότι ὁ προῤῥηθῆς Μοναχός Ματθαῖος πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν, ἀφ' οὗ πρότερον διελαμψε μὲ σημεῖα καὶ θαύματα, ἐν ἐρήμῳ καὶ ἡσυχῳ τόπῳ. Μείνουσα δὲ ἡ Ὁσία ἐν τινι ἀσκητηρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπτά ἔτη, θλιβομένη πάν- τοτε καὶ φροντίζουσα διὰ τὸ ἴδιον αὐτῆς ἀσκητήριον τὸ ὁποῖον ἐγκατέλειψεν, ἐπειδὴ εἶδε Θεϊκὴν ὀπτασίαν, φανερόνουςαν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸ, εὐθὺς ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγεν ἐκεῖ· προσ- κγορεύουσα δὲ καὶ χαιρετίσασα ὅλας τὰς ἀδελφὰς σὺν τῷ ῤῥηθέντι Πρεσβυτέρῳ Ἰγνατίῳ, συνέ- χαιρε μὲ αὐτάς, νοουθετοῦσα καὶ διδάσκουσα, πῶς νὰ ἀποκτήσωσι τὰς θεωργούς ἀρετὰς καὶ πῶς νὰ τελειώσωσιν ὅλας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Προγνωρίσασα δὲ ἡ Ἁγία τὴν πρὸς Θεὸν αὐτῆς ἐκδημίαν, πρὸ δώδεκα ἡμερῶν τῆς κοιμήσεώς τῆς, ἀνέφερε τοῦτο καὶ εἰς τὰς ἀδελφὰς· ὁθεν εὐχαρίστησε μὲν τῷ Κυρίῳ, συνάξασα δὲ ὅλας τὰς Μοναχῶν, προεχείρησε τὴν μέλλουσαν νὰ ἠγουμε- νεύῃ ἐπ' αὐτῶν. Κατὰ δὲ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἀπέλθῃ πρὸς Κύριον, ἐπρό- σεχεν ἡ μακαρία εἰς τὴν ψαλμωδίαν τοῦ ψαλτηρίου, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀδελφὰς· ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἠ- θνήθη νὰ τελειώσῃ ὅλον τὸ ψαλτήριον, ἀφῆκε γὰ ψάλλωσιν αἱ ἀδελφαὶ τὸ ἀπολειφθὲν μέρος

αὐτοῦ, αὐτὴ δὲ προσυχηθεῖσα πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν. Ἐν καιρῷ δὲ τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῆς πολλοὶ δαιμονισμένοι καὶ ἀσθενεῖς ἰατρεύθησαν, καὶ μετ' αὐτὸν πολλοὶ τυφλοὶ ἔλαβον τὸ φῶς των. Προεῖπε δὲ ἡ Ἁγία εἰς τὰς ἀδελφάς, ὅτι ἐκείνην τὴν κληρονομίαν καὶ δόξαν ἦν μέλλω νὰ λάβω παρὰ Θεοῦ ἐν Οὐρανοῖς, θέλω τὴν λάβη μετὰ τεσσαράκοντα ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεώς μου ἡμέρας. Πράγματι δὲ μετὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δύο καλογραῖαι εἶδον φοβερὸν καὶ ἐξάισιον θέαμα, δύο δηλαδὴ ἀνδρας ἀστραποβόλους, οἱ ὅποιοι ἴσταντο ἐκατέρωθεν τῆς Ἁγίας, ἐξω τῶν ἀγίων θυρῶν τοῦ ἱεροῦ Βήματος, καὶ οἱ ἐποιοὶ κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖράς των φόρεμα πορφυροῦν καὶ Βασιλικὸν, ὑφασμένον μὲ χρυσόν, μὲ μαργαρίτας καὶ μὲ λίθους τιμίους, ἐνέδουον μὲ αὐτὸ τὴν Ἁγίαν. Τοῦτο βλέπουσαι αἰδῶ καλογραῖαι, ἐνεθυμίσθησαν τὴν πρόβρῃσιν, τὴν ὅποιαν εἶπεν εἰς αὐτὰς ἡ Ἁγία, καὶ διὰ τὴν ταύτης ἐκβασιν χαίρουσαι, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, ὁ ὅποιος δοξάζει τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν καὶ δοξάζοντας.

* Ὁ Ἁγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφκς'. πυρὶ καὶ ξίφει τελειοῦται.

* »Βληθεῖς κμίνου ἐν μέσῳ, Ἰωάννη,
»Χριστῷ προσήδες ὕμνον εὐχριστίας (1).

* Ἰωάννης.

* Ὁ Ἁγιος νεομάρτυς Ἰωάννης ὁ Κουλικᾶς, ὁ μαρτυρήσας ἐν ἔτει ἀφξδ'. ὀγκίνους τελειοῦται.

* »Τὸν Κουλικᾶν δὲ πῶς σιωπῇ παρίδω,
»Ὅς ὀγκίνους τέθνηκεν ὑπὲρ Κυρίου; (2)

* Ἰωάννης.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ Μηνί ΙΘ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παφνουτίου τοῦ Ἱεροσολυμίτου (3).

»Τὸν Παφνούτιον γῆς τάφῳ κεκρυμμένον,
»Ἀπεικός ἐστι καὶ σιγῆς κρύψαι τάφῳ.

Παφνούτιος.

* »Τῇ δ' ἐνάτῃ δεκάτῃ Παφνούτιον ἐνθεν ἄειραν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοδώρου τοῦ ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας.

»Κοινωνὸς ὤφθη, Θεόδωρε, τοῦ πάθους,
»Τῷ καὶ ποθητῷ καὶ παθῶν ὑπερτέρῳ.

Θεόδωρος.

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἀντωνίνου καὶ τοῦ Ἡγεμόνος τῆς ἐν Πέργῃ Παμφυλίας Θεοδώρου καλουμένου, ἐν ἔτει ρμ'. ἐγένετο νεοσυλληξία, νέων εὐμόρφων καὶ ωραίων Τηρώνων, ἧτοι

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸν Ὅσιον Παφνούτιον τὸν Ἱεροσολυμίτην, ὃν τάττει ὁ τετυπωμένος Συναξαριστὴς εἰς τὴν εἰκοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου, τοῦτον ὁ χειρόγραφος Συναξαριστὴς γράφει κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐνάτην αὐτοῦ, καὶ ἐπιγράφει αὐτὸν, ὅχι Ὅσιον ἀπλῶς, ἀλλ' Ὅσιομάρτυρα, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος οὗτος, ὁ ὅποιος γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιῖσις Ἱερομάρτυς ὅθεν ἠκολουθήσαμεν τὸν χειρόγραφον Συναξαριστήν. Ἴσως δὲ ὁ Ὅσιομάρτυς

οὗτος Παφνούτιος εἶναι ὁ παρὰ τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ ἀναφερόμενος, ὃς τις ἦτον καὶ Ὅσιος καὶ Ἱερεύς· ἀλλὰ ἀπέσπασε τὸν νοῦν μὲς τῆς τοιαύτης σκέψεως ἡ ἡμέρα, καθότι ἐκεῖνος μὲν ἐορτάζεται κατὰ τὴν εἰκοστὴν πέμπτῃν Σεπτεμβρίου, οὗτος δὲ κατὰ τὴν παροῦσαν δεκάτην ἐνάτην τούτου τοῦ μηνός. Γεννῶνται δὲ αἱ ἀμφιβολίαι αὐται, ἐπειδὴ ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος, ὃς τις κατεχώρησεν ἐνταῦθα τὸν Κανόνα καὶ τὰ τροπάρια τοῦ Ἱερομάρτυρος τούτου Παφνουτίου, δὲν ἔγραψεν ἐν τῷ τόπῳ τοῦ Συναξαρίου, κατὰ τὸ σῆ- νηθες, οὔτε δίστιχον Ἱαμβικόν, οὔτε στίχον Ἡρωικόν, οὔτε Συναξάριον ὄλω. Ὁ Ὅσιομάρτυς οὗτος καὶ Ἱερομάρτυς Παφνούτιος ἴσως εἶναι ὁ ἴδιος ἐκεῖνος Ἀβ-

στρατιωτῶν νεωστὶ συλλελεγμένων. Τότε λοιπὸν ὁμοῦ μὲ ἀρκετοὺς ἄλλους ἐφέρθη καὶ ὁ μακάριος οὗτος Θεόδωρος εἰς τὸν ρηθέντα Ἡγεμόνα, καὶ ἐπειδὴ οἱ Ἕλληνας ἐσφράγισαν τοὺς νεοσυλλέκτους, ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ἐσχίσε τὴν ὁποίαν ἔβαλον εἰς αὐτὸν σφραγίδα, εἰπὼν Ἐγὼ εἶμαι ἐσφραγισμένος ἐκ κοιλίας μητρός μου (ἦται ἀπ' οὗ ἐγεννήθη ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρός μου) ὑπὸ τοῦ Βασιλέως μου Χριστοῦ, καὶ εἰς ἄλλον Βασιλέα στρατιώτης δὲν γίνομαι. Ὁ Ἡγεμὼν τὸν ἠρώτησε, καὶ εἰς ποῖον Βασιλέα ἐγίνες στρατιώτης; ἃ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη, εἰς τὸν Βασιλέα, ὃς τις ἐποίησε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπεν, οὐδὲ εἰς τοὺς θεοὺς ἡμῶν θυσιάεις; καὶ ὁ Ἅγιος πρὸς αὐτὸν, ἐγὼ εἰς δαίμονας ἀκαθάρτους δὲν ἐθυσίασα πώποτε.

Τότε προσέταξεν ὁ Ἡγεμὼν νὰ δειρώσιν αὐτὸν, ἀπ' οὗ δὲ τὸν ἐδειραν δυνατὰ, πρὸςτάθη εἰς ἀνάκρισιν, καὶ λέγει ὁ Ἡγεμὼν πρὸς αὐτὸν Ἐγὼ κἄν ἐσωφρονισθῆς, Θεόδωρε, ἵνα ἀποκρίνεσαι φρονίμως; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, εἶπε καὶ σὺ Ἡγεμὼν νὰ ἐγνωρίζεις τὸν πλάσαντά σε καὶ νὰ προσεκύνης αὐτόν. Τότε ἐξαπλόνουσι τὸν Ἅγιον ἐπὶ ἐσχάρας, ἡ ὁποία ἐκάη ὑπερβολικῶς, ἐπ' αὐτῆς δὲ ἔρραινον πίσσαν, θεῖον καὶ κηρίον καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ταῦτα ἔπραττον, ὁ δὲ Θεὸς ἐνήργησε μέγα καὶ ἐξαισίον θαῦμα, διότι ἐγίνε κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μεγάλη βοή, καὶ μετὰ τὴν βοήν ἐσχίσθη εἰς δύο ἡ γῆ ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκειτο ἡ ἐσχάρα, καὶ μετὰ τὸ σχίσισμον, ὡ τοῦ θαύματος! ἀνέβλυσεν ὕδωρ, τὸ ὁποῖον καὶ τὸ πῦρ ἐσβυσε καὶ τὴν ἐσχάραν. Ὁ δὲ Ἅγιος ἠγέρθη ὄλος ὑγιής, καὶ λέγει τῷ Ἡγεμόνι Ἐγὼ τὸ θαῦμα ὅπερ εἶδες, Ἄνθρωπατε, δὲν εἶναι ἔργον τῆς ἐδικῆς μου δυνάμεως, ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου, τὸν ὅποιον ἐγὼ λατρεύω. Ἐὰν λοιπὸν θέλῃς καὶ σὺ νὰ γνωρίσης τὴν δυνάμιν τῶν θεῶν σου, ἀναψὸν ἄλλην πυρκαϊάν, καὶ ἄς ἀπλωθῇ εἰς στρατιώτης σου ἐπὶ τῆς ἐσχάρας διὰ τὸ ὄνομα τῶν ἐδικῶν σου θεῶν, καὶ τότε θέλεις γνωρίσει τὴν ἀνίκητον δυνάμιν τοῦ Θεοῦ μου. Τοῦτο εἶπε, καὶ παρευθὺς οἱ στρατιῶται διακόψαντες τὸν λόγον, εἶπον εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἐπιπέ εἰς τὴν πρᾶξιν, οὐθέντα, ἀλλὰ μᾶλλον βάλε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας ἱερέα τινὰ τῶν θεῶν, διότι ἴσως εἰσακουσώσιν αὐτὸν οἱ θεοί, ὡς ἱερέα τῶν, καὶ δὲν τὸν ἀφήσωσι νὰ βλαθῇ. Ὁ δὲ Ἄρχων ἀκούσας τοῦτο, ἄς φερθῇ, εἶπεν, ἐδῶ εἰς ἱερεὺς, καὶ εὐθὺς ἔστη τις ἔμπροσθέν του, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν Εἰπέ εἰς ἡμᾶς, Διόσκορε, ποῖαν μαγείαν μεταχειρίζονται οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τοῦ πυρός, τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Θεόδωρος οὗτος μεταχειρισθεὶς ἔμεινεν ἀβλαβής; ὁ Διόσκορος ἔφη, οἱ Χριστιανοὶ δὲν εἶναι μάγοι, μὴ γένοιτο! ἀλλ' εἰς οἰονδήποτε τόπον ἐκφωνηθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, πᾶσα μὲν μαγεία ἐκείθεν διώκεται καὶ διαλύεται, οἱ δὲ δαίμονες φοβούνται καὶ φεύγουσιν. Εἰπόντος δὲ τοῦ Ἡγεμόνος, λοιπὸν ὁ Χριστὸς εἶναι δυνατώτερος τοῦ Διός; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη Ὁ Ζεὺς εἶναι εἰδῶλον κωφὸν καὶ ἀναίσθητον. Παρακαλῶ σε λοιπὸν νὰ μὴ με ἀναγκάσης νὰ ἀπλωθῶ ἐγὼ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὴν δυνάμιν τοῦ Διός, αὐτὸς μᾶλλον ἄς τεθῇ ἐπ' αὐτῆς. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπε, καὶ ποῖος τολμᾷ νὰ πράξῃ τὸ τοιοῦτον; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, ἐγὼ μὲ τὴν προσταγὴν σου τὸ κάμνω, καὶ ἐὰν με παιδεύσῃ, πιστεύω εἰς αὐτὸν ὅτι ἔχει δυνάμιν. Ὁ Ἡγεμὼν λέγει, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε ἦτο ἱερεὺς, διατί τώρα τοιαῦτα λαλεῖς; ὁ Διόσκορος ἀπεκρίθη, δι' ἔλλειψιν γνώσεως ἡμῶν ἱερεῦς τῶν θεῶν, βλέπων δὲ τὸν μακάριον Θεόδωρον, ὅτι δὲν ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ πυρός, ἀλλ' ἔμεινεν ἀβλαβής, ἑσπερώθη, καὶ τώρα θέλω νὰ γίνω συστρατιώτης αὐτοῦ. Τότε ὁ Ἡγεμὼν λέγει Ἐπειδὴ ταῦτα λέγεις, ἀνάβηθι ἐπὶ τῆς ἐσχάρας. Ὁ Διόσκορος λοιπὸν προσέπεσεν εἰς τὸν Ἅγιον Θεόδωρον καὶ εἶπεν, εὐχαὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, δοῦλε τοῦ Θεοῦ ἀπ' αὐτῆς δὲ προσευχήθη ὁ Ἅγιος ὑπὲρ αὐτοῦ, ἠπλώθη ὁ Διόσκορος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, καὶ φωνάζας μεγάλως, εὐχαριστῶ σοι,

ὡς Παφνούτιος, περὶ τοῦ ὁποίου γράφει ὁ Εὐσεβίου σελ. 596. ὅτι περιπατῶν ἀπεπλανήθη κατ' ὁδὸν, καὶ ἐφθασε πρὸς κάμητιν ἐκεῖ δὲ ἔτυχε νὰ εἶδῃ ἄνδρα πορνεύοντα γυναῖκα, καὶ χωρὶς νὰ τοὺς κατακρίνῃ, εὐθὺς πρεκέλευσε τὸν Θεὸν διὰ τὰς ἀμαρτίας του. Καὶ ἰδοὺ ἐστάθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ Ἄγγελος Κυρίου, κρατῶν μάχαιραν, καὶ εἶπεν αὐτῷ:

Παφνούτιε, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι κατακρίνουσι τοὺς ἀδελφοὺς των, μέλλου νὰ θανατωθῶσι μὲ τὴν μάχαιραν ταύτην, ἐπειδὴ ὅμως σὺ δὲν κατέκρινας, ἀλλ' ἑταπεινώθης ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν θηέλῃς πράξῃ σὺ τὴν ἀμαρτίαν, διὰ τοῦτο ἐγράφη τὸ ἄνωμά σου ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς ζωῆς.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς Θεοδώρου, δέξαι τὸ πνευμά μου ἐν εἰρήνῃ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον.

Εὐθὺς λοιπὸν συλληφθεὶς ὁ Θεόδωρος, ἐρρίφθη ἐν φυλακῇ, καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἐδέθη ἐκ τῶν ποδῶν εἰς μίαν ἀμαξάν· καὶ οἱ μὲν ἵπποι ἀτίκτως καὶ ἀγρίως σύροντες αὐτὴν ἔπεσον κάτω εἰς κρημνὸν καὶ συνετρίβησαν, ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος λυθεὶς ἐκ τῶν δεσμῶν μὲ ἀόρατον καὶ Θεοῦ ἐκτὴν δύναμιν, ἔμεινεν ἀβλαβής, καὶ ἐξέπληξεν ἅπαντας. Ἐκ τούτων δὲ δύο στρατιῶται, Σωκράτης καὶ Διονύσιος ὀνομαζόμενοι, οἱ ὅποιοι ἔδεσαν τὸν Ἅγιον ἐκ τῆς ἀμάξης, ἐβεβαίονον ὅτι εἶδον θαῦμα ἐξαισίον καὶ παράδοξον. Ἐλεγον ὅτι ὕταν οἱ ἄγριοι ἵπποι ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, εἶδον θέαμα φοβερὸν, τὸ ὅποιον κατέπληττε πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν· κατέβη δηλαδὴ οἰονεὶ ἄρμα οὐράνιον καὶ κέρινον, τὸ ὅποιον ἔλασε τὸν Ἅγιον ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἐπιγείου ἀμάξης, ὑστερον δὲ ὑψωθὲν, ἔφερε τὸν Ἅγιον ἀβλαβῆ εἰς τὸ Πραιτόριον, τουτέστιν εἰς τὸ Παλάτιον· οἱ δὲ ἵπποι ἐδιώκοντο καὶ ἐσπρώχοντο ἀκατακλύστως ἴσα εἰς τὸν κρημνὸν ὅπως ἐμπερδευθέντες ἐκεῖ κατακρημνισθῶσιν. Ὅθεν ἂρ οὗ ταῦτα εἶδον καὶ ἐμαρτύρησαν οἱ στρατιῶται, ἀνεβόησαν μὲ φωνὴν μεγάλην, «Μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν», καὶ εὐθὺς ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν.

Ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἐρρίψεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ προστάσει νὰ καὶ καμίνοσ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Τούτου γενομένου, ἐμβῆκεν ὁ Ἅγιος μετὰ τῶν στρατιωτῶν ἐντὸς αὐτῆς· κατελθούσης δὲ δρόσου οὐρανόθεν ἐν τῇ καμίνῳ, τόσον ἀνενόχλητοι ἔμειναν οἱ Ἅγιοι ὑπὸ τοῦ πυρός, ὥστε ἤρχισαν νὰ συνομιλῶσιν ὡς ἂν ἦσαν ἐντὸς νυμφικοῦ θαλάμου. Ἡ δὲ ὁμιλία τῶν ἀπέβλεπε τὴν Φιλίππαν, τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου, ἡ ὅποια πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν αἰχμαλωτισθῆ ὑπὸ τῶν ἀλλοφύλων, καὶ ἀπαχθῆ εἰς ξένον τόπον ὁμοῦ μὲ ἄλλους πολλοὺς Χριστιανούς. Διηγεῖτο λοιπὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος εἰς τοὺς συμμάρτυράς του τὸν τρόπον τῆς αἰχμαλωσίας τῆς μητρός του, καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν καὶ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεός, ἀνεβόησε, δεῖξόν μοι τὴν μητέρα μου μὲ τοὺς τρόπους τοὺς ὁποίους σὺ ἠξέούρεις (οὐδὲν γὰρ ἀδυνατεῖ παρά σοι), ἵνα γνωρίσωσιν ὅλοι τὰ μεγαλεῖά σου. Αὕτη μὲν ἦτον ἡ ὁμιλία, ἡ γινομένη ἐν τῇ καμίνῳ παρά τῶν Ἁγίων, ἐπειδὴ δὲ ἡ φλόξ τῆς καμίνου ἐμαράνθη τελείως, διὰ τοῦτο ἀπεκοιμήθησαν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου ἐπιστάς εἰς τὸν Ἅγιον λέγει αὐτῷ, μὴ λυπεῖσαι, Θεόδωρε, ἰδοὺ ἤλθεν ἡ μήτηρ σου, καὶ ἐξυπνήσας ὁ Ἅγιος διηγεῖτο εἰς ταύς συναθλητάς αὐτοῦ τὸ ὄνειρόν του. Δὲν εἶχε δὲ εἰσεῖτι τελειώσῃ ἡ διήγησις τοῦ ὁράματος, ὅτε ἰδοὺ τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου Φιλίππαν σταθεῖσαν ἐν τῷ μέσῳ τῆς καμίνου, ἡ τις βλέπουσα τὸν ποθητὸν υἱὸν τῆς, ἠγαλλιάσατο καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Μάρτυρας. Μαθὼν δὲ ὁ Ἅγιος πρὸς τῆς μητρός του, πῶς καὶ πόθεν ἤλθεν, ὑψωσε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἀνέπεμπεν εἰς τὸν Θεόν τὴν πρέπουσαν εὐχαριστίαν.

Ἐγερθεὶς δὲ τὴν ἐπιούσαν πρωΐαν ὁ Ἡγεμὼν, εἰς ἐμὲ φαίνεται, εἶπεν, ὅτι οὐδὲ ὅσῳν ἔμεινεν ἀπὸ τὸν Θεόδωρον καὶ τοὺς συντρόφους του, εἰ τινες ἐβλήθησαν ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ μετὰ τὸν λόγον τοῦ Ἡγεμόνος ἰδοὺ ἤλθε στρατιώτης ἐκ τῆς καμίνου, ὃς τις ἀνήγγειλεν ταῦτα εἰς αὐτόν· Ἐπειδὴ ὁ Θεόδωρος ἐπεκαλέσθη τὸν Ἰησοῦν, ἐμαράνθη μὲν ἡ φλόξ τῆς καμίνου, ἡ δὲ μήτηρ του ἐλθοῦσα εἰρήνης ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, εἰσῆλθεν ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ καθήμενοι ἐκεῖ συνομιλοῦσι περὶ τοῦ Θεοῦ αὐτῶν μὲ τόσῃ ἀνενοχλησίαν, ὡς ἂν ἦσαν ἐντὸς νυμφικοῦ τινος θαλάμου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν, ἐγίνεν ἐκστατικὸς, καὶ πορευθεὶς ὁ ἴδιος εἰς τὴν καμίνον, ἐκάλεσε τὴν μητέρα τοῦ Ἁγίου, καὶ λέγει πρὸς αὐτήν, σὺ εἶσαι ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Ἡγεμὼν λέγει, κάμε τὸν υἱόν σου νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, ἵνα μὴ ἀφανισθῇ κακὴν κακῶς, καὶ σὺ μείνης ἀτεκνός· ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη, ὁ υἱός μου ὅταν σταυρωθῇ ὑπὸ σοῦ, τότε θέλει θυσιάσαι εἰς τὸν Θεόν του θυσίαν αἰνέσεως. Ὁ Ἡγεμὼν εἶπεν, ἐπειδὴ σὺ εὔρες τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ σου, οὗτος ὁ τρόπος ἄς γίνῃ καὶ διὰ τοῦ ἔργου. Εὐθὺς λοιπὸν διέταξεν, ὁ μὲν Ἅγιος Θεόδωρος νὰ σταυρωθῇ, οἱ δὲ ἄλλοι Μάρτυρες νὰ λογχευθῶσιν ἐντὸς τῆς καμίνου, καὶ νὰ ἀποκεφαλῶσιν ἡ Ἁγία Φιλίππα, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου· καὶ οὕτως ἡ μὲν Ἁγία Φιλίππα ἀπεκεφαλίσθη, οἱ ἔσονται Ἅγιοι Μάρτυρες λογχευθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, ὁ δὲ Ἅγιος Θεόδωρος

καρφωθείς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἐκρέματο ζωντανὸς ἐπ' αὐτοῦ τρεῖς ἡμέρας (1), καὶ μετὰ ταῦτα ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Τότε Χριστιανοὶ τινες τυλιξαντες τὰ Λείψανα τῶν Μαρτύρων μὲ μύρα καὶ σινδόνας, ἐνεταφίασαν αὐτὰ ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ. (Τὸν κατα πλάτος Βίον αὐτῶν ὄρα εἰς τὸν Ἐφραίμ, ὃ δὲ ἑλληνικὸς Βίος τῶν εὐρίσκεται ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ἐν Πέργῃ τῆς Παμφυλίας»). (2)

Ἡ Ἁγία Μάρτυς Φιλίππου, ἡ μήτηρ τοῦ Θεοδώρου, ζίφει τελειοῦται.

» Φιλῶ Φιλίππου ὡς ἀθλητοῦ μητέρα,
» Φιλῶ Φιλίππου ὡς ἀθλοῦσαν ἐκ ζίφους.

Φιλίππου.

Οἱ πιστεύσαντες Ἅγιοι δὺν στρατιῶται Σωκράτης καὶ Διονύσιος λόγῃ τελειοῦνται.

» Ἐνυξε λόγῃ νεκρὸν Ἐπίστου πάλαι,
» Νύττει δὲ καὶ νῦν Μάρτυρας ζῶντας δὺν.

Σωκράτης.

Διονύσιος.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Γεωργίου Ἐπισκόπου Πισσιδεΐας τοῦ Ὁμολογητοῦ.

» Ὁ Γεώργιος, ὡς γεώργιον μέγα,
» Ἐχων ἀπῆλθεν εἶδος ἀρετῆς ἅπαν.

Γεώργιος.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Εἰκονομάχων, ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν παιδίον, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἀρετὴν του ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος Πισσιδεΐας. Ἐπειδὴ δὲ συνεργία τοῦ Διαβόλου ἀνεφύη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἡ αἵρεσις τῶν Εἰκονομάχων, καὶ πανταχοῦ ἐπέμποντο γράμματα, ὅπως συναχθῶσι ταχέως ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς, διὰ τοῦτο ὑπῆγεν εἰς αὐτὴν καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος. Ὅθεν μὴ πεισθεὶς νὰ συμφωνήσῃ μὲ τοὺς αἵρετικούς καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὴν τῶν ἁγίων Εἰκόνων προσκύνησιν, κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν καὶ κακοπάθειαν, ἐν αἷς τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του διανύσας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, ἵνα παρ' ἐκείνου λάβῃ τῆς ὁμολογίας τὸν στέφανον.

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Τρύφωνος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ (3).

» Θεὸν ποθήσας ὁ τρυφὴν μισῶν Τρύφων,
» Θεοῦ παρέστη τῷ κατοικητηρίῳ.

Τρύφων.

* Ὁ Ὁσιος Συμεὼν ὁ Ἠγούμενος τῆς ἐν τῷ Ἄθῳ ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φιλοθέου, ὁ μονοχίτων καὶ ἀνυπόδητος, ὃ καὶ κτίτωρ τῆς ἐν τῷ ὄρει τοῦ Φλαμουρίου Μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (4).

(1) Δυτηρόν μοι ἐφάνη νὰ σιωπήσω ὅτι εἶπεν ὁ Ἅγιος Μάρτυς Θεόδωρος, ὅταν εἶδε τὸν σταυρὸν καρφωμένον εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ σταυρωθῇ, εἶπε δὲ ταῦτα «Χαίροις, Σταυρὲ, καύχημα τῶν Χριστιανῶν. Χαίροις, λυτρωτὰ ἀμπεριῶν, στερέωμα δικαίων, κλίμαξ Οὐράνιου Προφητῶν κήρυγμα, φωστὴρ ἐσκοτισμένων, κήρυξ ἀληθινῆς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθῶν, τῶν πιστῶν ἡ ἀνάστασις, τῶν νεκρῶν ἡ ἀφθοροσ πηγὴ. Διὰ σοῦ οἱ προσερχόμενοι ζῶν ἀιώνιον κληρονομοῦσι. Πρὸς δεξιά με ἐν ἰλαρότητι, ὅπως τὸν ἐν σοὶ κρεμασθέντα σαρκὶ Θεὸν ἀφθαρτον δοξάσω εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.»

(2) Σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ σεβάσμιος Κάρα τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου εὐρίσκεται ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων Μονῇ, πολλὴν πνέουσα τὴν εὐωδίαν, καὶ μένουσα ἄχρι τοῦδε ἀδιάφθορος.

(3) Ὁ Τρύφων οὗτος ἦτον ἐπὶ τοῦ Βασιλέως Ῥωμανοῦ τοῦ νέου, τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐν ἔτει 959. Μοναχὸς δὲ ὢν πρότερον ἔγινε Πατριάρχης μὲ συμφωνίαν τοιαύτην, ὅτι μετὰ ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα νὰ παραιτήσῃ ἵνα γίνῃ Πατριάρχης Θεοφύλακτος, ὁ υἱὸς τοῦ Βασιλέως Ῥωμανοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀντέστη καὶ δὲν ἤθελε νὰ παραιτηθῇ, ἐξώσθη τοῦ θρόνου δολιότητι καὶ ἀπάτη τοῦ Θεοφάνου· Καισαρίας, πατριαρχεύσας ἔτη δὺν καὶ μῆνας τινὰς, κατὰ τὸν Μελέτιον.

(4) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ὁσιος οὗτος Συμεὼν ἀναχωρήσας ὕστερον ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθῳ, ὑπῆγεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγοράς, Εὐρίπου, Ἀθηνῶν καὶ Λαρίσσης, κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ πολλοὺς σεσωσμένους προσήγαγε τῷ Χριστῷ· διατρίψας δὲ τρία ἔτη ὑπὸ τινα μηλέαν, ἐν τῷ ὄρει τῷ καλουμένῳ Φλαμουρίῳ τῷ ἐν τῇ Ζαγορᾷ, συνῆθε-

* » Ἀνυπόδητος, Συμεών, βίνων μάκκρ,
» Τὸν πετρνίσκντα τοὺς βροτοὺς πατεῖς ὄφιν.

* Συμεών.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Κ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.

» Θνήσκεις ὁ πλήξας τριχίνῃ στολῇ, Πάτερ,
» Τὸν ἐνδύσαντα τοὺς γενάρχας φυλλίνην.
» Εἰκάδι σὸς, Θεόδωρε, λιπ' ὄστ' ἐξ θυμὸς ἀγῆνωρ.

Θεόδωρος.

Οὗτος ὁ Ὁσίος ὑποβαλὼν ἑαυτὸν εἰς πᾶσαν κακουχίαν καὶ σκληραγωγίαν τοῦ σώματος, καὶ τὸν μὲν χειμῶνα πεπηγῶς ὑπὸ τοῦ ψύχους, τὸ δὲ θέρος φλογιζόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ καύσωνος, ἐκάλυπτε τὸ σῶμά του μὲ φορέματα τρίχινα, διὸ καὶ ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Τριχινᾶς. Ὅθεν ἐκ τῶν πόνων τούτων, ὄχι μόνον ἐνίκησε τὰς μηχανορραφίας καὶ ἀπάτας τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ καὶ χάριν ἔλαβε παρὰ Θεοῦ ὁ αἰδιδίμος ἐτι ζῶν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του, ἀναβρῦει μύρον εὐῶδες ὁ τάφος του εἰς πάντας ὅσοι μετὰ πόθου καὶ εὐλαθείας προστρέχουσιν εἰς αὐτόν, καὶ διὰ τοῦ μύρου ἐκείνου λαμβάνουσι τὴν ἰατρούσαν παντός πάθους ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Βίκτωρος, Ζωτικοῦ, Ζήνωνος, Ἀκινδύνου, Καισαρίου, Σεβηριανοῦ, Χριστοφύρου, Θεωνᾶ καὶ Ἀντωνίνου.

Εἰς τὸν Ἀκινδύνον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τέσσαρας.
» Σὺν Ἀκινδύνῳ τέσσαρας κτείνει ξίφος,
» Τὸν ἐκ πλάνης κίνδυνον ἐκπεφυγῶτας.

Εἰς τὸν Χριστοφύρον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τρεῖς.
» Καμινιαῖς αἰθάλης πεπλησμένοι,
» Χριστῷ προσῆλλον οἱ περὶ Χριστοφύρον.

Βίκτωρ.
Ζωτικός.
Ζήνων.
Ακινδύνος.
Καισάριος.
Χριστοφύρος.
Σεβηριανός.
Θεωνᾶς.
Ἀντωνίνος.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐμαρτύρησαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἀσεβοῦς Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει οὐκ ὄντι. ὅταν καὶ ὁ τροπαιοφόρος καὶ πολυάθλος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος συνελήφθη καὶ ἐδασανίζετο, καὶ βασανιζόμενος ἐτέλει τὰ παράδοξα ἐκείνα θαυμάσια. Καὶ οἱ μὲν Βίκτωρ, Ἀκινδύνος, Ζωτικός, Ζήνων καὶ Σεβηριανός, βλέποντες τὸν ῥηθέντα μέγαν Γεώργιον βλαμμένον εἰς τὸν τροχὸν καὶ μένοντα πάντῃ ἀβλαβῇ, ὁμοφώνως καὶ οἱ πέντε ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς, καὶ παρευθὺς ἀποκεφαλιοθέντες ἔλαβον τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου· οἱ δὲ Χριστοφύρος, Θεωνᾶς, Καισάριος καὶ Ἀντωνίνος, ἦσαν δορυφόροι τοῦ Βασιλέως, καὶ παρίσταντο αὐτῷ, ὅταν ἐτιμῶρει ἀνελεημόνως τὸν Ἅγιον Γεώργιον καὶ ἐζήτηι παρ' αὐτοῦ νὰ ἀναστήσῃ τὸν πρό πολλοῦ ἀποθανόντα νεκρὸν Ἑλληνα διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἐπικλήσεως. Ὅθεν αὐτοὶ βλέποντες, ὅτι ὁ μέγας Γεώργιος διὰ προσευχῆς του ἀμέσως ἀνέστησε τὸν νεκρὸν ἐκεῖνον, παρευθὺς ἐρρίψαν τὰς ἀξιοματικὰς ζώνας καὶ τὰ ὄπλα τῶν ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως καὶ ὄλου τοῦ θεάτρου, καὶ ὠμολόγησαν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν· διὰ τοῦτο συλληφθέντες, ἐρρίφθησαν ἐν φυλακῇ. Παρασταθέντες δὲ μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὸν Διοκλητιανόν, καὶ κρεμασθέντες, ἐξεσχίσθησαν, καὶ μὲ ἀναμμένας λαμπάδας κατεκῆσαν· καὶ τελευταῖον ῥιφθέντες εἰς τὸ πῦρ, ἔλαβον παρὰ Κυρίου τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

σεν ἐκεῖ πολλοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἔκτισε Μοναστήριον εἰς ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἀπελθὼν δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐκεῖ ἐκοιμήθη, μετὰ δὲ τὴν κοίμησίν του εὐρέθη τὸ Λεῖψανον αὐτοῦ εὐωδίας πλήρες, θαύματα ἐνεργοῦν· ὅθεν ἡ ἀγία του Κάρα, ἡ

νῦν εὐρισκομένη εἰς τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον, βρῦει διαφόρους ἰατρούς τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῇ προστρέχουσιν. Ὅρα τὸν κατὰ πλάτος βίον καὶ τὴν ἀκολουθίαν του ἐν τῇ τετυπωμένῃ αὐτοῦ φυλλάδι.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Παλαιολαυρίτου.

» Νέον τι κέρδος τὸν Παλαιολαυρίτην
» Ἰωάννην χαίρουσιν εὐρόντες Νόες.

Ἰωάννης.

Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἐτρέφθη ὑπὸ τοῦ πόθου τοῦ Θεοῦ, διὸ καὶ προσεκολλήθη αὐτῷ. Ὄθεν ἀφήσας τὴν τροφὴν καὶ ὑπερηφάνειαν τῆς παρούσης ζωῆς, ἐγκατέλειψε τὴν πατρίδα καὶ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ λαβὼν τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ὑπῆγεν εἰς ξένον τινὰ καὶ ἀγνώριστον τόπον, διὰ τὸν ξενιτεύσαντα καὶ εἰς ξένον τόπον γεννηθέντα Χριστόν ἀφιχθεὶς δὲ εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ προσκυνήσας τοὺς ἁγίους Τύπους, ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Χαρίτωνος, καὶ ὑπέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τοὺς πνευματικoὺς ἀγῶνας. Ὄθεν καλῶς τελέσας πᾶσαν ἰδέαν ἀρετῆς, ἀπέβητε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ἅγιος Ἱεραμάρτυς Ἀναστάσιος, ὁ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ξίφει τελειοῦται (1).

» Ἀναστάσιε, σοῦ δὲ τί γράψω χάριν,
» Χριστοῦ χάριν σπεύσαντος ἐκθανεῖν ξίφει;

Ἀναστάσιος.

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ζαχαρίου.

* » Ὅχι κατέβα, ἀλλ' ἀνάβα, σοι λέγει,
» Ζαχαρίε, Χριστὸς προσκαλῶν σε εἰς Πόλιν (2).

Ζαχαρίας.

Ὁ Ὁσιος Ἀθανάσιος, ὁ κτίσας τὴν Μονὴν τοῦ Μετεώρου, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* » Ἀθανάσιε, τὸν λίθον Μετεώρου
» Πρὸς λίθον ἀκρόγωνον τρίβον εἰργάσω.

Ἀθανάσιος.

Οὗτος ἦτον ἐκ τῶν νέων Πατρῶν, ἐν ἔτει αἰτί. υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ ἐπιφανῶν ἀποθανῶν δὲ ὁ πατὴρ του, ἀφήκε τὸν υἱὸν του τοῦτον παῖδιον μικρὸν, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦτοι τοῦ θείου του, ὁ ὁποῖος παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν μάθησιν τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Ἀφ' οὗ δὲ αἱ νέαι Πάτριαι ἠλώθησαν ὑπὸ τῶν Φράγκων, ἠχμαλωτίσθη καὶ οὗτος. Ὑστερον δὲ ἐλευθερωθεὶς, ὑπῆγε καὶ εὗρε τὸν θεῖόν του ὃς τις εἶχε φύγη, καὶ μετ' αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Ἐκεῖ λοιπὸν εὐρισκόμενος ὁ Ὁσιος, ἔμαθεν ἀρκετὰ μαθήματα τῆς ἐξω φιλοσοφίας· εἶτα ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἁθῶ, καὶ ἐκεῖ ὄνταμῶσας τὸν Θεῖον Γρηγόριον τὸν Σιναιτην, καὶ Δανιὴλ τὸν ἠσυχαστὴν, καὶ τὸν ἱερὸν Ἰσιδώρον, τὸν γενόμενον ὑστερον Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχην, καὶ ἄλλους Πατέρας ἐναρέτους, συνέλεξεν ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡ μέλισσα, τὰ ἀνθή τῶν ἀρετῶν. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν νῆσον Κρήτην, καὶ ἀφ' οὗ ἐκεῖ ἠσύχασεν ὀλίγον καιρὸν ἐν τόπῳ ἐρήμῳ, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος. Μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ Ἁγίου Καλλίστου, τοῦ μαθητοῦ Γρηγορίου τοῦ Σιναιτοῦ, κατεικοντος εἰς τὴν ἀνωθεν τῶν Ἰβήρων κειμένην Σκήτιν τοῦ Μαγουλά, ὅτι εἰς τὸν τόπον τοῦ ὄρους τὸν καλούμενον Μηλαῖα ἠσύχαζον δύο ἀσκηταί, Γρηγόριος Ἱερομόναχος καὶ Μωσῆς ὀνομαζόμενοι, προσῆλθεν εἰς αὐτούς καὶ ἐγένετο Μοναχός· ὅθεν ὑπηρέτει αὐτοὺς προθύμως εἰς ὅλα τὰ χρεῖά του καὶ ἀναγκαῖα, καταπηγνύμενος ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους τοῦ χειμῶνος, κολλᾷς δὲ καὶ καλυπτόμενος ὅλος ὑπὸ τῶν χιόνων.

Ἵστερον δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν, ὁ μὲν Μωσῆς ὑπῆγεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, ὁ δὲ ἱερὸς Γρηγόριος συμπαραλαβὼν τὸν Ἀθανάσιον τοῦτον τὸν παρ' αὐτοῦ καλογηρευθέντα, μετέβη εἰς Βέβροϊαν, καὶ ἐκεῖθεν ὑπῆγον ἀμφότεροι εἰς τοὺς Σταγούς, τοὺς κειμένους κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαρίσσης, ὅπου ὑπάρχουσι πέτραι ὑψηλαὶ καὶ μεγάλας ἐπὶ μιᾶς δὲ ἐξ αὐτῶν ὀνομαζομένης Στύλου καὶ εὐρισκομένης πλησίον τῆς πόλεως ἐκάθησαν ἐπὶ τινὰ χρό-

(1) Ὄρα ἔμπροσθεν κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου τὸ Συναξάριον Ἀναστασίου τοῦ Σιναιτοῦ καὶ τὴν εἰς ἐκεῖνο ὑποσημείωσιν.

(2) Περιττῶς δὲ γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μη-

ναίοις ἡ Μνήμη Παφνουτίου τοῦ Ἱεροσολυμίτου, καθότι αὐτὴ προεγράφη κατὰ τὴν δεκάτην ἑννάτην τοῦ παρόντος Ἀπριλίου.

νον. Ἐκεῖ λοιπόν ἠσυχάζοντας τοῦ Ἀθανασίου ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἰδὼν ὁ γέρον ἐν τῷ ὄτι αἱ δαίμονες περιεκύκλωσαν τὸ σπήλαιον καὶ προσεκάθουν νὰ τὸ κρημκίσωσι, διέταξεν αὐτὸν νὰ κἀθηται εἰς τὸ ἄλλα μέρος τοῦ Στύλου. Μετὰ ταῦτα ἀνέβη ὁ Ὅσιος ἐπὶ τῆς ἐκεῖ ὑψηλοτέρας πέτρας, καὶ αὐφρανθεὶς ἐκ τῆς καλῆς αὐτῆς τοποθεσίας, ἐζήτησε συγχώρησιν παρὰ τοῦ γέροντός του, καὶ κατέκρησεν ἐπ' αὐτῆς μετὰ δύο ἀδελφῶν ἕκτισε δὲ ἐντὸς τοῦ ἐκεῖ σπηλαίου Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, καὶ ἐπωνόμασε τὴν ὑψηλὴν ἐκαίνην πέτραν Μετώρον, καθὼς ὀνομάζεται μέχρι τῆς σήμερον. Ἐπειδὴ δὲ συνήχθησαν τινὲς ἀδελφοί, κατέστησεν ἐκεῖ Κωνσταντῖνον, κτίσας καὶ Ναὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Μὲ τοιαύτην λοιπόν πολιτείαν διανύσας τὴν ζωὴν του ὁ αἰδίδιμος Ἀθανάσιος, καὶ προορατικοῦ χαρίσματος ἀξιωθεὶς, ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο ἐβδομηκοντοῦτης τὴν ἡλικίαν, πολλὰ θαύματα καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐργασάμενος (1).

* Ὁ Ὅσιος Ἰωάσαφ, ὁ συνασκητὴς τοῦ ἀνωτέρω Ὀσίου Ἀθανασίου τοῦ ἐν τῷ Μετώρῳ, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ἀθανασίῳ ἐν Πόλῳ, Ἰωάσαφ,
 * Νῦν συγχωρεῖς; συμμεριστῆς ὡς πόνων.

* Ἰωάσαφ.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΑ΄. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομάρτύρων Ἰανουαρίου Ἐπισκόπου, Προκούλου, Σώσσαν καὶ Φαίστου τῶν Διακόνων, Δισιδερίου Ἀναγνώστου, Ἀκουτίου (1) καὶ Εὐτύχιου.

Εἰς τὸν Ἰανουάριον.	
» Τὸν Ἰανουάριον ἄνδρα γεννάδαν,	Ἰανουάριος.
» Ἀπρίλιος μὴν εἶδεν ἐκτετμημένον.	
Εἰς τὸν Πρόκουλον, Σώσσαν καὶ Φαῖστον.	
» Σὺν τῷ Προκούλῳ Σώσσαν, ἀλλὰ καὶ Φαῖστον,	Πρόκουλος.
» Πρὸ κουλεοῦ κῆψαντας ἔκτεινε ξίφος.	Σώσσαν.
Εἰς τὸν Δισιδέριον.	
» Δισιδέριος τὴν δέριν δούς τῷ ξίφει,	Φαῖστος.
» Τομὴν ὑπέστη καὶ παρέστη Κυρίῳ.	Δισιδέριος.
Εἰς τὸν Ἀκούτιον καὶ Εὐτύχιον.	
» Φωνῆς ἀκουτίσθητι τῆς Ἀκουτίου,	Ἀκούτιος.
» Λέγοντες, Εὐτύχιε, συντηρήθητί μοι.	Εὐτύχιος.
» Ἰανουαρίῳ κάρην τάμον εἰκάδι πρώτη.	

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἤκμασαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διακλητιανοῦ καὶ Τιμοθέου ἀρχόντος τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Καμπανίας ἐν εἰεῖ σῆρ. αἱ ὁποῖοι εἰς πικρὰς καὶ διαφόρους τιμωρίας καταδικασθέντες, ἐτελείωσαν τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς Ἰανουαρίου ἐτίθη ἐντὸς καμίνου, καὶ ἐπειδὴ ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς χάριτι Χριστοῦ, διὰ τοῦτο ἐκοψαν τὰ νεύρα του, καὶ οὕτως ἐτελείωσεν τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τινῶν ἐτῶν γυνὴ τις Μαξιμίνα ὀνόματι, χήρα καὶ μοναγενὴ υἱὸν ἔχουσα, ἐστερήθη αὐτὸν ἀφαρπαγέντα ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐκλαίεν ἢ τάλαινα καὶ ἐθρήνηι ἀπαραμυθῆτω: διὰ τὴν τούτου στέρησιν συνελθοῦσα δὲ ὀλίγον εἰς ἑαυτὴν, βλέπει ἀνωθεν τῆς θύρας τοῦ Ναοῦ πανίον, ἐν ᾧ ἦτον ἐζωγραφημένη ἢ εἰκὼν τοῦ Ἀγίου Ἰανουαρίου. Ὅθεν ἐνθυμηθεῖσα ἐκείνο, τὸ ὁποῖον πάλαι ποτὲ ἐπράξεν ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος, ὅταν ἀνέστησε τὸν υἱὸν τῆς Σωμανίτιδας, τοῦτο τὸ ἴδιον ἐποίησε καὶ αὐτὴ θεόθεν κινήθεισα, διότι σχηματίσασα τὸν υἱὸν τῆς ἐπιτηδείως, ἐσχημάτισεν ὁμοίως καὶ

(1) Τὸν πλεονέστερον βίον τοῦ Ὀσίου τούτου ἔρα Ἰουστίνου τοῦ Δεκαδίου. ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ φυλλάδι, ὁμοίως καὶ τὴν ἀσκητικὴν αὐτοῦ ἀκολουθίαν, ἣ τις συνεγράφη ὑπὸ Φαῖσταν, Ἀκουτίωνος.

τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου, καὶ εἰς μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ τῆς ἔβαλε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εἰκόνας, εἰς δὲ τὸ στόμα τοῦ ἔβαλε τῆς εἰκόνας τὸ στόμα, καὶ εἰς τὰ ἄλλα ἐπίσης μέλη τοῦ υἱοῦ τῆς συνήρμωσεν ἐπιτηδείως τὰ μέλη τῆς εἰκόνας. Ἐπειτα μὲ θρήνους καὶ δάκρυα παρεκάλει τὸν Ἅγιον λέγουσα· Δούλε τοῦ Θεοῦ, ἐλεησόν με, καὶ ἀνακαύφισον τὴν θλίψιν μου διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ μου, ὃς τις μοὶ εἶναι μονογενῆς. Ὁ δὲ Ἅγιος εὐσπλαγχνισθεὶς διὰ τὴν συμφορὰν τῆς, πείραστος ζωντανὸν τὸν υἱὸν αὐτῆς. Τοῦτο τὸ παράδοξον βλέποντες ὄλοι οἱ συναθροισθέντες ὅπως ἐνταφιάσωσι τὸν νέον, ἔμειναν ἐκστατικοί, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Κύριον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Ἀλεξανδρίας ἢ Ἀλεξάνδρας τῆς Βασιλίσσης, καὶ τῶν θεραπόντων αὐτῆς Ἀπολλῶ, Ἰσαακίου καὶ Κοδράτου.

Εἰς τὴν Ἀλεξάνδραν.

» Ἦδει μενούσης πρόξενον λαμπηδόνο·

Ἀλεξάνδριζ.

» Τὴν ἐν ζόφῳ κάθειρξιν Ἀλεξανδρία.

Εἰς τὸν Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον.

» Λιμαγχόνην οἴσαντες ἀθληταὶ δύο,

Ἀπολλῶ.

» Ψυχοκτόνον φεύγουσ· δαιμοναγχόνην.

Ἰσαάκιος.

Εἰς τὸν Κοδράτον.

» Ζωμοὺς χύτρας σῆς, τοὺς ἰδρώτας, Κοδράτε,

Κοδράτος.

» Ἄλατι τμηθεὶς αἱμάτων παραρτύεις (1).

Αλεξανδρία ἢ Ἀλεξάνδρα, ἡ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς, σύζυγος ἦτο τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ, βλέπουσα δὲ τὸν Ἅγιον Γεώργιον τιμωρούμενον, καὶ κτυπηθέντα μὲν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ τὸ ἀκόντιον, μὴ βλαβέντα ὅμως, καὶ ὅτι ἐδέθη μὲν εἰς τὸν τροχὸν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶχε περίξ ἐμπεπηγμένα σίδηρα κοπτερά, καὶ ἐμοιράσθη τὸ σῶμά του εἰς πολλὰ τεμάχια, ὑπερὸν ἐξέ πάλιν ἐγίνεν ὑγιῆς καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὸν Βασιλέα, θυσιάζοντα εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ ὅτι διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα ἔκαμε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὸν Χριστόν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν, ἄλλοι δὲ ἐκλείσθησαν ἐν φυλακαῖς· ταῦτα, λέγω, τὰ παράδοξα καὶ ὑπερφυσικά θαύματα βλέπουσα ἡ μακαρία Ἀλεξάνδρα, ἀφῆκε τὴν δόξαν τῆς Βασιλείας, καὶ πιστεύσασα εἰς τὸν Χριστόν, ὡμολόγησεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν ἐμπροσθεν τοῦ ἀνδρός τῆς Διοκλητιανοῦ, ὅθεν ἐβρίφη ἐν τῇ φυλακῇ. Ὅταν δὲ ἐγίνεν ἀπόφασις παρὰ τοῦ ἀνδρός τῆς ἵνα ἀποκεφαλίσθῃ ὁ μέγας Γεώργιος μετ' αὐτῆς, ἔμαθε τοῦτο ἡ Βασιλίσσα ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ προσευξαμένη παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Βλέποντες δὲ οἱ τρεῖς ὑπηρέται τῆς Βασιλίσσης, Ἀπολλῶς, Ἰσαάκιος καὶ Κοδράτος, ὅτι κατεφρόνησεν ἡ Ἁγία πρόσκαιρον Βασιλείαν καὶ θνητὸν Βασιλέα, καὶ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀποθανοῦσα διὰ τὴν ἀγάπην του, ἐπίστευσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστόν διὸ παρρησιασθέντες, ἤλεγξαν τὸν Βασιλέα, ὠνόμασαν δὲ αὐτὸν παράνομον καὶ θηριώδη, ἐπειδὴ οὐδὲ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ σύζυγον εὐσπλαγχνίσθη, μετὰ τῆς ὁποίας ἐτεκνογόνησεν. Ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ Βασιλεὺς, διέταξε νὰ ρίψωσιν αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ τούτου γενομένου ἐσυλλογίζετο ὁ ἄνομος καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ποῖον εἶδος θανάτου νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Μάρτυρας· τῷ δὲ πρῶτῳ ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς, τὸν μὲν Κοδράτον διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσωσι, τὸν δὲ Ἀπολλῶ καὶ Ἰσαάκιον νὰ ρίψωσιν ἐν φυλακῇ. Οὗτοι δὲ μὴ φαγόντες, μηδὲ πιόντες ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἐκ τῆς στενοχωρίας τῆς πείνης παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Μαξιμιανοῦ (2) Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.

» Μαξιμιανὸς οὐχ ὁ παμφάγος λύκος,

Μαξιμιανός.

» Ἄλλ' ὁ τροφεὺς τέθηκε τῆς Ἐκκλησίας.

(1) Τοῦτο τὸ ἴδιον δίστιχον εὑρίσκεται καὶ κατὰ δρώτας τῆς σαρκὸς σου, τοὺς ἤρτυσες μὲ τὸ ἄλας τὴν ἐβδόμην τοῦ Ματθ. εἰς τὸν Ἅγιον συνώνυμον τῶν αἱμάτων σου, καὶ οὕτω προσεφέρθη εἰς τὸν Θεόν. τούτου Κοδράτον καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Σημκίνας δὲ, ὅτι (2) Ἄλλὰ καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τόμ. β'. σελ. 22. τῆς τοὺς ζωμοὺς τῆς ἐδικῆς σου χύτρας, ἦτοι τοὺς ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, συμφώνως μὲ τὸν χειρόγρα-

Ούτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ἐν ἔτει υἱέ. κατήγετο δὲ ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, υἱὸς γονέων πλουσίων καὶ εὐγενῶν· ἕνεκα δὲ υποθέσεώς τινος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ῥώμης καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἐκεῖ λοιπὸν διαλάμπας μὲ τὴν ἐνάρετον κατάστασιν καὶ ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς του, καὶ γνωσθεὶς ὅτι ἦτον ἀρκούντως εὐφυῆς καὶ πολυμαθῆς, ἐχειροτονήθη Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Σισινίου, τοῦ τότε πατριαρχεύοντος· ἔφθασε δὲ καὶ μέχρι Νεστορίου τοῦ ἀρετικῆς, τοῦ πατριαρχεύσαντος μετὰ τὸν Σισίνιον. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Νεστόριος ἐξωρίσθη, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁ ἀγιώτατος κύριος Μαξιμιανὸς διὰ τῆς ψήφου τοῦ Βασιλέως καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ τοῦ Πατριάρχου τούτου εἶχεν εἰρήνην ἡ Ἐκκλησία. Καλῶς λοιπὸν ποιμάνας τὸ ποίμνιόν του ἐπὶ δύο ἔτη καὶ μῆνας πέντε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν φυλάξας ἀνενόχλητον ἀπὸ παντὸς σκανδάλου καὶ παραχθῆς, ἐκαίμηθη ἐν Κυρίῳ. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τοῖς Ἀγίοις Ἀποστόλοις.

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου.

» Ἀναστάσιος ἐν Σινᾷ Μωσῆς νέος,

Ἀναστάσιος.

» Καὶ πρὶν τελευτῆς τὸν Θεὸν βλέπειν ἔχει.

Ούτος δὲ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἀναστάσιος παραιτήσας τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ, καὶ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ ἀναλαβὼν, κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἐκουρεύθη καὶ ἐγένετο Μοναχὸς, καὶ προθύμως ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ. Γενόμενος δὲ ἐραστὴς τῶν μεγαλειτέρων ἀγώνων τῆς ἀρετῆς, μετέβη εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀφ' οὗ προσεκύνησε τοὺς ἀγίους καὶ σεβασμίους Τόπους, ἐπορεύθη εἰς τὸ Σίναϊον. Ὅρος· εὐρῶν δὲ ἐκεῖσε Μοναχοὺς, οἱ ὅποιοι μετεχειρίζοντο τὴν ἀσκητικὴν πολιτείαν, ἔμεινε μετ' ἐκείνων, ὁποτασσόμενος εἰς αὐτοὺς καὶ ὑπηρετῶν. Ὅθεν ἐπειδὴ ἐγένετο πολὺ ταπεινόφρων, διὰ τοῦτο ἔλαβε παρὰ Θεοῦ χαρίσματα γνώσεως καὶ σοφίας πολλῆς, διὰ τῆς ὁποίας συνέγραψε βίους Ἀγίων Πατέρων, καὶ συνέθεσε ψυχωφελεῖς λόγους· φθάσας δὲ εἰς βαθύτατον γῆρας, πρὸς Κύριον ἐξεδήμησε (1).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΒ'. Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου, Ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως.

» Καὶ Θεοδώρῳ καὶ νεκρῷ Θεοδώρου,

Θεόδωρος.

» Τὸ θαυματουργεῖν δῶρον ἐκ Θεοῦ μέγα.

» Εἰκάδι δευτέρῃ Συκεώτην τύμβος· ἐκρυψεν.

Ούτος κατήγετο ἐκ τῆς χώρας τῶν Γαλατῶν, ἐκ κώμης τινὸς Συκεοῦ ὀνομαζομένης, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐγεννήθη ὁ Ἅγιος οὗτος μὲ τρόπον τίμιον καὶ ἐπαινετὸν, ἀλλ' ἦτο νόθος καὶ

φρον Συναξιαστὴν, Μαξιμιανὸν αὐτὸν ὀνομάζει, καὶ οὐχὶ Μάξιμον, ὡς ὀνομάζουσιν αὐτὸν ὁ τετυπωμένος Συναξιαστὴς καὶ τὰ Μηναια. Ἐγένετο δὲ οὗτος Πατριάρχης, ἀφ' οὗ ἐξωρίσθη ὁ Νεστόριος ἐν ἔτει υἱά. Τούτου τὸν προβιβασμὸν ἀναφέρει καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ τρίτη Σύνοδος εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν Πρακτικῶν τῆς. Μετὰ τοῦτον δὲ ἐγένετο Πατριάρχης Πρόκλος ὁ μαθητὴς τοῦ Θεοῦ Χρυσοστόμου.

(1) Σημειῶσαι, ὅτι παρὰ τῷ α. τόμῳ Ἀδάμ τοῦ Ζοιρνακίου σελ. 114. φέρεται ἐν ταῖς ὑποσημειώσε-

σι τοῦ κυρ. Εὐγενίου, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἀναστάσιοι, Σιναΐται μὲν καὶ οἱ δύο, χρηματίσαντες δὲ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας, καὶ ἀμφότεροι ἀθλητικὸν τέλος ὑποστάντες. Καὶ ὁ μὲν διέλαμψε κατὰ τὸ ἔτος 561. καὶ ὑπὲρ εὐσεβείας ἀθλήσας ἐν ἔτει 599. πρὸς Κύριον ἐξεδήμησεν· ὁ δὲ ἕτερος, διαδεξάμενος ἀμέσως τὸν συνώνυμόν του ἐν ἔτει 599. καὶ διῶνας τὸν θρόνον ἔτη δέκα, ὑπὸ Ἰουδαίων ἔλαβε τὸν διὰ πυρὸς θάνατον. Τὴν δὲ περὶ πίστεις δογματῶν συγγραφὴν, οἱ μὲν τῷ πρώτῳ Ἀναστασίῳ ἀποδίδουσιν, ὡς

σκότιος, ἐπειδὴ ἡ μήτηρ του Μαρία, οὖσα ὠραία, προσείλκυσε εἰς τὸν ἔρωτά της ταχυδρόμον τινα βασιλικόν, Κοσμάν ὀνομαζόμενον, μετὰ τοῦ ὁποίου συνέλαβε τὸν Ὅσιον τοῦτον. Ἡ ἀρετὴ ὁμως τοῦ γεννηθέντος ἐκάλυψε δ, τι ἐπονείδιστον καὶ ἀτιμον ἠκολούθησε πρὸ της γέννησεως του, διότι ἡ τοῦτον γεννήσασα εἶδε κατ' ὄναρ τὴν ἰδίαν νύκτα της μετὰ τοῦ ἀνδρὸς συνουρίσεως της, ὅτι κατέβη ἐξ Οὐρανοῦ ἀστὴρ, ὃς τις εἰσῆλθεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· ἐδήλωνε δὲ τὸ ὄνειρον τὴν μέλλουσαν λαμπρότητα τοῦ παιδίου.

Περὶ ταύτης δὲ της λαμπρότητος ἔκαμεν ὁ Ἅγιος νὰ μὴ ἀμφιβάλλωσιν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ νὰ πιστεύωσιν αὐτὴν ἀδιστακτικῶς καὶ ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ ἀπὸ της βρεφικῆς του ἡλικίας ἐδειξεν ὁ Ὅσιος τὸν ἑαυτὸν του ἀγαπητὸν καὶ ἐράσιμον εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνεται, ὅτι ὁ μέγας Γεώργιος πάντοτε εὕρισκετο μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν ἐδίδασκεν ὡς παιδαγωγός, ὅτι τὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ἀνωτέρας ἐπιθυμίας μεγαλητέρων ἀρετῶν, καὶ ὅτι ἡγάπα αὐτὸν μὲ Θεῖαν ἀγάπην καὶ μὲ πνευματικὸν καὶ θαυμαστὸν ἔρωτα. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον προέκοπτε βαθμηδὸν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος, καὶ πρῶτον μὲν συνηριθμήθη εἰς τὸ τάγμα τῶν Μοναχῶν, καὶ ἔγινε Μοναχός καὶ Ἀρχιμανδρίτης, εἶτα δὲ διήλθε τοὺς βαθμοὺς της ἀρετῆς, καὶ ἀπόδειξιν ἔδωκεν ὅτι ἔλαβε τὴν τοῦ Θεοῦ φιλίαν καὶ οἰκείωσιν, ὅτι δηλαδὴ ἀπέκτησε παρὰ Θεοῦ τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν· καὶ οὕτως ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ μέγα της ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Ἐκκλησίαν της Ἀναστασιουπόλεως. Ἐκεῖ λοιπὸν εὕρισχόμενος, πολλοὺς ἀπίστους πρὸς τὴν Πίστιν καὶ θεογνωσίαν ὠδήγησεν ὁ αἰδιδίμος, καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὅσα πρέπει νὰ πράττωσιν ὅπως τύχωσι της σωτηρίας των (1).

Οὗτος διὰ τῶν θαυμάτων ὠφέλησε τοὺς ἀπανταχοῦ εὕρισκομένους Χριστιανούς, καὶ διὰ τῶν μεγάλων σημείων ὅσα ἐποίησε (τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὐκολος ἡ περιγραφή) ὅλους ἐξέπληξεν, ὥστε ἐφάνη ποθητός καὶ θαυμαστός καὶ εἰς Βασιλεῖς, καὶ εἰς Ἀρχιερεῖς. Οὗτος τελευταῖον εἰς πολλοὺς προφητεύσας περὶ τῶν μελλόντων, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του, ὑποδεχθεὶς τοὺς Ἀγγέλους καὶ Ἁγίους, οἱ ὅποιοι ἦλθον ὅπως λάβωσι τὴν ψυχὴν του, μὲ σεμνὸν καὶ χαριέστατον μειδίσμα, τὸ ὁποῖον ἐφανέρονε τὴν ἐσωτερικὴν ἀγαλλίασιν της καρδίας του. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὄλιγον πρὸ τοῦ θανάτου του, φανείσ αὐτῷ κατ' ὄναρ ὁ ἐνδοξος Μάρτυρ τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, τῷ ἔδωκε

ἐκείνου πόνημα, ὃ δὲ Καβέος λέγει, ὅτι αὕτη εἶναι πόνος τοῦ Θεοῦ Μαξίμου (σελ. 550. περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων). Ἡ δὲ Βίβλος ἡ καλουμένη ὁδηγός, ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Βενετία, τοῦ νεωτέρου Ἀναστασίου ἐστὶ πόνημα τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ οὐχὶ τοῦ παλαιότερου. Ὅρα δὲ καὶ τὸν Εὐάγγελιον βιβλ. 5. κεφ. κδ'. λέγοντα ὅτι ὁ παλαιὸς Ἀναστάσιος ἦτο κατὰ μὲν τὰ Θεῖα λόγιος πολὺ, ἀκριβῆς δὲ κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν· ὥστε καὶ εἰς τὰ πολὺ ψιλὰ καὶ μικρὰ ἐστοχάζετο νὰ μὴ σφάλῃ, πολλῶ δὲ μᾶλλον εἰς τὰ καιρὰ καὶ ἀναγκαῖα, καὶ εἰς ἐκεῖνα ὅσα ἀναφέρονται εἰς τὸν Θεόν. Τόσον δὲ ἦτο καταστημένος εἰς τὰ ἦθη, ὥστε μήτε εἰς τὸ εὐκολοτίμητον καὶ εὐπρόσιτον νὰ κλινῇ εὐκόλως, μήτε πάλιν μὲ τὸ αὐστηρὸν καὶ δυσκολοπλησίαστον νὰ ἦναι εἰς τὰ πρέποντα ἀμελής. Λέγει δὲ ὁ Μελέτιος (τομ. β'. σελ. 110.) ὅτι ὁ πρῶτος Ἀναστάσιος ἐξωρίσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ διαδόχου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀνακληθεὶς δὲ μετὰ εἰκοσάτρια ἔτη ὑπὸ Μαυρικίου τοῦ Βασιλέως ἀποκατέστη εἰς τὸν θρόνον του. Ἐγραψε δὲ αὐτὸς καὶ Συντακτικὸν λόγον πρὸς Ἀντιοχείς, καὶ περὶ της ἐκκλησιαστικῆς Συνάξεως, καὶ περὶ τοῦ μὴ μνησικακεῖν, καὶ

εἰς τοὺς κοιμηθέντας ἀδελφοὺς, καὶ τὸ βιβλίον τὸ Ὁδηγὸς ἐπιγραφόμενον, καὶ ἄλλα (ὅπερ ἐναντίον εἶναι εἰς τὸ ἀνωτέρω.) Περὶ δὲ τοῦ νεωτέρου Ἀναστασίου ταῦτα γράφεται παρὰ τῷ Μελετίῳ τόμ. β'. σελ. 118. ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κόψαντες τὰ αἰδιότα του πρότερον, τὰ ἔβαλον εἰς τὸ στόμα του διὰ περισσοτέραν κατασχύνην, ὕστερον δὲ κατέκαυσαν τὸ σῶμα του εἰς τὴν ἀγοράν· τοῦτο δὲ μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Φωκάς, ἀπέστειλε Βώνοσον, τὸν Κόμητα της Ἀνατολῆς, καὶ Κοπανῶν Στρατηλάτην, οἱ ὅποιοι μεταβάντες εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἄλλους μὲν Ἑβραίους ἐφόνευσαν, ἄλλων δὲ ἐξήρθρωσαν τοὺς ἄρμους τοῦ σώματος, καὶ ἄλλους ἐδίωξαν ἐκ της Ἀντιοχείας. Ἦστε καὶ ὁ Ἀναστάσιος οὗτος, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἐδῶ ὁ Συναξαριστής, καὶ Ἐπίσκοπος ἦτον Ἀντιοχείας, καὶ Ἱερομάρτυρ, καθὼς καὶ ὁ ἐν τῇ εἰκοστῇ τοῦ παρόντος ἀναφερόμενος.

(1) Περὶ τοῦτου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου λέγει καὶ ὁ Μελέτιος, ὅτι Ἀρχιμανδρίτης ὢν, προεχειρίσθη εἰς τὸν θρόνον της ἐν Γαλατία Ἀναστασιουπόλεως ἑκουσίως, καὶ ὅτι διὰ της ἀγιότητος αὐτοῦ καὶ διδασκαλίας ἐφώτισε πολλοὺς, καὶ ἐτελεύτησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Ἡρακλείου (τόμ. β'. σελ. 110.)

διὰ στήριγμα ἐν ραβδίον, καὶ ὅτι φανείς εἰς αὐτὸν καὶ δεύτερον ἐφιππος, σύρων δὲ κατόπιν του καὶ ἄλλον ἵππον, διέταξε τὸν Ὅσιον νὰ ἀναβῆ ἐπ' αὐτοῦ. Ἐφανέρονον δὲ αἰνιγματωδῶς ἡ ράβδος καὶ ὁ ἵππος τὴν προσεχῆ πορείαν τοῦ Ὅσιου πρὸς τὰ Οὐράνια. Τελεῖται ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέαρχος πυρὶ τελειοῦται.

»Τοῦ πρὸς σέ, Σῶτερ, ἐμπύρου θείου πόθου

Νέαρχος.

»Νέαρχος εἶπεν, οὐδὲ πῦρ με χωρίσει.

Μνήμη τῆς πρὸς Χριστὸν γνωρίσεως τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναήλ, ὃς ἐστὶ Σίμων ὁ Ζηλωτής.

»Τὸν Ναζαρητὸν γνούς, Ναθαναήλ, μέγαν,

Ναθαναήλ

»Τὴν Ναζαρέτ σίγησον ἄχρηστον λέγειν.

Σίμων Ζηλωτής.

Οὗτος ἐγεννήθη ἐν Κανᾶ πόλει τῆς Γαλιλαίας (ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς προσεκλήθη εἰς τὸν γάμον μετὰ τῆς παναχράντου Μητρός του, καὶ ἐποίησε τὸ πρῶτόν του θαῦμα διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον), ἀπεκδεχόμενος καὶ αὐτὸς τὴν ἐνσαρκον παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ ἦτο νομομαθὴς καὶ ἐμάνθανεν ἐκ τῶν Προφητῶν, ὅτι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Μεσίας, δηλ. ὁ Χριστός. Τοῦτον λοιπὸν εὐρών ὁ Φίλιππος, καὶ γνωρίζων ὅτι προσμένει τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶπεν αὐτῷ μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως· «Ὁν ἔγραψε Μωσῆς ἐν νόμῳ καὶ οἱ Προφῆται, εὐρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.» (Ἰω. ἀ. 46.) Πορευθεὶς λοιπὸν μόνος καὶ ἰδὼν τὸν Κύριον, ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἠκολούθει· ὄθεν μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν, ἐκήρυττεν αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τὰ ἔθνη, καὶ οὕτως ἐν τῷ κηρύγματι ἐτελειώθη. (Ὅρα εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Μαΐου, ὅτι ἐστὶν ἡ κυρία ἑορτὴ τοῦ Ἀποστόλου τούτου, ἐπειδὴ αὕτη δὲν εἶναι κυρία του ἑορτῆ.) (1)

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΓ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου (2).

»Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,

Γεώργιος.

»Ἐκὼν παρ' ἐχθροῦ τέμνεται διὰ ξίφους.

»Ἦρε Γεωργίου τρίτη εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Οὗτος ὁ ἐνδοξὸς καὶ θαυμαστός καὶ μέγας Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν ἔτει σψζ'. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς χώρας τῶν Καππαδοκῶν, ὧν δὲ καταγωγῆς λαμπρᾶς καὶ περιφανοῦς, καὶ διαλάμπας μὲν πρότερον εἰς τὴν

(1) Σημειῶσαι ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιοῖς ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν ἐβδομήκοντα Ἀπελλοῦ, Λουκᾶ καὶ Κλήμεντος, διότι ταῦτα ἐγράφησαν κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Σημειοῦμεν ἐδῶ διὰ τοὺς φιλογεωργίους τὰ ἀκόλουθα. Δηλαδή, ὅτι εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα τοῦτον Γεώργιον δὴ ἐγκώμια ἐπέλεξεν ὁ θεσπέσιος Κρήτης Ἄνδρας, ὧν τὸ μὲν μετέφρασεν εἰς τὸ ἀπλοῦν ἡ ἐμὴ ἀναξιότης, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἄει μὲν λαμπρὰ καὶ πανεύφημα τῶν Μαρτύρων μνημόβουνα», τὸ δὲ ἄλλο εὐρίσκεται ἐν τῷ ἱερῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφώντος,

μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ ἀοιδίου Ἰωάννου Μυρέων, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἥλιος μὲν ἀνίσχων ἐκάστης ἡμέρας.» Ὁμοίως καὶ Γρηγόριος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Κύριος ἐγκώμιον ἔχει εἰς τὸν αὐτὸν, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἐσθός τοῦτο τῶν λόγοις ἀγωνιζομένων» (σώζεται ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βατοπαίδιου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων).

Ἐκτός δὲ τῶν Κανόνων τοῦ Ἁγίου τῶν περιχομένων ἐν τοῖς Μηναιοῖς ἔχει καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς Κανόνα εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν εἰς ἧχον δ'. εἰρμὸν ἔχοντα «Χοροὶ Ἰσραὴλ». Ὁμοίως καὶ ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Κρήτης ἄλλον ἔχει Κανόνα εἰς τὴν τοῦ Γε-

τάξιν τῶν Τριβούνων, ὕστερον δέ, όταν ἐμελλε να μαρτυρήσῃ, Κόμητος ἔχων ἀξίωμα (ἦτορ Ἐπάρχου, ἢ Ἡγεμόνος, ἢ καὶ Στρατηλάτου). Ὅταν δὲ ὁ ἀσθεὴς Διοκλητιανὸς ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, καὶ προσταγὴν Βασιλικὴν ἐξέδωκεν, ὅσοι μὲν Χριστιανοὶ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν, νὰ ἀξιώνται οὗτοι Βασιλικῶν τιμῶν, ὅσοι δὲ δὲν πείθονται νὰ τὸν ἀρνηθῶσιν, αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσι ζημίαν τὸν θάνατον· όταν, λέγω, ταύτην τὴν ἀθεον προσταγὴν ὁ Βασιλεὺς ἔγραψε, τότε ὁ μέγας Γεώργιος παρευρεθεὶς ἐκεῖ, ἀνεκέρυξεν ἑαυτὸν Χριστιανόν, καὶ ἤλεγε τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην καὶ ἀσθένειαν, μυχτηρίζων τοὺς εἰς αὐτὰ πιστεύοντας. Ἐπειδὴ δὲ οὔτε εἰς τὰς κολακείας καὶ τὰς πολλὰς ὑποσχέσεις τοῦ Τυράννου ἐπέισθη ὁ Ἅγιος, οὔτε ἔδωκε προσοχὴν εἰς τοὺς φοβηρισμοὺς καὶ τὰς ἀπειλάς του, ἀλλὰ πάντα ταῦτα κατεφρόνησε, τούτου ἕνεκα πρῶτον μὲν ἐκτύπησαν αὐτὸν εἰς τὴν κοιλίαν μὲ ἀκόντιον, τὸ ὅποιον ἐκτύπησε μὲν εἰς τὴν σάρκα τοῦ Ἁγίου τόσο ὥστε ἔτρεξεν ἐκείθεν αἷμα πολὺ, ἀλλ' ἡ αἰχμὴ του ἐστριφογύρισεν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐφυλάχθη ὁ Ἅγιος ἀβλαβής· ἔπειτα δὲ δέσαντες αὐτὸν εἰς ἓνα τροχόν, περίεξ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐμπεπηγμένα κοπτερὰ σιδήρα, ἀφήκαν τὸν τροχὸν νὰ κυλίσῃ εἰς κατηφορικὸν τινὰ τόπον, καὶ ἐκ τούτου κατεκόπη εἰς πολλὰ τεμάχια τὸ σῶμα τοῦ Μάρτυρος, τὸ ὅποιον ὁμως κατέστη πάλιν ὑγιὲς τῇ ἐπιστασίᾳ Θεοῦ Ἀγγέλου.

Ὅθεν παρέστη ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Διοκλητιανὸν καὶ συγκαθέδρον του Μαγνέντιον οἱ ὅποιοι ἔτυχε τότε νὰ θυσιάζωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ ἐπειδὴ ἐφάνη σῶος καὶ ἀβλαβής μετὰ τοιαύτην φοβερὰν βίασανον, διὰ τοῦτο πολλοὺς Ἕλληνας εἴλκυσε εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, οἱ τινες κατὰ προσταγὴν τοῦ Βασιλέως εὐθὺς ἀπεκεφαλίσθησαν. Τότε καὶ ἡ Βασίλισσά Ἀλεξάνδρα προσήλθεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ ἀνδρός της Διοκλητιανοῦ ὠμολόγησε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν (1)· ἐπίστευσαν δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ εἰς τὸν Χριστὸν, ἀφ' οὗ εἶδον τὸν Ἅγιον νὰ τεθῆ μὲν ἐν λάκκῳ ἀσθέστου, νὰ μείνῃ δὲ πάντῃ ἀβλαβής. Μετὰ ταῦτα ἐκάρφωσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἁγίου ὑποδήματα σιδηρᾶ, καὶ τὸν ἠνάγκαζον νὰ τρέχῃ· εἶτα ἔδειραν αὐτὸν ἀσπλάγχχνως μὲ ξηρὰ βούνευρα. Ὁ δὲ Μαγνέντιος ἐζήτησε νὰ ποιήσῃ σημεῖον ὁ Ἅγιος, καὶ νὰ ἀναστήσῃ νεκρὸν τινὰ, ὁ ὅποιος πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἶχεν ἀποθάνῃ καὶ ἐνταφιασθῆ ἐν τάφῳ ἐκεῖ ἔμπροσθέν του κειμένῳ· ὅθεν προσευχῆθη ὁ Ἅγιος ἐπὶ τῆς πλακὸς τοῦ τάφου ἐκείνου, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! ἀνέστη ὁ νεκρὸς, ὅστις προσκυνήσας τὸν Ἅγιον, ἐδόξασε τὴν θεότητα καὶ δύναμιν τοῦ Χριστοῦ. Ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς, ποῖος εἶναι, καὶ πότε ἀπέθανεν, ὁ δὲ νεκρὸς ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι

ωργίου μεγαλειότητα, ὁκτωτῶπαρον σχεδὸν ἔντα ἐν ἐκάστῃ ᾠδῇ, εἰς ἧχον δ'· εἰρμὸν ἔχοντα «τῷ ᾠδηγῆσαντι Θεῷ». Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὑμνογράφος ὁκτώηχον τελείαν Κανόνων ἔχει εἰς τὸν μέγαν τοῦτον Γεώργιον· δύο δὲ Κανόνας ἔχει κατὰ τὸν πλ. β'· ἧχον πρὸς τὸ «εἰς ἐν ἡπίρῳ περὶ ζεύσας ὁ Ἰσραήλ» καὶ πρὸς τὸ «Κύματι θαλάσσης». Ἄπαντες δὲ οἱ ρηθέντες Κανόνες εὐρίσκονται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἱερῷ Κοινοβίῳ τοῦ Ξενοφώντος, καὶ ὁ βουλόμενος ζητησάτω ἐκείθεν. Εὐρίσκεται καὶ εἰς Κανὼν πανηγυρικώτατος, ἐγκεντριζόμενος εἰς τὴν αὐτοῦ ἑορτὴν ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῆς Λαμπρᾶς καὶ τὰς αὐτὰς ἐκείνου ἔχων ἀρχάς, ἐν τῷ κελλίῳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τῷ ἐπάνω τῶν Καρῶν κειμένῳ, τοῦ μακαρίτου παπᾶ Παρθενίου Ζωγράφου, οὗ καὶ τὰ ὀστᾶ μετὰ θάνατον εὐωδία πνευματικῆ ὁ Κύριος ἐτίμησεν ὡς τὰ Λεῖψανα τῶν Ἁγίων. Σημείωσαι, ὅτι ὁ Κανὼν αὐτὸς ἐμελουρήθη ὑπὸ τοῦ Συγγραφέως τῆς παρουσίας Βίβλου ἄριστα, ὡσαύτως καὶ κθ'. Οἶκει εἰς τὸν Ἅγιον, ἀξίῳ ἀναγνώσεως, καὶ παρακλητικὸς Κανὼν εὐρισκόμενος ἐν τῷ αὐτῷ κελλίῳ.

Ὁ δὲ Δαβὶδ ὁ Ἀττικὸς, ἦτοι ὁ ἐξ Ἀθηνῶν καταγόμενος, ὅς τις ἐφιλοπόνησεν ἄριστα καὶ ἔλλογιμώτατα τὸν εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου δευτέρου Κανόνα, εἰρμὸν ἔχοντα τὸ Ἐναστάσεως ἡμέρα», οὗτος, λέγω, φαίνεται ὅτι ἦτον Ἀγιορεϊτικὸς. Ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῇ ἐνάτῃ ᾠδῇ τροπάριον ἐκείνο τὸ λέγον· «Γλυκύτατον δρόσον, ἔρη σταλάξατε καὶ σὺ, κατ' ἐξαιρέτον σκίρτα, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, χόρευε νῦν, καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς εὔρες καὶ γὰρ, κράτιστον τὸν μέγαν Γεώργιον ἐροφύλακα.»—τὸ τροπάριον, τοῦτο, ἐννοεῖ τὸ ἅγιον ὄρος τοῦ Ἄθω, τοῦ ὁποίου ὀροφύλαξ ὑπάρχει ὁ μέγας Γεώργιος, καθότι τρία Μοναστήρια ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ ὄρει εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἐνόματι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τιμώμενα, τὸ τοῦ Ξενοφώντος, τὸ τοῦ Ζωγράφου καὶ τὸ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ὅρα καὶ ἐν τῷ Νέῳ Ἐκλογίῳ τὸ ἀξιόλογον θαῦμα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων σώζεται καὶ λόγος εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Οἱ τῶν Θεοῦ δωρεῶν ἀξιωθῆναι ποθοῦντες.»

(1) Ὅρα κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρῶτην τοῦ παρῶν

ἐκ τῶν βίωσάντων πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Κόσμον, ἦται πρὸ τριακοσίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, καὶ ὅτι διὰ τὴν πρὸς τὰ εἰδῶλα πλάνην του κατεκαίετο εἰς τὸ πᾶρ τοσαῦτα ἔτη.

Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνας, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν· ἐκ τούτων δὲ εἰς ἦτο καὶ ὁ γεωργὸς Γλυκέριος, τοῦ ὁποῦ τοῦ νεκρὸν βουδ ἀνέστησεν ὁ Ἅγιος, καὶ ὡς τις ἐπειδὴ ἐστρεώθη εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἕνεκα τοῦ τοιοῦτου θαύματος, κατεκόπη μὲ τὰ ξίφη ὑπὸ τῶν ἀπίστων, καὶ ἔλαβεν ὁ αἰδίδμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἐκτὸς δὲ τῶν εἰρημένων καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν, ὅταν εἶδον, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐμβὰς ἐν τῷ ναῷ τῶν εἰδώλων, διέταξεν ἐν εἰδώλον νὰ εἶπῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς ἦναι Θεὸς, καὶ ἐὰν πρέπη νὰ προσκυνῶμεν αὐτόν, ὁ δὲ δαίμων, ὁ ὅποιος κατῴκει ἐντὸς τοῦ εἰδώλου, θρηνῶν καὶ βιαζόμενος ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος Θεός· ὅθεν διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐταράχθησαν ὅλα τὰ εἰδῶλα, καὶ ἔπεσον χαμαὶ καὶ συνετριβήσαν. Τότε οἱ λατρευταὶ τῶν δαιμόνων μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ὑποφέρωσι, συνέλαβον τὸν Ἅγιον καὶ ἔφερον αὐτόν εἰς τὸν Βασιλέα, ζητοῦντες νὰ ἐκδώσῃ ταχέως τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόφασιν· προστάξαντος δὲ τοῦ Βασιλέως νὰ ἀποκεφαλίσθῃ ὁ Ἅγιος μετὰ τῆς Βασιλείσης Ἀλεξάνδρας, ἀπεκεφαλίσθη μὲν ὁ Ἅγιος, ἡ δὲ Ἁγία Ἀλεξάνδρα προσευχηθεῖσα ἐν τῇ φυλακῇ, παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Τελεῖται ἡ τοῦ Ἁγίου Συναξίς εἰς τὸν ἀγιώτατον Ναὸν αὐτοῦ, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τόπον λεγόμενον Δεύτερον. (Τὸν κατὰ πλάτος Βίον τοῦ Ἁγίου ὄρα εἰς τὸν πεζογράφον Δαμασκηνόν, τὸν δὲ ἑλληνικὸν αὐτοῦ Βίον συνέγραψεν ὁ Μεταφραστὴς, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Διοκλητιανὸς ὁ Ῥωμαίων Αὐτοκράτωρ», καὶ εὐρίσκεται ἐν τῇ Λαύρα, ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων καὶ ἐν ἄλλαις. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ Λαύρᾳ εὐρίσκεται τοῦτου καὶ ἄλλο Μαρτύριον, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Ἡ μὲν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προαιώνιος Βασιλεία».

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀνατόλιος ὁ Στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

» Δύσας Ἀνατόλιος ἐκτομῇ κάρας,

Ἀνατόλιος.

» Ἐφῶν εἶδε φῶς νοητὸν Κυρίου.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Πρωτολέων ὁ Στρατηλάτης ξίφει τελειοῦται.

» Ὁ Χριστομάρτυς τέμνεται Πρωτολέων,

Πρωτολέων.

» Χριστῷ πεποιθὼς, ὡσπερ ἀλκαλὰ λέων (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ἀθανάσιος, ὁ ἀπὸ Μάγων, ξίφει τελειοῦται.

» Ἀθανάσιος φαρμακὸς τομὴν κάρας

Ἀθανάσιος.

» Ψυχῆς νοσοῦσης εὖρε φάρμακον ξένον.

Ὁ Ἅγιος Γλυκέριος ὁ γεωργὸς ξίφει τελειοῦται.

» Λαιμὸν σὸν ὡς γῆν, ὡς ὕννιν δὲ τὴν σπάθην,

Γλυκέριος.

» Γεωργὲ Γλυκέριε, προσφόρω κρῖνω.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Οὐαλέριος ξίφει τελειοῦται.

» Θεῖαν κεφαλὴν ἦρεν Οὐαλερίου

Οὐαλέριος.

» Κακὴ κεφαλὴ δῆμιος διὰ ξίφους.

Οἱ Ἅγιοι Μόρτυρες Δονάτος καὶ Θερινὸς ξίφει τελειοῦνται.

» Εἶφει, Θερινὲ, συνθερισθεὶς Δονάτω,

Δονάτος.

» Ἄμφω Θεοῦ γίνεσθε δράγματα ξένα.

Θερινός.

τος ὅτε ἐορτάζεται ἡ Ἁγία αὐτῇ Ἀλεξάνδρα, καὶ οἱ τρεῖς αὐτῆς ὑπηρεταὶ Ἀπολλῶν, Ἰσαάκιος καὶ Κοδράτος.

(1) Ἦτοι καθὼς πέποιθε καὶ θαρξεί ὁ λέων εἰς τὴν ἀλκαλιαν, δηλαδὴ εἰς τὴν οὐράν του (ἀλκαλιὰ κυρίως λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρά, διότι ἀλκαί, ἤγουν

βοηθεῖ αὐτόν, ἢ διότι ἔχει τὴν ἀλκὴν καὶ δύναμιν εἰς τὴν οὐράν του, ἢ τις διὰ τοῦτο καὶ οὐρὰ καλεῖται διότι οὐρεὶ καὶ φυλάττει τὰ ζῶα τὰ ὅποια τὴν ἔχουσιν) ἐν δὲ τῷ χειρογράφῳ Συναξαριστῆ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου γράφεται οὕτως «ὡσπερ ἀλκίμων λέων», κατ' ἐκείνο τὸ Προφητικὸν «Δίκαιος ὡς λέων πέποιθεν».

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ μαρτυρήσας ἐν πόλει Πτολεμαίδος, ἐν ἔτει αψνβ'. μαχαίραις κατακοπεῖς τελειοῦται.

* »Γεώργιος νῦν τῷ Γεωργίῳ ἅμα,
»Νέος παλαιῶ συνετάχθη ἐνθάδε (1).

* Γεώργιος.

* Τοῦ Ἁγίου νεομάρτυρος Λαζάρου τοῦ Βουλγάρου, ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1802 (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΔ'. Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Ἑλισάβετ τῆς θαυματουργοῦ.

* Ἑλισάβετ λιποῦσα γῆν Θεοῦ, Λόγος,

Ἑλισάβετ.

* Καλὴ καλὸν βλέπει σε νύμφη νυμφίον.

* »Εἰκάδι καί γε τετάρτη ἀπήρε Πόλον Ἑλισαβέτεια.

Αὕτη ἡ Ὁσία Ἑλισάβετ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὑποβλήθεισα εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας, ἔλαβε πρὸς Κυρίου τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων, θεραπεύουσα διάφορα πάθη καὶ ἀσθενείας. Ταύτης τῆς Ὁσίας ἡ γέννησις ἐδηλώθη ἀνωθεν διὰ Θείας ἀποκαλύψεως, καὶ προεμνηύθη-παρὰ Θεοῦ, ὅτι θὰ γίνῃ σκευὸς ἐκλογῆς. Ἐφόρει δὲ ἡ μακαρία ἓνα μόνον χιτῶνα, ταλαιπωρουμένη οὕτως ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ τοῦ παγετοῦ τοῦ χειμῶνος· δὲν ἐπλυνε ποτὲ τὸ σῶμά της μὲ ὕδωρ· ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἐπὶ τρία ἔτη εἶχεν ὄλως προσηλωμένον τὸν νοῦν της εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὲ τοὺς σωματικούς ὀφθαλμούς της δὲν ἔβλεπε τελείως τὸ κάλλος καὶ μέγεθος τοῦ Οὐρανοῦ· ἐθανάτωσε διὰ προσευχῆς της ὄφιν φαρμακερὸν καὶ μεγαλώτατον· δὲν ἐγεύθη ἐλαίου ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν, οὔτε ὑποδήματα ἐφόρεσεν εἰς τοὺς πόδας της. Μὲ ταῦτα λοιπὸν καὶ τὰ τοιαῦτα κατορθώματα καὶ ἀρετὰς θεαρέστως διαλάμπουσα ἡ τρισολβία, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ μέχρι σήμερον χαρίζει εἰς τοὺς μετὰ πίστεως αὐτῆ προστρέχοντας χάριν πολλῶν θαυμάτων καὶ ἰαμάτων· διότι χῶμα μόνον ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς μετ' εὐλαβείας λαμβανόμενον ἰατροῦει πᾶσαν ἀσθένειαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Σάββα τοῦ Στρατηλάτου καὶ Γότθου (3).

* Ἐπνίξε δεινὰ πνεύματα πλάνης Σάββας,

Σάββας.

* Ποταμπνικὸς Μάρτυς ὄρθεις Κυρίου.

Οὗτος ὁ Ἅγιος Μάρτυς Σάββας ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Αὐρηλιανοῦ ἐν ἔτει σοβ'. καταγόμενος μὲν ἐκ τῆς Γοθθίας, ἔχων δὲ τὸ ἀξίωμα τοῦ Στρατηλάτου ἐν Ῥώμῃ. Οὗτος ὢν πιστὸς Χριστιανός, ἐπεμελεῖτο τοὺς ἁγίους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ τοὺς εὐρισκομένους ἐν ταῖς φυλακαῖς· διὰ δὲ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἀσκησιν τῶν ἀρετῶν, ἦν μετεχειρίζετο, ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ, καὶ ἐδίωκε τὰ πονηρὰ πνεύματα μακρὰν τῶν ἀνθρώπων. Διαβληθεὶς λοιπὸν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι εἶναι Χριστιανός, ἐφέρθη ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ρίψας τὴν ζώνην, ὠμολόγησε τὸν Χριστόν. Ὅθεν ἐκρέμασαν αὐτόν, καὶ ἔκασαν μὲ τὰς λαμπάδας, εἶτα ἔθηκαν αὐτόν ἐντὸς λέβητος πλήρους πίσεως βεβρασμένης· φυλαχθεὶς δὲ παραδόξως ἀβλαβῆς ὑπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἔσυρεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἑβδομήκοντα Ἕλληνας, οἱ ὅποιοι ἀπο-

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Λειμωνάριον.

(3) Ἄλλος εἶναι ὁ Σάββας οὗτος ἀπὸ τὸν ἑορταζόμενον κατὰ τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ παρόντος Ἀ-

πριλίου, ἂν καὶ ἔτυχε νὰ ᾖναι ἀμφοτέροι καὶ Στρατηλάται καὶ Γότθοι, καὶ νὰ λάβωσιν ὁμοίον τέλος, τῶν ἀπνιγῶσιν ἐν ποταμῷ· καθότι οὗτος μὲν ἦτον ἐπὶ Αὐρηλιανοῦ, ἐκεῖνος δὲ ἐπὶ Οὐαλεντινιανοῦ, καὶ οὗτος μὲν ἐν Ῥώμῃ ἐμαρτύρησεν, ἐκεῖνος δὲ ἐν Γοθθίᾳ ὑπὸ Ἀθηνάρχου.

κεφαλισθέντες διὰ τὸν Χριστὸν, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Μετὰ ταῦτα φέρεται ὁ Ἅγιος ἔμπροσθεν τοῦ Βασιλέως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν, καὶ ἐπειδὴ ἀνδρείως ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος ἐφάνη πρότερον εἰς αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ καὶ τὸν ἐνεδυνάμωσε, τούτου ἕνεκα ἐρρίφθη ἐν τῷ ποταμῷ, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τοῦ Μαρτυρίου τὸν στέφανον. Πρὸς δὲ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας τοῦ Ἁγίου τούτου ἔλαμπε καὶ λευκότης τις εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἐρύθημα εἰς τὰς παρειάς του· αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν γενειῶν του ἦσαν χρυσοειδεῖς καὶ διαλάμπουσαι, καὶ αἱ τῶν ὀφθαλμῶν του κόραι ἐβλεπον με βλοσυρὸν καὶ ἀφοδον βλέμμα, τὸ ὁποῖον φανερώνει τὴν φυσιογνωμίαν ἀνδρείου καὶ μεγαλοψύχου στρατιώτου.

Οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Σάββα πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ἐβδομήκοντα στρατιῶται ξίφει τελειοῦνται·

»Κάρας ἀριθμῶν τῷ ξίφει τετμημένας,
»Εὐρῆς πσιόντας ἀνδρας ἐπτάκις δέκα.

Μάρτυρες
Ἐβδομήκοντα.

Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πασικράτους καὶ Βαλεντίωνος.

»Ὁ Πασικράτης ἤρατο τμηθεὶς κράτος,
»Βαλεντίωνος ἐκβαλὼν φόβον ξίφους.

Πασικράτης.
Βαλεντίων.

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι κατήγοντο ἐκ τοῦ Δουροστόλου τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ Μοισίας, τὸ ὁποῖον δονομάζεται καὶ Δουροστόρον καὶ εἶναι τώρα κώμη· ἦσαν δὲ αὐτοὶ στρατιῶται εἰς ἓνα λεγεῶνα, ἦτοι τάγμα στρατιωτικόν, τὸ ὁποῖον ἀπηρτίζετο ἐκ χιλιάδων ἕξ, καθ' ὃν καιρὸν ἦτον Ἐπαρχος εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη ὁ καλούμενος Ἀβλοζάνης. Βλέποντες οὖν οἱ Ἅγιοι οὗτοι τοὺς τότε Ἐλληνας, ὅτι ἦσαν ἐκδοτοὶ εἰς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπέιθοντο εἰς τὰς προσταγὰς τῶν εἰδωλολατρῶν Βασιλέων, τούτου ἕνεκα ἐπαρρησιάσθησαν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐκήρυξαν ἑαυτοὺς Χριστιανούς. Ὅθεν συλλαβόντες αὐτοὺς οἱ εἰδωλολάτραι, τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ θουσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλ' οἱ Ἅγιοι οὐδὲν αὐτὸ κατεδέχθησαν· μάλιστα ὁ Ἅγιος Πασικράτης, ὅτε ἐπαρουσιάσθη εἰς αὐτὸν τὸ εἰδῶλον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸ καὶ τὸ ἐπτυσεν, εἰπὼν ὅτι αὕτη ἡ τιμὴ ἔμπροσθεν εἰς αὐτό. Εὐθύς λοιπὸν ἔδεσαν αὐτοὺς με ἀλύσεις, καὶ ἐρρίψαν ἐν τῇ φυλακῇ· ἐδείκνυε δὲ ὁ Ἅγιος Πασικράτης, ὅτι ἐχαιρε διότι τὸν ἔδεσαν, ὅθεν ἐκράτει τὴν διὰ τὸν Χριστὸν ἄλυσιν ὡς χρυσοῦν ἐνώπιον, ἢ ὡς περιτραχήλιον στολισμὸν, ἐπειδὴ ἡ ἄλυσις ἐκεῖνη ἦτο τὸ ὄργανον ὅπως κοινωνήσῃ με τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ὁποίων ἠλπιζε νὰ σωθῇ. Εἶτα ἀποφυλακίσαντες αὐτοὺς, τοὺς παρέστησαν πάλιν εἰς τὸν Ἡγεμόνα, ὅτε ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἁγίου Πασικράτους, Παπιανὸς ὀνόματι, ὁ ὁποῖος κλαίων συνεβούλευε τὸν ἀδελφόν του, ἵνα βάλῃ μόνον θυμίαμα ἐπὶ τοῦ θωμοῦ, καὶ οὕτω νὰ ἀποφύγῃ τὰς τιμωρίας, ὁλοουθῶν τὸ ἐδικόν του παράδειγμα· διότι καὶ αὐτὸς ὁ Παπιανὸς ἐκ καταφρονήσεως τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, πόθου πρὸς τὰ πρόσκαιρα, καὶ πρὸς τούτοις ἐκ τοῦ φόβου τῶν βασιάνων, ἠρνήθη φεῦ! πρότερον τὸν Χριστιανισμόν. Ὁ δὲ Ἅγιος Πασικράτης ἀπέβαλεν αὐτὸν λέγων, ὅτι εἶναι ἀνάξιος τῆς συγγενείας καὶ ἀδελφότητός του, καὶ ἀνίκανος νὰ συμβουλεύσῃ ἄλλον, αὐτὸς ὅς τις ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τῆς Πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν πλησιάσας εἰς τὸν βωμὸν ὁ Ἅγιος ἐξηπλωσε θεληματικῶς τὴν χεῖρά του ὅπως τὴν καύσωσιν· ἔλεγε δὲ πρὸς τὸν Ἀρχοντα, ὅτι ἡ μὲν σὰρξ αὕτη, ἐπειδὴ εἶναι θνητὴ, νικᾶται ὑπὸ τοῦ πυρός, καθὼς βλέπεις, καὶ ἀκολούθως φθίρεται καὶ ἀναλύεται, ἀλλ' ἡ ψυχὴ οὐσα αὔλος καὶ ἀθάνατος, καὶ φυσικῶς ἀνεπίδεκτος φθορᾶς ὑπὸ τῶν ὀρωμένων στοιχείων καὶ πᾶθῶν, δὲν νικᾶται, ἀλλὰ μένει ἀκλινήσ καὶ ἀκίνητος, φυλασσομένη ὅπως ζῆ κατὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ὑστερον ἠρωτήθη καὶ ὁ Ἅγιος Βαλεντίων, ἐὰν συμφωνῇ με τὸν Πασικράτην, καὶ ἐπειδὴ εἶπεν ὅτι συμφωνεῖ, ἀπεφασίσθη νὰ ἀποκεφαλίσθωσιν ἀμφοτέρω. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἀπερχομένων τῶν Ἁγίων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἠκολούθει τὸν Ἅγιον Πασικράτην ἡ μήτηρ του, καὶ προπέμπουσα αὐτὸν, τὸν παρεθάβρυνε νὰ κλῖνῃ τὸν λαιμόν του εἰς τὸ ξίφος καὶ νὰ θανατωθῇ προθύμως διὰ τὸν Χριστόν. Ἦγον δὲ δταν ἀπεκεφαλίσθησαν, ὁ μὲν Ἅγιος Πασικράτης τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος, ὁ δὲ Ἅγιος Βαλεντίων τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας των.

Μνήμη τῶν Ἁγίων ὀκτῶ Μαρτύρων Εὐσεβίου, Νέωνος, Λεοντίου, Λογγίνου καὶ ἐτέρων τεσσάρων, τῶν διὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πιστευσάντων τῷ Χριστῷ καὶ μαρτυρησάντων.

» Ἀριθμὸν ἰσάμιλλον ὀκτῶ Μαρτύρων,
» Τὸν ἰσάκις τέμνουσιν ἴσον ἰσάκις (1).

Εὐσεβίος.
Νέων.
Λεόντιος.
Λογγίνος.

Αφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Γεώργιος, διέταξεν ὁ ἀσεβῆς Διοκλητιανός, ὅλοι οἱ ἀπανταχοῦ εὐρισκόμενοι Χριστιανοί, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶναι φυλακισμένοι ἐξ αἰτίας τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, νὰ θυσιάζωσιν εἰς τοὺς ψευδωνύμους Θεοὺς καὶ οὕτω νὰ ἀφίνωνται νὰ ζῶσιν ἐλεύθεροι, ἐὰν ὁμῶς τοῦτο δὲν πράττωσι, νὰ βρασιζώνται ἀσπλάγχχνως καὶ τελευταῖον νὰ θανατώνωνται. Ἐπειδὴ δὲ καὶ οὗτοι οἱ ὀκτῶ Ἅγιοι, βλέποντες τὰ παρὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου γενόμενα θαύματα, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐβρίβησαν ἐν φυλακῇ, τούτου ἕνεκα ἀποφυλακισθέντες, παρεστάθησαν εἰς τὸν Διοκλητιανόν, καὶ ἠναγκάσθησαν παρ' ἐκείνου νὰ θυσιάσωσιν εἰς τὰ εἰδῶλα· μὴ πεισθέντες δὲ, πρῶτον μὲν ἐγυμνώθησαν καὶ ἐδέθησαν, ἔπειτα δὲ ἐδάρησαν, καὶ μετὰ ταῦτα κρεμασθέντες ἐξεσχίσθησαν οὕτως ὥστε αἱ σάρκες τῶν ἀναλύσασαι ἔπεσον κατὰ γῆς, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ σπλάγχχνα τῶν ἐφαίνοντο ἐξῶθεν. Τελευταῖον ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον αὐτῶν ἀναβλύζουσιν ἰατρείας πρὸς δόξαν Θεοῦ εἰς ὅλους τοὺς μετὰ πίστεως αὐτοῖς προστρέχοντας.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Δούκας βράπτης ὁ Μιτυληναῖος, ὁ μαρτυρήσας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει ἀφξδ'. ζῶν ἀποδερματισθεὶς, τελειοῦται.

* Δούκας ὁ βράπτης ἐκδαρεῖς δορὰν ὄλην,
» Ἐβράψεν αὐτῷ ἱμάτιον φωσφόρον (2).

* Δούκας.

* Ὁ Ἅγιος νεομάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐν Μαγνησίᾳ μαρτυρήσας ἐν ἔτει αψοζ'. σφοδρῶς τυφθεὶς, τελειοῦται.

* Ζητῶν ὁ Νικόλαος εὐρεσθαι γάμον,
» Ἄφθαρτον εὔρε διὰ πληγῶν ἐν Πόλῳ (3).

* Νικόλαος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΕ'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου.

» Σύροντες εἰς γῆν Μάρκον οἱ μαιφῶνοι,
» Πρὸς Οὐρανοὺς πέμποντες αὐτὸν ἠγνῶουν.
» Εἰκάδι πέμπτη Μάρκον ἐνὶ χθονὶ ἄφρονες εἶλον.

Μάρκος.

(1) Ἴσως ἤθελε ἀπορήτη τις, διατί ὁ ὀκτῶ ἀριθμὸς ὀνομάζεται ἰσάκις ἴσος ἰσάκις ὅθεν ἀποκρινόμεθα, ὅτι ἴσως καθὼς ὁ δῶν ἄπαξ ἑαυτὸν πολλαπλασιάζων, ἴσος ἑαυτῷ ἐστίν, οὕτω καὶ ὁ ἐκ τούτου παραγόμενος τέσσαρα ἰσάκις ἴσος ἐστίν, διότι δις δῶν ἀποτελοῦσι τὸν τέσσαρα. Ἐὰν δὲ ὁ αὐτὸς ἴσος δῶν πολλαπλασιάζῃ τὸν τέσσαρα, ἦτοι τὸν ἰσάκις ἴσον, ὁ ἐξ αὐτῶν παραγόμενος, ἦτοι ὁ ὀκτῶ, ἰσάκις ἴσος ἰσάκις ἐστὶ· καθότι ὁ αὐτὸς ἴσος ἀριθμὸς, ἦτοι ὁ δῶν, πολλαπλασιάζει δεῦτερον. Λέγεται δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ὁ ὀκτῶ ἰσάκις ἴσος ἰσάκις, καθότι εἶναι κύβος πρῶτος ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ὁ βρασιμώτατος καὶ στερεώτατος, παραχθεὶς ἐκ τοῦ πρώτου τετραγώνου τοῦ τέσσαρα, διότι δις τὰ τέσσαρα ποιοῦσι τὸν ὀκτῶ. Ἐπειδὴ δὲ τοῦ κύβου τούτου, ἦτοι τοῦ ὀκτῶ, αἱ

τρῆς διαστάσεις ἰσαὶ εἰσι, τὸ μήκος δηλαδὴ καὶ πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ, κατὰ τοὺς Μαθηματικούς, διὰ τοῦτο δικαίως ἀν οὗτος καλοῖτο ἰσάκις ἴσος ἰσάκις· εἰμὴ γὰρ οὗτος τὴν ἰσότητα εἶχε κατὰ τὰ τρία ταῦτα, οὐκ ἀν ἐλέγετο κύβος, ἀλλὰ ἡ πλινθίς, ἡ δοκίς, ὡς οἱ Μαθηματικῶν παῖδες φασιν. Ἐχει δὲ ὁ κύβος ὀκτῶ μὲν γωνίας, ἐξ δὲ ἐπιφανείας καὶ δώδεκα πλευρὰς· ὅπως δὲ σοὶ γίνῃ καταληπτὸν, βάλε ἔμπροσθέν σου ἐν κιβώτιον, καὶ μέτρησον τὰς τούτου γωνίας, ἐπιφανείας τε καὶ πλευρὰς, καὶ θέλεις εἶρη τὴν λόγον μας ἀληθῆ. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἰσόπλευρον τετράγωνον, ὅταν σηκωθῇ ἐπάνω καὶ παχυνθῇ, αὐτὸ γίνεται κύβος.

(2) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

(3) Τὸ Μαρτύριον αὐτοῦ ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυ-

Οὗτος ὁ πανεύφημος Ἀπόστολος Μάρκος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον καὶ Λιβύην καὶ Βαρβαρίαν καὶ Πεντάπολιν, κατὰ τοὺς χρόνους Τιβερίου τοῦ Βασιλέως (1) ἐν ἔτει ιδ'. συνέγραψε δὲ τὸ ἐδικόν του ἅγιον Εὐαγγέλιον, ἐξηγουμένου τοῦτο εἰς αὐτὸν Πέτρου τοῦ Κορυφαίου Ἀποστόλου. Πορευθεὶς δὲ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν Κυρήνην τῆς Πενταπόλεως, πολλὰ ἐκεῖ ἐποίησε θαύματα, καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ὑπῆγεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ ἔπειτα εἰς Πεντάπολιν, πανταχοῦ θαύματα ἐνεργῶν ἐστόλιζε τὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. ἐχειροτόνει Ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, καὶ πάλιν ἐπέστρεψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου εὐρῶν ἀδελφούς τινες εἰς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς καλουμένης τοῦ Βουκόλου, συναναστρέφετο μετ' αὐτῶν, εὐαγγελιζόμενος καὶ κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ὅθεν οἱ προσκυνηταὶ τῶν εἰδῶλων, μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπωσι τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν ἀξανομένην καὶ προκόπτουσαν, ἔδесαν τὸν Ἀπόστολον μὲ σχοινία, καὶ ἔσυρον αὐτὸν ἐπὶ πετρῶν· αἱ δὲ σάρκες του κτυπούμεναι εἰς τὰς πέτρας κατεξεσχίζοντο, καὶ τὸ αἷμά του ἔβαφε τὴν γῆν. Ἐπειτα ἔβαλον αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐνθα ἐφάνη ὁ Κύριος πρὸς αὐτὸν, καὶ τῷ ἐφανέρωσε τὴν μέλλουσαν δόξαν ἣν ἐμελλε νὰ λάβῃ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς· μετ' ἡμέραν δὲ μίαν ἔδесαν πάλιν αὐτὸν οἱ Ἕλληνες, καὶ ἔσυρον ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ἐκεῖ λοιπὸν, ἐπειδὴ ἐσπαράττοντο αἱ σάρκες του καὶ κατεκόπτοντο ὑπὸ τῶν πετρῶν, παρέδωκε τὸ πνευμά του τῷ Κυρίῳ ὁ μακαριστὸς τοῦ Κυρίου Ἀπόστολος. Κατὰ δὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ σώματος, τοιοῦτος ἦτον ὁ Θεὸς οὗτος Εὐαγγελιστῆς. Δὲν ἦτον οὔτε πολὺ ὑψηλὸς καὶ

ρολόγιον. Ἐσφαλμένως δὲ γράφεται ἐν τῷ Μαρτυρολογίῳ, ὅτι ὠνομάζετο οὗτος Γεώργιος, διότι οὐχὶ Γεώργιος, ἀλλὰ Νικόλαος ὠνομάζετο, ὁ τοῦ Χατζῆ Κανέλου δηλαδὴ υἱός.

(1) Παρὰ δὲ τῷ Ὁρολογίῳ γράφεται Νέρωνος, ἐφθασεν ὁμοίως καὶ ἕως τοῦ Νέρωνος, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ὁποίου ἤθλησεν ἐν ἔτει ξδ'. Συμφώνως λέγει καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ α'. τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ὅς τις καὶ ταῦτα γράφει περὶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τούτου Μάρκου· ὅτι δηλ. ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Αἰγύπτῳ κατὰ τὸ δέκατον τρίτον ἔτος μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν, καὶ πρῶτος ἐκτίσεν Ἐκκλησίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν—ὅτι ὁ Μάρκος οὗτος ἦτο μαθητὴς καὶ υἱὸς θετοῦ τοῦ Πέτρου, ἀνεψιὸς δὲ Βαρνάβα, καὶ υἱὸς Μαρίας, ἣ τις ἐδέχθη τοὺς Ἀποστόλους, καθὼς εἰς τὰς Πράξεις γράφεται «Συνιδὼν δὲ (ὁ Πέτρος) ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλούμενου Μάρκου» (Πράξ. ιβ'. 12. καὶ πρὸς Κολασ. δ'. 10.) καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος γράφει «Ἀσπάζεται ἡμᾶς Μάρκος ὁ υἱὸς μου» (ἀ. Πέτ. ε'. 13.) Γράφει δὲ πρὸς τούτους ὁ Μελέτιος, ὅτι ὅταν ὁ Πέτρος ὑπῆγε τὸ πρῶτον εἰς Ῥώμην κηρύττων τὸ σωτήριον κήρυγμα, δὲν εὐχαριστήθησαν μόνον οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν ἀγραφὸν διδασκαλίαν τοῦ κηρύγματός του, ἀλλὰ παρεκάλεσαν τὸν Ἀπόστολον τοῦτον Μάρκον, ὡς μαθητὴν τοῦ Πέτρου, νὰ τοῖς ἀφήσῃ ὑπόμνημα ἔγγραφον τῆς διδασκαλίας τοῦ Πέτρου, καὶ οὕτως ἐγένιν αἰτίοι τῆς συγγραφῆς τοῦ κατὰ Μάρκον Εὐαγγελίου, καθὼς ἰστορεῖ ὁ Εὐσέβιος (ἐκκλ. ἱστορ. βιβλ. β'. κεφ. ιε.) καὶ Κλήμης ὁ Στρωματεὺς ἐν τῷ ζ'. τῶν ὑποτυπώσεων, καὶ Παπίας ὁ Ἰεραπολίτης. Ὁ

Θεοφύλακτος ὁμοίως καὶ Οἰκουμένιος καὶ ὁ Μητροφάνης Σμύρνης ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν συμφώνως λέγουσιν, ὅτι ὁ Πέτρος ἐπέστρεψε τῷ Μάρκῳ νὰ ὑπάγῃ εἰς Αἴγυπτον καὶ νὰ γράψῃ τὸ Εὐαγγέλιον· ὁ δὲ Θεὸς Αὐγουστίνος περὶ συμφωνίας Εὐαγγελιστῶν (βιβλ. α'. κεφ. β'.) λέγει, ὅτι ὁ Μάρκος φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖ τὸν Ματθαῖον, καὶ ὅτι εἶναι οἰονεὶ ἐπιτομεὺς τῶν τοῦ Ματθαίου εὐαγγελικῶν διηγήσεων (ὄρα εἰς τὴν Ἐκατονταετηρίδα σελ. 173.) Ὅρα περὶ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τούτου καὶ εἰς τὴν ἐνδεκάτην τοῦ Ἰουνίου, ὅπου εὐρήσεις, ὅτι οὗτος συνέλεξε τὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Βαρνάβα, καὶ τὰ ἀπέθηκεν ἐν τινι σπηλαίῳ. Σημειῶσαι, ὅτι τὸ ὄνομα Μάρκος κατὰ τινες μὲν εἶναι ἑβραϊκόν, διὸ ὁ Πηλουσιώτης Ἰσίδωρος εἶπεν, ὅτι αὐτὸ ἐρμηνεύεται, καθαρὸς ἢ ὑψηλός· κατὰ τινες δὲ εἶναι ἑλληνικόν, διότι πολλοὶ Ἕλληνες μὲ τὸ ὄνομα Μάρκος ὠνομάζοντο. Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν, πολλοὶ Ἑβραῖοι συναναστροφόμενοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶχον καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν· οὕτω Φίλιππος ὁ Ἀπόστολος Ἑβραῖος ὢν, εἶχε τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος Βασιλέως Φιλίππου, τοῦ διακόσια ἔτη-πρὸ Χριστοῦ ἀκμάσαντος· ἐπίσης ὁ Νικόδημος, ὁ εἰς τῆς Συναγωγῆς τῶν Ἑβραίων, ὄνομα εἶχεν ἑλληνικόν, καὶ ὁ Τρύφων Ἑβραῖος ὢν, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐποίησε τὸν Διάλογον ὁ Θεὸς Ἰουστίνος ὁ φιλόσοφος καὶ Μάρτυς, μὲ ὄνομα ἑλληνικόν ὠνομάζετο, καὶ ἄλλοι ὁμοίως. Σημειῶσαι, ὅτι εἰς τὴν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον ἐγκώμιον ἔχει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Ὡσπερ οὐχ ὁμοιοὶ τῶν σωμάτων πάντων» (σώζεται ἐν τῇ Δαύρα, ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

μακρὺς, οὔτε πάλιν πολὺ χαμηλός, ἀλλὰ μετὰ τῆς συμμετρίας τοῦ μεγέθους ἐστόλιζεν αὐτὸν καὶ ἡ ἐπανθοῦσα λευκότης τῆς κόμης του. Ἡ ρὶν αὐτοῦ ἦτο μακρὰ καὶ ἴση, οὐχὶ δὲ μικρὰ καὶ πλατεία, ὥστε νὰ δεικνύη τὸ πρόσωπόν του ὡς κολοβόν· αἱ ὀφρεῖς του ἔνευσον εἰς τὰ ἔσω, τὸ γένειόν του ἦτο δασὺ καὶ μακρὺ, ἡ κεφαλὴ του φαλακρά, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἄριστα συγκεκραμένον. Εἶχε δὲ ὁ Ἀπόστολος συμπάθειαν πολλὴν εἰς τοὺς δεομένους, καὶ εὐπροσηγορίαν εἰς τοὺς αὐτὸν πλησιάζοντας, ὥστε αἱ ἄρται τῆς ψυχῆς του ἀντέλαμπον μὲ τὰς φυσικὰς χάριτας τοῦ σώματός του. Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις εἰς τὸν πάνσεπτον αὐτοῦ Ναόν, τὸν εὐρισκόμενον πλησίον εἰς τὸν τόπον τὸν λεγόμενον τοῦ Ταύρου (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελεῖται ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐγκαινίων τοῦ σεπτοῦ Ἀποστολείου (Ναοῦ) τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου, τοῦ κειμένου πλησίον τῆς ἀγιωτάτης μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ἐγκαίνια
Ναοῦ Πέ-
τρου τοῦ
Ἀποστόλου.

Ὁ Ἅγιος Μακεδόνιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται (2).

» Ἐκστάς, Μακεδόνιε, τοῦ φθαρτοῦ θρόνου,
» Ἵμνεις τὸ θεῖον σὺν Σεραφίμ καὶ Θρόνοις.

Μακεδόνιος.

Ἡ Ἅγία Μάρτυς Νίκη ξίφει τελειοῦται.

» Νίκης βραβεῖα τῇ τετμημένῃ Νίκῃ
» Νίκης βραβεὺς δίδωσιν ὡς νικηφόρῳ.

Νίκη.

Οἱ Ἅγιοι ὀκτῶ Ὁσιομάρτυρες καὶ Ἀναχωρηταὶ ξίφει τελειοῦνται.

» Ὀκτῶ συνεκκόπτουσιν ἀνδρῶν αὐχένας,
» Ὑπὸ ζυγὸν σὸν τοὺς δαμασθέντας, Δόγε.

Μάρτυρες
ὀκτῶ.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κς'. Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασσίας.

» Τμηθεὶς, Βασιλεῦ, Βασιλεὺς Πόλου γίνῃ,
» Ἐξ αἱμάτων σῶν βάμμα κόκκινον φέρων.
» Εἰκάδα ἀμφ' ἔκτην Βασιλεὺς ξίφει αὐχένα κάρθη.

Βασιλεὺς.

Οὗτος ὁ ἐνδόξος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Βασιλεὺς ἦτον Ἐπίσκοπος τῆς Μητροπόλεως Ἀμα-

(1) Ἀξιόλογον εἶναι τὸ θαῦμα ὅπερ γράφεται ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τούτου, τῇ παρὰ Βολλάνδῳ ἀναφερομένῃ, ἣν οὖν ὅτι ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἦτο ὑποδηματοποιὸς τις ἄπιστος, ὁ ὅποιος βράπτων ποτὲ τὸ ὑπόδημα τὸ ἐσχισμένον καὶ παλαιὸν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐτρύπησε τὴν χεῖρά του μὲ τὴν βελόνην, πονέσας δὲ πολὺ, ὦ Θεέ μου! ἐφώναζεν. Ὄθεν ὁ Εὐαγγελιστὴς ἐκ τούτου λαβὼν ἀφορμὴν, ἐδίδαξεν αὐτὸν τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ εὐθὺς τὸν ἰάτρευσε μὲ τὸ πτύσμα του· εἶτα βαπτίσας αὐτὸν, ἐχειροτόνησεν Ἐπίσκοπον τοῦ ἐκεῖ θρόνου. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ Εὐαγγελιστὴς οὕτως παρευρεθεὶς ἐν Ῥώμῃ, ὅτε ἐμαρτύρησαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπαυθῶν εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἐν αὐτῇ ἔλαβε τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον ἐν ἔτει ξη'. κατὰ τὸν Εὐτύχιον Ἀλεξανδρείας ἐν τῷ χρονικῷ. (Ὅρα εἰς τὴν ἑκατονταετηρίδα τοῦ κυρ. Εὐγενίου.)

(2) Ὁ Μακεδόνιος οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ κακοδόξου Ἀναστασίου Βασιλέως, τοῦ καλουμένου Διόρου, ἐν ἔτει 495. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔδωκε πρῶτον ἰδιόχειρον γράμμα, ἵνα φυλάξῃ ἀπκραταλεύτως τὰ τῆς ὀρθοδόξου Πίστειος δόγματα. Ὑστερον δὲ γενόμενος ὑπερασπιστὴς τῆς κακοδοξίας τοῦ Εὐτυχοῦς, ἐζήτηε τὸ γράμμα παρὰ τοῦ τότε Πατριάρχου Εὐφημίου, καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἤρνεϊτο, ἐξώρισεν μὲν αὐτὸν, ἔκαμε δὲ Πατριάρχην τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, Πρεσβύτερον ὄντα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφάμιλλον τοῦ Εὐφημίου κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν. Τὸ γράμμα δὲ τοῦ Βασιλέως, τὸ ἔδωκεν ὁ Εὐφῆμος εἰς τὸν Μακεδόνιον τοῦτον, τὸν ἐμπειστημένον τότε τὴν φυλάξιν τῶν ἱερῶν κειμηλίων. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγένετο Πατριάρχης ὁ Μακεδόνιος, καὶ ἔμαθεν ὁ Βασιλεὺς ὅτι ἔχει τὸ γράμμα, τὸ ἐζήτηε παρ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Μακεδόνιος ἐναντιοῦτο σφοδρῶς, καὶ δὲν ἔδιδε τὸ γράμμα.

σειας τῆς ἐν τῇ Μάβρῃ θαλάσῃ εὐρισκομένης (1), κατὰ τὰς χρόνους Λικινίου τοῦ σύζυγον ἔχοντος Κωνσταντίναν, ἢ Κωνσταντίαν, τὴν ἀδελφὴν Κωνσταντίνου τοῦ Βασιλέως ἐν ἔτει τζ'. διότι ὁ Λικίνιος οὗτος ἐπέμφθη μὲν ἵνα πολεμήσῃ τὸν Μαξιμίνον, ὁ ὁποῖος ἐκινήθη κατὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, ἐκράτησεν ὁμοῦ τυραννικῶς μέρη τινὰ τῆς Ἀνατολῆς· ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαξιμίνος φοβηθεὶς, ἔπαυσε πολεμῶν τὸν Λικίνιον, καὶ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τοῦ τῆς ζωῆς κινδύνου, διὰ τοῦτο ὁ Λικίνιος μεταβάς εἰς Νικομήδειαν, προσέφερε διὰ τὴν νίκην ταύτην θυσίας εἰς τὰ εἰδῶλα. Τότε λοιπὸν προσέταξε νὰ φέρωσιν ἐμπροσθέν του καὶ τὸν Ἅγιον τοῦτον Βασιλέα, καὶ κόρην τινὰ ὀνομαζομένην Γλαφυρὴν, ἢ Γλαφύραν, ἢ τις θεράπαινα οὕσα Κωνσταντίνης τῆς συζύγου τοῦ Λικινίου, ἀφ' οὗ ἐνόησεν ὅτι ὁ Λικίνιος ἐλύσσα ὑπὸ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος, ἐφανερώσε τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν κυρίαν τῆς, ἢ ὁποία ἔδωκε χρήματα εἰς τὴν Γλαφυρὴν καὶ τὴν ἔστειλεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν· αὕτη δὲ περιπατοῦσα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, κατήντησεν εἰς τὴν Ἀμάσειαν, ὅπου ἦτον Ἐπίσκοπος ὁ Ἅγιος οὗτος Βασιλεύς. Τοῦτο λοιπὸν μαθὼν ὁ Λικίνιος, καὶ ὅτι τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα μεθ' ἑαυτῆς ἔφερεν ἢ Γλαφυρὴ, τὰ ἔδωκεν εἰς τὸν Ἅγιον Βασιλέα ἵνα κτίσῃ Ἐκκλησίαν, τούτου ἕνεκα διέταξε νὰ συλλάβωσι καὶ τοὺς δύο, καὶ νὰ τοὺς φέρωσιν ἐμπροσθέν του· ἐπειδὴ δὲ ἡ Γλαφυρὴ εἶχεν ἀποθάνῃ πρότερον, διὰ τοῦτο συνελήφθη μόνος ὁ Ἅγιος Βασιλεύς, καὶ ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐμπροσθεν τοῦ Λικινίου.

Ἦλεγξε δὲ ἀρκετὰ ὁ Ἅγιος τὴν ταλαιπωρίαν τῶν ψευδωνύμων θεῶν, καὶ ἀπέπτυσε μὲ καταφρόνησιν τὴν πλάνην τούτων καὶ ματαιότητα· διὸ ἐξέδωκε κατ' αὐτοῦ ὁ Λικίνιος τὴν τοῦ θανάτου ἀπόφασιν. Ἀπεκεφαλίσθη λοιπὸν ὁ μακάριος Βασιλεύς, καὶ ἐτέθη ἐντὸς πλοιαρίου· καὶ ἐν ᾧ ἢ μὲν ἀγία του κεφαλὴ ἐρρίφθη ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τοῦ πλοιαρίου, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμά του ἐκ τοῦ ἄλλου, ταῦτα τὰ δύο, ὡς τοῦ θαύματος! ἠνώθησαν πάλιν ὁμοῦ, ἢ κεφαλὴ δηλαδὴ μὲ τὸ σῶμα, καὶ συνηρμόστησαν κατὰ τὴν φυσικὴν ἁρμονίαν, καὶ οὕτως εὐρέθη σῶος ὁ Ἅγιος εἰς τὸν κόλπον τῆς Σινώπης ὑπὸ ἀλιέων τινῶν, οἱ τινες βαλόντες τὸν γρίπον καὶ σβράντες αὐτὸν εἰς τὴν θηρὰν, ἔσυραν ὁμοῦ καὶ τὸ τίμιον Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου. Φανείς δὲ Ἄγγελος Κυρίου εἰς Χριστιανὸν τινα Ἐλπιδηφόρον καλούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη πρῶτος τὸν Ἅγιον εἰς τὸν οἶκόν του, ὅταν ἐφέρθη εἰς τὴν Νικομήδειαν, ἐφανερώσεν αὐτῷ περὶ τοῦ ἀγίου Λεῖψανου· ὅθεν ὁ Ἐλπιδηφόρος λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς δύο Διακόνους, Θεότιμον καὶ Παρθένιον, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν τῷ Ἁγίῳ ἐκ τῆς Ἀμασίας, καὶ πορευθέντες καὶ οἱ τρεῖς ἔλαβον τὸ ἅγιον Λεῖψανον, ὅταν ἐσύρθη ἐκ τοῦ γρίπου, καὶ τιμήσαντες αὐτὸ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, καὶ μὲ ψαλμωδίας καὶ ᾠσματα, τὸ μετέφεραν εἰς τὴν Ἀμάσειαν (2). Τελεῖται δὲ ἡ αὐτοῦ Σύναξις ἐν τῇ ἀγιωτάτῃ μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Μνήμη τῆς Ἁγίας Γλαφυρῆς (ἢ Γλαφύρας) ἐν εἰρήνῃ τελειωθείσης.

»Θεὸν Γλαφυρὴ ψυχικῶν δι' ὀμμάτων,

Γλαφυρὴ.

»Οὐ γλαφυρῶς νῦν, ἀλλὰ τηλαυγῶς βλέπει.

Ἡ Ὁσία Ἰουστὰ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τρόπον σελήνης πλησιφαεὺς Ἰουστὰν

Ἰουστὰ.

»Λάμψασαν ἔργοις, μνήματος κρύπτει νέφος.

Ὅθεν ὁ Βασιλεὺς καθήρσε μὲν πρῶτον τὸν Ἅγιον, ἔπειτα δὲ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Καλκηδῶνα, καὶ ὕστερον εἰς τὰ Βύχαιτα, ἐν ἔτει 544. Τόσον δὲ πολλὴν σύγχυσιν προύξενεν ἢ καθαιρέσει καὶ ἐξορία τοῦ Ἁγίου τούτου Μακεδονίου, ὥστε ὁ λαὸς οὐν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ τοῖς Ἠγουμένοις τῶν Μοναχῶν, ἐφώναζον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως· Καίριος εἶναι, Χριστιανοί, διὰ Πατρίον· ἄς μὴ ἀφήσωμεν τὸν Πατέρα μας, τὸν Πατριάρχην μας. Ἰθρῖζον δὲ καὶ τὸν Βασιλέα, Μα- νιχαῖον αὐτὸν ὀνομαζόμενος καὶ τῆς Βασιλείας ἀνά-

ξιον. (τομ. β'. σελ. 58. τοῦ Μελετίου.)

(1) Ἡ Ἀμάσεια εἶναι πόλις περιφανῆς Καππαδοκίας τῆς κατὰ τὸν Πόντον, κατὰ τὸν Στέφανον (ἐν τῷ περὶ πόλεων) Ἀρχιεπισκοπῇ δὲ οὕσα, καὶ μεταξὺ Βυζαντίου καὶ Τραπεζοῦντος κειμένη, καλεῖται ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν Ἀμασά, ὡς λέγει ὁ Βαουδράντης ἐν τῷ Λεξικῷ.

(2) Ἡ εἴρεσις δὲ τῶν Λεῖψάνων τοῦ Ἁγίου τούτου Βασιλέως ἰορτάζεται ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ παρόντος Ἀπριλίου. Εἰς τοῦτον λόγος εὐρίσκε-

‘Ο Όσιος Νέστωρ, τοὺς γονεῖς καταλιπὼν καὶ μονάσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τοὺς Οὐρανοὺς ἰδρῶσι Νέστωρ ἐπρίω,

Νέστωρ.

»Δι’ οὐς φύσιν τύραννον ἠρήσω θέσει (ἦτοι γνώμη.)

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΖ'. Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Συμεῶν συγγενοῦς, ἦτοι ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου, Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων.

»Ἀδελφὰ πάσχεις, Συμεῶν, τῷ Κυρίῳ,

Συμεῶν.

»Ξύλω κρεμασθεὶς, ὡς ἀδελφὸς Κυρίου.

»Ἐν ξύλῳ ἑβδομάτῃ Συμεῶν πάγῃ εἰκάδι μακρῷ.

✱ Οὗτος ἦτον υἱὸς Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων υἱῶν τοὺς ὁποίους ἐγέννησε μὲ τὴν προτέραν αὐτοῦ γυναῖκα, Ἰάκωβον δηλαδὴ, Ἰωσὴν, Ἰούδαν καὶ Σίμωνα, τουτέστι τοῦτον τὸν Συμεῶν, ἐπειδὴ τὸ Σίμων εἶναι ὑποκοριστικὸν ὄνομα τοῦ Συμεῶν (οὕτω γὰρ καὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγεται καὶ Σίμων καὶ Συμεῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς καθολικῆς δευτέρας τοῦ Ἐπιστολῆς). Τοῦτον λοιπὸν τὸν Συμεῶν, ἢ Σίμωνα, οἰκιοποιήθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καὶ Θεός, καὶ κατεδέχθη νὰ ὀνομάζεται ἀδελφὸς αὐτοῦ κατὰ σάρκα, καθότι ὁ Ἰωσήφ ἐνομιζέτο μόνον πατὴρ του· αὐτὸς ἔχρισε τοῦτον καὶ Ἱερέα ἵνα κηρύττῃ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς αὐτοῦ παρουσίαν, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον, ἐγένετο δεῦτερος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅθεν ἐπάλασεν ὁ αἰδιδίμος μὲ πολλοὺς πόνους καὶ ἰδρῶτας ὡς ποιμὴν ἀληθινός, καὶ ἐποίμανε τὸν θρόνον τῶν Ἱεροσολύμων ὡς γνήσιος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι ὡς μισθωτός· καὶ ἀφ’ οὗ κατεσκεύασε τὸν ἑαυτὸν του ναὸν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, κατεκρήμισε τοὺς ναοὺς τῶν εἰδώλων, καὶ τοὺς πεπλανημένους Ἕλληνας καὶ Ἰουδαίους εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας ὠδήγησε. Πολλὰς δὲ καὶ διαφόρους βασάνους ὑπομείνας διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, τελευταῖον ἐσταυρώθη, ὧν ἐτῶν ἑκατὸν εἴκοσι, καὶ οὕτως ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἀνέβη πρὸς τὸν ὑπ’ αὐτοῦ ποθούμενον Χριστὸν, ἵνα λάβῃ τὸν τῆς δόξης ἀμάραντον στέφανον, ἐπὶ τῆς Βασιλείας Τραϊανοῦ, ἐν ἔτει ιη'. (1).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητοῦ Ἰωάννου Ἡγουμένου Μονῆς τῶν Καθαρῶν.

✱ »Παθῶν καθαρθεὶς, ὦ Ἰωάννη μάκαρ,

Ἰωάννης.

»Μονῆς προέστης τῶν Καθαρῶν εἰκότως.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἰωάννης κατήγετο ἐκ τῆς Εἰρηνοπόλεως, ἣ τις ἦτο μία ἐκ τῶν δέκα πόλεων τῆς ἐν τῇ κοίλῃ Συρίας Δεκαπόλεως, ἐξ ὧν καὶ ἡ Καισάρεια ἢ Φιλίππου, καὶ ἡ Κα-

ται ἑλληνιστὶ ἐν τῇ Λαύρᾳ καὶ ἐν τῷ Κοινοβίῳ τοῦ Διονυσίου, οὗ ἡ ἀρχὴ· «Οἱ τὸ ἐπίγειον κράτος λαχόντες.»

(1) Κατὰ δὲ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου γράφεται, ὅτι ὁ Συμεῶν οὗτος ὀνομάζεται καὶ Κλεόπας, καὶ ὅτι ἐπειδὴ ἦτο συγγενὴς τοῦ Κυρίου, κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Δομετιανοῦ ἐν ἔτει πβ'. νὰ πῆ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ἐξήγαγον ἐκ σκορπίων, ὄφρων, φαλαγγίων καὶ ἄλλων φαρμακερῶν θηρίων· δὲν ἔπαθεν ὅμως οὐδὲν κακόν. Ἄλλος δὲ εἶναι οὗτος ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ἀπόστολον, τὸν καλούμενον Ζηλω-

τὴν, ὅς τις ἐορτάζεται κατὰ τὴν δεκάτην Μαΐου, διότι οὗτος μὲν λέγεται υἱὸς τοῦ Κλεόπα καὶ τῆς Μαρίας, τῆς πρώτης ἐξαδέλφης τῆς Παναγίας, κατὰ τὸν Δοσίθεον, καὶ εἶναι Ναζαρινός, ἐκεῖνος δὲ εἶναι Καναναῖος. Μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου γενομένην, πάλιν ἐπιστρέψαντες οἱ πιστοὶ εἰς τὴν ἁγίαν Σιών, κατέστησαν δεύτερον Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων τὸν Συμεῶνα τοῦτον. Ἀνεχώρησε δὲ καὶ οὗτος μετὰ τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν Πέλλαν, ἐπειδὴ ὅσοι ἔμειναν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐ-

περναούμ, καὶ ἡ Τιβερίας, αἱ ἐν τοῖς ἱεροῖς Εὐαγγελίοις ἀναφερόμεναι· ἐχρημάτισε δὲ υἱὸς γονέων Χριστιανῶν καὶ θεοφιλῶν, Θεοδώρου καὶ Γρηγορίας ὀνομαζομένων, ἀκμάζων κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου καὶ Εἰρήνης τῶν Βασιλέων, ἐν ἔτει ψπ'. Γενόμενος ἐννεαετής, ἤναψεν ὑπὸ τοῦ πρὸς Θεὸν πόθου, καὶ ὑπῆγεν εἰς Κοινόβιον, ὅπου ἐκουρεύθη Μοναχός· ὦν δὲ πρόθυμος εἰς διακονίας καὶ ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος, ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου καὶ γέροντός του, μετὰ τοῦ ὁποίου ὑπῆγεν εἰς τὴν ἀγίαν καὶ Οἰκουμενικὴν ἐβδόμην Σύνοδον, τὴν συγκροτηθεῖσαν τὸ δεύτερον ἐν Νικαίᾳ, κατὰ τὸ ἔτος ψπγ'. καὶ ἐκ τῆς Νικαίας ἐπορεύθη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ ὁ μὲν γέρον αὐτοῦ ἐγένετο Ἡγούμενος καὶ Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Δαλμάτου, ὁ δὲ Ὅσιος οὗτος Ἰωάννης ἐγένετο μεγαλόσχημος καὶ Ἱερεὺς, καὶ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως Νικηφόρου τοῦ Πατρικίου, τοῦ μετὰ τὴν Εἰρήνην βασιλεύσαντος, ἐν ἔτει ωβ'. Ἡγούμενος εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ὀνομαζόμενον τῶν Καθαρῶν, ἐνθα ποιμάνας τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην θεαρεστικῶς καὶ ἀποστολικῶς ὑπὲρ τὰ δέκα ἔτη, ἐγένετο προσφιλὴς εἰς ὅλους.

Ὅταν δὲ ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν πειρασμὸς παγκόσμιος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν αἵρεσιν τῶν Εἰκονομάχων, τότε ἀπεκαλύφθη παρὰ Θεοῦ εἰς τὸν μακάριον τοῦτον ὁ ρηθεὶς πειρασμός. Ὅθεν συναθροίσας ὅλην τὴν ἀδελφότητα τοῦ Μοναστηρίου, ἐνουθέτησε καὶ ἐδίδαξεν αὐτοὺς τὰ πρέποντα· ἐπειτα λέγει πρὸς αὐτοὺς, γρηγορεῖτε καὶ προσέχετε, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ἵνα μὴ γίνητε ἔρμαια τοῦ Διαβόλου καὶ ἀρνηθῆτε τὴν προσκύνησιν τῶν πανσέπτων καὶ ἀγίων Εἰκόνων, διότι ἐμὲ δὲν θέλετε ἰδῆ πλέον ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῆ. Ὁ ἄνθρωπος δὲ ταῦτα ἐλεγεν, ἤλθον τινὲς ἀπεσταλμένοι τοῦ εἰκονομάχου Λέοντος τοῦ Ἀρμενίου, τοῦ βασιλεύσαντος ἐν ἔτει ωιγ'. οἱ τινες διασκορπίσαντες ὅλους τοὺς Μοναχοὺς, καὶ ἄλλα μὲν ὑπάρχοντα τοῦ Μοναστηρίου διανεμηθέντες, τὰ δὲ ἐπίλοιπα πράγματα ἀφήσαντες νὰ διαρπαγῶσιν, ἔλαβον τὸν Ἅγιον καὶ τὸν ἔφεραν σιδηροδέσιον εἰς τὸ Βυζάντιον. Παρασταθεὶς λοιπὸν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν Βασιλέα, ὠνόμασεν ἀνευ δειλίας αὐτὸν ἀλιτήριον καὶ ἄθεον, καὶ τῷ ἀπέδωκε πολλὰ ἄλλα ὀνόματα δύσσημα, καθὼς αὐτῷ ἔπρεπε καταβροντήσας δὲ εἰς τὸ παλάτιον, ἤναψε τὴν ὀργὴν τοῦ Τυράννου, ὅς τις ἔδειρε δυνατὰ μὲ βούνευρα τὸν Ἅγιον ἀγαλλόμενος ὅτι ἐδέρετο διὰ τὸν Χριστόν. Ἐπειτα ἐφυλακίσθη ἐν τινι Μετοχίῳ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας, καὶ ἐκεῖθεν ἐξωρίσθη ἐν τινι φρουρίῳ, ὀνομαζομένῳ Πενταδακτύλῳ καὶ εὕρισκομένῳ εἰς τὴν χώραν τῆς Λάμπης (1). Ἐκεῖ λοιπὸν ἔδεσαν τοὺς πόδας του μὲ ἀλύσεις σιδηρᾶς, καὶ ἐβρίψαν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ μῆνας δεκαοκτώ· εἶτα ἔφεραν αὐτὸν πάλιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ παρέστησαν γυμνὸν ἔμπροσθεν τοῦ Τυράννου. Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἅγιος ἐλάλησεν ἀρχετὰ καὶ ἐφιλονείκησεν μὲ τὸν Τύραννον περὶ τῶν ἀγίων Εἰκόνων, παρεδόθη εἰς τὸν τότε ἀναξίως πατριαρχεύσαντα Ἰωάννην τὸν Μάντιν (2), ὁ ὁποῖος ἐπραξε πολλὰ δεινὰ κατὰ τοῦ Ἁγίου τούτου, καὶ εἰς πολὺν χρόνον ἀφήκεν αὐτὸν

φονεύθησαν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Κεστίου Φλώρου. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὅταν ἐσταυρώθη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ὑπατικοῦ Ἀττικοῦ, ἐπὶ Τραϊανοῦ, ἦτον ἑκατὸν εἰκοσιν ἔτων, ὅθεν πολλοὶ συμπεραίνουσιν, ὅτι ἦτο γεγεννημένος πρὸ τοῦ Χριστοῦ δέκα ἔτη (ὄρα σελ. ς'. Δωδεκαβίβλου)· ἐπατριάρχευσε δὲ ἔτη εἰκοσιεξ, ἢ κατ' ἄλλους εἰκοσιτρία. Ὁ δὲ Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος εἰς τὸ τρίτον τῆς ἱστορίας του λέγει, ὅτι ὁ Συμεὼν οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ Κλωπᾶ, ἢ Κλεόπα, καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ τὸν Κλωπᾶν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωσήφ ὁ Ἠγήσιππος ἱστορεῖ, κατὰ τινὰς δὲ ἡ γενεαλογία αὐτῶν οὕτως ἔχει· Κλεόπας (ὅς τις καὶ Ἀλφαιὸς ἐκαλεῖτο) καὶ Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ ἦσαν ἀδελφοί, ἡ δὲ Παρθένος Μαρία καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ἡ γυνὴ τοῦ ρηθέντος Κλεόπα ἢ Ἀλφαιού, ἦσαν ἀδελφαί, ἢ πρωτεξάδελφαι. Ἐκ τοῦ Κλεόπα λοιπὸν

καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας ἐγεννήθη ὁ ἐλάσσων Ἰάκωβος, ἦτοι ὁ Ἀδελφόςθεος, καὶ ὁ Συμεὼν καὶ Ἰούδας, ὁ ἐπικληθεὶς Θαδδαῖος· ὥστε αὐτοὶ ἦσαν ἀνεψιοὶ τῆς Παρθένου καὶ τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ δὲ Χριστοῦ ἦσαν πρωτεξάδελφοι (ὄρα τὴν Ἐκατονταετηρίδα σελ. 233. καὶ τὸν Δοσίθεον ἀνωτέρω). Ἄλλοι ὁμοῦς γενεαλογοῦσιν αὐτὸν ἄλλως, ὡς εἶπεν ἀνωτέρω ὁ Συναξαριστής.

(1) Λάμπη ἴσως εἶναι ἡ Λαμπιδία ἢ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ.

(2) Ἴσως λάθος ἐστὶν ἐδῶ, καὶ ἀντὶ Ἰωάννου πρέπει νὰ γράφηται Θεόδοτος ὁ Μελισσηνός, ὁ καὶ Κασσιτερᾶς ὀνομαζόμενος, διότι τοῦτον ἀντὶ τοῦ Ἁγίου Νικηφόρου ἀνεβίβασεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Λέων ὁ Ἀρμένιος, ὡς ὁμόφρονά του, καὶ ὄρα εἰς τὸν γ' τόμ. τοῦ Μελετίου σελ. 259.

σχεδόν νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ δίψης. Ἐπειτα παρέστησεν αὐτὸν πάλιν εἰς τὸν Βασιλέα, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ φρούριον τὸ ὀνομαζόμενον Κριόταυρον τῶν Βουκελλαρίων, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐφυλάκωσαν ἐντὸς στενῆς καὶ σκοτεινῆς φυλακῆς δύο ὀλόκληρα ἔτη· διὸ ἐκ τῆς μεγάλης κακοπαθείας κατεξηράνθη μὲν ὁ αἰοιδίμος, ὅλα ὅμως τὰ ὑπέμεινε εὐχαρίστως. Ἀφ' οὗ δὲ ἐσφάγη Λέων ὁ Ἀρμένιος, καὶ ἐβασίλευσεν ἀντ' αὐτοῦ Μιχαὴλ ὁ Τραυλός, ὁ τοῦ Βασιλέως Θεοφίλου πατήρ, ὁ καὶ αὐτὸς εἰκονομάχος ὢν, ἐν ἔτει ωκ'. τότε κατ' ἀρχὰς τῆς Βασιλείας του ἀνεκάλυψε τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὴν ἔξορίαν· ὅθεν ἠλευθερώθη καὶ ὁ Ἅγιος οὗτος ἐκ τῆς ἔξορίας καὶ ἦλθε μέχρι Χαλκηδόνας, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπετο αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὅταν δὲ ἐβασίλευσε Θεοφίλος ὁ υἱὸς του ἐν ἔτει ωκθ'. ἠθέλησε νὰ καθῆσθαι ὁ Ἅγιος οὗτος πλησίον εἰς ἄλλους Πατέρας ἐν Ἐκκλησίᾳ τινί· διὸ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ τότε Πατριάρχου Ἰωάννου τοῦ ἐβδόμου, τοῦ συναιρεσιώτου τοῦ Θεοφίλου, τὸν ὅποιον καὶ Ἰωννὴν οἱ τότε ὠνόμαζον, καὶ πολλὰ κακὰ παρ' αὐτοῦ δοκιμάσας, τελευταίον ἐξωρίσθη ἐν τῇ νήσῳ Ἀφουσία (ἣ τις εἶναι ὑποκειμένη εἰς τὸν Προικονήσου, καὶ εὐρίσκεται πλησίον εἰς τὴν Ἀλωνα, τὸ τουρκιστὶ λεγόμενον Πασᾶ-λιμάνι.) Διατρίψας λοιπὸν ἐκεῖ δύο ἡμισυ ἔτη, εἶδεν ὀπτασίαν, καὶ προεπιὼν εἰς τοὺς παρ' αὐτῷ εὐρισκομένους, ὅτι μέλλει νὰ τελευτήσῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ποπλίων μαχαίρα τελειοῦται.

»Σφαγείς, Ποπλίων, αἷμα σὸν Χριστῷ χέεις,

Ποπλίων.

»Ὅς ἠγοράσθης αἵματι Χριστοῦ πάλαι.

Ὁ Ἅγιος Εὐλόγιος ὁ ξενοδόχος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τὸν Εὐλόγιον τὸν ξενιστὴν τῶν ξένων,

Εὐλόγιος.

»Θεοῦ ξενιστῆς Ἀβραάμ ξενιζέτω (1).

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Λολλίων ὁ νέος, κατὰ γῆς συρόμενος, τελειοῦται.

»Κονίεται τὸ σῶμα Μάρτυς Λολλίων,

Λολλίων.

»Κόνει φύρεσθαι τὴν ἀπ' αὐτῆς δοῦς κόνιν (2).

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων προσβίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΗ'. μνήμη τῶν Ἀγίων ἑννέα Μαρτύρων τῶν ἐν Κυζίκῳ μαρτυρησάντων, Θεόγνιδος, Ρούφου, Ἀντιπάτρου, Θεοστίχου, Ἀρτεμᾶ, Μάγνου, Θεοδούλου, Θαυμασίου καὶ Φιλήμονος.

»Εἰκὼν ἄλλων Ταγματῶν τῶν ἑννέα,

Θεόγνις. Ῥούφος.
Ἀντιπάτρος. Θεοστίχης.
Ἀρτεμᾶς. Μάγνος.
Θεοδούλος. Θαυμασίος.
Φιλήμων.

»Οἱ τὰς κάραις τμηθέντες ἄνδρες ἑννέα.

* »Εἰκάδι ὀγδοάτῃ βιότου λυγροῦ ἐννέ' ἀπῆραν.

* Ὅττοι εἰ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες συνήχθησαν μὲν ἐκ διαφόρων μερῶν, συνελήφθησαν δὲ ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐν Κυζίκῳ, καὶ ἐρωτηθέντες περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως κατήσχυαν τὸν Ἀρχοντα τῆς Κυζίκου μὲ τὴν γενναιότητα τῆς γνώμης των, καὶ ἐνέπαιξαν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων. Τιμωρηθέντες λοιπὸν μὲ διαφόρους βασάνους, δὲν ἐθυσίασαν εἰς τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ μᾶλλον προσέφεραν ἑαυτοὺς θυσίαν ζωντανὴν εἰς τὸν ζῶντα Θεόν, ἀποκεφαλισθέντες διὰ

(1) Οὗτος φαίνεται ὅτι εἶναι Εὐλόγιος ὁ Λατόμος, οὗ ὁ Βίος εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἐκλόγιον, κακεῖνος γὰρ ξενοδόχος ἦτο.

(2) Ἦτοι κονίεται κατὰ τὸ σῶμα ὁ Μάρτυς Λολλίων, ὅστις ἔδωκε νὰ φύρεται εἰς τὸν κονιορτὸν τῆς γῆς τὴν κόνιν, ἦτοι τὸ σῶμά του, τὸ ἀπὸ τῆς κό-

νεως τῆς γῆς πεπλασμένον. Σημειώσται, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναιῶσι τὸ συναξάριον τῶν Ἀποστόλων Ἀριστάρχου, Μάρκου καὶ Ζήνωνος, διότι τοῦτο προεγράφη κατὰ τὴν εἰκοστὴν ἐβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου.

ξίφους. Ὄθεν καὶ μετὰ θάνατον ἔγιναν ἰατρῆιον ἀμισθον διαφόρων παθῶν εἰς τοὺς μετὰ πίστῶς αὐτοῖς πλησιάζοντας.

Διήγησις περὶ τοῦ γενομένου θαύματος κατὰ τὴν Ἀφρικὴν ἐν τῇ πόλει Καρθαγένῃ.

* Ἐκστηθι, λάγνε, ὡδε μοιχείας βλέπων

Διήγησις.

Ἐτὴν ἐκδίκησιν, καὶ μακρὰν ταύτης γίνου.

Κατὰ τοὺς χρόνους Ἡρακλείου τοῦ Βασιλέως καὶ Νικήτα Πατρικίου ἐν ἔτει χκέ. ἐγένετο εἰς τὴν Ἀφρικὴν τοιοῦτον θαυμάσιον. Ἦτον ἐν Καρθαγένῃ στρατιώτης τις Βασιλικός, καὶ ἐπειδὴ ἠκολούθησεν εἰς τὴν πόλιν λοιμὸς, ἤτοι πανώλης, παραλαβὼν οὗτος τὴν σύζυγόν του ὑπῆγαν εἰς τι προάστειον, ἵνα σωθῆ ἐκ τοῦ θανάτου· ἀλλ' ὁ Διάβολος παρακινήσας αὐτὸν εἰς σαρκικὴν ἀμαρτίαν, τὸν ἔκαμε νὰ μοιχεύσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ γεωργοῦ του. Ἐπειτα προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους ὑπερ κτυπᾷ εἰς τὸν βουβῶνα, ἤγουν εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν μηρίων, ταῦτόν εἰπεῖν προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς πανώλους, ἀπέθανε, καὶ μετὰ τρεῖς ὥρας ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ἐκ τοῦ τάφου καὶ νὰ λέγῃ, ἐλεήσατέ με. Ὄθεν ἀνοίξαντες οἱ ἐκεῖσε τὸν τάφον εὔρον μὲν αὐτὸν ζωντανόν, ἀλλὰ μὴ δυνάμενον νὰ λαλήσῃ· Θαλάσσιος δὲ ὁ τότε Πάπας τῆς Ἀφρικῆς παρηγόρησεν αὐτόν. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας, ἀφ' οὗ συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, διηγήθη ταῦτα· Ὅταν ἡ ψυχὴ μου ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σώματός μου, ἔβλεπον Αἰθιοπᾶς τινες μαύρους καὶ φοβεροὺς τὴν ὄψιν, οἱ ὅποιοι ὤρμησαν ἐναντίον μου καὶ με ἐπολέμουν. Μετὰ ταῦτα εἶδον δύο νεανίσκους ὠραίους ἐλθόντας ἐκεῖ, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχαροποιήθη ἡ ψυχὴ μου (1), καὶ οἱ ὅποιοι λαβόντες με με ἀνεβίβαζον εἰς τὸν Οὐρανόν· τὰ δὲ τελώνια τῶν ἐν τῷ ἀέρι μαύρων δαιμόνων ἐξήταζον πᾶσαν ἀμαρτίαν μου, καὶ ἄλλο μὲν ἐξήταζε τὸ ψεῦδος, ἄλλο τὸν φθόνον, καὶ ἄλλο τὴν πλεονεξίαν, ἀλλ' εἰς ταύτας τὰς ἀμαρτίας ἀνταπεκρίνοντο καὶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι, φέροντες τὰς ἀρετὰς ὅσας ἐπραξα. Ὅταν δὲ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύλιν τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπήτησεν ἡμᾶς τὸ τελώνιον τῆς μοιχείας, καὶ ἐπρόβαλε τὴν πρὸ ὀλίγουπραχθεῖσαν ἀμαρτίαν μου· ὅθεν νικήσαντες, με κατεβίβασαν εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὅπου εὐρίσκονται αἱ τῶν ἀμαρτωλῶν ψυχαί, αἱ ὅποιαί πόσιν ὀδύνην ἐκεῖ δοκίμαζουσιν, ἀδυνατεῖ γλῶσσα ἀνθρώπου νὰ εἴπῃ.

Ἐγὼ δὲ ἐκεῖ καταβιβάσθεις, ἐθρήνου καὶ ἔκλαιον· ὅθεν ἐφάνησαν πάλιν εἰς ἐμὲ οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι, εἰς τοὺς ὁποίους κλαίων ἔλεγον, ἐλεήσατέ με, καὶ δότε μοι καιρὸν νὰ μετανοήσω. Τότε οἱ νέοι εἶπον ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, συμφωνεῖς με αὐτόν, ὅτι μέλλει νὰ μετανοήσῃ, καθὼς λέγει; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ συμφωνῶ. Ἀνεβίβασαν λοιπὸν τὴν ψυχὴν μου, καὶ τὴν ἔθεσαν ἐν τῷ τάφῳ· ἐκεῖ δὲ βλέπων ἐγὼ τὸ σῶμά μου ὡς βόρβορον καὶ λάσπην, δὲν ἤθελον νὰ ἐμβῶ εἰς αὐτό. Οἱ δὲ νέοι εἶπόν μοι, ἀδύνατον εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον νὰ μετανοήσῃς, ἐὰν δὲν ἐμβῆς εἰς τὸ σῶμά σου, καὶ ἂν με αὐτό δὲν κοπιᾷς νὰ μετανοήσῃς, καθὼς καὶ με αὐτό διέπραξας τὴν ἀμαρτίαν. Τότε λοιπὸν εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ σώματός μου, καὶ ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐνεψυχώθη καὶ ἐζωντάνευσε, ἤρχισα νὰ φωνάζω. Ταῦτα εἰπὼν, ἔζησε τεσσαράκοντα ἡμέρας, χωρὶς νὰ φάγῃ, ἢ νὰ πίνῃ· κλαίων δὲ καὶ ὀδυρόμενος, ἐκοιμήθη πάλιν (2).

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μέμνονος τοῦ θαυματουργοῦ.

Ἐτὴν εἰς ἀπαντὴν τοῦ Θεοῦ, Μέμνων μένων.

Μέμνων.

Οὗτος ὁ ἐν Ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Μέμνων, ἀποταξάμενος τὸν Κόσμον καὶ τὰ ἐν Κόσμῳ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, δικαίως καὶ εὐαρέστως διήγαγε τὸν βίον με ὑπακοὴν καὶ ὑποταγὴν, διὸ ἔγινε καὶ Ἡγούμενος Μοναχῶν ἀποκτήσας δὲ πραότητα καὶ ἀγάπην, ἔγινε καὶ θαυματουργός. Ὄθεν ἐπέσον ποτὲ ἀκρίδες ἐν τοῖς ἀγροῖς τοῦ Μοναστηρίου, ὁ δὲ Ἅγιος ἐξελθὼν τοῦ

(1) Οὗτοι ἴσως εἶναι οἱ Ἄγ. Ἀρχάγγελοι ὁ Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, καθότι καὶ εἰς ἄλλους ἐφάνησαν οἱ αὐτοὶ με τοιοῦτον εἶδος, ὡς ἐν τοῖς θαύμασι αὐτῶν ἱστορεῖται.

(2) Σημειῶσαι, ὅτι ἐν τῷ χειρογράφῳ Κουβαρῆ τῆς Μονῆς τοῦ Διονυσίου, κατὰ τὴν πθ'. ἐρωταπόκρισιν Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου τὴν ἐκεῖσε γραφομένην, ἀ-

Μοναστηρίου καὶ ποιήσας εὐχὴν, τὰς ἐδίωξεν ὄλας, ὡσεὶ ἦτο πῦρ, καὶ τὰς ἐπνίξεν ἐν τῷ ποταμῷ. Οὗτος ἀνέβλυσε καὶ ὕδωρ διὰ προσευχῆς του εἰς τόπον ἀνυδρον, τὸ ὅποιον ἕως τῆς σήμερον ἀναβρῦει εἰς δόξαν Χριστοῦ· οὗτος ποτὲ φανεῖς εἰς τινὰς ναύτας, οἳ τινες ἐν ὥρᾳ τρικυμίας τὸν ἐπσκαλέσθησαν καὶ ἐζήτουν τὴν βοήθειάν του, φανεῖς εἰς αὐτοὺς ἐκυβέρνα τὸ πλοῖον καὶ τοὺς παρεθάρρυνε, καὶ μετ' ὀλίγον ἀβλαβεῖς αὐτοὺς εἰς τὸν λιμένα διέσωσε. Μὲ τοιαῦτα θαυμάσια διανύσας ὁ ἀοίδιμος τὴν ζωὴν του, ἐχάριζε σωτηρίαν εἰς τοὺς αὐτὸν ἐπικαλουμένους. Εὐαρσετήσας λοιπὸν τῷ Θεῷ μέχρι τέλους, ἀπῆλθε πρὸς αὐτόν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἐφόδια.

— Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Αὐξίβιος ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

* Ὅντως χορῶ διδῶσι τῶν σεσωσμένων
» Αὐξήσιν Αὐξίβιος, ἐκστάς τοῦ βίου.

* Αὐξίβιος.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΚΘ'. Μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου (1).

Εἰς τὴν Ἰάσωνα.

» Ζωῆς Ἰάσων λαμβάνει φθαρτῆς πέρας,
» Ἄλλ' εὖρεν ἄλλην μὴ πέρας κεκτημένην.

Ἰάσων.

Εἰς τὸν Σωσιπάτρον.

» Θανόντι δόξαν σοῦ προσώπου δεικνύεις
» Σῷ Σωσιπάτρῳ, τοῦ Θεοῦ Λόγου, Πάτερ.
» Εἰκάδι: ἀμφ' ἐνάτῃ Ἰάσων ἀπεβήσατο γαίης.

Σωσιπάτρος.

Εκ τῶν δύο τούτων Ἀποστόλων ὁ μὲν Ἰάσων κατήγετο ἐκ τῆς ἐν Κιλικίᾳ Ταρσοῦ, ὁ δὲ πῖος πρῶτος ἐγένετο κυνήγιον εἰς τὴν εὐσέβειαν, ὁ δὲ Σωσιπάτρος κατήγετο ἐκ τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐδέχθη τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸν Ἰάσωνα. Ἐχρημάτισαν δὲ καὶ οἱ δύο μαθηταὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, περὶ τῶν ὁποίων αὐτὸς γράφει ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ «Ἀσπάζονται ὑμᾶς Ἰάσων καὶ Σωσιπάτρος οἱ συγγενεῖς μου.» (Ῥωμ. ις'. 21.) καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἐγένετο Ἐπίσκοπος τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος, ἦτοι τῆς Ταρσοῦ (2), ὁ δὲ Σωσιπάτρος ἐ-

ναφέρεται καὶ ἡ ῥηθεῖσα αὐτῇ διήγησις, ἥ ἐν τῷ τέλει καὶ ταῦτα προστίθενται, ὅτι πάντες, ἀκούσαντες αὐτοῦ νὰ φωνάζῃ ἐκ τοῦ τάφου, ἐλεήσατέ με, ὠφελήθησαν, καὶ φοβηθέντες διὰ τὴν φοβερὰν ταύτην διήγησιν, ἐθρήνη· ἕκαστος τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἁμαρτίας· βλέποντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀποκαμωμένον καὶ γεμάτον δάκρυα, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ φάγῃ. Ἐκεῖνος δὲ δὲν ὑπήκουσε τελείως, ἀλλ' ἀφήσας αὐτοὺς περιεπάτει εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ ριπτόμενος κατὰ γῆς ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα Ἄλλοίμονον! ἄλλοίμονον εἰς ἐκεῖνους ὅσοι ἁμαρτάνουν καὶ δὲν μετανοοῦσιν. Ὡ ποῖα φοβερὰ κόλασις καὶ κρίσις ἀκριβῆς αὐτοὺς περιμένει! Οὕτω λοιπὸν διεληθὼν τεσσαράκοντα ἡμέρας νηστεύων καὶ ἀγρυπνῶν καὶ κηρύττων, καὶ πολλοὺς ἁμαρτωλοὺς ἐπιστρέφων εἰς μετάνοιαν, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, προγνωρίσας τὸν θάνατόν του πρὸ ἡμερῶν δώδεκα. Καὶ τοῦτο δὲ σημείωσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται

ἐδῶ παρὰ τοῖς Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Πατρικίου Προύσης, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν δεκάτην ἐνάτην τοῦ Μαΐου. Εἰδοποιῶ δὲ τοὺς ἀναγνώστας, ὅτι αἱ ἐρωταποκρίσεις Ἀναστασίου τοῦ Συναΐτου, αἱ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Κουβαρῆ τοῦ Κοινοβίου τοῦ Διονυσίου περιεχόμεναι, εἶναι πολὺ πλουσιώτεροι τῶν ἐκδεδομένων, καὶ εἴτις ποτὲ εὐρεθεῖν νὰ τὰς μετατυπώσῃ, ἃς προσπαθήσῃ νὰ λάβῃ ἐκείνας εἰς χεῖράς του· εἰσὶ δὲ αὐτὰ πόνημα οὐχὶ τοῦ παλαιότερου Ἀναστασίου, ἀλλὰ τοῦ νεωτέρου, καὶ ὄρα εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τοῦ Συναξαρίου Ἀναστασίου τοῦ Συναΐτου, κατὰ τὴν κἀ. Ἀπριλίου.

(1) Σημείωσαι, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Σωσιπάτρος ἐορτάζεται καὶ κατὰ τὴν δεκάτην τοῦ Νοεμβρίου, μετὰ Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνας, Ἐράστου καὶ Κουάρτου.

(2) Λέγουσι τινες, ὅτι ὁ Ἰάσων οὗτος τὸν ὅποιον ὀνομάζει ὁ Παῦλος συγγενῆ, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος

γινεν Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰκονίου. Οὗτοι λοιπὸν ποιμάναντες τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἀπῆλθον ὕστερον εἰς τὴν Δύσιν, καὶ φθάσαντες εἰς τὴν χώραν τῶν Κυρηναίων (1) ἔκτισαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τοῦ Ἀγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου, καὶ ἐκεῖ λειτουργοῦντες εἰς τὸν Θεόν, πολλοὺς ὀπίστους εἴλκυσεν εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Διαβληθέντες δὲ εἰς τὸν Βασιλέα Κερκυλλῖνον, ἐρρίφθησαν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν κεκλεισμένοι ἐπὶ ἀρχηγοὶ τῶν κλεπτῶν τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματά εἰσι ταῦτα· Σατορνίνος, Ἰαχίσχολος, Φυστιανός, Ἰανουάριος, Μαρσάλιος, Εὐφράσιος καὶ Μαρμίνος. Τούτους λοιπὸν διδάξαντες οἱ Ἀπόστολοι διὰ τῶν λόγων των, καὶ πληροφορήσαντες μὲ τὰ θαυμάσιά των, τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν, καὶ πρόβατα αὐτοὺς ἀντιλύκων ἐποίησαν· διὰ τοῦτο ὕστερον ἐτέθησαν καὶ οἱ ἐπὶ ἐντὸς πεπυρωμένων λεβήτων οἱ ὅποιοι ἦσαν πλήρεις πίσης, ἐλαίου, κηρίου καὶ θεοῦ, καὶ ἐκεῖ τελειωθέντες, ἔλαβον τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως. Ὁμοίως, ἐπειδὴ καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐπίστευσε τῷ Χριστῷ, ἀπέκοψαν τὴν ἀριστερὰν τοῦ χεῖρα καὶ τοὺς δῶ του πόδας· εἶτα ἀπέκοψαν αὐτοῦ καὶ τὴν κεφαλὴν, ἐπικαλουμένου τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα.

Ἐκβαλὼν δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκ τῆς φυλακῆς τοὺς Ἀγίους Ἰάσωνα καὶ Σωσίπατρον, ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς τὸν Ἐπαρχον Καρπιανὸν ὅπως τοὺς τιμωρήσῃ. Οὗτος λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἡρώτησε τοὺς Ἀποστόλους ἐὰν ἀρνῶνται τὸν Χριστὸν, καὶ εἶδεν αὐτοὺς ἀμεταθέτους, τοὺς ἔδωσε καὶ τοὺς ἐρρίψεν ἐν τῇ φυλακῇ. Βλέπουσα δὲ αὐτοὺς οὕτω δεδεμένους ὡς καταδίκους Κερκύρα ἡ τοῦ Βασιλέως θυγάτηρ, καὶ μαθούσα ὅτι διὰ τὸν Χριστὸν ταῦτα πάσχουσιν, ἐκήρυξεν ἑαυτὴν Χριστιανὴν, καὶ ἐκδυθεῖσα τὰ στολίδια τὰ ὁποῖα ἐφόρει, διένειμεν αὐτὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Τοῦτο μαθὼν ὁ πατὴρ τῆς, παρεκίνησεν αὐτὴν νὰ μεταβληθῇ, ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν πείσῃ, τὴν ἐφυλάκισε, καὶ εἶτα παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τινὰ Αἰθίοπα ὅπως τὴν διαφθείρῃ· ἀλλ' ὁ Αἰθίοψ ἅμα ἐπλησίασε μόνον εἰς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, διεσπάραχθη ὑπὸ θηρίου. Ἡ δὲ Ἀγία Κερκύρα τοῦτο μαθούσα, ἰάτρευσε αὐτόν, καὶ ὕστερον διὰ τῶν διδασκαλιῶν τῆς τὸν ἕκαμε στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ καὶ Χριστιανόν. Ὅθεν μὲ μεγάλην φωνὴν ἀνεβόησεν ὁ Αἰθίοψ· «Μέγας ὁ Ἄϊθιοψ ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν.» τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, δεινῶς αὐτὸν ἐβασάνισε, καὶ οὕτω παρέδωκεν ὁ αἰοιδίμος τὴν ψυχὴν τοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ.

Οἱ δὲ στρατιῶται κομίσαντες ξύλα πολλὰ εἰς τὴν φυλακὴν, ἤναψαν πυρκαϊὰν ἵνα κατακαύσωσι τὴν Ἀγίαν Κερκύραν· τούτου δὲ γενομένου, ἔμεινε ἀβλαβὴς ἡ Ἀγία, καὶ εἴλκυσε οὕτω πολλοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Διὸ ἐκρέμασαν αὐτὴν εἰς ξύλον, καὶ κάτωθεν τὴν ἐκάπνισαν μὲ καπνὸν πνιγερόν· ἔπειτα τὴν ἐτόξευσαν, καὶ τοσοῦτον κατεπλήγησαν αὐτὴν, ὥστε ἐκ τῶν πόνων παρέδωκε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν ὁ ῥηθεὶς Βασιλεὺς Κερκυλλῖνος, καὶ ἐπειδὴ οἱ Χριστιανοὶ κατέφυγον εἰς ἓν πλησιόχωρον νηαίδιον, ἐπεβιάσθη εἰς πλοῖον ὁ ἴδιος Βασιλεὺς ἵνα ἐκεῖ μεταβάς τοὺς τιμωρήσῃ, ἀλλὰ φθάσας εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους, κατεποντίσθη ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, ὡς ὁ πάλαι Φαραώ· καὶ ὁ μὲν τοῦ Κυρίου λαὸς προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν ὕμνους καὶ εὐχαριστίας, ὁ δὲ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος ἐλευθερωθέντες ἐκ τῶν δεσμῶν, ἐδίδασκον ἀνεμποδίστως τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἔγινε Βασιλεὺς ἄλλος, καὶ ἔμαθε τὰ περὶ τῶν Ἀγίων, διέταξε νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν βούτην σιδηρᾶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ βάλωσι πίσαν, ῥητινὴν καὶ κηρίον καὶ νὰ τὰ θράσωσι δυνατὰ, καὶ ἐκεῖ ἔβαλον τοὺς Ἀγίους· ἀλλ' οἱ μὲν Ἅγιοι ἀφλεκτοὶ διεφυλάχθησαν, ἐκ δὲ τῶν ἀπίστων ἄλλοι μὲν ἐκάησαν, ἄλλοι δὲ ἐπίστευσαν τῷ Χριστῷ, καὶ ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς δέσας λίθον εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ μετενόει καὶ θρηνῶν ἔλεγεν, ὁ Θεὸς Ἰάσωνος καὶ Σωσιπάτρου βοήθει μοι καὶ ἐλέησόν με. Τότε ὁ μακάριος Ἰάσων συναθροίσας ὅλους ὅσοι ἐπίστευσαν, τοὺς ἐδίδαξε τὸν λόγον

ὅς τις ὑπεδέχθη τὸν Παῦλον ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ ἔταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐτάραξαν τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας, οἱ τινες λαβόντες ἱκανὰ χρήματα παρὰ τοῦ Ἰάσωνος, ἐπέλυσαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ὡς ἀναφέρουσι τοῦτο αἱ Πράξεις, κεφ. ιζ'.

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

(1) Ὁ μὲν χειρόγραφος Συναξαριστῆς οὕτω γράφει, ὁ δὲ τετυπωμένος γράφει Κερκυραίων. Ἔστι δὲ ἡ Κυρὴν κατὰ τὴν Μάρκαν τὴν ἐν τῇ Βαρβαρίᾳ εὐρισκομένην, πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὸν Μελέτιον.

της ἀληθείας, παρόντος καὶ τοῦ Βασιλέως, καὶ κατηγήσας αὐτοῦς, τοὺς ἐδάπτισεν ὄλους μετὰ τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸν Βασιλέα ἐπονομάσας Σεβαστιανόν. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἀσθενήσας ὁ Βασιλόπαις ἀπέθανεν, ὁ δὲ Ἄποστολος Ἰάσων προσευχηθεὶς, ἀνέστησεν αὐτόν καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος, λόγου καὶ μνήμης ἄξια. Κτίσας δὲ καὶ Ἐκκλησίαν ὡραίας μετὰ τοῦ Βασιλέως, καὶ πάντα καλῶς καὶ ὁσίως τελέσας, καὶ αὐξήσας τὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του εἰς γῆρας βαθύ, καὶ μετέβη ἐκ τῶν ἐπιγείων εἰς τὰ Οὐράνια.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ οἱ Ἅγιοι ἑπτὰ Μάρτυρες, οἱ πρώην λησται, οἱ διὰ τοῦ Ἁγίου Ἰάσωνος πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ, ἐν λέβητι πίσεως καχλαζούσης βληθέντες, τελειοῦνται.

»Λησταὶ μαθόντες τὴν Ἐδέμ Ληιτοῦ λάχος,
»Πίσση λαχεῖν ἔσπευσαν αὐτὴν ἐμφλόγω.

Σατορνίνος.
Ἰακίσαλος.
Φαυστιανός.
Ἰανούριος.
Μαρούλιος.
Εὐφράσιος.
Μαρμίνος.

Ἡ Ἁγία Κερκύρα, ἡ θυγάτηρ Κερκυλλίνου τοῦ Βασιλέως, βέλεισι κατατρωθεῖσα τελειοῦται.

»Βελῶν Βασιλὶς ταῖς βολαῖς ἐστιγμένη,
»Ἐκ στιγμάτων ἔλαμψεν ὡς ἐκ μαργάρων.

Κερκύρα.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Εὐσέβιος πυρὶ τελειοῦται.

»Ἐκ σοῦ τὸ πῦρ ὁποῖον ἐκσμηξεί ρύπον,
»Ὀβρυζον, Εὐσέβιε, Χριστοῦ χρυσίον;

Εὐσέβιος.

Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες Ζήνων καὶ Βιτάλιος πυρὶ τελειοῦνται.

»Μὴ δειλιάσης, Βιτάλιε, πρὸς φλόγα,
»Ἠγήσομαι γὰρ καὶ προεισέλθω Ζήνων.

Ζήνων.

Βιτάλιος.

Ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νέων πυρὶ τελειοῦται.

»Θεοὶ λατρεύειν μὴ θέλων Ἕλληνοῖς,
»Καθεῖλε καυθεὶς πίστιν Ἑλλήνων Νέων (1).

Νέων.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ Δ', Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἰακώβου, ἀδελφοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (2).

»Ὡς ἀμνὸς Ἰάκωβος ἀχθεὶς ἐσφάγη,

Ἰάκωβος.

»Τῆς εὐσεβείας μηρυκίζων τοὺς λόγους.

»Κτεῖνε μάχαιρα φόνοιο Ἰάκωβον τριακοστῇ.

Οὗτος ἦτον υἱὸς μὲν Ζεβεδαίου, ἀδελφὸς δὲ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ κάλεσμα Ἀνδρέου καὶ Πέτρου προσεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου εἰς μαθητείαν, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου· ὅθεν οὗτοι εὐθὺς ἀφήσαντες τὸν πατέρα καὶ τὸ πλοῖόν των, καὶ ἀπλῶς ὄλα ὅσα εἶχον, ἠκολούθησαν τῷ Χριστῷ. Τόσον δὲ πολὺ ἠγάπησεν αὐτοὺς ὁ Δεσπότης Χριστὸς, ὥστε εἰς μὲν τὸν ἐγα ἀδελφόν, τὸν Ἰωάννην, ἔδωκε τὸ στήθος του ἵνα ἀνακληθῇ ἐπ' αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸν ἄλλον ἀδελφόν, τοῦτον δηλαδὴ τὸν Θεῖον Ἰάκωβον, ἔδωκε τὴν τιμὴν ταύτην, τὸ νὰ πῆ τὸ ποτήριον τοῦ θανάτου, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔπιεν· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀντιστρέφως τόσον

(1) Σημειώσαι, ὅτι περιττῶς γράφεται ἐδῶ παρὰ τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Εὐδόδου καὶ Ὀνησιφόρου τῶν Ἀποστόλων, διότι ταῦτα γράφονται κατὰ τὴν ἐβδόμην τοῦ Σεπτεμβρίου.

(2) Σημειώσαι, ὅτι εἰς τὸν Ἀπόστολον τοῦτον Ἰακώβον ἐγκώμιον πλέκει Νικήτας ὁ ῥήτωρ, οὗ ἡ ἀρχὴ «Πρώην μὲν ἡ ζῶσα τῆς ἀληθινῆς Θεολογίας παρὰ τὴν ἡγή» (σώζεται ἐν τῇ Ασαύρα, ἐν τῷ Κρινοβίῳ τοῦ Διονυσίου καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Πανηγυρικῷ τῆς ἱεράς Μοῆς τοῦ Βατοπαυδίου, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἰβήρων.)

πολύ ἠγάπησαν τὸν Κύριον, καὶ τόσον ζῆλον ἐδειξαν δι' αὐτὸν οἱ μακάριοι, ὥστε ἠθελήσαν νὰ καταβιάσῃσι πῦρ οὐρανόθεν καὶ νὰ κατακάυσῃσι τοὺς Σαμαρείτας, διότι δὲν ἐπίστευσαν, οὐδὲ ἐδέχθησαν αὐτὸν (Λουκ. θ'. 54.), καὶ ἴσως τοῦτο ἠθελον πράξῃ, ἐὰν ὁ Χριστὸς, ἡ Αὐτοαγαθότης, δὲν ἐμπόδιζεν αὐτούς. Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἷτια ὁ Κύριος παρελάμβανε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ κατ' ἐξαίρετον τρόπον, καὶ εἰς τὰς προσευχάς, καὶ εἰς τὰς ἄλλας οἰκονομίας του, τούτους τοὺς δύο Ἀποστόλους, ὁμοῦ καὶ τὸν Κορυθαῖον Πέτρον, μυσταγωγῶν καὶ ἀποκαλύπτων εἰς αὐτούς τὰ ὑψηλότερα καὶ μυστικώτερα δόγματα. Τοῦτον τὸν μακάριον Ἰάκωβον μὴ ὑποφέρων ὁ Ἡρώδης (ὁ Ἀγρίππας δηλαδὴ, ὁ τοῦ Ἀριστοβούλου υἱός, τοῦ ὁποίου θεῖος ἦτον ὁ Ἡρώδης, ὁ θανατώσας τὸν Ἡρόδρονον) νὰ βλέπῃ παρρησιαζόμενον καὶ διδάσκοντα τὸ Εὐαγγέλιον, μετὰ τὸ Πάθος καὶ τὸ σωτήριον κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπέβαλε χεῖρα καὶ ἐθανάτωσεν αὐτὸν μετὰ μάχαιραν (ἐν ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ μδ.) καὶ οὕτω, μετὰ τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον, ἔστειλε τοῦτον εἰς τὸν Χριστὸν δεύτερον Μάρτυρα, καθὼς περὶ τούτου γράφει τὸ δωδέκατον κεφάλαιον τῶν Πράξεων.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἅγιος Κλήμης, ὁ ποιητὴς τῶν Κανόνων, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

»Τέρψας ὁ Κλήμης γηγενεὶς ᾠδαὶς κάτω,

Κλήμης.

»Ἀπῆλθε τέρψων, ὡσπερ οἶμαι, καὶ Νόξας (1).

Ἐὸ Ἅγιος Μάρτυς Μάξιμος. ἕφιει κατὰ γαστέρα μέσσην πληγῆς τελειοῦται.

»Μάξιμος εὐρών τὴν ξὶ συλλαβὴν μέσσην,

Μάξιμος.

»Τὸ γαστρὸς ἡμῖν μνηύει μέσον ξίφος (2).

Ἡ Εὐρεσις τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Βασιλέως Ἐπισκόπου Ἀμασειας (3).

»Χρὴ μὴδὲ νεκρὸν λανθάνειν Βασιλέα,

Βασιλέως

»Βασιλέως θνήξαντα τοῦ ζῶντος χάριν.

Λειψάν. εὐρεσις.

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δονάτου Ἐπισκόπου Εὐροίας.

✱ »Τίς μὴ Δονάτον δοξάσει ἐν τοῖς λόγοις,

Δονάτος.

»Ὅνπερ τὰ ἔργα πανταχοῦ ἐδόξασαν;

Οὗτος ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Δονάτος ἦτον Ἐπίσκοπος πόλεως τινος Εὐροίας καλουμένης (ἢ τις κεῖται κατὰ τὴν παλαιὰν Ἠπειρον, τὴν ἔχουσαν Μητρόπολιν τὰ Ἰωάννινα), κατὰ τοὺς χρόνους Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ἐν ἔτει ππέ. ἔχει δὲ ἡ πόλις αὕτη κώμην ὀνομαζομένην Σωρείαν (4), ἐνθα εὐρίσκετο πηγὴ τις ὕδατος, ἐκ τοῦ ὁποίου ὅσοι ἠθελον πῖν ἀπέθνησκον μετὰ πικρὸν θάνατον. Τοῦτο μαθὼν ὁ ἀγιώτατος οὗτος Δονάτος, ὑπῆγεν εἰς τὴν πηγὴν μετὰ τῶν Ἱερῶν καὶ κληρικῶν του, καὶ ἅμα ἐκεῖ ἐφθασεν, ἐγένετο βροντὴ, καὶ μετὰ τὴν βροντὴν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πηγῆς θνατηφόρος δράκων, ὃς τις πλησιάσας τὸν Ἅγιον προσεπάθει νὰ περιπλέξῃ μετὰ τὴν οὐρὰν του τοὺς πόδας τοῦ ὄνου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ μακάριος. Στραφεὶς δὲ ὁ Ἅγιος καὶ ἰδὼν τὸν δράκοντα, ἔλαβε τὸ σχοινίον, μετὰ τὸ ὅποιον ἐκτύπα τὸν ὄνον, καὶ τὸ ἔβραλεν ἐπὶ τῆς βράχειας τοῦ δράκοντος, καὶ μετὰ τοῦτο μόνον προὔξενησεν εἰς αὐτὸν θνατηφόρον τραῦμα, ἐκ τοῦ ὁποίου εὐθύς πεσὼν ἐνεκρώθη ὡς τῆς τοῦ Θεοῦ μεγαλειότητος καὶ ἀφάτου φιλανθρωπίας! ὅτι εἰς τοὺς εὐαρεστούοντας αὐτῷ Ἁγίους συνεργεῖ νὰ πράττωσι τοιαῦτα ἔργα θαυμαστά καὶ πηράδοξα! Τότε λοιπὸν συλλέξαντες ξύλα οἱ τοῦ θαύματος τούτου θεαταὶ Χριστιανοί, ἤναψαν πυρὰν καὶ κατέκαυσαν τὸ θηρίον. Οὐδεὶς ὁμῶς ἐτόλμα ὑπὸ τοῦ φόβου νὰ πῖν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς ἐ-

(1) Τούτου τοῦ Κλήμεντος εὐρίσκονται Κανόνες κινεὶ εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ εἰς τινὰς Ἁγίους.

(2) Ὁ Συγγραφεὺς τοῦ διστιχοῦ τούτου κύρ. Χριστοφόρος ὁ Πατρικίος παίζει ἐδῶ καὶ λέγει, ὅτι καθὼς εἰς τὸ ὄνομα Μάξιμος ἡ ξὶ συλλαβὴ εὐρίσκεται εἰς τὸ μέσον τῶν δύο ἄλλων συλλαβῶν, οὕτω καὶ ἡ συλλαβὴ αὕτη ἐφανερώσκει ἀνιγματοδῶς τὸ ξίφος, ὅπερ ἐνεπύθη ἐν τῷ μέτῳ τῆς κοιλίας του, καθότι καὶ τὸ ξίφος ἀρχίζει ἀπὸ τῆς ξὶ συλλαβῆς.

(3) Ἡ Μνήμη καὶ τὸ Συναξάριον τοῦ Ἁγ. τούτου Βασιλέως γράφονται κατὰ τὴν κς'. τοῦ παρόντος μηνός.

(4) Λέγουσί τινες, ὅτι ἡ Σωρεία εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Σοῦλι, τὸ πολυθρύλλητον διὰ τοὺς γενομένους κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀνδρειωμένους πολέμους καὶ τὰς κατορθώσας νίκας τῶν οἰκιστῶν του, εἰ καὶ ὕστερον οὗτοι ἐλεεινῶς ἀπωλίσθησαν. Λέγουσι δὲ, ὅτι ἐκεῖ ἴσως εὐρίσκεται κεκρυμμένον καὶ τὸ Λεῖψανον τοῦ Ἁγίου τούτου Δονάτου.

κείνης, και διὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος ποιήσας εὐχὴν, εὐλόγησε τὴν πηγὴν, και πρῶτος αὐτὸς πιὼν ἐκ τοῦ ὕδατος εἶπε και εἰς τοὺς ἄλλους και ἐπιὼν ἀφόβως· πιόντες δὲ και χορτάσαντες, ἐπανήλθον εἰς τὰ ἴδια ἀβλαβεῖς. Ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς Θεοδοσίος ὁ μέγας, ἐκάλεσεν ὄλους τοὺς εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη εὐρισκομένους Ἐπισκόπους, και ἀφ' οὗ συνήχθησαν, ἡρώα, τίς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος Δονάτος, ὁ διὰ τοῦ σχοινοῦ θανατώσας τὸν δράκοντα, ὁ ἀναβλύσας διὰ προσευχῆς τοῦ ὕδατος ἀπὸ τῆς γῆς, και ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ βροχὴν καταβιβάσας· οἱ δὲ Ἐπίσκοποι ἐδειξαν τὸν Ἅγιον λέγοντες, οὗτος εἶναι, ὦ Βασιλεῦ. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἐχαίρεισεν αὐτὸν, και τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν Βασιλίτσσαν. Πεσόντες οὖν και οἱ δύο ἤψαντο τῶν ποδῶν του, παρακαλοῦντες αὐτὸν και λέγοντες· Δοῦλε τοῦ Θεοῦ, παρακινήθητι και ποιήσον εἰς ἡμᾶς ἔλεος, ἐπειδὴ ἔχομεν θυγατέρα μονογενῆ, ἣ τις ἐνοχλεῖται ὑπὸ δαιμονίου, διὰ τὸ ὅποιον μεγάλως λυπούμεθα και κατὰ τὴν ψυχὴν συντριβόμεθα. Ἐὰν λοιπὸν θεραπείσης αὐτὴν, λάβε τὸ ἥμισυ τῆς πριγκίως τῆς. Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ἄς παρουσιασθῆ ἡ κόρη ὅπως τὴν ἴδω· οἱ δὲ εἰσήγαγον τὸν Ἅγιον παρὰ τῆς θυγατρῶν, και ἐπιτιμηθεὶς ὁ δαίμων ὑπὸ τοῦ μακρυοῦ, πάραυτα ἐδιώχθη ἀπ' αὐτῆς. Τότε ὁ Βασιλεὺς ἠτοίμαζεν ἵνα δώσῃ εἰς αὐτὸν ὅσα τῶ ὑπεσχέθη, ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἐδέχθη αὐτὰ, ἀλλὰ βλέπων τὴν γνώμην αὐτῶν ἀγαθὴν, ἐζήτησε νὰ τῶ δοθῆ τόπος τις πλησίον τῆς ἐπαρχίας του, ὁ ὅποιος ἦτο κατάλληλος ὅπως κτισθῆ ἐπ' αὐτοῦ Ἐκκλησία, και ἐκαλεῖτο Ὁμφάλιος· ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν ἐχάρισε τὸν τόπον ἐκεῖνον εἰς τὸν Ἅγιον μὲ ἐγγραφον πρόσταγμα. Οὗτος ὁ Ἅγιος Δονάτος ἀνέστησε και νεκρὸν, τοῦ ὁποίου ἡ ταφὴ ἐμποδιζετο ὑπὸ τινος δανειστοῦ ἕως οὗ πληρώσῃ τὰ δάνεια χρήματα τὰ ὅποια τῶ ὤφειλεν· ἀφ' οὗ δὲ ὁ νεκρὸς συνωμίλησε μετὰ τοῦ δανειστοῦ διὰ τὸ ζητούμενον χρέος, και ἀφ' οὗ ἐσχίσθη ἡ χρεωστικὴ ὁμολογία, τότε πάλιν τὸν προσέταξεν ὁ Ἅγιος νὰ κοιμηθῆ, μέχρις οὗ γίνῃ ἡ κοινὴ Ἀνάστασις ὄλων τῶν νεκρῶν. Ὄταν δὲ ὁ Ἅγιος εὐρίσκετο ἀκόμη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐγένετο ἀνομβρία, και ὁ Οὐρανὸς ἐφαίνετο καθαρὸς και ἀνεφελος, διὸ παρεκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον λέγων· Τίμιε Πάτερ, ἡ πόλις ὄλη βαρέως μὲ ἐνοχλεῖ, φωνάζουσα μεγάλως και βεβαιούσα, ὅτι ἔλαβες χάριν και δύναμιν παρὰ Θεοῦ νὰ καταβιβάξῃς βροχὴν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ· πλήρωσον λοιπὸν, παρακαλῶ σε, και ταύτην τὴν αἴτησίν μου. Ὁ δὲ Ἅγιος ἐξεληθὼν τῆς πόλεως προσευχήθη, και τόση πολλὴ βροχὴ ἐγένετο ἔσω και ἔξω τῆς πόλεως, ὡς και εἰς τὰ πέριξ χωρία, ὥστε ἡ βροχὴ ἐκεῖνη δὲν διέφερε σχεδὸν τῆς βροχῆς τοῦ κατακλυσμοῦ. Ἐνόμιζε δὲ ὁ Βασιλεὺς, ὅτι ὁ Ἅγιος ἔξω εὐρισκόμενος ἦτον ἐπόμενος νὰ βραχθῆ ἔνεκα τῆς ραγδαίας βροχῆς, και μάλιστα διότι εἶχεν ἐν και μόνον φόρεμα, ἀλλ' εἰσελθὼν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ πόλει και τοῖς Ἀνακτόροις, ὡ τοῦ θαύματος! εὐρέθη ὁ θαυμάσιος χωρὶς νὰ ἔχη ἐπὶ τοῦ σώματός του οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην νοτίδα νεροῦ· διὸ παρὰ πάντων ἐθαυμάζετο διὰ τὰ τοιαῦτα θαυμάσια. Ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν ἐχαίρει και εὐφραίνετο εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου· εἶτα δούς εἰς αὐτὸν ἀρκετὸν χρυσὸν ἵνα οἰκοδομήσῃ Ἐκκλησίαν, και ἄλλα τινὰ κειμήλια ἀρμόδια διὰ καλλωπισμὸν τοῦ οἰκοδομηθησομένου τούτου Ναοῦ, τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια. Πορευθεὶς δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του και κτίσας τὸν Ναὸν, ἠτοίμασε και τὸν τάφον του, και φθάσας εἰς γῆρας βαθύ, ἐκοιμήθη ὁ ἀοίδιμος και ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

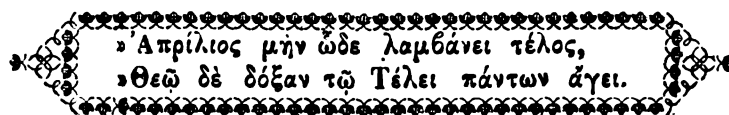
* Ἡ Ἁγία νεομάρτυς Ἀργυρῆ, ἡ κατὰ τὸ ἔτος ἀψκέ. ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸν Χριστὸν ὁμολογήσασα και βασανισθεῖσα, ἐν τῇ φυλακῇ τελειοῦται (1).

* Ἡ Ἀργυρῆ δὲ, τοῖς φυλακῆς βασάνοις,
 » Ἐπερ τὸ ἀργύριον ἡμᾶς φαιδρύνει.

* Ἀργυρῆ.

Ταῖς τῶν ὁσῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

(1) Τὸ Μαρτύριον αὐτῆς ὄρα εἰς τὸ Νέον Μαρτυρολόγιον.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ· ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΤΙΜΟΘΕΟΥ

Τὰ ἐκ τῆς ἱεράς Ἀκολουθίας ἐλλείποντα τροπάρια, ψαλλόμενα τοῖς βουλομένοις.

Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος α΄.

Ακτίσι καταυγασθεῖς, τοῦ λαμπροῦ, τῆς οἰκουμένης Ἑλλίου, Παύλου τοῦ τῶν Ἐθνῶν Διδασκάλου καὶ χριστοκῆρυκος, ἄλλος ἐκείνου παρήλιος γέγονας, Τιμόθεε Ἀπόστολε· ὄθεν τὴν μὲν διάνοιαν τῶν ἀπίστων, ὡς ἐκείνος, φωτὶ τῆς σῆς διδασκαλίας ἐφώτισας· τὴν δὲ καρδίαν αὐτῶν, εἰς πόθον τῆς θεογνωσίας ἐθέρμανας· καὶ νῦν πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Ω τῆς μεγίστης ἀξίας καὶ χάριτος, ἧς ἔτυχες Τιμόθεε Ἀπόστολε! τοῦ γὰρ εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἀρπαγέντος, καὶ ἀρρήτα ἀκούσαντος ῥήματα, τοῦ σκεύους τῆς ἐκλογῆς, τοῦ ἐν Χριστῷ λαλοῦντος Παύλου· τοῦ τῶν Ἀποστόλων Κορυφαίου, τῆς ἐξαιρέτου καὶ διαφερούσης, καὶ ἰδιαιτέρας ἀγάπης, παρὰ τοὺς ἄλλους πάντας ἡξίωσαι· τέκνον γὰρ σε ἀγαπητὸν καὶ γνήσιον, ὡς πατὴρ φιλοστοργότατος, γλυκερώτατα ὀνομάζει, μνεῖαν σου ποιούμενος, νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν ταῖς δεήσεσι, καὶ ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, ἵνα χαρᾶς πληρωθῇ, μεμνημένος σου τῶν δακρῶν καὶ νῦν σὺν αὐτῷ ἐν Οὐρανοῖς αὐλιζόμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελοῦντων, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Ἦχος γ΄.

Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἢ φιλαργυρία· ἧς τινες ὀρεγόμενοι, ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς. Πρὸς σὲ ἐπιστέλλων, ὁ Μέγας Παῦλος ἔγραφε, Τιμόθεε Ἀπόστολε· ἧς καὶ ἡμᾶς ἐξελοῦ ταῖς πρεσβείαις σου, τοὺς ἐν ἀκτημοσύνη βιοῦν ὑπεσχημένους Θεῷ πανασίδιμε· καὶ πάντα τὰ ἄλλα φυλάττειν, τὰ πρὸς σὲ παρ' ἐκείνου γεγραμμένα ἀξίωσον, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος α΄. τὸ ἐν τῷ Μηναιῳ. Τὸν φωστῆρα τῶν πιστῶν καὶ Ἀπόστολον, καὶ τὰ ἐξῆς.

Εἰς τὸν Στίχον Ἦχος δ΄. Ὁ· γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Δεῦτε πόθῳ ἀθροίσθητε, οἱ φιλέορτοι ἅπαν-

τες, καὶ τὴν πανσεβάσμιον ἐκτελέσατε, Μνήμη ἐνθέοις ἐν ἄσμασι, Τιμοθέου σήμερον, Ἀποστόλου τοῦ σεπτοῦ, τὸν Χριστὸν μεγαλύνοντες καὶ δοξάζοντες, τὸν αὐτὸν εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου, ὡς φωστῆρα τῶν ἐν σκότει, διαπρυσίως δοξάσαντα.

Στίχ. εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Αποστόλων ὁμότροπον· ἀληθείας τὸν κήρυκα· εὐσεβείας πρόβολον ἀδιάσειστον· Παύλου υἱὸν ἐπιστήθιον, μαθητὴν τε γνήσιον, καὶ συνέδημον ὁμοῦ, τὸν Τιμόθεον ἅπαντες μακαρίσωμεν, πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες μὴ ἐλλίπης, ἀενάως ἰκετεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται.

Διδαχῇ ἠκολούθησας, τῇ τοῦ Παύλου Τιμόθεε, ἀγωγῇ προθέσει τε πίστει ἐνδοξε, μακροθυμία ἀγάπη· τε, διωγμοῖς παθήμασιν, ὡς υἱὸς ἀληθινός, μαθητῆς ὡσπερ γνήσιος· ὄθεν Ἀγίε, σὺν τῷ Παύλῳ τῷ θείῳ νῦν ἀγάλλῃ, εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἐν οὐρανοῖς σκηνώμασιν.

Δόξα Ἦχος δ΄.

Ως βέλος τοῦ δυνατοῦ, ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλέως ἐπάγης, Ἀπόστολε Τιμόθεε, καθὰ ὁ ψαλμογράφος Δαβὶδ προεφώνησεν· ὡς βέλος ὁμῶς ἠκονημένον· ἵνα τῇ μὲν δέξυτῃ, εἰς τὸ βάθος παραδύομενος, τέμνης προθέλυμνον τῆς ἀσεβείας τὴν ἀκανθὰν· τῇ δὲ λαμπρότητι, τὴν διάνοιαν φωτίζης πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἐπίγνωσιν· καὶ τοῖς δυσὶν ὁμοῦ, τοὺς πρῶην ἐχθροὺς, φίλους ποιῆς ὑποσπόνδους, Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων· ᾧ παριστάμενος σὺν παβήρσι, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ πικνοῖων κινδύνων. Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α΄. Στιχολογ. Κάθισμ. Ἦχος α΄.

Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Η μνήμη ἢ φαιδρὰ, Τιμοθέου ἐπέστη, καὶ πάντων δαδουχεῖ, τῶν πιστῶν τὰς καρδίας· αὐτὴν οὖν ἐορτάσωμεν, καὶ ἡμεῖς μετὰ πίστεως· ἵνα λάβωμεν, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος, χά-

ριν ἔλεος, καὶ ὀφλημάτων τὴν λύσιν, τοῦ τοῦτον
δοξάσαντος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε·
Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε· Παρ-
θένος ἀειπαρθένος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὄθεν
δέομαι, ὡς ἡγεμῶν τῶν παρθένων, παρθεναίνει
με, νοὶ ψυχῇ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κἀθ. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πυκναῖς ἐπάλαισας, νόσοις τοῦ σώματος· κα-
κοπαθείας τε, πολλὰς ὑπέμεινας, Εὐαγγελίου
τοῦ Χριστοῦ, χάριν μάκαρ Τιμόθεε· καὶ θάνατον
ἔλαβες, δι' αὐτὸν καρτερώτατε· ὄθεν ἐν ὑπίστοις
σε, ὁ Χριστὸς ἐστεφάνωσε, Στεφάνοις ἀκηράτοις
τοῖς τῆς δόξης, Ἀπόστολον αὐτοῦ ὡς θεῖον.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εν τῇ κοιμῆσει σου Παρθένε ἀχραντε, καὶ
ὁ Τιμόθεος συνεισελήλυθε, μετὰ τῶν ἄλλων μα-
θητῶν, εἰς θείαν τοῦ Ἱεροῦ σου, καὶ πανσέπτου
σώματος· καὶ ὁμινοῦντων ἀκήχοεν, ἐνθεαστικώ-
τητα, Ἀποστόλων τὸν τόκον σου· καὶ ὄμνους
τοὺς ἐκείνων ἐκ γήθους, ἔλεγε πᾶσι μετὰ ταῦτα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κἀθ. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον, ἡ Ἐκκλησία, τὴν λαμπρὰν
καὶ εὐσημον, σοῦ ὦ Τιμόθεε σοφῆ μνήμην Χρι-
στοῦν μεγαλύνουσα, τὸν σὲ ἐν πόλῳ καὶ γῆ μεγα-
λύναντα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Επληγώθην πάθεισιν, ἰατρευσόν με· ἔκακώ-
θην πταίσμασι, σώσόν με Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἡ
τὸν Σωτήρα κυύασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων
Πανάχραντε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἀ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.
Προκείμενον. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν. Στίχος. Οἱ Οὐρα-
νοὶ διηγοῦνται. Πᾶσα Πνοή. Εὐαγγέλιον ζῆτει εἰς
Ἀπόστολον. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀποστόλου. Καὶ νῦν.
Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με Ἦχος πλ. β'.

Τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλωσύνης Χριστοῦ τοῦ
Θεοῦ, ἀμέσως περιστάμενος Ἀπόστολε Τιμό-
θεε. Καὶ μετὰ Παύλου τοῦ σοῦ Διδασκάλου, καὶ
κατὰ πνεῦμα Πατρὸς φιλοστόργου, παρβήσιαν

πρὸς αὐτὸν κεκτημένος, μνημόνευε ἡμῶν, τῶν
μνημονουσόντων σου Ἱερώτατε· καὶ πρόσβευε ἀ-
παύστως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρ. Προσόμ. Ἦχος ἀ. Τῶν Οὐρανίων ταγμαίων.

Τὴν Ἱεράν σου εἰκόνα, κατασπαζόμεθα, νῦν
αἰσθητῶς παμμάκαρ, νοερῶς δὲ τὸ θεῖον, Λεί-
φανόν σου πάντες ἀπὸ ψυχῆς, προσκυνούμεν Τι-
μόθεε, ἐνδυσωποῦντές σε βλάβης παντοδαπῆς,
καὶ κινδύνου ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Τὸν εὐκλεῆ Ἱεράρχην μέγαν Τιμόθεον· τὸν
πρόεδρον Ἐφέσου· Ἀποστόλων τῶν θεῶν, ἐ-
φάμιλλον καὶ Παύλου τὸν μαθητὴν, καὶ οὖν
γεννησιώτατον· καὶ προσευτην παντὸς κόσμου
χαρμονικῶς, οἱ πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν.

Τῆς ὑπερθέου Τριάδος καταστραπτόμενος, φω-
τουργικῆς ἀκτίσιν, ὦ Τιμόθεε μάκαρ, πρόσβευε
ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς γεραιόντων
σε· τῶν συνωνύμων σοὶ μάλιστα τῶν τὴν σὴν,
ἐκτελούντων μνήμην ἐνδοξε.

Ωτῆς μεγάλης ἰσχύος τῆς τῶν δακρῶν σου!
Τιμόθεε τρισμάκαρ, ὧν ὁ Μέγας ἐκεῖνος, Παῦ-
λος μεμνημένος, σὲ κατιδεῖν, ἐπεπόθει αἰοίδιμε·
ὧν περ τὴν χάριν πανεύφημε καὶ ἡμῖν, τοῖς οἰ-
κέταις σου κατὰπεμψον.

Δόξα Ἦχος πλ. ἀ.

Ω τέκνον ἀγαπητὸν τοῦ Παύλου Τιμόθεε·
ὦ παῖδων Διονυσίου Ἱερῶν Ἱερώτατε· ὦ ἄν-
θρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἀποστόλων ἐμότροπε·
πολλὰς γὰρ σοὶ τὰς κλήσεις ἡ ἀρετὴ πεποίηκε·
ποῖός σε λόγος κατ' ἀξίαν εὐφημῆσαι δυνησεται·
σὺ θησαυροφυλάκιον μυστικόν, τῆς Οὐρανίου σο-
φίας καὶ γνώσεως γέγονας· ἀ γὰρ ὁ Παῦλος,
εἰς τρίτον Οὐρανὸν ἄρπαγεις, ἤκουσεν ἄρρητα
καὶ ξένα μυστήρια, καὶ τῷ Θεῷ Διονυσίῳ, ὡς
χωρητικωτέρῳ μυστικῶς παραδέδωκε· ταῦτά σοι
πάλιν ὁ Ἱερός Διονύσιος ἐνεπίστευεν, ἅπαντα
τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, σοὶ μόνῳ ὡς Ἱερομύ-
στη, Ἱερῶς ἀναθέμενος· ἀλλὰ μετὰδὸς καὶ ἡ-
μῖν τῶν σῶν χαρισμάτων Ἀπόστολε· καὶ πρέ-
σβευε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν,
Καὶ νῦν. Μακαρίζομενε. Δοξολ. μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸ, Κύριε εὐ-
σάκουσον τῆς προσευχῆς μου· εἶτα τὸ, Θεὸς Κύριος· καὶ
οὕτω λέγομεν τὸ τροπᾶριον πρὸς, Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενώδ.

Τοῦ Χαραλάμπους τῷ Ναῶ νῦν προσδράμω-
μεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ αὐτοῦ προσκυνήσωμεν, ἐκ
κατωδύνου κράζοντες καρδίας αὐτῷ· πρόφθα-
σον καὶ λύτρωσαι, τῆς παρούσης ἀνάγκης· τά-
χυνον καὶ κόπασον, τοῦ πανώλους τὴν θραυσί-
ταις πρὸς Χριστὸν εὐχαίς σου ἀθλητά· ἵνα σε
πάντες ἀεὶ μακαρίζωμεν.

Δόξα, τὸ αὐτό· καὶ νῦν. Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενώδ νῦν
προσδράμ. Ὁ Ν. Εἶτα ὁ Κανὼν. Ἡδὴ, ἀ. ἤχος πλ.
δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισε.

Πᾶσαν νικῶντα θεραπείαν βλέποντες, καὶ
μηχανὴν ἰατρῶν, τὸν νῦν ἐπελθόντα, λοιμὸν τοῖς
οἰκέταις σου, πίστει θερμῇ προστρέχομεν, τῇ
Ἁγίᾳ σου σκέπη, Ἱερομάρτυς Χαραλάμπες,
πρόφθασον ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Καθάπερ ἄλλος Ἀαρὼν Χαραλάμπες, ἐν
μέσῳ στάς τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν τεθνεώτων,
τὴν φορὰν τὴν ἀσχετον, τοῦ νῦν θανάτου κό-
πασον· προσευχῶν σου δὲ πάτερ, προσενεγκῶν
τὸ θυμίαμα, τὴν ὀργὴν Κυρίου κατάπασσον.

Πανωλεθρίαν τὴν δεινήν θεώμενος, τοῦ βρο-
τακτόνου λοιμοῦ, Ἱερεῦ Κυρίου, ἐνδοξε Χαρά-
λαμπες, σπλαγχνίσθητι καὶ τάχυνον, εὐμενί-
σας τὰ σπλάγχνα, Θεοῦ τοῦ φύσει οἰκτιρμονος,
ἄπερ καθ' ἡμῶν παρωργίσαμεν.

Θεοτοκίον.

Καιρὸς κακῶν, καιρὸς ὀργῆς κατέλαβε, τοῦς
ταλαιπώρους ἡμᾶς· ὁ λοιμὸς γὰρ πάντας, χλόην
ὡσπερ ἔκειρε· Μαρία Μητροπάρθενε, δράμε πρό-
φθασον τάχος, καὶ τὸν Υἱόν σου ἰλέωσαι, ἐφ' ἡ-
μῖν τοῖς ἀμετρα· πταίσασιν.

Ἡδὴ γ'. Οὐρανιας ἀψίδος.

Ζωηφόροις ἐν αὔραις, σῶν πρεσβυῶν Ἁγίε,

τὸν διεφθαρμένον ἀέρα λοιμοῦ ἀπέλασον, ὃν ἀ-
ναπνέοντες, τὴν γῆν οἱ ταύτην οἰκοῦντες, θάνα-
τον ἐκώδυνον τάχος λαμβάνουσιν.

Ως τοὺς στάχους θερίζει, τὸ τμητικὸν ὀρέ-
πανον, οὕτως ὁ λοιμὸς ἐκθερίζει ἀνθρώπους ἄ-
παντας· Μάρτυς Χαραλάμπες, σύγκοψον τοῦ-
του τὴν θραύσει, καὶ θανάτου λύτρωσαι τοὺς
προσφυγόντας σοί.

Εχωρίσθημεν οἴμοι! ἀναστροφῆς Ἁγίε, καὶ
ἐπιμιξίας ἀπάσης ἀλλήλων εἰρχθήμεν, πανώ-
λους δαίματι· σὺ οὖν ἐκ μέσου ποιήσας, τοῦτον
ἡμᾶς ἔνωσον αὐθις πρεσβυσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Ἰδε Δέσποινα κόσμου, ἴδε λαοῦ κάκωσιν, τοῦ
ἀγορασθέντος τιμῷ Υἱοῦ σου αἵματι, καὶ οἰ-
κτειρήσασα, τοῦτον ὡς εὐσπλαγχνος Μήτηρ,
τοῦ λοιμοῦ ἀπάλλαξον τοῦ πανδαμάτορος.

Διάσωσον ἐκ τοῦ κινδύνου λοιμοῦ τοῦ πανω-
λεθρίου Ἱερομάρτυς Χριστοῦ, ἡμᾶς τοὺς προς-
τρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ Ἁγίᾳ.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν,
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ ποιῆ αἴτησιν ὁ Ἱερεὺς ὑπὲρ ὧν βρούλε-
ται ὀνομάτων. Εἶτα λέγομεν τὸ παρὸν, πρὸς τὸ

Πρεσβεία Θερμῇ.

Πολλοῖς ἐν κακοῖς, κυκλοῦμεθα οἱ τάλανες,
ἐντεῦθεν λοιμοῦ, τῷ φόβῳ συνεχόμενοι· ἐκείθεν
δὲ κατεχόμενοι, συγκλεισμῷ καὶ στεροῦμενοι,
τῶν ἀναγκαίων σὲ αἰτοῦμεν ἀθλητά, κατοικτει-
ρῆσαι ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

Ἡδὴ δ'. Σύμου ἰσχύς Κύριε.

Οπου ἡ σὴ, ἐπισκιάζει Χαραλάμπες, θεῖα
χάρις, καὶ σεπτὸν σου ὄνομα, ἐπικαλεῖται πίστις

θερμῆ, ἐκείθεν ἡ νόσος, ἡ τοῦ λοιμοῦ ἐκδιώκεται· διὸ ἐκδιωξάτω, καὶ νῦν τοῦτον σὴ χάρις, ἀφ' ἡμῶν τῶν καλοῦντων σὸν ὄνομα.

Βλέψον ἡμᾶς, κακὰ παθόντας τὰ ἔσχατα, Ἀθλοφόρε, καὶ ἴλεως φάνηθι· ἰδοὺ γὰρ πάντας ὁ νῦν λοιμὸς, ἀοίκους πλανήτας, ἀνέδειξε καὶ ἀπέλιδας· θάνατος γὰρ ἐν οἴκοις, θάνατος ἐν πλατεῖαις, καὶ ἐν πόλει καὶ κώμῃ νῦν θάνατος.

Πρὶν μὲν Δαβὶδ βλέπων τὸν Ἄγγελον κτείνοντα, μυριάδας, τοῦ λαοῦ ἴλεωσε, τοῦτον θυσία ἐν αἰσθητῇ· σὺ δὲ Ἀθλοφόρε, ὄρων λοιμὸν τὸν συγκόπτοντα, τὰ πλήθη Χριστωνύμων, πρεβειῶν σου θυσίᾳ, νοσεῖ Θεὸν ἴλεων ἔργασαι.

Θεοτοκίον.

Μῆτερ Θεοῦ, τῶν κοπετῶν νῦν ἐπάκουσον, καὶ τῶν θρήνων, οὓς περ οἱ οἰκέται σου, ἐπὶ νεκροῖς ποιοῦσιν αὐτῶν· πτώματα γὰρ τούτων, πολλάκις μένουσιν ἄταφα, ὀρνέοις καὶ θηρίοις, οἴμοι κείμενα βρῶσις· συμφορὰν τοίνυν τούτων οἰκτεῖρησον.

ᾠδὴ ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Ο φλογίζων πανώλης, καὶ τὴν φλογεράν προσλαβόμενος ἔξωθεν, ὦραν τὴν τοῦ θέρους, Βαβυλῶνος ὡς κάμιος γέγονεν, ἐμπιπρῶν αὐτίκα, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κατεχομένους· ἀλλὰ σὺ τοῦτον Μάρτυς κατάσβεσον.

Η πληγὴ ἡ δεκάτη, νῦν τοῦ Φαρῶ ἡμᾶς πάντας κατέλαβε· νῦν ὁ ὀλοθρεύων, ἐν οἰκίαις ἡμῶν πάντας ἐκτείνειν. Ἰερεῦ Κυρίου, αἱμά σου δεῖξον τῷ Δεσπότη, καὶ εὐθύς ἐκδιώξει τὸν ὀλεθρον.

Τὴν Χριστοῦ θεῖαν ποιμνὴν, ἔθυσεν ἐσπάραξε κατεθινήσατο, ὁ λοιμὸς ὡς πάνθηρ· ἀλλὰ σὺ πρεσβειῶν σου Χαράλαμπες, σιδηρᾶ ἐν ῥάβδῳ, πάταξον τοῦτον διατάχους, καὶ τῆς λύμης αὐτοῦ ἡμᾶς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον.

Εὐκατάπρηστος ὕλη, ἡ ἡμῶν κακία Παρθένε γεγέννηται· ἐξ ἧς συνετράφη, ὁ λοιμὸς καὶ τοὺς πάντας κατέφλεξε· σὺ οὖν ὡς ἄυλον, πυρὸς δοχείον φλέξον ὕλην, καὶ ὁ φλέγων λοιμὸς συμφλεχθήσεται.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέσιν ἐκχεῶ.

Τὴν ἄμπελον, τοῦ Θεοῦ τὴν εὐκαρπον, ἐξ Αἰγύπτου ὁ Χριστὸς ἦν μετῆρε, τῆς σκοτεινῆς, ἀθείας καὶ πλάνης, ὡς μονιὸς ὁ λοιμὸς ἐνεμήσατο. Χαράλαμπες Μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ταχὺ σὺντριψον.

Σοὶ δέδοται, χάρις αὕτη Ἅγιε, ἐξαιρέτως παρὰ πάντας Ἁγίους, παύειν λοιμοῦ, πανωλέθρου τὴν νόσον· ἀλλὰ καὶ νῦν ταύτην ἐμπρακτον ποιήσον, διώξας τάχος τὸν λοιμὸν, ἐξ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει τιμώντων σε.

Ως δράκοντα, Δανιὴλ διέβρηξε, Βαβυλώνιον τεχνάσματι θείῳ· οὕτω καὶ σὺ, ὦ Χαράλαμπες Μάρτυς, τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ λυμαινόμενον, διάβρηξον σῶν πρεσβειῶν, τῷ φαρμάκῳ λοιμὸν τὸν Αἰγύπτιον.

Θεοτοκίον.

Προσπέσωμεν, ἀδελφοὶ καὶ κλαύσωμεν, καὶ Χριστῷ μετανοήσωμεν, πάντες ἀπὸ ψυχῆς, καὶ καρδίας βοῶντες· φείσαι λαοῦ σου φιλόπρωπε Κύριε, καὶ παῦσον θραυσὶν τοῦ λοιμοῦ, δραστικαῖς τῆς Μητρὸς σου δεήσεσιν.

Διάσωσον, ἐκ τοῦ κινδύνου λοιμοῦ τοῦ πανωλεθρίου, Ἱερομάρτυς Χριστοῦ ἡμᾶς τοὺς προστρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ Ἁγίᾳ.

Ἄκραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον. Εἶτα τὸ Κοντάκιον, πρὸς τὸ, Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Ιερεῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θῆτα ἐνομώτατε ἀθλητῶν καλλονῆ, καὶ Μάρτυς γενναϊότατε· Ἰερεῖ Χαράλαμπες μεσίτευσον Χριστῷ, ὅπως ἐξάρῃ τοῦ λοιμοῦ, τὴν βαρυτάτην συμφορὰν, τὴν ἡμᾶς κατατρύχουσαν· ἔχεις τὰ δυσωποῦντα, τοῦτον τίμια πάθη, καὶ τὸ Μαρτύριον τὸ σὸν, ὃ δι' αὐτὸν χαίρων ἤνυσας.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχος. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Βλέπετε μὴ τις ἡμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες· ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστὸς, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μειλλήσατε

δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοῆς πολέμων. Ὁ-
ρατε μὴ θροεῖσθε, δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι,
ἀλλ' οὐπω ἐστὶ τὸ τέλος. Ἐγερθήσεται γὰρ ἔ-
θνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν. Καὶ
ἔσονται λοιμοὶ καὶ λοιμοὶ, καὶ σεισμοὶ κατὰ τό-
πους. Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς
Θεοτόκου. Εἶτα ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Θύτην ἐνομώτατον, καὶ ἀθλοφόρον Κυρίου
πολιὰν σεβάζομιον, γηραλέον φρόνημα, καὶ πᾶν
τίμιον. Κεφαλὴν θείαν τε· αὐτουργὸν θαυμά-
των· ἐλατήρα πανδαμάτορος, λοιμοῦ γινώ-
σκοντες, σὲ Ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, ἡμεῖς
πάντες οἱ δούλοί σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέ-
χομεν· ἴδε οὖν παμμάκαρ, τὴν θλίψιν καὶ τὴν
κἀκωσιν ἡμῶν, καὶ λύσον τάχος τὸν κίνδυνον,
τοῦ πανώλους Ἀγίε.

Ἦδὴ ζ'. Παιδες Ἑβραίων.

Ἰνα σε πάντες εὐφημῶμεν, ἵνα μέλωμεν,
καὶ τὸ ὄνομά σου, ἐξελθοῦ πειρασμοῦ, λοιμοῦ πα-
νωλεθρίου, ταῖς πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, ὡς
Χαράλαμπες τρισμάκαρ.

Νέφος θανάτου ὀξυτάτου, κατεκάλυψεν, ἡ-
μᾶς τοὺς σοὺς οἰκέτας· πρεσβειῶν σου πνοαίε,
σκέδασον τοῦτο μάκαρ, καὶ τῆς ζωῆς ἀνάτει-
λον, καθαρὰν ἡμῖν αἰθρίαν.

Λαίλαψ καθάπερ ἐμπεσοῦσα, διετάραξε τὸν
βίον ἡμῶν πάντων, ὁ πανώλης λοιμός· ἀλλὰ σὺ
ἀθλοφόρε, εἰς σταθιρὰν μετάβαλε, τὴν ζωὴν
ἡμῶν γαλήνην.

Θεοτοκίον.

Λύτεια λύπης Θεοτόκε, καὶ εὐρύχωρον δο-
χείον χαρᾶς κόσμου, λύσον λύπης πικρᾶς, λοι-
μοῦ τοῦ βροτοκτόνου, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντάς
σε, καὶ χαρὰν ἡμῖν παράσχευ.

Ἦδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει.

Σωφρονίζων, ὡς δούλους ἀτακτοῦντας, ὁ
Δεσπότης, ἡμᾶς λοιμῶ μαστίζει· εἰάν λοιπὸν
ΣΤΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

σωφρονισθῶμεν ἅπαντες, λύσει τὴν παιδείαν,
ὡς Θεός ἐλέους, πρεσβείαις Χαράλαμπους.

Φείσαι φείσαι, λαοῦ τοῦ Χριστωνώμου, Ἀθλο-
φόρε, καὶ μάχαιραν Κυρίου, τὴν ἠβηδὸν τοὺς
πάντας ἀποσφάττουσαν, ἤδη ἀοράτως, στρέ-
ψον εἰς τὴν θήκην, σαῖς δραστικαῖς πρεσβείαις.

Ηρημώθη, ἡ πόλις ἡμῶν πᾶσα, καὶ οἱ κῶ-
μαι, ἐγένοντο νῦν πόλεις καὶ ἐρημίαι, κατοικίαι
ᾠφθησαν, τοῦ λοιμοῦ τῷ φόβῳ· ὃν ἀποδιώξαις
ταῖς σαῖς πρεσβείαις μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Χριστοῦ Μήτηρ, καὶ Μήτηρ Χριστωνώμων,
οὐ ὑπάρχεις, Παρθένε διὸ τάχος, τὰ κατὰ χάριν
τέκνα σου ἐλέησον, ἡμᾶς κακωθέντας, καὶ σω-
φρονισθέντας τῇ τοῦ λοιμοῦ παιδείᾳ.

Ἦδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Παυσώμεθα τοῦ εἶναι ἄνδρες λοιμοί, ἐν κα-
θέδρᾳ λοιμῶν καθεζόμενοι, καὶ τῶν κακῶν, ἀλ-
λήλοις γενόμενοι ἀρχηγοί, μεταδιδόντες ἅπασιν,
τῆς διαφθειρούσης λύμης ψυχᾶς· καὶ παύσεται
αὐτίκα, λοιμός ὁ τῶν σωμάτων, ὁ πάντας φθει-
ρων τοὺς ἐγγίζοντας.

Παρέβημεν Κυρίου τὰς ἐντολάς, τὰς ζωὴν
προξενούσας τοῖς πράττουσι, πάντες ἡμεῖς· διὰ
τοῦτο πρόστιμον καὶ ποινήν, τὸν θάνατον νῦν εὐ-
ρομεν, καὶ τὴν τοῦ πανώλους διαφθοράν· θάνα-
τος γὰρ ὑπάρχει, καθὼς βοᾷ ὁ Παῦλος, τῆς ἀ-
μαρτίας τὰ ὀψώνια.

Οὐκ ἔχομέν τι δῶρον προσενεγκεῖν, ἱκανὸν
δυσωπῆσαι Χαράλαμπες· οὐκ ἀρετὰς, οὐ κα-
τορθωμάτων ἰχνοσ βραχὺ θερμὰ μικρὰ σοὶ δά-
κρυα, ταῦτα προσενέγκομεν ἐκ ψυχῆς, καὶ στε-
ναγμοὺς ὀλίγους· οὗς πρόσφερε Κυρίῳ, καὶ λοι-
μοῦ σώσον πανδαμάτορος.

Θεοτοκίον.

Παράλαβε Παρθένε πάντας χοροὺς, τῶν ἀ-
όλων Ἀγγέλων Ἀγίων τε, καὶ ἐκτενῆ ποίησον
πρεσβειάν τῷ σῷ Υἱῷ· δεῖξον μαστοὺς καὶ χεῖ-
ράς σου· δεῖξον σπύγγον λόγχην καὶ τὸν Σταυ-
39

ρόν, τὰ σὰ καὶ τὰ ἐκείνου, καὶ οὕτω παύσον Κόρη, λοιμοῦ τὴν νόσον τὴν πανώλεθρον.

ΜΕΓΑΛΥΤΑΡΙΑ

Εἰς τὸν αὐτὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα καὶ θαυματουργὸν ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ.

Τὸν ἐν Ἱερεῦσι θαυματουργὸν, καὶ ἐν ἀθλοφόροις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν τοῦ βροτοκτόνου, πανώλους ἐλατήρα, τὸν μέγαν Χαράλαμπη ὑμνοῖς τιμήσωμεν.

Εχοντες Ναόν σου τὸν Ἱερόν, τοῦτον ἀθλοφόρε, ὡς προπύργιον ὄχυρόν, προσφεύγομεν τούτῳ, καιρῷ τῷ τοῦ πανώλους, καὶ ἐπηρείας πάσης αὐτοῦ λυτρούμεθα.

Σκέπε φρούρει φύλαττε ἀθλητὰ, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην, καταφεύγοντας νῦν τὴν σὴν, καὶ ῥῶσαι ἐκ βλάβης, λοιμοῦ τοῦ πανωλέθρου, ταῖς θείαις σου πρεσβείαις Μάρτυς Χαράλαμπες.

Μέγα σου τὸ ὄνομα ὁ Χριστὸς, καὶ τὴν δόξαν

ἔκτισιν, ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς, ἐποίησε Μάρτυς, Χαράλαμπες γενναῖε, λοιμοῦ σε ἀναδείξας, ῥύστην δξύτατον.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν· νῦν πάρεστι χρεία, βοήθειας Μάρτυς Χριστοῦ· λύτρωσαι οὖν πάσης, ἀνάγκης τοῦ πανώλους, καὶ χεῖρα βοήθειας, τάχιιστα ὄρεξον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί. Τὸ Τρισάγιον. Ἐν δὲ τῇ προσκυνήσει τῆς τοῦ Ἁγίου εἰκόνος ψάλλεται τὸ παρὸν, πρὸς τὸ, Πάντων προστατεύεις.

Πάντας τοὺς τὴν θείαν καὶ σεπτὴν, σοῦ ἀσπαζομένους εἰκόνα, Μάρτυς Χαράλαμπες, πάσης ἀπολύτρωσαι, ὀργῆς καὶ θλιψέως· κατ' ἐξαίρετον τρόπον δὲ, τῆς νῦν κατεχούσης, ἀνάγκης ἀπάλλαξόν, τοῦ πανωλέθρου λοιμοῦ ὅπως ταῖς πρεσβείαις σου πάντες, πάντοτε σωζόμενοι πόθῳ, τὸ σεπτὸν σου ὄνομα γεραίρωμεν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλ. Καὶ γίνεται ἀπολυσις. (Ὁρα καὶ εἰς τὴν δεκάτην τοῦ Φεβρουαρίου).

ΑΝΑΠΑΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑ.

Οἱ βουλόμενοι οὖν ἑορτάζειν τὴν Μνήμην τοῦ Ἁγίου, ψαλλέτωσαν πρῶτον τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ Τροπάρια, ποιῶντες αὐτὰ Δ'. εἶτα ψαλλέτωσαν καὶ τὰ περὶ τὰ.

Ἦχος Δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Φιλεόρτων συστήματα, πανδημεί νῦν συνδράμετε, καὶ λαμπρὰν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ πάντας ἐκάλεσεν, Ἀντίπας ὁ ἐνδοξος, Ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ, καὶ πιστὸς ἐν τοῖς Μάρτυσι, παραθέμενος, ὡς κοινὴν εὐωχίαν ἀριστείας, τὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀγῶνας, καὶ ἰαμάτων τὰς χάριτας.

Δίς.

Καὶ τῷ θρόνῳ διάδοχος, καὶ τῷ τρόπῳ συμμέτοχος, Ἀποστόλων γέγονας Ἱερώτατε· καὶ ἀθλητῆς ἐννομώτατος, Χριστοῦ πανσεβάσμιε, καὶ ποιμὴν ἀληθινός, τῆς Περγάμου καὶ πρόεδρος ἔθεν ἅπαντες, κατὰ χρέος τελοῦμέν σου τὴν

Μνήμην, τὸν Σωτήρα εὐφημοῦντες, τὸν σὲ ἀξίως δοξάσαντα.

Τῷ ἀύλῳ σου πνεύματι, Ἱεράρχα σεβάσμιε, Μακαρίων πνεύματα συναγάλλονται· ἡμεῖς δὲ χάριν ἰάσεων, τῶν σῶν οἱ λαμβάνοντες, καὶ ὀδόντων ἀλγεινῆς, ἀσθενείας λυτρούμενοι, ταῖς πρεσβείαις σου, ψυχικῶς ἀγαλλόμεθα Ἀντίπα, καὶ τὴν Μνήμην σου τὴν θείαν, περιχαρῶς ἑορτάζομεν.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὡς ἔαρ νοητὸν, τῷ αἰσθητῷ ἔαρι συνεξέλαμψε, τοῦ Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, ἡ σεβάσμιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι, ἐκ λογικῶν λειμώνων, ἀνθη ποικίλα δρεψάμενοι, σέφανον ἡδύπνοον αὐτῷ προσοίσωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἔργοις ἀναφανίς Ἰσαπόστολος, καὶ τοῦ ἐπιστηθίου Ἰωάννη

νου λαμπρότατον ἀπεικόνισμα· χαίροις ὁ μαρτυρήθεις παρὰ Χριστοῦ, Μάρτυς πιστὸς τε καὶ γνήσιος· χαίροις ὁ τῆς Περγάμου φωστήρ, τῆς μικρᾶς Ἀσίας τῶ κλέος, καὶ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης πρεσβευτῆς δραστηκώτατος. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς, τῷ θρόνῳ παριστάμενος τῆς Ἀγίας Τριάδος, αἴτησαι πρεσβείαις σου, ὀδόντων ἀφορήτου ὀδύνης λυτρωθῆαι ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πύθου εὐφημοῦντας τὴν Μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσει σε.

Ἀναγνώσμεν τὸ «Μνήμη δικαίου μετ' ἔγκωμιων», τὸ «Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι» καὶ τὸ «Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι». Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος Δ'.

Αγάλλου ἐγ Κυρίῳ πόλις ἡ τῆς Περγάμου ἀπόδουσαι τὸν πενήθηρ σάκκον, καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιζῶσαι· εἰ γὰρ καὶ θρόνος τοῦ Σατανᾶ, γεγένησαι πρότερον κατὰ τὸ γεγραμμένον, καὶ τὸ ἀκότος εἰσέτι φέρεις τῆς ἀσεβείας· ἀλλ' ἰδοὺ καὶ πολιοῦχον πλουτεῖς θαυμαστὸν, Ἀντίπαν τὸν λαμπρὸν Ἱεράρχην καὶ Μάρτυρα, ἀντιπαλὸν τῆς ἀσεβείας, καὶ τῆς εὐσεβείας ὑπερμαχὸν· ἱατρὸν ἀδάπανον ψυχῶν τε καὶ σωμάτων, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων δριμείας ὀδύνης· καὶ αἶε πρεσβεύοντα τῷ Κυρίῳ ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς, τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὴν πανήγυριν.

Ἦχος Β'.

Τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, τὴν τελοῦσάν τὸ πρὶν κληρωσάμενος δύναμιν, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε, ψήφοις τοῦ πρώτου Ἱεράρχου Χριστοῦ, καὶ χειρῶν ἐπιθήσει τῶν Ἱερῶν Ἀποστόλων, ἐν ὑλαίοις συμβόλοις, ἀνθρωποπρεπῶς αὐτῷ ἐπὶ γῆς ἱερούργησας· νῦν δὲ τῆς ὕλης λυθεῖς, τῆς Οὐρανοῦ Ἱεραρχίας, τὴν ὑπερχόσμιον ἐνέργειαν εἴληφας, ἐν πρώτῃ μετουσίᾳ τῆς γνώσεως, δι' ἀφαιρουσὺς καὶ ἀύλου νοός, Ἀγγελοπρεπῶς λειτουργῶν τῷ τελετάρχῃ Ἰησοῦ· ᾧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ Κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος Γ'.

Η τοῦ Ἀγίου Πνεύματος παντοδύναμος χάρις, εὐροῦσα τὴν Ἱεράν σου ψυχὴν, Ἱεράρχα Ἀντίπα, πρὸς ἔλεον τῶν ἀδελφῶν, καὶ συμπάθειαν ῥέπουσαν, τὴν χάριν τῶν ἱεμάτων δαψιλή

σοι ἐχαρίσατο· ἵνα καὶ τὸν ἔλεον τοῖς δοκίμοις, ἀφθονώτερον ἐπιδείξῃς· δι' ἧς πάθῃ ποιμίλα θεορπεθεῖς ἐκάστοτε, καὶ ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀδόντων ὀδύνης, ἀπαλλάτῃς τοὺς πάσχοντας, καὶ πρεσβεύεις ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος Δ'.

Εκκαθάρας σου τὸν νοῦν πάσης ἕλικῆς προπαθείας, Ἀντίπα Θεοπέσιε· τὴν δὲ ψυχὴν ἡδουπαθείας, καὶ τὸ σῶμα τῆς ἐμπαθείας, κατοικητήριον γέγονας τοῦ ἀκένωτου μύρου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν γῆ κενωθέντος δι' ἀγαθότητα, καὶ τὸν Κόσμον εὐωδιάσαντος· ὅθεν καὶ μετὰ θάνατον, μύρα βλύζειν κατηξιώθης, ἐκ τοῦ ἱεροῦ καὶ Ἀγίου Λειψάνου σου· σύμβολον δὲ τοῦτο καὶ τεκμήριον ἐναργέστατον, τῆς ἀφαιρουσῆς ἀγνείας καὶ παρθενίας ὑπάρχει· ἧς καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν καταξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν, Ἐκ παντοίων κινδύνων. Εἰς τὸν στίχον στιχηρὰ Προσόμοια, Χαίροις ἀκακητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ Ἱεράρχης Χριστοῦ, ὁ τῆς Περγάμου, φαινότατος πρόεδρος· ἡ στήλη θεοσοφίας, διδασκαλίας πηγὴ, νεκταρῶδες νᾶμα ἡ προχέουσα· ποιμὴν θεοπρόδλητε, ὁ σκηνώσας τὸ ποίμνιον, εἰς τόπον· χλόης, πρακτικῆς καὶ εἰς ὕδατα, θείας γνώσεως, διαθρέψας αἰδιμζ. Αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν Μνήμην σου.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσῃ σοφίαν.

Χαίροις ὁ πιστὸς Μάρτυς Χριστοῦ, τῆς συμπαθείας, ὁ κρουνὸς ὁ ἀένικος· ἐλέους ἀφθονον ρεῖθρον· τῶν ἱερῶν ἀρετῶν, τὸ τερπνὸν καὶ θείον ἐνδιαίτημα· ἰάσεων πέλαγος, πλημμυροῦν τοῖς προστρέχουσι, σεπτῷ Ναφ σου· Ἀποστόλων ὁ σύγχρονος, καὶ ἐφάμιλλος, γεγονῶς ἱερώτατε. Αἴτησαι ἐκτενέστερον, Ἀντίπα τὸν Κύριον, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ τῶν ὀδόντων τὴν ἴασιν, ἡμῖν δωρηθῆναι, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὴν θείαν Μνήμην σου.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις ὁ μυροῤῥόας Χριστοῦ, μύρα εὐώδη,

ὁ ἐκβλύζων σῆς κόνεως, καὶ τούτοις πᾶσαν μυρίζων, τὴν Ἐκκλησίαν Θεοῦ, ῥοαῖς πανευόμοις τῶν χαρίτων σου, δυσώδη παθήματα, τῶν ὀδόντων ἰώμενος, καὶ θεραπεύων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα, τῶν ἐκ πόθου σοι, προστρεχόντων καὶ πίστεως· μύρισον οὖν τοῖς μύροις σου ἡμᾶς τοὺς τιμώντάς σε, μεμυρισμένοις ἐν ὕμνοις, καὶ δυσωδίαν ἀπέλασον, κακίας ἀπάσης, ἀρετῶν δὲ εὐωδίας ἅπαντας πλήρωσον.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, πνευματικὴν χορείαν στησάμενοι, Ἀντίπαν τὸν Θεομαρτύρητον μακαρίσωμεν· τὴν πλήρη φρονήσεως πολιάν· τὸν πιστὸν Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ· τὸν πύργον τῆς εὐσεβείας, καὶ τῆς ἐν Περγάμῳ Ἐκκλησίας τὸν φαεινότατον ἀστέρα· οὗτος γὰρ Ἀποστολικοῖς ἠγλαϊσμένος χάρισμασι, καὶ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν ἐνδεδυμένος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατὰ τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων τὸ κράτος ἐκτήσατο, καὶ ταῦτα πόρρω τῆς Περγάμου ἐδίωξεν· ἀποκτανθεὶς δὲ διὰ Κύριον, χάριν ἐξαίρετον εἴληφε, τὰς ἀλγηδόνας ἰατρεύειν τῶν ὀδόντων, τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων αὐτόν, καὶ τελούντων ἐκ πόθου, τὴν ἱεράν αὐτοῦ ἀθλήσιν.

Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι· Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Μυροβλύτην τὸν θεῖον, καὶ Μαρτύρων τὸν σὺναθλον, τὸν πανευκλητὴ Ἱεράρχην καὶ Περγάμου τὸν πρόεδρον, τιμῆσωμεν Ἀντίπαν οἱ πιστοί, ὡς τάχιστον καὶ μέγαν ἰατρὸν, τῆς δεινῆς ὀδόντων νόσου καὶ πρὸς αὐτόν, ἀπὸ ψυχῆς βοήσωμεν· Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ. Δόξα τῷ σὲ σεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα ἕτερον, Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἰσαπόστολον Χριστοῦ Ἱεράρχην, καὶ ἀθλητὴν παναληθῆ τοῦ Σωτήρος, καὶ ἰατρὸν πανάριστον τῶν νόσων ἐν ὧδαῖς, ἅπαντες τιμῆσωμεν, πρὸς αὐτόν ἐκβοῶντες· πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, τῆς ὀδόντων ὀδύνης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἄσι, ὡς εὐεργέτην Ἀντίπα γεραίρωμεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως ἤλιος λαμπρὸς, ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος, ἢ

Μνήμη σου σοφὴ, Ἱεράρχα Ἀντίπα, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι, καὶ πιστῶν κατεφώτισε, τὴν διάνοιαν, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀκτίαι· καὶ κατηύφρανε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου, καρδίας ἀοίδιμει.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία ἡ τὰς τρεῖς, ἀνηκούστους ἐνώσεις, ἐνώσασα φρικτῶς, Παρθενίαν καὶ τόκον· Θεὸν τε καὶ τὸν ἄνθρωπον, πίστιν τε καὶ πιστεύουσαν, τοῖς φρικώδεσι, τούτοις καρδίαν ἀνθρώπου, ἡμᾶς ἐνώσον, τῇ τοῦ Υἱοῦ σου ἀγάπῃ καὶ σῶσον Πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν κάθισμ. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Θαυμαστὸν ὡς ἀληθῶς, κλέος σοι Μάρτυς προξενεῖ, ὃν ἐξεῖπε περὶ σοῦ, λόγος Χριστὸς ὁ Βασιλεὺς, ἀνακηρύττων σε Μάρτυρα στεφηφόρον, βαστάσαντα αὐτοῦ θεῖον ὄνομα, ὁ θρόνος Σατανᾶ ὅπου ἴστατο· καὶ δι' αὐτόν στεβρῶς ἀποκταθέντα, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν σὲ πάντες, ἀνευφημοῦμεν, ἱεροῖς μελωδήμασιν.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Ἀγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρὶ, τὸν ἀπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ μυστηρίου σου. Πανάληθές ἐστι τοῦτο ὡς ἄνθρωπε, καὶ καυσαὶ ἐρευῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀποβρήτου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ τοῦτο, ἐνοίαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον κάθισμ. Ἦχος δ'. Ἐπιφάνης σήμερον.

Εξ ἑώας ἔλαμψας, Μάρτυς Ἀντίπα, καὶ τὴν κτίσιν ἅπασαν, καταφωτίζεις νοητῶς, βολαῖς τῶν θεῶν θαυμάτων σου, καὶ ἰαμάτων ταῖς χάρισιν ἐνδοξε.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Επληγώθη πάθεισιν, ἰατρευσόν με· ἐν κακοῖς ἀπόλλυμαι, σῶσόν με Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, ἢ τὸν Σωτήρα κηύσασα, καὶ ἰατῆρα τῶν νόσων Πανύμνητε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α'. Ἀντίφωνοι τοῦ δ'. Ἦχου. Προ-

κείμενον «Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν». Στίχ. «Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην». Εὐαγγέλιον ζήτηι τὸ τοῦ Χρυσοστόμου ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχ. πλ. β'.

Ιερομάρτυς Ἀντίπα, σὺ κοινωνῶς ἐπὶ γῆς τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, χρηματίσας τὸ πρότερον, εἰκότως καὶ τῆς δόξης νῦν ἐν Οὐρανοῖς, αὐτῷ συμμετοχὸς γέγονας, καὶ τῇ ἀρχιφώτῳ Θεότητι τῇ ἐν Τριάδι γνωριζομένη, ἀμέσως περιστάσαι· διὸ σου δεόμεθα, κοινωνοὺς τῆς σῆς δόξης, καὶ ἡμᾶς γενέσθαι ἀξίωσον, τοὺς ἐκ πόθου τελοῦντας, τὴν ἐτήσιον Μνήμην σου.

Κοντάκιον πρὸς τὸ, Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τὸν Ἱεράρχην καὶ κλεινὸν Μεγαλομάρτυρα· τὸν πολιούχον τῆς Περγάμου τὸν πανάριστον· καὶ ἐχθροῦ κοινοῦ ἀντίπαλον τὸν Ἀντίπαν, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν ἐν ἄσμασιν, ὡς τοὺς πάσχοντας ὀδόντας θεραπεύοντα, πόθῳ κράζοντες· Χαίροις Πάτερ τρισόλβις.

Ἔτερον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Θεῖαν χάριν εἴληψας, παρὰ Χριστοῦ Ἱεράρχα, θεραπεύειν ἅπασαν, τὴν τῶν ὀδόντων ὀδύνην· ὅθεν μοι, τῷ σὺ οἰκέτῃ ταύτης μετὰδος, πάσχοντι, καὶ κεχημηκότι ταῖς ἀλγηδόσιν· ἵνα κράζω σεωσωμένους· χαίροις Ἀντίπα, πιστῶν ἀγαλλίαμα.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ διαιροῦν ἰδίᾳ ἐκάστῳ καθὼς βούλεται τὰ ἑαυτοῦ χαρίσματα· ὡς περ Ἀρτεμῖῳ τὴν χάριν τῆς ἰάσεως, τῆς κήλης τῶν διδύμων ἐχαρίσατο· καὶ Χαραλάμπει τῆς ἀσθενείας τοῦ λοιμοῦ· Μοδέστω δὲ, τὴν τῶν ζώων φυλακὴν ἐπρυτάνευσε· καὶ Τρύφωνι τὴν τῶν κήπων· καὶ Στυλιανῷ τὴν τῶν παιδῶν. Οὕτω καὶ σοί, τὴν θεραπείαν τῆς ἀφορήτου τῶν ὀδόντων ὀδύνης ἐχαρίσατο, Ἀντίπα Θεομαρτύρητε· ὅθεν οἱ πάσχοντες, τὸ σὸν μόνον ἐπικαλούμενοι ὄνομα, σωτήρα καὶ ἰατρὸν τῆς ὀδονταλγίας εὐρίσκουσιν ὀξύν τε καὶ ἄμισθον· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, περιβόητος ἐγένεο τοῖς θαύμασι, καὶ τῆς τῶν πιστῶν γλώσσης ἡδὺ ὑπάρχεις ἐντρύφημα, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραιρόντων τὴν Μνήμην σου,

καὶ πόθῳ ἀνακραζόντων σοι· Χαίροις Ἀντίπα πιστῶν ἀγαλλίαμα.

Ἐξαποστειλάριον, Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Μεγάλως σε ἐδόξασεν, ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Κύριος, Ἀντίπα Ἱερομάρτυς, κρήνην τὸ σῶμά σου δείξας, μύρου εὐώδους ἐνδοξε· ὅπερ βλύζον ἀένναον, πάθη ψυχῆς καὶ σώματος, τῶν ἀδιστακτῶ καρδία, σοὶ προστρεχόντων ἰαταί.

Θεοτοκίον.

Μαρία ὁ χρυσόπλοκος, τῆς Θεότητος θάλαμος· εὐγένεια βροτῶν γένους, ἡ κοσμήσασα Κόσμον, τὴν ἀκοσμίαν κόσμησον, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἀκοσμον, τῆς ἐκ πόθου καὶ πίστεως, κοσμοῦσης σε ἐν εὐκόσμοις, ὕμνολογίαις παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰστώμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τοῦ Ἱεράρχου Ἀντίπα, δευτε συνέλθωμεν, ἐν τῷ Ναῷ τῷ Θείῳ, καὶ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, τὴν πάνσεπτον σὺν φόβῳ, καὶ χαρμονῇ, προσκυνήσωμεν ἅπαντες, καθικετεύοντες τοῦτον πάσης ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης ἡμᾶς ῥύεσθαι.

Θυσίαν πρότερον μάκαρ τῷ Παντοκράτορι, τὴν μυστικὴν προσάγων ὡς περ θύτης Κυρίου, ὕστερον θυσίαν καὶ λογικὴν, ὀλοκαύτωμα Ἁγίε, σαυτὸν προσήγαγες τούτῳ διὰ πυρός, ὡς περ Μάρτυς ἐνομώτατος.

Πλουσίαν χάριν τρισμάκαρ, Ἀντίπα εἴληψας, παρὰ Χριστοῦ τὰς νόσους, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἰᾶσθαι καὶ ἐξόχως, τὰ ἀλγεινὰ, τῶν ὀδόντων παθήματα· διὸ θεραπεύσον Ἁγίε καὶ ἡμᾶς, τοὺς κατ' ἄμφω δεινῶς πάσχοντας.

Τοῖς Ἀποστόλοις συνήφθης, ὡς Ἰσακπόστολος· τοῖς Μάρτυσιν ὡς Μάρτυς, Ἱεράρχαις τε πᾶσιν, Ἀντίπα Θεοφόρε, ὡς εὐκλεῆς, Ἱεράρχης καὶ ἑνθεος· καὶ τὸν Χριστὸν ἱκετεύεις ὑπὲρ ἡμῶν· τῶν ἐκ πόθου εὐφημούντων σε.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Σαλπίσωμεν ἐν σάλπιγγι ἁσμάτων, χορεύσωμεν τῷ πνεύματι, καὶ κροτήσωμεν εὐφραινά-

μενοι, ἐν τῇ πανδήμῳ πανηγύρει τοῦ Ἱεράρχου Χριστοῦ. Ἱερεῖς καὶ Ἀρχόντες συντρεχέτωσαν, καὶ τὸν τῶν θαυμάτων δεξάμενον τὴν χάριν, καὶ ταῦτα τοῖς χρήζουσιν ἐκχέοντα ποταμῆδόν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημείτωσαν οἱ πένητες τὸν βοηθόν· οἱ δαιμονῶντες τὸν ῥύστην· οἱ ἐν συμφοραῖς τὸν σωτήρα· οἱ νοσοῦντες τὸν ἱατρὸν· οἱ ὀδονταλγοῦντες τὴν θεραπείαν· οἱ πλημμελοῦντες τὸν θερμόν πρέσβυν· οἱ ὀδοιπόροι τὸν συνοδίτην· οἱ πάντες τὸν πάντα πᾶσι γινόμενον, μέγιστον Ἱεράρχην, ἐγκωμιάζοντες οὕτως εἰπώμεν· Ἀντίπα Ἰσαπόστολε, μεσίτευσον ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Δεσπότην, καὶ ῥῥσαι κολάσεως ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν, μακαρίζομέν σε. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικᾶ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ὡδῆ γ' καὶ ε'. Ἀπόστολον ζῆτει Κυριακῇ μετὰ τὰ Φῶτα· Ἀδελφοὶ ἐνὶ ἐκάστῳ ἡμῶν. Εὐαγγέλ. ζῆτει Φεβρουαρι. ια'. τοῦ Ἁγίου Βλασίου.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Εχει τὸ σὸν πνεῦμα ὁ Οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον, ἐν Περγᾶμῳ τῇ θαυμαστῇ, πόλει κατετέθη, βλύζον ἀφθονα μύρα, καὶ θαύματα πηγάζον, Ἀντίπα μέγιστε.

Ο Περγᾶμου πρόεδρος καὶ φρουρός, καὶ τῆς εὐσεβείας, Θεορρήμων ὑψηγῆτης, ὁ τῶν Ἀποστόλων ἐμόχρονος καὶ σύμπνου, τιμάσθω μοι Ἀντίπας ὁ ἱερόαθλος.

Τὸν ἐν χαλκουργήματι Ἀθλητὴν, πυρώδει βληθέντα, δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὀδοντοσώστην Ἀντίπαν τὸν Περγᾶμου, ποιμένα πόθῳ πάντες ἀνευφημήσωμεν.

Εχοντες εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, Ἀντίπα τρισμάκαρ, ὡς προπύργιον ὀχυρόν, προσφεύγομεν ταύτῃ ἐν πᾶσι τοῖς κινδύνοις, καὶ πόνου τῶν ὀξόντων ἀπολυτρούμεθα.

ΕΥΧΗ ΙΚΕΤΗΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΡΥΦΩΝΑ,

ΕΑΝ ΣΥΜΒΗ ΒΛΑΗΤΕΣΘΑΙ ΤΑ ΧΩΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΚΗΠΟΥΣ ΚΑΙ ΑΜΠΕΛΩΝΑΣ
ΥΠΟ ΕΡΠΕΤΩΝ ΚΑΙ ΑΚΡΙΑΩΝ ΚΑΙ ΖΟΥΦΙΩΝ.

Πρῶτον γενέσθω ἡ τάξις ἡ διοριζομένη ἐν τῷ Εὐχολογίῳ, καὶ λεγέσθω ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἢ ἐκεῖ γεγραμμένη Εὐχή. εἶτα λεγέσθω ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἁγίον Τρύφωνα Δέησις αὕτη, μετὰ εὐλαβείας πίστεώς τε καὶ κατανύξεως.

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιώτα τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Τρύφων παμμακάριστε, τῆς ἀκηράτου τρυφῆς ὁ ἐκώδυμος· ὁ γενναίως τὸν Χριστὸν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμολογήσας, καὶ διὰ τοῦτο νῦν ἐν Οὐρανοῖς τῆς αἰδίου ἀπολαύων μακαριότητος, καὶ μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς τρισηλίου Θεότητος παραστάμενος· Σοῦ τῇ μαρτυρικῇ μεγαλειότητι προστρέχομεν μετὰ Θεόν, πάντες ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀνάξιοι δοῦλοι σου· καὶ ἱκετεύομεν τὴν συμπαθεστάτην καὶ χριστομίμητόν σου φιλανθρωπίαν, ἵνα, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἐν ἀνάγκῃ ὄντας καὶ περιστάσει, ἀποδιώξης

μακρὰν τῶν χωραφίων, καὶ κήπων, καὶ ἀμπελώνων ἡμῶν πάντα τὰ ἔρπετα, καὶ ἀκρίδας καὶ κάμπας, καὶ πολυειδῆ ζώφια καὶ θηρία, τὰ βλάπτοντα τοὺς καρπούς, καὶ φύλλα, καὶ ῥίζας τῶν δένδρων, καὶ πάντων τῶν λαχάνων τε καὶ γεννημάτων καὶ ὀσπρίων ἡμῶν. Σὺ γὰρ ἐξαιρετὸν καὶ ἰδιαιτέραν εἰληφας τὴν χάριν ταύτην, πολυάθλε, παρὰ τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οὐ μόνον πρῶην εἶ ζῶν, διὰ τὴν θεάρεστον πολιτείαν σου, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον νῦν μετὰ θάνατον, διὰ τὸ μαρτυρικὸν καὶ δι' αἵματος τέλος, ὃ ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ ὁμολογίας καὶ πίστεως ὑπέμεινας.

Ναὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν

ταύταις ταῖς συμφοραῖς παρεδόθημεν, καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ὀργῇ ὑπεπέσαμεν, ἀλλὰ σὺ γενναίε Ἀθλητὰ, εἰ μόνον θελήσεις τῇ μαρτυρικῇ σου παρρησίᾳ χρῆσασθαι, πιστεύομεν ὅτι ραδίως κατασβέσεις τὴν καθ' ἡμῶν ἐξαφθεῖσαν ταύτην τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀθυμίαν ἡμῶν εἰς εὐθυμίαν μεταποιήσεις. Ὅθεν ἐπειδὴ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν οὐκ ἔχομεν παρρησίαν στήναι ἐνώπιον τῆς ἀθλοφορικῆς σου δόξης, καὶ ἀμέσως τὴν ἰκεσίαν ποιήσασθαι διὰ τοῦτο μεσίτην ἀντὶ ἡμῶν σοὶ προβαλλόμεθα αὐτό σου τὸ αἶμα, ὃ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχεας, πανεύφημε, καὶ αὐτὰ τὰ μαρτυρικὰ ἀγωνίσματα, ἅπερ ὑπήνεγκας ἐν τῷ ἀθλητικωτάτῳ σου σώματι.

Ἐπίδε τοίνυν, εὐσπλαγχνικώτατε Μάρτυς, ἐπ' αὐτὰ, δι' ὧν τὸν Χριστὸν ὠμολόγησας, καὶ τὸν ἀμαράντινον τοῦ μαρτυρίου ἔλαβες στέφανον, καὶ ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ταπεινῶν οἰκετῶν σου, καὶ τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης τῶν ἐρπετῶν καὶ ἀκρίδων καὶ θηρίων καὶ πολυειδῶν ζωοφίων, τῶν λυμαινομένων τοὺς καρπούς τῶν χωραφίων καὶ ἀμπελώνων καὶ κήπων ἡμῶν, ἀπολύτρωσαι, ὅτι κινδυνεύομεν ὑπ' αὐτῶν λιμῷ καὶ θανάτῳ καὶ παντελεῖ παραδοθῆναι ἀφανισμῷ, ἡμεῖς τε καὶ πᾶσα ἡ ὑπαρξίς ἡμῶν, ἐὰν μὴ οἱ οἰκτιρμοὶ σου ταχέως

ἡμᾶς προκαταλάβωσιν· ἵνα διὰ τῆς σῆς δόξης προστασίας τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου ἀπαλλαγέντες, ἀκαταπαύτως καὶ χρεωστικῶς τὸ σὸν μεγαλύνωμεν ὄνομα, σωτήρα ἡμῶν καὶ εὐεργέτην καὶ ἀντιλήπτορα μετὰ Θεὸν σὲ ἐπιγραφόμενοι, καὶ διὰ σοῦ δοξάζωμεν τὸν κοινὸν Δεσπότην, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἐν γῆ καὶ Οὐρανῷ σὲ δοξάσαντα. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. (Ὅρα εἰς τὴν πρώτην τοῦ Φεβρουαρίου, ὅτε ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος Τρύφων.)

Εἶτα λεγέσθω ἡ τοῦ Ἁγίου Τρύφωνος Εὐχὴ· Ἔντος μου ἐν Λαμψάκου κώμῃ (1), καὶ τὰ ἐξῆς μέχρι τέλους. Ἄς ἀναφέρηται δὲ ἐν τῷ τέλει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου καὶ Ὁμολογητοῦ Εὐσχήμου, Ἐπισκόπου Λαμψάκων· διότι καὶ αὐτὸς ἔλαβε χάριν παρὰ Θεοῦ νὰ διώκῃ μὲ μόνην τὴν προσταγὴν τοῦ τὰ θηρία ἐκεῖνα, τὰ ὅποια κατατρώγουσι τὰ χλοηφόρα λάχανα, καὶ ὅρα εἰς τὸ Συναξάριόν του κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Μαρτίου. Ὁμοίως ἄς ἀναφέρηται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μένονος τοῦ θαυματουργοῦ, τοῦ κατὰ τὴν δεκάτην ἐννάτην Μαΐου ἐορταζομένου, ὃς τις ἔλαβε χάριν νὰ διώκῃ τὰς ἀκρίδας, ὡς ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἐκεῖνου ὁρᾶται.

ΒΕΘΟΡΚΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ

Λεγόμενος εἰς κήπους, ἀμπελώνας καὶ χωράφια.

Ἔντος μου ἐν Λαμψάκου κώμῃ, καὶ τὰς χήνας ἐπιμελουμένου μου καὶ βόσκοντος, ὀργῇ κατήλθεν ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος, οὐκ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κύκλω περιχώρους, τοῦτέστιν ὀργῇ πρὸς πᾶσαν ἀμπελον, χώραν τε καὶ κήπον, ἀθρόως τῶν φύλλων καὶ τῶν καρπῶν βριθομένων, μαραιομένων καὶ ἀφανιζομένων. Ὅρῶν οὖν ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος Τρύφων οὕτω τηκομένους τοὺς καρπούς, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δαπανωμένους τοὺς ἀνθρώπους, τῷ παντελεῖ ἀφανισμῷ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν τε χωραφίων, ἀμπελών, κήπων καὶ λαχάνων, καὶ παντοίων δένδρων τῷ τοιοῦτῳ ὀ-

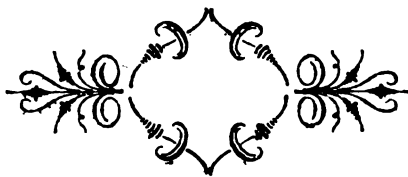
λέθρῳ παραδιδόμενων, διαπονηθεὶς, ἐδεήθην πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου, τοῦ γενέσθαι ἀφανῆ πάντα τὰ θηρία, τὰ πρὸς ἀδικίαν καὶ φθορὰν ὑπάρχοντα τῶν τε κήπων, καὶ χωραφίων, καὶ ἀμπελών, καὶ παντοίων δένδρων τε καὶ λαχάνων, καὶ μάλιστα τῶν τὴν κώμην ἐκείνην οἰκούντων τῆς παρακειμένης λίμνης, καὶ πρὸς ὑπόκλησιν καὶ πρόσκλησίν μου παραγενομένων. Καὶ δὴ εἰς προσευχὴν κλίναντός μου τὸ γόνυ, καὶ τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Θεὸν ἐκπετάσαντος, ὁ εἰσακούων τῶν εἰς αὐτὸν πεποιθότων Θεός, αὐτὸς ἐξαπέστειλεν ἐξ ἐτοίμου κατοικητηρίου αὐτοῦ Ἄγγελον, τοῦ πατάξαι πᾶν φύλλον καὶ πᾶν γένος κακούργων θηρίων, τῶν ἀδικούντων τὴν ἀμπε-

(1) Τὴν Εὐχὴν ταύτην, ἡ ὀρθότερον εἰπεῖν τὸν Ἐθορκισμὸν τοῦ Ἁγ. Τρύφωνος εὐρίσκει παρακατιῶν ὁ ἀναγνώστης κατακεχωρημένον, διότι ἐνομίσαμεν κατάλληλον τὴν ἐνταῦθα καταχώρησίν του. Σ. Ε.

λον, τὴν χώραν τε καὶ τὸν κῆπον τῶν δούλων αὐτοῦ, ὃ καὶ τῶν θηρίων τούτων τὰ ὀνόματα σαφῶς ἐπιστάμενος· οἷα Κάμπη, Σκώληξ, Σκωληκοκάμπη, Σκάνθαρος, Βροῦχος, Ἄκρις, Ἐπίμαλος, Καλιγάρης, Μακρόπους, Μύρμηξ, Φθεῖρ, Ῥυγίτης, Ψυλλίτης, Καυσοκόπος, Ἐρυσίδη, Κοχλοί, Ψαλίτης, καὶ εἴτι ἄλλο προσφυσοῦν καὶ μαραῖνον τὸν καρπὸν τῆς σταφυλῆς καὶ τῶν λοιπῶν εἰδῶν καὶ λαχάνων· οὐ μὴν δέ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ ὀρκω ταῦτα ἐδέσμου, τοῦ μηκέτι τοὺς τόπους τῶν ἐμὲ προσκαλουμένων ἐπιβαίνειν τούτους καὶ διατριβεῖν, ἀλλ' ἐπὶ ἀβάτων τόπων ἐπέταξα ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὀρκος τοιοῦτός ἐστιν· Ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων πολυομμάτων Χερουβιμ, καὶ τῶν ἑξαπτερυγίων Σεραφίμ, τῶν ἵπταμένων κύκλω τοῦ θρόνου, καὶ κραζόντων τὸ Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν. Ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ πάσης Δυναμῆς, καὶ τῶν μυρίων μυριάδων, καὶ χιλίων χιλιάδων, τῶν φόβῳ πολλῶ ἱσταμένων κατενώπιον τῆς δόξης Κυρίου· μὴ ἀδικήσητε τὴν ἀμπελον, μὴτε τὴν χώραν, μὴτε τὸν κῆπον τῶν δένδρων τε καὶ λαχάνων τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος), ἀλλὰ ἀπέλθετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα, εἰς ἃ ἐχαρίσατο ὑμῖν ὁ Θεὸς τὴν καθημερινὴν τροφήν. Ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ τιμίου Σώματος καὶ Αἵματος Χριστοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, δι' οὗ καὶ ἡ σωτηρία ἐδόθη ἡμῖν καὶ ἀπολύτρωσις, καὶ ὑπὲρ οὗ μέλλομεν ἀποθνήσκειν· μὴ ἀδικήσητε μὴτε τὴν χώραν, μὴτε τὴν ἀμπελον, μὴτε

τὸν κῆπον, μὴτε πᾶν δένδρον κάρπιμόν τε καὶ ἄκαρπον, ἢ φύλλον λαχάνων ἀδικήσητε, ἐκ τοῦ περιορισμοῦ καὶ τόπου τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ (τοῦ δεῖνος)· εἰδὲ παρακούσητέ μου, καὶ παραβῆτε τὸν ὄρκον, ὃν ὤρκισα ὑμᾶς, οὐκ ἔχετε πρὸς ἐμὲ τὸν ταπεινὸν καὶ ἐλάχιστον Τρύφωνα, ἀλλὰ πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραάμ καὶ Ἰσαακ καὶ Ἰακώβ τὸν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς. Διὸ, καθὼς προεῖπον ὑμῖν, ὑπάγετε εἰς τὰ ἄγρια ὄρη, εἰς τὰ ἄκαρπα ξύλα· εἰδὲ μὴ ἀκούσητέ μου, ἵκετεῦεν μέλλω τὸν φιλόανθρωπον Θεὸν τοῦ ἀποστεῖλαι τὸν Ἀγγελον αὐτοῦ τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων, καὶ σιδήρῳ καὶ μολύβδῳ δῆσει ὑμᾶς καὶ ἀποκτενεῖ, ἀνθ' ὧν τοὺς ὀρκους καὶ τὴν προσευχὴν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ ἠθετήσατε Τρύφωνος· ἀλλὰ καὶ οἱ στρουθοί, πεμπόμενοι δι' ἐμῆς προσευχῆς, καταφάγονται ἡμᾶς. Ἐτι ὀρκίζω ὑμᾶς κατὰ τοῦ μεγάλου Ὀνόματος, τοῦ ἐπὶ τῆς πέτρας ἐπιγραφέντος, καὶ μὴ βραστασάσης, ἀλλὰ διαβραγαείσης, ὡσεὶ κηρὸς προσώπου πυρός· Ἐξέλθετε ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς εἰς οὐς προεῖπον ὑμῖν τόπους ἀβάτους, καὶ ἀνύδρους, καὶ ἄκαρπους· ἐξέλθετε ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ περιορισμοῦ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῶν καὶ ἐμὲ προσκαλουμένων εἰς βοήθειαν αὐτῶν, καὶ ἀντίληψιν, καὶ σωτηρίαν· ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ αἱ προσευχαὶ καὶ αἱ αἰτήσεις τοῦ ταπεινοῦ Τρύφωνος ἐκπληρωθῶσιν. Ὅτι τῷ Θεῷ πρέπει δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Bayerische
Staatsbibliothek
München

ΠΙΝΑΞ

Κατ' ἀλφάβητον

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΔΕΥΤΕΡΩ ΤΟΥΤΩ ΤΟΜΩ

ΤΟΥ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΩΝ.

Α

Αγαθῶν τῶν Οὐρανίων διὰ τὴν στέρησιν, ποῖος ἔκλειε πάντοτε, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.	Σελ. 139
Ἄγγελος τίνος Ἄγιους ἔλυσε καὶ ἐποίησεν ὑγιείς.	155
Τίς ἔλεγεν ὑποκριτικῶς, ὅτι εἶναι Ἄγγελος Θεοῦ.	160
Ἄγγελοι ποῖαν δὲν ἄφησαν νὰ ἐκδύσουν.	167
Ποῖον ἐφύλαττον, καὶ δὲν ἄφιναν νὰ τὸν ἐγγίσουν.	171
Ποῖους ἔλυσαν καὶ ἐχόρτασκον πεινασμένους.	174
Ἄγγελος ἐτύφλωσε τοὺς διαφθείρειν μέλλοντας τὴν Ἰουλιανήν, αὐτόθι.	
Δι' Ἀγγέλων πρέπει νὰ στέλλωμεν τὰ ζήτημάτά μας εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν ὑποσημ.	198
Ἄγγελος εἰς ποῖους ἔφερε τροφήν	219 καὶ 258
Ἄγγελοι ἤξευραν τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς ἠγνόουν, εἰς τὴν ὑπ.	224
Ἄγιοι πολλοὶ ἀποβάλλοντες τὴν βαρύτητα τοῦ σώματος, ἠρπάζοντο καὶ ἐν στιγμῇ διέβηνον διαστήματα πάμπολλα, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν.	194
Τὸ μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀξίωμα, ἀπὸ ἐδῶ ἔλαβον, αὐτόθι.	
*Ἄγιοι προῦπαντῶσι τοὺς τιμῶντας αὐτοὺς μὲ ἐγκώμια.	246
Ἀδριανὸς τί ἦτον.	44
Ἄθω ὄρος ὑπὸ τίνος φυλάττεται, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	283
Αἰλεῖμ τί θέλει νὰ εἰπῆ, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	12
Αἰρετικοὶ πρέπει μὲ Βασιλικὴν προσταγὴν νὰ διώκωνται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν ὅπου ἔχουν.	152
Ἀκρίδας ποῖοι Ἄγιοι ἔλαβον χάριν νὰ διώκουν ἀπὸ τὰ χωράφια, εἰς τὴν ὑποσ.	202 καὶ 295
Ἀμαρτίαν του τίς ὁμολογήσας εἰς τὸν Κριτὴν, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν παρά τῶν πολιτικῶν νόμων παιδείαν.	264
Ἀμυγδαλίαν τίς ἔκοψε, διὰ νὰ μὴ ἀπολαμβάνῃ τὸν ἰσκιὸν τῆς.	146
Ἄνανι ὁ Προφῆτης τί ἐπροφήτευσεν, εἰς τὴν γ'. ὑποσημείωσιν.	230
Ἀναργύρων θαύματα τίς συνέγραψε.	192

ΣΥΝΑΞ. ΤΟΜ. Β'.

Ἀναστάσιοι δύο εἶναι, οἱ αὐτοὶ καὶ Σινάται, καὶ Ἀντιοχείας Ἐπίσκοποι, καὶ Ἱερομάρτυρες, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	Σελ. 281
Αἱ τετυπωμέναι ἐρωταποκρίσεις τίνος ἐκ τῶν δύο εἶναι, εἰς τὴν α'. ὑποσημ.	296
Ποῦ αὐταὶ εὐρίσκονται πλουσιώτεροι, αὐτόθι.	
Ἀνδρείου στρατιώτου ποῖα εἶνε ἡ φυσιογνωμία.	287
Ἀνδρόγυνα ποῖα ἐφύλαξαν παρθενίαν.	240
Ἀνθύπατος ποῖος εἶναι.	145
Ἀντωνίου θαυμαστὸς ἔπαινος ποῖος εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	40
Διατί ἐμεγαλύνθη τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου.	40
Δὲν ἐφοβείτο τὸν Θεόν, ἀλλ' ἠγάπα αὐτὸν.	40
Ἀπὸ τῆς εορτῆς αὐτοῦ ἀνεχώρουν οἱ Πατέρες εἰς τὴν ἔρημον, αὐτόθι.	
Ἀπόστολοι οἱ μετὰ τοὺς Δώδεκα, διατί λέγονται πάντες ἐβδομήκοντα, εἰς τὴν β'. ὑποσημείωσιν.	12
Καὶ περισσότεροι εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα, αὐτόθι.	
Ἀπρίλλιος τί ὄνομα εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημ.	242
Ἄργους Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον.	230
Ἄρστην τῶν Ἀσκητῶν τίς μετεχειρίζετο κατωικῶν εἰς τὴν πόλιν.	192
Ἄρνησχοῖστοι παιδεύονται ἀπὸ τὸν Θεόν μὲ πολλὰ κακά.	257
Ἄρνησχοῖστος Μάρτυς.	269
Ἄρτους τίς ἐλάμβανε παρὰ θεοῦ Ἀγγέλου ὁταν ἠσύχαζε.	16
Οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἐκάθητο μετὰ ἀδελφῶν.	16
Ἄρτον τίς οὐκ ἔφαγεν ἐπὶ τριάκοντα χρόνους.	29
Ἀσκηταὶ καὶ ἄλλοι ἦτο σύγχρονοι τοῦ Ἀντωνίου καὶ Παύλου τοῦ Θηβαίου ἐν τῷ Σινᾷ, εἰς τὴν ὑποσημ.	34

Β

Βάκλα εἶναι τὰ ξύλα δι' ὧν κτυποῦσι τὰ τύμπανα' μεσαῖος στίχος ἀποστ. Τιμοθέου.	58
Βαπτισθεὶς ὁ Χριστὸς διατί ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	18
Ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἠγάσεν.	18

Δικαιοσύνη ποία ονομάζεται.	Σιλ.	18
Δουάτος ποῦ ἦτον Ἐπίσκοπος.		299
Ποῦ εὐρίσκεται τὸ λειψανόν του, εἰς τὴν δ'. ὑποσημείωσιν.		299
Δουλεῦτραι ποῖαι ἐλέπουται τὰς κυρίας αὐτῶν, ἐμιμήθησαν τὴν δαιακὴν ζωὴν των.		461
Δούλος Θεοῦ τις εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.		82
Ἄπο τοὺς δούλους του ποῖος ἐμπαίζετο.		207
Δράκοντας ποῖοι ἐθανάτωσαν.	434 καὶ	137
Δράκοντας ὀδοήκοντα πηχῶν εἰς τὸ μακρῶς, ποῖοι ἠφάνησαν.		221
Δράκων ἐξήκοντα πηχῶν ἀπὸ ποῖον ἐθανατώθη		238

E

E βδομήκοντα Ἀπόστολοι διατὶ λέγονται οἱ μετὰ τοὺς δώδεκα, καὶ οὐχὶ περισσότεροι, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.		42
Εἰς τί ἀλληγοροῦνται, αὐτόθι.		
Ἑβραῖοι ὠνομάζοντο μετ' ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν ὑποσημ.		289
Ἑγκώμια εἰς τοὺς Τεσσαράκοντα, εἰς τὴν ὑπ.		188
Εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.		283
Εἰς τὸν Μέγαν Βασίλειαν, εἰς τὴν γ'. ὑποσημ.		6
Εἰς τὸν Γόρδιον, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.		41
Εἰς τὴν Παραμονὴν τῶν Φώτων, εἰς τὴν γ'. ὑπ.		44
Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.		48
Εἰς τὰ Μετέωρα τῶν Φώτων, εἰς τὴν ὑπ.		20
Εἰς τὸν Νύσσης Γρηγόριον, εἰς τὴν ὑποσ.		27
Εἰς τὴν Ἄλυσιν τοῦ Πέτρου, εἰς τὴν α'. ὑποσ.		38
Εἰς τὸν Ἀθανάσιον, εἰς τὴν β'. ὑποσ.		43
Εἰς τὴν Ἀνακομιδὴν τοῦ Δειψάνου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.		78
Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας, εἰς τὴν β'. ὑπ.		91
Εἰς τὴν Ἰπαπαντὴν, εἰς τὴν ε'. ὑποσ.		98
Εἰς τὸν Ἀντιοχείας Μελέτιον, εἰς τὴν ὑποσ.		120
Εἰς τὸν Ἱερομάρτυρα Θεόδωτον, εἰς τὴν ὑπ.		168
Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν, εἰς τὴν δ'. ὑποσ.		223
Εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Μάρκον, εἰς τὴν ὑπ.		289
Εἰς τὸν Βασιλέα Ἀμασειας, εἰς τὴν β'. ὑπ.		294
Εἰς τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.		298
Εἰς τὸν Δουκᾶν τὸν ἐν τῷ Στερίῳ, εἰς τὴν α'. ὑποσημ.		409
Εἰς τὸν Θεόδωρον τὸν Τήρωνα, εἰς τὴν α'. ὑπ.		132
Εἰκὼν τίνος συναρμοσθεῖσα εἰς τὰ μέλη τοῦ νεκροῦ, ἀνέστησεν αὐτόν.		279
Ἐκδίκησιν δὲν πρέπει νὰ κάμνη τις.		206
Ἐκκλησίας ἕνδον πρέπει νὰ προσευχώμεθα πρσιμώτερον, παρὰ εἰς ἄλλον τόπον.		464
Ἐλάφια εἰς ποῖον ἠκολούθουν.		221
Ἐσταλάθησαν, καὶ ἀνθρωπίνως ἔνα ἐλάλησεν, αὐτόθι.		

Ἐλεημοσύνη πλουσία ἰλαρὰ καὶ ἀνεπίδεικτος, ποῖον ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης.	Σιλ.	197
Ἐλεημοσύνην τις ἔδωκε τὰ ζῶα ὀποῦ τοῦ ἔφερνον τὸ νερόν.		205
Τις ἔδωκε τὸ ἀργυροῦν τρυβλίον τῆς Μονῆς.		198
Ἑπτὰ ἀριθμὸς διατὶ παρθένος καλεῖται, εἰς τὴν β'. ὑποσημ.		214
Ἐργόχειρον τις ἐπροστάχθη ὑπὸ Θεοῦ νὰ δουλεύη, καὶ πᾶρ' ἄλλων νὰ μὴ λαμβάνη τὰ πρὸς τὴν χρείαν.		47
Ἐρήμου εἰς τὰ βαθύτερα ποῖος πρῶτος ἐπρόχώρησεν.		36
Εὐαγγελισμοῦ εἰς τὴν ἑορτὴν τυχοῦσαν τῆς Μεγάλῃ Ἑβδομάδι, οὐ καταλύονται ὀψάρια, εἰς τὴν β'. ὑποσ.		224
Οὐ μετατίθεται αὐτὴ, αὐτόθι.		
Ἐν ποῖα ἡμέρα ἐγένετο, αὐτόθι.		

Εὐαγγέλιον μικρὸν τις μόνον εἶχεν, εἰς τὴν ὑπ.		216
Εὐχὰς πάντων τῶν προσερχομένων, ποῖος Ὁσῖος ἐζήτηε νὰ λαμβάνη, εἰς τὴν α'. ὑποσ.		148
Εὐχὴ εἰς τὸν Ἅγιον Τρόφωνα.		310
Εὐωδίαν τις εὐγανεν ἀπὸ τὰς σάρκας του κατακαϊόμενος.		189

Z

Z άκυνθος ποῖους Ἅγίους ἐβλάστησεν, ἴδε 47 Δεκεμβρίου καὶ 24 Ἰουλίου.		
Ζῶων ἀλόγων ἀσθενείας ποῖος Ἅγιος ἰάτρευε.		134
Ζῶα ὀποῦ τοῦ ἔφερνον τὸ νερόν, ποῖος ἔδωκεν ἐλεημοσύνην.		206

H

H λιον ποῖος ἔστησε.		139
Κύκλοι αὐτοῦ πόθεν ἄρχονται, εἰς τὴν ὑπ.		164

Θ

Θ ανάτου ὦραν ἐνθυμούμενος; τις κατεφρόνησε Βασιλείαν ἐπίγειον.		490
Θανάτου ἐν τῇ ὥρᾳ τις εἰσῴπα, εἰς τὴν ὑποσ.		223
Θεοδόσιος ὁ μέγας θαῦμα ἐνήρησεν.		42
Διὰ ποῖα πράγματα εὐτύχησεν, αὐτόθι.		
Ἐγραψεν ἰδιοχείρως τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, αὐτ.		
Τίνα λόγον συχνάκις ἔλεγεν, αὐτόθι.		
Θεόδωρος ὁ Τήρων διατὶ ὠνομάσθη φανερωτής.		247
Θεὸς ἐπίγειος σκέπων τὰ ἐλαττώματα ἄπερ ἔβλεπε ποῖος ἐγινε, εἰς τὴν β'. ὑποσ.		47
Θηρία τὰ τρώγοντα τὰ λάχανα, ποῖος Ἅγιος ἐδίωκε.		202
Θηρία οὐ βλάπτουσι τοὺς μέλλοντας σωθῆναι.		229
Θλίψεις μικραὶ ὀλιγωστῆουσι τὰς μεγάλας.		158

Ιησούς ὄνομα πότε ἔλαβεν ὁ Κύριος.
 Αὐτὸ ἐκάλεσεν ὁ Γαβριὴλ, ὅταν εὐηγγέλισε
 τὴν Θεοτόκον πρὸ τῆς Συλλήψεως, αὐτόθι.
 Ἰμάτιον τίνος ἐφύλαξεν ἐν τῷ πολέμῳ ἄτρω-
 τον τὸν φοροῦντα.
 Ἰουλιανὸς ὁ θεῖος τοῦ παραβάτου Ἰουλιανοῦ,
 τύραννος κατέστη κατὰ τῶν Χριστιανῶν.
 Κατὰ τούτου καὶ κατὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του τίς
 ἐπροφήτευσεν, αὐτόθι.
 Ἰωάννης ὁ ἀπὸ Σχολαστικῶν εἰς πόσους τί-
 τλους διήρεσε τοὺς Κανόνας, εἰς τὴν ὑπ.
 Τὸ Νομοκάνονον αὐτοῦ ποῦ σώζεται.
 Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ τὴν δεξιὰν χεῖρα τίς ἐπῆρε.
 Τί θαῦμα ἐγένε διὰ τοῦ δακτύλου αὐτῆς
 Ἰψώνετο αὐτὴ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἰψώ-
 σεως τοῦ Σταυροῦ, αὐτόθι.
 Πότε ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν.
 Πότε ἐδήλου εὐτυχίαν καὶ πότε δυστυχίαν.
 Ποῦ τώρα εὑρίσκεται, εἰς τὴν ὑποσημ.
 Ἰωσήφ ὁ Ἰμνογράφος πόθεν ἔλαβε τὴν χάριν νὰ
 σενθέτη εὐκόλως Τροπάρια.
 Ποιήματα αὐτοῦ, εἰς τὴν δ' ὑποσημ.
 Ἰωσήφ ὁ Ἀριμαθαῖος καταΐθασε τὸ Σῶμα τοῦ
 Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν Σταυρὸν, καὶ οὐχὶ εἰ στρα-
 τιῶται, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.
 Ἰωσήφ ὁ Μνήστωρ τίνος ἦτον ἀδελφός, εἰς τὴν
 ὑποσημείωσιν.

Κ

Καίσαριος ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ Θεο-
 λόγου ἐρωταποκρίσεις συνέγραψεν, εἰς τὴν ὑπ.
 Κακὸν στανικὸν εἶναι πολλὰ λυπηρὸν, τὸ δὲ
 θεληματικὸν εἶναι κατώτερον
 Κανδήλας τῶν Ἁγίων λάδι, θαύματα ποιεῖ.
 Καρφία τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ληστῶν εὐρεθέντα,
 τίνα διαφορὰν εἶχον, εἰς τὴν ὑποσημ.
 Καταλαλεῖν ἀδελφοῦ, χεῖρον τοῦ φαγεῖν κρέας,
 εἰς τὴν γ' ὑποσημ.
 Κλειδίαν σου ἀνοίγει τὴν θύραν, τί θέλει νὰ
 εἰπῇ, εἰς τὴν α' ὑποσημ.
 Κλέπτων τίς τὰ εἰς τοὺς πένντας ἀργύρια, ποῖαν
 ὀργὴν λαμβάνει
 Κλεπτῶν ἀρχηγοὶ ἑπτὰ, πιερεύσαντες μαρτυροῦσι.
 Κλήμης ὁ Ἀγκύρας εἰς πόσους Βασιλεῖς καὶ Ἡ-
 γεμόνας ἐμαρτύρησε, καὶ εἰς πόσους χρό-
 νους, καὶ πόσα εἶδη βασάνων ὑπέμεινε.
 Κοινωνίας Μυστηρίων ἀργοπορινὴ ἀποχή, κα-
 κὸν προξενεῖ, εἰς τὴν β' ὑποσημ.
 Κόλασις διττὴ ἐστὶ, καθολικὴ καὶ μερικὴ, εἰς
 τὴν α' ὑποσ.

Οἱ ἐν τῇ Κολάσει εὐρισκόμενοι, πότε ἐ-
 λαφρόνονται.
 6 Κόμης τί ἀξίωμα ἦτον, εἰς τὴν ὑποσ.
 Κορίνθου Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον.
 Κοσμικοὶ περιπαίζονται ἀπὸ τὸν Κόσμον.
 Κρήτη ποῖους Ἀγίους ἐβλάστησε.
 29 Κρίσις τοῦ Θεοῦ φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς με-
 τάνοιαν.
 471 Κρίστον διατί ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς
 τὴν ὑποσημείωσιν.
 Κριτὴς ἄδικος σωφρονίζεται, εἰς τὴν β' ὑποσ.
 Κύριε ἐλέησον, τίς ἔλεγεν εἰς ὅλην τὴν Ἀλο-
 λουθίαν Ἰστάμενος.
 442 Κύβος τί εἶναι, εἰς τὴν α' ὑποσ.
 20 Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας ἡ κυρία μνήμη πότε
 εἶναι, εἰς τὴν α' ὑποσημ.
 Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας πότε ἐβαπτίσθη, καὶ
 παρὰ τίνων, εἰς τὴν ὑποσημ.
 20 Εἰς τὸν Ἰορδάνην ἠγάπα νὰ βαπτισθῇ.
 20 Οὐ βλάπτει τὴν αὐτοῦ ἀγιότητα τὸ ἐν τῷ
 τέλει βαπτισθῆναι, αὐτόθι.
 Πρὸ τοῦ βαπτισθῆναι ἐφόνευσεν τὴν Φαῦσταν
 καὶ τὸν Κρίστον, αὐτόθι.
 246 Κωνσταντῖνος ἐν τῷ τέλει ἐβαπτίσθη, αὐτόθι.
 247 Μετὰ θάνατον αὐτοῦ Ἄγγελοι ἐψάλλον.
 Κωνόπια ποῖους πολεμίους δαγκάνοντα, τοὺς
 ἔκαμαν νὰ φύγουν ἄπρακτοι.
 80 33
 292

Λ

Λαύρας διατί τὰ μεγάλα Μοναστήρια ὀνο-
 μάζουσι, εἰς τὴν ὑποσημ.
 213 Λειτουργία Προηγιασμένη καὶ πρὸ τοῦ Διαλό-
 γου ἦτον, εἰς τὴν α' ὑποσημ.
 199 Λεῖψανα Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουίας ποῦ εὐ-
 ρίσκοντο.
 143 Λεῖψανον τίνος ἐσῆκωσεν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Σύγ-
 κλητος εἰς τοὺς ὠμούς των.
 200 Τίνος τὸ Λεῖψανον ἐσέκαπτεν ὁ Βασιλεὺς με-
 τὴν ὀλουργίδαν του.
 78 Λεῖψανα Μαρτύρων τίνες εἶχον ἔργον νὰ
 μυρίζουν.
 217 Λεῖψανον τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν παῦ εὐρίσκε-
 το, εἰς τὴν ὑποσημ.
 100 Λεῖψανον τοῦ Προφήτου Ζαχαρίου ποῦ εὐρίσκε-
 το, εἰς τὴν β' ὑποσημ.
 111 Λειψάνων Μαρτυρικῶν ἀναμέσον διαπερᾶν, ἰ-
 ατρίαν προξενεῖ.
 219 Λέων εἰς ποῖον ὑπετάσσετο.
 172 Διὰ τὴν ἀγάπην αὐτοῦ ἐπάνω εἰς τὸν τά-
 φον του ἐξέπνευσεν, αὐτόθι.
 47 Λέοντες δύο εἰς ποῖον ἠκολούθου.
 202

Λέων φέρει καὶ λαμβάνει ἐπιστολὴν. 206	206	Μάρτυς ἐτύφλωσε τὸν δούλον, ὅστις ἐζήτει νὰ τὴν ἀτιμάσῃ.	211
Λέκινα, τοὺς μὲν κακοὺς θανατόνει, τοὺς δὲ μέλλοντας σωθῆναι, οὐ βλάπτει.	228	Μαρτυρίου πόθος ἀνάπτει τὴν καρδίαν.	433
Λέοντος Πάπα ἐπιστολὴν πῶς ἐδέχθη ἡ τετάρτη Σύνοδος.	433	Μαρτύριον τῶν Χριστιανῶν τίς καθ' ὑπόκρισιν μιμηθῆναι βουληθεὶς, ἐμαρτύρησε τῇ ἀληθείᾳ.	264
Λίτρα πόσον εἶναι, εἰς τὴν β'. ὑπόσημ.	46	Μαρτύρων μαρτύρια ἰσορισμένα θεωρούμενα, ποῖον παρεκίνησαν νὰ μαρτυρήσῃ.	59
Λόγους ὁποῦ δὲν θέλει τίς ἀπὸ ποῖαν αἰτίαν τοὺς ἀκούει, εἰς τὴν α'. ὑπόσημ.	82	Μαρτύρων Δείψανα, τίνες εἶχον ἔργον νὰ πέρουν καὶ νὰ μυρίζουν.	217
		Μετεώρου Μονὴν τίς ἔκτισε	279
		Μηνῶν πρῶτος ποῖος εἶναι.	164
	248	Μήτηρ φιλόθεος ποῖους λόγους ἔλεγεν εἰς τὸν υἱὸν τῆς λειποθυμοῦντα ἐν τῷ μαρτυρίῳ. Καὶ τί ἐποίησεν, αὐτόθι.	187
	290	Μήτηρ ποία ἐπλήρωσε, διὰ νὰ τελειώσουν μὲ σταυρὸν τὸν υἱὸν τῆς.	254
	40	Μιτυλήνης Ἐπίσκοπος ποῖος ἦτον, αὐτόθι.	
		Ποία Κόραι ἀπὸ αὐτὴν ἐβλάστησαν.	251
	44	Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον, ποῖος ὠδηγήθη εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Πίστιν. Καὶ ἐβαπτίσθη καὶ ἐκοινώνησε καὶ ἐβοηθεῖτο, αὐτόθι.	475
	6		
	53	Μοιχεία πῶς παιδεύεται.	295
	132	Μοναχὴ καὶ Καλογραία δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ πρόσωπόν τινος, οὔτε ἄλλος νὰ βλέπῃ τὸ ἔδικόν τῆς.	466
	289	Μοναχοὶ πρέπει νὰ ἐργοχειροῦν καὶ ἀργοὶ νὰ μὴ ᾔναι. Ἐκ τοῦ ἐργοχειροῦ των πρέπει νὰ δίδουν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ πρὸς τὴν χρείαν.	46
		Μακάριοι εἶναι ὡς περιπαίζοντες τὸν Κόσμον.	48
		Μοναχὸς ὑποκριτὴς, ποῖαν τιμωρίαν ἔλαβεν ἐν τῷ θανάτῳ.	51
	290	Μίαν φορὰν πρέπει νὰ τρώγουν τὴν ἡμέραν, καὶ νὰ προσεύχωνται πάντοτε νοερώς, εἰς τὴν β'. ὑπόσημείωσιν.	62
	465	Μετὰ μικρὰ κακοπαθήματα, πρέπει νὰ πολεμοῦν τὸν Διάβολον, καὶ διατί.	63
	464	Μοναχὸς ποῖος ὠνόμαζεν αὐθέντας τοὺς ἄλλους Μοναχοὺς.	434
	465	Μοναχοὶ ποῖοι ἀπλοῖκοι ὄντες, ἠπατήθησαν.	460
	464	Μοναχὸς πῶς δύνανται νὰ γίνῃ τίς, εἰς τὴν ὑπόσημείωσιν.	222 καὶ 223
	465	Ἔργον αὐτοῦ ποῖον εἶναι, αὐτόθι.	
	465	Τίς ἐκαίετο τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος, εἰς τὴν ὑπόσημ.	223
	36	Μύλασσα ποία εἶναι.	65
	456	Μύρον εὐώδες: τίνος ὁ τάφος ἀναβρῖει. Μυστηρίων ἀγροπορινὴ κοινωνία, αἰτία γίνεταί ὁ Διάβολος νὰ πειράξῃ τοὺς μὴ μεταλαμβάνοντας, εἰς τὴν β'. ὑπόσημ.	277
			47

M

Μαγείας δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ πράττουν οἱ Χριστιανοί.

Μακεδονίου Ἁγίου Πατριάρχου ἡ καθαιρέσεις, πολλὴν σύγχυσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν λαόν, καὶ τί περὶ αὐτοῦ ἔλεγον, εἰς τὴν β'. ὑπ.

Μαλαχίας τί δηλοῖ καὶ διατί οὕτως ὠνομάσθη. Πότε ἤκμασεν, αὐτόθι. Διατί λέγεται προφήτης τοῦ δευτέρου Ναοῦ, εἰς τὴν α'. ὑπόσημείωσιν. Ὁ Ἐσδρας εἶναι, αὐτόθι.

Μανιχαῖοι ἔλεγον ὅτι δὲν ἔλαβεν ὁ Κύριος σάρκα ἀληθινὴν.

Μάξιμος τί θέλει νὰ εἰπῇ.

Μαρκιανὸς βασιλεὺς τί προτερήματα εἶχεν εἰς τὴν β'. ὑπόσημείωσιν.

Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς πότε ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὴν ὑπόσημ. Ἐπιτομεὺς εἶναι τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, αὐτόθι. Τίνων τὰ λείψανα ἐσύναξεν, αὐτόθι. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑβραϊκὸν εἶναι, καὶ τί σημαίνει, αὐτόθι. Ἑλληνικὸν εἶναι, αὐτόθι. Θαῦμα αὐτοῦ ἀξιόλογον, εἰς τὴν α'. ὑπ.

Μάρτιος διατί λέγεται. Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ αὐτοῦ ἔκτισεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, εἰς τὴν ὑπόσημ. Καὶ τὸν ἄνθρωπον, αὐτόθι. Ἐν ποίᾳ ἡμέρᾳ αὐτοῦ συνελήφθη καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἀρχὴ φυσικὴ εἶναι τῆς γεννήσεως τῶν καρπῶν, εἰς τὴν ὑπόσημ.

Ἐν τῷ Μαρτίῳ ἔχει νὰ γίνῃ ἡ κοινὴ Ἐξανάστασις καὶ ἡ τῶν κτισμάτων ἀποκατάστασις.

Πῶς ὀνομάζεται Ἑβραϊστὶ καὶ Ἰταλιστὶ.

Μάρτυρα γυναῖκα ποῖαν ἐφύλαξεν ὁ Θεὸς ἀμολυντον ἀπὸ τοὺς ζητοῦντας αὐτὴν μολῦναι.

Μάρτυς ποία δὲν κατεδέχθη νὰ τὴν πιᾶσουν οἱ στρατιῶται καὶ νὰ τὴν ἐκδάρουν, ἀλλὰ ἐστάθη μόνη.

N
 Ναυτιανοὶ τί ἦτον, εἰς τὴν ὑποσημ.
 Νερὸν τίς ἔφερε μικρὰν ἀπὸ πέντε μίλια.
 Νερὸν τίνος ἀνέβλυζον οἱ χεῖρες, αὐτόθι.
 Νικόλαος ὁ μέγας χαρτίον ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰ-
 μνογράφον Ἰωσήφ.
 Νόθος τίς ὦν καὶ ἐκ πορνείας, ἐγένεν ἅγιος.
 Νόμον τελετουργικὸν εἰς τὸ πνευματικώτερον
 ὁ Κύριος ἀνεβίβασε.
 Νύμφην αὐτοῦ τίς ἐβουλήθη νὰ σμίξῃ.

O
 Οκτὼ ἀριθμὸς διατι λέγεται ἰσακίς ἴσος ἰ-
 σάκισ, εἰς τὴν α. ὑποσημ.
 Ὀλδὰ εἰς τίνος καιρὸν ἐπροφήτευσε, εἰς τὴν α.
 ὑποσημ.

P
Πάθη ποῖος ἀντεπολέμει μὲ τὰ ρητὰ τῆς
 Γραφῆς.
 Παράδεισον χειρόγραφον τῶν Πατέρων τίς ἐ-
 σύναξεν, εἰς τὴν ὑποσημ.
 Παρακλητικὴ τίνος ἐστὶ πόνημα, εἰς τὴν α. ὑπ.
 Παρίον ποῖον ἦτον, εἰς τὴν β. ὑποσημ.
 Παρακοὴ Μοναχῶν ποῖαν τιμωρίαν λαμ-
 βάνει. [227 καὶ
 Τίς ταύτην ἐμίσα.
 Ποῖον Προφήτην ἐθανάτωσε.
 Παρθενίας στέφανος, ποῖος, καὶ εἰς τίνα ἐδόθη
 παρὰ Θεοῦ.
 Πάσχα Κύριον πότε λέγεται.
 Πάσχειν διὰ τὸν Χριστὸν πρόξενον εἶναι εὐ-
 δαιμονίας.
 Πατέρων τῶν ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Σάββα
 ἀναιρεθέντων ἔπαινοι, εἰς τὴν β. ὑποσ.
 Πένθος πῶς εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος ὅταν τὸ θέλῃ
 εἰς τὴν α. ὑποσημ.
 Πεῖνα ἢ ὑπὸ τοῦ Ἀγάθου προφητευθεῖσα εἰς
 ποῖον χρόνον συνέβη, εἰς τὴν α. ὑποσ.
 Δι' αὐτὴν πολλὴ ταραχὴ ἐν Ρώμῃ συνέβη,
 αὐτόθι.
 Καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτὴν ἀναφέρουν, αὐτόθι.
 Ἀπὸ τὴν πείναν τίνες ἀπέθανον.
 Πελεκητῆς Μοναστήριον ποῦ εὐρίσκετο, εἰς τὴν
 ὑποσημείωσιν.
 Περιτομὴν ὁ Κύριος παρὰ τίνος, καὶ ποῦ ταύτην
 ἐδέξατο, εἰς τὴν β. ὑποσ.
 Τὸ περιτομηθὲν ἐκεῖνο μέρος τοῦ Κυρίου, τί
 ἐγένεν, αὐτόθι.

Ποῦ ἐδοξάζετο ματαίως, ὅτι εὐρίσκεται, Σαλ.
 αὐτόθι.
 Προέλαβεν αὐτὸ ὁ Κύριος, ἐν τῇ Ἀνα-
 στάσει, αὐτόθι.
 Διὰ ποῖα αἰτία ἔλαβε περιτομὴν, εἰς τὴν
 α. ὑποσημείωσιν. 6
 246 Περιστερὰ εἰς ποῖον ὠμίλησε. 57
 281 Πίστις Χριστιανῶν δὲν εἶναι ἀτιμωτέρα τῆς τῶν
 Ἑλλήνων θρησκείας, διότι εἶναι νεωτέρα 260
 19 ἐκείνης.
 264 Πλοῦτον πνευματικὸν τοῦ αὐθέντου τοῦ τίς
 ἔλεγε κλαίων, ὅτι ἔχασε, εἰς τὴν ὑποσημ. 216
 Πόλεμος ὠφελεῖ περισσότερον τοὺς Χριστιανούς
 πᾶρεξ ἢ εἰρήνη, εἰς τὴν γ. ὑποσημ. 244
 Πόλεμον εἰς τὸν τῆς πορνείας, ποῖα Ἀγία
 εἶναι βοηθός. 265
 288 Πνεῦμα ἅγιον διατι ἦλθεν ὡς περιστερὰ εἰς
 τὸν Ἰησοῦν βαπτιζόμενον. 48
 239 Πνεύματος Θεολογίαν τίς προσέθηκεν ἐν τῷ
 Συμβόλῳ, εἰς τὴν ὑποσημ. 27
 Πορνείας εἰς τὸν πόλεμον ποῖα Ἀγία εἶναι
 βοηθός. 265
 436 Προδρόμου ἢ Κάρα, ποῦ πρῶτον καὶ δεύτερον
 εὐρέθη. 449
 227 Πῶς ἐφέρθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς
 τὴν ὑποσημείωσιν. 449
 247 Ποῦ εὐρίσκετο μέρος αὐτῆς, αὐτόθι.
 Προσευχόμενός τις, ἦτο φορτωμένος μὲ βίβαν
 δένδρου βαρυτάτην. 447
 229 243 Πολυκάρπου ἔπαινοι τίνες, εἰς τὴν β. ὑποσ. 446
 235 Τὶ λόγιον ἔλεγε, αὐτόθι.
 65 Προφήτης, ὃν ὁ λέων ἔφαγε, πῶς ὠνομάζετο,
 εἰς τὴν ὑποσημ. 235 καὶ 236
 165 Ὁ, ἀπατήσας αὐτὸν ἵνα φάγῃ, δὲν ἦτο
 ψευδοπροφήτης, αὐτόθι.
 265 Πτωχῶν ἀργύρια ὁ κλέπτων, ποῖαν ὀργὴν λαμ-
 βάνει. 46
 243 Ποῖος ἐπωλήθη, καὶ τὴν τιμὴν ἔδωκεν εἰς
 τοὺς πτωχοὺς. 52
 82 Ποῖος ἔδωκεν τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ εἰς τοὺς
 πτωχοὺς.
Σ
 Σάββατον τιμῶν τίνος αἰρέσεως ἦτον, εἰς
 τὴν α. ὑποσημ. 7
 280 Σαμοθράκης εἰς τὸ νησίον ποῖος ἐξωρίσθη. 497
 243 Σαρκὸς πόλεμον ὁ ὑποφέρων, ἔχει καὶ μισθόν. 137
 Καὶ στέφανον Μαρτυρίου λαμβάνει, εἰς τὴν
 ὑποσημείωσιν. 137
 5 Σάρξ ἢ προσληφθεῖσα ἐκ τῆς Παρθένου ὑπὸ τοῦ
 Κυρίου, οὐκ ἦν ἄφθαρτος πρὸ τοῦ Πάθους. 252

Σελήνη εἰς πόσον διάστημα γίνεται τελεία, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	Σιλ.	464
Σεραφίμ περὶ ποῖος ἐλάλησε.		239
Σιγριανὴ ποία εἶναι, εἰς τὴν ὑποσημ.		196
Σοῦλι τὸ πολυθρύλλητον πῶς ἐλέγετο, εἰς τὴν δ' ὑποσημείωσιν.		299
Σταυροῦ τύπος δράκοντα θανάτωσε.		238
Σταυροῦ ξύλον ἐπήγαιναν διὰ νὰ προσκυνήσουν οἱ Χριστιανοί.		242
Τίς ἐμποδίζετο νὰ ἰδῇ αὐτὸν, αὐτόθι.		
Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ποῖος ἔγινε συγκαινωνός, οὐ μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν καιρὸν.		254
Σταυρὸν τίς ἰδὼν, ποῖους λόγους εἶπεν, εἰς τὴν α' ὑποσημείωσιν.		276
Σμύρνης Ἱερομόντος πρεσβύτερος, ποῖος ἐχρημάτισε.		193
Συκοφάντριαν πῶς παιδεύει ὁ Θεός· εἰς τὴν β' ὑποσημ.		141
Σύμβολον Πίστewος τίς ἀνεπλήρωσε, εἰς τὴν ὑποσημ.		28 καὶ 29
Σῶμα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμη τι ἐξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου θέλει ἡ ψυχὴ.		265
Ἰπὸ τῆς ψυχῆς κινεῖται, αὐτόθι.		
Σῶμα μὲ τὸ ὅποιον ἤμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, μὲ αὐτὸ πρέπει καὶ νὰ μετανοῇ.		295
Συμεὼν ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κυρίου, ἄλλος ἦτον ἀπὸ τὸν Σίμωνα τὸν Ζηλωτὴν, εἰς τὴν ὑπ.		292
Ἐκαταδικάσθη νὰ πῖη φαρμάκι.		292
Τίνος ἦτον υἱός, αὐτόθι.		
Δεύτερος ἦτον Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων, αὐτ.		

T

T

Τεσσαράκοντα Μαρτύρων τὰ ὄνόματα, οὐ περιέχονται ὀλόκληρα ἐν τῷ Τροπαρίῳ αὐτῶν, καὶ ποῖον ὄνομα λείπει, εἰς τὴν β' ὑποσημ.		186 καὶ 187
Τήρων τί θέλει νὰ εἰπῇ.		130
Τιμωρίαι μέτριαι, ἐλαφρύνουσι τὸ βάρος τῶν μελλουσῶν ἐκείνων τιμωριῶν.		158
Τρία πράγματα πρέπει νὰ φοβῆται τις, εἰς τὴν α' ὑποσημ.		31
Τροπάρια νέα εἰς τὸν Ὁμολογητὴν Μελέτιον, εἰς τὴν γ' ὑποσημείωσιν		49
Εἰς τὸν Μάρκον τὸν Ἐφέσου, εἰς τὴν δ' ὑποσημ.		49
Εἰς τὸν Ἀπόστολον Τιμόθεον, εἰς τὴν ὑποσημ.		58
Εἰς τὸν Ἰωσήφ τὸν Ἰμνογράφον, εἰς τὴν α' ὑποσημείωσιν.		247
Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντίπαν, εἰς τὴν ὑποσημ.		260
Εἰς τὸν Μεγαν Γεώργιον, εἰς τὴν β' ὑποσημ.		283
Εἰς τὸν Τρίφων, εἰς τὴν γ' ὑποσημ.		96

Εἰς τὸν Χαραλάμπην, εἰς τὴν γ' ὑποσημ.	Σιλ.	115
Εἰς Ἀθανάσιον τὸν Κτίτορα τοῦ Μετεώρου, εἰς τὴν α' ὑποσημείωσιν.		279
Τυφλοὺς ποῖος ἐσύναγε καὶ ἔτρεφε.		144
Τῷ Παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθω, ποῖος ψάλλων ἐφρονεύθη.		185

Y

Y

Ὑδωρ τὸ ὑδρευόμενον κατὰ τὴν νύκτα τῶν Θεοφανείων, ἀφθαρτον διαμένει δύο καὶ τρεῖς ἔτη, εἰς τὴν ὑποσημ.		18
Ἰακωβὸς καὶ εἰς τὰ παράλογα πρέπει νὰ γίνεταί.		182 καὶ 183
Ἰακωβὸν τίς ἠγάπα.		243
Ἰακωβίτης Μοναχὸς σώφρων φαινόμενος, καὶ ἀκόλαστος ὢν κατὰ τὴν καρδίαν, ποῖαν τιμωρίαν ἔλαβεν ἐν τῷ θανάτῳ.		50
Ἰγνῶν, τίς δὲν ἐκοιμήθη ἀνάσκελα, ἢ εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος.		25
Ἰψισταρίων αἵρεσις τί ἦτον, εἰς τὴν α' ὑποσημ.		7

Φ

Φ

Φαντασίαν Δαιμόνων οἱ καθαροὶ καὶ Ἅγιοι δὲν βλέπουσι.		47
Φαῦσταν διατὶ ἐθανάτωσεν ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς τὴν ὑποσημ.		8
Φιλανθρωπία καὶ τοὺς ἀπίστους ποιεῖ Χριστιανούς.		125
Φιλοξενία γενομένη, πλουσίαν δόσιν τῶν ἀγαθῶν προξενεῖ.		63
Φιλοσοφία ἢ κατὰ Θεὸν, πᾶσιν ἐστὶν αἰδοῦς ἀξία, εἰς τὴν ὑποσημ.		126
Φόβος τοῦ Κυρίου φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μετάνοιαν.		212
Φοῖνιξ ἐν τῷ ἅμα ἐποίησε καρπὸν.		237
Φρόνησις πολιτικὴ ἠνωμένη μὲ ἀσκητικὴν ἀγωγὴν, πολλοὺς αἴτιος σωτηρίας γίνεται.		27
Φοσιογνωμία ἀνδρείου ποία εἶναι.		287
Φῶς ἱλαρὸν τροπάριον, ποῖος ἐποίησεν, εἰς τὴν β' ὑποσημ.		192

X

X

Χαρακτὴρ ὁ σωματικὸς Ταρασίου Πατριάρχου, τίς ἦτον ὁμοιος.		150
Χερουβίμ περὶ ποῖος ἐλάλησε.		239
Χίου εἰς τὸ βουνὸν τίς Μάρτυς ἀνέβη.		219
Χριστιανοὶ πρέπει νὰ προτιμοῦν κάλλιον νὰ μὴ ἔχουν κάμμίαν ἐξωτερικὴν τιμὴν, παρὲξ νὰ ἀπολλύουν μὲ αὐτὴν τὰς ψυχὰς των.		168

Οἱ ἐν Χερσῶνι ὄντες, μὲ τι σημεῖον ἐπίστασαν εἰς τὸν Χριστόν.	211	Σῶμα αὐτοῦ τις ἐκατέβασεν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	80 καὶ 81
Τὸς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας οὐδεὶς δύναται νὰ κυριεύσῃ.	209	Ὄνομα Χριστοῦ, ὅπου ἐκφωνιθῆ, ἀπὸ ἐκεῖ πᾶσα μαγεία διώκεται.	274
Ἰπερασπίζεται αὐτοὺς ὁ Θεὸς, αὐτόθι.			
Χριστιανοὶ μόνον ἔρριπτον τὸν ἑαυτὸν τους μέσα εἰς τὰς καμίνους.	218		
Χριστιανὸς περισσώτερον ὠφελεῖ ὁ πόλεμος, πᾶρξ ἢ εἰρήνη, εἰς τὴν ἑ. ὑποσημείωσιν.	244		
Οἱ Χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἦναι μάγοι.	275		
Χριστιανοὶ ποῖοι ἔγιναν διὰ τὴν φιλανθρωπίαν ὁποῦ ἔλαβον.	125		
Χριστὸς διὰ ποίας αἰτίας ἔλαβε τὸ τοῦ Ἰωάννου Βάπτισμα, εἰς τὴν ὑποσημείωσιν.	18		
Βαπτισθεὶς, διατὶ ἀνέβη εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, αὐτόθι.			
Ὅλην τὴν φύσιν τῶν ὑδάτων ἠγίασεν.	18		
Ἐλυσε πάντα νόμον τελετουργικόν, ἀναβιβᾶσας εἰς τὸ πνευματικώτερον.	18		
		Ψ	
		αλτήριον ποία Ὀσία ἔμαθεν.	272
		Καὶ ἐν τῷ τέλει αὐτῆς τοῦτο ἀνεγίνωσκς.	272
		Ψεῦδος σοφὸν ποία Ἄγια μετεχειρίσθη διὰ τὴν σωφροσύνην	49
		Ψυχὴ τὸ σῶμα κυβερνᾷ.	265
		Ἐξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου αὐτὴ θέλει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸ σῶμα, αὐτόθι.	
		Ω	
		Ὡδὴν ποίαν ἔψαλον τινὲς ἀθλήτραι.	268

